

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

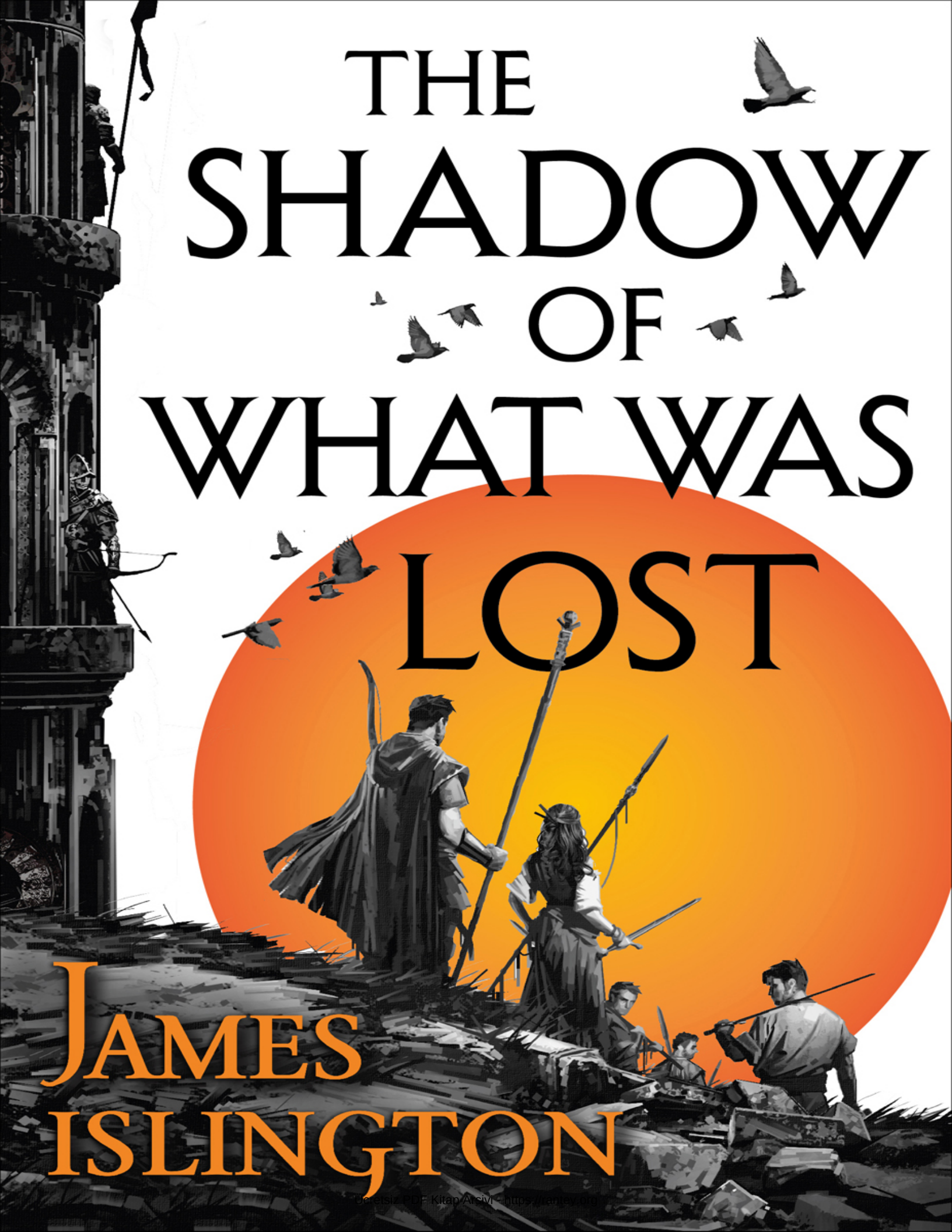
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

THE SHADOW OF WHAT WAS LOST

JAMES
ISLINGTON

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

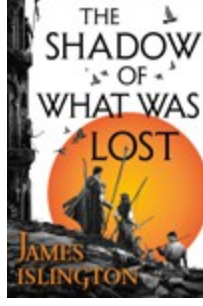
KAYBEDİLENİN GÖLGESİ

Licanus Üçlemesi: Birinci Kitap

James Islington

orbitbooks.net

orbitshortfiction.com

[Okumaya](#)

[Başlayın](#)

[İçindekiler Orbit](#)

[Newsletter Telif](#)

[Hakkı Sayfası](#)

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları aşağıdakileri yapmaya teşvik etmektir
kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonja için.
Coşkunuz, sevginiz ve desteğiniz olmasaydı, bu
asla mümkün olmazdı.

Önsöz

Yıldırım.

Bir an için Eryth Mmorg'un suları aydınlandı, sanki büyük bir bıçak havuzun karanlık kalbinin derinliklerine saplanmış gibi çalkalandı ve çalkalandı. Karanlık bir dalga, zorlukla seçilebilen siyah kayalardan oluşan bir çıkıntıya çarptı, tısladı ve yatışmadan önce yüzlerce metre havaya püskürdü. Dünya tekrar karanlığa gömüldü ama dalgalar şiddetini artırdı. Bir diğeri kükredi, tısladı, iç çekti, ardından gelen gök gürültüsünden bile daha yüksek sesle. Bir başkası.

Tal serpintinin bile üzerinde, kayalık tüneğinden kayıtsızca onu izledi. Sadece pelerini arkasından akıp giderken hareket ediyor, sert rüzgârda dalgalanıyor ve kırılıyordu. Genç yüz hatlarına yaslanmış yaşlı gözler, Eryth Mmorg'un ağzının açık olduğunu bildiği noktaya sabitlenmiş, gözlerini kırpmadan geceye bakıyordu. Bir başka parıltı sivri kayaların ovalini aydınlattı; dalgalar onları açlıkla yalıyor, yaklaşmaya cesaret edenleri yutmak için bekliyordu.

Arkasında Taag'ın Tepesi olan düz, çorak kaya uzanıyordu. Orada hiçbir canlı yetişmiyordu, vahşi doğanın başka yerlerinde hayatta kalan sert, zehirli yapraklar bile. Obsidyen yüzey, sürekli rüzgârla aşınarak pürüzsüzleşmişti; Tal'dan yirmi adım ötede, neredeyse şu anda baktığı uçurum kadar dik olan başka bir uçurumla son buluyordu. Çok az insan Taag'ın Zirvesi'ne ulaşabilirdi ve daha da azı bunu isterdi.

Kuzeyde, havuzun ötesindeki ufukta, karanlık aniden donuk kırmızı bir parıltıyla kırıldı. Tal'ın gözleri bir an sonra açıldı ve ışığa doğru kaydı. Fener, parlak turuncu bir alev topuna dönüşmeden önce solmak üzereymiş gibi görünüyordu, çorak topraklar boyunca ışık saçıyor ve

Tal'in kafası. Nefes nefese kaldı, bir an için gözlerini kapatıp sakinleşti.

Derinlere ne kadar süre bakmıştı? Çok uzun; alarm verilmiş ve kaçtığı anlaşılmıştı. Soğuk, keskin bir acı göğsünü tırmaladı, uzun zamandır hissetmediği bir şeydi bu. Korku.

"Dur," diye mırıldandı kendi kendine, bakışlarını bir kez daha kızgın sulara sabitleyerek. "Bekle." Konsantrasyonunu kaybetmesine rağmen neredeyse tamamlanmıştı.

"Kaçıyorsun, Tal'kamar. Seni kaçmaman konusunda uyarmıştım." Ses zirvede gürledi, bir sestən ziyade bir varlıktı.

Tal'in midesi bulandı ve dönerek takipçisini aramaya başladı.

"Gerçeği biliyorum," dedi sessizce. Şimdi onu görebiliyordu, tepenin uzak ucunda ama ona doğru sürünüyordu. Bir gölge, diğerlerinden daha karanlık. Tam olarak orada olmayan bir varlık. Efendisi.

Yaratık kıkırdadı, mide bulandırıcı bir ses. "Artık gerçeğin ne olduğunu bilmiyorsun. O tek bir adamdı, Tal'kamar. Yalan söyledi; bunu sen de söyledin. Yalan söylediği için onu öldürdün. Kafasını alıp bir mızrağın ucuna taktın. Herkesin görmesi için onu bir hatırlatma olarak Iladriel'in Kapısı'na yerleştirdin! Hatırlamıyor musun?" Gölge durdu, Tal'i izliyordu. Bekliyordu.

Tal duraksadı ve uzun bir süre karanlığa baktı.

"Evet," diye kısık sesle fısıldadı. Efendisinin varlığı çok güçlüydü; Tal bir an için sadece efendisinin önünde diz çökmek, her şeyin affedilmesi için yalvarmak istedi.

Sonra o an geçti ve gölgeden bir beklenti hissi duydu ve zar zor seçilebilen daha fazla bir şey. Efendisinden daha önce hiç hissetmediği bir şey.

Gerginlik.

Her kelimedede kendinden daha emin bir şekilde devam etti. "Evet," diye tekrarladı yavaşça, "ama yanılmışım. Beni yönlendirdiği yolu takip ettim. Kanıt buldum." Durakladı, sesi şimdi daha güçlüydü. "Res Kartha'ya gittim. Lyth'e sordum." Yine daha güçlü. "Mor Aruil'in Kuyuları'na gittim ve Bekçi ile konuştum. Nethgalla'yı Kavşak'ta buldum ve bana bildiği her şeyi anlatana kadar ona işkence ettim." Şimdi bağıırıyordu, onca yılın öfkesi sonunda serbest kalmıştı, tüm Talan Gol'de ve ötesinde yankılanan güçlü bir kükreme. "Dağların derinliklerine, Ilin Tora'nın altına indim. Aynaları buldum. Onlara baktım ve tek bir şey buldum!" Durdu, nefes nefese kaldı, yüzü acımasız bir zaferle çarpıldı. "Tüm diğerlerinin üzerinde bir gerçek."

Gölge yaklaştı, artık tehditkârdı, sesindeki gümüş rengi gitmişti. "Ne buldun Tal'kamar?" diye alaycı bir şekilde tısladı.

Tal derin bir nefes aldı. "Sen sahtesin." Bunu sakince söyledi ve meydan okurcasına karanlık kütleye baktı. "Tamamen, tamamen yanlış."

Döndü ve aşağıya, sulara doğru eliyle işaret etti. Dalgaların hemen üzerinde parlak mavi bir daire parlamaya başladı ve giderek daha hızlı dönüyordu. Arkasını döndüğünde gölge yüzüne doğru geliyor, görüşünü dolduruyor, nefesi havaya pis bir koku . Sadece aşağılama içeren pis bir sesle güldü.

"Buradan kaçamazsın," diye hırladı. "Benden kaçamazsın." Tal yıllar sonra ilk kez gülümsedi.

"Yanılıyorsunuz. Bu sefer Aarkein Devaed'in takip edemeyeceği bir yere gidiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Geriye doğru adım attı, uçurumun kenarından. Düştü.

Gölge sürünerek ilerledi ve Tal'in Geçit'ten geçip ulaşılamaz hale gelmesini izledi. Dönen mavi ateş halkası bir anlığına beyaz renkte titreşti; sonra yok oldu, var olduğuna dair hiçbir iz bırakmadı.

Yaratık olduğu yere baktı. Aşağıdaki dalgalar sanki yatışmış gibi şimdi daha sessizdi.

Birdenbire anladı.

"Yenilenme Suları" diye tısladı.

Çıglıkları dünyayı doldurdu.

Bölüm 1

Bıçak yüzünden aşağıya doğru yavaş bir ateş çizgisi çizdi.

Umutsuzca haykırmaya, sarsılarak uzaklaşmaya çalıştı ama ağzını kapatan el her ikisini de engelledi. Çelik, görüşünü gri ve kirli bir şekilde doldurdu. Sıcak kan yüzünün sol tarafından aşağıya, boynuna, gömleğinin altına damlıyordu.

Ondan sonra sadece parçalar kaldı.

Kahkahalar. Saldırganın nefesindeki sıcak şarap kokusu.

Acının azalması ve çığlıklar -kendi çığlıkları değil.

Korkudan tizleşen sesler, yalvarışlar.

Sonra sessizlik. Karanlık.

Davian'ın gözleri şak diye açıldı.

Genç adam bir süre orada oturdu, kalbi çarpıyor, kendini sakinleştirmek için derin nefes alıyordu. Sonunda masasında uyukladığı yerden doğruldu ve sol gözünün köşesinden çenesine kadar kabarık yara izini dalgınca takip ederek yüzünü ovuşturdu. Artık pembemsi beyazdı, yıllar önce iyileşmişti. Yine de eski anılar yüzeye çıkma tehdidinde bulunduğu hâlâ ağrıyordu.

Ayağa kalktı, kullanılmamaktan kaskatı kesilmiş kaslarını gerdi ve yüzünü buruşturarak dışarıya baktı. Kuzey Kulesi'ndeki küçük odası okulun büyük bölümüne bakıyordu ve aşağıdaki pencerelerin hepsi karanlığa gömülmüştü. Avludaki meşaleler de yuvalarında parlayıp sönüyor, hayata zar zor tutunuyorlardı.

Bir akşam daha gitti o zaman. İstedikinden çok daha hızlı bir şekilde tükeniyordu.

Davian içini çekti, sonra lambasını ayarladı ve elindeki kağıtları incelemeye başladı.

Önüne gelişigüzel serpiştirilmiş sayısız kitap. Elbette hepsini okumuştu, çoğunu birkaç kez okumuştu. Hiçbiri ona herhangi bir cevap vermemişti ama yine de oturdu, rastgele bir kitap seçti ve yorgun bir şekilde karıştırmaya başladı.

Bir süre sonra gecenin ağır sessizliğini keskin bir kapı sesi böldü.

Davian irkildi, sonra kıvrıcık siyah saçlarından bir tutamı gözlerinden uzaklaştırdı ve kapıya doğru ilerleyerek kapıyı biraz araladı.

"Wirr," dedi belli belirsiz bir şaşkınlıkla, kapıyı sarı saçlı arkadaşının atletik vücudunun içeri girmesine izin verecek kadar aralayarak. "Burada ne yapıyorsun?"

Wirr içeri girmek için hareket etmedi, her zamanki neşeli ifadesi tedirgindi ve Davian'ın midesi diğer çocuğun neden geldiğini aniden anladığında çalkalandı.

Wirr, Davian'ın tepkisini görünce alaycı bir şekilde başını salladı. "Onu buldular, Dav. Alt katta. Bizi bekliyorlar."

Davian yutkundu. "Bunu şimdi mi yapmak istiyorlar?" Wirr yine başını salladı.

Davian tereddüt etti ama gecikmenin bir anlamı olmadığını biliyordu. Derin bir nefes aldı, sonra lambasını söndürdü ve Wirr'in peşinden spiral merdivenlerden aşağı indi.

Kuleden çıkıp loş ışıklı arnavut kaldırımklı avluyu geçmeye başladıklarında serin gece havasında titredi. Okul, Darecian döneminden kalma muazzam bir şatoda bulunuyordu, ancak yapının orijinal ihtişamı son iki bin yılda yapılan çeşitli eklemeler ve onarımlar nedeniyle biraz kaybolmuştu. Davian hayatı boyunca burada yaşamıştı ve mutfağın yanındaki hizmetli odalarından, İhtiyarların odalarını tuttukları bodur kaleye, gökyüzüne doğru uzanan dört belirgin altıgen kulenin her iyi aşınmış basamağına kadar her yeri karış karış biliyordu.

Bu gece bu aşınalık onu pek rahatlatmamıştı. Yüksek dış duvarlar karanlığın içinde uğursuzca belirliyordu.

"Onu nasıl yakaladıklarını biliyor musun?" diye sordu.

"Kamp ateşini yakmak için Esans kullandı." Wirr başını salladı, hareket duvardaki sönmekte olan meşalelerden zorlukla görülebiliyordu. "Muhtemelen bir damladan fazlası değildi, ama yakınlarda yolda Yöneticiler vardı. Bulucuları patladı ve..." Omuz silkti. "Onu teslim ettiler

Talean'la birkaç saat önce konuştum ve Talean bunun olması gerekenden daha fazla uzamasını istemedi. Herkesin iyiliği için."

"İzlemesi daha kolay olmayacak," diye mırıldandı Davian.

Wirr bir an için adımlarını yavaşlattı ve arkadaşına baktı. "Asha'nın senin yerine geçme teklifini kabul etmek için hâlâ vaktin var," diye sessizce gözlemledi. "Sıranın sende olduğunu biliyorum ama... dürüst olalım, Yönetim öğrencileri bunu yapmaya zorluyor çünkü aynı şeyin bizim de başımıza gelebileceğini hatırlatıyor. Ve kimse bunun şu anda ihtiyacınız olan bir şey olduğunu düşünmüyor. Kimse sizi suçlamaz."

"Hayır." Davian başını sertçe salladı. "Ben halledebilirim. Hem Leehim onunla aynı yaşta, onu bizden daha iyi tanıyor. Bunu yaşamak zorunda kalmamalı."

"Hiçbirimiz yapmamalıyız," diye mırıldandı Wirr, ama başını sallayarak kabul etti ve yeniden hızlandı.

Kalenin doğu kanadına doğru ilerlediler ve sonunda Yönetici Talean'ın ofisine geldiler; kapı çoktan açılmıştı ve lamba ışığı koridora yayılıyordu. Davian içeri bakarken kapının çerçevesine temkinli bir vuruş yaptı ve o ve Wirr, kasvetli görümlü Yaşlı Olin tarafından içeri çağrıldı.

"Kapıyı kapatın çocuklar," dedi kır saçlı adam, muhtemelen güven verici olduğunu düşündüğü bir gülümsemeyle. "Artık herkes burada."

Wirr arkalarından kapıyı kapatırken Davian etrafına bakındı ve küçük odanın sakinlerini inceledi. Yaşlı Seandra oradaydı, küçücük bedeni köşedeki bir sandalyeye kıvrılmıştı; okulun en genç öğretmeni normalde hep gülümserdi ama bu gece yüz ifadesi yorgun ve teslimiyetçiydi.

Yönetici Talean da oradaydı elbette, mavi pelerini soğuğa karşı omuzlarına sıkıca sarılmıştı. Sessizce onaylarcasına çocuklara başını salladı, suratı asıktı. Davian da başını salladı, üç yıl sonra bile Yönetici'nin bu işlemlerden hiç zevk almadığını görünce belli belirsiz şaşırmıştı. Andarra'daki pek çok meslektaşının aksine, Talean'ın Üstün Yeteneklilerden gerçekten nefret etmediğini hatırlamak bazen zor oluyordu.

Son olarak, odanın ortasındaki bir sandalyeye bağlanmış olan Leehim vardı.

Çocuk Davian'dan sadece bir yaş geride, on beş yaşındaydı ama bulunduğu konumun hassasiyeti onu çok daha genç gösteriyordu. Leehim'in koyu kahverengi saçları gözlerinin üzerinden sarkıyordu ve başı eğikti.

hareketsizdi. Davian ilk başta onun baygın olduğunu düşündü.

Sonra Leehim'in ellerini fark etti. Arkasından sıkıca bağlanmış olsalar bile titriyorlardı.

Kapı tıkırdayarak kapanırken Talean içini çekti. "Görünüşe göre hazırız," dedi sessizce. Yaşlı Olin'le bakıştılar, sonra da çocuğun kendisini görebilmesi için Leehim'in önüne geçti.

Herkes dikkatini sessizce Leehim'e çevirdi; çocuğun bakışları şimdi Talean'a odaklanmıştı ve bunu saklamak için elinden geleni yapsa da Davian onun gözlerindeki korkuyu görebiliyordu.

Yönetici derin bir nefes aldı.

"Leehim Perethar. Üç gece önce okuldan Kelepçesiz ve Dördüncü İlkeye bağlı olmadan ayrıldınız. Antlaşmayı ihlal ettin." Kelimeleri resmi olarak söyledi ama ses tonunda merhamet vardı. "Sonuç olarak, buradaki tanıkların huzurunda, Öz kullanma yasal olarak elinizden alınacak. Bu geceden sonra Tol'lardan birinin özel izni olmadan Andarra'daki Üstün Yetenekliler arasında -burada ya da başka bir yerde- hoş karşılanmayacaksın. Anladınız mı?"

Leehim başını salladı ve Davian bir an için bunun normalde olduğundan daha kolay geçebileceğini düşündü.

Sonra Leehim konuştu, onun konumundaki herkesin eninde sonunda yaptığı gibi.

"Lütfen," dedi, bakışları odanın içinde geziniyor, gözleri yalvarıyordu. "Lütfen, bunu yapmayın. Beni bir Gölge yapma. Ben bir hata yaptım. Bir daha olmayacak."

Yaşlı Olin elinde küçük siyah bir diskle öne çıkarken ona hüzünle baktı. "Artık çok geç delikanlı."

Leehim anlamamış gibi bir süre ona baktı, sonra başını salladı. "Hayır. Bekle. Sadece bekle." Gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı ve çaresizce bağlarını sıktı. Davian yalvarırcasına devam ederken gözlerini kaçırdı. "Lütfen. Yaşlı Olin. Bir Gölge olarak hayatta kalamam. Yaşlı Seandra. Bekle biraz. I-"

Davian göz ucuyla Yaşlı Olin'in uzanıp siyah disk Leehim'in boynundaki deriye bastırıldığını gördü.

Kendini geri dönmeye ve çocuğun cümlesinin ortasında durmasını izlemeye zorladı. Artık sadece Leehim'in gözleri hareket ediyordu; diğer her şey hareketsizdi. Felç olmuştu.

Yaşlı Olin bir an için disk bıraktı; disk Leehim'in boynuna yapışmıştı.

sanki yapıştırıcıyla yapıştırılmış gibi. Yaşlı adam doğruldu, sonra Talean'a baktı ve o da isteksizce başıyla onayladı.

Yaşlı adam tekrar eğildi ve bu kez tek bir parmağını diske dokundurdu.

"Özür dilerim Leehim," diye mırıldandı gözlerini kapatarak.

Yaşlı Olin'in elinin etrafında bir ışık nimbusu oluştu; bir an sonra parıltı uzattığı parmağı boyunca ilerlemeye ve diske akmaya başladı.

Leehim'in tüm vücudu titremeye başladı.

İlk başta çok azdı, zar zor fark ediliyordu ama sonra kasları kasılmaya başlayınca aniden şiddetlendi. Talean elini yavaşça Leehim'in omzuna koydu ve sandalyesinin devrilmemesi için çocuğu sabitledi.

Yaşlı Olin birkaç saniye sonra parmağını diskten çekti ama Leehim kasılmaya devam etti. Leehim'in gözlerinden koyu çizgiler çıkmaya, çirkin siyah damarlar yüzünde gezinmeye ve cildinin rengini soldurmaya başladığında Davian'ın boğazında safra yükseldi. Hayatının geri kalanında Leehim'le birlikte olacak bir şekil bozukluğu.

Sonra çocuk gevşedi ve her şey bitti.

Talean Leehim'in nefes aldığından emin olduktan sonra Yaşlı Olin'in onu çözmesine yardım etti. "Zavallı çocuk muhtemelen yakalandığını bile hatırlamayacak," dedi usulca. Tereddüt etti, sonra hâlâ Leehim'in çökmüş haline boş gözlerle bakan Yaşlı Seandra'ya baktı. "İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm, delikanlıyı sevdiğinizi biliyorum. Uyandığında, onu yoluna göndermeden önce biraz yiyecek ve birkaç bozuk para vereceğim."

Seandra bir an sessiz kaldı, sonra başını salladı. "Teşekkür ederim, Yönetici," dedi sessizce. "Bunun için minnettarım."

Yaşlı Olin işini bitirip çocukların önüne geldiğinde Davian başını kaldırdı.

"İyi misin?" diye sordu, bu soru açıkça Wirr'den çok Davian'ı hedef alıyordu.

Davian yutkundu, duyguları çalkalanıyordu ama başını salladı. "Evet," diye yalan söyledi.

Yaşlı adam onun omzunu güven verici bir şekilde sıktı. "Bu gece burada olduğunuz için teşekkür ederim. Kolay olmadığını biliyorum." Başıyla kapıyı işaret etti. "Şimdi ikiniz de gidip biraz dinlenmelisiniz."

Davian ve Wirr başlarını eğerek onayladılar ve Yönetici'nin ofisinden çıkmadan önce Leehim'in topal bedenine son bir kez baktılar.

Wirr onlar yürürken yorgun bir şekilde alnını ovuşturdu. "Birkaç dakikalığına arkadaş ister misin? Bundan sonra doğrudan uykuya dalma şansım yok."

Davian başını salladı. "Sen ben de."

Düşünceli ve sıkıntılı bir sessizlik içinde Kuzey Kulesi'ne doğru yol aldılar.

* * *

Davian'ın odasına döndüklerinde iki çocuk da oturdu ve bir süre konuşmadılar.

Sonunda Wirr kıpırdandı, arkadaşına bakarken yüzünde sempatik bir ifade vardı. "Gerçekten iyi misin?"

Davian bir an duraksadı, hâlâ son birkaç dakikadır içinde debelendiği duygu girdabını çözmeye çalışıyordu. Sonunda omuz silkti.

"En azından neyi dört gözle beklemem gerektiğini biliyorum," dedi alaycı bir şekilde, sesinin titremesine izin vermemek için elinden geleni yaparak.

Wirr yüzünü buruşturdu, sonra ona sert bir bakış attı. "Böyle söyleme Dav. Hâlâ zamanımız var."

"Hâlâ vaktin var mı?" Normalde Davian gülümsemeye zorlar ve bu cesaretlendirmeyi kabul ederdi ama bu gece bu söz ona çok yanlış gelmişti. "Kuzgunlar Festivali üç hafta sonra, Wirr. Denemelere üç hafta var ve eğer o zamana kadar Öz'ü kullanamazsam, sonum Leehim'inkiyle aynı olur. Bir Gölge." Başını salladı, sesinde yoğun bir umutsuzluk vardı. "El-lanetli İşareti alalı üç yıl oldu ve o zamandan beri Öz'e dokunmayı bile beceremedim. Deneyebileceğim bir şey kaldığından bile emin değilim."

Wirr, "Bu pes etmeniz gerektiği anlamına gelmez," diye gözlemledi.

Davian tereddüt etti, sonra da hayal kırıklığı içinde arkadaşına baktı. "Bana dürüstçe Denemeleri geçeceğimi düşündüğünü söyleyebilir misin?"

Wirr sertleşti. "Dav, bu hiç adil değil."

"O halde yapmayacağımı mı düşünüyorsun?" diye sordu Davian.

Wirr kaşlarını çatı. "Peki." Kendini toparladı, öne doğru eğildi ve Davian'ın gözlerinin içine baktı. "Sanırım Denemeleri geçeceksin."

Sesi inanç doluydu ama bu Davian'ın Wirr'in ağzından çıkan karanlık, duman benzeri dalları görmesini .

Davian sessizce, "Sana söylemiştim," dedi.

Wirr ona ters ters baktı, sonra içini çekti. "Fates, bazen senin bu yeteneğinden nefret ediyorum," dedi başını sallayarak. "Bak, bir şans olduğuna inanıyorum. Ve bir şans varken, elinden gelen her şeyi denememek aptallık olur. Bunu biliyorsun."

Wirr bu kez yalan söylemiyordu ve Davian arkadaşını böyle garip bir duruma soktuğu için bir suçluluk hissetti. Alnını ovuşturarak derin bir nefes verdi.

"Özür dilerim. Haklısın. Bu adil değildi," diye itiraf etti, derin bir nefes aldı ve girdap gibi dönen duygularını biraz yatıştırmaya zorladı. "Sadece yardım etmeye çalıştığımı biliyorum. Ve pes etmiyorum... Sadece fikirlerim tükeniyor. Yetenek üzerine elimizdeki her kitabı okudum, her zihinsel tekniği denedim. Yaşlıların hepsi akademik anlayışımın kusursuz olduğunu söylüyor. Başka ne yapabilirim bilmiyorum."

Wirr başını eğdi. "Üzülecek bir şey yok Dav. Bir şeyler düşüneceğiz."

Birkaç dakika sessizlik oldu ve Davian tereddüt etti. "Bunu daha önce konuştuğumuzu biliyorum... ama belki İhtiyarlardan birine biri yalan söylediğinde ne görebildiğimi söylersem bana yardımcı olabilirler." Yutkundu, Wirr'in gözlerinin içine bakamadı. "Belki de nasıl tepki verecekleri konusunda yanılıyoruzdur. Belki de bizim bilmediğimiz bir şey biliyorlardır. Birini okuyabilmekten farklı bir şey bu, biliyorsun."

Wirr bu ifadeyi birkaç saniye düşündükten sonra başını salladı. "Yeterince farklı değil. Yaşlılar için değil, ve eğer öğrenirlerse kesinlikle Yönetim için de değil." Arkadaşına sempatiyle baktı. "Kader seni bir Gölge olarak görmek istemediğimi biliyor Dav, ama bu yapabileceklerinin bir fısıltısını bile duyan olursa olacaklarla kıyaslanamaz bile. Birini Okuyabileceğin akıllarından bile geçerse, sana Augur derler ve Antlaşma bundan sonra ne olacağı konusunda oldukça açık. Yaşlılar sizi sevebilir, ancak bu senaryoda, yine de sizi bir kalp atışında Yönetim'e teslim edeceklerdir."

Davian kaşlarını çattı ama sonunda başını salladı. Bu konuşmayı birçok kez yapmışlardı ve hep aynı şekilde sonuçlanmıştı. Wirr haklıydı ve ikisi de bunu biliyordu.

Davian masasının üzerindeki karmakarışık kitaplara bakarak, "Çalışmaya dönelim o zaman," dedi.

Wirr, Davian'ın bakışlarını takip ederken kaşlarını çattı. "Kendini çok zorladığın hiç aklına geldi mi Dav? Endişelendiğini biliyorum ama yorgunluğun bir faydası olmayacak."

"Sahip olduğum zamanı değerlendirmem gerekiyor," diye gözlemlledi Davian, ses tonu kuruydu. "Ama eğer Öz kullanmak istiyorsan, her gece bir iki saatten fazla uyumalısın. Bir mum bile yakamamana şaşmamalı; muhtemelen bu kadar uzun süre uyanık kalarak Rezervini tüketiyorsun. uzun."

Davian yorgun bir ifadeyle eliyle işaret etti. Bu teoriyi son birkaç hafta içinde pek çok endişeli insandan duymuştu ama Wirr ilk kez bu konuyu açıyordu. Sorun şuydu ki, bunun doğru olduğunu biliyordu; bir Üstün Yetenekli bedeninin sınırlarını zorladığında, içgüdüsel olarak Yedeklerinden Öz çeker ve bunu uyku yerine bedenini beslemek için kullanırdı. Ve eğer uyanık kalmak için Yedek'ini tüketiyorsa, içinde bulunan Öz'e erişme çabaları başarısızlığa mahkumdu.

Yine de, üç yıl boyunca çalışma saatlerini makul tutmak sorununu çözmemişti. Yeteneği kullanmasını engelleyen her neyse, uykusuzluktan daha derinlere uzanıyordu.

Wirr birkaç dakika onu izledikten sonra içini çekti ve yavaşça ayağa kalktı. "Her neyse, sen uyumayı planlıyor olsan da *ben* kesinlikle planlıyorum. Yaşlı Caen benden Meclis'in en az yarısının ana motivasyonlarını tespit edebilmemi bekliyor ve yarın onunla bir seansım var." Pencereden dışarı baktı. "Aslında birkaç saat içinde."

"Ekstra siyaset dersleri *sırasında* uyumuyor musun? Onları bu yüzden aldığını sanıyordum." Davian şaka yaptığını göstermek için yorgun bir gülümseme takındı. "Yine de haklısın. Eşlik ettiğin için teşekkürler, Wirr. Öğle yemeğinde görüşürüz."

Davian, Wirr gidene kadar bekledi ve sonra isteksizce, çalışmak için bir kenara koyduğu bir sonraki kitabın başlığını düşündü. *Çekiliş ve Yenilenmenin İlkeleri*. Birkaç hafta önce okumuştı ama belki de bir şeyleri gözden kaçırmıştı. Öz'e erişememesinin bir nedeni olmalıydı, anlayamadığı bir şey.

Yaşlılar bunun bir engelleme olduğunu, yara izini aldığı gün yaşadığı ilk deneyim yüzünden bilinçaltında gücüne direndiğini düşündüler. Yine de Davian şüpheliydi; o acı çoktan solmuştu. Ve eğer gerçekten bir Augur ise, bu gerçeğin başlı başına bir neden olabileceğini biliyordu.

ama Andarra'nın eski liderleri hakkında bilgi bulmak o kadar zordu ki, bugünlerde bu olasılığı düşünmenin bile pek bir anlamı yoktu.

Ayrıca, belki de bu sadece bir teknikti. Belki de Yeteneğin doğası hakkında yeterince okursa, sorunun üstesinden gelmek için yeterli içgörü kazanabilirdi.

Kararlılığına rağmen, şimdi yeniden yalnız kaldığında kapaktaki sözcüklerin gözünün önünde bulanıklaştığını ve esnemek için çenesinin istemeden açıldığını fark etti. Belki de Wirr bir haklıydı. Yorgunluğun bir faydası olmayacaktı.

İsteksizce ayağa kalktı, ve lambayı söndürdü.

Yatağına yerleşti ve gözlerini karanlığa dikti. Zihni hâlâ çalkalanıyordu. Yorgunluğuna ve saatin geç olmasına rağmen uyuması biraz zaman aldı.

Bölüm 2

Davian irkilerek uyandı.

Bir an sessizlik oldu, sonra onu uyandıran ses -kapının ısrarla çalınması- tekrar geldi. Uykunun sisi henüz dağılmamıştı, gözleri kamaşarak etrafına bakındı. Saat kaçtı acaba? Aşağıdaki avludan gelen sesler, derslerin çoktan başladığını gösteriyordu. Hâlâ açık olan pencereden içeri süzülen ışıktaki toz zerrecikleri tembelce sürükleniyordu; bu açıdan bakınca daha geç değilse bile en azından kuşluk vakti olduğunu anladı.

Davian nefesinin altında bir küfür mırıldanarak kendini ayağa fırlattı. Genelde şafak vakti uyanırdı ve vücudunun bu programa uyacağına güvenirdi ama anlaşılan üst üste birçok gece onu uykudan mahrum bırakmıştı. Kapı tekrar çalındı; aceleyle üzerine bir şeyler geçirip tökezleyerek kapıya gitti ve açtı.

Dışarıda bekleyen kızın sarı saçları omuzlarına dökülmüştü ve son zamanlardaki güzel havanın etkisiyle yanaklarında belli belirsiz çiller vardı. Kız ona gülümsedi, yüzünde kurnaz olmayan bir ifade vardı ve deniz yeşili gözlerinde eğlence dans ediyordu.

"Merhaba Ash," dedi Davian beceriksizce, aniden darmadağınık görüntüsünün farkına varmıştı.

"Günaydın, Dav. Görünüyorsun..."

"Biliyorum." Kalın, asi siyah saçlarını parmaklarıyla karıştırdı ama bunun pek bir şey değiştirmeyeceğini biliyordu. "Görünüşe göre uyuyakalmışım."

"Görünüşe göre yapmışsın. Oldukça fazla," dedi Asha, pencereye doğru kısa ve anlamlı bir bakış atarak. Sonra, gerçekten yalnız olduklarından emin olmak için koridoru dikkatle inceledikten sonra sesini alçalttı. "Bayan Alita'nın

Bu sabah beni koşturdu ama bir bahanem olur olmaz geldim." Gülümsemesi soldu. "Leehim'e olanları duydum."

Bir önceki gecenin anısı Davian'ın yüzüne çarptı; yüz ifadesinden anlaşılıyor olmalıydı çünkü Asha bir adım öne çıktı, gözleri aniden sempati ve endişeyle yumuşadı. "Sen iyi misin?"

"Öyleyim." Yalandı; Leehim'in kasılmış halini, diğer çocuğun yüzünde gezinen siyah damarları hatırladıkça yeniden bir korku seli hissetti. Yine de bunların hiçbirini Asha'ya itiraf edecek değildi. "Daha önce görmediğim bir şey değildi. Sadece... bana Denemeler'in ne kadar yakın olduğunu hatırlattı sanırım."

Asha bunun üzerine yüzünü buruşturdu ama hiçbir şey söylemeden başını salladı.

Davian onu izlerken göğsü biraz gerildi. Son birkaç ay akıp giderken, Gölge olmakla ilgili pek çok korkuyla yüzleşmişti. Ancak Asha'yı bir daha asla göremeyecek olmanın bunların en kötüsü olduğunu ancak son zamanlarda fark edebilmişti. Son birkaç yıldaki dostlukları, en azından onun için daha fazla bir şeye dönüşmüştü.

Ama bir şey söyleyemedi. Şimdi söyleyemezdi. Asha'nın da aynı şekilde hissedip hissetmediğine bakmaksızın, bu sadece önümüzdeki birkaç haftayı her ikisi için de daha zor hale getirecekti.

Birkaç dakika sessizlik oldu; Davian güneşin açısına baktı, artık yeterince yükselmişti ve doğuya bakan penceresinden zar zor görünüyordu. "Hikâyenin tamamını sana sonra anlatacağım," diye söz verdi, birden başka sorumlulukları olduğunu hatırladı. Neşeli görünmeye çalışarak konuşurken gülümsemeye zorladı. "Bugün Caladel'den malzeme almam gerekiyordu."

"İki ya da üç saat önce Caladel'den malzeme alıyor olman gerekiyordu," diye düzeltti Asha. "Aslında gününüzü daha da kötüleştirmek istemem ama bu yüzden buradayım. Bayan Alita ihtiyacı olan şeylerin listesini almak için uğramadığınızı fark etti."

Davian inledi. "Ne dedi o?" Bayan Alita, öğrencilerin sorumluluklarından kaçmalarını tüm Büyüklerden daha fazla ciddiye alırdı. Daha da kötüsü, Davian'ı neredeyse o yetiştirdiği için, görevlerinden kaçtığına dair her işaret baş aşçı tarafından kişisel bir hakaret olarak görülüyordu.

Asha omuz silkti. "Bilirsin, her zamanki gibi. Seninle, kaynar suyla ve tezgahın yanında asılı duran o büyük bıçakla ilgili bir şey. Bu çok

hatırlamak için ayrıntılı." Ona acıklı bir gülümseme verdi. "Yine de sizin için tekrarlamaktan mutluluk duyacağına eminim."

"Harika." Davian durakladı. "Onunla konuşurken uyuyakaldığımı... atlayabileceğinizi sanmıyorum?"

"Soracak."

"Yalan." Davian bir kaşını kaldırdı. "Yalan demek istedim."

Asha ona alaycı bir şaşkınlıkla baktı. "Tüm insanlar arasında sen..." Davian bir gülümsemeyi bastırarak içini çekti. "Sana bir borcum var." "Bir tane daha," diye düzeltti Asha.

Davian gözlerini kıstı ama bu kez sırtıtmaktan kendini alamadı. "Teşekkürler Ash."

Asha merdivenlerden inip gözden kaybolduğunda kapıyı tekrar kapattı ve keyfi yerine geldi. Her ne kadar Bayan Alita'dan azar işitmeyi dört gözle beklese de -ve dün gecenin anısı yeniden üzerine çökmeye başlasa da- Asha'nın ziyaretiyle uyanmak güne kötü bir başlangıç yapmaktan çok uzaktı.

Aynanın önünde durdu, gözlerindeki uykuyu silmek, kıyafetlerini düzeltmek ve parmaklarını saçlarında gezdirerek belli belirsiz saygın bir duruma getirmek için birkaç dakika ayırdı. Büyükler, okul duvarlarının dışına çıkacak herkesin şık görünmesi konusunda ısrar ediyordu. Zaten geç kalmıştı, bu yüzden aceleyle çıkıp darmadağınık görünerek dersini daha da kötüleştirmenin bir anlamı yoktu.

Sonunda görünüşünden memnun kalan Davian aceleyle Kuzey Kulesi'nin sarmal merdivenlerinden inip kalenin iç avlusuna girdi. Bir grup genç öğrenci uzak duvarın dibinde Yaşlı Jarras'ın etrafında toplanmış, bazıları onun anlattığı bir hikâyeye kıkırdıyordu. Davian, kalın sakallı adamın koyu kırmızı Üstün Yetenekliler peleriniyle kasten aşırı dramatik bir süpürme hareketi yapmasını izledi, gözleri komik bir şekilde genişledi ve çocukları daha fazla kahkahaya boğdu. Davian gülümsedi. Jarras'ı herkes severdi.

Dar bir geçitten mutfağın arka girişine doğru aceleyle ilerledi. Öğrencilerin çoğu yemek alanındaki ana kapıyı kullanıyordu ama o öğrenci olmadan çok önce burada hizmetçilik yapmıştı ve bir ömür boyu süren alışkanlıklardan vazgeçmek zordu.

Mümkün olduğunca sessizce içeri süzüldü ve tanıdık hisleri içine çekti. Çıtırdayan alevlerin üzerinde bir tencere harıl harıl kaynarken şömineden gelen ısı. Birbirine karışan çeşitli baharatların kokuları. Neşeli konuşmalar

Tori ve Gunder, bir aşçı ve çırağı, bazı sebzeleri doğrarken sırtları ona dönüktü. Üç yıl sonra bile burası ona kuledeki odasından daha çok evi gibi geliyordu.

Tereddüt etti; Bayan Alita ortalıkta görünmüyordu. Üstün Yetenekli olduğunu keşfetmeden önce onu hep şımartmış olan orta yaşlı, kılıksız kadın Tori sonunda içeri birinin girdiğini fark etti. Kim olduğunu anladığında tekrar gözlerini kaçırdı. Gunder'la konuşması, genç çocuğun da görmesiyle saniyeler içinde sona erdi.

Davian'ın yüzü kızardı, her zamanki gibi kendini davetsiz misafir gibi hissediyordu. Gunder ve Davian birlikte çıraklık yapmış, Davian'ın yetenekleri ortaya çıkana kadar aynı odayı paylaşmışlardı. Şimdi ise birbirlerine yabancıydılar. Buradaki hizmetkârlar Üstün Yetenekliler için çalışıyor olabilirdi ama savaş, işverenlerinin ne olduğuna bakamayacakları kadar çok yara bırakmıştı. *Onun* ne olduğunu.

Bazen tanıdık yüzlerin ona baktığını fark ediyordu, gözlerinde bir tür hüznü suçlama vardı. Sanki onlara ihanet etmiş, bu yola itilmek yerine bu yolu seçmiş gibi.

Davian bugün bakışları görmezden gelmek için kendini zorladı, gözleri odanın içinde dolaşarak kasabadan ne istendiğini gösteren kâğıdı aradı. Eğer o listeyi bulabilir ve Bayan Alita dönmeden önce oradan ayrılabilirse... "Aradığınız şey bu mu?"

Tanıdık ses arkasından geldi. Döndüğünde baş aşçının kaşlarını çatmış, elindeki listeyi ona doğru salladığını görünce yüreği ağzına geldi.

Davian yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim," dedi utanarak.

İri yarı kadın sinirlenerek başını salladı. "Benden özür dileme. Öğle yemeğinde tabakları boş kalacak olanlar Yaşlılar. Nedenini sorduklarında kiminle konuşmaları gerektiğini bilmelerini sağlayacağım."

Bayan Alita nutuklarından birini atmaya hazırlanıyordu ki aniden durdu ve adamın görünüşünü incelerken gözleri kısıldı. "Yorgun görünüyorsun." Ondan hâlâ hoşnut olmadığı belliydi ama şimdi sesinde bir soru vardı. "Seni günlerdir görmedim."

Davian Tori ve Gunder'a doğru baktı ama ikisi de görevlerine dönmüş, kendi aralarında konuşuyorlardı. Öğrencilerin Üstün Yetenekli olmayanlarla eğitimleri hakkında konuşmamaları gerekiyordu ama o ve Bayan Alita bu kuralı düzenli olarak çiğniyordu. Bebekken okulun bakımına bırakıldıktan sonra yıllarca ona bakmıştı. Bunu bilmeye hakkı vardı.

en azından hayatında neler olup bittiğinin bir kısmını.

"Duruşmalar yakında," dedi açıklama olarak sessizce.

Baş aşçının kaşları çatıldı ve diğerlerine de yansımaması için sesini alçalttı. "İlerleme yok mu?" Adamın yüzünü incelerken kaşları daha da çatıldı. "Hâlâ geçebileceğinden emin değil misin?"

Davian dudağını ısırды. Bayan Alita'nın endişelenmesine neden olmak istemiyordu. "Bu... hâlâ bir risk," dedi ses tonunu dikkatle nötr tutarak.

"Ama endişeleniyorsun." Bu bir sorudan ziyade bir ifadeydi. Onu çok iyi tanıyordu.

Davian tereddüt etti. "Dehşete düştüm," diye itiraf etti usulca.

Bayan Alita ona sempatik bir gülümseme verdi ve elini anaç bir tavırla omzuna koyarak hafifçe sıktı. "El bize taşıyamayacağımız yükler vermez, Davian. Bunu daima hatırla."

"Yapacağım." Davian başını salladı ama bu sözler onu daha iyi hissettirmedi. Metres Alita onu Eski Din'e bağlı biri olarak yetiştirmeye çalışmıştı ama herkes El'e ve onun Büyük Tasarım'ına olan tüm güvenin yirmi yıl önce Augur'larla birlikte yok olduğunu biliyordu. Davian -şu anda Andarra'daki çoğu insan gibi- bu kadar açık bir şekilde çürütülmüş bir şeye inanmayı kendine yediremiyordu. Yine de Bayan Alita dindardı ve buna her zaman saygı duymuştu.

Baş aşçı kâğıdı ve birkaç ağır parayı avucuna sıkıştırdı, ardından diğer eliyle kafasının arkasına hafif ama sert bir şaplak indirdi, her zamanki huysuz dış görünüşü yeniden ortaya çıktı. "Şimdi harekete geçin; Yönetici Talean sizi bekliyor. Ve eğer bu bir daha olursa, uygun bir ceza düşüneceğim, Denemeler olsun ya da olmasın." Öne doğru eğildi ve sesini komplocu bir şekilde alçalttı. "Ve bir dahaki sefere Asha'nın seni uyandırmasını da içermeyecek. Bence bundan biraz fazla zevk alırsın."

Onu nazikçe iterek yoluna devam etmesini sağladı ve şaşkınlıktan kızarmasına neden oldu.

Yürürken dudağını çiğnedi. Duyguları bu kadar belli olmaya başlamış mıydı? Asha mutfaklarda bolca vakit geçiriyordu; Bayan Alita her ne şüpheleniyorsa, onun bir şey söylemeyecek kadar nazik olmasını umuyordu.

Yöneticinin ofisine doğru yöneldi. Avlu artık sessizdi; Jarras ve sınıfı ortadan kaybolmuştu. Birkaç genç öğrenci, hâlâ ürkek görünen Yaşlı Seandra'nın gözetiminde bir kenarda dövüşüyordu ama

Aksi halde hiçbir hareket belirtisi yoktu.

Davian müsabakayı izlemek için bir an durakladı. En iyi çabalarına rağmen, öğrencilerin ellerinden periyodik olarak çıkan kırbaç inceliğindeki ışık dilleri, iki güç çarpışırken enerji çatırdayan parlak, dalgalanan Öz kalkanları tarafından karşılanmadan önce diğerine doğru savrulurken, kıskançlık onu bıçakladı.

Yarışmayı analitik olarak inceledi. Çocuklar -on ikiden büyük güç bakımından hemen hemen eşit görünüyordular, ama Davian küçük olanın kalkanının daha iyi şekillendirilmiş, daha eksiksiz olduğunu hemen görebiliyordu. O izlerken bile, parlak bir Öz parçası uzun boylu olanın kalkanını delip koluna değdi ve çocuğun şaşkın bir acıyla inlemesine neden oldu. Maç yakında sona erecekti.

Davian gözlerini kaçırdı ve Hediye'nin kullanıldığını her gördüğünde hissettiği hayal kırıklığını bastırarak yürümeye devam etti. Devam etti. Ev işlerini çabucak hallettikten sonra tekrar deneyecekti. Yapabileceği başka bir şey yoktu.

Yönetici'nin ofisine yaklaşırken midesi bulandı, dün gecenin anısı hâlâ zihninde tazeydi. Talean'ın ofisinin kapısı aralıktı ama Davian kapıyı çalmak için hamle yaptığı anda içeriden gelen alçak sesleri duydu -Birini tanımıyordu. Bu küçük, birbirine sıkı sıkıya bağlı okulda alışılmadık bir durumdu ve onu duraksatmaya yetmişti.

"Yani buradaki gerçek amacımızı anladın mı?" diye soruyordu yabancı ses.

Birkaç dakika sessizlik oldu, sonra "Çocuk için gelmişsiniz." Arayan Talean'dı.

". Northwarden zamanın geldiğini düşündü."

Davian kaşlarını çatı. Kralın kardeşi ve Yöneticilerin başı olan Northwarden mı? Ne hakkında konuşuyorlardı?

Talean tekrar konuştu. "Umarım öyledir. Arris'teki okulu duydum."

"Dasari de vuruldu." Bu kez farklı bir yabancının sesiydi, bir kadının, Sesi acımasızdı. "Yüz kadar ölü var ve kimse bir şey görmemiş."

Talean uzun bir nefes verdi. "Bunu duyduğuma üzüldüm."

Bir homurtu duyuldu, belli ki Yöneticinin samimiyetinden şüphelenen biri homurdandı. "Söyleyin bana. Buradaki savunmanız nasıl?"

"Kapıda her zaman üç muhafız bulunur. Genellikle bir Yaşlı ve iki kıdemli öğrenci, üç öğrenci. Kalenin duvarları korunaklıdır; eğer biri duvarları aşmaya, İhtiyarlar hemen haberdar olur." Bir duraklama oldu. "Sen

daha fazla olması gerektiğini düşünüyor musunuz?"

"Belki," dedi ilk yabancı'nın sesi, etkilenmemiş gibiydi. "Şimdilik yeterli olacaktır."

"Bu iyi." Bir duraklama. "Sence avcılar mı? Duyduğuma göre _."

Kapının hemen yanında Davian'ın rahat edemeyeceği kadar yakın bir ayak sesi . Hemen uzaklaştı. Konuşma her ne hakkındaysa, onun kulakları için yapılmamıştı ve basitçe bölmek istemeyeceği kadar ciddi görünüyordu.

Birkaç dakika koridorlarda dolaştı, duyduklarını düşündükçe tedirgin oluyordu. Okullar saldırıya mı uğramıştı? Bunun sık sık olduğunu biliyordu; avcılar genellikle yasadışı ödülleri kovalarken Üstün Yeteneklileri tek başlarına takip eder ve öldürürlerdi ama bazen daha büyük hedefleri denemek için organize olurlardı. Bazen de bu tür saldırılar sadece sıradan kasaba halkının Öz kullanabilen birine bu kadar yakın yaşamaktan hoşlanmadıklarına karar vermelerinden kaynaklanıyordu. Ancak Davian son birkaç ay içinde büyük bir saldırı duymamıştı ve kesinlikle yabancıların önerdiği ölçekte bir saldırı da olmamıştı.

Sonunda, gerçekte neler olup bittiğini anlamak için yeterince kulak misafiri olmadığını fark ederek iç çekti. Kendisinin ve diğer öğrencilerin endişelenmesi gereken bir şey olsaydı, Büyüklerin onlara haber vereceğinden emindi.

Kısa süre sonra tekrar denemek için yeterince zaman geçtiğine karar verdi; Yönetici'nin ofisine döndüğünde kapı ardına kadar açıktı. Talean bazı notları incelerken yalnızdı, gömleğinin kolları kıvrılmış ve mavi Yönetici pelerini yakındaki bir sandalyenin arkasına örtülmüştü. Okuma gözlüklerini çıkardı ve Davian masanın önünde durduğunda ayağa kalktı.

"Ah, demek Bayan Alita sonunda seni buldu. Hâlâ tek parça olduğunuzu görüyorum," dedi biraz da eğlenerek.

Davian'ın ağzının kenarları yukarı doğru döndü; Talean'ın dün geceki olayların üzerinde onunla birlikte durmayacağı için rahatlamıştı. "Kutlama yapmadan önce herkes neden öğle yemeği olmadığını öğrenene kadar bekleyeceğim," dedi sertçe.

Talean sırtıttı. "Muhtemelen akıllıca." Davian'a kendisini köşedeki çekmeceli dolaba kadar takip etmesini işaret etti, bu hareket sağ ön kolundaki dövme'yi ortaya çıkardı. Davian her seferinde yaptığı gibi bir bastırdı.

bir Yönetici İşareti gördü. Kendisinininkiyle aynıydı - bir erkek, kadın ve çocuğu çevreleyen bir daire - ama Üstün Yetenekliler için bu, Öz'ü ilk kullandıkları anda ortaya çıkan istenmeyen bir kaçınılmazlıkken, Yöneticiler aslında kendilerininkini almayı seçmişlerdi. Yöneticilerin İşaretleri de her zaman kırmızı renkteydi, siyah değil. Bu onları yanık gibi gösterirdi, sanki ete kazınmışlar gibi.

Talean üst çekmeceyi açarken, "Bunlardan birini sana takmayalı uzun zaman oldu," dedi.

Davian omuz silkti. "Beni herkes kadar sık göndermiyorlar. Nedenini tahmin bile edemiyorum," diye ekledi, ses tonunda yoğun bir alaycılık vardı.

Talean durakladı ve omzunun üzerinden Davian'a baktı. "Bu seni koruma arzusundan kaynaklanıyor, Davian. Onların yerinde olsam ben de aynısını yapardım. Bunda utanılacak bir şey yok." Sakalını kaşıdı. "Yeri gelmişken, genelde tek başına dışarı çıkmadığını biliyorum. İstersen Yaşlı Olin'den sana bir arkadaş bulmasını isteyebilirim."

Davian kızardı ve başını salladı. "Üç yıl oldu. Artık özel muameleye ihtiyacım yok. Kimseden," diye ekledi anlamlı bir şekilde.

Talean içini çekti. "Doğru. Yeterince doğru." Eli çekmecedan bir meşale tutarak çıktı, oniks benzeri metalin bükülmüş şeritleri o kadar parlaktı ki Davian onların içinde kendi çarpık yansımalarını görebiliyordu. "Kolunu uzat. Önce sen de oturmalısın."

Davian omuz silkti. "Benim üzerimde fazla bir etkisi olduğunu hiç görmedim."

Talean homurdandı. "Yine de. Bunu söyleyen çok fazla öğrencim oldu ve sonra neden düştüklerinde onları yakalamaya zahmet edemediğimi merak ettiler. Birkaç Yaşlı da değil, ama onlara benim söylediğimi söylemeyin."

Davian sırtıttı. "Yeterince makul." Yakındaki bir sandalyeye uysalca oturdu ve sol kolunu bileği kendi dövmesiyle birlikte açıkta kalacak şekilde uzattı. Talean torcun açık ucunun iki noktasını Mark'ına bastırduğunda irkildi, cihazın koluna yapıştığını, buz gibi metalin derisinin üzerinde kayarak ilerlediğini ve sonunda birleşerek ön kolunu tamamen kapladığını hissettiğinde ürperdi. Tüm bu süreç sadece birkaç saniye sürdü.

Başını kaldırıp kendisini dikkatle izleyen Yöneticiye baktı. "Acele etme," dedi Talean.

Davian başını salladı. "Gerek yok." Çoğu Üstün Yetenekli Kelepçe takmayı oldukça travmatik bir deneyim olarak görürdü; uyuşukluğa, baş dönmesine neden olabilirdi,

Hatta bazıları için mide bulantısı. Yine de Davian'ın hissettiği tek şey, sanki soğuk metal bir önceki gecenin uykusundan bir iki saat çalmış gibi, biraz daha zayıf ve biraz daha yorgundu. Zaten ne kadar yorgun olduğu düşünülürse, bu kadarı bile onun hayal gücü olabilirdi.

Daha önce bunun hep iyi bir şans olduğunu düşünürdü... ama bugün kendini bunun tamamen başka bir şey olup olmadığını merak ederken buldu.

Yine de Davian derisinin hemen altında soğuk *bir* tabakanın oturduğunu, onu sardığını ve gücünü emdiğini hissedebiliyordu. Cihaz kesinlikle çalışıyordu.

Ayağa kalktı, Talean hâlâ dikkatle onu izliyordu. Davian parmağıyla Kelepçe'yi ovuşturarak soğuk çeliğe kazınmış işaretlerin izini sürdü.

"Bazen bunu neden giymem gerektiğinden bile emin değilim," dedi, ses tonunda bir miktar keder vardı. Talean ona bir kaşını kaldırdı ve Davian onun yüz ifadesine ters ters baktı. "Merak etme, Antlaşma'yı sorgulamıyorum. Sadece Hediye'yi zaten kullanamayacağımı kastettim. Bu, İlkeler, bunların hiçbiri şu anda benimle ilgili görünmüyor."

Talean o kadar kısa bir süre yüzünü buruşturdu ki Davian bunu hayal edip etmediğini merak etti. Sonra Yönetici ona sempatik bir baş selamı verdi. "Elbette. Öyle bile olsa." Elini Davian'ın omzuna koydu. "Dördüncü İlke uyarınca, işinizi bitirdiğinizde okula dönün."

Davian gözlerini devirdi ve Tenet yürürlüğe girdiğinde sol kolunda hafif bir sıcaklık hissetti. Antlaşmanın kendisi oldukça karmaşık olsa da -Andarran yasalarında yapılan bir dizi değişiklik ve eklemeler- İlkeler Üstün Yeteneklileri gerçekten bağlayan kurallardı. İşaret bir kez tenlerinde belirlediğinde, on beş yıl önce Northwarden'a ettikleri yemini bozma konusunda tam anlamıyla aciz hale geliyorlardı. Talean'ın Dördüncü İlkeyi çağırması, Davian'ın onun emrettiği şeyi yapmak zorunda kalacağı anlamına geliyordu.

"Bu gerekli mi?"

Talean bir kaşını kaldırdı. "Senin gibi bir baş belasının kaçması riskini almamı mı istiyorsun?"

Davian hafifçe gülümseyerek alaycı bir ifadeyle başını salladı. "İyi. Döndüğümde görüşürüz."

Avluya geri dönerken ani bir gerginlik hissetti; uyandığından beri bunu düşünecek zamanı olmamıştı ama aylardır ilk kez dışarıda yalnız olacaktı. Talean'a karşı olan kabadayılığına rağmen, gerçekten de yanında bir arkadaşıyla daha rahat hissedebilirdi.

yolculuk.

Gerçi hep böyleydi. Geçmişinin -korkularının- herkesi sonsuza dek rahatsız etmesine izin veremezdi.

Okulun katırı Jeni'yi malzeme taşımak için kullandıkları eski püskü arabaya bağladı. Sakin bir hayvandı ve her zamanki gibi işlem tamamlanana kadar mutlu bir şekilde durdu. Dalgın bir şekilde avluda bağlı üç at olduğunu fark etti, normalde hiç at olmazdı. Bunlar muhtemelen Talean'la konuşurken kulak misafiri olduğu gizemli ziyaretçilere aitti.

Çok geçmeden hazırıldı. Kendini çelikleştirmek için derin bir nefes alarak Jeni'nin dizginlerini nazikçe çekti ve Caladel'e doğru yola koyuldu.

Bölüm 3

Yol sessizdi.

Davian, Jeni'ye rahat bir tempoda önderlik ediyor, yürürken önündeki gevşek taşları tekmeliyor ve sırtında güneşin verdiği hissin tadını çıkarıyordu. Bu -yalnızlık- yolculuğun her zaman en sevdiği kısmıydı. Uçurum kenarındaki yol savaştan önce önemli bir otoyoldu, ama şimdi neredeyse terk edilmişti; parke taşları doğanın kendi akışına bıraktığı yerlerde çatlamış ve ufalanmıştı ve yabancı otlar tutunabilecekleri her yerde filizlenmişti. Kasabada yaşayan herkes için hâlâ kuzeye giden en kısa yoldu ama aynı zamanda okulun yüz metre yakınından geçiyordu. Artık sadece Üstün Yetenekliler kullanıyordu.

Yine de çok geçmeden yoldaki bir virajı döndü ve pırıl pırıl sahil şeridi ile çevredeki tepeler arasında yer alan pitoresk Caladel kasabası görüldü.

İç çekti.

Davian, Jeni ve arabasıyla birlikte sokaklara doğru ilerlerken gözlerden kaçırıyordu. Birkaç seyyar satıcı ve tüccar mallarını satıyordu ama hiçbirisi geçerken ona seslenmedi. Onlar için parası olmayacağını biliyorlardı ve daha da kötüsü, bir tezgâhta ya da dükkânda görülmesi diğer müşterileri uzak tutacaktı.

Davian kendi adına gözlerini yere indirdi ve onu uzaktan izleyen kasaba halkının bakışlarıyla karşılaşmamaya çalıştı. Caladel'e daha önce birçok kez gelmişti ama onu takip eden gözlerdeki temkinli, bazen de tiksinti dolu bakışlar hâlâ canını yakıyordu. Bir süre sonra kendini omuzlarını kamburlaştırırken buldu, sanki bakışlar sırtında fiziksel bir baskı oluşturuyordu. Varış noktaları arasında mümkün olduğunca göze batmadan aceleyle ilerledi.

Bugünkü alışverişleri sorunsuz geçti. Geçmişte bazı tüccarlar

Ona satış yapmayı reddetmiş ya da malları için fahiş fiyatlar talep etmişlerdi; ne zaman böyle bir şey olsa olay çıkarmaktansa okula eli boş dönmeyi tercih ediyordu. Ancak bu öğleden sonra, onu çok rahatlatacak şekilde, dükkân sahipleri soğuk ama ticaret yapmaya istekliydi. Çoğu insan Üstün Yeteneklilerle iş yaparken görülmek istemiyordu ama okul çok fazla iş getiriyordu ve günün sonunda kazançlar sayıldığında, Üstün Yeteneklilerden gelen bir madeni para herhangi birinden gelen kadar iyiydi.

Yine de Davian, Jeni'yi listesindeki son eşyaların bulunduğu küçük, loş kasap dükkânının önüne bıraktığında biraz rahatlamıştı. Dükkân sahibiyle daha önce birçok kez muhatap olmuştu ve herhangi bir sorun çıkmasını beklemiyordu.

"İyi günler Üstat Dael," dedi içeri girerken saygıyla.

Kasap zayıf bir adamdı, kırk yaşından büyük değildi, gür bıyıkları dar yüzünü gölgede bırakıyordu. "Günaydın delikanlı," diye cevap verdi, onu gördüğüne ne sevinmiş ne de üzölmüş görünüyordu. Daimi Yetenekli müşterilerinin isimlerini hiç öğrenmemişti -dükkân sahiplerinin hiçbiri öğrenmemişti- ama Dael Usta her zaman kibardı, bu da çoğu kişi için bir gelişmeydi.

Davian ona bir kâğıt uzattı. "Hepsi bu kadar." Üstat Dael listeyi okurken, "Sorun olmaz," dedi

Davian'ın arkasında, kapının üzerinde asılı duran zil başka bir müşteri içeri girerken çaldı. Kasap başını kaldırıp baktı ve tavrı hemen değişti.

"Defol," diye homurdandı, bir dakika önceki halinin iki katı büyüklüğünde görünüyordu. "Burada sizin gibilere hizmet vermiyoruz."

Davian bir an için emrin kendisine yöneltildiğini düşündü; bazı dükkân sahipleri Üstün Yeteneklilere sadece görece başka kimse olmadığında satış yapmaya istekliydi. Böyle durumlarda Davian, Jeni'yi dükkânın arka tarafına götürüp dükkân sahibinin gelip onu bulmasını beklemesi gerektiğini biliyordu.

Yine de Usta Dael'in bakışları onun ötesine odaklanmıştı. Davian döndüğünde tanımadığı genç bir adamın -Davian'ın kendisinden en fazla beş yaş büyük- kapı aralığında donup kaldığını gördü. Loş ışııkta bile Davian adamın yüzünde, gözlerinden dışarıya doğru pürüzlü çizgiler halinde uzanan siyah örümcek ağını görebiliyordu.

Yeni gelen hareket etmeyince kasabın kaşları daha da çatıldı. "Beni duydun," dedi öfkeyle.

"Sadece istedim-"

Davian ne olduğunu anlayamadan, elinde sert bir meşe sopası vardı.

Dael Usta'nın elleri ve zayıf adam etrafında ilerliyordu.

Gölge döndü ve arkasında sadece kapının zil sesini bırakarak kaçtı.

Dael Usta'nın ifadesi, sanki hiçbir şey olmamış gibi, hemen her zamanki iş adamı haline geri döndü. "Bunun için özür dilerim."

Davian sarsılmış gibi görünmemeye çalışarak, "Bu... ," dedi. Tekrar dükkânın kapısına baktı ve Leehim'i düşünerek tereddüt etti. Daha fazla bir şey söylememesi gerektiğini biliyordu. "Demek Gölgeler'e hizmet etmiyorsunuz?"

Kasap ona alaycı bir bakış attı. "Kendine saygısı olan hiçbir esnaf bunu yapmaz ve Ilin Illan'da ne yaptıkları umurumdaysa kader beni alır. Siz Üstün Yeteneklilerden hoşlanmıyor olabilirim ama bu bir iş ve sadece sevdiklerimle ticaret yapsaydım zavallı bir adam olurum. Öte yandan Gölgeler..." Sanki tükürecek bir yer arıyormuş gibi etrafına bakındı. "Onlar ve herkesin bahsettiği şu Shadraehin denen adam hakkında çok şey duydum. Bu tür şeyler, onların türünün yaptığı şeytani şeyler... bazı hikâyeleri görmezden gelemezsiniz. İnsan bir yerde sınırı çizmek zorunda."

Davian ifadesini dikkatle nötr tuttu. Bu 'Shadraehin'i daha önce hiç duymamıştı -okul, başkentten gelen söylentilerin çoğunu alamayacak kadar izole olduğu için alışılmadık bir şey değildi- ama bu, Yönetim'in yaymayı sevdiği olağan korku tellallığına benziyordu.

Yine de bunu Usta Dael'in yüzüne karşı söyleyemezdi. Bu ona sadece dükkândan zorla atılma ve okulun birkaç güvenilir tedarikçisinden birini kaybetme ayrıcalığını kazandırırды.

"Belki de hepsi öyle değildir," diye belirtti tartışmacı görünmemeye çalışarak. "Çoğu sadece Denemelerini geçecek kadar güçlü olmadıkları için Gölge oldular - aslında yanlış bir şey yapmadılar. Sadece Tol'lar onların Üstün Yetenekli olarak kalmalarına izin vermiyor ve Antlaşma da yetenekleri tamamen engellenene kadar başka bir yere gitmelerine izin vermiyor. Onlar sadece... şanssızlar."

Kasabın yüzü sanki kiminle konuştuğunu yeni fark etmiş gibi karardı. Verdiği tek yanıt ters ters bakmak oldu.

Davian bundan sonra çenesini kapalı tuttu.

Çok geçmeden tekrar dışarı çıkmıştı, kasap her zamanki soğukkanlılığını yeniden kazanmış ve ona arabasını arka tarafa yüklemesini söylemişti. Davian, Jeni'yi dükkânın yanındaki ara sokağa götürmeden önce kısa bir süre Gölge'yi aradı ama genç adam kaçmıştı. Kısa bir sızı hissetti

pişmanlık duyuyor, destek için daha fazla şey söylemesi gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Üstat Dael'in kaçınılmaz öfkesini kendi üzerine çekmek anlamsız, hatta aptalca olurdu. Yine de.

Çok geçmeden Dael Usta son alışverişini yapmasına yardım etmiş ve dükkânın içinde kaybolmuştu. Davian, Jeni'nin dizginlerini eline aldı.

Arkasından omzunun üzerinden küçük bir nesne uçtu ve yüzünü birkaç santimle ıskaladı.

İrkilerek döndüğünde ara sokağın ağzında uzanan bir grup çocuk gördü. Kendisinden birkaç yaş küçük görünüyorlardı - belki de on dört yaşındaydılar - ve hepsi de onun rahatsızlığını gözlemlerken geniş gülümsemeler takınmıştı. Çocuklardan biri ayakta durmuş, küçük bir taşı elden ele savuruyor ve Davian'ın kedilerin farelere baktığı gibi ona bakıyordu.

"Özür dilerim, kanamalı. Elimden kaydı herhalde," dedi çocuk masum bir edayla.

Diğerleri güldü.

Davian dişlerini sıkarak bir karşılık verdi. *Kanamacı*. Üstün Yeteneklilere karşı yeterince yaygın bir hakaret olduğunu biliyordu ama kendisine yöneltildiğini nadiren duymuştu. "Ne istiyorsun?" diye sordu huzursuzca. Düşmanlığa ve hatta düpedüz sözlü tacize alışkındı ama bu durumla ilgili bir şey vardı

bu... kapalıydı.

Seslenen çocuk -sürünün lideri olduğu belliydi- elindeki taşı havaya kaldırarak ona gülümsedi.

Davian'ın endişesi paniğe dönüştü; bir an için düşünebildiği tek şey üç yıl önce sayısız yarasından dolayı zar zor hareket edebildiği bir halde uyandığı oldu. Kendini koşmaya, bir saldırı durumunda satın aldıklarını terk etmeye hazırladı. Çocukların hepsi ondan daha küçüktü, ama Kelepçe onun gücünün bir kısmını elinden alacaktı ve düz bir dövüşte beşe bir olacaktı.

Ayrıca, bir tartışmayı göze alamazdı. Yönetim hikayenin onun tarafını asla dinlemezdi. Gerçekler ne olursa olsun, saldırıyı kışkırtmakla suçlanacaktı.

Birden ana caddede mavi bir ışık parladı.

"Yönetici!" diye bağırdı Davian, sesindeki çaresizliği saklamaya çalışarak.

Yönetici bağırış karşısında durakladı ve başını ara sokağa doğru çevirdi. Daha genç bir adamdı, belki otuz yaşındaydı. Gözleri soğukkanlı bir ilgisizlikle etrafı süzüyordu.

Sonra döndü ve yürümeye devam etti. Birkaç dakika içinde gözden kayboldu.

Davian bağırdığında çocuklar tereddüt etmişti ama şimdi çalımları geri gelmişti.

"İyi deneme," diye alaycı bir şekilde seslendi biri.

Liderleri yaklaştı. "Nasıl bu kadar çirkinleştin, kan emici?" Çocuk sırttı ve Davian'ın yara izini göstermek için bir parmağını yanağında gezdirdi.

Davian kaçmak için döndü... ve gruptan daha fazlasının binaların etrafından dolanıp sokağın diğer ucunu kapattığını fark edince yüzündeki kan çekildi.

Çocuk devam etti, "Görünüşe göre bir kavgada almışsın. Kanamalıların dövüşmemesi gerekir, biliyorsun." Diğer çocuklar aynı fikirde olduklarını mırıldandılar.

Davian'ın ağzı kurudu. Sesini sabit tutmaya çalışarak, "Uzun zaman önce olmuş bir kazaydı," dedi. Elleri titriyordu ama bunun korkudan mı yoksa öfkeden mi kaynaklandığından emin değildi. Saygılı görünmek için elinden geleni yaptı. "Özür dilerim ama gerçekten gitmem gerekiyor." Saldırganlardan birinin etrafından dolanmak için hamle yaptı ama çocuk yoluna çıktı ve gözlerine hiç dokunmayan bir gülümsemeyle ona baktı.

"Bana saldırırsan Antlaşma'yı ihlal etmiş olursun," dedi Davian umutsuzca, bir kez daha öne doğru adım atarak. Bu sefer çocuk onu geriye doğru itti, Davian'ın sırt üstü yere düşmesine neden olacak kadar sertti, nefesi ciğerlerinde pathıyordu. Sonra gençlerin lideri üzerine eğildi, yüzü Davian'inkine yakındı.

"Yönetici gibi mi görünüyorum?" diye fısıldadı, gözlerinde soğuk bir açlık vardı.

Davian her an ilk darbeyi hissetmeyi bekleyerek gerildi.

Bunun yerine ana caddeden öfkeli bir erkek sesi bir şeyler bağırdı; aniden çocuklar dağıldı ve onu güneşin ısıttığı taşın üzerinde sersemlemiş bir halde tek başına yatarken bıraktı.

Yaklaşan figürü görmek yerine hissetti. Kalbi hâlâ çarpıyordu, tökezleyerek ayağa kalktı, ellerini savunma pozisyonunda uzattı.

"Sakin ol, delikanlı. Sana zarar vermeyeceğim." Önünde duran adam sakinleştirici bir tavırla eliyle işaret etti, sesi endişeyle karışık yumuşaktı. Davian gözlerini kıstı. Ses belli belirsiz tanıdıktı ama adam yabancıydı; orta yaşlı, ince yapılı, muhtemelen kırklı yaşlarının ortalarında ya da sonlarındaydı.

Şimdi üzerinden baktığı küçük yuvarlak gözlükleri ona nazik, dalgın bir bilgin görünümünü veriyordu.

Daha da önemlisi, Üstün Yeteneklilerden birinin kıpkırmızı pelerinini giymişti ve sol kolu Kelepçesini gösterecek şekilde açıktaydı. Davian ellerini indirdi ve sonunda etrafına bakacak zamanı buldu. Saldırganlar ortadan kaybolmuştu.

Derin, sakın bir nefes aldı.

"Teşekkür ederim," dedi, doğruldu ve giysilerindeki tozu temizlemeye çalıştı.

Adam başını onaylarcasına eğdi. "Hiç zarar gördünüz mü?"

"Sadece gururum," diye yanıtladı Davian, yanaklarına bir utanç kızarması yayılmıştı.

Adam ona sempatik bir şekilde başını salladı. "Bugünlerde hepimizin yaşayabileceği bir şey." Elini uzattı. "Ben Yaşlı Ilseth Tenvar."

Davian kendisine uzatılan eli olabildiğince sert bir şekilde sıktı. "Davian." Tokalaşmada bir sorun olduğunu hissetti; aşağı bakınca adamın işaret parmağının olmadığını fark etti, bir zamanlar olduğu yerde sadece yara izi vardı.

Çocukların kaybolduğu sokağa doğru bakarken Ilseth'in ifadesi sertleşti. "Kim olduklarını biliyor musun?"

Davian başını salladı. "Onları daha önce hiç görmedim."

Ilseth'in kaşları daha da çatıldı. "Fırsatçılar o zaman. Korkaklar ve aptallar. Ben de tam sınır bölgelerinde her şeyin farklı olabileceğini düşünüyordum." İç çekerek Davian'ın omzuna vurdu. "Kasabada yapacak daha çok işin var mı?"

Davian, Jeni'nin boynuna güven verici bir okşayısta bulundu ama bu hareket amansız katırdan çok kendisi içindi. "Ben de tam okula dönmek üzereydim."

"Harika, aslında ben de oraya dönüyordum. Size eşlik etmemi ister misiniz?"

Davian yan gözle Ilseth'e baktı ve aniden sesini yerleştirdi. Talean ile konuşan adam.

Başını salladı ve biraz rahatladı, dönüş yolculuğunu tek başına yapmak zorunda olmadığı için içten içe rahatlamıştı. "Benim için bir zevktir, Yaşlı Tenvar."

Ilseth gülümsedi. "Lütfen bana Ilseth de. En azından okula varana kadar."

Caladel'den sessizce çıktılar, Davian hala saldırının sersemliğiyle kendi düşüncelerinde kaybolmuştu. Olayları zihninde tekrar tekrar canlandırmaya başladı.

Zihninde, öfke ve aşağılanmanın acı bir karışımı midesinde yanmaya başladı. Yanlış bir şey yapmamıştı. Bunu hak edecek hiçbir şey.

Ilseth sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, omzuna rahatlatıcı bir el koydu. "Suçlanacak kişi sen değilsin, biliyorsun."

"İnsanların neden böyle olduğunu anlamıyorum." Hayal kırıklığı Davian'ın ses tonuna keskin bir hava kattı. "Hem yöneticiler hem de kasaba halkı. Neden bizden bu kadar nefret ediyorlar? Savaş on beş yıl önce sona erdi; benim bununla hiçbir ilgim yok. O çocukların o zamanlar doğduklarından bile şüpheliyim!" Derin bir nefes aldı. "Biliyorum, Antlaşmayı kabul etmek, İlkelerle yaşamak zorundayız. Bu hiç *adil* görünmüyor."

Ilseth durakladı, bir an Davian'ı düşündü. "Değil," dedi sessizce, ses tonu gerçekçiydi. "Hiçbirimiz için değil." Omuz silktilti. "Diğerlerine gelince... bizden korktukları için bizden bu kadar nefret ediyorlar. Ve bizden korkuyorlar çünkü bizi asla kontrol edemeyeceklerini biliyorlar. Tam olarak değil. İlkeler onları şimdilik efendilerimiz yapsa da, biz her zaman onlardan daha güçlü olacağız. Onlardan *daha iyi*. Bu insanlar için kabul edilmesi zor bir şey ve onları her fırsatta bizi aşağı çekmeye iten de bu. Bizi bir kez kırdılar ve şimdi de eğer buna devam etmezlerse tekrar ayağa kalkıp intikam alacağımızdan endişe ediyorlar." Sözlerinde sıcaklık yoktu, sadece teslimiyet vardı.

Bir süre daha yürüdüler, tek ses ağaçlardaki hafif esinti ve arabanın gıcırtısıydı. Davian, Ilseth'in söylediklerini düşünürken dalgınca yara izini ovuşturdu.

"Bu ilk sefer değildi, değil mi?"

Davian döndüğünde Ilseth'in onu izlediğini gördü. Bir süre sonra, "Hayır," diye itiraf etti.

"Ne oldu?"

Davian tereddüt etti, sonra garip bir omuz silkme hareketi yaptı. "Birkaç yıl önceydi. O zamanlar okulda sadece bir hizmetçiydim, hayatım boyunca orada yaşadım. Bayan Alita beni kasabaya göndermişti ve oradaki bazı adamlar Üstün Yetenekliler için çalıştığımı biliyor olmalıydı. Sarhoştular... Dürüst olmak gerekirse pek bir şey hatırlamıyorum." Aslında sadece rüyasında gördüğü kısımları. Okuldan ayrılmasıyla uyanması arasında başka hiçbir şey hatırlamıyordu; tüm sinirleri yanıyordu, yüzü yarılmıştı ve koluna Mühür vurulmuştu.

Durdu. Bu hikâyeyi birine anlatmak zorunda kalmayalı uzun zaman olmuştu. Temiz deniz havasından derin bir nefes aldı ve devam etti, "Bana saldırdılar, beni öldüreceklerdi, ama başka bir Üstün Yetenekli vardı - bir Yaşlı

-O sırada oradan geçiyordu ve beni korudu. Bana ne yaptıklarını görünce onları öldürdü." Sessizliğe gömüldü.

"Ah," dedi Ilseth, yüz ifadesi tanıma ifadesine dönüşmüştü. "Sen osun. Taeris Sarr'ın kurtardığı çocuk."

"Bunu duydun mu?" Davian ses tonundaki şaşkınlığı gizleyemedi.

Ilseth kısa bir kahkaha attı ama içinde hiç eğlence yoktu. "İlin Illan'da bunu yapmamış pek çok Üstün Yetenekli olduğundan şüpheliyim. Yönetim, Sarr'ın o adamları öldürmek için İlkeleri çiğnemenin bir yolunu bulduğunu iddia etti. Elbette bunu inkâr etti ama Kuzeyliler için pek bir şey fark etmedi. Sarr, Tol Athian resmi olarak protesto bile edemedi idam edildi."

Davian biraz üzgün bir şekilde başını salladı. Onu kurtaran adama hiçbir zaman teşekkür edememişti. Sarr'ın idamı Davian'ı bazı açılardan yaralarından daha çok rahatsız etmişti. Bu ona hayatını kurtarmanın ne kadar değersiz olduğunu göstermişti.

"Onu tanıyor muydun?" Davian sordu.

Ilseth başını salladı. "Kişisel olarak değil. Kuşatmalar başladığında Tol'daydı ve sonrasında çok seyahat etti, bu yüzden yollarımız hiç kesişmedi."

Davian bir kez daha başını sallayarak bu ifadeyi onayladı. Başlangıçta beş Tol vardı; her biri çeşitli okullarında farklı felsefeler ve beceriler öğreten, Augur liderliği için belirli rolleri yerine getiren, Üstün Yeteneklilerin beş farklı kalesi. Kuşatmalar savaşın başlangıcını işaret etmişti; Tol'lardan üçü, Andarra'daki tüm okullarla birlikte aylar içinde yok edilmişti. Sadece kendi okulunun yönetimi altına girdiği Tol Athian ve Tol Shen sonuna kadar dayanabilmişti.

Başını kaldırdı ve birden Ilseth'in söylediklerini hatırladı. "Yani... sen Savaş sırasında Tol Athian'da *değil miydiniz?* Savaştınız mı?"

Ilseth kıkırdadı. "'Savaşmak' belki abartılı olurdu." Davian'ın boş ifadesini gördü ve yüzünü buruşturdu. "'Saklanmak' daha iyi bir terim olabilir," diye açıkladı kaşlarını kaldırarak.

"Elbette. Özür dilerim," dedi Davian utanarak. Herkes buna "savaş" diyordu ama herkes dökülen kanın çoğunlukla tek taraflı olduğunu da aynı derecede biliyordu. Ilseth'e meraklı bir bakış attı. "Savaşı bir Tol'un içinde geçirmeyen biriyle hiç karşılaşmadım."

Ilseth homurdandı. "Çünkü sonunda bizden pek kimse kalmamıştı. Eğer Athian ya da Shen'in duvarlarının arkasında olacak kadar şanslı değilseniz

Her şey başladığında, hayatta kalma şansınız çok azdı. İnanın bana."

"Nasıl bir şeydi? Eğer sormamda bir sakınca yoksa," diye aceleyle ekledi Davian, aniden meraklı olduğunu fark etmişti.

Ilseth hafifçe omuz silkti, mesafeli görünüyordu. "Önemli değil delikanlı. Uzun zaman önceydi." Sakalını kaşıdı. "Yalnızdım. Çoğu insan size en kötü şeyin avlanmanın baskısı, sürekli korku, her zaman tetikte olmak zorunda olmanız olduğunu söyleyecektir. Haksız da sayılmazlar; az uyurdunuz ve günün sonuna kadar dayanabilerseniz kendinizi şanslı hissederdiniz. Ama benim için en çok hatırladığım şey yalnızlık."

Davian alnındaki ter damlacıklarını sildi; çoğunlukla yokuş yukarı olduğundan, Caladel'den dönüş yürüyüşü her zaman biraz daha fazla efor gerektiriyordu ve güneş de artık şiddetle vuruyordu. "Tol Athian'a geri dönmeyi denemedin mi?"

Ilseth sanki kötü bir şaka yapmış gibi alaycı bir şekilde gülümsedi. "Bunu sadece daha fazla dayanamayan bizler yaptık. Bırakın Athian'a ulaşmaya çalışmayı, başkentin yakınlarında olmak bile intihardı. Aynı şey güneydeki Tol Shen için de geçerliydi ve diğer üç Tol da o zamana kadar yok edilmişti."

Bu anı karşısında başını hafifçe salladı ve devam etti, "Hayır, ben sadece kasabadan kasabaya gidiyordum, sessiz kalmaya çalışıyordum, her zaman Avcılar ve Sadıklar için tetikteydim. Ve her zaman yalnızdım. O günlerde, Yetenekli başka birini görürseniz, ters yöne giderdiniz. Hayatta kalanların çoğu benim gibiydi ve Bulucuların doğrudan ten teması dışında sizi sadece siz Öz kullanırken tespit edebileceklerini anlayacak kadar zekiydiler. Ve eğer başka bir Üstün Yetenekliyi hissedebiliyorsanız, bunun nedeni tam olarak bunu yapıyor olmalarıydı... bu da genellikle Avcıların yolda olduğu anlamına geliyordu."

Davian hayal etmeye çalışarak sessiz kaldı. İsyan sırasında kraliyet ailesini desteklemiş olan, ünlü general Vardin Shal'ın komutasındaki sadıklar, aniden her kasabada, Bulucular ve Esans kullanımına karşı diğer silahlarla donatılmışlardı. Üç Tol tamamen yok edildi, diğer ikisi kuşatıldı. Ülkedeki her okul istila edildi, orada yaşayan herkes katledildi. Üstün Yetenekliler için işlerin *daha kötü* olduğu, Antlaşmayı imzalama, İlkelere boyun eğme şansına atladıkları bir zaman.

Göz ucuyla Ilseth'i izledi. Okuldaki Yaşlılar konu Görünmeyen Savaş'a geldiğinde her zaman suskun kalırlardı ama Ilseth

Bu konuda konuşmaya son derece istekli.

"Augur'larla hiç tanıştın mı? Yani her şey başlamadan önce?"

Ilseth başını salladı. "Sarayda çalışıyordum, yani ama hiçbirisiyle şahsen tanışmadım. O zamanlar ben de pek öğrenci sayılmazdım."

"Ama güçlerini kullandıklarını gördün?" Davian ses tonunu rahat tutmaya çalıştı.

Ilseth bir kaşını kaldırdı, eğlenmiş görünüyordu. "Augurlar" mı? Sanırım ben yaptım

-Birkaç kez, ne zaman onları izlemeye gitsem Dilekçe okuyucuları. Dürüst olmak gerekirse, aslında *görece* bir şey yoktu. Birisi bir taleple gelirdi. O gün görevde olan Augur'lar birkaç saniye onlara bakar, tartışır ve sonra karar verirlerdi. Kral ve Meclis'in şu anda yaptıklarını izlemek kadar heyecan vericiydi sanırım."

Davian kaşlarını çattı. "Yani... insanları Okumak için Esans kullanmadılar mı?" "Hayır. Tabii ki kullanmadılar."

"Emin misin?" Davian nefesini tuttu. Uzun bundan şüpheleniyordu ama ne İhtiyarlar'dan ne de okulun Yönetim onaylı birkaç metninden doğru dürüst bir yanıt alabilmişti.

Ilseth homurdandı. "Delikanlı, o okulda sana ne öğretiyorlar? Bunu bir düşün. Öz sadece *fiziksel olarak bir* şeyleri *etkileyebilir-bir* şeyleri kaldırabilir ya da parçalayabilir. Çeker, iter. Zarar verir ya da iyileştirir. Birinin zihnini okumak için nasıl kullanılabilir ki?"

Davian başını salladı, utanmayacak kadar büyülenmişti. "Ama Augurlar da Esans kullanabilir mi? Üstün Yetenekliler gibi mi?"

Ilseth gözlüklerini düzeltti. "Şey... evet. Onlara yalan söylemeye çalışan bir adam hatırlıyorum - ister inanın ister inanmayın, bunun mümkün olduğunu düşünen birkaç kişi vardı - yakalandığını anlayınca kaçtı. Muhafızlar daha kıpırdayamadan Augur'lar onu Esansla sarmışlardı."

Davian bu bilgiyi sessizce sindirdi, göğsünde bir rahatlama titreşimi vardı. O zaman sorun diğer yeteneği değildi. Bu hiçbir şeyi çözmiyordu ama endişelenmesi gereken bir faktör eksilmişti.

"Böylece insanları okuyabiliyorlar ve geleceği görebiliyorlardı. Başka?" diye sordu sonunda.

Ilseth gülümseyerek başını salladı. "Meraklı , değil mi?"

Davian kızardı. "Özür dilerim. Görünmeyen Savaş'tan önce nasıl bir yer olduğunu hep merak etmişimdir ama Yaşlılar bu konuda konuşmazlar."

Ilseth kaşlarını çattı ve Davian bir an için onun kendisine kızgın olduğunu sandı.

"O zaman aptallar," dedi yaşlı adam ve Davian onun Yaşlılar'dan bahsettiğini anladı. "Antlaşma'nın ne dediği umurumda değil. Sadıklar Tol Thane'i yok ettiklerinde bilginizin yarısını yaktılar. Diğer yarısının da korkaklık yüzünden buharlaşıp gitmesine izin veremeyiz."

Birkaç saniye sessizlik oldu, sonra Ilseth içini çekerek sakinleşti. "Soruna cevap olarak, Augur'ların ne yapabileceğini Augur'lar dışında kimse bilmiyordu. Gizemli değillerse hiçbir şey değillerdi ve herhangi bir zamanda sadece bir düzine kadar vardılar. Kesin olarak sahip olduklarını bildiğimiz tek yetenekleri Antlaşma'da bahsedilenler."

"Yani Okumak ve Görmek." Davian Antlaşma'nın bu kısmını çok iyi biliyordu.

Ilseth başını salladı. "Bunların ötesinde, delikanlı, dedikodu ve spekülasyon dünyasına giriyorsun. Ve ben bunlara bir şey eklemekten de Yönetim'den yeterince dedikodu duyuyoruz."

Davian hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak başını salladı. Boş boş yoldaki bir taşı tekmeledi. "Onlardan nefret mi ediyorsun?"

Ilseth şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Augurlar mı? Bunu neden sordun ki?"

"Yaşlılar bu konuda konuşmuyorlar ama işlerin bu hale gelmesinden onları sorumlu tuttuklarını söyleyebilirim." Davian rahatsızlığını gizlemeye çalışarak omuz silkti. "Yönetim Augur'ların tiran olduğunu söylüyor ve aksini iddia eden birini hiç duymadım."

Ilseth bir an düşündü. "Yönetim de size onların gönüllü suç ortakları olduğumuzu söyleyecektir - o zamanlar her birimiz Hediye'yi daha az şanslı olanlardan yararlanmak için kullandık," diye . "Çoğunlukla bu sadece bir retorik, istisnayı alıp kural olarak sunmak. Augur'lar sevimli olmaktan çok uzaktı - dürüst olmak gerekirse çoğunlukla korkuluyordu - ve bazen popüler olmayan şeyler yapıyorlardı. Ama savaştan hemen öncesine kadar insanlar onları kabullenmişti. Başlarında olmalarının değerini anladılar."

Davian kaşlarını çatı. "Yani kimseye baskı yapmadılar mı?"

Ilseth tereddüt etti. "Öyle bir niyetleri olduğunu hiç sanmıyorum... ama sonunda, öngörülerinin artık doğru olmadığını anladıklarında paniğe kapıldılar. İlk başta neler olduğunu kimseye anlatmadılar, Üstün Yeteneklilere bile. Hatalarının en kötüsünü örtbas ettiler. İnsanlar bunu öğrendikten sonra herhangi bir otoriteden vazgeçmeyi reddetti ve bunun yerine daha katı yasalar ve onlara karşı gelenler için daha sert cezalar oluşturmaya çalıştı - daha sonra bunları uygulamak için Üstün Yeteneklileri görevlendirdiler." O

omuz silkti. "Sanırım imgelemlerinde neyin yanlış gittiğini bulmak için zaman kazanmaya çalışıyorlardı, ama... ondan sonra işler karıştı. Hızlıca."

İçini çekti. "Yani evet, Görünmeyen Savaş'tan hemen önceki davranışlarıyla hatalıydılar. Kuşkusuz. Ama onlardan nefret ediyor muyum? Hayır. Sanırım başkalarının neden nefret edebileceğini anlıyorum ama ben etmiyorum."

Davian hayranlıkla başını salladı. "Peki onların imgelemlerine ne olduğunu düşünüyorsun?" İhtiyarların her zaman ağzını sıkı tuttuğu bir başka konu.

Ilseth bir kaşını kaldırdı. "Belki sana Sandin'in Zümrüt'ünün yerini söyleyebilirim? Kereth'in beş Haininin isimlerini verebilir miyim? Kurucuların kim olduğunu, harikalarını nasıl inşa ettiklerini ve hazır başlamışken nereye kaybolduklarını açıklayabilir miyim?" Güldü. "Bu benim neslimin en büyük gizemi, delikanlı. Ben bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Bir sürü teori var, ama hiçbirine hak verecek kadar kanıt yok. Sadece... bazı şeyleri doğru anlamayı bıraktılar." İç çekti. "O gece oradaydım, biliyorsun. Vardin Shal ve adamlarının saldırdığı gece saraydaydım. Augur'ların öldüğü gece."

Davian gözlerinin açıldığını hissetti. " bir şeydi?" diye sordu kendini durduramadan.

"Kaotik," diye yanıtladı Ilseth, görünüşe göre sorudan rahatsız olmamıştı. "İnsanlar çılgılık atarak her yere kaçışıyor. Yetenekliler Tuzakların varlığından bile habersizdi, Özlerinin bastırılabilceğini bilmiyorlardı ve sonuç olarak bulundukları yerde ölüyorlardı. Sadıkların istediği gibi görkemli bir savaş değildi, bu kesin." Başını iki yana salladı. "O gece geç saatlere kadar çalışmışım ve bu hayatımı kurtardı. Üstün Yetenekliler bölümünde uyuyanların boğazları yattıkları yerde kesildi. Çocuklar bile."

Davian'ın yüzü kızardı. Daha önce hiç böyle ayrıntılar duymamıştı. "Bu korkunç."

Ilseth başını salladı. "Bu trajikti, hatta alçakçaydı. Toplantı odalarına girip Andarra'daki tüm Augur'ların *öldüğünü* görmek korkunçtu." Hatırladıkça yüzü buruştu. "Sizin neslinizin anlaması zor ama onlar bizim liderlerimizden çok daha fazlasıydı. Onların ölümü bir yaşam biçiminin sonu anlamına geliyordu." Hatırlayarak sessizliğe gömüldü.

Davian'ın aklında başka sorular da vardı -tanıştığı Yaşlılar Görünmeyen Savaş hakkında hiç bu kadar açık olmamışlardı, hele de Augurlar hakkında- ama dilini ısırды. Son birkaç dakikada, bir yıl boyunca sessizce araştırarak öğrendiğinden daha fazlasını öğrenmişti ve Ilseth'in bu sorulara cevap vereceğinden biraz endişeliydi.

şu anda baskı yapmaya devam ederse şüpheli hale gelir. Zaten ziyaretçi Büyükler okulda nadiren bir haftadan az kalırlardı. Daha sonra daha dikkatli ifade edilmiş bazı sorular için zaman olacaktı.

Yürümeye devam ettiler. Ilseth düşüncelere dalmış görünüyordu ve Caladel'de olanlardan sonra sohbetin dikkat dağıtıcılığı Davian'ı çoktan sakinleştirmişti, bu yüzden sessiz kaldı.

Sonunda Ilseth yeniden kıpırdandı. "Değişikliklerden bahsetmişken," dedi zorlama bir neşeyle, "yarın için hazır mısın?"

Davian kaşlarını çatı. "Yarın mı?"

Ilseth kaşlarını kaldırarak, "Duruşmalar," dedi.

Davian gergin bir kahkaha attı. "Denemeler üç hafta sonra Kuzgunlar Festivali'nde yapılacak," diye Ilseth'i temin etti.

Ilseth yüzünü buruşturdu ve birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi. "Ah. Sana henüz söylemediler." Davian'ın omzuna sempatik bir el koydu. "Üzgünüm delikanlı. Çeşitli nedenlerden dolayı, bu yıl Denemeleri öne almak zorunda kaldık. Bu yüzden buradayım, Tol Athian tarafından onları denetlemek için gönderildim." Davian'ın tepkisini izlerken dudağını ısırdı. "Gerçekten üzgünüm Davian. Zaten bildiğini sanıyordum."

Davian bu bilgiyi işlerken yüzündeki kanın çekildiğini hissetti ve bir an için dizlerinin bükülebileceğini düşündü. "Yarın mı?" diye şaşkınca tekrarladı.

Ilseth başını salladı. "Günün ilk ışıklarıyla."

Davian cevap veremeyecek kadar sersemlemişti.

Şaşkın ve inanmaz bir sessizlik içinde okulun kapısına doğru yürüdü.

Bölüm 4

Davian, Jeni'yi bağlarken uyuşmuştu.

Ilseth yol arkadaşlarını bulmakla ilgili bir şeyler mırıldanarak Yaşlılar'ın odasına doğru yola çıkmıştı bile. Davian işini bitirdi ve Talean'ın ofisine doğru yürümeye başladı, hâlâ başı dönüyordu, yarası stres onu ele geçirdiğinde her zaman olduğu gibi zonkluyordu. Son birkaç aydır tutunduğu küçük umut sonunda sönmüştü. Kaybolmuştu.

Davian içeri girdiğinde Yönetici ayağa kalktı ve çocuğun yüzündeki ifadeyi görünce yüzünü buruşturdu. "Duymuşsunuzdur."

Davian başını salladı, göğsü gergindi. "Caladel'de İhtiyarlardan biriyle tanıştım." Kasabadaki olayı anlattı.

Talean dehşete düşmüş bir ifadeyle başını salladı. "Özür dilerim, Davian." Kendi kendine kaşlarını çattı. "Ve utandım. Yarın ilk iş Caladel'deki Yönetim ile konuşacağım, söz veriyorum."

Davian başını öne eğdi. İçinde bulunduğu kötü durumu görmezden gelen Yöneticinin kimliğinin asla tespit edilemeyeceğini biliyordu ama bu jesti takdir etmişti. "Teşekkür ederim."

Talean elini Davian'ın kolundaki pranganın üzerine koyarken birkaç dakika sessiz kaldı. "Durumunuz hakkında düşünüyordum. Eğer istersen senin durumunu savunmaktan mutluluk duyarım," dedi aniden, Davianın derisinin altında oturan soğuk güç torcun içine geri kayarken. Talean cihazı çıkarıp dolabına geri yerleştirdi ve devam etti, "Çoğu insan için fazladan birkaç haftanın önemi olmaz. Ama senin için bir fark yaratmış olabilir. Üstün Yetenekliler'in seni Tol Athian'a götürüp uygun zamanda Denemeler'den geçirmemesi için hiçbir neden yok."

Davian kendini bir odun parçasına tutunmuş boğulmakta olan bir adam gibi hissediyordu. "Sence bunu kabul ederler mi?"

"Bilmiyorum," dedi Talean dürüstçe. "Bu Yaşlıların neye benzediğini bilmiyorum." Tereddüt etti. "Yine de Dördüncü Tenet'i onlara bunu yaptırmak için kullanamam. Umarım bunu anlıyorsundur."

Davian başını salladı; bu düşünce onun da aklına gelmişti ama Talean haklıydı. "Okulun işlerine karışamazsın. Biliyorum," dedi. "Yine de benim adıma onlarla konuşursan, sana borçlu olurum." Talean Caladel'deki -ya da anlatılanlar doğruysa başka bir yerdeki- Yöneticiler gibi değildi. Antlaşmaya, Üstün Yeteneklileri korumaya olduğu kadar diğer herkesi onlardan korumaya da inanıyordu. Yardım etmek için elinden geleni yapacaktı.

Talean ona hafifçe gülümseyerek omzuna vurdu. "Sadece biz Yöneticilerin o kadar da kötü olmadığımızı hatırla ve bu yeterli bir ödeme olacaktır."

Davian başını salladı ama karşılığında gülümsemekten kendini alamadı. "Onlarla ne zaman konuşabilirsin?"

Talean pencereden dışarı baktı. Davian onun bakışlarını takip ederek kırmızı pelerinli üç figürün -biri Ilseth'ti- avludan geçerek İhtiyarların odasına doğru ilerlediğini gördü.

Talean mavi pelerinini omuzlarına çekerek, "Şimdiki zaman gibisi yok," dedi. "Bir cevap alır almaz seni bulacağım."

Davian yutkundu, Talean'ın yeni gelenlerin peşinden aceleyle gidişini izlerken aniden tekrar gerildi.

Yanından geçtiği diğer öğrencilerle göz teması kurmaktan kaçınarak odasına doğru ilerledi. Yarınki Denemelerin haberi yayılmıştı ve herkes bunun Davian için ne anlama geldiğini biliyordu; okul duvarları içinde yüzden az insan yaşadığı için, Yeteneği kullanamaması bir sır olmaktan çok uzaktı.

Bazı insanlar hala geçerken onu durdurup sabah için şans diliyor, yüz ifadeleri ona acıyarak veda ediyordu. Bu konuşmalar her zaman sona erdi, iyi dileklerde bulunanlar beceriksizce uzaklaştı ve sonunda geri çekildi. Diğerleri onu gördüklerinde gözlerini kaçırıyordu, sanki onu tanıyarak bir şekilde kaderini paylaşacaklarından korkuyorlardı.

Kamarasının görece güvenli ortamına ulaşmanın işine yarayacağını düşünmüştü ama yanıldığını anlamak için onu bekleyen Wirr ve Asha'nın yüzlerine bakması yeterliydi. Asha'nın gözlerinin kenarları kızarmıştı ve Wirr, Davian'ın arkadaşını hiç görmediği kadar durgundu. Davian

onları içeri almak için kapıyı açtı, sonra yatağına yığıldı, son enerjisi de onu terk etti.

Asha ve Wirr onun iki yanında oturarak bir süre sessiz kaldılar. Asha sonunda kolunu Davian'ın omuzlarına doladı ve onu kendine yaklaştırdı. Onun fiziksel yakınlığı normalde Davian'ı garip hissettirirdi ama bugün sanki kalbi göğsünden sökülüyormuş gibi hissetmesine neden oldu.

Diğer herkes gibi, bu da onun vedasıydı.

Dakikalar gibi gelen bir süre orada oturdular, Davian Asha'nın yumuşak sarı saçlarının yanağına değmesine izin verdi. Sonunda derin bir nefes aldı ve gülümsemeye zorlayarak doğruldu.

"Siz ikiniz son bir kez daha dayanabilirseniz," diye başladı hafif bir tonda, duygularını bastırmamaya dikkat ederek, "belki bu akşam bana eşlik edebilirsiniz?"

İkisi de hemen başını salladı. "Elbette," dedi Wirr. Tereddüt etti. "Hiç pratik yapmak ister misin?"

Davian başını iki yana salladı. "Sadece arkadaşlarımla biraz zaman geçirmek istiyorum," dedi usulca.

Wirr'in yüzü bir an için buruştu ve acısının derinliği ortaya çıktı. Acı bir anda yok oldu. "O halde öyle olacak," dedi gülümseyerek.

Bir süre daha dolaştıktan sonra aşağıya indiler, akşam yemeklerini yedikten sonra okulun batıya bakan yüksek duvarının tepesinde her zamanki yerlerini buldular. Caladel ve ötesindeki okyanusun manzarası her gibi muhteşemdi; batan güneş her şeyi sıcak, neredeyse uhrevi turuncu bir parlıltıyla yıkıyordu. Geri dönen balıkçı teknelerinden birkaçı ışıltılı suda siluet oluşturmuş, uzun bir günün sonunda sakin sakin limana doğru yol alıyordu. Üzerlerinde büyük bir şahin daireler çiziyordu; üçü de bir süre bu görkemli yaratığın süzülüşünü izlediler, büyülenmişlerdi, sessizdiler ama birbirlerinin yanında tamamen rahattılar.

Davian bir an için gözlerini kapatıp görüntüyü yakaladı: arkadaşlarıyla birlikte her şeyden yüksekte oturuyor, sıkıntıları bir an için uzakta kalıyordu. Bu mükemmeldi. Arkadaşlarına, hayatına mükemmel bir veda. Bunu hatırlayacak ve hep daha iyi zamanları düşünecekti.

Küçük şeylerden konuştular. Davian onlara Talean'ın yardım etme çabalarından bahsetmemeye karar verdi; zaman geçtikçe, bir ertelemenin gelmeyeceğinden giderek daha fazla emin oluyordu. Yarın, yaşı tutan herkes gibi o da Duruşmalarıyla yüzleşecekti. Ve bunun sonuçlarıyla yüzleşecekti.

başarısızlığını olabildiğince metanetle karşıladı.

Sonunda güneş ufkun altına indi ve hafif deniz esintisi kısa sürede dayanılmaz bir soğuğa dönüştü. Duvarın dibine vardıklarında Talean onları bekliyordu. Yüzüne bir bakış Davian'a bilmesi gereken her şeyi anlatıyordu.

"Bugün bunu çok sık söylüyorum galiba Davian," dedi Talean, sesi duygusallıktan pürüzlüydü, "ama üzgünüm. Reddettiler."

Davian bunu bekliyor olsa da, bu haber yine de midesine inen bir yumruk gibi hissettirdi. Sakin görünmek için elinden geleni yaparak, "Denediğiniz için teşekkürler," dedi.

Talean başını eğdi. "El yarın seninle olacak," dedi, ses tonunda bir parça hüznü vardı. Davian gözlerini kırptırdı; daha önce bir Yöneticinin Eski Din'e başvurduğunu hiç duymamıştı.

Talean daha fazlasını söyleyecekmiş gibi baktı, sonra topuğunun üzerinde döndü ve uzaklaştı.

Wirr ve Asha Davian'a sorgulayan bir bakış attılar ama o sadece başını salladı. "Artık bir önemi yok," dedi ağır bir sesle. Son umut kırıntısı da gitmiş, yorgunluk çökmüştü. "Sanırım biraz uyusam iyi olacak." Diğer ikisine zorla gülümsedi. "Yarın büyük bir gün."

Arkadaşları da gülümsedi ama gözlerindeki acıyı görebiliyordu. Wirr başını salladı ve Asha ona uzun uzun sarıldı. "Sabah görüşürüz Dav," dedi gözleri dolmak üzereyken.

Onlara son bir kez gülümsedi ve Kuzey Kulesi'ne doğru yola koyuldu. Kapısı kapanır kapanmaz soyunma zahmetine bile girmeden yatağına yığıldı.

İşin tuhafı, artık kaderi mühürlenmişti ve uyumakta hiç zorlanmıyordu.

* * *

Kapıdaki yumuşak, ısrarlı tıkırtı Davian'ın bilincini iğneledi.

Birkaç saniye boyunca orada öylece yattı, çünkü o gün yaşananlar göğsüne fiziksel bir ağırlık gibi çökmüştü. Yan dönerek pencereden dışarı, ötesindeki karanlığa baktı. Gece hâlâ zifiri karanlıktı - tam olarak ne kadar geç olduğundan emin değildi ama aşağıdaki avludan gelen ölüm sessizliği, en azından gece yarısını geçtiğinin kesin bir göstergesiydi.

Kapının nazikçe çalınması ikinci kez geldi ve sonunda uyandırdı

onu. Doğrulduğunda kaşlarını çattı. Wirr'in her zamanki kendinden emin konuşmasına benzemiyordu ama belki de arkadaşı sadece biraz daha dikkatli davranıyordu. Denemelerden önceki gece, bu saatte dışarıda yakalanmak şüphesiz İhtiyarların gazabına uğramasına neden olacaktı.

Odayı geçti ve kapıyı açtı, ani fener ışığında gözlerini kırıştırdı. Ilseth Tenvar koridorda durmuş, gergin görünüyordu.

"Yaşlı Tenvar!" Davian şaşkınlıkla söyledi. Garip bir duraklama oldu. Denemeleri yürüten İhtiyarlar normalde Caladel'de gecelerdi, bu da Ilseth'in varlığını iki kat şaşırtıcı kılıyordu. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ilseth etrafına bakındı, huzursuz olduğu belliydi. "İçeri girebilir miyim?" Sol elinde küçük bir şey tutuyordu ama kumaşla örtülü olduğu için görünmüyordu.

Davian omuz silkti. Çok isteksiz görünmemeye çalışarak, "," dedi. Ilseth kapıyı kapatarak içeri girdi. Açık pencereye dikkat etti, odayı geçti ve onu da kapattı. Etrafına bakındı ve görünüşe göre tatmin olmuş bir halde Davian'ın masasındaki sandalyeye oturdu; Davian onun karşısındaki yatağa tünemiş, hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Ilseth kendini toparlamak için bir an durakladı. Sonra havada birkaç hareket yaptı; parmak uçlarından enerji akımları akarak etraflarındaki duvarlara yerleşti.

Davian kaşlarını çattı; bunun yapıldığını daha önce de görmüştü. Ilseth odayı susturuyordu.

Sözlerini bitirdiğinde Ilseth elindeki kumaş kaplı bohçaya baktı. "Başlamadan önce," dedi ciddi bir ses tonuyla, "sana bu yükü yüklediğim için üzgün olduğumu bilmelisin." Sakalını kaşıdı, sonra derin bir nefes aldı. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok. Senin bir Augur olduğunu biliyorum Davian." Bir an için durakladı ve bunun iyice anlaşılmasını bekledi.

Davian yüzündeki kanın çekildiğini hissetti; sanki Ilseth'le arasındaki fiziksel mesafe bir şekilde yardımcı olacakmış gibi arkasına yaslandı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Ilseth ellerini sakinleştirici bir hareketle uzattı. "Seni ihbar etmeyeceğim," dedi çabucak. "Ama bana karşı dürüst olmanı istiyorum. Bu doğru mu?"

Davian birkaç saniye boyunca yere baktı, duygu karmaşasını çözmeye çalışırken kalbi güm güm atıyordu. Sonunda derin ve sakin bir nefes alarak omuzlarını dikleştirdi. Kara duman yoktu

Ilseth'in ağzından. İhtiyar doğruyu söylüyordu, onu ele vermeyecekti.

"Bu... olabilir," diye isteksizce itiraf etti. "Geleceği hiç görmedim, eğer kastettiğiniz buysa. Ama birinin bana yalan söylediğini her zaman anlayabildim... Sanırım bu bir tür Okuma biçimi *olabilir*. Hiçbir zaman gerçekten emin olamadım." Kaşlarını çatı. "Nereden biliyorsun?"

"Seni izliyorduk. Özü kullanamamanız bir gösterge ve..." Ilseth başını salladı. "Ayrıntılar önemli değil Davian ve her şeyi açıklamak için yeterli zamanımız yok. Önemli olan bana güvenmen. Yeteneğini şimdi kullanmanı istiyorum. Beni okumana, sana anlatacaklarıma inanmana ihtiyacım var." Davian'ın gözlerinin içine baktı. "Bunu yapacak mısın?"

Davian başıyla onayladı. Ilseth'in söylediklerine konsantre olmuştu; gerisini yeteneği halledecekti. "Devam et. Yalan söyleyip söylemediğini anlayacağım."

Ilseth ona rahatlamış bir gülümseme verdikten sonra elindeki paketi açmaya başladı. Beyaz bez düşerek bronzdan yapılmış, her bir yüzüne karmaşık detaylar kazınmış küçük bir kutu ortaya çıktı. Ilseth kutuyu dikkatle, neredeyse nazikçe tuttu.

"Bugün kasabada buluşmamız tesadüf değildi. Seni aramaya geldim," diye itiraf etti Yaşlı. Tereddüt etti. "Sınır hakkında ne biliyorsun?"

Davian kaşlarını çatı. "Kuzeydeki Öz bariyeri mi? O... eski. Geçilemez." Hatırlamaya çalışarak alnını ovuşturdu. "Sanırım Sonsuzluk Savaşı zamanından kalma. Üstün Yetenekliler'in altın çağından. Yani bin yıl önce mi yaratılmış? İki mi?"

"İkiye yakın." Ilseth gözlerini elindeki kutudan ayırmadı, kutunun parlatılmış yüzeyi loş ışıktaki parlıyor gibiydi. "Peki neden inşa edildiğini biliyor musun? Nasıl ortaya çıktığını?"

"Sadece Eski Din'in anlattığı hikâyeler." Davian kafasını kaşıdı, Sonsuzluk Savaşı hakkında kendisine öğretilenleri hatırlamaya çalışıyordu, uyku hali zihinsel süreçlerini hâlâ biraz yavaşlatıyordu. "Aarkein Devaed'i ve yaratıklarını mühürlemek içindi... istilasını tamamlamadan önce onu tuzağa düşürmek için. Andarra'daki herkesi yok etmeden önce, eğer böyle şeylere inanıyorsanız."

"Bu doğru." Ilseth'in ses tonu ciddiydi. "Yine de bu bir efsane değil. Devaed fazlasıyla gerçektir -Eski Din'in düşünenizi istediği gibi kötülüğün vücut bulmuş hali değildi belki ama kesinlikle çok güçlü, çok

tehlikeli bir adamdı. Ve komuta ettiği yaratıklar da gerçektir. Güçlerinin zirvesinde olan Darecianların bile öldüremediği gerçekten korkunç şeyler."

Davian kaşlarını çatdı. "Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Bir zamanlar tarihin o dönemine adanmış kitaplar vardı. Ebediyet Savaşı sırasında yaşayan insanların anlattıkları." Ilseth başını alaycı bir şekilde salladı. "Diğer her şey gibi onları da Tol Thane'deki kütüphanede saklıyorduk. Bir zamanlar o döneme ilgi duyan ve hâlâ hayatta olan belki beş ya da altı kişiden biriyim."

Davian yavaşça başını salladı. Yaşlıların, Tol Thane'in yanıp kül olduğu gün ne kadar çok şeyin kaybedildiğinden yakındıklarını sık sık duymuştu.

"Sana inanıyorum," dedi sonunda. "Ama bütün bunların benimle ne ilgisi var?"

Ilseth uzun bir süre Davian'a baktı ve onu değerlendirdi. Derin bir nefes aldı. "Sınır zayıflıyor, Davian. Başarısız oluyor. Onu nasıl düzelteceğimizi biliyoruz ama Augur'lar tarafından yaratıldı... ve Augur'ların güçleri olmadan bu konuda hiçbir şey yapamayız." Ellerini gergin bir hareketle birbirine sürttü. "Devaed çoktan öldü elbette ama kuzeyde bazı olaylar oldu. İnsanlar kayboluyor ya da akla gelebilecek en vahşi şekillerde ölüyorlar. Dar'gaithin, eletai, shar'kath- Sonsuzluk Savaşı'ndan beri görülme-yen dehşet- tanımına uyan yaratıkların görülmesi." Başını iki yana salladı. "Bazılarının çoktan geçtiğini düşünüyoruz - bugün hayatta hiç kimsenin başa çıkamayacağı şeyler. Eğer bu bariyer tamamen çökerse ötesinde başka nelerin beklediğini bilemeyiz."

Davian inanamamayaarak Ilseth'e baktı. Dar'gaithin? Eletai? Devaed'in canavarları arasında en korkunç olanlarıydı bunlar; insanlarla hayvanların çarpık birleşimleri-ydi ve arkalarında sadece ölüm bırakıyorlardı. "Ve *benden* yardım etmemi mi istiyorsun? Ama hiç eğitimim yok. Nasıl yapılacağı hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sorun değıl." Ilseth sakinleştirici bir hareket yaptı. "Sig'nari'yi duydun mu?"

"Tabii ki. Prefect'ler - doğrudan Augur'lara bağılı olarak görev yapan Üstün Yetenekliler."

Ilseth başını salladı. "Görünmeyen Savaş'tan önce ben de onlardan biriydim. Birkaçımız hayatta kaldık ve Augur'ların dönüşünü bekliyorduk. Sen ve senin gibiler için." Kupu Davian'a doğru uzattı. "Augur'ları tekrar topluyoruz, Davian. Korkunç bir kötülük ortaya çıkmadan önce bunu düzeltmeye çalışıyoruz."

ve bu süreçte yeni nesil Augur'lara yardım etmeyi umuyorum. Eğer istekliysen, bu seni eğitilebileceğin bir yere götürecektir. Yeteneklerinizi anlama ve kullanma ve yardımcı olabilecek insanlara."

Davian şakaklarını ovuşturdu; başı ağrımaya başlamıştı. Birkaç saniye boyunca şaşkın bir sessizlik içinde oturdu. "Tol'daki diğer Yaşlılar bunu biliyor mu? Benim hakkımda?"

"Hayır." Ilseth yüzünü buruşturdu. "Gerçek şu ki Davian, Yetenekliler'den çok azına senin sırrın konusunda güvenilebilir. Tol yıllardır bir Augur'un bulunması halinde ne yapılacağı konusunda ikiye bölünmüş durumda. Sınır'da olanlardan bağımsız olarak, benim gibi insanlar Augur'ları Andarra'da dengeyi yeniden kurmanın, Üstün Yeteneklilere yapılan baskıyı durdurmanın yolu olarak görüyor."

Davian yavaşça başını salladı. "Peki ya diğerleri?"

"Bu yeteneklere sahip herkesin öldüğünü görürdüm." Ilseth kelimeleri düz bir şekilde söyledi. "Ve onlar çoğunlukta. Kendin de söyledin, pek çok Üstün Yetenekli hâlâ Augur'lardan olanlar için, görünüşte çöpe attıkları şeyler için nefret ediyor. Ve hoşlarına gitsin ya da gitmesin, sonunda dönüştükleri şeyden ne kadar farklı olursan ol, insanlar seni onlardan biri olarak görecektir."

Davian birkaç saniye sessiz kaldı. Ilseth yalan söylememişti. Öne doğru eğildi ve Yaşlı'dan bronz kutuyu aldı.

"Bunun bana bir şekilde rehberlik edeceğini söylemiştin? Nasıl çalışıyor?" Davian kutuyu ellerinin arasında çevirdi. Hafif bir sıcaklık yayıyordu, sadece Ilseth'in vücut ısını tuttuğu için olması gerekenden daha fazla. Küçük, tuhaf sembollerle kaplıydı; Davian'ın daha önce gördüğü bir dil olmasa da, belki de bir yazıydı bu.

"Ben... emin değilim," diye itiraf etti Ilseth. "Sanırım bu bir Gemi, gerçi daha önce gördüklerimin çoğundan daha eski. Ama onu nasıl kullanacağımı bilmiyorum." Rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Bana sadece bilmem gerekenler söyleniyor. Bu şekilde, eğer keşfedilirse, önemli bir şeyi ele veremem."

Davian kaşlarını çatı. Kaplar, belirli bir amaç için Öz depolayan ve kullanan aygıtlardı, genellikle bir Üstün Yeteneklinin tek başına başaramayacağı bir şeydi. Bunların nasıl yapılacağını sadece Augurlar bilirdi. Oldukça yasa dışıydılar.

"O zaman bununla ne yapmam gerekiyor?"

"Sadece kuzeye götür. Bunu yap, söz veriyorum seni gitmen gereken yere götürecektir." Ilseth öne doğru eğildi. "Beni okuman için neden sana ihtiyacım olduğunu şimdi anlıyor musun, Davian? Birçok şeye inanmak zorunda kalacaksın. Bu dünyadan ayrılmalısın."

Bu gece. *Şimdi*. Eğer kalırsan, yarın gün batımında bir Gölge olacaksın ve tüm bunlar boşa gitmiş olacak."

Davian bir süre daha Ilseth'e baktı ve ağrıyan başını rahatlatmak için tekrar şakaklarına masaj yaptı. Konuşurken Ilseth'in ağzından hiç siyah duman çıkmamıştı. Doğruyu söylüyordu. Davian her şeyi anlamaya çalışırken biraz başının döndüğünü hissetti. "Yaşlı Olin'le konuşmam gerek."

"*Hayır*." Ilseth'in verdiği yanıtın gücü Davian'ı şaşırttı. Yaşlı adam tereddüt etti, sonra içini çekti. "Üzgünüm Davian ama buradaki İhtiyarlar öğrenirse Yöneticine söylerler. Ve Talean'la iyi bir ilişkin olabilir ama senin bir Augur olduğunu öğrenirse, Antlaşma gereği seni ihbar etmek zorunda kalır. Bunu biliyorsun."

Davian cevap vermek için ağzını açtı ama Ilseth elini kaldırarak itirazını engelledi. "Yanılıyor olsam ve İhtiyarlara bir şey söylemeyecekleri konusunda güvenilebilse bile, gerçekten de İhtiyar Olin'in gitmene izin vereceğini mi sanıyorsun? Kelepçesiz, Dördüncü İlke'ye bağlı olmadan, hiçbir açıklama yapmadan, senin sözünle okulu terk etmene? Benim sözümle bile mi? Bana güvenilebilirsiniz çünkü yalan söylemediğimi *biliyorsunuz*. Başka hiç kimsenin böyle bir avantajı yok."

Davian tereddüt etti. Ilseth haklıydı; aralarında ne kadar güven olursa olsun, İhtiyarlardan hiçbirisi onun gitmesine izin vermezdi.

İfadeyi başını sallayarak onayladı. Kapana kısılmıştı, suyun altındaydı ve yüzeye çıkabileceği hiçbir yer yoktu. Tüm konuşma gerçeküstü gelmişti.

Ilseth onu dikkatle izledi. "Bunu kabullenmenin çok zor olduğunu biliyorum," dedi, "ama bilmek zorundayım. Gidecek misin?"

Davian karar vermek zorunda kalmak istemediği için başını salladı. "Peki ya buradaki insanlar? Onlara ne söyleyeceksin?"

"Hiçbir şey." Ilseth'in sesi sertti. "Bir Gölge olma korkusuyla kaçtığını düşünecekler - bunun yeterince yaygın olduğunu ikimiz de biliyoruz. Seni aramaları için adam gönderecekler ama Tol Athian'ın kaçaklara uzun süre harcayacak kaynağı yok. En kötü ihtimalle Yönetime haber verirler... ama de onlarla karşılaşmaktan kaçınmanız gerekir."

Davian'ın midesi bulandı. Asha. Wirr. Ne düşüneceklerdi? Şimdi gidip olanları açıklayamazdı; zamanı olsa bile onu durdurmaya çalışacaklarından hiç şüphesi yoktu.

Tereddüt etti, sonra Ilseth'in gözlerinin içine baktı. "Eğer gidersem, arkadaşlarıma neden gittiğimi söyleyeceğine dair bana söz vermelisin. Sır tutabilirler."

"Seni daha önce birlikte gördüğüm iki kişi sanırım." Ilseth içini çekti.
"Senin yeteneğini mi?"

"Evet."

Ilseth bir an için düşünürken sessizlik oldu, bunu yaparken dalgınca gözlüklerini ayarladı. "Pekâlâ. Ben buna karşı çıkardım ama kararınızı kolaylaştıracaksa, yarınki Duruşmalardan sonra onlarla konuşacağım. Söz veriyorum."

Davian başını salladı. Karar vermesini kolaylaştırmıştı -*tatmin* edilebilir ya da rahat değildi ama yardımcı olmuştu.

Ve şaşkınlıkla fark etti ki, bu kararı o vermişti. Ilseth bir kez bile yalan söylememişti. Sahip olduğu bu tuhaf yetenekle nihayet yüzleşme şansı, ona Augurlar hakkında *bir şeyler* söyleyebilecek insanların etrafında olma şansı -Bir süredir bunun özlemini çekiyordu. Ve eğer kalırsa olacaklarla karşılaştırıldığında.

"Yani Kuzey," dedi sessizce, kupa elinde tutarken.

"Evet," dedi Ilseth gözle görülür bir rahatlamayla. Belli ki Davian'ın gideceğinden emin değildi. "Bana sadece ne kadar sürerse sürsün kuzeye doğru gitmen gerektiği ve zamanı geldiğinde tam olarak nereye bileceğin söylendi." Ellerini özür dileyen bir hareketle açtı. "Bu kadar şifreli olmaktan nefret ediyorum ama elimdeki tüm bilgi bu kadar."

Davian sadece başını salladı. O kadar çok şeyi inançla kabul ediyordu ki, yönergelerin belirsizliği pek şaşırtıcı gelmedi. Odasının etrafına bakındı, artık rotasını bildiği için zihni daha berraktı. "Eşyalarımı toplamam birkaç dakikamı alacak." Durakladı. "Kapıda görevli biri olacak."

"Onu bana bırak." Ilseth cüppesinin altından küçük bir kese çıkardı. Davian'a fırlatırken şingirdadı. "Yolculuğun için. Mümkün olduğunca kasabalardan uzak dur, ama yiyecek alman gerekecek ve bazı geceler açık havada uyumak için çok soğuk ya da ıslak olacak."

Davian içine baktı. Ağır kesede birkaç altın sikke parıldıyordu; onu sonsuza dek doyurmaya yetecek kadar ve daha fazlası. Küçük bir servet.

"Fates," diye nefes aldı, biraz afallamıştı. "Teşekkür ederim."

Ilseth ayağa kalktı ve Davian'ın omzuna bir el koydu. "Eğer gerçek bir Augur olmayı öğrenebilirsen, delikanlı, o zaman buna yüz kere değer." Kapıya doğru yöneldi. "Muhafızlarla ilgilenmem için bana çeyrek saat ver, sonra git. Daha geç olmasın. Onların dikkatini uzun süre dağıtamayacağım." O

durakladı. "Ve önümüzdeki birkaç hafta boyunca çok dikkatli ol, Davian. Mümkün olduğunca gözlerden uzak dur. İnsanlar seni arıyor olacak."

Kapıyı açtı ve içeri süzülüp arkasından tekrar kapattı.

Davian, Ilseth'in ona verdiği bronz kutuyu elinde tutarak birkaç dakika oturdu ve dağınık düşüncelerini toparlamaya çalıştı. Bu gerçekten oluyor muydu? Şaşkınlıkla o günün erken saatlerinde kulak misafiri olduğu şeyleri hatırladı. Talean ve Ilseth'in bahsettiği, Kuzeyli'nin çok ilgilendiği "çocuk" o olabilir miydi? Bu fikri hemen reddetti. Eğer diğer İhtiyarlar onun yeteneği hakkında hiçbir şey bilmiyorsa, Kuzeyli'nin de bilmesine imkân yoktu.

Mekanik bir şekilde ayağa kalktı, yatağının altından bir çanta aldı ve az sayıdaki eşyasını içine attı. Bir çift sade yün tunik, bir çift pantolon, Bayan Alita'nın son doğum gününde ona verdiği pelerin. Yatmak için soyunma zahmetine katlanmamıştı; para kesesini kemerine güvenle sokmuş, gözlerden saklamıştı. Yolda haydutlar zaten sorun olacaktı ama onları kışkırtmanın da bir yararı yoktu.

Ilseth'in ona verdiği kutuyu bezine sardıktan sonra cebine koydu. Hantaldı ama eğer Ilseth'in söylediği kadar önemliyse, üzerinde taşımanın verdiği rahatsızlık buna değerdi.

Tam sözünü bitirmişti ki, koridordan gelen yumuşak başka kapı sesi -bu tanıdıktı- sessizce lanet okumasına neden oldu. Wirr'in zamanlaması daha kötü olamazdı. Tereddüt etti, arkadaşı gidene kadar beklemeyi düşündü. Yine de odanın kilidi açıktı ve kilitlemek orada olduğunu ele verirdi; Wirr vazgeçmek kadar davetsiz gelme ihtimali de vardı. Davian sessizce hareket ederek çantayı yatağının altına soktu.

Kapı açıldığında Wirr başını kaldırdı, her zamanki sırtışının yerini ciddi bir ifade almıştı. Davian içeri girmesi için eliyle işaret etti, akli bir karış havadaydı. Gitmesine sadece birkaç dakika vardı ve Wirr bundan daha uzun süre kalmak isteyecekti.

Kapı kapanmadan önce bir karara vardı. Ilseth onu kimseyle konuşmaması konusunda uyarmıştı ama bu Wirr'di. Ayrıca, *birine* anlatması gerekiyordu.

"Ben gidiyorum, Wirr. Bu gece." Kelimeleri yumuşak ama kararlı bir şekilde söyledi.

Wirr gözlerini kırptırdı. "Ne?" Oturmaya başlamıştı ama şimdi başını sallayarak yeniden ayağa kalktı. "Dav, hayır! Bu *kötü* bir fikir. Gölge olmanın korkunç bir düşünce olduğunu biliyorum ama-

"Ben ," diye araya girdi Davian. "Yaşlı Tenvar, Tol'dan

Athian, az önce buradaydı. Benden gitmemi istedi." Konuşmayı aceleyle anlattı ve cebine uzanıp bronz Kabı çıkararak bitirdi. Kumaş kılıfı açtı ve Wirr'in incelemesi için havaya kaldırdı. "İhtiyar bunun ne olduğunu bilmiyor, sadece bana gitmem gereken yere -kuzeyde bir yere- rehberlik edeceğini söylüyor. Oraya vardığımda eğitimime başlayacağım. Augur olmayı öğreneceğim. Umarım çok geç olmadan Sınır'ın tekrar mühürlenmesine yardımcı olurum."

Tüm hikâyeyi sessizce dinlemiş olan Wirr kaşlarını çattı. "Doğruyu söylediğinden emin misin?"

"Evet. Tamamen. Aksi takdirde bunu yapıyor olmazdım."

Wirr'in yüz ifadesi değişmedi; aksine düşündükçe kaşları daha da çatıldı. "'Kuzey' biraz belirsiz, sence de öyle değil mi?"

Davian omuz silkti ve kutuyu elinde evirip çevirdi. "Görünüşe göre bu beni yolun geri kalanına götürecek."

"Belki de." Wirr hâlâ ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Peki bundan buradaki kimseye bahsedemez misin?"

"Kulağa nasıl *geldiğini* biliyorum ama mantıklı geliyor. Yaşlılara ne yapabileceğimi söylemememizin bir nedeni var." Davian kapıya baktı. "Birkaç dakika içinde gitmem gerekiyor, Wirr. Ilseth muhafızların dikkatini dağıtıyor; bu benim tek fırsatım. Seni bu şekilde bıraktığım için üzgünüm. Gerçekten."

Wirr arkadaşını düşündü, çelişkili görünüyordu. Sonra doğruldu. "Ben de seninle geliyorum."

Davian başını sertçe salladı. "Hayır. Teklifin için minnettarım ama kaybedecek bir şeyim yok. Senin var. Tol Athian'da iyi iş çıkaracaksın, muhtemelen on yıl içinde bir Yaşlı olacaksın. Hayatında anlamlı bir şeyler yapabilirsin. Bundan vazgeçmene izin veremem."

"Neyden vazgeçtiğimi tam olarak biliyorum ve bu benim vereceğim bir karar." Wirr'in sesi sakın, sözleri ölçülüydü. "Sen benim arkadaşısın Dav ve senden yapman istenen bu şey kulağa tehlikeli geliyor. Fates, eğer Sınır gerçekten çökmek üzereyse, bu çok tehlikeli. Yanında sana göz kulak olacak biri olmadan gitmene izin verirsem sonsuza dek pişman olurum." Wirr'in ses tonunda alışlagelmiş hafiflik yoktu.

"Gelemezsin," dedi Davian, cümleyi toplayabildiği kadar otoriter bir kesinlik ile bağlayarak.

"O zaman gidip Yaşlı Olin'i uyandırmam gerekecek," diye cevap verdi Wirr.

Davian hayal kırıklığı içinde ellerini saçlarında gezdirdi. Wirr'in üstünlüğü vardı

ve ikisi de bunu biliyordu. "Zaman yok. Kıyafetiniz bile yok."

"Benim de senin kadar çok şeyim var, Dav. Sadece iki dakikamı alır." Wirr ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi. Davian içgüdüsel olarak onun yoluna çıktı, ama Wirr kendisinden çok daha küçük olan arkadaşına doğru kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

Davian kızardı, sonra kenara çekildi. "Bundan hiç memnun değilim, Wirr."

"Gariptir ki, benim için sorun yok." Wirr kapıyı açarken durakladı.

Kapı. "Seninle avluda buluşuruz. Ve Dav" -uyarmak için parmağını kaldırdı- "eğer bensiz gidersen, tüm okulu peşine takarım."

Davian gözlerini devirdi ama isteksizce başını sallayarak onayladı ve Wirr koridorda gözden kaybolurken tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı. İsteksizliğinin altında bir rahatlama seli hissetti. Davian arkadaşının kendisi için böyle bir fedakârlık yapmasını gerçekten istememişti... ama bunu tek başına yapmak da istememişti.

Akşamın sessizliğinde her biri sonsuzluk gibi gelen birkaç dakika daha bekledi. Sonunda çantasını kaptığı gibi olabildiğince sessizce dışarı çıktı. Bu saatte biriyle karşılaşma ihtimali çok azdı ama yine de kalbi çarparak gölgelerde kalmaya devam etti. Gece bulutluydu ve sadece birkaç yıldız doğal ışık sağlıyordu. Bu iyi bir şeydi; dışarı çıktıklarında yolda fark edilme şanslarının çok az olduğu anlamına geliyordu.

Avluya vardığında Wirr elinde Davian'inkine benzer bir çantayla onu bekliyordu. "Jarras ve diğerlerinden iz yok," diye fısıldadı Davian yaklaşırken. "İhtiyarınız sözünü tutmuş gibi görünüyor."

Davian başını salladı, içinden bir endişe sarsıntısı geçti. O halde buraya kadarmış. "Hiç vakit kaybetmemeliyiz," diye fısıldadı.

Daha fazla konuşmadan kapıya doğru sürünerek ilerlediler. Davian'ın vücudundaki her kas gergindi ve her an birinin bağırarak bir uyarıda bulunmasını bekliyordu. Yine de hiçbir şey kıpırdamadı. saniye içinde kapının altından geçtiler, sonra da fener ışığının kenarlarını aşıp gecenin içine daldılar.

Ağaç sınırına gelene kadar yol boyunca sessizce koştular, sonra sanki söylenmemiş bir işaret almış gibi durdular, dönüp okula baktılar. Hiçbir keşif çığlığı yoktu; yükselen yapı sessizdi. Huzurluydu.

Wirr yumuşak bir sesle, "Bu burada son bulunuşumuz," dedi.

Davian başını salladı; o da bunu hissetmişti. Yolculukları nasıl geçerse geçsin, okulu bir daha görmeyi beklemiyordu.

"Geri dönmek için çok geç değil," diye gözlemledi.

Wirr'in ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı. "Benden o kadar kolay kurtulamayacaksın."

Davian cevap olarak sadece başını eğdi. Bakışlarını kalenin tanídık çizgilerinden ayırarak, terk edilmiş yol boyunca ilerlemeye ve gölgeli ormana girmeye devam ettiler.

İkisi de arkasına bakmadı.

Bölüm 5

Asha donuk gözlerle tavana baktı.

Uyandığından ve bugün neler olacağını hatırladığından beri, son birkaç dakikadır bunu yapıyordu. Denemeler başlamadan önce yatağından fırlayıp Davian'ı bulması gerektiğini biliyordu, sadece onunla fazladan birkaç saniye geçirmek için bile olsa. Yine de vücudu hareket etmeyi reddediyordu. Bugün onu uzun bir süre -belki de hiç- son görüşü olacaktı. Yataktan kalkmak sanki onun gidişini biraz daha yakınlaştıracakmış gibi geliyordu.

Sonunda dişlerini sıktı ve battaniyeyi geriye atacak enerjiyi buldu; sabah soğukunda titreyerek kalktı ve hızla giyindi. Şafağın ilk gerçek ışıkları penceresinin dışındaki ufku aydınlatıyordu ve Asha bu manzara karşısında yüzünü buruşturdu. Athian Büyükleri Caladel'deki hanlarından çoktan ayrılmış olmalıydı. Geldiklerinde Denemeler resmen başlamış olacaktı.

Birden durakladı, şaşkındı.

Okulda geçirdiği süre boyunca birkaç Deneme görmüştü; tecrübelerine göre dışarıdaki avludan bir ses kakofonisi olmalıydı - kesinlikle öğrencilerin ve Yaşlıların böyle büyük bir olay için hazırlandığını gösteren *bir şey*. Sessizlik kesinlikle tuhaftı.

Ne kadar çok düşünürse, sabahın tüm hissinin... *kapalı olduğunu o kadar* çok fark etti. Göz ucuyla oda arkadaşı Quira'nın hâlâ yatağında uyuduğunu görebiliyordu. Gerçi bu alışılmadık bir durum değildi; genç kız şafaktan sonra da uyumaya meyilliydi. Asha dönüp dışarı çıkmak üzereydi ki bir şey onu tereddüt ettirdi.

Oda *sessizdi*. Normalden daha fazla. Şimdi Asha'nın aklına

Quira bir kez bile kıpırdamadı. Kız en iyi ihtimalle huzursuz bir uykucuydu ve korkunç bir horlayıcıydı.

Asha kaşlarını çatarak yatağa doğru ilerledi. Quira yan yatmış, yüzünü duvara dönmüştü. Asha yavaşça bir elini onun omzuna koydu. Hafif bir baskı Quira'nın sırt üstü dönmesine neden oldu.

Asha'nın nefesi boğazında düğümlendi. Bir an öylece bakakaldı, felç olmuştu.

Her yerde kan vardı. Çok fazla kan. Özellikle Quira'nın başının ve göğsünün etrafında birikmiş, boynundaki yaradan aktığı yerde yatağı koyu, şiddetli bir kırmızıya boyamıştı. Yüzünde koyu lekeler vardı; Asha bunların Quira'nın saldırganının çığlıklarını bastırmak için ağzını kapattığı yerler olduğunu uyuşuk bir şekilde fark etti. Genç kızın şok ve korkuyla açılmış yumuşak kahverengi gözleri Asha'nınkilere bakıyordu. Yalvarıyordu.

Birden yardım isteyen, çaresiz ve korkmuş bir ses duyuldu. Asha'nın bu sesin kendisine ait olduğunu anlaması birkaç dakika sürdü. Ranzanın yanında yere yığıldı, sersemlemişti, birinin -herhangi birinin- yardımına gelmesini bekliyordu. Saatler gibi gelen bir süre boyunca orada oturdu.

Kimse gelmedi.

Sonunda aklını başına toplayan Asha vücudunu hareket etmeye zorladı ve hızla girdiği şoktan kurtulmaya çalıştı. Kız öğrencilerin odaları avluya bitişikti; bu erken saatte bile, çığlıklarını duyacak birilerinin uyanık olması gerekirdi.

Koridorda okul yine doğal olmayan bir sessizliğe bürünmüştü. Bacakları korkuyla ağırlaşan Asha, Taranne ve Jadan'ın uyuduğu yan odaya doğru ilerledi. Kapı aralıktı. Bir şekilde içeri girmeden önce ne bulacağını biliyordu.

Bu odada katliamı gizlemek için hiçbir girişimde bulunulmamıştı. Kan gri taşın üzerine dökülmüştü; kızların kafaları garip açılarla bükülmüştü ve Jadan'ın bedeni yatağının yarısına kadar tüyler ürpertici bir şekilde sarkıyordu. Quira'nınkinin aksine, boğazları temiz bir şekilde kesilmemiş, aksine o kadar tamamen parçalanmıştı ki, omurganın keskin beyazı etli kırmızı dokudan görülebiliyordu.

Asha kaçtı.

Koridorda tökezledi, ağlayamayacak, çığlık atamayacak, hareket etmekten başka bir şey yapamayacak kadar uyuşmuştu, hayatta kalan başka birini aradı. Tek kişi o olamazdı. *O olamazdı.*

Birlikte büyüdüğü insanlarla dolu odalar bir bulanıklık içinde geçip gitti. İlk iki yılında Wirr'den bile daha fazla umut vaat eden tatlı kız Tessia. Sadece birkaç ay önce gelen ve on yaşından büyük olmayan Danin ve Shass. İlk gecelerinde ağlarken onları teselli etmiş, ailelerinin onları terk ettiği gibi zor bir gerçeği kabullenmelerine yardımcı olmuştu. Ona teşekkür etmek için bir papatya kolye yapmışlardı ve hala kitaplarından birinde saklıyordu. Şimdi dehşete düşmüş, boş gözlerle ona bakıyorlardı. Her odada daha fazlası vardı.

Daha da kötüleşti.

Dışarıda, avlu cesetlerle doluydu. Jarras'ı gördüğünde neredeyse yere yığılıyordu. Yaşlı'nın kafası tamamen kopmuştu, kafası ile gövdesi arasındaki kan izi sabahın ilk ışıklarında ıslak bir şekilde parlıyordu. Jarras'ın genellikle sıcaklık ve neşe dolu olan ifadesi, saf, geniş gözlü bir korkunun bükülmesiyle donmuştu.

Fenred ve Blaine -belli ki onunla birlikte nöbet tutan iki çocuk- birkaç adım ötede yatıyordu. Diğerleri gibi onların da boğazları parçalanmış, omuzları ve başları arasında sadece parçalanmış et ve kemik parçaları kalmıştı.

Artık neredeyse hiç düşünmeden yoluna devam ediyordu; her odada daha fazla ceset vardı, bazıları yüzlerini kaplayan kan yüzünden zorlukla seçilebiliyordu. Metres Alita'nın dolgun vücudu ve uzun siyah saçları mutfak girişinin yanında yatıyordu, yüzü Asha'ya dönüktü. Yaşlı Olin hâlâ yatağındaydı. Yönetici Talean ofisinin hemen dışında yatıyordu.

Sonra panik ve kederin sisi arasında bir şey fark edildi. Çocuklar. Davian.

Bir anda diğer tüm korkuları bir kenara iterek Kuzey Kulesi'ne doğru koşmaya başladı. O yaşıyor olmalıydı. Merdivenleri koşarak çıktı ve kuledaki küçük odasına daldı, hem efordan hem de endişeden ağır nefes alıyordu.

Hızlı bir tarama ona bir parça umut verdi. Yatak boştu, odada herhangi bir şiddet belirtisi yoktu. Kalbi yeniden atmaya başladı. Belki de kaçmıştı. Belki o da kendisi gibi mucizevi bir şekilde yalnız bırakılmıştı.

Korkuları yatışmaktan çok uzak olan Asha, kararlı bir koşuyla kuleden çıkıp Wirr'in odasına doğru ilerledi. Geçerken diğer çocukların odalarına bakmak için durmadı, ama çoğunun kapısı aralıktı ve gözlerinin köşelerinden gördüğü kırmızı sıçramalar ona her şeyi anlattı

bilmem gerekiyordu.

Asha, Wirr'in odasına doğru savrulurken, kendisine doğru dönen üç şaşkın yüzü fark etmek için sadece bir dakikası vardı ki, üzerine büyük bir ağırlık çöktü ve yüzü soğuk taş zemine çarparak yere düşmesine neden oldu.

İlk tepkisi kör bir panik oldu ve baskıya karşı çılgınca çırpındı. Sonra durdu, nefesi kesik kesik geliyordu, daha fazlasını yapamayacak kadar duygusal olarak bitkin ve kederliydi.

Birkaç saniye sonra, kendisinin yukarı kaldırıldığını hissetti. Aşağıya baktığında, vücudunun etrafına sarılmış Öz sarmallarının onu sorunsuz bir şekilde ayakta durma pozisyonuna yükselttiğini gördü.

Tekrar başını kaldırdığında üç kişinin kendisini acımasızca izlediğini gördü. Onları şimdi tanımişti. Tol Athian'dan gelen Yaşlılar, Denemeler için orada olanlar. Bundan onlar sorumlu değildi, onu öldürmeyeceklerdi.

Vücudundaki tüm kaslar rahatlayarak gevşedi, sadece bağlar yere yığılmasını engelledi. Adamlardan birinin kendisiyle konuştuğunu fark etmesi bir anını aldı.

"Fates, kızım, *sen kimsin?*" diye tekrar sordu koyu tenli adam, ses tonu aceleciydi. Yüzü asıktı, bitkin bir hali vardı ve her an bir saldırıya uğrayacakmış gibi endişeyle kapıya doğru bakıp duruyordu. "Belli ki Üstün Yeteneklisin, yoksa İlk İlke seni bağlamamızı engellerdi. Ne biliyorsun ki?"

Asha kendini yavaş ve dengeli nefes almaya zorladı. Sakin olmaktan çok uzaktı ama birkaç saniye önce onu ele geçirme tehdidinde bulunan çılgınlık gerilemeye başlamıştı. Yaşlılarla birlikte güvendeydi.

"Ashalia," dedi olabildiğince kararlı bir şekilde. "Benim adım Ashalia. Uyandım... Ne kadar zaman önce bilmiyorum." Pencereden dışarı baktı. Güneş artık ufku çok üzerindeydi. Bir saattir okulun etrafında tökezliyor muydu? Saatlerdir mi? "Quira ölmüştü... kızların odasındaki herkes de. Hepsi öldü." Kelimeleri söyleyince içine oturdu ve hıçkırıklarını bastırarak sessizliğe gömüldü.

Yaşlılar birbirlerine anlamlı bakışlar fırlattılar. "İlki o, Ilseth," dedi kadın.

Ilseth denilen kişi düşünceli bir şekilde başını salladı. "Başka bir şey bilip bilmediğini öğreneceğim. Siz ikiniz gidip hayatta kalan başka birilerini aramalısınız."

Diğer adam bir kaşını kaldırdı. "Birbirimize yapışmamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

birlikte?"

Ilseth başını salladı. "Bunu her ne yaptıysa Kasperan, çoktan gitti. Tehlike geçti."

Kasperan başıyla onayladı ve kadınla birlikte Wirr'in odasından çıktılar. Onlar çıkarken Asha'yı tutan enerji kordonları da yok oldu; Ilseth destekleyici bir kolu Asha'nın omuzlarına dolayarak Wirr'in yatağına oturması için ona rehberlik etti. "Şimdi. Bunun travmatik olduğunu biliyorum ama bize söyleyebileceğin her şeyi bilmemiz gerekiyor. Hayatta kalan başka kimse var mı? Gece boyunca Caladel'; sadece birkaç dakika önce geldik."

Asha yutkundu. "Sanırım... Sanırım arkadaşlarım hâlâ hayatta olabilir. Wirr -bu onun odası- ve Davian. Davian'ın odası boştu ve ikisi de avluda değildi. Kontrol ettim." Titredi. "Kaçmış olmalılar. Ama başka kimseyi bilmiyorum."

Ilseth cebinden bir kâğıt çıkardı, üzerindeki balmumu mühür çoktan kırılmıştı. Sessizce Asha'ya uzattı. Yaşlı Olin'e hitaben yazılmıştı.

Hâlâ titreyen parmaklarıyla açtı.

Elder Olin,

Davian ve ben çok önemli ve benim gözetimim altında olması gerektiğine inandığım bir mesele için kısa sürede ayrılmak zorunda kaldık. Peşimizden kimseyi göndermeyin. Davian benim korumam altında. Lütfen babama söyleyin, eğer yakalanırsam, burada kullandığım ismi kullanacağım. En kısa ikimizi de geri alabilir ve ben de o zaman ona meseleyi açıklayacağım.

Torin

"Anlamıyorum," dedi şaşkınlıkla Ilseth'e bakarak. "Torin kim?"

Ilseth kendi kendine başını sallayarak kapıya doğru baktı. Sonra kolunu yavaşça Asha'dan çekerek ayağa kalktı.

"Asla kolay olamaz," diye iç geçirdi ve cebinden küçük siyah bir disk çıkardı. Ani bir hareketle öne doğru eğildi ve Asha'nın boynuna bastırdı.

Asha kendini çekmeye çalıştı ama disk tenine değdiği anda yapıştı.

Yapıştırıcı gibi; kendini felç olmuş, sadece gözlerini hareket ettirebilir halde buldu. Ilseth önünde kamburunun üzerine çömelmiş, sakın bir şekilde birkaç dakika boyunca onu izlerken ona baktı. Konuşmaya, ona ne yaptığını sormaya çalıştı ama boğazından hiçbir ses çıkmadı.

"Gölge olmak o kadar da kötü değil," dedi Ilseth sessizce. "Hızlıdır ve acıyı hatırlamayacaksın. Aslında, bu sabah uyandığından beri hiçbir şey hatırlamayacaksın. Bugün gördüklerin düşünüldüğünde neredeyse bir lütuf." Onun gözlerinin içine baktı. "Ne olursa olsun, Davian'ın kaçtığını kimsenin fark etmesi riskini göze alamam. Sana planladığım şeyi önceden görüp görmediğini ya da arkadaşını sadece aptal şansıyla kurtarıp kurtarmadığını sorardım ama bildiğinden şüpheliyim. Ve eğer bunu bilmiyorsan, Escherii'nin seni neden bağışladığını da anladığından şüpheliyim. Ama yine de... eğer yaşamana izin vermeyi uygun gördüyse, sanırım ben de aynısını yapmalıyım. Bu tür şeylerin her zaman bir nedeni vardır."

Asha umutsuzca hareket etmeye, yardım çağırmaya çalıştı ama faydası olmadı. Ilseth'in öne doğru uzanıp parmağını boynundaki diske bastırmasını ve gözlerini kapatmasını dehşet içinde izledi. Birkaç saniye boyunca vücudundan hafif bir sıcaklık aktı ve her kasını gevşetti.

Sonra içindeki sıcaklık azgın bir ateşe dönüştü, sanki içten içe diri diri yanıyormuş gibi kanını kavurdu. Her siniri acı içinde feryat etti; kasları spazm geçirip kasılırken sırtı kendiliğinden kamburlaştı. Zihninin acı içinde çılgılık atmayan küçük bir köşesi, Ilseth'in sessiz bir memnuniyetle başını sallamasını izledi, sonra döndü ve gitti.

Sonunda önce oda, sonra da acı kayboldu. Artık hiçbir şey bilmiyordu.

Bölüm 6

Mavi pelerinli bir grup Yönetici daha yanından geçerken Davian nefesini tuttu, akşamki şenlik için yapılan hazırlıkları izlerken bileklerinde Finder'lar parlıyordu.

"Her yerdeler," diye mırıldandı Wirr'e. Yürürken gözlerini önündeki yoldan ayırmıyordu.

"Onları görmezden gel. Ve kolunu çizmemeye çalış," dedi Wirr arkadaşına bakmadan.

Davian kaşlarını çatarak elini sol ön kolundan çekti. Birkaç gün önce aldıkları makyaj malzemesi dövmelelerini en yakınları dışında herkesten gizliyordu ama sürekli kaşındırıyordu. O zamanlar gereksiz gibi görünmüştü; kalın boya benzeri madde şişeleri Davian'ın tahmin ettiğinden daha pahalıya mal olmuş ve doğru cilt tonlarına karıştırmak saatler almıştı.

-Ama son yarım saat aksini kanıtlamıştı. Görünüşe göre Talmiel'deki moda, ön kolları çıplak tutmaktı. İnsanların Üstün Yetenekli olmadıklarını göstermelerinin bir yolu.

"Sinirlerim buna daha fazla dayanamaz," dedi.

Wirr homurdandı. "*Kuzeye gitmeliyiz, Wirr. Talmiel o kadar da tehlikeli, Wirr. Neden bilmiyorsun, Wirr.*"

Davian homurdandı. "Biliyorum, biliyorum. Beni uyarmıştın." Yeni bir sokağa çıktıklarında her iki yönü de kontrol etti ama burada mavi pelerinlilerden eser yoktu, sadece süslemeler asan insanların genel telaşı vardı. "Bu geceki festivalde bile bu kadar çok olacağını düşünmemiştim."

Wirr içini çekti. "Burası Desriel'e giden tek sınır kapısı, Dav. *Desriel*. Üstün Yeteneklilerden Andarra'dan daha çok nefret eden tek ülke." Başını iki yana salladı. "Yöneticiler işe alımlarının çoğunu burada yapıyor. Bunun tek nedeni

Şimdiye kadar yakalanmadık çünkü bizim gibi insanlar artık buraya gelecek kadar aptal değil, bu yüzden kimse gerçekten bakmıyor." Endişesini gizleyemeyerek etrafına bakındı. "Yine de şansımız er ya da geç tükenecek. Burada olmamız gerektiğinden emin misin?"

Davian tereddüt etti, farkında olmadan Gemi'yi sakladığı cebe dokundu. Caladel'den ayrılalı neredeyse üç hafta olmuştu ve kuzeye doğru yol aldıkça, onun bir şeyler yapmasını daha çok bekler olmuştu. Ona bundan sonra ne olacağını gösterecek bir şey. Ama her gün en az bir kez incelemesine rağmen bronz kutu hiç değişmemişti.

"Ilseth nereye gideceğimi öğrenene kadar kuzeye gitmemi söyledi," dedi sonunda. Arkadaşına özür dileyen bir bakış attı. "Sadece başka ne yapacağımı bilmiyorum."

Wirr pişmanlıkla başını salladı. "Biliyorum." Başını iki yana salladı. "Caladel'deyken bunun bir plana benzediğini düşündüğüme inanamıyorum."

"Geride kalman gerektiğini mi düşünüyorsun?"

"Gitmeni engellemek için daha fazla çaba göstermeliydim diye düşünüyorum." Wirr ona çarpık bir gülümseme fırlattıktan sonra başıyla sokağın biraz ilerisindeki bir hanı işaret etti. "En azından içeri girmeliyiz. Şu anda ne kadar Yönetici varsa, bu gece dışarıda iki katı olacak. İçerisi daha güvenli olacaktır ve zaten geç oldu."

Davian başıyla onayladı. Talmiel Kuzgunlar Festivali'ne hazırlanırken büyük bir hareketlilik içindeydi; insanlar parlak renkli giysiler içinde her yere koşuşturuyor ve görevliler şehrin her sokağını kaplayan geleneksel mavi fenerleri yakmaya başlıyordu. Doğal ışık hızla azalıyordu ve Davian, Augurlar'ın devrilmesini kutlayan şölen için tercih edilen kostüm olan kötü giyimli Sadık uniformaları giyen birkaç çocuk bile görmüştü. Davian, Tol Athian'ın Denemelerini normalde festivalle aynı zamana denk getirmesini hep tuhaf bulmuştu. Sadece bunun birileri için hoş bir ironi içerdiğini varsayabilirdi.

Önündeki tabelada Kral'ın Huzuru olarak ilan edilen hana doğru ilerlediler. Eğer orada bir kral kaldıysa bile bu nesiller önce olmuş olmalıydı; dış cephe kirli ve çatlıktı ve tabeladaki resim neredeyse tamamen solmuştu. Davian ve Wirr birbirlerine kuşkuyla bakarak içeri girdiler.

King's Repose'un içi de dışı kadar davetkâr değildi: Ortak salon bayat bira kokuyordu ve masa ve sandalyeler

en iyi ihtimalle cılızdı. Yine de glen ve içen bir sürü insan vardı ve tombul hancı paralarını görünce yeterince dostça davrandı. Çok geçmeden onlara üst kattaki küçük ama temiz bir odayı gösterdi.

Hancı gittikten sonra Davian kapıyı arkasından kilitledi ve derin bir iç çekerek yataklardan birine yığıldı.

Wirr karşıdaki yatağa oturdu. "Ee, Şimdi ne olacak Dav?"

Davian Gemi'yi cebinden çıkardı ve ona baktı. Her zamanki gibi dokunulduğunda sıcaktı. Bu onun hayal gücü müydü, yoksa eskisinden daha mı fazla ısı yayıyordu? Bir süre sonra omuz silkerek yerine koydu. "Kuzeye doğru ilerlemeye devam edeceğiz sanırım."

Wirr kaşlarını çattı. "Desriel'e mi?" Bir tırnağını çiğnemeye başladı, bu gergin olduğunun kesin bir işaretiydi. "Gil'shar'ın yakaladığı tüm stn Yeteneklilerin sapkın olarak idam edildiğini biliyorsun, değil mi?"

Davian başını salladı. Gil'shar hakkında bir Şeyler okumuştu: kısmen hkmet, kısmen dini bir kurum olan Gil'shar'ın Desriel'de mutlak bir otoritesi vardı. "Sanırım bize sapkınlardan ziyade iğrenler diyorlar. Yeteneği sadece tanrıların kullanması gerektiğini söylüyorlar," dedi dalgınca.

Wirr alnına masaj yaptı. "Asıl noktayı kaçırıyor olabilirsin, Dav."

"Biliyorum. Ama Sınır kuzeye çok uzak; her zaman daha uzağa gitmemiz gerekecekti. Ve eğer sig'nari Desriel'deyse, benim de oraya gitmem gerekiyor." Bu kadar yolu geri dönmek için gelmemişti. "Yine de gelmek istemezsen anlayışla karşılarım."

Wirr tereddüt etti, bir an için teklifi düşünüyormuş gibi göründükten sonra sinirli bir Şekilde başını salladı. "Böyle Şeylerle kalmayı bırakabilirsin. Nerede olduğumuzu düşünürsek, yolun geri kalanında seninle birlikte olduğumu kanıtladığımı düşünüyorum." İ ekti. "Sınırı geçmek için hiçbir planın olmadığını rahatlıkla varsayabilir miyim?"

"Yaşlı Olin her zaman sizin çok zeki olduğunuzu sylerti."

"Her zaman senin de mantıklı biri olduğunu sylerti," dedi Wirr, ses tonu kuruydu. Bir an için düşündü. "Devliss zerindeki köprü bir kale gibi; bu gece gibi yoğun bir gecede bile insanlar durduruluyor ve her iki kıyıdaki Bulucular tarafından kontrol ediliyor. Kollarımızdaki bu makyajın yakın denetime dayanamayacağından bahsetmiyorum bile - bu taraftaki Yöneticilerin yanından bile geçemeyiz. Bu yüzden ilk işimiz nehri geçmenin başka bir yolunu bulmak olacak."

Davian bir kaşını kaldırdı. "Daha önce burada bulundunuz mu?"

Wirr birkaç dakika sessiz kaldı, sonra başını salladı. "Gördüm. Kısaca. Bunu burada bırakalım."

Davian başını eğdi. İkisi, Wirr'in okuldan önceki hayatını asla tartışmamak konusunda sözsüz bir anlaşma yapmışlardı; başına her ne geldiyse, konuşulamayacak kadar acı vericiydi. Wirr diğer öğrencilere bu konuda yalan söylemişti ama Davian'a karşı böyle bir lüksü yoktu.

"Öyleyse bir tekne buluruz," dedi Davian.

Wirr başını salladı. "Devliss tamamen akıntı ve şelalelerden oluşuyor. Çok da geniş.

Talmiel'in tek geçiş noktası olmasının bir sebebi var."

İkisi de birkaç saniye düşündükten sonra sessizlik oldu, sonra Wirr şaşkınlıkla gözlerini kırptırırken midesinden hafif bir hırıltı geldi. "Belki de bunu akşam yemeğinde daha fazla düşünebiliriz?"

Davian tereddüt etti. "Ya ortak salonda Yöneticiler varsa?"

"Böyle bir yerde mi? Pek olası değil. Dışarıda ilgiyi üzerlerine çekmeye çalışacaklardır." Wirr konuşurken pencereyi işaret etti, pencereden hafif müzik ve kahkaha sesleri onlara doğru geliyordu. "Ayrıca, bu gece bu odada kapalı kalırsak şüphe uyandırırız. Hancı dost canlısı olabilir ama yoldan geçen bir yöneticiye olağandışı davranışlarından bahsetmekten çekineceğini sanmıyorum."

Davian konuyu kabul etti ve aşağıya indiler. Ortak salon kalabalıktı; orada burada birkaç masa boştu ama çoğunlukla her şey bir festival gecesinden bekleneceği gibi görünüyordu.

Wirr başıyla odanın geri kalanından biraz uzakta, duvara dayalı boş bir masayı işaret etti. Yüzünde kederli bir ifade olan güzel bir hizmetçi kıza siparişlerini verdiler, sonra birkaç dakika boyunca arkadaşça bir sessizlik içinde oturdular, her biri kendi düşüncelerinde kaybolmuş bir halde olanları izlediler.

Yemekleri geldiğinde iştahla yediler; son birkaç haftadır meskûn mahallerden özenle durdukları için sıcak yemek nadiren geliyordu. Tel tel olmuş koyun eti ve sebzeler sade ama doyurucuydu ve Davian memnun bir iç çekişle arkasına yaslanana kadar cebinden yayılan garip sıcaklığı fark etmedi.

Kaşlarını çatarak gizlice uzandı ve hâlâ kumaşına sarılı olan Kap'ı çıkardı. Kumaşın içinden hafif ama hissedilir bir ısı yayılıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı Wirr, Davian'ın elindeki şeyi fark ederek

el.

Davian tereddüt etti, gözlerini kumaş kaplı bohçadan ayırmıyordu. "Bir şeyler oluyor Wirr," dedi usulca. "Hava ısınıyor."

Arkadaşı ona tereddütle baktı. Wirr, okuldan ayrıldıkları ilk gün ve o zamandan beri birkaç kez Gemiye incelemişti; her seferinde olağandışı bir ısı hissettiğini inkâr etmişti. "Onu bana ver," dedi sonunda, elini uzatarak. Davian elini uzattı; Wirr onu birkaç saniye tuttu, kaşları konsantrasyonla çatıldı. Sonra başını salladı.

"Hâlâ bir şey yok. Sana inanıyorum Dav, ama hiçbir şey hissetmiyorum. Emin misin?"

Davian başını salladı. "Yoksa bu konuyu açmazdım."

Wirr elindeki bezle kaplı yumruya baktı, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "O zaman bu bir şekilde sana özgü. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama... kader, bundan hoşlandığımı söyleyemem." İç çekerek kutuyu Davian'a geri uzattı.

Bunu yaparken kumaşın bir kanadı kaydı ve Davian'ın avucundaki deri alttaki çıplak metalle temas etti. Dokunuş yakacak kadar sıcak değildi ama Davian'ın irkilmesine neden olacak kadar keskin ve beklenmedikti. Küp avucundan kaydı, kaplaması düştü ve ahşap zemine sert bir gümbürtüyle yuvarlandı.

Davian onu tekrar almak için hızla hareket etti, sonra şimdi açıkta duran Gemi'ye bakınca dondu kaldı.

Kutunun bir yüzünde, yazının üzerine bindirilmiş bir sembolün silik hatları belirmişti. *Parlıyordu* - parlak değildi, ama ayırt edilebilecek kadar. Kısa bakışından bir kurt olduğunu düşündü.

Karşısındaki Wirr eğildi ve Kap'ı kendisi aldı, Davian'a doğru yüzünü buruşturduktan sonra bezi kaptı ve sakince tekrar gözden gizledi. Davian kendini toparlayıp diğer müşterilere baktı. Hiçbiri onları fark etmiş gibi görünmüyordu.

Wirr artık kaplanmış olan küpü Davian'ın ellerine geri itti. "En iyisi onu cebine koy ve orada bırak, Dav," dedi etrafına da baktıktan sonra nefes vererek. "O kutu hakkında bildiğim tek şey, gerçekte ne işe yaradığından bağımsız olarak değerli olduğu. Yönetimin Gemiler için büyük bir ödülü var. Onu böyle bir yerde teşhir etmek sadece bela aramaktır."

Davian başını salladı ve daha fazlasını söylemek üzereydi ki göz ucuyla bir hareket yakaladı. Kafasını kaldırdığında daha önce hiç görmediği bir adamla karşılaştı.

masalarında durdu ve dostça gülümseyerek oturmaya başladı.

"Beni tanıyormuş gibi davran, anladın mı?" dedi adam, şaşkın şaşkın bakan Wirr'in omzuna bir tokat atarak. "Benim adım Anaar. Köşedeki Avcı son birkaç dakikadır ikinize tavşanlara bakan bir şahin gibi bakıyor. Umarım sakın bir akşam geçirmeyi planlamamışsınızdır." Onları izledi ve bir yanıt bekledi.

Davian'ın aklı karıştı. Söz konusu kadını daha önce fark etmişti; çekici bir kızdı, yalnızdı ama erkeklerin hiçbiri onun yanına yaklaşmamıştı. O zaman bunun tuhaf olduğunu düşünmüştü.

Sonra hâlâ elinde tuttuğu kumaş kaplı kutuyu hatırladı. Anaar bu yüzden mi gelmişti? Davian kutuyu tekrar cebine soktu. Bir an için Anaar'ın gözlerinin kendisine doğru kaydığını düşündü ama o kadar hızlıydı ki hayal görmüş olabilirdi.

Wirr ani bir kakhaha atarak sandalyesinde geriye yaslandı. Servis yapan kızlardan birine el salladı. "Arkadaşım Anaar için bir içki," dedi, dinleyen herkesin duyabileceği kadar yüksek bir sesle.

Davian da kendini arkasına yaslanmaya zorladı ama rahat görünme çabasının ikna edici olacağından şüpheliydi. Sessizce Anaar'ı inceledi. Orta yaşlara yaklaşan esmer, güçlü yapılı adamın düzgünce kesilmiş bir sakalı ve sık kesilmiş, gür siyah saçları vardı. Sesi çakıllıydı ve emir vermeye ve bu emirlere uyulmasını sağlamaya alışkın bir adamın kendinden emin tınısına sahipti.

"Demek onun bir Avcı olduğunu düşünüyorsun," dedi Wirr, sesi düz olsa da hâlâ gülümseyerek.

"Onun bir Avcı olduğunu biliyorum," diye yanıtladı yaşlı adam yumuşak bir sesle. "Ve ikinize bakmaktan kendini alamıyor. Bunun genellikle bir nedeni vardır."

Wirr omuz silkerek, "Biz yakışıklı adamlarız," dedi.

Anaar kıkırdadı. "Hiç şüphesiz. Ama sadece göze hoş görüldüğün için bile olsa, yine de Talmiel'den bir an önce ayrılmanı tavsiye ederim. Mümkünse bu gece; festival size bolca gizlenme imkânı sağlayacaktır. Breshada'nın ilgilendiği insanlar birkaç gün sonra... ortadan kaybolma... eğilimindedir." Omuz silkti. "Ve genellikle nehrin diğer tarafında boyunlarında bir ilmikle yeniden ortaya çıkarlar."

"Gil'shar için mi çalışıyor? Andarran topraklarında mı?" Wirr'in sesi karanlıktı. "Bu tür şeylerden uzak durduklarını sanıyordum."

Anaar'ın kaşları kalktı. "Oh, tabii ki öyle - resmi olarak," dedi

eğlenerek. Wirr'e düşünceli bir ifadeyle baktı. "Ama Breshada ve onun gibilerin burada fazla muhalefeti yok. Talmiel'in yarısı , diğer yarısı da Yöneticilerle dolu. Burası temelde Desriel'in bir eyaleti."

Wirr kaşlarını çattı; bu düşünce onu açıkça kızdırmıştı. "Peki ya sen? Neden bize yardım ediyorsunuz?" diye sordu alçak bir sesle.

Adam omuz silkti. "Ben bir iş adamıyım ve Yöneticiler ve Avcılar rahat olduklarında başa çıkmak için yeterince iyiler. Ancak şehirlerinden geçmeye çalışırken yakalanan birkaç Üstün Yetenekli... hem de Kuzgunlar Gecesi'nde... birdenbire rahatları kaçtı. Önümüzdeki günlerde devriyeler artacak ve daha fazla soru sorulacak. Genel olarak iş için kötü, ne demek istediğimi anlıyorsanız." Anaar sandalyesini geriye iterek onlara kısa bir baş selamı verdi. "Yine de uyarıma kulak verin ya da vermeyin. Bu sizin seçiminiz."

"Bekle." Wirr düşünceli bir ifade takındı. "Burada işlerin nasıl yürüdüğünü anlayan bir adama benziyorsun." Bir tırnağını ısırdı. "Nehri sessizce geçmenin bir yolu var mı?"

Anaar ayağa kalkarken durakladı, sonra kaşlarını çatarak tekrar oturdu. "Desriel'e mi? Köprüyü kullanmadan mı?" Wirr'e sanki onu yeniden değerlendiriyormuş gibi baktı. "Bunun daha önce duyduğum bir istek olduğunu söyleyemem."

Wirr omuz silkti. "Bu mümkün mü?"

Anaar düşünceli bir şekilde sakalını ovuşturdu. "Bunun yapılabileceğini rahatlıkla söyleyebilirim. Yine de köprüyü kullanmaktan biraz daha pahalı."

Wirr kemerindeki keseyi karıştırarak birkaç altın sikke çıkardı ve gizlice Anaar'a gösterdi.

Koyu tenli adam gülümseyerek bir sıra mükemmel beyaz dişini gösterdi. "Belki de yanlış söyledim. Köprüyü kullanmaktan *çok* daha pahalı."

Wirr iç geçirerek kesesinden birkaç sikke daha çıkardı. Ellerinde kalanın yarısından bu, bir aileyi bir yıl boyunca beslemeye ve barındırmaya yeterdi. Davian itiraz etmek üzereydi ama Wirr'in hızlı bir bakışıyla çenesini kapattı.

Sonunda Anaar başını salladı. Sesini alçaltarak öne doğru eğildi. "Burada odalarınız var mı?"

Wirr tereddüt etti. "Merdivenlerden yukarı, sağdan üçüncü." Bir elini kaldırdı. "Yine de herhangi bir şeyi kabul etmeden önce, bize zarar vermeyeceğinize ya da bizi ele vermeyeceğinize dair söz vermeniz gerekiyor."

Anaar ona geniş, belli belirsiz bir gülümseme verdi. "Benim sözüm mü? Eğer rahatlatacaksa, o zaman sizindir," dedi gülerek. "Dediğim gibi, ben bir

İş adamı. Paramı aldığım sürece benden size zarar gelmez."

Wirr Davian'a , o da başıyla hafifçe onayladı.

Anaar yalan söylemiyordu.

"Yeterince iyi," dedi Wirr.

Anaar çenesini ovuşturdu, hâlâ eğlenmiş görünüyordu. "Şimdilik odalarınıza dönün ve akşam geç saatlere kadar beni orada bekleyin. Herhangi bir nedenle ayrılmayın ve benden başka kimseye kapıyı açmayın. Ben gelir gelmez yola çıkmaya hazır olun." Wirr'in avucundan birkaç sikke kopardı. "Geri kalanını siz Desriel'e vardığınızda alacağım," diye sözlerini tamamladı.

Wirr başını eğdi. "Anlaştık."

Anaar ayağa kalktı ve başka bir şey söylemeden uzaklaştı.

Davian ve Wirr birkaç dakika sessizce oturdular. Sonra Davian arkadaşına döndü.

"O da neydi?"

Wirr ayağa kalktı, gerindi. "O bir kaçakçı, Dav."

"Ben de tahmin etmiştim," dedi Davian sert bir sesle. "Ama ona neden güveniyoruz?" "Bize yalan mı söyledi?"

Davian kaşlarını çattı. "Hayır, ama bu güvenilir olmakla pek aynı şey değil. Önümüzdeki birkaç saat içinde fikrini değiştirebilir ve bizi sırtımızdan bıçakladığı ana kadar bunu bilemeyiz."

Wirr başını salladı. "O zaten bizim ne olduğumuzu biliyor; eğer bizi İdare'ye teslim ederek kâr elde edebilecek olsaydı, bunu çoktan yapardı. Bu şekilde hem Talmiel sokaklarını sessiz tutacak hem de biraz para kazanacak. Biz de Desriel'e gireceğiz. Herkes kazanır." İfadesinin son kısmını düşünerek durakladı. "Peki. Bu işlerin gittiği yere kadar."

"Sanırım Gemi'yi gördü," dedi Davian, sesindeki endişeyi tutamayarak.

Wirr yüzünü buruşturdu. "Zamanlama göz önüne alındığında ben de bunu merak ettim ama olan oldu. Eğer onu gördüyse, ne olduğunu bilmediğini ummaktan başka bir şey yapamayız."

Ortak salona doğru geri döndüler. Davian göz ucuyla Anaar'ın işaret ettiği kadının onları düşünceli bir şekilde izlediğini görebiliyordu ama kadın onlar ayrılırken onları durdurmak ya da takip etmek için hiçbir harekette bulunmadı.

Görüş alanından çıktıklarında rahat bir nefes aldı. Çok gençti, ondan ve Wirr'den biraz daha büyüktü. Acaba *gerçekten* de

Üstün Yeteneklileri kâr için takip edip öldürdüler mi?

"Caladel'den ayrıldığımızdan beri Esans kullanmadım," diye mırıldandı Wirr, düşünceleri açıkça benzer çizgide ilerliyordu. "Ve hiçbir zaman ten teması kuracak kadar yaklaşmadı. Bizi bir Bulucu ile fark etmiş olamaz."

Bu Davian'ın aklına gelmemiştir. "O zaman nasıl..." "Aynen öyle."

Yolun geri kalanını tedirgin bir sessizlik içinde odalarına doğru yürüdüler, Wirr içeri girer girmez kapıyı kilitledi.

Davian eşyalarını topladı -bavullarını zar zor açmıştı- ve yatağa uzandı, ayrılmak zorunda kalmadan önce biraz dinlenmeye kararlıydı. Anaar'a bu kadar güvenmek onu rahatsız ediyordu ama bunun almak zorunda oldukları bir risk olduğunu biliyordu. Eğer köprü Wirr'in sandığı kadar sıkı korunuyorsa, kaçakçı muhtemelen sınırı geçmek için en iyi şanslarıydı.

Yine de cebindeki Gemi'ye tekrar dokundu ve Anaar'ın onu gördüğü izleniminden kurtulamadı. Sadece adamın onu ne olduğunu anlamamış olmasını umabilirdi.

Birden ortak odada olanları hatırlayan Davian, Kap'ı çıkardı, bezini çıkardı ve yakından inceledi. Daha önce gördüğü parıltı kaybolmuştu ve metalik yüzeyi artık pek sıcak bile değildi.

"Ne arıyorsun Dav?" diye sordu Wirr.

Davian tereddüt etti. "Aşağıya düşürdüğümde üzerinde bir tür sembol vardı. Sanırım bir kurt. Onu aldığında görmedin mi?"

Wirr başını salladı.

Davian içini çekti ama şaşırmadan başını salladı. "Artık yok zaten." Küpe birkaç saniye daha dikkatle baktıktan sonra tekrar sardı ve cebine geri koydu.

Wirr endişeli bir kaş çatmayla onu izledi. "Geri gelirse bana haber ver," dedi sonunda.

Davian başını onaylarcasına eğdi ve dostça bir sessizliğe gömüldüler.

Gördükleri üzerinde birkaç dakika daha düşündükten sonra konuyu en azından şimdilik aklından çıkarmaya karar verdi. Bu konuda ya da yaklaşan Desriel yolculuğu hakkında endişelenmek ona hiçbir şey kazandırmadı. O vardı

Ilseth ve sig'nari'nin onu buraya gönderirken ne yaptıklarını güvenmek.
Derin bir iç çekerek gözlerini kapattı ve beklemeye koyuldu.

Bölüm 7

Bir saatten az bir süre geçmişti ki biri kapılarını çaldı.

Wirr ve Davian birbirlerine baktılar, yüzlerinde kararsız bir ifade vardı. "Akşamın geç vakti sayılmaz," dedi Wirr. Sesini alçak tuttu, ancak dışarıda her kim varsa sokaktaki kalabalığın neşeli kargaşasından onları pek mümkün değildi.

"Belki de erken gelmek zorunda kalmıştır," dedi Davian, sözleri inandırıcılıktan yoksundu.

Kapı tekrar çalındı, bu sefer daha ısrarcıydı. "Kapıyı açın. Bizi Anaar gönderdi," diye seslendi bir ses diğer taraftan sessizce.

Wirr tereddüt etti. "Kendisinden başka kimseye kapıyı açmamasını söyledi," diye karşılık verdi.

"Plan değişti," diye tekrar geldi ses, yumuşak ama acil. "Bir Avcı olanlardan haberdar oldu."

Davian ellerini saçlarında gezdirdi, bocalıyordu. Sonunda Wirr'e başını salladı. "Her şekilde riskli. Ve eğer bizi etmek için , her halükarda kapıyı kıracaklardır."

Wirr yüzünü buruşturdu. "Doğru." Kapının kilidini açtı ve kaba görüşlü iki adamı içeri aldı. Biri zayıf, uzun, tel tel saçları ve bıyığı olan biriydi, diğeri ise kare yüzlü ve neredeyse keldi. Telaşla içeri girdiler, dikkatlerini çocuklara çevirmeden önce etraflarına bakındılar.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye sordu uzun saçlı adam.

Davian ve Wirr başlarını sallayarak adamları dikkatle izlediler. Saçları dökülmüş adam bir süre onlara baktıktan sonra koridora doğru sert bir hareket yaptı. Davian biraz rahatlayarak çantasını aldı ve kapıya doğru yöneldi.

Wirr aniden irkilerek bağırdı; Davian dönmeye fırsat bulamadan sol kolu arkasından büküldü ve sert bir şey ona dokundu. O daha ne olduğunu anlayamadan Kelepçe mühürlenmişti.

Davian döndü ama burnuna çarpan bir yumrukla karşılaştı. Acı içinde haykıramayacak kadar sersemlemiş bir halde yere yığıldı. Sersemlemiş bir halde, odanın daha gerisinde yerde yatan Wirr'i gördü, yumruk yediği belli olan başının yan tarafını tutuyordu. Kolunda da bir Kelepçe'nin soğuk siyahı parlıyordu.

"Kan emiciler," diye tükürdü adamlardan biri. "Buraya bir daha gelmeyecek kadar akıllı olduklarını sanırsın."

Davian ayağa kalkmaya çalıştı, ancak ağır bir çizme kürek kemiklerinin arasına çarparak onu sert ahşap zemine geri bastırdı.

"Bizim için daha fazla altın, Ren," dedi uzun saçlı adam neşeyle. "Bu sefer köprüden geçerken kazancımızın yarısını kaybetmemize bile gerek yok. Pelerinleri ve prangaları yok, yani kaçaklar. Onları doğrudan karşıya geçirebiliriz ve bu tamamen yasal olur."

Kaba eller Davian'da gizli bir silah olup olmadığını araştırdıktan sonra onu ayağa kaldırdı ve bileklerini bağladı. Başını sallayarak temizlemeye çalıştı, burnunu kırıştırırken yüzünü buruşturdu. Kırık olduğunu düşünmüyordu ama burun deliklerinden kan damladığı kesindi. Odaklanmakta güçlük çekiyormuş gibi görünen Wirr'e şaşkınca baktı. Kafasına aldığı darbeden mi yoksa Kelepçe'nin etkilerinden mi kaynaklanıyordu, Davian emin değildi.

Birden kapıda bir hareket oldu ve Davian döndüğünde ortak salondan genç kadının orada durmuş, yüzünde tuhaf bir ifadeyle olanları izlediğini gördü. Pişman görünüyordu. Neredeyse üzgün.

Uzun saçlı adam ona sırıttı. "Üzgünüm Breshada, bu sefer olmaz. Bunlar bizim," dedi neşeli bir ses tonuyla. "Aşağıda onları gözüne kestirdiğini gördüm. Daha önce harekete geçmediğine şaşırdım." Sanki eski bir tanıdığıyla konuşuyormuş gibi kayıtsızca konuştu.

Breshada yüzünü buruşturdu, beline kadar uzanan sarı saçları bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Uzun bir süre Wirr ve Davian'a baktıktan sonra dikkatini diğer iki adama çevirdi. "Renmar. Gawn. Lütfen sizin başınıza geldiği için gerçekten üzgün olduğumu bilin." Odanın içinde birkaç adım attı ve topuğuyla kapıyı arkasından kapattı.

Her iki adam da dondu kaldı. "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu Renmar denen adam, yüzüne yayılan şaşkın bir ifadeyle.

Yüz hatları sert bir ifadeye bürünen Breshada omzunun üzerinden uzanarak uzun kılıcını çekti. Kılıç mum ışığında karanlık bir şekilde parlıyordu ve oda birdenbire... sanki dışarıdan gelen sesler artık çok uzaklardan geliyormuş gibi sessizleşti. Kılıcı izlerken Davian'ın içinden garip bir his geçti; kılıçta pek de doğru olmayan bir şeyler vardı ama tam olarak ne olduğunu kestiremiyordu.

Renmar ve Gawn kendi kılıçlarını çekerken, çelik pürüzleri ani sessizliği doldurdu. "Breshada," dedi Gawn, sesi korku, uyarı ve sorgu karışımıydı. "Onları ilk biz hakladık, adil ve dürüstçe. Bunu neden yaptığınızı anlamıyorum."

"Biliyorum," dedi Breshada yumuşak bir sesle.

Saniyeler içinde bitmişti. Breshada kılıcının büyüklüğüne ve dar alana rağmen hızlı ve zarifti; Renmar ve Gawn çocukları kalkan olarak kullanmaya çalışsalar bile hiç şansları yoktu. Ne acı çığlıkları ne de kalıcı ölümler vardı. Breshada'nın kılıcı etlerine değdiğinde, sadece yere yığıldılar, gözleri cam gibiydi. Davian ve Wirr dilsiz, dehşet dolu bir şok içinde sadece izlediler.

Gawn'ın cansız bedeni Renmar'inkine katıldıktan sonra Breshada bir süre çocukların önünde durdu ve kısık gözlerle onları inceledi. Zorlukla nefes alıyordu ama bu efor yanaklarının hafifçe kızarmasına neden olmuştu.

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorum," diye mırıldandı, sesinde yoğun bir tiksinti vardı. Davian'ı omzundan yakaladı; ilk başta ona vuracağından emindi ama onun yerine ellerini bağlayan ipleri kesmeden önce onu sabitledi. Sonra aynı şeyi Wirr için yaptı.

Davian kolunun etrafında bir gevşeme hissetti ve aniden Kelepçesi yere takırdadı. Birkaç dakika sonra Wirr'inki de aynı şeyi yaptı. Davian şaşkınlık içinde açık metal torclara baktı.

"Ölüm bağı koparır," dedi Breshada, Davian'ın yüz ifadesini görünce sabırsız bir sesle. Onlara ihtiyatla baktı. "Bana saldırmayın. Ve güçlerinizi kullanmayın, yoksa birkaç dakika içinde burada bir Yönetici ordusu olacak. Sizi kurtarmam boşa gitmiş olacak."

Wirr başını eğdi. ", " dedi temkinli bir şekilde. "Ve

Teşekkür ederim."

Breshada kaşlarını çattı ve Wirr ile Davian istemsizce bir adım geri çekildi. Gözlerinde aniden beliren nefret ve iğrenme ifadesi çok açıktı. "Bana *teşekkür* etmeyin," diye tısladı. "Sizin değersiz hayatlarınızı kurtarmak için burada kardeşlerimi öldürdüm. İki aptal *gaa'vesh* için iki yetenekli Avcı. Tal'kamar'a borcun bin kat ödendiğini söyleyin." Durakladı, sanki hastalanacakmış gibi görünüyordu. "Seni bir daha görürsem öldürürüm." Döndü, kapıyı açtı ve arkasına bile bakmadan hışımla odadan çıktı.

Wirr yavaşça kapıya doğru ilerledi ve tekrar kapattı. Şaşkın bir ifadeyle Davian'a baktı. "Sen iyi misin?"

Davian titreyerek, "Yaşayacağım," dedi. "Sen?" Kan dolaşımını yeniden sağlamak için bileklerini ovuşturdu, sonra eline bir bez alıp burnunu sildi ve bez koyu kırmızıya bulandığında yüzünü buruşturdu.

"Aynısı." Wirr kafasını vurduğu yere dokundurdu, solgun görünüyordu ama darbenin ciddi bir etkisi yok gibiydi. "Bunun neyle ilgili olduğunu merak ediyorum."

Davian kapıya baktı. "Bir Avcı Üstün Yeteneklileri *kurtarıyor*. Bu bir ilk olmalı."

Wirr, "Bu durumdan pek de memnun olduğu söylenemez," diye belirtti. Durakladı. "Peki Tal'kamar kimdir?"

Davian başını salladı ve kafatasının içindeki çarpıntıyı şiddetlendirdiği için homurdandı. "Hiçbir fikrim yok. Ama sanırım onunla karşılaşarsak ona bir içki borçluyuz."

"Bu konuda tartışmayacağım." Wirr yerde yatan iki cesede baktı, kısa gülümsemesi soldu ve sanki az önce olanlar nihayet kafasına dank ediyormuş gibi ses tonu ağırlaştı. "Buna hiç itiraz etmeyeceğim."

* * *

Kapının yumuşak bir şekilde çalınması Davian'ın tamamen uyanmasına neden oldu.

Aslında uyumuyordu, daha ziyade uykulu bir şekilde uzanıyordu, endişeleri kafasında birbirine karışarak rahatsız edici bir huzursuzluk hissi yaratıyordu. Yerinden doğruldu ve pencereden dışarı hızlıca bir göz attı. Gecenin geç saatleriydi; dışarıdan hâlâ gürültü geliyordu ama daha önce olduğundan daha azdı. Mavi fenerler sönük bir parıltıya dönüşmüştü ve sokaklar neredeyse

Boş.

Wirr, Davian daha ayağa kalkmadan harekete geçmiş, kapının dışında şüpheli bir şey olup olmadığını dinlerken başını eğmişti. "Kim o?"

"Anaar," diye cevap geldi. Kaçakçının çakıllı sesi çok netti.

Wirr kapının kilidini açtı, bir aralık araladı ve genişçe sallamadan önce içeriye baktı. Anaar ve etkileyici derecede kaslı bir adam koridorda duruyordu, ikisi de akşam için emekli olmak üzereymiş gibi sakın görünüyorlardı. Ancak Anaar kapı aralığından bakıp yerde yatan cesetleri gördüğünde gözleri büyüdü. Çocukların yüzlerini inceledi ve özellikle Davian'ın kanlı burnuna dikkat etti.

"Sorun mu var?" diye sordu.

Wirr kaçakçının gözlerinin içine baktı. " gelemeyeceğimiz bir şey değil."

Anaar başını salladı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı, iki çocuğa öncekinden biraz daha saygıyla bakıyordu. Sonra eliyle koridoru işaret etti; Davian ayağa fırladı, küçük çantasını kaptığı gibi Wirr'i odadan çıkarken takip etti.

Hanı terk edip Talmiel sokaklarında yürürken hiçbir şey konuşmadılar, gecenin bu aşamasında çoğu ikna edici bir şekilde sarhoş olan kalan eğlence düşkünlerinden uzak durdular. Belirgin bir şekilde dolambaçlı bir rota izlediler; on dakika boyunca olaysız yürüdükten sonra Davian, Anaar'ın Yöneticilerin planlı devriyelerini biliyor ve onlardan ustalıkla kaçınıyor gerektiğini fark etti.

Çok geçmeden kasabadan çıkıp Devliss'i çevreleyen yakındaki ormana girdiler ve festivalin seslerini yavaş yavaş geride bıraktılar. Hâlâ kimse konuşmuyordu. Ağaçların altında çok az ışık vardı ama neredeyse dolunay olan ay yollarını bulmalarına yetecek kadar aydınlık sağlıyordu. Yirmi dakika daha hızlı adımlarla yürüdükten sonra Anaar elini kaldırarak onları durdurdu.

"Tam şurada," dedi usulca, sık çalılıklar arasında neredeyse ayırt edilemeyecek bir aralığı göstererek.

Görünüşe göre aşılmaz bir yeşillik duvarının içinden geçtiler; Davian birden kendini her tarafı ya taşla ya da ormanla korunan küçük, doğal bir koyun sahilinde buldu. Devliss, ay ışığında cıvılcıvılcı parlayan giriş ağzının hemen ötesinden hızla geçiyordu. Su rahatsız edici derecede hızlı hareket ediyordu ama en azından pürüzsüz görünüyordu.

Burada, nehrin meşhur olduğu beyaz uçlu akıntıları yaratacak sivri kayalar yoktur.

Kumsalın biraz aşağısında, suyun ulaşamayacağı bir yere çekilmiş küçük bir tekne vardı. Davian ona kuşkuyla baktı. Daha önce hiç kayığa binmemişti ama bu kayık böylesine tehlikeli bir geçişi yapmak için küçük görünüyordu; dördünü zor sığdırırdı, özellikle de Anaar'ın arkadaşı neredeyse iki kişi sayılırken.

Anaar Davian'ın yüz ifadesini gördü ve sırtarak sırtına bir tokat attı. "Bu tamamen güvenli, dostum. Belki rahat değil ama işimizi görecektir."

Wirr kayığı endişeli bir bakışla inceledi. "Akıntıyla sürüklenip gideceğine emin misin?"

Anaar başını iki yana salladı. "Olsar'ı bu yüzden yanımda getirdim," dedi ve şimdi kayığı suya doğru sürükleyen iri yarı adamı işaret etti. "İkimiz kürek çekersek, diğer tarafa sorunsuzca geçebiliriz."

"Bu konuda sözünüze güvenmek zorundayız," dedi Wirr, gerginliği ses tonunu gerginleştiriyordu.

"Gerçekten de öyle," dedi Anaar dalgınca, dikkati Devliss'e odaklanmıştı. Su neredeyse göz alabildiğine uzanıyordu, ama Davian kaçakçının bakışlarını takip ederken ufukta karanlıkta zar zor görülebilen daha koyu bir tümsek belirdi. Birdenbire bir noktadan biraz daha küçük, turuncu bir ışık belirdi. Kısa süre sonra ona birkaç tane daha katıldı, hepsi bir sıra halindeydi.

"Devriye," diye açıkladı Anaar Wirr ve Davian'a, gözlerini ışıklardan ayırmadan. "Birkaç saatte bir geçiyorlar. Diğer tarafa ulaşmak bir saate yakın sürer, bu da size sınırdan iyice uzaklaşmak için iki saatten biraz daha fazla süre verir." Işıklar tekrar sönüp uzaktaki devriye yoluna devam ederken Olsar'a başıyla işaret etti. İri yarı adam tekneyi son bir kez iterek nehirde sallanmaya bıraktı. "Uzaklaştıktan sonra konuşmak yok - sesler suda taşınır, özellikle de geceleri. Kıyıya ulaştığımızda işimizi bitirmiş oluruz ve birbirimizle başka bir şey yapmayız. Eğer yakalanırsan, benimle hiç tanışmamış olursun. Anlaşıldı mı?"

Davian ve Wirr sessizce başlarını salladılar. Anaar tekneye binmeleri için eliyle işaret etti, sonra duraksadı.

"Bir şey daha var," dedi. "Desriel'deki her sınır askerinin bir Bulucu'su var, bu yüzden güçlerinizi burnunuzu sümkürmek için bile

orada, bilecekler. Ve inanın bana, bir kez öğrendiler mi, siz ölene kadar peşinizi bırakmayacaklardır." Onlara ciddi bir bakış attı. "Olsar ve ben hâlâ yakınlarda olsaydık bu çok sakıncalı olurdu. Bu yüzden sizden söz istiyorum - yollarımız ayrıldıktan en az bir saat sonrasına kadar hiçbir şey. Anlaştık mı?"

"Anlaştık," dedi Wirr elini uzatarak. Anaar elini sıktı, sonra Davian'a uzattı, o da sıkıca kavradı.

Bunu yaparken Anaar'ın gözleri aşağıya, Davian'ın cebine doğru kaydı. Davian kaskatı kesildi. Diğer adam biliyordu.

İçinden bir anlık endişe geçti ve ardından... başka bir şey geldi. Bir dalgalanma, vücudunda dalgalanarak avucunda birleşti ve sonra da Anaar'a doğru akıp gitti. Davian elini sertçe geri çekti, parmak uçları karıncalanıyordu.

Anaar ona şaşkın bir bakış attıktan sonra kafasını temizlemek istercesine salladı. Kaçakçı arkasını döndü ve Davian tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı. Az önce her ne olduysa -eğer bir şey *olduysa* ve bu Davian'ın hayal gücü değilse- Anaar'ın bundan haberi yoktu.

Çok geçmeden küçük tekneye binmişlerdi, Anaar ve Olsar uzun ve pratik kulaçlarla karşı kıyıya doğru çekiyorlardı. Davian'ın teknenin akıntıya kapılacağına dair korkusu yersiz çıkmıştı. Her iki kaçakçı da nehrin akışına karşı aç yaparken güç ve hassasiyetle kürek çekiyor, ilerlemeleri kademeli ama istikrarlı oluyordu. Davian bir süre bu kadar zor bir tempoyu sürdürüp sürdüremeyeceklerini merak etti ama sonunda rahatlamaya başladı. İki adam da yorulmaya yakın görünmüyordu.

Nehrin Desriel tarafındaki kıyı yavaş yavaş büyüyordu. Tek ses, Devliss'in yüzeyinin altına dalan küreklerin hafif sıçramaları, ahşapların hafifçe gıcırdaması ve ara sıra gecenin içinde usulca öten su kuşlarının cıvıltılarıydı.

Tek tek ağaçlar önlerindeki gölgeli kütleden ayrılırken Davian tüm kaslarının gerildiğini hissetti. Geçtiğimiz üç hafta boyunca tehlike ne olursa olsun, kıyıya adım attıkları anda on kat artacaktı.

Tekne sonunda yumuşak, çamurlu kıyıya çarptı; Olsar zar zor bir sıçrama yaparak dışarı kaydı ve tekneyi, içinde hâlâ oturmakta olan diğerleriyle birlikte sudan çıkardı. Davian adamın gücüne hayret etti. Anaar da

sürekli kürek çekmekten nefes darlığı çekiyordu ama Olsar görünüşe göre etkilenmemişti.

Andarran sahilindeki kumun aksine, indikleri yerde sadece çamurlu bir set vardı. Ayakları yumuşak çamura batarken yüzünü buruşturdu - ayağındaki tek ayakkabı buydu - Davian nehir kıyısından yukarı, uzun otların arasına tırmandı ve Wirr'le rahatlamış bakışlar attı. Görünüşe göre gelişleri fark edilmemişti.

Anaar da kısa süre sonra onlara katıldı. Birkaç saniye durup ormanın sesini dinledi. Görünüşe göre tatmin olmuş, parmaklarını ağzına götürdü ve alçak, müzikal bir ıslık çaldı.

Ağaçların derinliklerinden gölgeler kıpırdandı ve karanlıktan iki iri yarı adam çıktı, kılıçlarını hazır tutarak sessizce çocukların arkasında pozisyon aldılar.

İhanete uğradıklarını anlayan Davian'ın midesi bulandı. "Bu da ne?" diye tısladı Wirr, Anaar'a doğru dönerek.

"İş," diye yanıtladı Anaar ellerini özür dilercesine açarak. "Anlaşmamızı yeniden müzakere edebilecek durumdayım ve bu nedenle fiyatın başlangıçta konuşulandan biraz daha yüksek olmasına karar verdim."

Uzun bir sessizlik oldu. Wirr sonunda, "Hepsini mi kastediyorsun?" dedi, ses tonunda teslimiyet vardı.

"Korkarım öyle," dedi Anaar başını sallayarak. Uyarıcı bir parmak kaldırdı. "Ve biliyorum ki Birinci İlke bize zarar veremeyeceğiniz anlamına geliyor, ama lütfen buradaki askerler hakkında söylediklerimi de unutmayın. Onlar işleri konusunda *çok* hevesliler. Güçlerinizi kullanarak bizden kaçmaya çalışırsanız, başınıza yüz kat daha kötüsünü getirirsiniz. Kuşkusuz bu pazarlıkta haksızlığa uğradığınızı düşünüyorsunuz ama eminim ki fazladan birkaç sikke hayatlarınıza değmez."

Davian kaçakçıya kaşlarını çattı. "Altını aldıktan sonra bizi öldürmeyeceğini nereden bileceğiz?" diye sordu, sesini alçak tutmaya çalışarak.

Anaar gülümsedi. "Size söz verdim. Ayrıca, niyetim bu olsaydı, sizi öldürüp bedenlerinizden altınları almaz mıydım? Hayır," diye azarladı. "Temizlenecek çok fazla pislik var. Gerekirse adamlarım ödemenizi zorla alır ama işbirliği yaparsanız, şiddet olmayacağına dair söz veriyorum."

Davian bir an için Anaar'ı düşündü. Adam tam olarak yalan söylemiyordu ama yine de... bir şeyler doğru gelmiyordu.

"Ama Esans kullanmamızı da istemiyorsun," dedi yavaşça. "Eğer yaparsak, devriye buraya gelmeden önce arbalet menzilinden çıkmak için yeterli zamanınız olmaz. Bu yüzden bizi öldürmeye çalışmadınız. Misilleme yapmamız riskine değmez."

Anaar hâlâ rahatlamış bir halde başını salladı. "Saçmalama. Devriye buraya koşa bile, kaçmak için bolca vaktimiz var."

Anaar yine doğruyu söylüyordu ama yine de Davian, Wirr'in arkasında duran adamın tedirgin görünerek değiştiğini gördü. İhtiyacı olan tek cesaretlendirici buydu.

Derin bir nefes alarak Wirr'in uyarı bakışını görmezden gelerek yoluna devam etti. "Ama izinizi kaybettirecek vaktiniz olmayacak. Burası Devliss'i tekneyle geçebileceğiniz tek yer olmalı, ne kadar... yüz mil mi?" Kollarını kavuşturdu. "Gil'shar'ın bunun mümkün olduğunun farkında olduğu çok açık, bu kadar yakından geçen bir devriyeleri olduğuna göre. Eğer geçidin kullanıldığına dair herhangi bir işaret bulurlarsa -özellikle de *Üstün Yeteneklilerin* kullandığını düşünürlerse- bunun *işinizi* çok daha zorlaştıracığını tahmin ediyorum. İmkânsız da denebilir."

Anaar'ın yüzü karardı. "Öz kullanırsan seni öldürürüm," diye söz verdi.

Davian, "Bizi öldürmeye çalışırsanız Esans kullanırız," diye karşılık verdi.

"Bak, biz

yemeye ihtiyacımız olacak. Sadece birkaç sikkenin bizde kalmasına izin ver. Tüm operasyonunuzun kârını burada riske atmaya değmez, değil mi?"

Anaar birkaç dakika boyunca Davian'a sertçe baktıktan sonra kısık bir kahkaha attı.

"Akıllı çocuk," diye mırıldandı, sesinde isteksiz bir hayranlık vardı. "Cesaretin var, hakkını vermeliyim. Pekâlâ. Kendin için üç sikke al, gerisini bana at."

Davian başını salladı; konuyu daha fazla zorlamak istemiyordu. Cebinden küçük deri keseyi çıkardı, içinden üç sikke çıkardı ve Anaar'a fırlattı. Kaçakçı onu düzgünce yakaladı ve içine bakmak için açtı. İçindekileri incelerken gergin birkaç dakika yaşandı ve Davian onun bronz kutuyu da isteyeceğinden emin oldu.

Sonra Anaar kesenin iplerini çekti ve memnun bir şekilde başını salladı. "Görünüşe göre buradaki işimiz tamamlandı."

Kaçakçı, tek kelime etmeden tekneye doğru ilerleyen Wirr ve Davian'ın arkasındaki iki adama el salladı. İçlerinden biri ağır bir sandık taşıyordu ve sandığı yavaşça kış tarafına yerleştirdi; şüphesiz Anaar'ın Andarra'ya yasadışı yollardan taşıdığı mallar bunlardı.

-Ve kısa süre sonra tekneyi suya geri sürüklüyorlardı.

Tekne sallanarak uzaklaşırken Anaar duraksadı, sonra aldığı keseyi karıştırdı ve onlara doğru bir sikke daha fırlattı. Davian onu uzun otların arasında kaybolmadan önce yakaladı. Altındı.

Şaşkınlıkla paraya baktı, sonra tekrar kaçakçıya baktı. Anaar ona kısa bir süre muzipçe sırıttı, sonra Davian cevap veremedi Andarra kıyısına dönüp yüzünü döndü.

Wirr birkaç saniye sonra teknenin kıyıdan uzaklaşmasını izlerken, "Hızlı düşündün Dav," dedi. "Riskli ama hızlı."

"Teşekkürler." Davian sonunda yeniden nefes alabildiğini hissederek derin bir nefes verdi. "Harekete geçmeliyiz. Önümüzdeki bir saat içinde buradan ne kadar uzaklaşırsak

iki, daha iyi."

"Anlaştık."

Wirr arkasını dönüp ormana doğru ilerledi, Davian da onu takip ediyordu. Saniyeler içinde sık yapraklar tekneyi, nehri ve Andarra'nın uzak kıyılarını görüş alanından gizlemişti.

Arkalarında çok belirgin bir iz bırakmamaya dikkat ederek, cesaret edebildikleri kadar hızlı yürüdüler. Bir Desrielite devriyesinin geçtiklerini fark etmesi pek olası değildi ama bunu şansa bırakmak için de bir neden yoktu.

İlk bir saat kadar sessiz ve kararlı bir şekilde ilerlediler, ikisi de gecenin sessizliğinde hâlâ gök gürültüsünü andıran dal şakırtıları ve ayak altındaki yaprak hışırtılarından daha fazla ses çıkarmak istemiyordu. Bir süre sonra Wirr uzun ağaçların arasında yavaşlayarak durdu, etrafına dikkatle baktı ve sonra devrilmiş bir kütüğü işaret etti.

"Dinlenmeliyiz," dedi biraz nefes nefese kalarak.

Davian başıyla onayladı; Wirr kadar formda değildi ve hızlı tempoyu hissediyordu. Wirr de şüphesiz fazladan enerji için Rezervine dokunuyordu. Arkadaşı ona bunu yapmanın güvenli olduğunu söylemişti; Öz kendi bedeninde kaldığı sürece Bulucular tarafından tespit edilemezdi. Davian her zamankinden daha fazla Wirr'in neden bahsettiğini bildiğini umuyordu.

Wirr kütüğün üzerine oturdu, sonra çizmesinin bağcıklarını çözmeye başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Davian, onun yanında otururken.

Wirr botu kaldırıp elini uzattı. Şingirdayan bir ses duyuldu ve ardından beş gümüş sikke avucuna kayarak ay ışığında parladı.

Davian birkaç dakika boyunca onlara baktı. "Böyle bir şey olabileceğini düşünmüştün," dedi sonunda, etkilenmiş mi yoksa sinirlenmiş mi olduğunu bilemeden.

Wirr omuz silkti. "O bir kaçakçıydı, Dav. Pek de dürüst bir iş sayılmaz." İç çekti. "Bir yanım keşke gümüş yerine altın alsaydım diyor ama kese çok hafif olsaydı sorun çıkardı. En azından ikimiz şimdilik bizi idare edecek kadar para biriktirdik."

Bir süre düşünceli bir sessizlik içinde oturdular. Wirr aniden, "Görünüşe göre Gemi'den haberi yokmuş," dedi.

"Belki." Davian ikna olmamıştı. Ormandaki yürüyüşleri sırasında düşünme fırsatı bulmuştu; Devliss'in Andarran kıyısında Anaar'la el sıkıştığı o anı düşünmüştü. Kaçakçının cebine doğru attığı o kısacık bakışı hayal bile edememişti.

Wirr onun şüphesini anladı. "Bilseydi onu bize bırakmazdı," dedi. "Muhtemelen aldığının on katı değerindedir. Dürüst olmak gerekirse, bunun için bizi öldürmeyi göze alacağını düşünüyorum."

Davian tereddüt etti. "Sahilde, denize açılmadan hemen önce. Sanırım, belki..." Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Sanırım ona bir şey yaptım. Belki de bir şekilde unutmasını sağladım."

Wirr bir kaşını kaldırdı. "Anlıyorum." Ses tonundan anlamadığı belliydi.

Davian yüzünü buruşturdu ve en iyi nasıl açıklayacağını düşünmeye çalıştı. "Yalan söyleyen birini gördüğüm zamanki gibi hissettim."

Wirr kaşlarını çattı, sadece biraz daha az şüpheli görünüyordu. Bir süre sonra, "Sanırım bu mümkün," dedi. "Augur'ların her türlü şeyi yapabilmesi gerekiyordu. Ama eğer olanın bu olduğundan emin değilsen... ben olsam bu konuda fazla heyecanlanmazdım." Davian'ın sırtını sıvazladı.

Davian başını sallayarak konuyu kapattı. Wirr muhtemelen haklıydı. Yine de...

bir şey olmuştu. Bundan emindi.

Birkaç dakika sonra ayağa kalktılar ve hâlâ giysilerine yapışmış olan ağaç kabuğu parçalarını fırçalayarak temizlediler.

Daha fazla konuşmadan kuzeye, Desriel'e doğru devam ettiler.

Bölüm 8

Asha sessizlik içinde atını sürdü.

Fedris Idri boyunca ilerlerken etrafına kayıtsızca baktı. Andarra'nın başkentine giden tek geçit, dağı dar, cerrahi olarak düz bir çizgiyle kesiyordu; her iki tarafta yüzlerce metre yükselen dik uçurumlar, koyu kahverengi kayaları düz ve pürüzsüz, İnşaatçıların kadim gücü tarafından neredeyse cam gibi bir parlaklığa parlatılmıştı.

Bu meşhur manzara onu hayretle doldurmalıydı ama bunun yerine yanından geçen insanların bakışlarından başka bir şey hissetmedi. Onlarla yüzleşmek için döndüğünde çoğu gözlerini kaçırıyordu, ancak bazıları açıkça tiksiniş ya da büyülenmiş bir şekilde bakışlarıyla karşılaştı. Onları nasıl suçlayabilirdi ki? Caladel'den ayrıldığından beri geçen birkaç hafta içinde kendi yansımasını defalarca görmüştü ve gözlerinden patlamış damarlar gibi yayılan yüzündeki siyah çizgiler herkesi duraksatırdı.

O artık bir Gölge'ydi, kırık bir Üstün Yetenekli. Nadir, zararsız, çirkin bir merak.

Bakışları elinden geldiğince görmezden gelen Asha ilerlerken farkında olmadan sol ön koluna tekrar dokundu, oradaki pürüzsüz ten hissi üç hafta sonra bile hâlâ yabancıydı. İzi yoldaki ilk gün solmaya başlamıştı ve şimdi neredeyse tamamen kaybolmuştu.

Bunun olacağını bilmiyordu ama geriye dönüp baktığında mantıklı olduğunu düşünüyordu. Eğer artık Yeteneği kullanamıyorsa, o zaman artık İlkelerle de bağlı değildi.

"Neredeyse vardık, Ashalia."

Ses düşüncelerini böldü ve Yaşlı Tenvar'la yüzleşmek için döndü. "Ve sonra açıklayacak mısın? Bana neden burada olduğumu söyleyecek misin? Neden... *böyle* olduğumu?"

Yüzünü işaret etti. Üç hafta boyunca aynı soruları sorduktan sonra bile ses tonundaki buzlanmayı engelleyememişti.

"Her şeyi." Ilseth ona sempatik bir bakış attı. "Biliyorum... Bunun senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Ne kadar sinir bozucu. Ama Tol Athian'a ulaştığımızda anlayacaksın. Sana söz veriyorum."

Asha sertçe başını salladı; Caladel'in dışında bir atın üzerinde uyandığından beri aynı sözü yüzlerce kez duymuştu ama şimdi bile buna inandığından emin değildi. Yaşlı Tenvar, Yaşlı Kien, Yaşlı Kasperan, hiçbiri ne olduğuna dair bir ipucu bile vermeye yanaşmamıştı. Onlara yalvarmıştı... onlara bağırıp çağırmıştı... hiçbiri bir fark yaratmamıştı. Gerçeği öğrenmeye hevesli mi yoksa korkmuş mu olduğunu hâlâ bilmiyordu.

Üç Fedris Idri kapısından sonuncusundan geçerken aniden gelen güneş ışığında kırıştırdı; dar yol aniden sona erdi ve Asha Ilin Illan'ın içine bakıyordu.

Fedris İdri'nin serin, kapalı loşluğunun tam tersine, şehir aydınlık, neşeli ve *canlıydı*. Bulundukları yerden dışa ve aşağıya doğru yayılıyordu; eğim her şeyi bir bakışta gösterecek kadar dikti ama Asha'ya baş dönmesi hissi verecek kadar da dik değildi. Beyaz taştan zarif binalar uzaklara kadar uzanıyordu, ötesinde ise devasa limana gelip giden gemilerin yelkenlerini seçebiliyordu. Onların bile ötesinde, Naminar Nehri'nin kristal mavisi suları öğleden sonra güneşinde parıldıyordu.

Asha'nın sağında ve solunda, Ilin Tora'nın devasa kahverengi-siyah uzanmış iki kol gibi uzanıyor ve tüm şehri kucaklıyordu. Görebildiği kadarıyla, dik kaya duvarlarının tepelerinin hiçbir yerde binaların tepelerine yüz metreden daha fazla yaklaşmadığından şüpheleniyordu.

Çalkantılı duygularına rağmen Asha etkilenmekten kendini alamadı.

Yaşlı Kien, Ilseth'e bir şeyler mırıldandı ve belli ki başka bir iş için yan sokaklardan birine girdi. Geriye kalan iki İhtiyar, Asha'ya manzarayı seyretmesi için çok az zaman bırakarak hızla sağa doğru, yükselen kayalıklara paralel geniş bir yol boyunca ilerlediler.

Kalabalık azalmaya başlamadan önce sadece birkaç dakika at sürdüler ve kısa süre sonra uçurumun yüzüne yerleştirilmiş devasa bir demir kapıya ulaştılar. En az yirmi metre yüksekliğinde ve yan yana yürüyen on adamın sığabileceği kadar geniş olan bu kapı kapalıydı, korunuyordu

Kırmızı pelerinleri gri metalin üzerinde keskin bir kabartma gibi duran iki adam tarafından.

İçlerinden biri, avucunu parlayan metal yüzeye bastırmadan önce Ilseth'e başıyla onay işareti yaptı. Kapı yavaşça ve sessizce açıldı.

Ilseth Asha'ya döndü ve attan inmesini işaret etti.

"Tol Athian'a hoş geldin Ashalia," dedi sessizce.

* * *

Tol, Asha'nın tahmin ettiğinden daha karanlıktı.

Ilin Tora'nın ana kayasına oyulmuş olan devasa merkezi tünel, zeminden en az elli fit yükseklikte bulunan çatı boyunca titreşen birkaç saf Öz çizgisiyle aydınlatılıyordu. Diğer, daha küçük tüneller düzenli aralıklarla dallara ayrılıyordu; bunların her biri sadece tek bir Öz çizgisiyle aydınlatılıyordu, ancak daha küçük boyutları daha iyi aydınlatıldıkları anlamına geliyordu.

Üstün Yetenekliler kırmızı bir telaş içinde tünellere girip çıkıyorlardı. Normal şartlar altında Asha bu manzara karşısında hayrete düşerdi -önünde daha önce hiç bir yerde görmediği kadar çok Yetenekli vardı- ama bugün bunu fark etmemişti bile. Beklenti duygusu her adımda daha da güçleniyordu. Üç uzun haftadan sonra, nihayet neler olup bittiğini öğrenecekti.

Ilseth ve Kasperan'ın peşinden giderken midesinde heyecan ve gerginlik karışımı bir his vardı. Çok geçmeden küçük geçitlerden birinde ilerlemeye başladılar ve sonunda iki sıkıcı görünümlü muhafızın yönettiği bir kapıya geldiler.

"Konsey sizi bekliyordu, Yaşlı Tenvar," dedi içlerinden biri grubu fark ettiğinde, kapıyı açıp içeri girmelerini işaret ederek. Asha diğerini kendisine bakarken yakaladı; gözlerini indirip hafifçe utanmış görünüme kadar bakışlarını sabit tuttu. Hiçbir şey söylemeden yanından geçip gitti.

Kapıdan geçince kısa bir geçit daha geniş, dairesel bir zemine açılıyordu. İki uzun koltuk sırası buraya bakıyordu; bu koltuklarda oturan yaklaşık bir düzine kırmızı pelerinli Üstün Yetenekli -muhtemelen Athian Konseyi üyeleri- konuşmalarına ara verip ona ve refakatçilerine baktı.

"Başlamalıyız," diye anons etti yaşlı ve sıırım gibi bir adam.

ela gözleri. Bağırması ama akustik, sesini güçlendirerek orada bulunan herkese net bir şekilde ulaştırdı. Odanın dikkatini çektiğinden emin olduktan sonra sandalyesinde öne doğru eğildi ve dikkatle onlara baktı.

"Sonunda. Açıklaman gereken bazı şeyler var, Ilseth."

Ilseth saygıyla başını eğdi. "Nashrel. Mesajımı aldın mı?"

"Güvercin iki hafta önce geldi," diye yanıtladı Nashrel. "Yine de pek bir şey açıkladığını söyleyemem." Ses tonu sitemkârdı.

"Bunun için özür dilerim," dedi Ilseth saygıyla. "Tedbirli olmanın en iyisi olduğunu düşündüm."

Nashrel başını salladı. "Elbette," dedi ama ses tonundan hâlâ hoşnutsuz olduğu anlaşılıyordu. "Yani onu bulamadınız mı?"

"Doğru," diye onayladı Ilseth, Asha'ya belirsiz bir bakış atarak. Asha hemen bunun kendi kulakları için yapılmış bir konuşma olmadığı izlenimine kapıldı.

Yaşlı adam sanki bu cevabı bekliyormuş gibi başını salladı. "Neyse ki bunun pek bir önemi yok. Elimizde bir İz var."

Ilseth'in dikkati tekrar Konsey üyelerine yöneldi. "Bir İz mi? Şüphesiz daha akıllıca olur-"

"Çoktan yapıldı, Ilseth." Nashrel, Ilseth'in bariz telaşını elinin tersiyle itti. "Endişelenmenize gerek yok. Onlara kimseye zarar vermemeleri talimatı verildi."

Diğer Konsey üyeleri şimdiye kadar sessiz kalmışlardı, ancak şimdi Nashrel'in solundaki bir kadın konuştu. "Belki de önce konuşulması gereken başka konular vardır?" diye Nashrel'e kibarca öneride bulundu. "Böylece genç misafirimiz... biraz dinlenebilir mi?"

Nashrel başını salladı, ilk kez Asha'nın odada olduğunu fark etmiş gibiydi. "Ah. Evet, haklısın," dedi, kendi dalgınlığına şaşırması gibi başını sallayarak. Asha'nın yüz hatlarını inceledi. "Senin adın ne kızım?"

Asha nedense kendisine doğrudan hitap edilmesine şaşırarak başladı. "Ashalia," diye cevap verdi, sesini saygılı çıkarmaya çalışarak. Çabalarına rağmen sesi keskin bir ton taşıyordu.

Nashrel alınmamış gibi görünüyordu. "Saldırı hakkında ne hatırlıyorsun, Ashalia?"

Asha şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve birkaç dakika sessiz kaldı. "Saldırı mı? Tüm ben

Bildiğim tek şey, bir gece uyuduğum ve hatırladığım sonraki şey, Yaşlı Kasperan'ın önünde, Jereth'e giden yolun yarısında, bir atın üzerinde oturduğum." Soğuk bir şekilde yüzünü işaret etti.

"Ona söylememenin en iyisi olacağını düşündük, Nashrel," diye araya girdi Ilseth.

Bir kenarda durup Ilseth'in konuşmasına izin veren Kasperan, "Saldırının ertesi sabahı Gölge yapıldı," dedi.

Nashrel alnını ovuşturdu. "Peki bu tam olarak neden oldu?"

Ilseth rahatsız görünüyordu. "Aslında bu tartışmamız gereken başka bir konu. Korkarım benim hatam." Yüzünü buruşturdu. "O... beni bunu yapmaya zorladı."

"Ne?" Asha odadaki herkes tepki vermeye fırsat bulamadan kendini konuşurken buldu. Kasperan tarafından bedensel olarak zapt edilmeden önce Ilseth'e doğru öfkeli bir yarım adım attı. Bunu ona o mu *yaptırmıştı*? Bu bir yalandı. Öyle olmak zorundaydı.

Nashrel Asha ile Ilseth'in arasına baktı, ifadesi kararmıştı. "Tanrı aşkına, bunu neden *istesin* ki Ilseth?"

Ilseth içini çekti ve doğrudan Asha'yla konuşmak için döndü. Sesi nazik ve pişmanlık doluydu. "Caladel'deki okul saldırıya uğradı, Ashalia. Herkes öldü, sen hariç herkes." Bunun iyice anlaşılması için durakladı. "O sabah uyandığında bizim gördüklerimizin aynısını gördün: her yerde cesetler vardı, akla gelebilecek en korkunç şekillerde öldürülmüşlerdi. Bizim aksimize, siz yabancıları görmediniz. Onlar arkadaşlarınız, öğretmenlerinizdi... Birlikte büyüdüğünüz insanlardı. Bizi bulduğunuzda, keder ve korkudan neredeyse aklınız başınızdaydı."

Hâlâ Kasperan'ın olan Asha, diğer Yaşlı'nın başını sallayarak onayladığını hissedebiliyordu. Ilseth'e baktı, kalbi çarpıyordu, midesi bulanıyordu. Bu doğru olamazdı.

Ilseth devam etti, "Bize rastlamadan önce, hayatta olup olmadığına bakmak için arkadaşınızın odasına gittiğinizi söylemişsiniz. Kuzey Kulesi'nde yaşayan bir çocuk."

Asha'nın kanı dondu. İhtiyarlar ona ne olduğunu söylemekten kaçınıyorlardı ve sebebi de buydu. Ilseth tekrar konuşmadan önce, onun ne söyleyeceğini biliyordu.

"O ölmüştü Ashalia," dedi Ilseth usulca. "O da tıpkı diğerleri gibi ölmüştü ve sen bunu görmenin hatırasını kaldıramadın. Yardım etmeyi reddettiğimde çılgına döndün. Bana saldırdın." Kolunu sıvadı ve yüzündeki

yarı iyileşmiş bir yanık.

"Patlamayı hissettim," diye doğruladı Kasperan.

"Sana beklemen için yalvardım ama sen ısrar ettin," diye devam etti Ilseth. "Ben yapana kadar bana saldırmaya devam edeceğini söyledin... ve eğer çok geç bırakırsam, anılarla sıkışıp kalırsan, sen... şey, onun yerine kendini öldüreceğini söyledin. Elimde hiç Kelepçe olmadığı için başka ne yapacağımı bilemedim." Hatırladıkları karşısında gözle görülür bir şekilde üzgündü. "Ondan sonra, buraya gelene kadar sana söylememenin en iyisi olduğunu düşündük. Sadece üçümüz seni izlerken... şey, nasıl tepki vereceğini bilmiyorduk."

Asha gözlerinde yaşlar oluştuğunu hissetti. Dizleri büküldü ve sadece Kasperan'ın tutuşu onu yere yığılmaktan alıkoydu. Bir yanı hâlâ itiraz etmek, *asla* bir Gölge olmayı istemeyeceğini, Ilseth'in söylediği şeyleri *asla* yapmayacağını söylemek istiyordu.

Yine de Davian ölmüştü. Arkadaşları *ölmüştü*. Bunu da hayal edemiyordu.

Bir süre garip bir sessizlik oldu, herkes duygularını kontrol altında tutmaya çalışan Asha'yı izliyordu. Sonunda Nashrel boğazını temizledi.

"İçinde bulunulması zor bir durum Ilseth," dedi sessizce. "Ve bu koşullar altında yaptıkların... sanırım anlaşılabilir. Yine de kız reşit değildi ve Denemelerinde başarısız olmamıştı; bu tamamen göz ardı edebileceğimiz bir şey değil. Uygun cezayı daha sonra tartışacağız."

Ilseth azarlanmış bir ifadeyle başını salladı. "Anlıyorum."

Nashrel parmaklarını birbirine geçirdi. "Yine de soru hâlâ geçerli: Ashalia burada nasıl hayatta kaldı? Üç saldırı bölgesini de gördün Ilseth. Hayatta kalan başka kimse yoktu. Caladel'i farklı kılan şeyin ne olduğuna dair bir fikrin var mı?"

Ilseth başını salladı. "Tek bildiğim bunun bir hata olma ihtimalinin düşük olduğu. Bu saldırıları her kim ya da her ne gerçekleştiriyorsa çok titiz . Bir nedeni olmalı." Dudağını ısırды. "Ashalia'nın şimdilik Tol'da kalmasını tavsiye ederim. Sadece neden hayatta kaldığını anlamamız gerektiği için değil. Kendimi... Kendimi ona borçlu hissediyorum."

Asha ona öylece baktı, kelimeleri anlıyor ama anlamlandıramıyordu. Tek düşünebildiği Davian'dı. Onu böyle bulmak nasıl bir şey olmalıydı.

"Katılıyorum," dedi Nashrel, karşıdan Asha'ya sempatiyle bakarak.

"Ashalia, sana yeni odalarını gösterecek birini bulacağım; İhtiyarlardan biri daha sonra gelip yerleşmene yardımcı olacak. Ilseth, biraz daha kalabilir misin? Konuşmamız gereken daha çok şey var."

"Elbette." Ilseth saygıyla başını eğdi. Birkaç dakika sonra Asha'nın tanımadığı bir adam onu kolundan tutmuş odadan çıkarıyordu.

Direnmedi, hiçbir şey söylemedi. Tek hissettiği uyuşukluktu.

* * *

Asha'nın odası lüks olmaktan uzaktı ama kesinlikle beklediği gibi sıkışık bir taş hücre de değildi.

Duvarlar dışarıdaki koridorla aynı kasvetli taştan oyulmuştu ama zemin çoğunlukla iki büyük, düz kahverengi halıyla kaplıydı. Köşedeki yatak küçüktü ama yeterince rahat görünüyordu. Bir masa ve sandalye uzaktaki duvara düzgünce yaslanmıştı; duvardan sarkan tek bir Esanslı ampul alçak ama sabit bir ışık sağlıyordu. Yan taraftaki daha küçük bir odada bir lavabo ve diğer ihtiyaçlar bulunuyordu. Pencerelemin olmaması haricinde burası Caladel'deki bir Elder'ın odası olarak düşünülebilirdi.

Ona eşlik eden Üstün Yetenekli kibarca, "Yaşlı Eilinar sizden istenene kadar burada kalmanızı rica etti," dedi.

Asha ona öylece baktı, cevap vermedi. Kaba davrandığını, bunların hiçbirinin bu adamın suçu olmadığını biliyordu ama artık umurunda değildi. Birkaç dakikalık garip bir sessizlikten sonra, Üstün Yetenekli başını eğdi ve kapıyı arkasından kapatarak gitti.

Birkaç saniye sonra kilidin hafif mekanik tıkırtısı duyuldu. O zaman bir mahkûmdu. Böyle bir izlenime kapılmıştı ama kimse özel olarak bir şey söylememişti ve hâlâ sormayacak kadar sersemlemiş, kalbi kırılmıştı.

Duvarda bir ayna asılıydı ve aynada kendini görünce irkildi. Pürüzlü siyah çizgiler gözlerinden bir örümcek ağı gibi yayılıyordu ve sanki günlerini uykusuz geçirmiş gibi çökmüştü. En iyi zamanlarda bile asla bronzlaşmaya elverişli olmayan teni, sanki rengi -hayatı- içinden süzölmüş gibi hastalıklı, solgun bir renkteydi.

Başka tarafa baktı. Değiştirilemeyecek şeylerin üzerinde durmanın bir anlamı yoktu.

Artık bir Gölge olmak bile anlamsız görünüyordu.

Masayı incelemek için ilerledi, kâğıt ve yazı gereçleriyle olduğunu görünce şaşırdı. Buradaki kalemler bunun için yapılmamıştı ama eğer isterse, okulda sık sık zevk aldığı bir şey olan eskiz çizerek zaman geçirebilirdi. Nedense bu düşünce onu rahatlatmıştı. En azından burada can sıkıntısından aklını kaybetmeyecekti.

Bir de Çürüme Saati vardı, içindeki Öz öğleden sonrayı gösteriyordu. Elbette bir kez tükendiğinde onu yenileyemezdi; bunu onun yerine yapması için Üstün Yeteneklilerden birine ihtiyacı vardı. Ama eğer Yaşlı Olin'in okuldaki Çürüme Saati gibi bir şeyse...

Birden düşüncesini tamamlayamadı, zihninde duygularını kontrol altında tutan duvar sonunda yıkıldı. Yaşlı Olin ölmüştü. Onlar da *ölmüştü*. Gitmişlerdi, hepsi. Onları bir daha asla göremeyecekti.

Yatağa yığıldı ve yastığa sarılıp ağladı. Acı içinde, öfkeyle, boğazı ağrıyana kadar çığlık attı. Yine de göğsündeki ağrı çok büyüktü, gidecek bir yeri yoktu.

Bir süre sonra, bitkin bir halde uyudu.

Kapı yumuşak bir şekilde çalınana kadar ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi. Temkinli bir şekilde doğruldu, tamamen uyanmıştı, kapı bir saniye sonra açıldığında gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü aceleyle sildi.

Ilseth Tenvar içeri girdiğinde kaşlarını çattı. "Ne istiyorsun?" diye tersledi.

Yaşlı adam ellerini kaldırdı. "Özür dilemeye geldim."

Asha gözlerini kırptırdı. Birkaç dakika sessizlik oldu, sonra yorgun bir ifadeyle eliyle işaret etti, öfkesi geçip yerini umutsuz bir uyuşukluğa bırakmıştı. "İçeri gel."

Ilseth içeri girdi, garip görünüyordu. Birkaç dakika odanın ortasında durup yere baktıktan sonra boğazını temizledi.

"Gerçekten üzgünüm," dedi sonunda, sesinde yoğun bir pişmanlık vardı. "Hatırlamadığımı biliyorum ama o sabah tam bir çılgınlıktı. Herkes dehşete düşmüştü, şok olmuştu... doğru düzgün düşünemiyordu. Yaptığım şeyi haklı çıkarmaya çalışmıyorum," diye ekledi, "ama o anda başka seçeneğim yokmuş gibi hissettim." Özür dileyerek yanmış kolunu gösterdi.

Asha bir süre hiçbir şey söylemedi. Bir yanı İhtiyar'a inanamayacağı kadar öfkeliydi, söylediği tek bir kelimeye bile inanmak istemiyordu. Ama sonra, o yapamadı

Wirr'i, Davian'ı görünce tepkisinin ne olacağını hayal .

"Neden bana söylemek için Konsey'in önüne gelmemizi bekledin..." Ani bir duygu patlaması sözlerini bastırdı ve gözlerini kaçırdı.

Ilseth öne doğru ilerleyerek elini onun omzuna koydu. "Kolay bir karar değildi," dedi usulca. "Ama sana yolda söyleseydim ne yapardın?"

Asha durdu, düşündü. "Geri dönmek isterdim," diye itiraf etti.

Ilseth başını salladı. "Bence geri dönmeye *çalışırdın*. Ya da... daha kötüsü. Üçümüz tek başımıza bununla başa çıkacak donanıma sahip değildik. Ve tahmin edebileceğiniz gibi, Konsey'in raporumu bir an önce dinlemesi gerekiyordu. Herhangi bir gecikmeyi göze alamazdık." Alnını ovuşturdu. "Başına gelenler adil değildi Ashalia ve affetmeni beklemiyorum. Ama lütfen ne kadar üzgün olduğumu bil."

Asha bir an için gözlerini kaçırdı. Hâlâ kızgındı, hâlâ canı yanıyordu ama uyku acısını dindirmiş ve ona biraz berraklık getirmişti. Ilseth'in yaptıklarından nefret ediyordu ve bir yanı onu affedebileceğinden emin değildi ama içini kemiren bir bilgi vardı: Suçu tamamen onun ayaklarına yıkmak haksızlıktı. Bu şartlar altında olmazdı.

"Ben... özrünü kabul ediyorum," dedi sertçe. Tek yapmak istediği öfkelenmekken bu sözleri söylemek canını acıtmıştı ama Ilseth'e öfkelenmek buradaki durumunu daha da kötüleştirecekti. Yanında *birine* ihtiyacı vardı.

Ilseth ona minnettar bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim."

"Ve ben de yardım etmek istiyorum." Asha kollarını kavuşturdu. "Hayatta kalmamanın bir nedeni olduğunu söylemiştin. Olanlar hakkında bir ipucu olabilirim. Yapabileceğim herhangi bir şey..."

"Elbette." Ilseth başını salladı. "Eminim Konsey yakında işbirliğinizi isteyecektir. Yine de o zamana kadar en akıllıca hareket Tol'da kalmak. uyum sağlayın, başınızı eğin. İsteyeceğimiz son şey dikkat çekmektir."

Asha kaşlarını çatı. "Şimdi yapabileceğim bir şey yok mu? mi?"

Ilseth başını salladı. "Zor olduğunu biliyorum ama sabırlı olmak şu anda katkıda bulunabileceğin en iyi yol. Yine de endişelenme. Fırsatını bul."

Asha iç çekti. Cevap hoşuna gitmemişti ama en azından şimdilik

başka bir alternatif yokmuş gibi görünüyordu. "Elder Eilinar saldırıya uğrayan başka okullar da olduğunu söyledi?" diye sordu sonunda.

Ilseth başını salladı. "Arris ve Dasari. Caladel ile aynı. Ama kurtulan yok."

Asha yutkundu. Tol Athian savaştan sonra Andarra'nın her bölgesi için bir tane olmak üzere sadece sekiz okulu yeniden kurmayı başarmıştı ve şimdi aniden en güneydeki üç okul tamamen yok olmuştu. Dışarıda bir yerlerde birilerinin saldırarak, iyi tahkim edilmiş Üstün Yetenekli gruplarını *yok* edecek kadar güçlü olduğu düşüncesi en hafif tabirle korkutucuydu. "Avcılar olup olmadığını biliyor musun? Yoksa başka biri mi?"

"Hiçbir fikrim yok. Keşke bilseydim," dedi Yaşlı, ses tonunda samimi bir pişmanlık vardı. "Yine de sorumlunun kim olduğunu bulacağız, sana bu söz veriyorum. Ve eğer yeni bir şey öğrenirsek, ilk öğrenenin sen olacağından emin olacağım."

"Peki ya İdare?" Asha kaşlarını çattı. "Onların da bu konuyu araştırması gerekmez mi? Üstün Yeteneklileri korumalarının Antlaşmanın bir parçası olması gerekmiyor mu?"

"Yönetim... kendi soruşturmasını yürütüyor." Ilseth'in yüz ifadesi alaycıydı. "Northwarden'in kendisi bu işin başında ve şu anda onunla olan ilişkimiz normalden de kötü. Muhtemelen bizden daha çok şey biliyorlardır - kaynakları oldukça fazla ve Üstün Yeteneklileri korumak onları ilgilendirmese bile Yöneticilerin öldürülmesi onları çok endişelendiriyor. Ancak bir şey bulurlarsa, bunu bizimle paylaşmaları pek olası değil."

Asha dudağını ısırды, Talean'ı düşündükçe aniden bir üzüntü dalgasına kapıldı. Nedense saldırıyı duyduğunda Yönetici'nin kurtulacağını düşünmüştü. "Yine de onlarla çalışmayı teklif etsek... Yani, konuşmaktan mutlu olurum-"

"Hayır." Ilseth başını salladı. "Yönetim senin hakkında bir şeyler öğrenirse, en kötüsünü düşünürler; senin bir komplocu olduğunu, saldırıda bir rolün olduğu için yaşamana izin verildiğini düşünürler. Artık İlkeler tarafından korunmuyorsun Ashalia. Seni ele geçirirlerse, uygun gördükleri herhangi bir şekilde bilgi almaya çalışmalarını engelleyecek hiçbir şey olmayacaktır."

Asha'nın rengi soldu. "Eminim yapmazlar-"

"Yaparlardı. İnan bana." Ilseth'in yüz ifadesi ciddiydi. "Seni korumak, hayatta kalan biri olduğunu bilmemelerini sağlamak için büyük çaba sarf ettik. Adın Yönetim'in kayıtlarında bir öğrenci olarak geçiyor."

Caladel, bu yüzden senin için yeni bir kimlik düzenleyeceğiz. Konsey ile konuştuğumuzda hiçbir Yöneticinin bulunmadığını fark etmişsinizdir - oturumu kaydetmek için bir Yazman bile yoktu? Yönetim ya da Konsey dışından herhangi biri için sen sadece Denemelerinde başarısız olmuş ve Tol'da çalışmaya gelmiş bir Gölge olacaksın. Eğer güvende kalmak istiyorsanız, bu şekilde kaldığınızdan emin olun."

Asha kaşlarını çattı ama isteksizce başını salladı.

Ilseth derin bir nefes aldı. "Güvenliğinizden bahsetmişken, Elder Eilinar sizi benim sorumluluğuma verdi. Buradaki diğer Gölgelelerin arasına karışabilmen için sana bir pozisyon ayarladım; anladığım kadarıyla onların işi çoğunlukla Tol'un nadir metinlerini kopyalamakla ilgili. Yeterince okuma yazma bildiğini varsayıyorum?"

"Tabii ki."

"O zaman yarın sabah gelip seni kütüphaneye götüreceğim." Kapıya doğru işaret etti. "Çalışmadığın zamanlarda Tol'da serbestçe dolaşabilirsin ama bence -ve Konsey de aynı fikirde- Ilin Illan'ın içine girmemen en iyisi. Eğer bir sebepten ötürü hayatta bırakıldıysanız, saldırıyı gerçekleştiren her kimse sizi başka bir amaç için istiyor olabilir. Hatta bizi takip etmiş ve burada olduğunuzu biliyor olabilir."

Asha bir ürperti geçtiğini hissetti. "Hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Güzel." Ilseth Çürüme Saati'ne baktı, sonra ayağa kalktı. "Şimdi, ilgilenmem gereken başka meseleler var ama sabah dönüp seni kütüphaneye götüreceğim, tanıştıracacağım ve yerleşmeni sağlayacağım."

"Teşekkür ederim."

Ilseth başını salladı. "Hiç de bile. Tüm bunları kabullenmenin ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum." Ona doğru eğildi ve kolunu hafifçe, güven verici bir şekilde sıktı. "Önümüzdeki birkaç gün biraz alışma süreci olacak, bu yüzden bir şeye ihtiyacın olursa -herhangi bir şeye- lütfen bana haber ver. Yardım etmek için elimden gelen her şeyi yapmak istiyorum."

Asha'ya rahatlatıcı bir gülümseme verdikten sonra dışarı çıktı ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Bir kez daha yalnızdı.

Bölüm 9

Asha alnını ovuşturarak önündeki metne odaklanmaya çalıştı.

Kütüphane bugün sessizdi ve bunun için minnettardı. Başka bir Üstün Yeteneklinin ona üstü örtülü bir rahatsızlıkla bakmasını ya da başka bir Yöneticinin ona pislikmiş gibi davranmasını kaldıracabileceğinden emin değildi.

Tol'a geleli sadece bir hafta olmuştu ve şimdiden hayatı... daha az hissediyordu. Her gün aynıydı. Kütüphanede tekrarlayan, anlamsız transkripsiyon işleri. Etrafındaki herkes tarafından görmezden gelinmek. Ilseth'ten Tol'un soruşturmasının devam ettiğine dair güvenceler alıyordu ama ne bir cevap ne de bu cevaplara ulaşmasına yardımcı olacak bir yol vardı.

Ve hepsinden önemlisi, okulda olanların gerçekliği -Davian'ın ölümünün gerçekliği- biraz daha derine yerleşti.

Asha'nın görüşü bir an için bulanıklaştı ve derin bir nefes alarak başını salladı. Artık hep yorgundu; Gölge yapıldığından beri neredeyse her gece uyumakta zorluk çekiyordu ve Tol'a gelmesi de bunu değiştirmemişti. Aksine, işleri daha da kötüleştirmişti. Caladel'de neler olduğunu öğrenmek için bir şeyler, herhangi bir şey yapma ihtiyacı midisinin çukurunda oturuyordu, her zaman oradaydı ama dikkatini dağıtacak bir iş olmadığı gecelerde daha da kötüleşiyordu. Ve bu ihtiyacı nasıl karşılayacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Kütüphanenin göreceli sessizliğini bölen sesler yaklaşırken başını kaldırıp baktı.

"Özür dilerim, Yönetici Gil. Sadece nerede olduğunu bilmiyorum." Arayan Raden'di, Tol'da yaşayan bir düzine kadar Gölge'den biriydi. Sesi korkmuş gibiydi.

"Daha dikkatli bak." Gil'in sesi sertti, kızgınlık sınırındaydı. Artık Asha'yı Raden ve Gil'den sadece birkaç sıra raf ayırıyordu; Asha

söyledikleri her şeyi net bir şekilde anladım.

"Haliden dönene kadar bekleyeseydiniz belki de," dedi Raden, sesinde bir panik notası vardı. "Burada sadece transkripsiyon için bulunuyoruz, ama o kütüphaneci-"

Gil soğuk bir ifadeyle, "O El-lanetli kan emiciyi bekleyerek kaybedecek zamanım yok," dedi. "Kaderler, en başından beri bu El-lanetli durumda olmamam gerekiyordu. O yüzden kendimi kaybetmeden önce bana El-lanetli kitabı bulun."

"Ama-"

Bir çarpma sesiyle Asha ayağa fırladı. Koridor boyunca ilerledi ve bütün bir kitap rafının devrildiğini, Raden'in çaresizce en üstte yattığını, siyah yara izli yüzünde şok ifadesi olduğunu gördü. Mavi Yönetici pelerinli, kısa boylu, bodur adam onun üzerinde belirmişti.

"Ne yapıyorsun?" diye haykırdı.

Yönetici gözlerini Raden'den ayırmadı. "Seni ilgilendiren bir şey yok kızım. En iyisi sen bu işe karışma."

Asha'nın içinde bir öfke parıltısı belirdi. "Kesinlikle yapmayacağım," dedi, bir adım daha yaklaşarak.

Gil döndü ve bir hareket bulanıklığı oldu; Asha'nın bildiği bir sonraki şey yerde olduğu, sersemlemiş bir şekilde başını salladığı ve kan tadı aldığıydı.

Şok içinde Gil'e bakmak için döndü, az önce olanlara tam olarak inanamıyordu.

"Bunu yapamazsın," dedi dilini yarılmış dudağının üzerinde gezdirerek. Şaşkınlığı hızla öfkeye dönüştü. "Öylece vuramazsın-"

"Tabii ki yapabilirim. Beni kim durduracak?" Gil bunu kanıtlamak istercesine pelerinini çekiştirerek cevap verdi. Kurnaz gözleri eğlenerek ona baktı.

Asha'yı bir öfke dalgası sardı ve ayağa fırladı.

"Lissa. Her şey yolunda." Raden Asha'dan sadece biraz daha büyüktü ama Asha'nın tanıdığı pek çok Gölge'nin büründüğü teslimiyetçi, hüznü bir ağırlıkla konuşuyordu. Sanki içindeki tüm hayat, tüm neşe çekilip alınmıştı. "Bu benim hatamdı. Yönetici Gil beni azarlamakta haklıydı."

Asha, biri yeni adını her kullandığında yaptığı gibi tereddüt etti. Sonra Raden'e baktı ve yere saçılmış kitapları işaret etti. "İstediği kitabı bulamadığın için sana saldırdı. Bu *senin işin* bile değil."

"Benim hatamdı," diye ısrar etti Raden.

"Onu dinlemelisin kızım," dedi Gil, kızın yüzüne bile bakmadan.

yön. "Burada oldukça yenisin, bu yüzden sana hak ettiğin dayaağı atmayacağım. Ama bir dahaki sefere..."

Asha'nın öfkesi yeniden alevlendi; Gil'e doğru ilerlemek istedi ama omzuna dokunan bir el onu engelledi. Döndüğünde Jin'in arkasında durduğunu gördü, Tol'daki Gölgeleer'in gayri resmi lideri sessiz bir uyarıyla başını sallıyordu.

Asha bir an tereddüt , sonra bir çabayla gergin kaslarının gevşemesine izin verdi.

Gil bir saniye sonra başını kaldırdı ve kızın itiraz etmediğini görünce başıyla onayladı. "Güzel. Öğreniyorsun," dedi neşeyle.

Sonra Jin'i fark etti ve yüzü biraz soldu. Jin soğuk bir nezaketle, "Yönetici Gil," dedi.

Mavi pelerinli adam bir an için kararsız göründü, sonra yüzü sertleşti. "Adamlarını hizaya sokmalısın Jin," diye hırladı.

Jin ilgisiz görünüyordu. "Bunu sen mi yaptın?" Önce yere düşmüş kitaplığı, sonra da Asha'yı işaret etti. "Lissa'ya sen mi vurdun?"

"Müdahale etmeye çalıştı-"

"Haddini aşırıyorsun." Jin sözcükleri yumuşak bir sesle söylemişti ama içlerinde kesin bir tehdit vardı.

Gil kaşlarını çatı. "Sanmıyorum-"

Jin Yöneticiye yaklaştı, tam yüzüne kadar geldi, böylece ikisi arasındaki boy farkı vurgulanmış oldu. Sonra eğilerek diğeer adamın kulağına bir şeyler fısıldadı.

Sözlerini bitirdiğinde Gil bembeyaz kesilmişti. Raden'e döndü, artık kızgın olmaktan çok hasta görünüyordu. "Haliden'in döner dönmez o kitabı bana bulmasını sağlasan iyi olur, yoksa... bunun sonuçları olacak." Ses tonu bu kez inandırıcı değildi.

Raden başını sallayarak, "Elbette," dedi Hâlâ sarsılmış görünen Gil başka bir şey söylemeden oradan ayrıldı.

Gil odadan çıkana kadar kimse kıpırdamadı. O gider gitmez Raden ayağa fırladı ve Asha'nın üzerine yürüdü.

"Onu daha da kızdırmadığın için şanslısın," dedi öfkeyle, kendini fırçalayarak. "Aklından ne geçiyordu? Böyle davranmak sadece hepimizi tehlikeye atar, biliyorsun." Jin'e döndü. "Ve sana. Ona ne söylediğini biliyorum ve bununla hiçbir ilgim olsun istemiyorum. Yapmayacağım-"

"Yeter, Raden." Jin elini kaldırdı. "Lissa sadece birkaç gündür burada; bunu onun iyiliğı için yaptım, senin için değil. Eğer seni bir daha taciz ederse

müdahale edeceğim. Sana söz veriyorum." İçini çekti. "Temizlenip işinin başına dönmelisin."

Raden nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ama sert bir şekilde başını salladı ve uzaklaştı.

Asha şaşkınlık içinde ona baktı. Dudağına hafifçe dokundu; şişmişti ama yakında iyileşecekti. "Sadece yardım etmeye çalışıyordum."

Jin ona alaycı bir bakış attı. "Biliyorum. Ne yazık ki pek çok Gölge yardım etmeye değmeyeceklerine inanıyor."

Ona döndü. "Gil hakkında yapabileceğimiz bir şey yok mu? Onu ihbar edemez miyiz?"

Jin gülümsedi ama ifadesinde pek de eğlence yoktu. Belki de otuz yaşındaydı ama yüzündeki siyah çizgiler yaşını söylemeyi zorlaştırıyordu. Asha onun Gölge olmadan önce de yakışıklı olduğunu düşündü; kıvrık siyah saçları güçlü yüz hatlarını ve delici ela gözlerini çerçeveliyordu. "Kime? Yönetime mi?"

Asha tereddüt etti. Yönetim birkaç Gölge'nin suçlamalarını araştırmak için parmağını bile kıpırdatmazdı. "Konsey mi?"

Jin başını salladı. "Sempatı duyacaklardır elbette. Bir dereceye kadar. Ama Yöneticiler üzerinde en az bizim kadar kontrolleri var."

Asha hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. Burada çalışmaya başladığından beri Gölgelere kötü davranıldığını ilk kez görmüyordu - çoğunlukla Yöneticiler, ara sıra da Üstün Yetenekliler tarafından. Yine de ilk kez sözlü tacizden daha kötü bir şey olmuştu. Tol'un duvarları arasında böyle bir şeyin olmasına izin verileceğini düşünmemiştir.

"Gitmesi için ona ne söyledin?" diye sordu sonunda. Jin duraksadı ve ona düşünceli bir bakış attı.

"Ona Shadraehin'in koruması altında olduğunu söyledim," dedi. "Adını hiç duydun mu?"

Asha tanımadığı bu isim karşısında başını salladı. "Hayır."

Jin uzun bir süre onu izledikten sonra başıyla onu takip etmesini işaret etti "Sana göstermek istediğim bir şey var. Hoşuna gideceğini düşündüğüm bir şey." Onun sorgulayan bakışlarını görünce bir elini kaldırdı. "Burada açıklayamam. Sadece bu konuda bana güven."

Asha kaşlarını çatı. Şüpheli görünmemeye çalışarak, "," dedi.

Kütüphaneden çıktılar ve kısa bir süre sonra etraflarında kırmızı pelerinlerin aktığı, bilmedikleri birkaç geçitten geçmeye başladılar.

Tol'un içine doğru ilerledikçe azalıyordu. Sonunda tamamen terk edilmiş, sonunda sadece bir kapı bulunan kısa bir koridora girdiler. Jin sağlam görünümlü meşenin önünde durdu ve etrafta kimsenin olmadığından emin olduktan sonra bir anahtar çıkardı.

Kilit tıkladı ve kapı iyi yağlanmış menteşeler üzerinde açılarak aşağıya doğru inen loş bir merdiveni ortaya çıkardı.

Asha ona baktı. "Tam olarak nereye gidiyoruz?"

Jin omzunun üzerinden tekrar baktı. "Biz Gölgeler'den sadece birkaçının bildiği bir şey bu. Ve buraya inerken yakalanırsak başımız belaya girer, o yüzden içeri girmeliyiz," dedi hızla. Kızın yüzündeki belirsizliği görünce yüzünü buruşturdu. "Gil'in neden geri çekildiğini bilmek mi istiyorsun? Cevabı burada."

Asha bir saniye daha durakladı, sonra başını salladı.

Merdiven boşluğuna girdiklerinde ve kapı arkalarından tekrar kilitlendiğinde Jin gözle görülür bir şekilde rahatladı.

Aşağıya doğru inmeye başladıklarında, "Alt kat mühürlendi, savaş başladığından beri tamamen terk edildi," diye açıkladı. "Etrafta çok daha az sayıda stn Yetenekli olduğu için, Konsey bakımın pratik olmadığına karar verdi, gereksiz olduğundan bahsetmeye bile gerek yok."

"Peki neden buradayız?" diye sordu Asha.

"nk burası Shadraehin'in olduğu yer." Jin onun kuşkulu ifadesine gülümsedi. "Bu kadar gizemli olduğum için zgnm ama sana gösterirsem daha kolay olur."

Jin anahtarını tekrar kullandığında ve merdiven boşluğunun ilk sahanlığından çıktıklarında Asha rperdi. Bu kattaki tüneller hâlâ Esans izgileriyle aydınlatılıyordu ama ışık daha sönük ve soğuktu. Önlerinde kapalı kapılar sıralanıyordu; toz ya da kir yoktu -İnşaatçıların gücü bunu açıkça görmüştü- ama koridorlar hâlâ terk edilmişlik kokuyordu. Acımasız sessizliği sadece ilerlemeye başladıklarında ayak seslerinin yankısı bozuyordu.

Birkaç dakika boyunca bir dizi loş tünelde yürüdüler; Jin dolambaçlı geçitlerde kendine güvenerek ilerlese de Asha ihtiyaç duyduğunda muhtemelen merdiven boşluğuna dönüş yolunu bulamayacağını biliyordu. Jin'in kötü niyetli olduğunu düşünmek için hiçbir nedeni yoktu ama yine de bu durum onu huzursuz etmişti.

Sonunda durdular, önlerindeki yol büyük bir kapı tarafından kapatılmıştı. Geçtikleri diğer kapıların aksine, bu kapı pürüzsüz gri renkteydi.

Çelikti ve açılması imkânsız derecede ağır olacaktı gibi görünüyordu.

Asha gözlerini kıstı. Üzerinde zarif, akıcı bir yazıyla kazınmış bir şey vardı:

*İstediğim her şeyi aldım Hayal
ettiğim her şeyi başardım
Korktuğum her şeyi fethettim
Nefret ettiğim her şeyi yok
ettim Sevdiğim her şeyi
kurtardım
Ve böylece başımı yastığa koydum,
umutsuzluktan bitkin düştüm İhtiyacım olan her
şeyi kaybettim.*

"Biz buna Victor'un Ağıtı diyoruz," dedi Jin sessizce, onun bakışlarını takip ederek. "Kimin yazdığını ya da neden burada olduğunu kimse bilmiyor ama ben her zaman uygun olduğunu düşünmüşümdür."

Parlayan metale yaklaştı ve elini yüzeyine koydu. Birkaç dakika boyunca hiçbir şey olmadı ve sonra keskin bir klik sesi duyuldu. Kapı sessizce açıldı.

Asha şaşkınlık içinde koridorun ötesine baktı. Duvarlar Tol'dakilerden daha karanlıktı, siyaha daha yakındı, ancak yine de İnşaatçılar'ın çalışmalarını simgeleyen zahmetsiz pürüzsüzlüğü sergiliyordu. Burada Esans çizgileri yoktu; bunun yerine meşaleler düzenli aralıklarla geçidi aydınlatıyor, görebildiği kadarıyla uzaklara doğru uzanıyordu.

Kapının hemen içinde oturan iki iri yarı adam, ikisi de Gölge'ydi, kapı açılınca dikkat kesildiler. Jin'i gördüklerinde kısmen de olsa rahatladılar.

"Kim bu?" diye sordu içlerinden biri Jin'e şüpheli bir ses tonuyla, başını Asha'ya doğru sallayarak. "Yeni birini beklemiyorduk."

"Bu Lissa. Ona ben kefilim," dedi Jin.

İki adam birbirlerine baktı, sonra ilki omuz silkerek kenara çekildi. "Shadraehin onu temizleyene kadar senin sorumluluğunda."

"Sorun değil." Jin onu içeri soktu, adamların yanından geçip uzun koridordan aşağıya indirdi. Asha çelik kapının arkasından güm diye kapandığını duyunca irkildi, tedirginliği artıyordu. Nereye gidiyorlarsa artık geri dönmenin kolay bir yolu yoktu.

Sonunda tünel sona erdi ve geniş bir balkona açıldı. Asha durdu

kısa bir süre sonra ışığa çıktı ve önündeki manzaraya şaşkınlıkla .

Mağara muazzamdı. Üzerinde durduğu geniş taş çıkıntı zeminden en az elli metre yüksekteydi; sağında ve solunda uzaktaki duvarları görebiliyordu ama boşluk seçebildiğinden daha geriye uzanıyordu. Aşağıdaki pürüzsüz siyah genişlik, sağlam görünümlü yapılar ve aralarında hareket eden insanlarla doluydu; her şey, meşalelerle aydınlatılmış geçitten sonra parlak, sıcak sarı-beyaz bir ışıkla aydınlanıyordu.

Asha bir an sonra aşağıdaki kadın ve erkeklerin hepsinin Gölge olduğunu fark etti; mağara onların sohbetleri, kahkahaları ve genel yaşam şamatasıyla yankılanıyordu. Bir tarafta bir sıra basit ev vardı, birkaç tanesinin de inşaat halinde olduğu belliydi. Ateşler geniş zemini kaplıyordu.

Tüm bu tuhaflığa rağmen, dikkatini çeken ışığın kaynağıydı; hafifçe titreşen ışığıyla tüm alanı aydınlatan devasa bir silindir. Ona odaklandığında, bunun bir tür boru hattı olduğunu fark etti; içindeki enerji yukarı doğru akıyordu, yerden tavana doğru akan bitmek bilmeyen bir güç seli.

"Çok güzel, değil mi?" diye mırıldandı Jin, onun bakışlarını takip ederek.

Ona döndü. "Ne oldu?" Tekrar etrafına baktı, gördüklerine inanmakta güçlük çekiyordu. "Burası neresi?"

"Burası Sığınak," dedi Jin, sesinde gururlu bir ton vardı. "Gölgelerin gelip bizi istismar etmek isteyenlerden uzakta, huzur içinde yaşamlarını sürdürebilecekleri bir yer. Burada insanlar itaatkâr olmak zorunda kalmadan, Yönetimden ya da Üstün Yeteneklilerden korkmadan yaşayabilir. *Daha az* olmak zorunda kalmadan." Işık sütununu işaret etti. "Ona gelince, anladığım kadarıyla Tol Athian'a güç veriyor. Işıklar, savunmalar, Kurucuların tasarladığı her şey. Aynı zamanda Gölge olmayan herkes için ölümcül, bu yüzden Shadraehin yuva yapmak için burayı seçti."

Asha gözlerini aşağıdaki hareketli manzaraya dikti. "Olağanüstü," dedi usulca.

Jin ona geniş, onaylayıcı bir gülümseme verdi. "Yönetim bunu pek önemsemiyor elbette, Shadraehin'in bir tür milis topladığını ve bir şekilde onlara saldırmayı planladığını düşünüyorlar. Tabii ki yanılıyorlar ama Gil gibi insanlar bunu bilmez. Bu da bazen faydalı olabiliyor." Sırıttı, sonra merdivenlere yöneldi ve onu takip etmesini işaret etti. "Seni tanıştırap etrafı gezdireceğim. Buradaki insanları seveceksin.

İçlerinde hâlâ biraz ruh kalmış olanlar onlar... ya da başka bir deyişle, bu dünyanın Raden'lerine hiç benzemiyorlar," ekledi gözlerini devirerek.

Asha bir kaşını kaldırdı ve Tol'daki konuşmayı düşündü. "Yani Raden Shadraehin'i biliyor ve onunla hiçbir şey yapmak istemiyor mu? Bunların hiçbirisiyle?"

"O da yalnız değil," dedi Jin üzüntüyle başını sallayarak. "İnsanlar Gölge olduklarında... dürüst olmak gerekirse birçoğu pes ediyor. Raden ve onun gibiler sefil hayatlar yaşıyor ama yine de sanki hak ettiklerinden fazlası değilmiş gibi davranıyorlar. Sanki kendilerine değersizmiş gibi davranıldığı için gerçekten de öyleymişler gibi." Omuzlarını silkti. "Yani Sığınak'ı olumlu bir şey olarak görmek yerine, Shadraehin'in Yöneticileri bize karşı kıskırtacağından, dikkat çekeceğinden, işleri zorlaştıracığından endişe ediyorlar. Belki bu doğru bile olabilir ama bence buna değer."

Merdivenlerin dibine vardılar ve Asha şaşkınlıkla etrafına bakındı. Yukarıdan görünüş yanıltıcı değildi; tuhaf ortamı saymazsak, önündeki manzarayı Andarra'daki herhangi bir küçük köyden ayıracak çok az şey vardı. Görüş alanının dışında bir yerden gelen çekiç sesleri bir tür inşaatın devam ettiğini gösteriyordu. Yapıların hepsi ev değildi; bir tanesi okul gibi görünüyordu ve birkaç küçük çocuk yırtık pırtık giysiler içindeki bir adamı dikkatle dinliyordu. Geçici bir taverna olarak hizmet veren bir bina bile vardı.

Şimdi Esans seline daha yakındılar ve Asha boynunu bükerek ona baktı, mağaranın çatısında nerede kaybolduğunu görmeye çalıştı. Girdap gibi dönen enerji ipliklerini artık belirgin bir şekilde seçebiliyordu, yukarı doğru savrulurken birbirlerine çarpıyor ve tekrar parçalanıyorlardı. Sütundan gök gürültüsünü andıran bir kükreme yayılması gerektiğini hissetti ama ortalık tamamen sessizdi.

Bakışları aşağıya doğru kaydı ve kaşlarını çatı. Silindirin tabanından sadece birkaç metre ötede, bağdaş kurmuş, yüzü koyu siyah bir kukuleta tarafından gizlenmiş bir adam oturuyordu. Hareketsiz bir şekilde yanından akıp giden güç akıntılarına bakıyordu.

"Ne yapıyor bu?" diye sordu adamı göstererek.

Jin'in neşeli ifadesi biraz değişti.

"O... bizden biri değil," dedi yavaşça. "Onun kim olduğunu bilmiyoruz. Bazen günlerce burada kalır, sadece ışığa bakar. Sonra gider

Birkaç gün, bir hafta ya da bir ay. Kimse onun geldiğini ve gittiğini görmüyor." Hareketsiz adama bakarken kaşlarını çatı. "Shadraehin ona Gözcü diyor. Shadraehin'in onun hakkında hepimizden daha çok şey bildiği izlenimini edindim ama..." Omuz silkti.

Asha kaşlarını çatı. "Sanırım onunla kimse konuşmuyor?"

Jin başını salladı. "Kimse ışığa bu kadar yaklaşıp yaşayamaz. Gölge bile." Ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Her kimse, her *neyse*, Lissa, ben olsam ondan uzak dururdum."

Asha başını salladı, bakışlarını siyah pelerinli figürden ayırırken hafifçe titriyordu.

Tekrar yürümeye başladılar ve çok geçmeden tedirgin edici görüntü, hepsi taştan inşa edilmiş, iyi yapılmış bir dizi ev tarafından engellendi.

"Yeni bir tane aldın mı, Jin?"

Asha döndüğünde onlara nazikçe gülümseyen bir adam gördü. Jin'den biraz daha yaşlı görünüyordu; o zamana kadar karşılaştığı en yaşlı Gölgelelerden biriydi ve muhtemelen Antlaşma imzalandıktan sonra Denemeleri'nde başarısız olan ilk kişilerden biriydi. Elini uzattı. "Ben Parth."

Asha Parth'ın elini sıktı. "Ben... Lissa," dedi, bu kez adını söylerken biraz tökezlemişti.

Jin sırtarak Parth'a, "Bugün Lissa'nın çıplak elleriyle bir Yöneticiye saldırmasını engellemek zorunda kaldım," dedi. "Burayı görmeyi başarabileceğini düşündüm."

Asha kızarıırken Parth sırtarak karşılık verdi. "Aferin sana," dedi onaylayarak. Sonra da güldü. "Gerçi Jin'in seni durdurması muhtemelen en iyisi. Gölge olmakta yenisin, anladığım kadarıyla?"

Asha başını salladı. "Yaklaşık bir ay oldu."

Parth ona sempatik bir gülümseme verdi. "Gittikçe kolaylaşıyor." Etraflarını işaret etti. "Özellikle de yardım etmeye istekli olanlar ve her şeyden uzaklaşacak bir yer varsa."

Asha başını salladı. "Bunu görebiliyorum," dedi. "Yani burada yaşamaya mı karar verdin?"

Parth başını salladı ve biraz hıçkırdı. "Pek de karar verecek bir şey değildi. Önden üçüncü sıradaki yeşil bluzlu çocuğu görüyor musun?" Okuldaki çocuk grubunu işaret etti. Asha çocuğun yerini buldu, dört yaşından büyük olmayan kıvrıkcık saçlı bir çocuktü bu. Başıyla onayladı.

"O benim oğlum, Sed."

Diğer çocuklarla birlikte Sed'i incelerken Asha'nın kaşları çatıldı. Hiçbirinin yüzünde iz yoktu. "Gölge olmak kalıtsal değil mi?" diye sordu sonunda.

Parth, "Çocuklarımız burada hayatta kalabiliyor, bu yüzden *bir şeylerin* aktarılması gerektiğini düşünüyoruz," diye kabul etti. "Aksi takdirde? Ne bizim ne de bir başkasının söyleyebileceği kadarıyla hayır. Biz de bu yüzden buradayız. Yönetim Gölge olmayanların Gölgeler tarafından yetiştirilmesini istemiyor."

Asha ona inanamayarak baktı. "Ama o senin oğlun."

Parth boyun eğerek omuz silktilti. "Eğer sen bir Gölge'ysen ve bir *başkasıysan*, Yönetim Gölge olmayan kişinin çıkarına olduğuna inandığı şeyi yapacaktır," dedi sessizce. "Bunu aklınızdan çıkarmazsanız çok da şaşırmazsınız."

İçini çekti, omzunun üzerinden baktı ve sonra Jin'e döndü. "Gidip Feseith'e yardım etmem gerekiyor ama gitmeden önce vaktin varsa Shana'yı görmeye gel. Belki akşam yemeğine de kalabilirsin." Diğer adamın sırtını sıvazladı. "Ama eğer kalamazsan, seni tekrar görmek güzeldi. Seninle tanışmak da çok güzeldi, Lissa." İkisine de başıyla selam verdikten sonra yoluna devam etti.

Jin Sığınak sakinlerinin çoğuyla iyi anlaşıyor gibi görünüyordu ve bundan sonra başka dostane sohbetler için durduruldular. Asha daha fazla hikâye dinledikçe bu Gölgelelerin neden yeraltına sığındıklarını anlamaya başladı. Birçoğunun Sed ile aynı durumda olan çocukları vardı. Tel'Shan Hanesi'nde çalışan bir kadın vardı ve Lord Tel'Shan'ın küçük oğlunun aşırı yakın ilgisinden kaçmak için oradan ayrılmıştı. Bir adam sokakta sarhoş bir askerin saldırısına uğradıktan sonra parmaklarını kaybetmişti; işvereni tarafından hemen kapı dışarı edilmişti ve şimdi hiçbir yerde iş bulamıyordu. Diğer birkaçı ise sadece yukarıdaki şehirdekilerin sürekli nefretinden kurtulmak istiyor, bir topluluk duygusu arıyordu.

Yine de şimdi hepsi mutlu görünüyordu. Özgür. Asha konuşurlarken onları izledi ve kendini biraz kıskançlıktan öte buldu.

Zaman geçti; tam olarak ne kadar söylemek zordu ama Asha, Jin'le birlikte Parth'ın evinin yolunu bulduklarında en az birkaç saat geçmiş olduğundan şüpheleniyordu. Parth hâlâ başka bir yerdeydi ama karısı Shana, hemen akşam yemeğine kalmaları için ısrar eden neşeli bir genç kadın çıktı. Kısa süre sonra mutfakta oturmuş, Parth'ın gelmesini beklerken dostça sohbet ediyorlardı.

varmak.

Asha arkasına yaslanırken gülümsedi, hem sohbetin hem de eski ama rahat mobilyaların ve ocakta çıtırdayan ateşin bulunduğu odanın rahatlığının tadını çıkarıyordu. Güvenli ve sıcak bir yerde oturup başkalarının arkadaşlığının tadını çıkaramayalı sanki sonsuzluk kadar uzun zaman olmuştu. *Rahatlamak* için.

"Lord si'Bandin birlikte olmamızdan pek memnun değildi," diyordu Shana, akşam yemeğini hazırlamaya başlarken arkası onlara dönüktü. "Bu bizim için işleri zorlaştırdı, özellikle de o zamanlar. İlk başta İdare'yi de işin içine katmaya çalıştı ama o aşamada pek ilgilenmediler. Ve sonra biz-"

Onlarla yüzleşmek için döndü.

Gözleri irileşti ve Asha'nın omzuna odaklandı. Elindeki tencere yere düştü ve bir saniye sonra kulak tırmalayıcı bir çığlık attı.

Asha ve Jin ayağa fırlayarak Shana'nın neden bu kadar korktuğunu görmek için dönmeye başladılar.

Kapıda bir adam duruyordu; siyah pelerini ve derin, yüzü gizleyen kapüşonu görünce Asha'nın midesi bulandı.

Daha önce gördüğü adam. Gözcü.

Shana arka girişten kaçarken bir itiş kakış sesi duyuldu. Jin'in yüzü bembeyaz kesilmişti ve Asha'ya da kaçmasını işaret ederek aynı yöne doğru gitmeye başladı. Asha masanın etrafında hareket etmeye başladı.

"Dur." Adamın sesi Asha'nın omurgasını ürpertti. Derin ve fısıltılıydı. Eskiydi.

Pek insan sayılmaz.

Sonra Jin'e döndü. "Bizi yalnız bırak. Bununla konuşmalıyım."

Jin yutkundu, sanki yabancının dediğini yapmak istiyormuş gibi görünüyordu ama başını iki yana salladı. "Lissa'yı yalnız bırakmayacağım."

"Nasıl isterseniz."

Her şey bir anda oldu. Şekil, Asha'nın mümkün olduğuna inanabileceğinden daha hızlı bir şekilde ileri doğru süzüldü. Eli dışarı fırladı ve aniden elinde karanlık ve cisimsiz bir şey tutmaya başladı. Bir gölgeden biraz daha fazlasıydı ama uzamış ve şekillenmişti. Ruhani bir bıçak.

Jin'in boynunu sessizce kesti.

Jin şaşkınlıkla adama baktı, elleri çılgınca kapıyı kapatmaya çalışıyordu.

boğazındaki yarayı açtı. Parmaklarının arasından kırmızı ve parlak kan sızıyordu.

Sonra yere yığıldı, ölürken çıkarabildiği tek ses fokurdayan bir soluktu.

Asha dilsiz bir dehşet içinde izledi, korku onu felç ettiği için uzuvları kurşuna dönmüştü. Siyah pelerinli adam -eğer gerçekten bir adamsa- ayaklarının dibindeki cesedi görmezden gelerek ona doğru döndü.

"Kaçma Ashalia Chaedris," dedi, sesi Asha'nın ensesindeki tüyleri diken diken ederek.

Asha dişlerini sıktı ve başını salladı, koltuğuna geri gömüldü, yerde giderek büyüyen kıpkırmızı havuza bakmamaya çalıştı. "Benden ne istiyorsun?" diye fısıldadı, korkudan sesi titriyordu.

"Beni öldürmek için mi burada olduğunuzu bilmek istiyorum."

Asha gözlerini kırptırdı, sonra bakışlarını yukarı kaldırmaya zorladı. Adamın kapüşonunun altını göremiyordu ama gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

"Hayır." Başını yavaşça salladı ve titremelerini engellemek için ellerini yumruk yaptı. "Hayır, tabii ki hayır. Neden böyle düşündün ki?"

"Çünkü senin varlığın başlangıcı işaret ediyor. Bu hepimiz için ölümün yaklaştığı anlamına geliyor. Görüldü," dedi adam sessizce.

Asha yutkundu. "Ne... 'Hepimiz' derken ne demek istiyorsun?"

"Kendim ve kardeşlerim için. Dördü avlanır. Biri saklanıyor, ne olduğunun farkında. Gerçek bir hain. Bir escherii." Adam ona baktı. "Ve ben izliyorum."

Birden dışarıdan bağırışlar yankılandı ve kapüşonlu figür ayağa kalktı.

"Gitmeliyim." Öne doğru eğildi. "Senden tek bir şey istiyorum. Zamanı geldiğinde Vhalire'in acı çekmesine izin verme."

Asha cevap veremedi, adam kapıdan dışarı süzülüyordu.

Yalnız olduğundan emin olduğunda, bir süredir içinde tuttuğu ezici korku sonunda üzerine çöktü. Titreyerek öne doğru eğildi ve sersemlemiş bir halde masaya yaslanarak kendini sabitlemeye çalıştı. Göz ucuyla Jin'in hareketsiz yatan bedenini görebiliyordu, kırmızı havuz hâlâ yavaşça dışarıya doğru yayılıyordu.

Gölgeler onu bulana kadar o şekilde hareketsiz kaldı.

Bölüm 10

Wirr kalan birkaç madeni paradan birini elden ele dolaştırdı.

"Sanırım bunlardan nasıl daha fazla yapabileceğimize dair bir fikrim var," diye açıkladı, ağaçların arasından aşağıdaki kasabaya bakarak.

Davian yan gözle arkadaşına baktı. "Güvenle mi?"

Wirr parayı aldı ve Davian'a yaralı bir bakış atarak döndü. "Elbette." Tereddüt etti. "Nispeten."

Davian içini çekti. "Sanırım şu an için umabileceğimizin en iyisi bu. Hadi ."

Wirr gerekçesini açıkladı. Davian dikkatle dinledi; arkadaşı sözlerini bitirdiğinde arkasına yaslanıp birkaç dakika düşündü.

"Bu berbat bir plan Wirr," dedi sonunda. "Bir şeylerin ters gittiğini anlamaları iki saniyelerini alacak."

Wirr, Davian'ın ses tonundaki tereddütü duyarak bir kaşını kaldırdı. "Ama?"

Davian ona isteksizce başını salladı. "Ama haklısın. Erzakımız bitti; paraya ihtiyacımız var." Ayağa kalktı, giysilerindeki ölü yaprak parçalarını fırçaladı. "Gidip yerlilerle tanışalım."

* * *

Davian dikkat çekmemeye çalıştı.

Taverna, Desriel'de şimdiye kadar gördüğü pek çok şey gibi, ne kadar normal görüldüğü konusunda onu şaşırtmıştı. İyi aydınlatılmış ve neşeliydi, çiftçilikle ya da mallarını satmakla geçen uzun bir günün ardından dinlenen adamlarla doluydu. Mekân sahibi sürekli odada dolaşıyor, müdavimlerle gülüşüyor ve yeni müşterilere kendini sevdirmeye çalışıyordu. Flüt çalan genç bir adam

Köşede neşeli bir melodi tutturur ve ara sıra kalabalığın sevdiği bir mısrayı alkışlamasını sağlardı. Davian ve Wirr yolculukları sırasında birkaç Andarran tavernasına gitmişlerdi ve buradakilerden neredeyse farksızdılar.

Elbette farklılıklar *vardı*. Hizmetçi kızlar Andarranlı meslektaşlarına göre daha mütevazı giyinmişlerdi; erkekler flört ediyordu ama memleketlerinde yaptıkları gibi cüretkâr davranmıyorlardı. Masalar beyaz meşeden yapılmıştı, kuzey Desriel'e özgü son derece dayanıklı bir ağaçtı ve Gil'shar'ın ihraç etmeyi reddettiği bir maldı.

Sonra kapının yanında bir levha vardı, üzerinde tanrı Talkanar'ın mührü görünüyordu. Wirr kalan birkaç bozuk paralarından birini bu tabağa atmaları için ısrar etmişti; ona göre Desriel'deki her taverna dokuz tanrıdan birine bağlıydı ve herhangi bir şey yemeye niyetliyseniz adak adamak kanun değilse bile iyi bir davranıştı. Görünüşe göre haklıydı, çünkü barmen oturduklarında onları onaylayan bir baş selamı vermişti.

Davian hayranlıkla sunu tabağına baktı. Neredeyse gümüşle dolup taşıyordu; Andarra'da olsa bütün gümüşler birkaç dakika içinde kaybolur, açıkgöz bir hırsızın eline geçerdi. Ancak burada

-Meyhane sakinlerinin çoğu pek de itibarlı görünmese de kimse buraya ikinci bir bakış atmıyordu.

"O tabakta çok fazla sikke var," diye mırıldandı Wirr'e.

"Gil'shar tanrılardan çalan insanlara işkence eder ve idam eder," diye fısıldadı Wirr.

"Bildiğim iyi oldu," fısıldadı Davian.

Birkaç dakika sessiz kaldılar ve geniş odadaki herkesi gözlemlediler. Davian dalgınca gömleğinin koluyla oynadı. Dar olması onu yolda giyerken rahatsız etmişti ama Caladel'den ayrıldıktan sonra aldığı diğer kıyafetlerin çoğundan daha iyi durumdaydı. Kasabaya gelmeden önce yakındaki bir nehirde yıkanmak için de zaman ayırmıştı. Bunun için en azından belli belirsiz saygın görünmesi gerekiyordu.

Sonunda Wirr bir masanın etrafında toplanmış küçük bir grup adama doğru başını salladı.

"Onlar," dedi sesini alçak tutarak.

Davian, Wirr'in bakışlarını takip ederek odanın köşesindeki bir kabine gitti. Orada oturan ağır kaslı üç adam meyhanedeki insanların çoğundan daha iyi giyinmişti; etraflarında boş koltuklar vardı, sanki diğer

Müşteriler fazla yaklaşımdan çekiniyordu. Adamların her birinin elinde bir avuç kâğıt vardı ve yüzlerinde yoğun bir konsantrasyon ifadesi vardı.

"Önemli görünüyorlar. Ve bizden çok daha büyükler," dedi Davian şüpheyle.

"Zengin görünüyorlar," diye düzeltti Wirr. "Orada burada birkaç parça altın kaybederlerse bunu sineye çekmeleri daha olası."

Davian omuz silkti. "Sen öyle diyorsan."

Ayağa kalktılar. Wirr tereddüt etti, tırnağını ısırды, sonra elini Davian'ın omzuna koydu. "Ne olursa olsun, sakın ol."

Davian kaşlarını çatı, Wirr'in baskı altında çökeceğini düşünmesine biraz sinirlendi ama başını salladı. Onlar yaklaşırken sessizleşen masaya doğru yürüdüler. İyi giyimli adamlardan biri kâğıtlarından başını kaldırıp onlara küçümseyen bir bakış attı. Simsiyah saçları vardı ve diğer ikisi gibi özenle kesilmiş sakalları vardı.

"Size yardımcı olabilir miyiz?" diye sordu, yüz ifadesinden böyle bir şey yapmak istemediğini anlaşıyordu.

Wirr boş koltuklardan birini işaret etti. "Görünüşe göre bir dördüncüye ihtiyacınız var."

Adam bir kaşını kaldırdı, belli ki Wirr'in yaşına dikkat etmişti. "Kim olduğunu sanıyorsun bilmiyorum evlat ama bu özel bir oyun. O yüzden git buradan."

Wirr iç çekerek döndü. "Belli oluyor. Küçük bir rekabeti kaldıramayacak bir tipe benziyorsun."

Kınından çıkarılan çeliğin fısıltısı odayı doldurdu ve meyhanedeki konuşma aniden kesildi, tüm gözler onlara döndü. Adamların üçü de ayaktaydı ama çektikleri kılıçlardan hiçbiri -henüz- Wirr'e doğrultulmuş değildi.

"Belki de baştan söylemem gerekirdi. Geshett oynuyoruz. Bu oyun sadece kanlı Arayıcılar içindir." Adam daha yakına eğildi ve bembeyaz dişlerini ortaya çıkaracak şekilde gülümsedi. "Peki. Hiç bir iğrençlikle karşılaştın mı evlat? Onu bir daha ayağa kalkamayacak şekilde yere serdin mi?"

Davian kıpırdamamak, dönüp kaçmamak için iradesinin her zerresini kullandı. *Arayıcı*, Desriel'de kullanılan bir kelimeydi. Andarra'da bu adamlar Avcı olarak bilinirdi.

Ancak Wirr güçlükle kıpırdandı. "Ben ," dedi, "ama arkadaşım yaptı."

Adamlar hep birlikte ona dönüp şüpheyle incelerken Davian ne şok olmuş ne de dehşete düşmüş gibi görünmeye çalıştı. Sonunda ilk konuşan adam alaycı bir kahkaha attı. "Sana inanmıyorum. Sanki biri onu oymuş gibi görünüyor, tam tersi değil. Bir bıçağı bile yok. Bir hamamböceğini bile öldüremez." Diğerleri de aynı şekilde kıkırdadı.

Wirr kaşlarını çattı, sonra elini çantasına attı ve metalik bir çınlamayla masanın üzerine bir şey fırlattı. Davian bunun Talmiel'de Avcılardan aldıkları iki Pranga olduğunu fark edince irkildi. "Bu yara izi bir hamamböceğinden değil," dedi Wirr.

Adamın gülümsemesi bakışları Prangalar'dan Davian'a, sonra tekrar geri dönerken soldu. Sonunda hafifçe başını sallayarak torcları Wirr'e doğru itti ve Davian'a döndü. "Sana kim öğretti?"

"Breshada." Davian ağzından çıkar çıkmaz pişman olmuştu ama artık çok geçti; soru onu hazırlıksız yakalamıştı ve söyleyebileceği tek şey buydu. Yine de masanın etrafındakiler üzerinde bir etkisi oldu ve isim, duyacak kadar yakında olmayan diğerlerine tekrarlanırken meyhanede alçak bir mırıltı yayıldı. Davian, herkesin hâlâ izlediğini ve bu değiş tokuştan büyülendiğini fark etti. Sadece kendisinin ve Wirr'in ani ve zamansız ölümlerine seyirci kalmayacaklarını umuyordu.

"Breshada mı?" diye sordu adam, artık şüpheden çok şaşkınlıkla.

Davian kendinden emin görünmeye çalışarak başını eğdi. "Daha geçen hafta onunla birlikte Talmiel'deydim. Kasabaya gelecek kadar aptal olan birkaç iğrenç yaratığın işini bitirdik."

Adam birkaç saniye Davian'a baktıktan sonra başını sallayarak boş sandalyeyi işaret etti. "Kızıl Breshada'nın bir öğrencisi oyunumuza her zaman gelebilir," dedi biraz isteksizce.

Davian onu rahatlamış değil de kibirli göstermesini umarak sıkıca gülümsedi ve oturdu. Başka ilginç bir şey olmayacağını anlayan diğer müşteriler sohbetlerine geri döndüler, ancak Davian birkaçının hâlâ ona yan gözle baktığını görebiliyordu.

İçinden Wirr'e lanet okudu. Arkadaşı gözünü bile kırpmamıştı. Avcı olduklarını *biliyordu* ve plana uymayacağından korktuğu için Davian'ı karanlıkta tutmuştu.

Bunu tek parça halinde atlatırlarsa onu *öldürecekti*.

Konuşmayı yapan adam elini uzattı. "Ben

Kelosh," dedi, artık onlara inanmaya karar verdiğine göre tüm suratsızlık izleri kaybolmuştu. "Bunlar Altesh ve Gorron." Kelosh isimlerini söylerken diğer iki adam başlarıyla onu onayladı.

"Shadat," dedi Davian, Desriel'den daha önce seçtiği yaygın bir isim.

"Keth," diye yanıtladı hâlâ ayakta olan Wirr.

Kelosh ona doğru baktı. "Oynamak ister misin?"

Wirr yan tarafa otururken başını salladı. "Beş kişiyle rauntlar çok kısa. Ayrıca Shadat zaten tüm paramı aldı," diye ekledi sırtarak.

Kelosh kıkırdadı ama o ve diğerleri Davian'a değerdendirici bir bakış attı. "Pekâlâ," dedi ve paraları karıştırıp anlaşmayı başlattı.

Davian konsantre olarak derin bir nefes aldı. Geshett oldukça basitti; Wirr ona oyunu son birkaç saat içinde öğretmişti. Wirr buradaki adamların bu oyunu oynadığını nereden biliyordu, Davian'ın hiçbir fikri yoktu.

"Demek Talmiel'den geliyorsun," dedi Keloş, ses tonu sohbet havasındaydı. "Kuzeydeki sorunlardan haberin yok mu?" Davian başını salladı ve Keloş durakladı, belli ki anlatacak yeni birini bulduğu için heyecanlıydı. "Oradaki köylerden birinde bir çocuk birkaç hafta önce hastalığa yakalandığını öğrendi. Desriel'de on yıldır görülen ilk iğrençlik." Kelosh'un dudağı kıvrıldı. "Delirdi. Tüm ailesini ve köyün geri kalanının yarısını da öldürdü."

Davian'ın sahte bir tepki vermesine gerek yoktu. "Bu korkunç." Sonra kaşlarını çatı. "Bekle. Nasıl?" İlk İlke, nerede doğmuş olursa olsun, Üstün Yeteneklilerden birinin herhangi birine zarar vermesini engellemeliydi.

Keloş ciddiyetle başını salladı, soruyu önceden tahmin ettiği belliydi. "Herkesin konuştuğu şey bu."

"Mührün onda olmadığını söylüyorlar," diye araya girdi Altesh.

Kelosh ona sinirli bir bakış fırlattı, sonra Davian'a döndü. "Bunu ben de duydum ama buradaki aptal arkadaşımın aksine, ben Squaremarket'teki *her* fısıltıya inanmam. Gil'shar onu halka açık bir infaz için Thrindar'a götürüyor, ibret olsun diye, yani her şey kontrol altında. Yeni bir şeyler aramaya başlamamız gerekirse bize haber verecekler." Ellerini endişeyle birbirine sürttü. "Yine de buralı olduğu söylentisi yayıldı, bu yüzden herkes anlaşılır bir şekilde biraz gergin. Bugün üç kişi bana Thrindar'da tekrar görev kurmayı düşünüp düşünmediğimizi sordu."

Davian yüzünü olabildiğince acımasız bir maske haline getirdi. "Meldier

Buna gerek yok," dedi Desrielite bilgi tanrısının adını anarak.

"Buna içerim," diye yanıtladı Keloş ve diğerleri de aynı fikirde olduklarını mırıldandılar.

Konuşma kesilip diğerleri kartlarına odaklanınca Davian rahat bir nefes aldı. Geshett'in kurallarını zihninden tekrar geçirdi. Herkes on kartla başlıyordu. Oyuncular ya pas geçer turdan çıkarır- ya da bir, iki ya da üç kartı yüzleri dönük olarak masaya koyar, toplam değerlerini söyler ve herhangi bir miktarda bahis yaparlardı. Söylenen kart değeri daha önce oynananlardan daha yüksek olmak zorundaydı.

Bir bahis yapıldıktan sonra, başka bir oyuncu "Gesh "i iddia edebilir - Suçlayıcı olur - ortaya konan kartların söylenen değerde olmadığını düşündüğünü gösterir. Gesh'e başvurulursa, kartlar ters çevrilirdi. Eğer çağrı dürüstse, Suçlayan oyuncuya bahsinin iki katını öderdi. Ancak yanlışsa, oyuncu sadece bahsini onurlandırmakla kalmaz, aynı miktarı Suçlayıcı'ya da verirdi.

Turu en yüksek kartları oynayarak bitiren kişi - dürüstçe ya da yakalanmadan - o tur boyunca bahse girilen her şeyi topladı.

Davian yerleşti, odaklandı. Bu, bir kişinin blöf yapma yeteneğinin anahtar olduğu bir beceri oyunu olmalıydı. Kendi blöf yeteneklerinin ne kadar başarılı olacağından emin değildi ama diğerlerine gelince, hiç şansları olmadığını biliyordu.

Bir an için neredeyse onlara acıyacaktı.

* * *

Gorron ters çevrilmiş kartlara bakmaya devam ederken Kelosh Davian'ın sırtına bir tokat attı.

Gorron isteksizce Davian'a iki gümüş para uzatırken, "Sen hiç blöf yapar mısın dostum?" diye sordu.

Davian onları aldı ve son bir saat içinde büyüyen yığınına ekledi. "Sadece beni aramayacağını bildiğim zaman," diye sırtarak cevap verdi.

Kelosh kahkahalarla kükredi. İçkiler akıyordu ve büyük

Davian ilk beri adamın tavrı oldukça gevşemişti. Davian bunun için minnettardı. Wirr'in tavsiye ettiği gibi oyununda dikkatli davranmış, ara sıra kaybetmiş, küçük blöfleri karşılıksız bırakmıştı ama yine de birkaç ay, belki de daha fazla yetecek kadar para kazanmıştı. Ve Wirr haklıydı. Adamlar kaybetmekten hoşlanmasa da Keloş ve Alteş bunu normal karşılamış, bir çocuk tarafından yenildikleri için neredeyse eğleniyor gibi görünmüşlerdi.

Gorron daha az cana yakındı. Dürüst olmak gerekirse, üçü arasında en çok onun yığını azalmıştı ve şimdi birkaç bakır parçasından biraz daha fazlası vardı. Onlar da ortadan kaybolunca, oyun muhtemelen akşam için sona erecekti. Bu amaçla Davian, Gorron'un ağzından bir gölge püskürdüğünü gördüğü anda Gesh'i aramaya niyetlendi. Başlangıçtakinden biraz daha rahat hissetmesine rağmen, hâlâ bu adamlardan çok ama çok uzakta olmak istiyordu.

"Breshada bir Arayıcı olduğu kadar iyi bir öğretmen de olmalı," dedi Gorron hırlayarak, paralarının Davian'ın yığınının içinde kaybolmasını izlerken.

"Bir sekiz. Üç bakır," dedi Altesh, masanın üzerine tek bir kart koyarak. Karşidan Davian'a baktı. "Bize Breshada hakkında daha çok şey anlat, Shadat. Fısıltı hakkında söylenenler doğru mu?"

Davian panik yapmamaya çalıştı. Şimdiye kadar masada sadece hafif şakalaşmalar olmuştu; oyun genellikle küçük konuşmalar için çok fazla konsantrasyon gerektiriyordu. İlk kez cevabını bilmediği bir soru soruluyordu. Fısıltı neydi?

"Bilmiyorum. Ne diyorlar?" diye sordu, sıradan görünmeye çalışarak. İki kâğıdı yüzüstü koydu. "İki ikilik. Bir gümüş." Bu onun standart bahsiydi, artık parası vardı. Turu kazanamazsa önemli olmayacak kadar küçük, biri ona Gesh derse işe yarayacak kadar büyüktü. Kelosh haklıydı; *her zaman* doğru oynar, kazanamazsa pas geçerdi. Para kazanmanın garantili bir yolunu bulmuştu. Kumar oynamanın bir anlamı yoktu.

Kelosh homurdandı. "Hikâyeleri biliyorsun. Onu elinde tutan kişiye ne iğrenç yaratıklar ne de tanrılar dokunabilir. Fısıltı'nın bir kesiği ruhunu çalar ve kılıcı daha güçlü hale getirir. Bu tür şeyler." Bir süre eline baktı. "İki yedili. Altı bakır."

Davian tereddüt etti. Kelosh kartları hakkında yalan söylüyordu, ama Davian bunu görmezden geldi, bunun yerine genç kadının Talmiel'deki o geceyi düşündü

onları kurtardı. Onları esir alanların nasıl öldüğünü düşündü. "Ruh çalmak nedir bilmem," dedi sessizce, "ama tek gereken bir çentik ve ölüyorsun. Anında. Bunu kendi gözlerimle gördüm."

Birkaç saniye etkileyici bir sessizlik oldu, sonra Gorron homurdandı. "Muhtemel bir hikâye," dedi alaycı bir ifadeyle başını sallayarak. "Üç sekiz."

Davian kendini hazırladı. Gorron yalan söylemişti. Sonunda her şey bitmişti.

Ancak Gorron teklifini yapmadan önce durakladı, sonra ayağa kalkarak belindeki deri kılıflı kılıcı çıkardı. Kılıcı çıkardı ve hem kılıcı hem de kınını masanın üzerine koydu. Kılıcın kendisi çok güzeldi, zarifçe kıvrılmıştı ve kabzasında incelikle işlenmiş gümüş kakmalar vardı. Yine de süslü olmaktan çok daha fazlasıydı. Usta bir zanaatkârın kılıcı gibiydi.

"Sadece işçilik bile iki katı değerinde," dedi. "Ama kılıç? Binlerce kafirin ve iğrençliğin katili? Paha biçilemez."

Kelosh Gorron'a açık bir şaşkınlıkla baktı. "Avcıya mı oynuyorsun? Neden?" Başını kaşıdı. "Bu sadece dostça bir oyun Gorron."

Gorron bir an sessiz kaldı, sonra kaşlarını çatı. "Ona yenilmeyeceğim Kelosh," dedi başını Davian'a doğru sallayarak. "Kiminle eğitim aldığı, kaç iğrenç yaratık öldürdüğü umurunda değil. Ona bir bakın! O daha bir çocuk!" Davian'a ters ters baktı. "Gerçek bir kılıcı yanlış ucundan başka bir yerinden gördüğüne bile inanmakta zorlanıyorum. Bir tane kazanmaya çalışsın da görelim."

Kelosh omuz silkti. "Bu senin kararın Gorron," dedi ve Davian'a özür dileyen bir bakış attı. Etrafına bakındı. "Bu konuda onu aramak isteyen var mı?"

Davian göz ucuyla Wirr'in başını salladığını gördü. Gorron belli ki kılıcı seviyordu. *Binlerce sapkın ve iğrençliğin katili*. Bütün akşam boyunca içinde olan korku aniden kaybolmuş, yerini yakıcı bir öfkeye bırakmıştı. Bu adamlar Yeteneklileri öldürmüştü. Onun gibi insanları öldürdüler, Asha'yı, Wirr'i. Ve bundan gurur duyuyorlardı.

"Gesh," dedi usulca.

Gorron yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona baktı. Davian'ın önünde kaybedecek çok şeyi vardı ve ancak bir aptal Gorron'un bu kadar büyük bir bahisle blöf yaptığını düşünebilirdi. Kelosh arkadaşının yüzündeki ifadeyi gördü ve inledi.

"Belki de alternatif bir yol bulabiliriz-"

Kelosh'un sözleri Gorron'dan gelen bir öfke çığlığıyla kesildi. Davian'dan önce

Avcı tepki verebilecekken kemerinden bir hançer çıkarmış ve ona doğru hamle yapmıştı.

Zaman yavaşladı.

Gorron'un yüzündeki öfkeye bakılırsa, Davian'ın adamın öldürücü bir darbe indireceğinden hiç şüphesi yoktu. Hâlâ oturduğu yerden Avcıyı masadan kaptı ve umutsuzca kendisiyle sıçrayan Gorron arasına koydu.

Kılıcın ucu Gorron'un göğsüne saplandı.

Davian'ın bir bıçağın etin içinden geçebileceğini hayal ettiğinden çok daha kolay bir şekilde içeri kayd. Gorron dondu kaldı, hançer elinden yere düştü, sonra tökezleyerek geri çekildi. Anlayışsızca Davian'a baktı; şiddetli bir öksürük tuttu ve ağzından kan fışkırdı.

Sonra gözleri yukarı doğru kayd ve yere yığıldı. Altesh yanına koştu ama Davian onun ne söyleyeceğini daha o oraya varmadan biliyordu.

"O öldü," dedi Altesh, afallamış bir halde.

Tüm taverna sessizdi, herkes sırayla yerdeki cesede ve hâlâ kanlı kılıcı tutan Davian'a bakıyordu. Kılıcı indirdi.

Keloş birkaç dakika boyunca ciddiyetle ona baktı.

"Hiç bu kadar hızlı hareket eden *birini* görmemiştim," dedi Avcı sonunda, sesi hayretle yumuşamıştı. "Breshada'nın hakkını veriyorsun Shadat." İçini çekti, Gorron'un hareketsiz bedenine bakarken başını salladı, sonra masayı işaret "Sen ve arkadaşın gitmelisiniz. Kazandıklarınızı alın; saatle ben ilgilenirim. Onlara bunun Arayıcılar arasında olduğunu söylerim ve sorun olmaz. Ne kadar genç olduğunuzu görürlerse, bu sadece işleri geciktirir."

Davian sadece başını salladı, başka türlü cevap veremeyecek kadar uyuşmuştu. O ve Wirr sikke yığnını hızla çantalarına yerleştirdiler.

Kimse onların çıkışını engellemek için harekete geçemedi, dışarı çıkmış ve geceye doğru hızla ilerliyorlardı.

* * *

Wirr zorlukla nefes alarak elini kaldırıp yavaş yavaş durana kadar çeyrek saat koşular.

"Kimsenin bizi takip ettiğini sanmıyorum," dedi yutkunduğu nefesler arasında. "Muhtemelen-"

Davian'ın yumruğu burnuna çarpınca acı dolu bir çığlık attı. " ne geçiyordu senin?" Davian tısladı.

Çok fazla gürültü yapmadan kelimelere olabildiğince zehir kattı. "Biliyordun! Avcı olduklarını biliyordun ve beni doğruca onlara gönderdin. Daha da kötüsü. Bana söylemedin bile!" Arkadaşı ayağa kalkmaya çalışıyordu ama Davian bir adım öne çıktı ve yumruğunu tekrar burnuna indirerek bir acı iniltisi daha çıkardı. "Bu bir oyun değil, Wirr! Burada *ölebiliriz!*"

Wirr bu kez yerde kaldı ve yüzünde saf bir şok ifadesiyle Davian'a baktı. "Dav!" Davian öne doğru tehditkâr bir adım atarken, Wirr toprakta geriye doğru debelendi. "Özür dilerim!"

Davian arkadaşına baktı -şaşkın, üzgün, *korkmuş*- ve içindeki öfke boşaldı, örtmeye çalıştığı duyguyu açığa çıkardı.

Utanç verici.

Arkadaşının yanında dizlerinin üzerine çöktü ve aniden tüm vücudunun titrediğini fark etti.

"Onu ben öldürdüm Wirr," diye fısıldadı birkaç saniye sonra. "Kılıcı elime aldım ve..."

Wirr tereddüt etti ama arkadaşının öfkesinin yatıştığını görünce yanına oturmak için kaykıldı. Parmağıyla hafifçe burnunu yokladı. "Bu senin hatan değildi Dav," dedi. "Seni öldürecekti, tıpkı diğer tüm Üstün Yeteneklileri öldürdüğü gibi. Onun ne olduğunu unutma."

Davian yere baktı, kafasının içinde dönüp duran duygular yüzünden konsantre olamıyordu. "Ve bu onu doğru mu yapar?"

Wirr dudağını ısırdı, birkaç saniye sessiz kaldı. "Bundan kaçınılamazdı, Dav.

Talmiel ile aynı," diye belirtti sonunda.

Davian yüzünü buruşturdu. "Ama Talmiel'de kılıcı ben tutmuyordum."

"Yani bir başkasının hayatınızı kurtarması sorun değil, ama bunu kendiniz yaparsanız sorun olmuyor öyle mi?"

Davian ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Bilmiyorum Wirr," diye itiraf etti. "Kendimi kirli hissediyorum. Çekirdeğime kadar hasta. Sanki hayatımın en büyük hatasını yapmışım ve bunu geri almamın hiçbir yolu yokmuş gibi."

Wirr sadece başını salladı, belli ki ne söyleyeceğinden emin değildi. Bir süre sessizlik içinde oturdular, sonra Wirr boğazını temizledi. "Sana söylemeliydim. Ama bunu asla kabul etmeyeceğini biliyordum."

Davian derin bir nefes aldı. Sessizlik ona düşüncelerini düzene sokması ve az önce yaptığı şeyin şokunu arka plana itmesi için zaman vermişti. "Kim olduklarını nereden biliyordun? Ve kader, *neden, neden* ilk etapta onları seçtin?"

Wirr yüzünü buruşturdu. "Geshett bir Avcı oyunudur," diye itiraf etti. "İnsanların ne zaman yalan söylediğini anlama ve bir şeyleri gizleme yeteneklerini geliştirmeye yardımcı olduğunu söylüyorlar. Bu onların oynadığı *tek* oyun Dav ve başka kimsenin oynamasına izin verilmiyor." Omuz silktilti. "Senin yeteneğin Bulucuları harekete geçirmiyor ve İlkeler kapsamında değil. Yeterince para kazanmak için aklıma gelen tek yol buydu."

Davian dişlerini sıktı. Mantıklı gelse de, avcılardan hiçbiri onları Bulucularla kontrol edecek kadar şüphelenmediği için şanslıydılar. "Sadece... bir dahaki sefere bana her şeyi anlat. Kim olduklarını anladığımda kaçmamak için kendimi zor tuttum."

Wirr hafifçe gülümsedi ve salladıkça şingırdayan bir ses çıkaran çantayı eline aldı. "Her şey düşünüldüğünde Dav, çok iyi iş çıkardın."

Her şeye rağmen Davian usulca güldü. "Zamanın yarısında düşünebildiğim tek şey, 'kardeşlerini' kandırmak için onun adını kullandığımı öğrenirse Breshada'nın yüzünün nasıl görüneceğiydi."

Wirr sırtıttı. "Kızgın. Onu kızgın olarak hayal ediyorum."

Davian gülümsedi ve acının küçük bir kısmı -en kötü kısmı- biraz olsun azaldı. Ayağa kalktı ve elini uzattı. Wirr bir an tereddüt etti, sonra sıkıca kavradı ve Davian'ın onu ayağa kaldırmasına izin verdi.

Wirr cebinden bir mendil çıkararak, "Sanırım burnumu kırdın," diye homurdandı. Burnunu sildi ve bez kana bulanmış halde çıkınca yüzünü buruşturdu.

Davian, "Hak etmediğin bir şey değildi," dedi.

Wirr homurdandı. "Sanırım bu doğru." Davian'a baktı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Dav... Sormak zorundayım. Bunu nasıl yaptın?"

Davian şaşkınlıkla arkadaşına baktı. "Ne yapmak?"

"Nasıl bu kadar hızlı hareket edebildin? Bir saniye önce orada oturuyordun ve bir saniye sonra o kılıç Gorron'a saplanıyordu. Hızlı tepki verdiğinden şüphem yok ama bu..." Başını iki yana salladı. "Başka bir şey."

Davian hâlâ elinde duran kılıca baktı. Kılıç kılıfını açtı, eline aldı, denge hissine ve bıçağın temiz hatlarına hayran kaldı. "O buna

Avcı," diye işaret . "Eğer bir adı varsa..."

Wirr homurdandı. "Önemli görünmeye çalışan bir Avcı, başka bir şey değil. Bu isimlendirilmiş bir kılıç değil, Dav. Bunu söylemek kolay olurdu. Breshada'nınki gibi."

Davian başını sallayarak ifadenin doğruluğunu kabul etti. Fısıltı'yı görür görmez onda farklı bir şeyler olduğunu anlamıştı, hatta ne kadar etkili öldürdüğünü görmeden önce bile. Adını duyduğu kılıçların çoğunun isimleri ona bir anlam ifade etmemişti. Ancak Fısıltı'yı başında görünce, onu tanımlamak için mükemmel bir kelime olduğunu anlamıştı.

"Avcı" ise uymuyordu. Güzel bir kılıçtı -çok güzel bir kılıç- ama Wirr haklıydı. Olağandışı güçleri yoktu.

Kılıcı yavaşça yolun kenarındaki uzun otların arasına fırlattı. Değerli ya da değil, onunla daha fazla bir şey yapmak istemiyordu.

Wirr itiraz edecek gibi oldu ama sonra içini çekerek başını salladı.

Davian sonunda, "Eğer kılıç değilse, o zaman bilemiyorum," diye itiraf etti. "Her şey daha yavaş ilerliyor gibiydi, sanırım. Kılıcı aldım ve..." O anı hatırladıkça midesi bulanıyordu. Bir an için kusacağını sandı ama birkaç derin nefes onu tekrar sakinleştirdi. "Bunu açıklayamam, Wirr."

Wirr homurdandı. "Her neyse, hayatını kurtardı." Yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen ikimizin de hayatını. Onu durdurmak için Esans kullanmaya çalışacaktım."

Davian alçak sesle ıslık çaldı. "İlk Tenet olsun ya da olmasın, bu işleri ilginç hale getirebilirdi."

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı Wirr, neredeyse kendi kendine. Etrafına bir göz attı. Gökyüzü bu gece açıktı ve ay ışığı için henüz çok erken olsa da, yıldızlar yolu görmek için yeterli aydınlatmayı sağlıyordu. "İlerlemeye devam etmeliyiz. Şafak sökerken buradan ne kadar uzakta olursak o kadar iyi."

Bir süre sessizce yürüdüler, gecenin sessizliği Davian'ın çalkalanan sinirlerini biraz olsun yatıştırıyordu.

Wirr aniden boğazını temizledi. "Ciddiydim, biliyorsun," dedi tereddütle. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Biliyorum Wirr," dedi Davian. "Her şey ."

Bir süre daha sessizlik oldu, sonra Davian ellerini birbirine sürterek gece havasının soğuğuna karşı onları sıcak tuttu. Bu hareket kolunun biraz yukarı doğru çekilmesine neden oldu ve kendini ön kolundaki özenle kapatılmış yamaya bakarken buldu.

"Kelosh'un söyledikleri tuhaf," dedi boş boş. "Gerçekten dışarıda Mührü olmayan bir Yetenekli olduğunu mu düşünüyorsun? Belki Andarra'dan yeterince uzaklaşırsak..."

Wirr başını salladı. "Hayır. Doğu İmparatorluğu kadar uzaktaki Üstün Yeteneklilerin İşaret'e sahip olduğunu okudum - İlkeler yaratıldığında, pek çok ülke bu yüzden neredeyse bizimle savaşa giriyordu. Hepsi Andarra'nın bazı vatandaşlarının bağlı olduğu yasaları tek taraflı olarak yürürlüğe koymasına öfkeleni... ama tabii ki ordularındaki Üstün savaşımadığı için bunu sorun yapamayacak kadar zayıflardı." Önündeki bir taşı tekmeledi. "Bu ilginç. Antlaşma imzalandığında Gil'shar'ın en çok kızanlar arasında olduğu söyleniyordu; Sadıkların avantajlarını kullanmaları gerektiğini düşünüyorlardı. Ama sonuçta bu onlara herkesten daha çok yardımcı oldu. Orduları hiçbir zaman Üstün Yeteneklilere dayanmadı, bu yüzden etkilenmediler ve şimdi her zamankinden daha güçlüler."

Davian başını salladı, gerçi ilk cümleden sonra pek dikkatini vermemişti. Politika Wirr'in tutkusuydu, onun değil.

"Yazık oldu," diye belirtti. "Etrafta onca Bulucu varken bile, Tenet'lerden olmak burada faydalı olabilirdi."

Wirr kaşlarını çatı. "Nasıl yani?"

Davian bir kaşını kaldırdı. "Başlangıç olarak kendimizi savunmak daha kolay olurdu. Ve bizim hayatlarımızı riske atmamız yerine, sen Hediye'yi biraz para çalmak için kullanabilirdin. Birkaç kişinin cebinden para için fazla Öz gerekmezdi - en azından Bulucuları harekete geçirecek kadar değil."

Wirr isteksiz bir ses tonuyla, "Sanırım," dedi.

Davian ona şaşkın bir bakış fırlattı. "Katılmıyor musun?"

Wirr omuz silkti. "Sadece güçlerimizi insanlardan çalmak için kullanma fikrinden hoşlanmıyorum."

Davian, Wirr'in şaka yapıp yapmadığından emin olamadan arkadaşına baktı. "Bu değil mi *tam olarak* ne yaptık?"

Wirr başını salladı. "O adamlar paralarıyla kumar oynamayı seçtiler. Yalan söylediklerinin anlaşılamayacağına dair bahse girdiler ve kaybettiler. Bu ince bir çizgi, biliyorum ama farklı." İçini çekti. "Katılmıyor değilim Dav, özellikle de kendimizi gerçekten koruyabileceğimiz kısım konusunda. Ama ne istediğimize dikkat etmeliyiz."

Davian kaşlarını çatı. "Onlar Desrielitler," diye itiraz etti. "Fırsatını bulsalar bizi en yakın ağaca asarlar. Neden kendimizi kötü hissedelim ki?"

paralarını almak mı? Az önce onlardan birini *öldürmemin* haklı olduğunu söylemiyor muydun?"

"Bu senin hatan değildi," diye belirtti Wirr. "O bir Avcıydı, bir katildi ve nefsi müdafaaydı. Senin bahsettiğin şey ise dışarı çıkıp Yeteneği sıradan insanlardan çalmak için kullanmak. İhtiyacımız olduğunu biliyorum ama... bu yine de bir suiistimal olurdu, Dav. Savaştan önce, Augurlar Üstün Yeteneklilerin de 'ihtiyaç duyduklarında' başkalarından faydalanmak için Özlerini kullanmalarına izin veriyorlardı. Bunun Andarra'yı daha iyi bir yer haline getirmek için olduğunu söylediler. Bakın bu bizi nereye getirdi." Davian konuşmanın gidişatına şaşırarak başını salladı. "Yani... Antlaşma'nın haklı olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu şaşkınlıkla. Öğrenciler arasında Antlaşma'yı tartışmak yasaktı; Talean her zaman etrafta olduğu için bu konu aralarında hiç açılmamıştı. Gerçi buna gerek olmamalıydı. *Her* Üstün Yetenekli Antlaşma'yı ve özellikle de İlkeler'i istiyordu, gitti.

Wirr başını iki yana salladı. "Elbette hayır," dedi biraz savunmacı bir tavırla. "Ama tüm İlkeleri ya da sadece bazılarını kaldırma şansınız olsaydı ne yapardınız?"

Davian tereddüt etmeden, "Hepsini çıkarın," dedi.

Wirr iç çekti. "Gerçekten mi? Yeteneğin nasıl kullanılacağına dair *bazı* kısıtlamaların iyi bir şey olduğunu düşünmüyor musun?"

"Ne gibi?"

Wirr omuz silkti. "Dört İlke var. İlkini ele alalım: Yeteneğin, Yetenekli olmayanlara zarar vermek ya da onları engellemek amacıyla kullanılmaması. Bu neden bu kadar kötü?"

"Çünkü kendimizi savunamayız," dedi Davian. "Bunun bizi sadece normal insanların seviyesine indirdiği argümanını biliyorum ama Üstün Yeteneklilerden *nefret ediliyor*. Hiçbir zaman tek bir kişi tarafından saldırıya uğramayız; her zaman bir kalabalık olur." Farkında olmadan yüzündeki yara izine dokundu.

"Doğru." Wirr bir an için rahatsız görünüyordu, hedefe ne kadar yaklaştığını fark etmişti. "Peki ya bu ilke değiştirilip Üstün Yeteneklilerin kendilerini savunmak için Öz kullanmalarına izin verilseydi?"

Davian bir an düşündü. Bunun yine de yeterli olmayacağını söylemek istedi ama argümanı kafasında sonucuna kadar takip ettiğinde, elinde bir gerekçe olmadığını anladı. "Sanırım bu iyi olur," dedi isteksizce.

Wirr memnuniyetle başını salladı. "İkinci İlke: Yeteneğin kandırmak, korkutmak ya da başka bir şekilde Yetenekli olmayanların aleyhine çalışmak için kullanılmaması.

Sorun mu var?"

"Bir şeyler çalamayız."

Wirr gözlerini devirdi. "Ciddiyim."

Davian içini çekti, bir an düşündü. "İlkiyle aynı," dedi. "Bu çok genel. Yeteneği kendimi bir hırsız olarak saklamak için kullanamam ve bu sorun değil. Ama peşimde beni öldürmeye çalışan insanlar varsa, sırf Yetenekli olduğum için kendimi gizleyebilme yeteneğine sahip olmak isterdim."

Wirr başıyla onayladı. "Birinci İlkeye getirilen istisna ile büyük ölçüde çözülebilecek bir sorun."

Davian gülümsedi. "Bunu çok , değil mi?" Wirr omuz silkti. "Politika okumanın zevkleri."

Davian onlar yürürken yıldızların aydınlattığı gökyüzüne baktı. "Diyelim ki Üçüncü İlke kalıyor, hiç değilse kendi güvenliğimiz için - Yöneticiler ve Üstün Yetenekliler birbirlerine fiziksel ya da başka bir şekilde zarar veremezler. Dördüncü İlke hakkında neyi değiştirdiniz?"

"Bence Dördüncü muhtemelen kaldırılabilir," diye itiraf etti Wirr. "Diğer üçü yerinde olduğu sürece, Yöneticilerin bize her zaman söylediklerini yapmaya zorlanmamız için bir neden göremiyorum. Bekçilere ihtiyacımız yok."

Davian başını salladı ve arkadaşının en azından bu konuda kendi düşüncelerini yansıtmamasından dolayı rahatladı. "Peki ya Antlaşma'nın kendisi? Tüm Andarran yasalarında yapılan değişiklikler?"

Wirr omuz silkti. "Bunların bazılarının da gözden geçirilmesi gerekecek elbette.

Ancak burada bazı makul kontroller ve dengeler var." "Tekrar yönetmemiz gerektiğini düşünmüyor musunuz?"

Wirr Davian'a seviyeli bir şekilde baktı. "Normal bir insandan daha güçlü ve hızlıyım. Her gün birkaç adamın yapacağı işi yapabilirim, sonra da geceleri uyumak yerine başka şeyler yapmak için Rezervime dokunabilirim. Her şey yolunda giderse, çoğu insandan yirmi yıl daha uzun yaşayacağım, belki de daha fazla." Durakladı. "Ama bu beni daha akıllı yapar mı? Daha adil? Bu nitelikler beni otomatik olarak iyi bir yönetici, hatta Yeteneğe sahip olmayan birinden daha iyi bir yönetici yapar mı?"

Davian sessiz kaldı. Wirr'in haklı olduğunu biliyordu ama yine de bu onu rahatsız etmişti; nedense bunu daha önce hiç düşünmemişti. Antlaşmanın yanlış olduğu, Üstün Yeteneklilerin hak ettikleri yerden gasp edildikleri okul içinde her zaman kabul görmüştü.

Sonunda iç çekti. "Haklısın. Senin herhangi bir şeyden sorumlu olman düşüncesi dehşet verici." Wirr'le kısa bir sırtış alışverişinde bulunduktan sonra omuz silkti. "Çok da önemli değil zaten. Anladığım kadarıyla, Gemi

yaratılan İlkeler ancak Kral Andras ve Üstün Yeteneklilerden biri birlikte çalışırsa onları değiştirmek için kullanılabilir. Ve herkes Kral Andras'ın Üstün Yeteneklilerden hiçbirine bunu yapacak kadar güvenmeyeceğini biliyor."

Wirr başını salladı. "Doğru. Yine de ilginç bir alıştırma."

Davian başını eğdi, birdenbire konuşmanın -sonunda- düşüncelerini önceki olaylardan uzaklaştırdığını fark etti.

Wirr konuyu değiştirerek, "Senin şu kutu hâlâ parlıyor mu?" diye sordu.

Davian akşamki olaylardan sonra Gemi'yi neredeyse unutmuştu. Onu cebinden çıkardı, karanlıktaki ani ışık yüzünden yarı kör olmuştu. Son birkaç gündür yanardöner sembolü birkaç kez görmüştü ama her seferinde tutarsız olmuş, o incelerken bile sık sık solmuştu. Ancak bu sabah parlayan çizgiler daha güçlü, daha sabit hale gelmişti ama yine de küpün sadece tek bir yüzünden yayılıyordu.

Kutuyu yavaşça çevirdi. Kurdun görüntüsüyle farklı bir yüz aydınlandı. Tekrar çevirdi, bu sefer ilk tuttuğu şekle geri döndü. İlk taraf bir kez daha aydınlandı.

"Hâlâ göremiyor musun?" diye sordu Wirr.

"Hayır," dedi Wirr, sesi endişeli geliyordu. Davian onu suçlayamazdı. Sembol şüphesiz Öz tarafından üretiliyordu; sadece Davian'a görünür olması imkânsız olmalıydı.

Davian kutuyu dikey olarak çevirdi; yine yanan yüz soldu ve yeni bir yüz aydınlandı. Parmaklarını gravürlerin üzerinde gezdirdi. Bu bir bulmaca mıydı? Kutunun nasıl açılacağına dair bir işaret mi, yoksa başka bir şey mi? Hafifçe salladı ama her zamanki gibi hiçbir şey kıpırdamadı. Ya boştu, ya tamamen sağlamdı, ya da içindeki her neyse sıkıca paketlenmişti.

Sembolü gösteren tarafa dokundu. Dokunduğunda sıcaktı; parmağı metalle temas ettiğinde, ucu beyaz bir ışığın içinde kayboldu. Yine de sıcaklığın dışında hiçbir his yoktu. Kutunun amacını anlamasına yardımcı olacak hiçbir şey yoktu.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde onu havaya fırlattı ve bunu yaparken kenarları birbirine karışacak şekilde döndürdü.

Onu yakaladığında kaşlarını çatı. Az önce bir şey mi görmüştü?

Tekrar fırlattı, bu sefer daha yükseğe, kutuyu öyle bir döndürdü ki bir küpten çok bir silindir gibi göründü. Heyecanlı bir sırtışla onu havadan kaptı, sonra aynı hareketi tekrarladı. Küçük de olsa bir düşünce oluşmaya başladı

İlk başta, ama emin olana kadar hızla büyüdü.

Gülerek küpü son bir kez daha yukarı doğru fırlattı.

Wirr gözlerini kısmış, endişeli bir ifadeyle onu izliyordu. "Sen... iyi misin, Dav?"

Davian durdu ve küpü Wirr'in şaşkın yüzünün önünde tuttu.

"Ben iyiden de iyiyim," dedi muzaffer bir edayla. "Nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum."

Bölüm 11

"Bundan emin misin?" diye sordu Wirr, şüphesini sesinden uzak tutmaya çalışarak.

"Öyleyim." Davian kendinden emin görünmek için elinden geleni yaptı, ama içten içe dün gecenin kesinliği biraz azalmıştı. Şu anda durdukları kavşağa varmadan önce bütün sabah yürümüşlerdi. Kuzeye giden yol boyunca devam ederlerse, Thrindar'a doğru ilerlemeye devam edeceklerdi. Davian'ın teorisini kabul ederlerse doğuya dönecekler, Malacar ormanına girecekler ve medeniyetten uzaklaşacaklardı.

Bronz kutu aslında bir Yol Bulucu'ydu. Öyle olmalıydı. Davian yıllar önce bir keresinde onlar hakkında bir şeyler okumuştı -bir nesne diğerine uyumlanmıştı, bir tür pusula görevi gören ve her zaman karşıtını işaret eden bir Kap.

Küpü elinde yuvarladı. Şu anda, hangi yöne çevrilirse çevrilsin, kurt sembolüyle aydınlanan taraf doğuya bakan taraftı. Bu mantıklıydı. Ilseth zamanı geldiğinde onu sig'nari'ye götüreceğini söylemişti. Doğru açıklama bu olmalıydı.

Tek sorun, Wirr'in de kuşkuyla belirttiği gibi, Yol Bulucu yapma sanatının yüzyıllar önce kaybolmuş olmasıydı. Bu durum Wirr'in parıltıyı görememeye devam etmesiyle birleşince Davian'ın içinde rahat edemeyeceği kadar büyük bir belirsizlik oluşmuştu.

İki çocuk farklı yolları düşünürken uzun bir duraklama oldu. Sonra Wirr hafifçe omuz silkti.

"Sana güveniyorum," dedi. Sesinde alay ya da sorgulama yoktu.

Davian ona minnettar bir bakış attı ve başka bir şey söylemeden doğuya doğru yola koyuldular.

* * *

Malacar ormanına giden yol, son birkaç gündür seyahat ettikleri yoldan çok daha sessizdi ve sonuç olarak Davian'ın omuzları arasında sürekli oturan gerginlik gevşemeye başladı. Hava güzeldi ama çok sıcak değildi ve o ve Wirr rahat, arkadaşça bir sessizlik içinde seyahat ederken iyi zaman .

Boş boş Asha'nın onların gidişine nasıl tepki verdiğini tekrar merak etti. Bu son birkaç haftadır aklını çok kurcalayan bir konuydu; kendini onun yerine koymaya çalıştığı her seferinde bir suçluluk duygusu hissediyor, konumları tersine dönseydi endişe, kafa karışıklığı, hatta belki de ihanet duygusu hissedeceğini biliyordu. Onun o anda ne yaptığını merak etti - Athian Büyüklere gittikten sonra her şey normale döndüyse muhtemelen bir dersteydi.

Kendi kendine iç geçirdi. Onu ne kadar özlese de Caladel'de, Wirr'le birlikte karşı karşıya oldukları tehlikelerden uzakta olması daha iyiydi.

Etrafına bakındı. Malacar'ın kenarına varmışlardı; açık tarlaların yerini hızla uzun, kalın gövdeli ağaçlar alıyordu. Çok geçmeden yolun üzeri yeşilliklerle kaplandı ve sadece birkaç güneş ışığı örtünün arasından sıyrılıp yola ulaşabildi. Yine de ormanın, yolculuklarında şimdiye kadar gezinmek zorunda kaldıkları tehditkâr ormanın aksine neşeli ve havadar bir havası vardı. Ağaçlar görüş mesafesini arttıracak kadar aralıklıydı ve çalılıklar çok azdı.

Davian ve Wirr dostça sohbet ediyorlardı, güneş nihayet ufku altına kaymak üzereydi ki Davian kaşlarını çatı ve aniden durdu.

Wirr arkadaşının durduğunu fark etmeden önce birkaç adım daha attı. "Şimdiden yoruldu mu?"

Davian başını salladı, elini cebine attı ve içindeki Kap'ın sıcaklığını hissettiğinde neredeyse elini geri çekecekti. Dikkatle kutuyu dışarı çekti. Güneşte çok uzun süre kalmış bir taşa dokunmak gibiydi; tutmak mümkündü ama sadece nazikçe ve o zaman bile ısının çok fazla olmasını önlemek için birkaç saniyede bir tutuşunu değiştirmesi gerekiyordu.

Onu vücudundan uzak tutarak incelemeye çalıştı. Parıltı artık o kadar parlaktı ki kurt sembolünü seçmek imkânsızdı.

"Sanırım yaklaştık," dedi.

Wirr kutuya baktı, yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. "Sen öyle diyorsan," dedi iç çekerek. "Hâlâ doğuyu mu gösteriyor?"

Davian bir an gözlerini kıstı, sonra başını salladı.

"O halde aksi söylenene kadar bu yoldan gitmeye devam edelim."

Birkaç dakika daha yürüdüler, bronz geminin sıcaklığı Davian'ın pantolonunun kaba kumaşından bile rahatsız edici olmaya başlamıştı. Yolda bir virajı dönüp aniden, sarsıcı bir şekilde durduklarında Wirr'den onu tutmasını istemeyi düşünüyordu.

İleride, yolun hemen dışındaki bir açıklıkta, Desriel'in üniformasını giymiş bir grup asker kamp kuruyordu. İlk bakışta yaklaşık on kişi gibi görünüyorlardı ve her birinin bileğinde bir Bulucu'nun belirgin parıltısı vardı. Askerlerden birkaçı onları fark ederek başını kaldırdı.

"Yürümeye devam et," dedi Wirr yumuşak bir sesle. "Şu anda yapabileceğimiz en kötü şey korkmuş görünmek."

Davian mekanik bir şekilde bir ayağını diğerinin önüne bacaklarını hareket etmeye zorladı. Daha önce de Desrielite askerleri görmüşlerdi ama bu kadar yakından ve bu kadar büyük bir grup halinde değillerdi. Davian'ın ağzı kurumuştı ve üşüme ile terin garip bir bileşimini hissediyordu. Yüzündeki kanın çekildiğini biliyordu; nefes alış verişini düzgün tutmaya çalışarak kendini yavaş yavaş kontrol altına almaya çalıştı. Askerler onlara bakıyordu ama hiçbiri onları durdurmak için harekete geçmemişti. Sorun yoktu. Sadece yürümeye devam et.

Wirr yanlarından geçerken askerlere dostça el salladı ve birkaçı kibarca başını sallayarak karşılık verdi, görünüşe göre sadece gezgin olduklarından ve tehdit oluşturmadıklarından memnunnlardı. Davian dehşet içinde olsa bile Wirr'in soğukkanlılığından etkilenmeden edememişti. Arkadaşı hiçbir sorun yokmuş gibi görünüyordu; sanki öğleden sonranın sıcaklığının tadını çıkarıyormuş gibi geziniyor, dolanıyordu.

Neyse ki, yoldaki bir sonraki viraj sadece yüz metre . Bir dakika içinde askerler bir kez gözden kayboldu.

Çocuklar görüş alanından çıktıklarından emin olur olmaz durdular. Davian ellerini dizlerine koyarak eğildi, uzun ve yavaş bir nefes verdi, sonra rahatlama hissiyle neredeyse yüksek sesle gülecekti. Wirr de benzer şekilde derin bir nefes verdi ve Davian'ın görebilmesi için ellerini uzattı. Elleri titriyordu.

"Orada iyi iş çıkardın, Dav," dedi Wirr ciddiyetle, yüz ifadesi düşmüştü. Şimdi Davian'ın hissettiği kadar sarsılmış görünüyordu. "Seni gördüğüme neredeyse sevinmiş gibiydin.

onları."

Davian güldü. "Ben mi? Başını dik tutmasaydın kuyruğumu kıştırıp kaçacaktım," dedi biraz da hiddetle. "Arkamı dönmek için kendimi zor tuttum ama sen El-lanetli ormanın sahibiymişsin gibi yanımdan geçip gittin." Yüzünü ovuşturdu, muhtemelen manyakça bir kıkırdama olarak ortaya çıkacak olan şeyi bastırdı.

Wirr onu sırtından alkışladı. "Eh, her geçtik."

Akıllarını başlarına toplamak için yeterli zamanı bulduktan sonra ilerlemeye devam ettiler. Ancak bir dakika bile geçmeden Davian tekrar durdu. Bir şeyler ters gidiyordu; Gemi'nin sıcaklığı azalmaya başlamıştı.

Telaşla cebini karıştırıp kutuyu çıkardı ve daralmış gözlerle bronz yüzeyi inceledi. Sonra homurdanarak kutuyu elinde birkaç kez çevirdi ve boş yere yanıldığını umdu.

"Ne oldu?" Wirr sordu.

Davian dudağını ısırıldı. "Diğer yönü gösteriyor."

"Askerlere doğru mu?"

Davian tereddüt etti, sonra başını salladı. "Askerlere doğru."

Wirr, Davian'ın daha önce kullandığını hiç duymadığı bir dizi şiddetli küfür savurdu. Sonra kendini toparlamak için birkaç derin nefes aldı.

"Elbette öyle," dedi sakince.

* * *

İki çocuk askerlerin kampının görüş alanına geri döndüklerinde -çevredeki çalılıkları siper olarak kullanarak- güneş ufkun altında kaybolmuş, ardında sadece donuk pembe bir parıltı bırakmıştı.

En fazla yüz metre uzaktaydılar ama derinleşen gölgeler, ani hareketler yapmadıkları sürece kolayca gizlenmelerini sağlıyordu. Davian yüzükoyun yattığı yerden, düzenli ve tertipli görünen kampın tamamını görebiliyordu. Askerlerin çoğu küçük bir ateşin etrafında oturmuş sohbet ediyor ve gülüyordu; bir çift nöbetçi ateşle yolun ortasında, sırtları alevlere dönük bir şekilde oturuyordu.

Diğerlerine daha yakın ama yine de ayrı duran bir başka adam, üstü kapalı küçük bir arabaya yaslanmıştı. Davian izlerken, adam arabanın önündeki dar pencereden bakıyor ve alçak sesle bir şeyler söylüyordu

ve sonra içine tükürdü. Ateşin yanında onu izleyen bir asker sadece güldü.

Adamların tavırlarına bakılırsa kimse bir saldırı ihtimalini düşünmüyordu. Nöbetçi çift, sadece ara sıra yola doğru bakarak bir hareket olup olmadığını kontrol ediyordu. Arabanın yanındaki adam arkadaşlarının konuşmalarını dinlerken yarı uykulu görünüyordu, sadece arada bir yorum yapmak için kıpırdanıyordu.

Yine de birileri bütün gece uyanık kalacakmış gibi görünüyordu. Yol Bulucu Davian'ı her neye götürüyorsa, onu geri getirmek zor olacaktı.

Wirr onun yanında kıpırdandı. "Peki tam olarak ne arıyoruz?" diye fısıldadı. "Sig'nari'nin bu grupla arkadaşlık edeceğini düşünemiyorum."

"Emin değilim," diye itiraf etti Davian. Kaşlarını çatarak kampı taradı. Yol Bulucu'nun burada bir şeye işaret ettiğine dair çok az şüphe vardı; yaklaştıkça cebinden yayılan ısı yeniden rahatsız edici bir hal almıştı. Sig'nari'lerden biri gerçekten de bir grup Desrielite askerinin arasında saklanıyor olabilir miydi? Yoksa Yol Bulucu'nun muadili olan nesne bu adamlar tarafından bir şekilde bulunmuş ya da çalınmış mıydı? İkinci ihtimalin sonuçlarını düşünmemeye çalıştı.

Wirr tekrar pozisyon değiştirerek çalıların arasından baktı. "Belki de arabanın içindedir?" diye önerdi.

Davian gözlerini kısarak arabayı daha iyi görmeye çalıştı. Normalden daha sağlam inşa edilmişti; geleneksel branda çatı yerine sağlam ahşaptan bir çatısı vardı ve tekerlekler üzerinde büyük bir kutu gibi görünüyordu. Görünen tek pencere ön tarafta, ateş ışığında parlayan kalın çelik çubuklarla çaprazlanmış küçük bir yarıktı.

Bir süre sonra Davian, içerideki herhangi birinin dışarı çıkmasını engellemek için kapının üzerinde ağır bir ahşap girişin durduğunu fark etti.

"Haklısın," dedi dudaklarını ısırarak. "Aradığımız kişi orada kilitli olmalı."

"Harika." Wirr içini çekti ama Davian'ın sözlerine itiraz etmedi, belli ki kendisi de aynı sonuca varmıştı. "Buraya kadar geldik. Sanırım onları dışarı çıkarmaya çalışacağız?"

Davian birkaç saniye boyunca silahlı askerlere baktı.

"Sanırım öyleyiz," dedi isteksizce.

* * *

Sonraki birkaç saati sadece gerektiğinde birbirlerine fısıldayarak bekleyerek geçirdiler.

Sonunda kamp ateşinin etrafındaki askerler birer birer çadırlarına çekilmeye başladı, kısa süre sonra onları yolda nöbet tutan bir çift adam izledi. Ateş parlayan közlerden biraz daha fazla söndü, sonra da çekilen son asker tarafından tamamen söndürüldü. Kampın üzerine ağır bir sessizlik çöktü, sadece arabanın yanındaki yalnız nöbetçinin ara sıra kendi kendine mırıldanmasıyla bozuldu.

Davian sesini alçaltarak, "Saldırıya uğramaktan pek endişeli görünmüyorlar," dedi.

Wirr başını salladı. "Onlar Desrielite askerleri. Buralardaki haydutların bile Gil'shar'ın yanlış tarafına geçecek kadar gözü dönmüş olacağından şüpheliyim," diye fısıldadı.

Davian ellerini gergin bir şekilde birbirine sürttü. "Peki bunu nasıl yapacağız?"

Wirr bir tırnağını ısırdı. "Sanırım nöbetçiye gizlice yaklaşıp onu bayıltacağız ve kimse uyanmadan o vagona girmeye çalışacağız," dedi Davian'ın istediğinden daha kararsız bir sesle. "Sonra da ormanın içinde kayboluruz."

Davian yüzünü buruşturdu. "Hediye'yi biraz daha az riskli hale getirmek için yapabileceğin bir şey yok mu?"

Wirr başını salladı. "Bunu düşündüm ama yok. Birinci ve İkinci İlkeler onlara zarar vermemi, onları bağlamamı, hepsini uyutmamı ya da gerçekten işe yarar herhangi bir şey yapmamı engelleyecek. Muhtemelen yapabileceğim en iyi şey, gerekirse aceleyle şu vagonun kapısını açmak olur."

Davian homurdandı. "İş o noktaya gelirse başımız belada demektir. Olabildiğince avantajlı bir başlangıç yapmamız gerekecek."

"Malacar büyük bir orman ve ben nasıl iz süreceğimi bilirim," diye güvence verdi Wirr. "Peşimize düşmedikleri sürece bize bir şey olmaz."

Davian bu ifadeyi başını sallayarak onayladı ama karanlık kampa bakarken kendini hiç de iyi hissetmiyordu. Yine de buraya kadar gelmişlerdi. Sig'nari ile temas kurabilirlerse, kesinlikle bir çıkış yolu olacaktı.

Başka bir tartışma olmadan Davian ve Wirr etrafta dolaşmaya başladılar.

Davian, ayağı kuru bir dala her takıldığında yüzünü buruşturarak açıklığın kenarına doğru ilerledi. Çok geçmeden arabaya yaklaşılmaya cesaret edebilecekleri kadar yakın, elli metre kadar uzakta konumlanmışlardı. Kamp karanlığa gömülmüştü; bu gece sadece bir parça ay vardı ve bulutlar onun bile üzerinde ara sıra hareket ediyordu. Loş ışıktaki araba, çadırlar ve nöbetçi, ötelindeki ormanın karanlık fonunda belirsiz şekillerden biraz daha fazlasıydı.

Wirr Davian'a baktı, o da acımasızca başını salladı ve çarpan kalbini görmezden gelmeye çalıştı. Çadırlarındaki adamlar şimdiye kadar uyumuş olmalıydı. Başlamak için çok iyi bir zamandı.

Yavaş ve çömelerek koşar adımlarla ilerlediler, arabaya eğik bir açıdan, muhafızların göz hizasının dışından yaklaştılar. Wirr birkaç dakika önce sağlam bir ağaç dalı bulmuştu; onu bir sopa gibi tutarak Davian'ın önündeki vagonun yan tarafına doğru kaydı. Donuk bir çıtırdama sesi duyuldu ve ardından ağır bir gümbürtü geldi.

Davian temkinli bir şekilde arkadaşına katıldı ve birkaç saniye kıpırdamadan durdular, çadırlardan gelecek alarm çığlıklarını dinlerken nefeslerini tuttular. Hiçbiri gelmedi.

Wirr'e başını sallayan Davian, olabildiğince hafif hareket ederek ilerledi. Hareketsiz nöbetçiye görmezden gelerek vagonun kapısını inceledi.

Mandal mekanizması sağlamdı ama yeterince basitti. Çadırlara doğru gergin bir bakış daha attı. Wirr ona kaşlarını kaldırdı ama Davian elleriyle hızlı bir hareket yaparak her şeyin kontrol altında olduğunu gösterdi. Wirr'in henüz Esans kullanmasına gerek yoktu.

Zorlukla nefes almaya cesaret ederek mandalı açtı ve kapıyı yerinde tutan kalın ahşap çubuğu yavaşça kaldırdı. İyi yağlanmıştı ve Davian'ın korktuğu gıcırtilardan hiçbiri olmadan kolayca yukarı doğru kaydı. Küçük kapıyı çekerek açtı ve merdivenleri tırmanarak içerideki karanlığa baktı.

Dışarı loşsa da vagonun içi zifiri karanlıktı. Davian bir an için kapıda durdu, gözlerini kısarak baktı, gözlerinin bulanıklığa alışmasına izin verirken kokudan biraz öğürdü. İçeri girdiğinde başını tavana çarpmamak için neredeyse iki büklüm olmak zorunda kaldı; sonunda diz çöktü, yerde bir nem havuzu olduğunu fark ettiğinde neredeyse tekrar ayağa kalkıyordu. Burnunu kırıstırarak bunun sadece su olması için dua etti.

Vagonun uzak duvarına yaslanmış bir figürü seçebiliyordu. Kıpırdadı ve mahkûmun uyanık olduğunu, onu izlediğini fark etti.

Davian onlara doğru süründü.

"Yardım etmek için buradayım," diye fısıldadı. "Beni Ilseth Tenvar gönderdi."

Uzun bir sessizlik oldu ve sonra şekil tekrar değişti. Zincir Davian'ın yüreğini ağzına getirdi; elleri ve dizleri üzerinde olabildiğince hızlı dönerek kapıdan dışarı baktı. Kamp hâlâ sessizdi.

Dışarı çıktı, muhafızın yattığı yere doğru süründü, sonra anahtarların belli belirsiz şingirtisini duyana kadar aceleyle üzerini yokladı. Davian onları askerin cebinden aldı ve aceleyle arabaya geri döndü.

Gözleri bu kez çabuk alışabildi ve kurtarmaya çalıştığı adamın durumunu görünce kısa bir süre durdu. Yüzünün tamamını çirkin, renksiz lekelerle kaplayan büyük morluklar vardı; bir gözü şişmiş ve dudağı birden fazla yerden yarılmıştı. Başının sol tarafına ve boynuna daha eski bir yaradan kurumuş kan bulaşmış, o kadar çok yırtılmış ki artık bir paçavradan farksız hale gelmiş olan tuniğini lekelemişti. Kıyafetindeki yırtıklardan daha fazla çürük ve sol kolunda karanlık bir şekilde parlayan bir Kelepçe görünüyordu; adamın nefesi kesilmişti ama Davian'ı yakından izliyordu ve en azından neler olup bittiğinin farkında gibi görünüyordu.

İki adam birbirini düşünürken Davian dalgınca cebindeki Kap'a dokundu, parmağı kutunun metalik yüzeyine sürtündü. Durakladı. Yabancıнын sağ bileğindeki kelepçenin yanında bir parıltı belirmişti

-Bir anda tekrar kayboldu, ama karanlığa karşı belirgin bir şekilde.

Davian parmağını tekrar Gemiye dayadı, kaşlarını çattı ve rahatsız edici ısıyı görmezden geldi. Aynı ışık canlandı. Parıltı bir kez daha sönerken daha yakından bakmak için öne eğildi, sonra kendi kendine başını salladı.

Kurt sembolü, mahkûmun bileğine ince siyah çizgiler halinde dövme olarak işlenmişti.

Bulmak için gönderildiği kişi kesinlikle buydu.

Yüzükte sadece üç anahtar vardı ve ikincisi anahtar deliğine uyuyordu. Kilit keskin bir klik sesiyle açıldı ve Davian adamın yüzünde minnettarlığa benzeyen bir ifade gördüğünü sandı, ama adam ağırlığını hareket ettirmeye çalışırken bu ifadenin yerini anında acı dolu bir kaş çatma aldı.

"Yürüyebilir misin?" Davian fısıldadı.

Adam başını salladı; irade gücüne benzeyen bir hareketle kendini kaldırarak kapıya doğru süründü. Davian yabancıнын durumunu görünce yüzünü buruşturarak arabadan inmesine yardım etti. Ay ışığında adamın yaraları daha da kötü görünüyordu. Davian onun hâlâ bu kadar güçlü olmasına hayret etti.

dur.

Birdenbire çadır kümesinin içinden bir bağırış duyuldu. Davian'ın kalbi küt küt atmaya başladı.

Onları dışarıda bekleyen Wirr, yabancıнын kötü durumunu görünce yüzü kızardı ama yorum yapmadı. "Burada olduğumuzu biliyorlar," dedi, diğer bağırışlar ilkinde cevap verirken tonu acildi. "Gitmemiz gerek."

Davian dehşete düşmüş bir halde ona baktı. "Fazla uzağa gidemeyiz." "Denemek zorundayız."

Wirr yabancıнын bir kolunu, Davian da diğerini tutarken zaman yavaşlıyor gibiydi; askerler çadırlarından fırlayıp kılıçlarını hazırlarken ormana doğru beceriksizce koştular.

Davian içten içe her şeyin bittiğini biliyordu. Yalnız olsalardı, ormanın içinde kaybolabilirlerdi. Tutsağı taşırken, yakalanmadan önce elli adımdan fazla gidemezlerdi.

Wirr onu bırakırken aralarındaki adam Davian'ın üzerine yığıldı ve yaklaşan askerlerle yüzleşmek için döndü. Ellerini uzattı; göz kamaştırıcı beyaz kordonlar onlardan dışarıya doğru hızla uzandı. Davian yaralı adamı sabitledi ve sonra döndü, askerlerin bileklerindeki Bulucuların keskin bir maviyle aydınlanmasını sessizce izledi.

Davian Wirr'in ne yapmaya çalıştığından emin değildi -Tenetler şu anda ona yardımcı olabilecek pek bir şey yapmasını engelliyordu- ama paniklemesine rağmen etkilenmeden edemiyordu. Wirr'in güçlü olduğunu her zaman biliyordu ama şu anda yapıyor olması gerektiği gibi tüm gücünü bir kerede kullandığını hiç görmemişti. Tek bir patlamada Davian'ın daha önce hiç görmediği kadar çok enerji harcıyordu.

Ve bu boşunaydı. Davian'ın son umudu da ışık ipliklerinin askerlerin etrafındaki görünmez bir bariyere çarpıp birkaç metre yaklaşmadan buharlaşmasıyla yok oldu. O zaman adamlardan en az birinde de bir Tuzak vardı - yarıçapı içindeki tüm Özü dağıtan bir cihaz. Wirr her ne yapmaya çalışıyorsa, başarılı olma şansı hiç yoktu.

Askerler tam onlara yaklaştıkça, açıklık beyaz bir ışıkla patladı ve patlamanın gücü Davian'ı yere düşürdü.

Darbe ciğerlerindeki nefesi çaldı ve birkaç dakika boyunca orada yüzüstü yattı, nefes nefese kaldı ve neler olduğunu anlamaya çalıştı. Wirr başka bir şey mi denemişti, yeni bir şey mi? İlk seferinde ne kadar güç kullanmış olursa olsun, bu on kat daha fazlaydı.

Daha fazla. Yüz tane.

Görüşü netleşti. Askerler tekrar hareket ediyor, sersemlemiş ama görünüşe göre zarar görmemiş halde ayağa kalkıyorlardı. Davian'ın arkalarındaki figürü fark etmesi birkaç saniye aldı, o kadar siyah bir pelerinle örtülmüştü ki karanlığın içinde göze çarpıyordu. Orada bir an durdu, hareketsizdi. İzliyordu.

Sonra hareket etti.

Yürümek yerine süzülerek ilerledi. Davian'ın kanı dondu; ses çıkarmıyordu ama kıvrımlı bir tehdidi vardı, bacaklarını kurşun gibi hissettiren ağır bir tehlike hissi veriyordu. Askerler de bunu hissetmiş, çocuklardan uzaklaşmışlardı. Davian yüzlerini göremiyordu ama keskin nefes alışları bu mesafeden bile duyulabiliyordu.

Davian'ın zihninin kopuk bir kısmı diğer tüm seslerin durduğunu fark etti - gece hayvanları ve kuşlardan cırcır böcekleri ve sivrisinek vızıltılarına kadar her şey. Sanki dünya nefesini tutmuş gibiydi.

Karanlıkta takip edilmesi zor olan figür ileriye doğru aktı. Sanki havadan bir şey çekiyormuş gibi eliyle bir kavrama hareketi yaptı ve aniden bir şey birleşti, uzun ve ince, figürün kendisi kadar gölgeli ve belirsiz. Davian bir hançer olduğunu fark etti. Korku onu öylesine sıkıyordu ki hareket edemiyor, ses çıkaramıyordu. Ne dehşet ne de uyarı için bağırabilirdi.

Yaratık -Davian onun insan olduğuna inanamıyordu- onlara doğru ilerlemeye devam etti ve ilk askere ulaştı. Duraklamadan, yanlarından geçerken kolunu uzattı. Hareketi sıradan, küçümseyiciydi. Neredeyse küçümseyiciydi.

Asker sessizce yere düştü, şahdamarının açıldığı yerden koyu kan fışkırıyordu. Bedeni yumuşak bir gümbürtüyle çimlere çarptı.

Ses sonunda diğer askerleri de harekete geçirdi; ikisi kılıçlarına davranırken, bir diğeri titreyen eliyle uzun, ince bir Tuzak'ı kötülükten korunmak için uzattı, gözlerinin akı görünüyordu. Yine de kimse bağırmadı, sanki herkes bunu yapmanın yaratığın dikkatini çekeceğinden korkuyordu.

Sahnenin gerçeküstü bir niteliği vardı. Davian hâlâ hareket edemiyordu. Bir asker daha hançerin hedefi olurken gözlerini ayıramıyordu, son nefesi sessizlikte korkunç bir şekilde fokurduyordu. Üçüncü asker yaratığa vahşi bir hamle yaptı ama kılıcı sanki bir duvara çarpmış gibi havada durdu. O da diğer ikisi gibi öldü.

Yaratığın yörüngesi artık belliydi. Askerleri uzaklaştırmak için hafifçe sapıyordu ama çocuklara doğru geliyordu.

Son asker de düştü. Her şey yaklaşık on saniye içinde olmuştu; gölge o kadar hızlı hareket ediyordu ki bunu anlamak neredeyse imkânsızdı. Davian'a doğru döndü, artık sadece birkaç metre uzaktaydı. En azından şekil olarak insandı, yüzü koyu siyah bir kukuleta tarafından gizlenmişti. Ama bıçağı katı değildi; karanlıkla birlikte titreşiyor ve soluyordu, bir saniye ruhani çelik, bir saniye sonra yarı saydam siyah cam.

"*Sha nashen tel. Erien des tu nashen tel,*" diye tısladı. Sesi derin ve fısıltılıydı, soğuk ve öfkeliydi. Kadim ve korkunç bir şeyden söz ediyordu ve Davian bu sözler karşısında başının döndüğünü hissetti.

Ensesindeki tüyler diken diken oldu ve arkasından gelen büyük bir enerji yükü hissetti.

Işık Davian'ın yanından kükreyerek geçti ve yaratığa çarptı. Bir ışın değil, sel. Bir nehir. Davian'a dokunmadı ama yine de sürüklenmemek için bir şeye tutunması gerektiğini hissetti.

Yaratığın tam göğsüne isabet etti ve kısa bir an için yüzü aydınlandı. Yüz hatları insana benziyordu ama neredeyse tanınmayacak kadar çarpıtılmıştı. Derisi morarmış ve sarkmıştı, dudakları beyazdı ve korkunç derecede yara almıştı.

Yine de gözleri tanınabilirdi. Şaşkınlık içinde oldukları her hallerinden belliydi.

Sonra ışık durdu. Davian'ın görüşü geri geldiğinde, yaratık gitmişti.

Davian birkaç saniye daha olduğu yerde sabit durdu, vücudu her şeyin bittiğine inanmayı reddediyordu.

Sonra ürpererek dizlerinin üzerine çöktü ve nefes nefese kaldı. Avcılar onları Talmiel'de yakaladığında ve yine bu gece Desrielite askerlerinden kaçış yokmuş gibi görüldüğünde korktuğunu düşünmüştü. Ama bu bambaşka bir şeydi. Damarlarından akan, ezici bir dehşetti. Şimdi o da gittiğine göre, vücudunun her parçası yorgun ve güçsüz hissediyordu.

Sonunda arkasını dönecek kadar kendine geldi. Wirr de yerde oturmuş, kollarını dizlerine dolamış, kendine sarılmıştı. Loş ışıktaki Davian arkadaşının bembeyaz olduğunu görebiliyordu.

"Bu inanılmazdı, Wirr," dedi Davian, ses tonunu kısıklaştıran bir hayranlıkla. "I

Bu kadar güçlü olduğunu hiç *düşünmemiştim*! Bir tanrı gibiydi! Bu-"

"Bilmiyorum." Wirr başını kaldırıp bakma zahmetine girmeden onun sözünü kesti. "Ben hiçbir şey yapmadım. O yaptı." Birkaç metre ötede yatan yüzükoyun yatan bedene doğru başını salladı, yabancıнын koluna dolanmış olan Kelepçe şimdi onun yanındaki toprağa gömülmüştü.

Kurtardıkları adam.

Davian bir an için onun öldüğünü düşündü ama adamın göğsünün hafifçe inip kalkması onu rahatlattı.

Davian bir süre daha izledi, sonra inanmayarak başını salladı. "Ona bak, Wirr. Zar zor nefes alıyor. Işığı yakacak kadar Öz'e sahip olamaz-"

"O yaptı. Son asker öldüğünde Kelepçe düştü ve... oydu," dedi Wirr. Ses tonunda Davian'ın ağzını kapatmasına neden olan bir kesinlik vardı. Hâlâ arkadaşına inandığından emin değildi -tam olarak değil- ama şimdi tartışmanın ne yeri ne de zamanıydı. Akli başına gelince sendeleyerek ayağa kalktı ve Wirr'e elini uzatarak onun da aynı şeyi yapmasına yardım etti.

"Bunu Thrindar'da görmüş olmalılar," dedi.

"Bunu Doğu İmparatorluğu'nda da görürlerdi," diye yanıtladı Wirr acımasızca. "Bunun için bir şey yok. Onu yakalayalım ve yola koyulalım."

"Peki ya askerler? Onları... gömmemiz gerekmez mi?" diye merak etti Davian.

Wirr başını salladı. "Zamanımız yok." Alnını ovuşturdu. "Gerçi cesetleri bulduklarında bunu bizim yaptığımızı düşünecekler."

Davian omuz silkti. "Bizi daha fazla idam edecek halleri yok ya."

Wirr bunun üzerine hafif histerik bir kıkırdama sesi çıkardı ve aniden ikisi de gergin kahkahalar atmaya başladı, rahatlama ve şok nihayet bir çıkış yolu bulmuştu.

Arkalarındaki karanlıktan bir ışık parlaması daha geldiğinde hâlâ kıkırdamaya devam ediyorlardı.

Sonra hem Wirr hem de Davian dizlerinin üzerine çöktü, elleri arkadan bağlandı. İnce, titreşen kordonlar bileklerine ve ayak bileklerine dolanarak onları yerde yattıkları yere bağladı; bir başka kordon da baygın adamın etrafına dolanarak onu da aynı şekilde sıkıca bağladı. Davian bağlara karşı mücadele etti, kahkahası bir anda yerini korkuya bıraktı ama faydası olmadı.

"Umarım bunun için çok iyi bir açıklamanız vardır," dedi arkalarından derin bir ses. Sözler sakince söylenmişti ama içlerinde dizginlenmiş bir öfke vardı.

Davian dönmeye çalıştı ama birden kendini bitkin hissetti, sanki son bir ayın gerginliği bir anda üzerine çökmüştü. Sol tarafında Wirr'in de esnediğini duyabiliyordu.

Hatırladığı son şey yumuşak çimlerin üzerinde yattığı ve ardından her şey kararmadan önce etrafında keskin bir beyaz parıltı olduğuydu.

Uyudu.

Bölüm 12

Asha kapının kilitli olduğunu bilmesine rağmen kolu bir kez daha salladı.

Kaşlarını çatarak hücresinin siyah taş duvarlarına baktı ve neler olup bittiğini anlamaya çalıştı. Uykuya daldığında -ya da duruma göre bayıldığında- Jin'in öldürülmesinin şokunu hâlâ üzerinden atamamıştı.

-Ama bu Shana'nın evindeki bir kanepede, etrafı endişeli Gölgelerle çevriliyken ve başının belada olduğuna dair hiçbir belirti yokken olmuştu. Shana Gözetmen'in varlığını çoktan doğrulamıştı; ondan sonra herkes olanlardan Shana'nın sorumlu olmadığını kabul etmiş görünüyordu. Aksine, hepsi onun iyiliği için endişeli görünüyordu.

Yine de bu arada bir şeyler değişmişti çünkü uyandığında kendini burada bulmuştu. Tek başına. Sağlam kapı kilitliydi ve görünüşe göre bağırışlarını duyacak kimse yoktu.

Hayal kırıklığına uğramış bir halde avucuyla kapıya vurdu ve çıkan ses geçitte yankılandı.

"Alo? Orada kimse var mı?" diye seslendi.

Daha önce olduğu gibi yanıt gelmedi, yakınlarda onu duyacak birinin olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. İç çekerek yatağına döndü. Odada sadece yatak, birkaç sandalye ve bir masa vardı; özgür kalmak için kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Beklemekten başka yapacak pek bir şey yoktu.

Orada yatarken dikkatini dağıtmaya çalıştı. Olan biten her şeye rağmen Sığınak'tan etkilenmişti; burada yaşayan insanlar iyi, dürüst insanlara benziyordu ve Shadraehin'in yeraltı topluluğunu yaratma çabaları takdir ettiği bir şeydi.

Yine de, ne kadar olumlu bir şeye odaklanmaya çalışsa da, Gözetmen'in ortaya çıktığı ana geri dönüp duruyordu. Nasıl olduğunu merak ediyordu.

Adını biliyordu, ona ne söylediği üzerine kafa yoruyordu. Ve sonra, her seferinde, hayatı parmaklarının arasından akıp giderken Jin'in dehşet içinde ona bakmasını yeniden yaşadı.

Belki bir saat geçmişti ki, dışarıdaki koridorda yankılanan ayak sesleri duyuldu ve bir anahtar kilidi tıkırdattı.

Kapı, ince yüzlü ve kirli sakallı, sıırım gibi bir Gölge'yi içeri almak için açıldığında Asha ayağa fırladı. Şaşkınlıkla ona baktı. Şimdiye kadar gördüğü en yaşlı Gölgeler otuzlu yaşlarının başındaydı - savaştan sonra Denemelerini ilk başaramayanlar arasındaydılar. Antlaşmada bundan önce sınava girmiş olan Üstün Yeteneklilerin affedilmesini öngören bir madde vardı... ama yine de karşısında duran Gölge en az kırk yaşındaydı.

Adam onun yüz ifadesini görünce hafifçe gülümsedi. "Beklediğinden daha mı yaşlı?"

Asha hazırlıksız yakalandığı için kızardı ve adam özür dileyerek onun utancını elinin tersiyle itti. "Sorun değil. Herkes ilk seferinde böyle bir tepki verir. Lütfen oturun," diye ekledi, sandalyelerden birini işaret ederek. "Konuşacak çok şeyimiz var."

Asha ayakta kaldı. "Siz kimsiniz?" Kollarını kavuşturdu ve koridorda nöbet tutmak için pozisyon alan iki adamı fark etti. "Neden burada tutsağım?"

Adam bir kaşını kaldırdı, rahatsız olmaktan çok eğlenmiş görünüyordu. "Adım Scyner, ama buradaki herkes bana Shadraehin der. Sanırım Sığınak'tan sorumlu olduğumu söyleyebilirsiniz. Buradaki insanları güvende tutmak benim sorumluluğumda." Durakladı, öne doğru eğildi ve birden gözleri sertleşti. "Ve biri Sığınak'a gelip adı hakkında yalan söylediğinde, bu onun güvenilirliği hakkında soru işaretleri uyandırır. Ashalia."

Asha bir süre onun gözlerindeki soğukkanlı kesinliğe baktı, sonra yavaşça sandalyeye doğru ilerledi ve oturdu.

"Güzel. İnkârlarla vakit kaybetmediğimize sevindim," dedi Scyner, neşeli tavrı bir anda geri döndü.

"Kim olduğumu nasıl öğrendin?" diye sordu.

Shadraehin sakalını kaşdı. "İlk başta senin Yönetim için çalışan bir casus olabileceğini düşündük," diye itiraf etti. "Bunu daha önce de denediler - Gölge olmak üzere Üstün Yeteneklilere bir fırsat, 'daha iyi' bir fırsat sunuyorlar.

hayat. Ama İdare'de Nalean'dan Lissa diye birine dair hiçbir kayıt yoktu, bu da hiç mantıklı gelmiyordu. Neden adını değiştirme zahmetine girdin? Neden nereli olduğun hakkında yalan söylüyorsun?"

Elini cebine attı. "Ve sonra parçaları bir araya getirdik. Zamanlamayı. Yönetimin Caladel'den gelen öğrencilerle ilgili kayıtlarını inceledik ve genç bir Üstün Yetenekli kızın resmini bulduk. Ashalia Chaedris." Bir kâğıt parçası çıkardı ve açarak kızın görmesi için havaya kaldırdı. Çizim birkaç yıllıktı, İdare'nin sanatçılarından biri Caladel'e en son geldiğinde çizilmişti ama yine de iyi bir benzerlikti.

Asha resme bakarken kısa bir süre başını salladı, okulu düşününce bir an için acı hissetti, o resim için oturduğu zamanı hatırladı. Bakışlarını tekrar Shadraehin'e çevirdi.

"Hayatta kalan tek kişi bendim," dedi sessizce, gerçeği gizlemenin hiçbir avantajını görmüyordu. "Ne olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama Konsey bir şekilde önemli olabileceğimi düşündü. Beni Tol'da sakladılar ve Yönetim'in beni bulamayacağından emin olmak için adım hakkında yalan söylememi istediler." Scyner'ın gözlerinin içine baktı. "Size ya da halkınıza zarar vermek istemedim."

"Ve yine de iyi dostlarımdan biri öldü." Shadraehin'in yüzünde beliren duygular bir anda kayboldu. Derin bir nefes aldı. "Sizin durumunuza birazdan . Ama önce Aelrith'e ne olduğunu duymayı çok isterim."

"Bu... Gözcü mü? adam...?" Asha sözünü kesti.

"Evet," dedi Shadraehin. "Başka ne olsun, o bir insan değil."

Asha biraz ürperdi ama yorum karşısında şaşırmayarak başını salladı. Olanları anlattı, anının duygusu onu daha iyi hissettirdiği için birkaç kez durdu. Bitirdiğinde, Shadraehin birkaç dakika boyunca onu izledi ve düşündü.

"Sana inanıyorum," dedi sonunda.

Asha başını eğdi, rahatlamıştı; ihtiyacı olan son şey birinin onun anlattıklarına meydan okumasıydı. "Aelrith'i yakaladın mı?"

"Hayır. Gittiğini bile görmedik," diye itiraf etti Scyner. "Shana'nın sözleri olmasaydı, onun evinde olduğuna bile inanır mıydık emin değilim."

Asha'nın rengi soldu. "O zaman gitti mi? Özgür mü?"

Shadraehin başını salladı. "Gelip gitmek için yeraltı mezarlarını kullanıyor - kilometrelerce uzanıyorlar, şehrin içinden dağların ötesine kadar her yerde çıkışları var. Ama Aelrith kadar tehlikeli birini avlamak istesek bile çoğunun etrafından nasıl geçeceğimizi bilmiyoruz. Daha önce insanları çok derinlere gönderdik ve geri dönmediler." Kadının yüz ifadesini görünce sesi yumuşadı. "Ben olsam endişelenmezdim. Söylediklerinize bakılırsa, onun sizin için bir tehdit olduğunu sanmıyorum. Aksine, onu bir daha asla göremeyebiliriz gibi geliyor."

Asha başını sallayarak bu ifadeyi onayladı ama yine de kara kılıklı figürün hâlâ dışarıda olduğunu düşündükçe midesinin çalkalanmasına engel olamadı.

"Sizce tüm bunlar ne anlama geliyor - bana söyledikleri?"

Scyner omuz silkti. "Senin için olduğu kadar benim için de pek bir anlam ifade etmiyor Ashalia," diye itiraf etti. "Dürüst olmak gerekirse, bunun bir anlamı olduğundan emin değilim. Aelrith her ne olursa olsun, aklının tamamen başında olduğunu sanmıyorum." Yüzünü buruşturdu. "Aslında Jin'e yaptıklarından sonra bundan oldukça eminim."

Asha bu anıyı hatırlayınca ürperdi. "Aelrith'in ne olduğunu düşünüyorsun?"

Shadraehin içini çekti. "Kesin olarak bilmiyorum. Savaş sona erdikten sonra Tol Athian'ın bazı insanları üzerinde deneyler yaptığına, Tuzaklara ve Prangalara karşı bağışıklığı olan askerler yaratmaya çalıştığına dair söylentiler vardı... Tahmin etmem gerekirse, belki de onlardan biridir diyebilirim. Konsey'in onun hâlâ burada olduğunu bilip bilmediği konusunda ise hiçbir fikrim yok."

Çenesini ovuşturdu, bakışları giderek uzaklaştı. "Burayı ilk keşfettiğimde ve Gölgele için bir sığınak olabileceğini fark ettiğimde, Aelrith zaten buradaydı ve o ışığa bakıyordu. Bugün dışında, biriyle konuşmak için durduğunu bildiğim tek zaman bu. O ve ben bir anlaşmaya varmıştık; biz ona yaklaşmayacaktık, o da bize yaklaşmayacaktı. Bugün ikimizden biri bu anlaşmayı ilk kez bozdu."

Birkaç saniye sessizlik oldu; sonunda Asha derin bir nefes alarak doğruldu. "Peki şimdi benimle ne yapacaksın?" diye sordu, cevaptan korkarak.

Scyner bir kaşını kaldırdı. "Seninle mi? Tol'a dönmekte özgürsün Ashalia. Ya da istersen kalmakta özgürsün," dedi hafifçe şaşırılmış görünerek. "Cusus olabileceğini düşündüğüm için seni hapsedmiştim. Artık öyle olmadığını biliyorum." Tereddüt etti. "Ancak, herhangi bir karar vermeden önce

size ilginç bulabileceğiniz bir teklifim var."

Asha nefes verdi, gergin kasları biraz gevşedi. "Hangisi?"

Shadraehin, "Okulunuza ve saldırıya uğrayan diğer okullara tam olarak ne olduğunu öğrenmekle ilgileniyorum," dedi. "Senin de ilgilendiğinden şüpheleniyorum. Eğer istekliysen, sanırım bazı cevaplar bulmak için nasıl birlikte çalışabileceğimizi biliyorum."

Asha bir an Scyner'a baktı, kulaklarına inanmaya cesaret edemiyordu. "Nasıl?" diye sordu hevesle. Sonra durakladı. "Gerçi... neden ilgileniyorsun ki?"

Shadraehin öne doğru eğildi. "Mesele şu ki, Ashalia Yönetimi Sığınak'tan haberdar. Tam olarak nerede olduğunu ya da buraya nasıl gidileceğini değil. *Henüz değil*. Ama var olduğunu biliyorlar ve onu yok etmenin bir yolunu bulmaya çalışan özel adamları var."

"Ama buraya gelirlerse hiçbir Yönetici ölmeyecek mi?" diye sordu Asha.

Scyner başını salladı. "Bu doğru - doğrudan bir saldırıdan endişe etmiyoruz, en azından şimdilik. Şu anda Yönetim kaynaklarımızı kesmeye odaklanmış durumda. Su bir sorun değil; yeraltı mezarlarının biraz ilerisinde kullandığımız bir nehir var. Ancak yiyecek... burada yeterli mahsul üretemiyoruz." İçini çekti. "Şehirde, Gölgelelere artık büyük miktarlarda yiyecek satın almak istiyorlarsa işverenlerinden bir mektup almaları gerektiği söyleniyor. Şimdilik bunu aşabiliriz ama Yönetim'in işleri daha da zorlaştırmaya başlaması uzun sürmeyecek."

Omuz silkti. "Tahmin edebileceğiniz gibi, bizi rahat bırakmaları için bir yol arıyordum. Birkaç kez ulaştım, müzakere etmeye çalıştım ama dinlemeye istekli değiller. Şimdi yönetimde gücü olan herkese göz kulak oluyoruz. Konuyu zorlamanın bir yolunu bulmaya çalışıyoruz."

"Onlara şantaj yapmak için demek istiyorsun," dedi Asha, biraz karanlık bir sesle.

Scyner ona özür dileyen bir gülümseme verdi. "Bunun en hoş yöntem olmadığını biliyorum ama elimizdeki diğer yolları zaten denedik." Başını iki yana salladı. "Ne olursa olsun. Birkaç ay önce, Northwarden'in bazı görevlerini terk ettiğini fark ettik. Aslında görevlerinin çoğunu."

-Başka bir şeye odaklanmak için. Ve ortaya çıktığı üzere, bu 'başka şey' saldırıların kökenine inmeye çalışmasıydı."

Asha kaşlarını çatı. "Bu kulağa pek de tuhaf gelmiyor."

Shadraehin bir kaşını kaldırdı. "Yöneticilerin başı Northwarden'dan, İlkeleri yaratan adamdan bahsediyoruz. Üstün Yeteneklilerden çok az kişinin nefret ettiği gibi nefret eden bir adam. Saldırıları araştırması olağandışı değildi ama yeni Yöneticilerin resmi yemin törenine katılmaması? Büyük Evlerle toplantıları geri çevirmek, Meclis oturumlarının tamamını kaçırmak? Bu kesinlikle garipti."

Scyner acımasızca gülümsedi. "Görünüşe bakılırsa, olayı araştırdıkça, Northwarden'ın olan bitenle biraz fazla ilgili olduğu ortaya çıktı. Takıntılı, diyebilirsiniz sanırım. Adam bazı geceler uyumuyor... Söyleyebildiğimiz kadarıyla soruşturmasını Yönetim'den de saklıyor. İlgilendiği gerçeğini bile çok dikkatli bir şekilde saklıyor."

Alnını ovuşturdu. "Bilmediğimiz şey neden olduğu. Sarayda ve hatta İdare'de birçok bağlantımız var ama hiçbiri ihtiyacımız olan cevapları alamadı."

Asha onu izlerken midesinde huzursuz bir his büyüyordu. "Peki ben nasıl uyum sağlayacağım?"

Shadraehin onun gözlerinin içine baktı. "Ona kim olduğunu ve nerede olduğunu söylemek istiyorum."

Asha birkaç saniye boyunca ona baktı ve adamın tuhaf bir şaka yapıp yapmadığına karar vermeye çalıştı. "Bunu kabul edeceğimi düşünemezsin."

Scyner sadece elini kaldırdı. "Beni dinleyin," dedi sakince. "Yönetim'in seni öğrenmesinin yaratacağı tehlikeyi anlıyorum... ama gerçek şu ki, Northwarden'ın onlara söyleyeceğine inanmıyorum. Seni sorgulamak isteyecektir, hatta belki de seni yakınında tutmak için saraya geri götürecektir. Ama seni Yönetim'e teslim ederse, seninle olan doğrudan bağlantısını kaybeder, ortaya çıkarabileceğin her türlü bilgiyi paylaşmak zorunda kalır." Başını iki yana salladı. "Hayır, büyük ihtimalle senin sırrını saklayacaktır. Ve eğer işbirliğinizi istiyorsa, sizi soruşturmasına dahil etmek zorunda kalacak. Cevap almak için en iyi şansınız da bu."

Asha dudaklarını ısırdı. "Ve belki bir süre sonra bunun kendisi için neden bu kadar önemli olduğunu da ağzından kaçırabilir."

"Aynen öyle. Siz de bunu bize geri iletebilirsiniz." Shadraehin gülümsedi. "Ayrıntıları öğrendiğimizde, bu bilgiyi Northwarden'ın elini güçlendirmek ve Yönetim'in geri adım atmasını sağlamak için kullanabileceğimizi umuyoruz. Ve biz

Elbette sizi bu işe bulaştırmadan bunu yapmanın bir yolunu bulacaktır," diyerek onu hemen temin etti.

Asha kaşlarını çattı. "Ama bu bilgiyi sadece bunun için mi kullanacaksın?" "Hepsi bu," diye söz verdi Shadraehin.

Asha başını iki yana salladı. "Bu büyük bir risk," diye gözlemledi. "Ve Kuzeyli Yönetime benden bahsetmese bile, bu benden işkenceyle bilgi almaya çalışmayacağı anlamına gelmez."

Shadraehin başını salladı. "Biliyorum. Ve seni bunun bir parçası olmaya zorlamayacağım," dedi ciddiyetle. "Ama daha önce söylediklerine bakılırsa Konsey'in elinde hiçbir ipucu yok. Yani Caladel'de ne olduğunu gerçekten öğrenmek istiyorsan, bu göze alman gereken bir şans olabilir." Durakladı. "Sana zaman verebilirim-"

"Ben yaparım," dedi Asha.

Aslında ortada hiçbir soru yoktu. Tol'da oturmak bir işe yaramıyordu ve geçen her gün Davian'ın katilinin izinin daha da soğuduğu bir gün oluyordu. En azından bu şekilde bir fark yaratma ihtimali vardı.

"Güzel." Shadraehin ayağa kalktı ve güven verici bir elini Ashalia'nın omzuna koydu. "Güvende olduğundan emin olmak için elimizden gelen her şeyi yapacağız Ashalia; sana her zaman göz kulak olacak birileri olacak, söz veriyorum. Ve eğer her şey plana uygun giderse, saraya girdiğinde seninle gizlice iletişim kurmanın bir yolunu bulacağımızdan emin olacağım." Kapıya doğru yürüdü, muhafızlardan birinin kulağına bir şeyler fısıldadı ve sonra ona geri döndü.

"Shanın size Tol'a kadar rehberlik edecek ve... Jin'in neden kayıp olduğuna dair bir açıklama düzenleyecek," dedi sessizce. "Ayrıldığınızdan beri yeterince zaman geçmedi, yokluğunuz fark edilmemeliydi." Ona veda etmek için kibarca başını salladı. "Kader sana yol gösterir Ashalia. Umarım yakında tekrar karşılaşırız."

Toplantı aniden sona erdi ve Asha, Shanin'i Tol'a kadar takip etmek zorunda kaldı.

* * *

Çok geçmeden odasının tanıdık sınırlarına geri dönmenin yolunu bulmuştu.

Geç olmuştu ama daha önce uyuduğu için yorgun değildi. Bir süre etrafta volta attı, sonra dalgın dalgın yatağa oturdu. Kuzeyli'nin onu bulmaya gelmesi ne kadar sürerdi? Saatler mi? Günler mi? Çürüme Saatine baktı. Gecenin çoğu geçmişti; kütüphanede olması gerekene kadar sadece birkaç saat vardı.

Uyuyamıyordu ama enerjisini boşa harcamanın da bir anlamı yoktu. Gelmekte olan şeyi düşünmenin de bir anlamı yoktu. İstese bile bunu durduramazdı.

Derin ve sakin bir nefes alarak yatağa uzandı ve beklemeye koyuldu.

Bölüm 13

Davian inledi.

Bilinç kaybından isteksizce çıktı, başı zonkluyordu. Doğru olmayan bir şeyler vardı. Sersemlemiş bir şekilde alnını ovmak için hamle yaptı ama kollarının iki yanına sıkışmış olduğunu fark etti.

Tamamen uyandı ve her şeyi aceleyle hatırladı. Kurtarma girişimlerini. Askerleri. Yaratık.

Gözleri birden açıldı ve kollarını kaldırmak, vücudunu hareket ettirmek için tekrar çabaladı. Ama boşunaydı. Bir ürpertiyle, kolunun etrafında rahatça oturan bir Kelepçenin soğuk metalini hissedebildiğini fark etti. Birkaç saniye boyunca çırpındı; sonunda derin bir nefes alarak başını çevirdi

-Vücudunun dizginlenmeden bırakılmış tek parçası gibi görünen bu organıyla kendini durumu değerlendirmeye zorladı.

Oda küçük, düzenli ve oldukça sadeydi; uzak duvara dayalı bir yatak daha vardı ve iyi bir önlem için araya bir palet sıkıştırılmıştı. Pencere açıktı ve perdeler geriye çekilmişti ama buranın bir üst kat olduğu belliydi ve yattığı yerden çatılardan başka bir şey göremiyordu. Aşağıdaki sokağın gürültüsü odanın içine süzülüyordu; mallarını pazarlayan tüccarların sesleri, kaldırım taşları üzerindeki atların şakırtılarına, arabaların gıcırtılarına ve günlük işlerine giden insanların genel gevezeliklerine karışıyordu. Belli ki büyük bir kasaba, hatta belki de bir şehirdi, ancak oraya nasıl geldiğine dair hiçbir fikri yoktu.

Wirr diğer yatağa uzanmış, kolunda Kelepçe, bağları yüzünden garip bir pozisyonda yatıyordu. Ondan hiç de hafif olmayan bir horlama sesi geliyordu ve Davian'ın içini rahatlatacak kadar yaralı görünmüyordu.

Yerdeki paletin üzerinde ince yapılı genç bir adam oturuyordu ve o da derin bir uykudaydı. Omuz hizasındaki kızıl-kahverengi saçları gevşekçe yüzüne dökülüyordu ama Davian onu hâlâ tanıyordu. Çürükleri gitmişti ve yırtık pırtık giysileri biraz daha temizdi ama bu adam arabadaki adamdı - Wirr'le birlikte kurtarmaya çalıştıkları . Davian'ın ilk düşündüğünden daha gençti, Davian'ın kendisinden en fazla iki ya da üç yaş büyüktü.

Davian yabancıнын ellerini ve ayaklarını kalın bir ipin sardığını ve koluna da bir kelepçe takıldığını üzüntüyle fark etti; görünüşe göre kurtarılmalarının başarısı biraz kısa sürmüştü. En azından, diye kendini teselli etti, birileri adamın yaralarıyla ilgilenmişti.

Davian durumu daha fazla değerlendiremeden, hemen dışarıdan bir anahtar şingirtisi duyuldu. Kapı açılınca gerildi.

Odaya giren adam orta yaşlıydı; saçları hâlâ kum sarısı rengini koruyordu, sadece kenarlarında birkaç tutam gri belirtmeye başlamıştı. Yine de Davian'ın dikkatini çeken yüzü oldu. Bir yığın yara izi vardı; bazıları küçük, bazıları büyük, bazıları eski ve beyaz, bazıları ise yeni iyileştiği için hâlâ pembeydi. Özellikle bir tanesi kabarık ve hamdı, burnundan kulağına kadar uzanıyordu; kırmızı, tekrar dikildiği yerde siyahla noktalanıyordu. Bu ona korkunç bir görünüm veriyordu ve Davian geri çekildi.

Adamın derin gözleri içeri girerken odayı taradı; Davian'ın uyanık olduğunu görünce kısa bir süre durdu.

"Bağırma," diye uyardı, derin sesi sessiz ama otoriterdi. Yüzünün aksine, güven vericiydi. "Ben de Üstün Yetenekliyim. Eğer dikkatleri üzerimize çekersen, hepimiz ölürüz." Mührünü ortaya çıkarmak için kolunu sıvadı; Davian'ın kargaşa çıkarmaya meyilli görünmediğini görünce biraz rahatladı. "Olman gerekenden çok daha erken uyanmışsın."

Davian birkaç derin, sakinleştirici nefes aldı. Gil'shar tarafından yakalanmamışlardı. Bu da bir başlangıçtı.

"Kimsin sen?" diye sordu. "Eğer Üstün Yetenekliysen, neden bağlıyım?"

"Bağlandın çünkü henüz senden ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Anladıktan sonra diğeri hakkında konuşabiliriz." Yabancı yerdeki adamı işaret etti. "Onu serbest bıraktın. Neden?"

Davian kaşlarını çattı. "Bu... karmaşık bir durum."

"O zaman benim için basitleştir." Adam odadaki tek sandalyeye oturdu. "Zamanım var."

"O yetenekli. Yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu." Davian yüzünü buruşturmamak için kendini zor tuttu; kendi sesindeki inançsızlığı duyabiliyordu.

Onu esir alan kişi de bunu duyabiliyordu. "Desriel'in ortasındayız, delikanlı. Onu bir hevesle kurtarmadın. Bundan daha iyisini yapmalısın."

Davian başını salladı. "Söylememeyi tercih ederim."

"Neyi tercih edeceğin pek de önemli değil," dedi yabancı, harap olmuş yüzü ifadesiz bir şekilde. "Hikâyeti bana anlatabilirsin ya da Gil'shar'ın senden çıkarmasını sağlayabilirsin. Ben hangi seçeneği seçeceğimi biliyorum. Ama bu olaydaki rolünü beni tatmin edecek şekilde açıklayana kadar çözülmeceksin."

Davian'ın beti benzi attı. Adam yalan söylemiyordu.

Davian'ın yüzündeki ifadeyi gören yabancı'nın ifadesi mümkün olduğu kadar yumuşadı. "Bak delikanlı, muhtemelen hepimiz aynı taraftayız. Sen ve arkadaşın gelmeden önce bir haftadır bu adamın izini sürüyordum, hatta bir noktada onu kurtarmayı kendim bile denemiş olabilirim. Ama bu benim kendi nedenlerim için aldığım bir risk. Sana güvenmeden önce seninkilerin ne olduğunu bilmem gerekiyor." Tereddüt etti. "Eğer yardımı olacaksa, senin bir Augur olduğunu biliyorum. Böylece saklaman gereken bir şey daha azaldı."

Davian dondu kaldı. İnkâr etmek için ağzını açtı ama diğer adamın yüzünden bunun hiçbir işe yaramayacağını anladı. Gözlerinde kesinlik vardı, soğuk ve durgundu.

Yabancı'nın sabit, sakin bakışları altında kararlılığının azaldığını hissetti. "Ben... nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedi biraz titreyerek.

Adam sandalyesinde öne doğru eğildi.

"En başından, delikanlı," dedi sessizce. "En başından başla."

* * * Sözlerni

bitirdiğinde Davian'ın boğazı .

Her şeyi anlatmıştı; yabancı onun bir Augur olduğunu zaten biliyorsa, gerisini gizlemenin pek bir anlamı yoktu. Yaralı adam dikkatli bir sessizlik içinde dinlemiş, bazen başını sallamış, bazen de bir bilgi karşısında kaşlarını çatmıştı. Şimdi Davian'a bakıyor ve üzgün görünüyordu.

"Güzel bir hikâye," dedi yumuşak bir sesle. "Cevapladığınızdan daha fazla soru sordunuz ama... güzel bir hikâye."

Davian derin bir nefes verdi. "Yani bana inanıyor musun?"

Soruyu duymazdan gelen adam cebinden bir şey çıkardı. Bronz Kap, Davian bir an sonra fark etti. Yabancı onu elinde evirip çevirdi, inceledi ama Davian adamın tavrından çoktan incelediğini anlayabiliyordu. "Evet, sana inanıyorum," dedi. "Bu sana güvenmemle aynı şey değil -henüz değil- ama bu bir başlangıç." Bakışlarını kutudan kaldırıp Davian'ın gözlerinin içine baktı. "Bu kutu sadece bir Yol Bulucu olamaz. Her ne ise çok eski. Ne işe yaradığı hakkında gerçekten bir fikrin yok mu?"

Davian başını salladı. Kutunun adama bakan kısmının hâlâ ıslıl ıslıl parladığını görebiliyordu. "Hâlâ aktif," diye ekledi. "Hangi tarafı ona yakınsa" -yerdeki adama doğru başıyla işaret etti- "o kurt sembolü o kadar parlak yanıyor ki zor." Adam homurdandı, sanki yeterince dikkatli baksa aynı şeyi görebilecekmiş gibi bronz kutuya bakıyordu. "Bahsettiğiniz sembol, bileğinde dövmesi olan sembol, bu Tar Anan'ın sembolü. Tar Anan'ın sembolü. tüm Sınır boyunca."

Davian kaşlarını çattı. "Ne... bu ne anlama geliyor?"

"Emin değilim." Davian'ı kaçıran kişi yerdeki adama baktı. "Bunu tuttuğumda dövmesi yanıyor. Ama kutunun üzerinde hiçbir şey göremiyorum." Adam şaşkınlıkla yüzünü buruşturdu. "Hayır, bunun bir Yol Bulucu olduğundan şüphem yok; semboller bağlantıyı sağlıyor. Muhtemelen ikisi fiziksel olarak bağlantıyı tamamlayana, birbirlerine gerçekten dokunana kadar aktif kalacaktır. Ama anlamadığım şey, kutunun nasıl olup da sadece sana bağlanabildiği. Senin bilgin olmadan olmaz. Senin rızan olmadan." İç çekerek Gemi'yi pelerininin kıvrımlarından birinin içine soktu.

Davian rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Beni şimdi çözecek misin?"

Yabancı Wirr'e ve yerde yatan genç adama baktı, sonra başını salladı. "Hayır. Hikâyenizin en azından bir kısmını doğrulayabilecek imkânlara sahibim, o yüzden önce bunu yapacağım. Sana inanıyorum... ama daha önce de iyi yalancılarla karşılaştım. Senin kadar genç olanlarla bile."

Davian kaşlarını çattı. "En azından bana adını söyleyecek kadar güveniyor musun?"

Adam başını salladı. "Taeris Sarr," dedi ve tepki vermesi için Davian'ın yüzünü izledi.

İsmi hatırlaması bir an sürdü. Üç yıl önce onu kurtaran, saldırganları öldürmek için İlk İlke'yi çiğnediği söylenen adamla aynı isimdi.

İdare tarafından idam edilen adam.

"Hayır, değilsin," dedi Davian, kaşları çatılmış bir halde. "Taeris Sarr öldü."

Adam gülümsedi. "Söyledikleri bu muydu? Merak ettim." Eğlenerek başını salladı. "Ama hayır. Kesinlikle ölmemiş."

"Yalan söylüyorsun." Davian'ın sesi düzdü. "Yeteneğin sana bunu mu söylüyor?"

Davian sessizliğe gömüldü. Adamın ağzından hiç siyah duman çıkmamıştı.

"Nasıl?" diye sordu birkaç saniye sonra.

Yabancı, şekli bozulmuş yüzünü dalgınca ovuşturdu. "Kaçtım. Muhtemelen Yönetim, halkın önünde utanç duymaktansa, planlandığı gibi idam edildiğimi herkese söylemeye karar verdi." Omuz silktilti. "Buraya kaçtım - kimsenin beni aramayı düşünmeyeceği birkaç yerden biri. Yine de geçmişimden tamamen kaçamıyorum gibi görünüyor," diye ekledi kuru bir ses tonuyla.

Davian itiraz edecek gibi oldu, sonra sustu. Adam yine doğruyu söylüyordu.

Bu Taeris Sarr'dı.

Davian konuşabilecek kadar kendine geldiğinde, "Sizinle tanışmak bir onur, Yaşlı Sarr," dedi. "Yaptıklarınız için size kaç kez teşekkür etmek istediğimi anlatamam."

"Taeris gayet iyi olacak. Bana *Yaşlı* dediğini duyan olursa hepimiz ölürüz." Taeris boğazını temizledi, garip görünüyordu. "Ve bana teşekkür etmene gerek yok. Üç yetişkin adam on üç yaşındaki bir çocuğa mı saldırıyor? Müdahale *etmemek* için zavallı bir bahane olurum."

"Yine de. Minnettarım." Davian sersemlemiş bir halde başını salladı. "Çok fazla sorum var."

Taeris pencereden dışarı baktı. "Sanırım zaman var. Zaten diğer ikisi uyanana kadar bir şey yapamayız." Eliyle işaret etti. "Sor bakalım."

Davian bir an için düşündü. "Beni kurtardığında gerçekten de İlk İlkeyi çiğnedin mi?"

Taeris kıkırdadı, ancak ses pek mizah içermiyordu. "Demek bunca zaman sonra hâlâ hatırlamıyorsun?" İçini çekti. "Hayır, delikanlı. Birkaç hançerim vardı, hepsi bu. Onlara durmalarını söyledim ve bana saldırdılar. Ben de kendimi savundum. Sarhoştular ve ben görüldüğümde daha ... ama her şey bittikten sonra Administration'ın gördüğü tek şey üç ölü adam ve

muhtemelen onları alt etmişlerdir."

Davian dehşete düşmüş bir halde, "Ve tanık olarak hiçbir işe yaramadım," diye fark etti. "Çok özür dilerim."

Taeris özrü elinin tersiyle itti. "Gerçeği söylemek gerekirse, olayın büyük kısmında bilincin yerinde değildi ve yerinde olmasaydın bile sözün yeterli olmazdı. Yönetim bir örnek oluşturmaya kararlıydı. Ben insanlara Üstün Yeteneklilerin İlkeler olmadan ne kadar tehlikeli olabileceklerini hatırlatmanın güzel bir yoluydum. *Onlar* olmadan."

"Peki nasıl kaçtın?" diye sordu Davian.

Taeris tereddüt etti, sonra cebinden biri siyah diğeri beyaz iki küçük taş çıkardı. "Bunlar Seyahat Taşları," diye açıkladı. "Birbirleri arasında bir portal oluşturan kaplar. Yıllar boyunca oldukça kullanışlı oldular. O gün de bir istisna değildi. Aslında dün gece de öyle."

Davian bir an için Taeris'e bakakaldı. Daha önce hiç böyle bir Gemi duymamıştı ama en azından Taeris'in üç baygın çocuğu ormanın ortasından bir hana sessizce taşımayı nasıl başardığını açıklıyordu. "Peki neden Desriel'desin?" diye sordu sonunda, toparlanarak. "Neden onun peşindeydin?" Başını yerde yatan genç adama doğru salladı. "Sen de mi sig'nari'yi arıyorsun?"

Taeris yüzünü buruşturdu. "Sana kötü haberlerim var delikanlı. Seni buraya gönderen adam -Tenvar- seni yanlış yönlendirmiş. Desriel'de sig'nari yok."

Davian kaşlarını çattı. "Bu mümkün değil. Yalan söylemiyordu."

"Peki bundan emin misin? Yeteneğiniz hakkında hiçbir şey öğrenemediğinizi söylemiştiniz."

"Eminim," diye tersledi Davian.

Taeris ona değer biçerek baktı. "Bir Kelepçe aracılığıyla mı çalışıyor?" Davian başını salladı. "O zaman sana bir şey göstermeme izin ver. Sana üç şey söyleyeceğim -iki gerçek ve bir yalan. Bakalım hangisinin yanlış olduğunu söyleyebilecek misin?"

Davian omuz silkti. ". "

Taeris bir an için gözlerini kapatarak konsantre oldu. "Öğle vakti. Şu anda Dan'mar adlı bir kasabadayız. Kırk beş yaşındayım."

Davian kaşlarını çattı, neler olduğunu anlamaya çalışırken başı biraz zonkluyordu. Taeris'in ağzından hiçbir karanlık puf çıkmamıştı. "Hepsi doğrudu," dedi yavaşça.

Taeris başını salladı. "Öğleden sonra oldu, bir kasabadayız."

Anabir, ve ben kırk sekiz yaşımdayım."

Davian şaşkınlıkla baktı. Yine hiçbir şey yoktu. "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu şaşkınlıkla.

Taeris omuz silkti. "Eski bir numara. Sizin kuşağınızdan pek kimse bilmez ama Augur'ların hüküm sürdüğü zamanlarda yeterince yaygın bir bilgiydi. Bu zihinsel bir savunma, zihnin istilasına karşı bir kalkan. Herhangi bir süre için yapmak eğitim gerektirir, ama çoğu insan bunu birkaç dakika boyunca yeterince etkili bir şekilde tutabilir." Davian'ın yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce başını salladı. "Özür dilerim delikanlı. Gerçekten."

"Ama..." Davian gözlerini yerdeki adama dikti. "Kim o zaman? Yaşlı Tenvar beni neden buraya gönderdi?"

"Biz de bunu . Ne olsun, Tenvar'ın Sınır hakkında yalan söylediğine inanmıyorum. Muhtemelen sizin yeteneğinizi kandırabileceğinden emin olmak için hikâyesini mümkün olduğunca gerçekle süslemek zorunda kalmıştır." Taeris ayağa kalktı. "Kasabada yapmam gereken birkaç araştırma var. Eğer anlattıkların doğruysa, biraz daha konuşuruz."

Kapıya doğru yürümeye başladı, sonra yerde uyuyan adamı göstererek durakladı. "Ben dönmeden uyanması pek olası değil ama uyanırsa... en iyisi hâlâ uyuyormuşsun gibi davranmak. Tenvar'ın sana neden yalan söylediğini bilmiyorum ama seni buraya göndermek için bu kadar zahmete girdiyse muhtemelen senin iyiliğini düşünmemiştir. Bu da o adamın da muhtemelen senin iyiliğini düşünmediği anlamına geliyor."

Gitti. Kapı arkasından kapandı ve Davian'ı solgun ve sarsılmış bir halde bıraktı. Tenvar yalan söylemişti. Her şey bir hiç uğruna olmuştu.

Bölüm 14

Wirr nihayet uyandığında dışarıda gün ışığı azalıyordu.

Davian'ın inanmayan arkadaşına olanları açıklaması uzun sürmedi. Wirr, Ilseth'in aldatmacasıyla ilgili haberi metanetle karşıladı ve bunun için Davian'a minnettardı. Davian'ın yeteneğine olan körü körüne güveni onları buraya getirmiş ve böylesine tehlikeli bir duruma sokmuştu. Kendi suçluluğunun üzerine Wirr'den gelen öfkeyi kaldırabileceğinden emin değildi.

Davian sözlerini bitirdiğinde Wirr yatağında garip bir şekilde kıpırdandı, belli ki kasılan kaslarını esnetmeye çalışıyordu. "Yani Taeris Sarr olduğundan emin misin?"

"Olabilirdiğince eminim."

Wirr dudağını ısırıldı. "Dav, eğer öyleyse... Adamın seni kurtardığını biliyorum ama... onun hakkında bazı şeyler duyduğumu bilmelisin. Tehlikeli biri olduğu söyleniyor. Dengesiz, hatta. Eğer o-"

Kapının kilidinde bir anahtarın sesiyle kesti.

Taeris, konuşmalarını böldüğü gerçeğinden habersiz, telaşla içeri girdi ve yerdeki adamın hâlâ baygın olduğunu görünce memnun bir şekilde başını salladı.

"Davian sana kim olduğumu söyledi mi?" diye sordu dikkatini Wirr'e çevirerek.

Wirr başını salladı, yaralı adamı endişe ve merak karışımı bir duyguyla izliyordu. "Evet."

"Güzel." Taeris Wirr'e son birkaç haftayla ilgili bir dizi soru sormaya devam etti; Wirr'in ve Davian'ın anlattıklarının aynı olduğuna ikna olduktan sonra Davian'ın yatağına doğru yürüdü ve onu çözmeye başladı. "Şehirdeki bağlantılarım hikâyenin bazı kısımlarını doğrulayabildi. Fejett'teki bir kavgada öldürülen tanınmış bir Avcı. Talmiel'de şüpheli koşullar altında yere yığılan ve hayatının son iki yılıyla uyanan bir adam

Kayıp. Çok değil ama şimdilik yeterli."

Davian dik otururken bileklerine masaj yaptı, kullanılmadığı için sertleşmiş kaslarını gerdi. "Talmiel'den gelen adam hakkında ne dedin?" diye sordu aniden, içinden bir ürperti geçerek.

Taeris ona düşünceli bir bakış attı. "Kaçakçı arkadaşına Gemiye 'unutturacak' bir şey yapıp yapmadığını merak ettin. Görünüşe bakılırsa haklıymışsın." Wirr'i serbest bırakmaya devam etti.

Davian kendini hasta hissetti. Anaar cezayı hak etmiş olabilirdi ama bu pek de teselli edici değildi. Tenvar'ın yalanlarını göremeyecek kadar hevesli ve saf olduğu için Davian'ın incitmeyi başardığı bir başka kişiydi.

Wirr mümkün olduğunca çabuk ayağa kalktı ve kaslarını gevşetmek için daireler çizerek yürüdü. Yerdeki adama başıyla işaret etti. "Peki onun hakkında ne biliyorsun?" diye sordu Taeris'e, sesinde yoğun bir güvensizlik vardı. "Davian onu takip ettiğini söyledi. Neden?"

"Sınır'da olanlar yüzünden. Tenvar'ın Davian'a söylediklerinin en azından bu kısmının doğru olduğuna inanıyorum." Taeris içini çekti. "Ama bundan daha fazlası var. Sınır'daki çürümenin doğal bir şekilde gerçekleştiğini sanmıyorum. Savaştan önce bile yıllarca üzerinde çalıştım. Onu ayakta tutan Öz sadece son on yılda gözle görülür bir şekilde çürümeye başladı."

Wirr kaşlarını çatı. "Bu neden önemli?"

"Bunu fiziksel bir duvar gibi düşünün. Duvarı iyi, kalın, sağlam taştan inşa edersiniz ve iki bin yıl boyunca bırakırsınız. Geri döndüğünüzde, hala ayakta duruyor - belki çatırıyor, rüzgar ve yağmurla aşınıyor ama hala güçlü. Hâlâ orijinal amacına hizmet ediyor." Taeris durakladı. "On yıl sonra geri dönüyorsunuz ve tamamen yok olmuş. Nasıl bir sonuç çıkarıyorsunuz?"

Davian'ın kaşları çatıldı. "Bir şey onu ." "Ya da biri," diye ekledi Wirr sessizce.

"Aynen öyle."

Bir an sessizlik oldu, sonra Wirr kaşlarını çatı. "Tol'lar şüphelerinden haberdar mı? Çürümeyi on yıl önce fark etmeye başladığınızı söylemişsiniz ve burada sadece üç yıldır sürgündeydiniz."

"Her iki Konseye de birkaç kez söylemeye çalıştım ama..." Taeris hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Tol'lar Sınır'ı düzenli olarak kontrol etmeyi bin yıldan fazla bir süre önce bıraktılar, bu yüzden benim eski notlarım çürümenin hızlandığına dair tek gerçek kanıttı. Sınır'ın çürüyor olabileceğini kabul ettiler,

Ama bunun hızla gerçekleştiğine değil, zamanın geçmesi dışında herhangi bir şeyin buna neden olduğuna inanmıyorlardı. Tol Athian bana telaşa kapıldığımı söyledi ve Tol Shen de yüzüme güldü."

"Ama sen ."

"Evet. Bu yüzden son birkaç yıldır bununla ilgili olabilecek her şeyi izliyorum. Sınır'ın başarısız olmasının daha büyük bir planın parçası olduğuna dair herhangi bir işaret, Tol'lara geri götürebileceğim bir kanıt." Yanına gitti ve adamın kolunu geriye çekerek bileğindeki siyah kurt dövmesini ortaya çıkardı. "Birkaç ipucu buldum ama kullanabileceğim ya da peşine düşebileceğim bir şey yoktu; ta ki bir bağlantım bana bundan bahsedene kadar. Bu sembol her Sınır Taşı'na kazınmış. Arkadaşımızın bileğinde de bu sembolün dövmesi var."

"Yani bir şeyler biliyor olabileceğini düşünüyorsunuz. Bir şekilde bu işe bulaşmış olabilir." Davian uyuyan adama yeni bir korkuyla baktı.

"Buna olarak Ilseth Tenvar da öyle olabilir," dedi Wirr, ses tonu acımasızdı.

Taeris başını salladı. "Bu özel sembolün onu bulmanız için bir bağlantı olarak kullanılmış olması... Bunun ne anlama geldiğini henüz bilmiyorum ama önemli olmalı. *Bir şeyler* dönüyor." Tereddüt etti. "Dahası da var." Adamın sol kolunu biraz daha geriye çekerek sol ön kolunu ortaya çıkardı.

Davian bir an için anlamadı. Sonra gözleri büyüdü ve solunda Wirr'in keskin nefes alışını duydu.

Genç adam Mühür'e sahip değildi.

"*Fates*. İlkeler'e bağlı değil mi?" Wirr usulca sordu. "Öyle görünmüyor," dedi Taeris.

Davian aniden bağlantıyı kurdu. "Avcıların bahsettiği adam *bu muydu*, bütün o insanları öldüren adam?"

Taeris başını salladı. "En azından Gil'shar'ın söylediği bu. Bütün bir köy katledildi ve bunun onun eliyle olduğunu iddia ediyorlar." Başını iki yana salladı. "Doğruluğu konusunda bir şey söyleyemem; insanların Üstün Yeteneklilerden korktukları için uydurdukları hikâyeleri çok iyi biliyorum. Ne yazık ki sonuç aynı."

"Bu hikaye her yerde. Tüm ülke onu arıyor olacak.

Bizim için," diye nefes aldı Wirr.

Taeris başını salladı. "Siz araya girmeden önce, Kılıçların Şarkısı sırasında halka açık bir infaz için Thrindar'a götürülüyordu. Gil'shar orada bulunan tüm ülkelere Üstün Yeteneklilerin sadece kötü değil, aynı zamanda her zaman korkulması gereken bir şey olduğunu göstermek istedi. İlkeler kimsenin bizi kabul etmesi, gardını düşürmesi için bir neden değildir."

Davian kaşlarını çattı ve yeni bilgiler kafasına dank edince uyuyan adamdan bir adım uzaklaştı. Katile benzemiyordu ve hâlâ bağlıydı ama... öyle bile olsa.

Yanında Wirr giderek daha da telaşlanıyordu. "Eğer Gil'shar onun diğer Üstün Yetenekliler tarafından serbest bırakıldığını öğrenirse..." Başını salladı, gözlerinde bir korku titreşimi vardı. "Öfke olacak. Bunun Andarran hükümeti tarafından emredildiğini ya da *herkesin* İlkeler'den kurtulmasının bir yolunu bulmak için onu kullandığımızı iddia edecekler. Savaş için bir dava."

Taeris başını salladı ve Wirr'e saygılı bir bakış attı. "Onu zaten kurtarmamış olmamın pek çok iyi nedeninden biri," dedi biraz sertçe. "Gil'shar'ın zaten savaş için bir bahaneye ihtiyacı yok. Son on beş yıldır Andarra'ya saldırmamalarının tek nedeni, bunun Kral Andras'ın İlkeleri değiştirmesine neden olacağından korkmaları - ama yine de onları aşmaya çalıştığımızı düşünürlerse, onları tutan hiçbir şey kalmayacaktır."

Davian'ın beti benzi attı; yaptıklarının sonuçları hayal edebileceğinden çok daha öteye uzanıyordu. "Peki ne yapabiliriz?" diye sordu. "Onu öylece Gil'shar'a geri veremeyiz."

Wirr, "Eğer suçluysa yapabiliriz," diye belirtti. "*Yapmalıyız* da. Böyle bir olayı riske atmaktansa Thrindar'da politik duruşlarını sergilemelerine izin vermek daha iyi."

Davian dehşet içinde arkadaşına döndü. "Ciddi olamazsın."

Taeris elini kaldırdı. "Herhangi bir karar vermeden önce hikâyesini dinleyelim. Olağanüstü bir hızla iyileşti - sanırım artık onu uyandırabiliriz."

Wirr bir kaşını kaldırdı. "Onu iyileştirmedin mi?"

Taeris başını salladı. "Öz kullanma riskini göze alamazdım; etrafta Bulucuları olan çok fazla asker var. Ama yine de kendini iyileştirmek için içgüdüsel olarak kendi Rezervinden yararlanıyor gibi görünüyor. Bu oldukça dikkat çekici."

Davian uyuyan adama endişeyle baktı. Üstün yetenekliler kendi iyileşmelerini hızlandırabilirdi ama bunu bilinçsizce yapabilen birini hiç duymamıştı.

Taeris kızıl saçlı adamın yanına eğildi, sonra tereddüt etti. "Davian. Nasıl yapılacağını bilse bile herhangi bir aldatmacayı maskeleyecek farkındalığa sahip olacağından şüpheliyim. Yalan söylerse bana söyle." Uyuyan çocuğu omzundan kavradı ve nazikçe salladı.

Genç adam inleyerek kendine geldi.

"ben?" diye sordu, sesi hafifçe titriyordu.

Taeris, Davian ve Wirr birkaç dakika boyunca sessizce yabancıya baktılar.

Saniyeler. Görünüşü dün gecedan belirgin bir şekilde farklıydı; cildi solgundu ve sadece saatler önce onu kaplayan morluklardan hiçbir iz göstermiyordu. Buz mavisi gözleri neler olduğunu anlamaya çalışarak odayı taradı; kırmızımsı kahverengi saçları omuzlarına kadar sarkıyor, çökük elmacık kemikleri nedeniyle normalde olduğundan daha dar görünen bir yüzü çerçevesliyordu. Vücudu zayıftı ama bu da büyük olasılıkla yiyecek eksikliğinden kaynaklanıyordu ve doğal fiziksel görünümünün bir parçası değildi.

Sonunda konuşan Taeris oldu. "Şimdilik güvendesin. Ama bana yalan söylersen, bir saat içinde Gil'shar'ın gözetimine geri dönersin. Anladın mı?"

Yabancı sessizce başını salladı.

Taeris Gemiye önünde tuttu. "Nedir bu?" Yabancı gözlerini kısarak nesneye baktı. "Bilmiyorum."

Taeris başını eğen Davian'a hızlı bir bakış fırlattı. En azından onun söyleyebildiği kadarıyla gerçek buydu.

"Ama parladığını görebiliyor musun?" diye sordu Taeris.

Kızıl saçlı adam başını salladı. "Bileğimle aynı," dedi kafası karışmış bir sesle.

Taeris bir an düşündü. "Pekâlâ," dedi. "Kimin için çalışıyorsun? Size teslim edildikten sonra bununla ne yapacaktınız?"

Yabancı Taeris'e şaşkın ve çaresiz bir bakış attı. "Özür dilerim. Gerçekten," dedi sessizce. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Hafızam..." Başını iki yana salladı. "Üç hafta öncesinin ötesinde hiçbir şey hatırlamıyorum. Suçlu olup olmadığımı bile bilmiyorum..." Gözlerinde acı dolu bir bakışla tekrar sözünü kesti.

Bir an sessizlik oldu, sonra Taeris alaycı bir homurtu çıkardı. "Bundan daha iyisini yapman gerekecek."

Davian yabancıyı izliyordu, yüzünde küçük bir çatıklık vardı. Taeris'e döndü. "Sanırım doğruyu söylüyor."

Taeris kaşlarını çatı. "En azından bir adın var mı?"

"Caeden," dedi adam. "Köylülerin söylediği buydu zaten."

Taeris homurdandı. "Caeden. Darecian peri masalındaki gibi. Ne kadar da uygun," dedi sertçe. "Pekâlâ Caeden, belki de bize hatırladıklarını anlatmalısın, biz de oradan devam edebiliriz."

"Anlatacak pek bir şey yok," diye itiraf etti Caeden. "Birkaç hafta önce kendimi ormanın ortasında buldum, oraya nasıl geldiğimi ya da kim olduğumu hatırlamıyordum. Hangi ülkede bile bilmiyordum. Elimde bir kılıç vardı,

ve kıyafetlerim kan içindeydi. İlk başta kanın bana ait olduğunu düşündüm ama birkaç sıyrık dışında yaralanmamıştım.

"Bir dere buldum ve kıyafetlerimdeki kanı yıkamaya çalıştım ama çoğu zaten lekelenmişti. Bir yol bulana kadar birkaç saat dolaştım ve sonunda bir grup adam karşıma çıktı. Onlara hiçbir şey hatırlamadığımı söylediğimde, bana köylerinde barınak ve akşam için yiyecek teklif ettiler. İçlerinden biri beni tanıdığını düşündü, muhtemelen haydutlar tarafından saldırıya uğradığımı ve dövüldüğümü söyledi. O zamanlar iyi insanlar gibi görünüyorlardı." Caeden bunun üzerine yüzünü buruşturdu.

"Ertesi gün köyümün yok edildiği haberi geldi. Birileri kasabaya girmiş ve herkesi öldürmüştü. *Herkesi*. Sonrasını gören insanlar sokaklarda yatan kadınlar ve çocuklar olduğunu, her yerin kan içinde olduğunu söylediler. Ve tüm yüzlerin şekli bozulmuştu. Tanınmayacak kadar parçalanmış." Ürperdi. "Kaldığım yerdeki insanların çoğunun ölen arkadaşları ve aileleri vardı. Çok fazla keder, çok fazla korku vardı.

"İnsanların bir bağlantı kurması uzun sürmedi. İlk başta beni sadece kilitlediler - endişelenmememi, muhtemelen hayatta kalanlardan biri olduğumu, belki de bir tanık olduğumu ve bunu 'her ihtimale karşı' yaptıklarını söylediler. Ama sanırım çoktan kararlarını vermişlerdi.

"Birkaç gün sonra, saldırı olduğunda karısı diğer köyü ziyaret etmekte olan bir çiftçi vardı. Gidip onun cesedini bulmuş -en azından cesedi olduğunu düşündüğü şeyi- ve sonra da beni bulmak için geri dönmüş." Titredi. "İri bir adamdı, o yüzden hücreme girmesine izin verdiler. Polis memuru sadece başka tarafa baktı. İkimiz içerideyken kapıyı kilitledi ve gitti. Açıklamaya çalıştım ama çok *sinirliydi*." Caeden'in sesi hatırladıkça titriyordu. "Beni öldürecekti. Çok korkmuştum ve sonra... tepki verdim. Sanırım Yeteneği kullandım. Onu hücre kapısına o kadar sert geri fırlattım ki boynunu kırdı." Ellerini saçlarında gezdirdi.

"Bu bir kazaydı ama kimse inanmadı. Köyün din adamının Bulucu'su patladı, bu yüzden nasıl yaptığımı biliyorlardı. Ama dövmem yoktu, bu da onları daha da korkuttu... Yine de güçlerim olduğunu öğrendiklerinde, sahip oldukları tüm şüpheleri giderdi.

"Beni asacaklardı olmasını isteyen yeterince insan vardı- ama Gil'shar Thrindar'da halka açık bir infaz yapılmasını istediklerine dair haber gönderdi. Bu yüzden bana bir Kelepçe taktılar ve beni bir süre kilit altında tuttular.

bir hafta daha." Hatırladıkça elleri titriyordu; titremelerini engellemek için ellerini birbirine kenetledi.

"Seni dövdüler mi?" diye araya girdi Taeris, sesi şimdi daha yumuşaktı.

Caeden başını salladı. "Her gün," dedi usulca. "Ve askerler beni Thrindar'a götürmek için geldiklerinde, her akşam beni dışarı çıkardılar ve aynı şeyi yaptılar. İyileşmem için yeterli zaman verdiler, böylece ertesi gece bilincim yerinde olacaktı." Tereddüt etti. "Yine de Thrindar'a ulaşamadığımız için minnettarım."

Taeris cevap vermedi. Birkaç saniye sessizce düşündükten sonra Davian'a döndü. "Eee?"

Davian gözlerini Caeden'den ayırmadı. "Hepsi doğru," dedi sonunda.

Ama öyle değildi. Caeden'in son cümlesi üzerine genç adamın ağzından ufacık bir karanlık pufu kaçmıştı. Thrindar'a ulaşmak istemediği konusunda yalan söylüyordu.

İdam edilmek istemişti.

Taeris başını onaylarcasına eğdi ve Davian onun yüzündeki mücadeleyi görebiliyordu, Yaşlı'nın ne düşündüğünü biliyordu.

"Onu onlara veremeyiz," diye gözlemledi Davian. Wirr başıyla onayladı.

"Ve Sınır hakkında El-lanetli tek bir şey bile bilmiyor," diye homurdandı Taeris, ancak bu ifadeyi tartışmadı. "Yalan söylemediğinden emin misin?"

"Olabildiğim kadar eminim." Davian ses tonundaki acılığı saklamaya çalıştı.

Taeris sustu, sonra elinde hâlâ Gemi olan Caeden'a döndü. "Buradaki seçimlerimizden hoşlandığımı söyleyemem ama birileri sana bu kutuyu getirmek için epey zahmete girmiş. Sen bir şekilde önemlisin. Gil'shar'a teslim edilemeyecek kadar önemli." Başını iki yana salladı. "Hafızanı geri almamız gerekecek."

"Nasıl?" diye sordu Caeden.

"Tol Athian'da bir cihaz var. Zihni onarmaya yarayan bir Gemi. Gitmemiz gereken yer orası, o yüzden... sanırım birbirimize güvenmek zorundayız." Caeden'in ellerini çözmeye başladı. "Yine de Kelepçe'yi açık bırakacağım. Eğer sen-"

Hiçbir uyarı olmadan kapı menteşelerinden içeri doğru patladı, Taeris'in kafasının yanından uçarak geçti ve uzak duvara gömüldü.

Kapı aralığındaki figür sürünerek odaya girdiğinde herkes donakaldı.

Davian siyah pelerini, gölgeli başlığı, tam olarak orada olmayan dönen bıçağı hızla içine çekti. Dün geceki yaratık.

Taeris, Davian görmemiş olsaydı ona inanmayacağı bir hızla hareket . Yaşlı adam bir yana sıçradı ve yuvarlandı; ayağa kalkarken bileklerini önünde kavuşturdu ve gözlerini kapattı. Kör edici bir parıltı havada kükredi ve yaratık birkaç adım geriye doğru sendeledi, şekli bozulmuş, solgun yüzü kısa süreliğine aydınlandı, ağzı sessiz bir acıyla kıvrıldı. Yaratık durup sakinleştikten sonra tekrar ilerlemeye başlayınca Davian'ın kalbi durdu. Prangalar takılıyken, hiçbirinin yardım etmek için yapabileceği çok az şey vardı.

Yaratığın bıçağı Taeris'in kafasında parladı; Taeris geriye doğru eğildi, önünde alev alev yanan beyaz bir kalkan belirdi. Hançer tekrar ileri fırlayıp kalkanın içine girdi. Bıçak beklenen çarpışmayı yaratmak yerine, Taeris'in savunmasını doğruca keserek bir anda söndürdü.

Yaşlı adamı bir kenara bırakan yaratık, hançerini havada tutarak Prangalı üç çocuğa doğru döndü.

"*Sha'teth keloran sa, Aelrith!*" Taeris bağırdı.

Kelimeler yaratığı durdurdu. Kılıcını indirdi ve Taeris'e dönerek uzun birkaç saniye boyunca kırışmayan, ölü gözleriyle ona baktı.

"*Sha'teth di sendra an,*" diye hırladı. Gırtlaktan gelen bir kahkaha attığında Taeris'in gözleri şaşkınlıkla açıldı ve öldürücü darbeyi indirmeye hazırlanarak döndü.

Wirr'in çantasının içindekiler ilk saldırı sırasında yere saçılmıştı; yaratığın sırtı dönükken Caeden diz çökmüş, yatağın altına düştüğünü gördüğü bir şeyi beceriksizce arıyordu. Davian bir an için Taeris'in o kargaşada Gemi'yi düşürüp düşürmediğini ve neredeyse onu durdurmaya çalışıp çalışmadığını merak etti.

Sonra Caeden aradığı şeyi buldu. Başka bir Kelepçe. Yaratık geri döndüğünde Caeden hazırды.

Gölgelerin sallanan bıçağının altından öne doğru sıçradı, elleri yaratığın kapüşonunun altına daldı ve torcun uçlarını boynuna bastırdı.

Ardından gelen çığlık tüyler ürperticiydi, acı ve eziyet dolu bir sestti. Bıçak yaratığın elinden kayboldu; yaratık geriye doğru tökezledi, pranga boğazına dolanmaya başladığında çılgınca çırpınarak feryat etti

Dört adamı da kulaklarını kapatmaya zorlayan tiz bir çığlık attı. Kukuletası geriye düştü ve Davian dehşet içinde geri çekildi. Kül rengi tenine ve şekilsiz yüz hatlarına rağmen yarattığın gözleri tanınabilir şekilde insandı, ona kilitlenmiş ve merhamet diliyordu.

Sonra yere düştü ve son bir çırpınıyla hareketsiz kaldı. Taeris gözlerini kocaman açarak Caeden'a baktı. "Bu..."

"Hızlı düşündün," diye nefes aldı Davian. Caeden'in sırtına vurdu, ellerinin titremesini engellemek için olduğu kadar başka bir şey için de. Caeden başını eğdi, hâlâ adrenalinin etkisiyle nefes nefeseydi.

"Ölmüş mü?" diye sordu Wirr ihtiyatla.

Birden alt kattan bir gürültü geldi ve öfkeli sesler dışarıdaki koridorda yankılandı. Taeris inledi ve hemen harekete geçerek az sayıdaki eşyasını topladı.

"Gitmemiz gerek. ," dedi Caeden'a anlamlı bir bakış atarak.

Kızıl saçlı adam tereddüt etti, sonra rahatlamış bir şekilde başıyla onayladı.

Davian bir an için Taeris'e şaşkınlıkla baktı, sonra ses tonunda neden bu kadar aciliyet olduğunu anladı. Taeris Yeteneği kullanmıştı. Hanın Gil'shar askerleriyle dolmasından önce birkaç dakikaları vardı.

Aceyle alt kata indiler ve görünüşe bakılırsa hiç şüphe uyandırmadan arka kapıdan sıvıştılar. Hava kararmıştı ama etrafta hâlâ bir sürü insan vardı; Davian onlar kalabalığa karışıp yavaş ama istikrarlı bir şekilde uzaklaşırken arkalarına bakma riskini göze aldı. O izlerken, yaklaşık yirmi askerden oluşan bir grup sessiz ama asık suratla hanın içine daldı. Bu mesafeden bile, Bulucu'larının dışarıda olduğunu ve bir Tuzak'ın hazırda beklediğini görebiliyordu.

Kasaba büyüktü ama kirli ve az ışıklı sokaklardaki insanlar onlar aceyle geçerken pek aldırış etmediler ve iyi zaman geçirdiler. Davian önlerine çıkan her bakışta irkildi ama çok geçmeden doğu kapısından olaysız bir şekilde geçtiler.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu Wirr, handan beri ilk kez konuşmuşlardı.

"Kuzey," diye yanıtladı Taeris. "Buradan iyice uzaklaştığımızda daha fazla açıklama yapacağım."

Wirr yüzünü buruşturdu, belli ki bu cevaptan Davian kadar hoşlanmamıştı ama ikisinin de başını sallamaktan başka yapabileceği pek bir şey yoktu.

Sessizlik içinde karanlık yolda ilerlemeye başladılar.

Bölüm 15

Sadece birkaç dakika yol almışlardı ki Taeris durdu ve diğerlerine de aynısını yapmalarını işaret etti.

"Şimdi bana hanginizin Tol Athian'a bir İz verdiğini söyleyin," dedi ve üç çocuğa bakarken yüzündeki ifade asıktı. "Ve sonra bana neden onu kullanmaya karar verdiklerini de söylemek isteyebilirsiniz."

Davian kaşlarını çatı. İz de neydi? Wirr'e baktı ama arkadaşı Taeris'e ters ters bakıyordu.

"Ben olsaydım, hatırlamazdım," diye belirtti Caeden. "İz'in ne olduğunu bile bilmiyorum."

Taeris bir süre yüzlerini inceledikten sonra Wirr'e doğru başını salladı. "O size açıklayabilir."

Wirr'in kaşları çatıldı, gözleri hâlâ Taeris'inkilere kilitliydi. "İz, Özünüzün küçük bir örneğidir, onu taze tutan bir kapta mühürlenmiştir. Saf. Herkesin Özü benzersizdir, bu yüzden Tol Athian'ın birini bulması gerekiyorsa, onu bulmasına yardımcı olması için İz'ini kullanabilir."

Taeris başını salladı. "Bir insanın kokusu gibi," diye açıkladı Caeden ve Davian'a. "Ve sha'tethler de av köpekleridir. Ama İz onlara sadece izini sürdükleri kişi Yeteneği kullanırsa rehberlik edebilir." Yorgun bir ifadeyle alnını ovuşturdu. "Sanırım genç Wirr Caeden'i kurtarıken bunu yaptı."

"Ama handa değil," diye itiraz etti Wirr.

"Bunu sizi bir gün sonrasına kadar takip etmek için kullanabilirler. Derin bir rezerviniz varsa daha da uzun süre." Taeris Wirr'e kaşlarını çatı. "Bu kadar çok güç harcadığınızda, vücudunuzu bir odak noktası olarak kullanıyor, enerjiyle ıslatıyorsunuz ve bunun tamamen dağılması zaman alıyor. Bulucular bunu algılayamaz ama bir

Sha'teth'in hisleri bunu yapabilir."

"Bunu bilmiyordum," dedi Wirr usulca.

"Sormalıydın," diye hırladı Taeris. "Asıl soru şu: Tol Athian seni neden öldürmek istiyor Wirr? Hangi suçları işledin ki bir İz'i alacak kadar ileri gidebiliyorlar?"

Davian ve Caeden bu alışverişi ağızları açık bir sessizlik içinde izlemişlerdi. Davian şaşkınlık içinde arkadaşına baktı. *Wirr* o yarattığı üzerlerine mi getirmişti?

"Buna... sha'teth mi deniyor?" Davian bu kelimeyi daha önce hiç duymamıştı. "Nedir bu?" Şaşkınlıkla Wirr'e baktı. "Neler oluyor?"

Wirr kaşlarını çatı, neredeyse Davian kadar şaşkın görünüyordu. "Emin değilim." Taeris'e döndü. "Eğer Tol Athian sha'teth'i peşimden gönderdiyse, beni öldürmek için göndermedi, sana söz veriyorum. Neden saldırdığını bilmiyorum. İzim onlarda ama herhangi bir suç işlediğim için değil." Başını iki yana salladı. "Karmaşık bir durum ama daha fazlasını söyleyemem."

Taeris'in yüzü karardı. "Sha'tethler suikastçıdır, tek amaçları budur. Bana her şeyi anlatacaksın evlat, yoksa o Kelepçe yakın zamanda bileğinden çıkmayacak."

"Öyleyse böyle olmalı. Yine de yalan söylemiyorum." Wirr, Taeris'in bakışlarını korkusuzca karşıladı. Haklı olduğunu hissettiğinde Caladel'deki Yaşlılara karşı durmaktan asla korkmamıştı ve Taeris'ten de korkmuyor gibi görünüyordu.

"Yalan söylemiyor," diye onayladı Davian.

Taeris Davian'a döndü. "Ve sen sha'tethlerin neden arkadaşının peşinde olduğunu hiç mi merak ?"

Davian uzun bir süre Wirr'i inceledikten sonra derin bir nefes aldı. "Öyleyim ama... ona güveniyorum. Neler olup bittiğini bilmemiz gerekirse, bize söyleyecektir."

Wirr Davian'a minnettar bir baş selamı verirken Taeris ters ters baktı. "Bu konuyu daha sonra, güvenli bir şekilde uzaklaştığımızda konuşacağız," diye söz verdi yaralı adam. "Acil tehlike geçti, en azından Kelepçe takılıyken diğerlerini çekemezsin. Güvende olmalıyız." Yüzünü buruşturdu. "Bu şeylerin gittiği yere kadar."

Caeden kıpırdandı. "Başka sha'tethler de mi var?" diye sordu Davian'ın düşüncelerini yankılayarak.

Taeris başını salladı. "Dört kişiler. Öldürdüğün kişi onların en iyi iz sürücüsüydü. Ona Gözcü derdik. Diğer sha'tethler gittiğinde

Tol birini ararken asla onlarla birlikte olmazdı. Sanki hedefini hissedene kadar bekler ve... bir şekilde oraya atlardı. Hiçbirimiz bunu nasıl yaptığını bilmiyorduk ama içlerinde bu yeteneğe sahip olan tek kişinin o olduğundan oldukça eminim." Anabir'e doğru bir bakış attı. "Yine de. Tol Athian onların tasmaşını hâlâ elinde tutsun ya da tutmasın, diğerleri geliyor olabilir ve kardeşlerinin öldürülmesinden memnun olacaklarından şüpheliyim. Yola devam etmeliyiz."

Wirr elini kaldırdı. "Bizi nereye götürüyorsan körü körüne peşinden gelmeden önce birkaç sorumuza cevap vermen gerekiyor."

Taeris başını yorgunca eğdi. "Elbette." "Diğer sha'tethler. Peşimizden gelecekler mi?"

"Neredeyse kesinlikle." Taeris içini çekti. "Bir kez, belki de değil. Ama söylediklerin doğruysa ve seni öldürmeleri için talimat almamışlarsa... az önce gördüklerime bakılırsa, Tol Athian'ın yetki alanı dışında hareket ediyor olabilirler. Bize saldıran kesinlikle emrimi kolayca görmezden geldi ve bu mümkün olmamalıydı."

"Sana ne söyledi?" diye sordu Davian.

Caeden konuştu. "Dedi ki, 'Sha'teth artık hizmet etmiyor.'"

Hep birlikte dönüp Caeden'a baktılar, o da omuz silkti. "O zaman anlamamıştım ama şimdi hatırlayınca... ne anlama geldiğini anladım." Taeris'e baktı. "Haksız mıyım?"

"Evet," dedi Taeris yavaşça, Caeden'e bakarken yüzünde meraklı bir ifade vardı. Sonra omuz silkti. "Benim zamanımdan bu yana komutlar değişmiş ve yaratık benimle alay ediyor olabilir. Yine de..." Sıkıntılı görünüyordu.

Wirr ilerideki yolu işaret etti. "Yani diğer sha'teth'lerden kaçınmanın yanı sıra, Sınır'a neler olduğunu anlamak için Tol Athian'a geri dönmemiz gerektiğini söyledin. Neden kuzeye gidiyoruz?"

Taeris iç çekti. "Caeden'in kaçıyla birlikte Gil'shar sınırlara odaklanacak; yardım almadan karşıya geçmemiz neredeyse imkânsız olacak. Ve buraya gelmek için senin yaptığın gibi bir kaçakçı bulma seçeneğimiz de yok - o tipler bile ne kadar para teklif edersek edelim Gil'shar'ı bu şekilde geçmek istemeyecektir."

"Doğru," diye kabul etti Wirr, "ama Thrindar'a yönelmek pek de çözüm değil."

"Kılıçların Şarkısı Thrindar'da düzenleniyor," diye düzeltti Taeris. "As

Şu an için festivalin bitmesine daha bir hafta var. Andarra'dan gelen kraliyet maiyeti orada olacak ve Desriel ziyaretçi kraliyet mensuplarının küçük bir Yetenekli grubu getirmesine izin veriyor. Eğer şehre girebilirsek, bize bir dinleyici bulabilecek bağlantılarım var. Ayrıldıklarında onlarla birlikte sınırdan geçebilirsiniz."

Birkaç saniye sessizlik oldu. "İşe yaramayacak," dedi Wirr. "Bu bizim en iyi şansımız," diye karşı çıktı Taeris. "Gil'shar'lar bunu Caeden doğruca sınıra doğru koşuyor ve başka birinin bu işe karıştığından emin değiller. Andarran delegasyonu herhangî bir şekilde temasa geçebileceğini kesinlikle düşünmüyorlar."

Wirr inatla başını salladı. "Ama onlara katılmamıza asla izin vermezler. Eğer izin verirlerse ve fark edilirse, bu sadece savaş sebebi olmaz, aynı zamanda savaşı da *başlatır*. Resmi Andarra delegasyonu, Desriel'den Yeteneklileri mi kaçırıyor? Cinayetle suçlanan biri de dahil mi?" Caeden'e özür dileyen bir bakış fırlattı. "Üzgünüm Taeris, ama bunun ne kadar sorumsuzca olduğunu anlamalısın. Hayatlarımız bu tür bir riske değmez."

Davian şaşkınlıkla arkadaşına baktı. Wirr sesini yükseltmemişti ama tavrında bir şeyler değişmişti. Bir an için, tanıdığı o rahat çocuk ortadan kaybolmuştu. Sözlerinin arkasında ağır bir endişe, gerçek bir yoğunluk vardı.

Taeris bir an Wirr'i düşündü, sonra iç geçirdi. "Haklısın Wirr, ama bugün sana söylediklerimi bir an için düşün. Hayatlarımız benim ilk endişem değil. Eğer Sınır'ı yıkmaya çalışan bir güç varsa, bunun Andarra için bir tehdit olmadığını mı düşünüyorsun?"

Wirr inatla, "*Eğer varsa bile* bunun *ne* anlama geldiğini bilmiyoruz," dedi. "Oysa Desriel ile savaş kesinlikle bir tehdit."

Taeris dudağını ısırdı, sonra bir karara vardı. El çantasına uzandı, küçük bir metal kutu çıkardı ve açtı, içindeki kâğıt inceliğindeki nesneyi dikkatle seçerken titredi. Yaklaşık avuç içi büyüklüğünde ve tamamen siyahtı; ilk bakışta ayna gibi parlatılmış gibi görünse de Taeris onu havaya kaldırdığında solmakta olan ışıktan hiçbir şey yansıtmıyordu. Eğilerek onu Wirr'e uzattı. "Dikkatli ol. Eğer kayarsan kenarları parmaklarını keser."

Wirr onu dikkatle aldı, eli yüzeye dokunduğunda gözle görülür bir şekilde titredi. Düzensiz şekilli diski incelerken gözlerini kıstı. "Nedir bu?" diye sordu dehşete düşmüş bir hayranlık ifadesiyle.

"Bir dar'gaithin'den bir ölçek," diye yanıtladı Taeris.

Wirr diski yanmış gibi yere düşürdü; disk hiç ses çıkarmadan yolun kenarındaki çimlerin üzerine düştü. Durdu ve sanki derisindeki nesnenin izlerini silmeye çalışıyormuş gibi parmaklarını birbirine sürtmeye başladı ama Davian herhangi bir fiziksel kalıntı göremedi. "Elbette öyle," dedi titrek bir kahkahayla, kendini biraz toparlamıştı. "Cebinizde taşıdığınız efsanevi bir yaratığın parçası. Doğal olarak." Sözlerine rağmen, sanki sıçrayıp ona saldıracakmış gibi yere düşmüş siyah diske baktı.

Caeden kaşlarını çatı. "Bir dar'gaithin mi?"

"Yılan ve insan karışımı bir şey. Sonsuzluk Savaşı'nda Andarra'ya karşı kullanılan beş Yasak'tan biri," diye açıkladı Taeris.

"Bu Talan Gol efsanesinin bir parçası," diye devam etti Wirr Caeden'e, sesi kuşkulu geliyordu. "Aarkein Devaed istila ettiğinde, sözde öldürülmesi neredeyse imkânsız olan savaşçıları yönetiyordu - hayvan ve insan karışımı. Dar'gaithin ylandı." Başını salladı ve Taeris'e döndü. "Sana inanmak istiyorum ama... Tenvar'ın o yaratıklar hakkında söylediklerine inanmıştım çünkü o zamanlar Davian'a yalan söyleyebileceğini bilmiyorduk. Dürüst olmak gerekirse, yalan söyleyebildiğini öğrendiğimizde bana mantıklı geldi. Gerçekten var olduklarına inanmak zor."

Taeris homurdandı. "Birkaç ay önce Narut'un kuzey sınırında bulduğum yaratık kesinlikle yeterince gerçektir," dedi sessizce. "O pulu leşinden kendim çıkardım."

"Gerçekten bir tane mi gördün?" diye sordu Wirr, şaşkınlık ve şüphecilik arasında bir yerde yakalandığı belliydi.

Taeris başını salladı ve Wirr'in ses tonundaki şüpheyi görmezden gelmeyi tercih etti. "Sınır'ın hemen bu tarafında. Karşıya geçme çabası onu öldürmüş olmalı." İçini çekti. "Teraziye aldım ve cesedi geri getirmek için yardım almayı düşünerek Shandra'daki garnizona gittim. Döndüğümüzde ortadan kaybolmuştu."

"Yani Sınır hâlâ kuzeyden kaçmaya çalışanları öldürüyorsa... *bu*, onu *bu taraftan* birinin sakladığı anlamına mı geliyor?" diye sordu Wirr şüpheyle.

"Öyle görünüyor."

Davian, Taeris'in iddiasına ne anlam vereceğini bilemeden Wirr ve Caeden'e baktı. Wirr hâlâ yaşlı adama inanmakta isteksiz görünüyordu ama Caeden yerdeki teraziye hayranlıkla bakıyordu. Wirr'in yanına yürüdü ve çömelip ince siyah levhaya dokunmadan baktı. Sonra bir sopa kaptı ve diski kaydırıldı.

"Sana inanıyorum," dedi.

Davian terazinin yattığı çimen parçasına baktı. Birkaç dakika öncesine kadar yeşil olan otlar siyahlaşmış ve büzüşmüştü. Cansızlaşmışlardı.

Taeris dikkatini Caeden'a çevirdi. "Bir şey mi hatırlıyorsun?" Caeden omuz silkti. "Zor," dedi yavaşça. "Böyle şeyler oluyor... flaşlar.

Tam olarak hafıza değil, ama nasıl konuşulacağını bilmek gibi de değil. Sanırım bu bir içgüdü. Bana bir dar'gaithin'in ne olduğunu söyledin ve birdenbire pullarının altındaki otların ölü olacağını anladım. Ama sana bunu neden düşündüğümü bile söyleyemem." Hayal kırıklığı içinde alnını ovuşturdu. "Bazen bir şeyi bilmeye, hatırlamaya çok yakınmışım gibi hissediyorum. Ve sonra tekrar elimden kayıp gidiyor."

Taeris ona başıyla sempatik bir selam verdi. "Gelecektir." Davian'a döndü. "Onu kaldırmayı dene. Yine de dikkatli ol. Kenarlarına dokunmaktan kaçının."

Davian yere uzandı ve dikkatle teraziyi yerden aldı. Ona dokunduğunda ürperdi. İçini bir bulantı dalgası kapladı; bir anda geçti ama kendisini bitkin, bir an öncesine göre çok daha yorgun hissetmesine neden oldu.

Bu hissin yanı sıra, terazinin soğuk, metalik bir hissi vardı. Onu Taeris'e geri verdi, o da hemen metal kabına geri koydu.

"O da *neydi*?" diye sordu Davian, Wirr'in o şeye dokunduğunda verdiği tepkiyi aniden anlamıştı. Soğuk yüzeyini hâlâ teninde hissedebiliyordu.

"Dar'gaithin'in Üstün Yeteneklilerin saldırılarına karşı dayanıklı olması gerekiyordu ve sanırım bunun nedeni de bu," dedi Taeris, ölü ot parçasını işaret ederek. "Pulları Özü emiyor, içine çekiyor. Hatta belki de ondan besleniyorlar."

Herkes kararmış çimenlere bakarken sessizlik oldu. "Tartışmanın hatrına, diyelim ki sana inandık," dedi Wirr, sarsılmış görünüyordu. "Gerçekte bize ne söylemeye çalışıyorsun? Alchesh'in başından beri haklı olduğunu mu? Devaed'in iki bin yıldır hapishanesinde sabırla oturduğunu ve dünyaya tekrar zarar vermek için fırsat kolladığını mı?"

Taeris çocuğa o kadar uzun süre baktı ki Wirr gerçekten de kızardı. "Böylesine sağlıklı bir şüphecilğe sahip genç bir adam için Sonsuzluk Savaşı hakkında çok şey biliyorsun."

Wirr kaşlarını çatı. "Okudum," dedi savunmacı bir tavrı. Davian'ın kaşlarını yarı sorgulayıcı bir eğlenceyle kaldırdığını görünce kaşları daha da çatıldı. "Okuyorum!"

Taeris hafifçe gülümsedi. "Sorunuza cevap olarak, elimde böyle bir şey olduğuna dair kanıt yok. Yine de açık fikirli olmaya çalışıyorum. Öz ile yapılan bazı şaşırtıcı şeyler gördüm; pek olası değil ama Devaed'in hâlâ hayatta olabileceğine dair en ufak bir ihtimal bile varsa..." İç çekti. "Şöyle söyleyeyim, gördüğüm dar'gaithin ve Sınır'da olup biten diğer her şey Alchesh'e biraz daha ciddi bakmamı sağladı."

Davian ve Caeden'e döndü ve onların boş ifadelerini gördü. "Alchesh Sonsuzluk Savaşı zamanından kalma bir Augur'du. Hikâyelere göre o kadar güçlüymüş ki, olacıklardan çok fazla şey gördüğü için delirmiş," diye açıkladı. "Sınır yaratıldıktan sonra, bir gün başarısız olacağını, Devaed ve ordularının eninde sonunda serbest bırakılacağını kehanet etti. İnsanlar bunu uzun süre ciddiye aldı. Kaleler kurdular, herhangi bir saldırı belirtisine karşı Sınır'ı düzenli olarak kontrol ettiler.

"Birkaç yüzyıl boyunca hiçbir şey görülmeyince, pek çok insan Alchesh'in kehanetlerinin deliliğinin bir sonucu olduğunu düşünmeye başladı; Devaed gibi güçlü bir Yetenekli bile bunca yıl sonra hâlâ hayatta olamazdı. Bu görüş o kadar popüler oldu ki Eski Din sonunda Alchesh'in öngörülerini kanonlarından çıkardı ve Sonsuzluk Savaşı'nın bittiğini ilan etti. Askerler yeniden görevlendirildi ve Tollar yavaş yavaş okumalarını durdurdu. İnsanlar daha yakın tehditlere odaklandıkları için kuzeyi unuttular - Narut'taki iç savaş, ardından Desriel ve Andarra, Andarra ve Nesk arasındaki sürekli küçük çatışmalar. Ondan sonra da Doğu İmparatorluğu ile Büyük Savaş çıktı."

Omuz silkti ve dikkatini tekrar Wirr'e çevirdi. "Ve belki de Alchesh gerçekten delirmişti ama bu Sınır'ın şu anda başarısız olmasının bir sorun olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Devaed hakkında kesin bir şey söyleyemem ama o dar'gaithin cesedini *gördüm* ve hikayelerden bunların korkunç, kötü niyetli, zeki yaratıklar olduğunu söyleyebiliriz. Sayıları artarsa, arkalarında yönlendirici bir güç olup olmadığına bakmaksızın saldıracaklardır."

Wirr bir an düşündü, sonra isteksizce başını salladı. "Haklısın," itiraf etti. "Eğer bu yaratıklar gerçekten varsa, o zaman Devaed'in hayatta olup olmasının neredeyse hiçbir önemi yok - tek başlarına bile Gil'shar'ın bize vurabileceği her şeyden daha kötüler. Eğer Tol'lar hazırlıklı değilse, katlediliriz." Omuzları çöktü. "Sanırım bu da bundan sonra ne yapmamız gerektiği konusunda haklı olduğun anlamına geliyor."

Taeris ciddiyetle, "Eğer daha iyi bir seçenek düşünüyorsanız, onu kabul edeceğiz," dedi. "Peki ya Seyahat Taşlarınız?" Herkes dönerken Davian omuz silkti

ona bakmak için. "Birini sınırın ötesine gönderip, diğerini bir portal oluşturmak için kullanamaz mıyız?"

Taeris başını salladı. "Andarra'ya götürecek güvenilir birini bulsak bile işe yaramaz. Bir portal yaratmak için çok büyük miktarda Öz kullanılır ve bu özün işe yaraması için taşlarda depolanması gerekir. Onları üzerimde tutuyorum, böylece sürekli olarak Rezervimden besleniyorlar, ancak bir damladan daha fazlası Bulucuları harekete geçirir... son seferinde onları şarj etmem iki ayımı aldı. Burada o kadar uzun süre saklanamayız."

Wirr mutsuz bir şekilde, "O zaman Thrindar," diye sözlerini tamamladı. Karşıdan Davian'a baktı. "Hoşuma gittiğini söyleyemem ama o haklı. Tol Athian'a geri dönüp Sınır'da neler olduğunu öğrenmezsek, Desriel'in ordusundan çok daha kötüsünü riske atmış oluruz."

Bir süre sessizlik içinde yürüdüler. Birkaç dakika sonra Taeris Davian'ın yanına geri döndü ve yavaşlaması gerektiğini belirtmek için kolunu çekiştirdi. Wirr neşeyle Caeden'le konuşuyordu -Davian ne hakkında olduğunu bilmiyordu ama ikisi de gülüyordu. Davian gülümsedi. Caeden uyandığından beri şaşkın ve kaybolmuş görünüyordu ama Wirr her zaman birini rahatlatacak doğru kişiydi.

Taeris kaşlarını çatarak ilerideki iki çocuğa baktı. "Sen ve Wirr dikkatli olmalısınız," dedi sesini alçaltarak.

Davian onun bakışlarını takip etti. "Caeden'den mi?" diye sordu. "Bir şey sakladığını mı düşünüyorsun?"

"Oh, ona yeterince inanıyorum," diye yanıtladı Taeris. "Ama bu onun o insanları öldürmediği ya da sana olanlarda suç ortağı olmadığı anlamına gelmez. Bildiğiniz gibi, o kutu onun anılarını geri getirmek için kullanılmış olabilir, sonrasında da sizi öldürmek istemiş olabilir." İçini çekti. "Düşündüğümün bu olduğunu söylemiyorum. Ama bu da bir olasılık."

Davian tekrar Caeden'a baktı. Arkadaşıyla gülüp şakalaşan bu genç adam gerçekten bir katil olabilir miydi?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Taeris birkaç dakika cevap vermedi. "Sanırım *dünyada* sha'teth'in bana söylediklerini tercüme edebilecek bir avuç insan var," dedi sessizce. "Bu ne anlama geliyor... bilmiyorum. Ama eğer bir düşman olduğu ortaya çıkarsa, o zaman tetikte olmanız gerekir."

Davian yutkundu. "Peki ya Tol'da anılarını geri yüklediğimizde onun gerçekten tehlikeli olduğunu keşfedersek?"

"O halde en azından savaş alanını seçtik," diye gözlemledi Taeris.

Başka bir şey söylemeden hızını tekrar artırdı ve hızla diğer ikisine yetişti. Davian da kısa süre sonra onlara katıldı ama onlar konuşurken çoğunlukla sessiz kaldı.

Taeris ona çok şey vermişti.

Bölüm 16

Asha sandalyesinde arkasına ve o gün muhtemelen yüzüncü kez kütüphanede etrafına bakındı, önündeki işe konsantre olamıyordu.

Sığınak'tan bu yana neredeyse bir hafta geçmişti ve ne Kuzeyli'den bir iz ne de Shadraehin'in planını uyguladığına dair bir belirti vardı. İç çekerek önündeki sayfaları karıştırdı. İdare'nin başı onun hakkında bir şeyler öğrendiğinde her şeyin korkunç bir şekilde ters gitmesini bekliyordu ama şimdi sadece her halükârda bitmiş olmasını diliyordu. Beklemek, belirsizlik açık ara daha kötüydü.

"Kitap o kadar heyecan verici, mi?"

Döndüğünde Tendric'in hafifçe eğlenen bir gülümsemeyle onu izlediğini gördü. Zorla gülümsedi ve midesindeki ani kasılmanın yüzünden belli olmamasını umdu. Tendric Jin'in yerine gelmişti; Shadraehin'in halkından biri olup olmadığını bilmiyordu ama olmadığından şüpheleniyordu. Hayata bakış açısı Raden'inkine Sığınak'takilerden çok daha yakındı.

"Sadece yorgunum," diye yalan söyledi, adamın onu rahat bırakmasını umuyordu.

Tendric onun yerine karşısına oturdu. Etrafına bakındı, sonra sesini alçaltarak biraz öne eğildi.

"Ben de sormak istiyordum. Jin'in nereye gittiğini biliyor musun?"

Asha onun gözlerinin içine bakamayarak başını salladı. "Hiçbir fikrim yok."

Tendric içini çekti, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ama başını salladı. "Raden onu en son seninle gördüğünü söyledi. Belki ortadan kaybolmadan önce bir şeyler söylemiştir diye umuyordum... Onun işinin gerçekten yapmayı umduğum bir iş olduğunu söyleyemem," diye itiraf etti.

"Hiçbir şey söylemedi," diye yineledi Asha, sadece bu konuşmanın bitmesini istiyordu.

Görünüşe göre kıvrıkcık saçlı Gölge onun rahatsızlığından habersizdi. "Ama o gün hiç endişeli görünmüyordu? Gergin?" diye sordu. "Haliden muhtemelen buradaki işlerden sıkılıp gittiğini söylüyor ama Raden ona başka bir şey olduğunu düşünüyor. Belki de birlikte olduğu kalabalıkla ters düşmüştür... ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur." Başını salladı, belli ki Asha'nın fikrinden çok dedikodu yaymakla ilgileniyordu. "Bu durumda, sanırım bunu kendi başına getirdi."

Asha bir şey söylememesi gerektiğini biliyordu ama bu çok fazlaydı.

"Fates, Tendric! Bunun Shadraehin'le bir ilgisi olmadığına eminim," diye tersledi, sesindeki öfkeyi tutamamıştı. "Jin iyi bir adamdı ve Raden böyle yalanlar yayıyorsa küçük bir aptalın tekidir."

Tendric bu çıkış karşısında şaşırmış bir halde ona bakakaldı.

"Ben... uh. Özür dilerim," dedi bir süre sonra, suçlu görünüyordu. "Haklısın. Jin'in iyi olduğuna eminim."

Asha çenesini tutarak Çürüme Saatine baktı. Tam olarak günün sonu değildi ama yeterince yakındı.

"Gitmem gerek," diyerek sandalyesini geriye itti ve masasının üzerindeki kâğıtları işaret etti. "Bunları yarın bitiririm."

Tendric'in şaşkın bakışlarını arkasında bırakarak yürüdü.

Odasına vardığında kapıyı arkasından kapattı ve Jin'in son anlarının görüntüsünü bastırmaya çalışarak yatağa yığıldı. Gözlerini tavana dikti, son birkaç haftanın hüsranı ve acısı içinde kabarıyor, serbest kalmakla tehdit ediyordu. Burada, Tol'de, bu şekilde daha ne kadar kalabileceğinden emin değildi. Uzun, derin bir iç çekti.

Odasının köşesinden kibar bir öksürük sesi geldi.

"Ashalia, sanırım?"

Asha tekrar ayağa fırladığında, odanın uzak ucunda duran iki adamı gördü, görünüşe göre yoktan var olmuşlardı. Yakından incelediğinde bir erkek ve bir oğlan olduğunu fark etti. Çocuk onun yaşlarındaydı, kısa boylu ve zayıftı, solgun bir teni vardı. Bir tür hizmetçi olduğunu düşündü. Adam ise...

Zengin mavi bir pelerin. Uzun boyluydu ve daha yaşlı görünmesine rağmen sarı saçları henüz solmamıştı. Güçlü bir çenesi ve delici mavi gözleri vardı, ayrıca çoğu insanda yapmacık gibi görünecek küçük sakalı vardı, ama bunun yerine

ona ağırbaşlı bir hava veriyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu titreyerek, ama cevabı zaten biliyordu. "Dük Elocien Andras," dedi Kuzeyli. Ellerini havaya kaldırdı sakınleştiriici bir jest yaptı. "Lütfen telaşlanmayın. Ben sadece bilgi almak için buradayım."

Asha başını salladı, dağınık düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu; bunu bekliyor olmasına rağmen, İdare Başkanı'nın kendisini görmeye gelmiş olmasından dolayı hâlâ şaşkıındı ve biraz da gözü korkmuştu. Hâlâ kapalı olan kapıya doğru baktı. "Buraya nasıl girdiniz? Majesteleri," diye ekledi aceleyle.

"Daha sonra açıklayacağım." Dük aniden kaşlarını çatı ve eğilip kulağına bir şeyler fısıldayan hizmetçisine baktı. Tekrar Asha'ya döndü ve birkaç saniye boyunca sessizce onu inceledi.

"Görünüşe göre bu bir zaman kaybıydı," dedi. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

Asha bir an şaşkınlıkla ona baktı. Northwarden'la yaptığı görüşmeden ne bekleyeceğini bilmiyordu ama kısa bir süre için görevden alınma, düşündüğü olasılıklardan biri değildi.

"Lütfen gitme," dedi hızla, sesinde çaresizlik vardı. Bu fırsatı kaybederse ne yapacağını bilmiyordu. "Arkadaşlarıma ne olduğunu bulmanıza yardım etmek istiyorum, eğer yapabilirsem. Onları kimin ve neden öldürdüğünü bilmek istiyorum."

Northwarden kaşlarını çatarak döndü ve tam bir karşılık verecekti ki, gözleri masanın üzerindeki gevşek sayfalara takıldı. Kaşlarını çatarak ağzını kapattı ve incelemek için bir adım daha yaklaştı.

"Bu insanları tanıyor muydun?"

Asha başını salladı. Boş zamanlarında okuldaki arkadaşlarının bazı resimlerini çiziyordu, yüzleri hafızasında çok silikleşmeden önce yapmak istediğı bir şeydi bu. Davian'ın pek çok resmi vardı, Wirr ve diğerlerinin de birkaç resmi. Bir süre önce çizim konusunda yetenekli olduğu söylenmişti. Zaman geçirmesine ve kederiyle başa çıkmasına yardımcı olmuştu.

Asha, Davian'ı her düşündüğünde boğazında oluşan yumruyu yuttu. "Onlar benim arkadaşlarım, Majesteleri," dedi usulca. "Ölenler."

Dük birkaç dakika boyunca ona baktı, ifadesi yumuşadı.

"Bana onlardan bahset." Bu bir emirden ziyade bir ricaydı.

Asha tereddüt etti. Bir yanı Davian ve Wirr'le ilgili anılarını bu adamla paylaşmak istemiyordu. Ama hatırlamak iyi hissettiriyordu.

"Davian tatlı biri. Bazen biraz fazla sessiz; kendini sorunlarına kaptırıyor ve yükü paylaşabileceğini unutuyor. Ama dürüst, akıllı ve sadık biri." Ondan bahsederken gülümsedi. "Wirr gürültücü ve atılgan. Bazen enine boyuna düşünmeden hareket eder, ancak daha sonra başını çok fazla belaya sokmadan önce yanlış yaptığı şeyi düzeltecek kadar zekidir. Komik ve iyi..." Eliyle belli belirsiz bir işaret yaptı. "Doğruyu söylemek gerekirse, her şeyde iyidir. Ve bunu biliyor. Kibirli değil, aklınızda bulunsun, ama herkesin olmaya hakkı olandan daha kendinden emin. Aslında Yaşlıları çılgına çeviriyor." Onlardan şimdiki zamanda bahsettiğini fark edince yüz ifadesinin buruştuğunu hissetti. "Yani onları çıldırtıyor," diye düzeltti usulca.

Başını kaldırdı ve Northwarden'ın yüz ifadesini görünce irkildi. Öne doğru eğilmiş, dikkatini ona vermişti. Adam onun şaşkınlığını fark eder etmez yüzü donuk bir maskeye dönüştü ama kadın ne gördüğünden emindi.

Dük hiçbir şey söylemedi ve uzun sessizlik rahatsız edici bir hal almaya başladı. Asha tam sessizliği bozmak üzereyken Dük doğruldu ve hizmetkârına baktı.

"Emin misin?"

Genç adam en ufak bir hareketle başını eğdi. "Evet, Majesteleri."

Dük yapmak üzere olduğu şeye şaşırmış gibi başını salladı, sonra içini çekerek Asha'ya döndü. "Yardım etmek mi istiyorsun? Saraya gelip neler olup bittiği hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misin?"

Asha başını salladı, Dük'ün fikrini neyin değiştirdiğini anlamasa da umut etmeye cesaret edemiyordu. "Elbette, Majesteleri."

"O zaman benimle gel. Ve bana Elocien de, en azından toplum içinde olmadığımız zamanlarda. 'Majesteleri' bir süre sonra yorucu olmaya başlıyor." Elocien hizmetkârına bir kaşını kaldırdı. "Sanırım Nashrel'in kapısını çalma vakti geldi."

Gülümsedi.

* * *

Dük, Konsey odasının kapısının önünde durakladı.

Asha'ya döndü. "Bırakın burada konuşmayı ben yapayım," dedi ciddiyetle. "Konsey'i nasıl idare edeceğimi biliyorum. Onları soyduğunuzu düşünmelerine izin verin, sonra onlardan gerçekten ne istediğinizi sorun." Asha başıyla onaylayana kadar bekledi, sonra önündeki kapıyı düşünmek için döndü. "Şimdi..."

Elocien kapıyı olabildiğince sert bir şekilde tekmeleyerek açtığı anda Konsey salonunda gök gürültüsünü andıran bir ses yankılandı.

Dük, Asha'nın şaşkın bakışlarına omuz silkerek karşılık verdi. "Dengelerini bozuyor."

Mavi pelerini arkasından görkemli bir şekilde süzülerek içeri girdi ve Asha'nın ağzını açık bıraktı.

"Bunun anlamı ne?" diye haykırdı ürkmüş bir ses ve hemen diğerleri de ona katıldı. Ancak Elocien odaya girer girmez bağırışlar kesildi.

Asha Kuzeyli'nin peşinden gitti, hizmetkârı da onu takip ediyordu. Bu kez İhtiyarların koltuklarının çoğu doluydu; mavi pelerinli başka bir adam İhtiyarların yanında oturuyordu ve daha genç bir Üstün Yetenekli de elinde kâğıt kalemle onun yanına oturmuş, hararetle bir şeyler karalıyordu. Görünüşe bakılırsa resmi bir Konsey toplantısı.

Yaşlı Eilinar, gözleri Elocien'den Asha'ya, sonra tekrar Asha'ya kayarken soldu. Ölüm sessizliği vardı, hatta genç adam onlara şok içinde bakarken Yazman'ın kaleminin sesi bile kaybolmuştu. Diğer Yönetici de aynı derecede şaşkın görünüyordu.

Sessizlik neredeyse dayanılmaz bir hal alırken Nashrel, "Dük Andras," diye mırıldandı. "Bize öyle olduğunuz söylenmemişti."

"Hayır. Değildin." Dük'ün Asha'ya gösterdiği nispeten dostane tavır kaybolmuştu. Yönetici ve Yazman'a ters ters baktı. "Dışarı," diye hırladı.

Northwarden Nashrel'e dönmeye vakit bulamadan iki adam ortadan kaybolmuştu.

"Şimdi, Yaşlı Eilinar. Neden burada olduğumu konuşalım."

Nashrel sanki bir çıkış arıyormuş gibi umutsuzca etrafına bakındı. "Anlatacak bir şeyi yoktu, Majesteleri," dedi. "Rahatsız etmek istemedik."

"Paylaşmak istemedin," dedi Elocien, üst üste ikinci kez Nashrel'in sözünü keserek. Sabırsız bir iç çekti. "Dördüncü İlkeyi çok fazla uygulamamaya çalışıyorum, Yaşlı Eilinar, ama bazen beni meraklandırıyorsun

Neden?"

Nashrel azarlanmış bir halde yere bakarken salonda sessizlik hakimdi. Diğer Konsey üyelerinin birçoğu da aynı şekilde mahcup görünüyordu. Nashrel sonunda sert bir sesle, "Özür dilerim, Majesteleri," dedi. "Saldırıdan sağ kurtulan tek kişi oydu ve biz de onu yakınımızda tutup gözlemlemek istedik ki nedenini öğrenebilelim. Yine de sizi bilgilendirmemekle hata ettik."

"Onu yakınında mı tutacaksın? Onu bir Gölge yaptın ve çalıştırdın," diye hırladı Elocien. "Eğer onu bulmasaydım, muhtemelen burada çürüyüp gidecekti."

Nashrel öksürdü. "Ve eğer sorma cüretini gösterebilirim, kızdan nasıl haberdar oldunuz?"

Elocien, diğer adam tekrar başını çevirene kadar Nashrel'e baktı.

Yöneticilerin başı sessizliğin birkaç saniye daha sürmesine izin verdikten sonra kollarını kavuşturdu. "Çocuk gibi davranmakta ısrar ederseniz, çocuk gibi muamele görürsünüz. Kız benimle gelecek."

Nashrel'in yüzü kızardı. "Neden? Onu ne amaçla kullanabilirsin ki?"

Dük, "Bu benim işim," diye cevap verdi.

Nashrel, "Üzgünüm Northwarden, ama buna hakkın yok," diye homurdandı. "İçimizden birini Tol'dan almak için Konsey'in iznine ihtiyacınız var. Aksini yapmak Antlaşmayı ihlal etmek olur!"

"Onu Antlaşma'dan muaf tutmaya karar vermeniz ne yazık," dedi Elocien, gözlerini Nashrel'e dikerek. "Fark etmediysen diye söylüyorum, o artık Üstün Yetenekli değil."

"Ama elinizde bir neden yok, bir suçlama yok. Yine de onu iradesi dışında alamazsınız."

"Gitmek istiyor."

Herkesin bakışları, onların bakışları altında kızaran Asha'ya döndü. Nashrel ona inanamayarak baktı. "Bu doğru mu?" Öne doğru eğildi. "Eğer gitmek istemediğini söylersen, seni götüremez çocuğum."

Asha kararlı bir ifadeyle ona baktı. "Ben gitmek istiyorum."

Nashrel ağzı açık bir şekilde ona bakarken odada şaşkın bir sessizlik oldu.

Yaşlı adam birkaç saniye sonra kendini toparladı ve Elocien'e tereddütlü bir bakış attıktan sonra hayal kırıklığı içinde tekrar başka tarafa baktı. " alırsan Northwarden, onu bulmak için en iyi şansını kaybedersin."

Bu iddia Asha için hiçbir şey ifade etmiyordu, ama oda çok sessizleşti, sanki

Herkes bir anda nefesini tuttu. Elocien bir adım öne çıktı ve soğukkanlılığı ilk kez bozulma tehlikesi geçirdi.

"Bu bir tehdit miydi?"

Nashrel yutkundu. "Hayır, elbette hayır, Majesteleri," dedi aceleyle, ellerini savunma pozisyonunda kaldırarak. "Sadece kızı gözlemleyerek yardımcı olabilecek bir şeyler öğrenebileceğimizi kastetmiştim. Eğer onu alırsanız, bunu yapamayız."

Asha olup bittiğini anlamaya çalışarak Elocien'i inceledi. Hoşnutsuz görünüyordu ama ifadenin doğruluğunu kabul ediyor gibiydi; birkaç saniye durakladı ve düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturdu.

"Ya sarayda bir Temsilciniz olması konusundaki tutumumu yeniden gözden geçirirsem?"

Bu öneri karşısında Nashrel'in gözleri parladı ve salonda bulunan diğer Yaşlılar'dan heyecanlı mırıltılar yükseldi. "Ne öneriyorsunuz, Majesteleri?"

"Tol Athian'dan bir Yetenekli Temsilci. Ashalia onların çırağı olur," dedi Elocien. "Athian onun maaşını öder. Temsilciniz ona akıl hocalığı yapıyor ve okullara kimin saldırdığına ya da Ashalia'nın nasıl hayatta kaldığına dair herhangi bir ipucu bulabilmek için onu izlemeye devam ediyor."

Asha'nın dükün ne önerdiğini anlaması birkaç dakika aldı; anladığında ise yanlış duymuş olduğundan emin bir şekilde şaşkınlıkla ona baktı. Temsilciler Tol'un saraydaki elçileriydi; birinin çırağı olsa bile yine de Tol Athian'ın elçisi sayılırdı.

Üstün Yeteneklilerden biri için bu olağanüstü prestijli bir pozisyon olurdu. Ama onun için.

Nashrel önce Ashalia'ya, sonra da şaşkınlıkla Elocien'e baktı, belli ki aynı şeyi düşünüyordu. "Ama... o bir Gölge!" diye haykırdı. "Bu pozisyon için kaç Üstün Yetenekli'nin adam öldüreceğini biliyor musun? Tol'u nasıl temsil edebilir ki? Elbette anlıyorsunuzdur ki bize öyle biri lazım-"

"Ya bu ya da hiçbir şey, Nashrel," diye araya girdi Elocien. "Böyle bir rol, Yeteneği kullanma yeteneği gerektirmez. Onun durumu işe bile yarayabilir - Haneler onun Shadraehin'le birlikte olmadığını öğrendiğinde, onunla konuşurken Yeteneklilerden birinden daha rahat hissedecek pek çok kişi olacaktır." Durakladı. "En azından diğer herkese bu şekilde açıklamamız gerekecek, çünkü Caladel'den kurtulan kimse yokmuş gibi davranmaya devam edeceksiniz. Onun

Sarayda olmanın gerçek sebebi bu odadan çıkamamaktır. Asla. Eğer çıkarsa, bilgiyi sizden birinin yaydığını bilirim ve Temsilcinizi kovarım. Tekrar."

Nashrel kabaca, "Bu şartları kabul edeceğimizden emin görünüyorsunuz, Majesteleri," dedi.

Elocien içini çekti. "Eğer reddedersen Ashalia'yı yanımda götüreceğim ve sen de sarayda hiçbir varlık gösteremeyeceksin. Yani bu iyi bir anlaşma Nashrel. Benden duyabileceğinin en iyisi."

Nashrel Elocien'e ters ters baktı ve Asha onun dişlerinin gıcırdağını o mesafeden bile duyabildiğini hayal etti. Sonunda diğer Konsey üyelerine döndü. "Karşı çıkan var mı?" Salondan sessizlik sesleri yükseldi ve Nashrel'in ifadesi, Elocien'e bakmak için geri döndüğünde çarpıtıldı. "Kabul edildi," dedi, sesinde yoğun bir acı vardı. "Gün bitmeden kıdemli bir Temsilci seçeceğiz."

Elocien başını salladı. "Onları doğrudan saraya gönderin; Ashalia benimle kalacak."

"Ama-"

Elocien keskin bir hareketle Nashrel'in sözünü kesti. "Bilgi veriyorum, sormuyorum."

Nashrel dişlerini sıktı ama başını salladı. "Dediğiniz gibi, Majesteleri."

Elocien dönüp çıkışa yöneldi; bir süre sonra hâlâ sersemlemiş olan Asha onu takip etmesi gerektiğini anladı ve yetişmek için yarı koşar adımlarla ilerledi.

Gittiler. O kadar çabuk bitti.

* * *

Asha ve Dük Andras, Ilin Illan'ın güneşin kavurduğu sokaklarında yürüyorlardı.

Gittikleri her yerde insanlar durup bakıyor, kadınlar eğilip çocuklarına işaret ediyor, hatta telaşsız bir tempoyla ilerlerken küçük bir kalabalık da peşlerinden sürükleniyordu. Asha ilk başta siyah damarlı yüzüne baktıklarını düşündü ama çok geçmeden yanlarından geçerken bazı fısıltılara kulak misafiri oldu ve çoğu insanın onu fark etmediğini anladı. Hepsi Elocien'e odaklanmıştı. Kuzeyli, Kuzeyli

Kral'ın kardeşi. İlkeleri yaratan adam.

Sadece bir kez konuşmaya çalıştı.

Dük'e, "Beni gerçekten temsilci yapmak mı istiyorsunuz?" diye sordu.

"Evet."

"Neden?"

Elocien gözlerini yoldan ayırmadan başını hafifçe salladı. "Her şeyin zamanı var," diye mırıldandı.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde yürüdüler.

Bölüm 17

Davian etrafındaki insan kalabalığı tarafından sürekli itilip kalabalığın içinde ilerlemeye, Taeris'i olabildiğince yakından takip etmeye çalışıyordu.

Öğleden sonra güneşi, şehir merkezindeki Büyük Stadyum'a girmeye çalışan yolcularla tıkanmış olan Thrindar'ın ana caddesine vuruyordu. Yüzlerce ayağın havaya savurduğu tozlar her yere sürükleniyor, insanların yüzlerindeki terle birleşerek onları şehir halkından çok kömür madencilerine benzetiyordu. Yol kenarındaki tüccarlar, uzun yıllar boyunca görecekları en büyük kalabalığın bu olduğunun farkında olarak, kendilerine doğru bakacak kadar aptal olan herkese bağıyorlardı. Tüm sahne kirli, sıcak ve kaotikti. Davian bundan hiç hoşlanmamıştı.

"Daha ne kadar sürecek?" diye mırıldandı Taeris'e. Alnındaki boncuk boncuk nemi siliyor ve başka bir yabancı daha yanından geçerken kaşlarını çatıyordu.

"On beş dakika dedim ve bu on dakika önceydi. Sence ne kadar sürer?" diye cevap verdi Taeris, ses tonuna sinirlilik sinmişti. Davian gibi o da bu terli ezilmeyle mücadele etmekten gözle görülür bir şekilde hoşlanmıyordu.

Davian cevap olarak kısa bir baş sallama hareketi yaptı ve diğer arkadaşlarına baktı. Wirr dikkatini vermiyordu, her şeyden çok heyecanlı görünüyor, her yeni manzaraya gerçek bir hayranlıkla bakıyordu. Caeden ise yolculuklarının çoğunda gösterdiği sert kararlılık ve karakteristik sessizlikle ilerliyordu.

"Nasıl dayanıyorsun?" Davian alçak sesle Caeden'e sordu, bedenlerin baskısıyla birbirlerine doğru itiliyorlardı.

Caeden ona gergin bir gülümseme verdi. "İçeriye girmekten memnun olacağım."

Davian anlayışla başını salladı. Caeden'in kaçış haberi gelmişti.

Thrindar'a onlardan çok önce gelmişti ve şimdiden şehrin dört bir yanına onun resminin bulunduğu posterler asılmıştı.

"Fazla uzun sürmez," dedi, midesinin çalkalanmasına rağmen güven verici görünmeye çalışarak. Taeris Caeden'in görünüşünü mümkün olduğunca değiştirmeye çalışmıştı -saçlarını kısaltmış, daha iri bir görünüm vermek için birkaç kat giysi giydirmişti- ama değişiklikleri görebilecek tek bir kişi bile yeterdi.

Yine de buraya kadar kazasız belasız gelebilmişlerdi. Desriel'in başkentine ulaşmaları tam altı gün sürmüştü. Yolculuk olaysız da olsa gergin geçmişti; Gil'shar askerleri tarafından sürekli keşfedilme tehdidi, ancak başka bir sha'teth tarafından bulunma korkusuyla aşılmıştı. Yine de takip edildiklerine dair bir işaret yoktu ve Taeris'in kraliyet maiyetinin yola çıkmasını beklemesinden birkaç gün önce vararak iyi zaman geçirmişlerdi.

Davian diğerlerinin arkasından ilerledi. Birkaç dakika sonra bakışlarını kalabalıktan yukarı doğru kaydırды ve ileride belirmeye başlayan Thrindar'ın Büyük Stadyumu'nu ilk kez gördü. En az elli metre yüksekliğindeydi ve yekpare taştan yapılmıştı; duvarların üst kısımları, her biri farklı bir sembolle süslenmiş renkli sancaklarla kaplıydı.

Davian'ın bakışlarını takip eden Wirr, "Yarışanlardan bazılarının nişanları," dedi.

"Orada yüzlerce sancak olmalı," diye mırıldandı Davian, alnındaki teri silerken. "Bütün savaşçılar lord falan mı?"

Wirr başını salladı, atmosferi değerlendirirken yüzü parlıyordu; Taeris'in planıyla ilgili sık sık dile getirdiği çekincelerine rağmen endişeli olmaktan çok heyecanlı görünüyordu. "Hepsi değil ama çoğu. Asiller kılıç kullanmayı herkesten daha genç yaşta öğrenir ve büyüdükçe pratik yapmak için daha fazla zamanları olur. Bu bir avantaj olma eğilimindedir."

"Giriş ücretini karşılayabiliyor olmanın da bir avantaj olduğuna şüphe yok." Davian şişman bir kadın ve arkasından sürüklediği iki küçük çocuk tarafından ezilmemek için yana doğru döndü.

Wirr güldü. "*Kimse* tek başına giriş ücretini karşılayamaz," diyerek Davian'a güvence verdi. "Masraflar..." Başını sallayarak onların büyüklüğünü anlatacak kelime bulamadığını belirten bir işaret yaptı. "Çok azı davetiye alabiliyor. Diğer herkesin destekçileri var - giriş maliyetini paylaşan ve herhangi bir kazancın yüzdesini alan sponsorlar."

Davian bir kaşını kaldırdı. "Ve kazançlar paylaşmak için yeterli

herkes kazançlı çıkarken?"

Wirr kesin bir şekilde başını salladı. "Yedek altınla birlikte."

Davian yavaş yavaş büyüyen pankartlara tekrar baktı. "Kim olduklarını merak ediyorum," dedi dalgınca. Tasarımlardan birkaçını hayal meyal tanıdı ama hiçbirini tanımlayamadı.

"Sadece birkaç Andarran var. Bir sürü Desrielite ve Narutian var. Nesk'ten birkaç kişi. Hatta Doğu İmparatorluğu'ndan bile birkaç kişi olduğundan şüpheleniyorum."

Davian arkadaşına yan gözle baktı, kısmen eğleniyor kısmen de merak ediyordu. Wirr buraya gelmeye karar verdiklerinden beri hiç olmadığı kadar eğleniyordu. "Tüm bu pankartları gerçekten tanıyor musun?"

Wirr omuz silkti. "Çoğu. Jarras'ın politik fikirli dersleri oldukça kapsamlıydı."

Davian Yaşlı'yı düşünerek sırttı. "Nerede olduğumuzu bilseydi Jarras kalp krizi geçirirdi."

Wirr sırttı. "Yaşlıların çoğunun öyle yapacağını tahmin ediyorum."

Arenanın gölgesine adım attıklarında kalabalık biraz azaldı; askerler ve görevliler girişe dizilmiş, insanları stadyumun uygun bölümlerine özenle yönlendiriyorlardı. Diğer üçü onun etrafında toplanırken Taeris geride durup kalabalığı inceledi.

"Ne arıyorsun?" diye sordu Wirr.

"Stadyumun içine girme şansımız yok. En azından Andarran delegasyonu ile konuşabilmemiz için," dedi Taeris, yoldan geçenlerin duyamayacağı kadar alçak sesle. "Ama gelip giden Üstün Yetenekliler olmalı. Eğer onlardan biriyle temas kurabilirsem, belki bir görüşme yapabiliriz."

Caeden kaşlarını çatı. "Peki ya reddedilirsanız?"

Taeris omuz silkti. "Ortaya çıkması halinde bu sorunla ilgileneceğiz."

Davian yüzünü yelpazeledi, günün sıcaklığı artık oldukça şiddetlenmişti. "Onları nasıl tanıyacaksın? Pelerinleriyle bile bu kalabalığın içinde fark edilmeleri zor olacak."

Taeris ona hafif bir gülümseme verdi. "."

Bir süre oyalandılar, şüpheli görünmemek için ara sıra etrafta dolaşıp dükkânlara ve tezgâhlara göz attılar. İsimsiz kalmak zor değildi; kalabalık o kadar yoğundu ki muhtemelen kimse fark etmeden bütün gün hareketsiz durabilirlerdi.

Sonunda Taeris gerildi ve Davian'ı dürttü. "İşte," dedi hafif bir sesle

başını salladı.

Kırmızı pelerinli bir adam, önünde belirgin bir şekilde bir Tuzak tutan bir muhafız tarafından yakından gölgelenerek stadyum girişlerinden birinden çıkıyordu. Pelerinli adam nereye gitse kalabalık dağılıyordu; o geçerken birkaç kişi yere tükürdü. Birkaç dakika önce gürültüye dönüşen kalabalığın sesi, insanlar konuşmalarına ara verip izlemeye koyulunca alçak bir gürültüye dönüştü.

"Ona bir not iletmek mi istiyorsun?" Wirr ses tonuna inanamayarak usulca konuştu. Önce Taeris'e, sonra da hâlâ yalnız olduğu her halinden belli olan ve bütün gözlerin üzerinde olduğu kırmızı pelerinli adama baktı. "Elinde Tuzak olan adamdan bunu senin için iletmesini isteyebilirsin."

Taeris sakalını kaşıyarak düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bu kadar kötü olacağını düşünmemiştim," diye itiraf etti.

İlgiden korkmuş olmaktan çok eğlenmiş görünen Üstün Yetenekli adamın hoşnutsuz görünen bir satıcıdan bir şeyler satın almasını izlediler. Davian daha iyi görebilmek için yerinden kaydı ve kırmızı pelerinli adama o kadar odaklanmıştı ki, onun orada olduğunu fark etmeden önce birine çarptı ve yere düşmesine neden oldu.

Dehşet içinde yere baktı, kızardı ve kurbanının ayağa kalkmasına yardım etmek için hızla eğildi. Kız onun yaşlarındaydı, güzeldi, uzun siyah saçları ve ona eğlenerek bakan yeşil gözleri parlıyordu. Adam özürlerini kekeleyerek onu ayağa kaldırırken elleri yumuşak ve pürüzsüzdü.

Kalabalıktaki bir değişiklik bir an için dikkatini dağıttı. Yetenekli stadyuma geri dönüyordu, hâlâ tetikte bekleyen muhafız tarafından takip ediliyordu; o gözden kaybolur kaybolmaz kalabalığın konuşmaları yeniden başladı ve sahne hiçbir şey olmamış gibi normale döndü.

Davian kızın yaralanmadığını görmek için etrafına bakındı ama kız çoktan gitmişti.

Wirr eğlenen bir gülümsemeye onu izliyordu.

"Hiçbir şey söyleme," diye uyardı Davian. "Bu bir kazaydı."

"Elbette öyleydi," dedi Wirr. "Böyle görünen kızları gözden kaçırmak kolaydır.

Neredeyse görünmez, gerçekten."

Davian arkadaşına ters ters baktı. Genelde bu oyunu oynardı ama bu kez Wirr'in şakası ona sadece Asha'yı hatırlattı, Caladel'e dönmüştü ve muhtemelen onu neden terk ettiklerini merak ediyordu. Her zaman olduğu gibi, suçluluk duygusu ve onu bir daha görürse affetmeyeceği korkusu da buna eşlik ediyordu

-Onu kötü bir ruh haline soktu.

Wirr iç geçirdi, hâlâ gülümsüyordu ama akıllıca davranarak konuyu kapatmaya karar verdi. Karşılıklı konuşmaları duymazdan gelen ve hâlâ düşünceli gözlerle stadyuma doğru bakan Taeris'e döndü. "Görünüşe göre sınırı geçmek için başka bir yol bulmalıyız."

Taeris başını salladı. "Hayır. Başka bir şans daha var. İstedğimden biraz daha doğrudan ama işe yarayacaktır."

Başka bir şey eklemeyen, onları takip etmelerini işaret etti ve sonra yola koyuldu.

Büyük bir binanın önünde durana kadar bir dizi dar sokaktan geçtiler. Dış cephesi süslüydü, mevcut her yüzeye ince ince oyulmuş tasarımlar işlenmişti ve mimarisi, etrafındaki evlerden ve dükkânlardan farklı olan yumuşak kıvrımlar veriyordu. Dairesel değildi, ancak tüm yapı köşesizmiş izlenimi veriyordu ve sonuç olarak göze biraz baş döndürücü geliyordu. Davian birkaç dakika düşündükten sonra bu yapıyı beğenmediğine karar verdi.

"Neredeyiz?" diye sordu Taeris.

"Marut Jha Talkanar Tapınağı, Denge Tanrısı." Caeden'di bu, yüz ifadesi büyülenmiş bir halde yapıya bakıyordu.

Taeris genç adama yan gözle bir bakış attıktan sonra Davian'a başıyla onay işareti yaptı.

Wirr Taeris'e inanmayan bir bakış attı. "*Buradan* yardım almayı mı umuyorsun?" Kimsenin duyacak kadar yakın olmadığından emin olmak için etrafına bakındı. "Biraz tehlikeli değil mi? Öz'ün kutsallığı ve onu kullananların iğrenç yaratıklar olması falan?"

Taeris merdivenleri çıkmaya başladı. "Sadece hiçbir şey söyleme, sana söylediklerimi yap ve iyi olacağız." Arkadaşlarının onu takip edip etmediğini görmeyi beklemeden içeride gözden kayboldu.

Diğer üçü bakışlarını değiştirdi. Caeden, "Ona buraya kadar güvendik," diye belirtti.

Davian başını salladı ve Wirr isteksizce omuz silkerek onayladı.

Tapınağa temkinli bir şekilde girdiler. Kapılar arkalarından kapandığında, dışarıdan gelen hareketli sesler kayboldu ve sadece huzurlu bir sessizlikle baş başa kaldılar. Bir yerlerde bir çeşme gürül gürül akıyor ve yüksek pencerelerden birinden gelen taze bir esinti, duvarların tuhaf şekli tarafından kurnazca aşağıya doğru yönlendirilerek kapalı alanda iç çekiyordu. Çatı pencereleri

Büyük oda iyi aydınlatılmıştı ama köşelerde kokulu mumlar da yanıyordu. Üçü dışında odada kimse yoktu.

Davian tam etraflarını gözden geçirmeyi bitirmişti ki, yan kapı açıldı ve Taeris içeri girdi, ardından da çok sarhoş bir rahip geliyordu. Adam basamaklardan birinde sendeledi, sonra tamamen takıldı ve cilalı mermer zemin üzerinde garip bir zarafetle kaydı. Taeris homurdandı, sonra ona yardım etmek ve yaralanmadığından emin olmak için aceleyle yanına gitti.

"Size Denge Tanrısı Talkanar'ın baş rahibini takdim ediyorum," diye fısıldadı Wirr diğerlerine.

Davian açık odada oldukça utanç verici bir şekilde yankılanacak bir kıkırdamayı bastırdı ve genellikle daha çekingen olan Caeden bile bir gülümsemeyi gizledi.

Sonunda rahip düşmeden durdukları yere doğru ilerlemeyi başardı, gerçi bunun başlıca sebebi Taeris'in yardımındı. Durduklarında Taeris onu destekledi ve gitmesine izin vermeden önce tekrar düşmeyeceğinden emin oldu.

"Çocuklar, bu Nihim Sethi, güvenilebileceğimiz biri. Nihim, bunlar Wirr, Davian ve Caeden."

Nihim adındaki adam onlara donuk gözlerle baktı. "Tanıştığımıza memnun oldum," diye mırıldandı.

Taeris yüzünü buruşturdu. "Onu suçlamayın. Bu ay sefahat ayı," diye açıkladı gözlerini devirerek. "Tüm seçenekler arasında sarhoş olmak, yapabileceğiniz ve hala dindar görünebileceğiniz en ahlaki şeydir."

"Daha popüler olmalı gibi görünüyor," dedi Wirr, etraflarındaki boş alanı işaret ederek.

Nihim homurdandı. "Popüler mi? Hayır. Aslında bugünlerde sadece Gil'shar'ın emri sayesinde hayatta kalabiliyoruz." Başını halsizce salladı. "Bu ay her şey iyi ve güzel olabilir ama bir de perhiz ayı var. Bir ay oburluk, bir ay açlık. Bir ay zevk, bir ay acı."

Wirr sırtarak, "Yani yılın yarısında dindar olursun," dedi.

Nihim yüzünü buruşturdu. "Anladığım kadarıyla buralardan değilsin. Böyle konuştuğunu başkaları duymasın," diye mırıldandı. "Burada dokuz tanrıdan birini seçersin ve o senin yolun olur. Kesin, değişmek yok, yok. Kurallara uymazsanız ve sonra yakalanırsanız..." O bir dilimleme yaptı

parmağıyla boğazında bir hareket yaptı.

"Seni öldürüyorlar mı?" dedi Davian şaşkınlıkla.

"Biz bunu agresif evanjelizm olarak düşünmeyi seviyoruz," diye cevap verdi Nihim gülerek. "Üstün Yeteneklilerin burada bu kadar nefret edilmesinin bir nedeni var, Davian," Taeris kesintiye uğradı. "Desriel'de dindar olmak sadece bir seçim değildir. Bu bir yaşam biçimi, telkin ve kanun." Duraksadı. "Böylece Nihim'in bizim için nasıl bir risk aldığını görebilirsiniz."

Nihim gözlerini yerdeki bir noktaya dikti. "Taeris. Şu anda sana ve arkadaşlarına yardım edecek durumda değilim ama bana bir saat ver. Arkada kafayı dağıtmak için toniklerimiz var." Konsantre olmakta zorlandığı belliydi. "Diğerleri günlerce dönmez; şimdilik sorumluluk bende. Jil'imor sırasında kimse tapınakta mahsur kalmak istemez. Orada kalırsanız rahatsız edilmemeniz gerekir." Az önce içinden çıktığı küçük odayı işaret etti.

Taeris onu kolundan kavradı. "Teşekkür Nihim," dedi içtenlikle.

Dördü yan odaya girerken Davian arkasına bakıp Nihim'in tapınağın başka bir bölümüne doğru tökezlediğini gördü. Bu odanın duvarlarını kaplayan rahat görünümlü sandalyeler ve kanepeler vardı ama ana odada sergilenen süslerden hiçbirisi yoktu. Burası halkın kullanımından ziyade rahipler için ortak bir oda gibi görünüyordu.

Kendi aralarında sessizce konuştular. Davian Kılıçların Şarkısı hakkında sorularla doluydu; Wirr'in Taeris'ten daha fazla cevap verebilmesi onu şaşırtmıştı. Görünüşe göre Song'un son iki galibi bu turnuvada dövüşüyordu, gerçi on dört yıl önceki galip Selbin Hran artık neredeyse kırk yaşındaydı.

Caeden tüm bu konseptten etkilenmiş görünüyordu ama her zamanki gibi düşüncelerini çoğunlukla kendine saklıyordu. Davian geçen hafta birkaç kez yapmaya çalıştığı gibi bir süre gizlice onu izledi. Caeden'den hoşlanıyordu ama içgüdüleri konusunda dikkatli olması gerektiğini de biliyordu. En başta onları bu karmaşanın içine sokan şey onun saf doğasıydı. Caeden'a şüpheyi yaklaşamazdı - ona güvenmeden önce güvenli bir şekilde Ilin Illan'a varmalarını ve yol arkadaşlarının tüm bu olaylardaki rolünün nihayet açıklanmasını beklemek zorundaydı.

Sonunda ana odanın kapısı tekrar açıldı ve çok daha sakin görünen Nihim içeri girdi. Uzun siyah saçları artık bağlanmıştı ve gözlerinin etrafındaki kızarıklık neredeyse tamamen kaybolmuştu. O artık

Davian irkilerek onun da uzun boylu olduğunu fark etti; daha önce epeyce kambur durmuş olmalıydı. Bir rahibe çok daha yakışan emin adımlarla ve kendinden emin bir havayla hareket ediyordu.

"Beklettiğim için özür dilerim," dedi onlara güçlü ve net bir sesle. "Elimdeki ilaçlarla bile, yılın bu zamanı bir deneme olabilir."

"Senin hatan değil," dedi Taeris dostça. "Tanıştırmayı tekrar yapmam gerekiyor mu?"

Nihim kıkırdadı. "Hayır, hayır. Davian, Caeden, Wirr." Sırayla her birini işaret etti. Sonra içini çekerek onlara düşünceli bir bakış attı. "Demek Taeris, küçük bir arkadaş grubu toplamışsın. Seni hiç arkadaşlıktan hoşlanan bir tip olarak seçmemiştim." Ses tonu rahattı ama arkasında kesinlikle bir soru vardı.

Taeris ona hafif bir gülümseme verdi. "Bu konuda haklısın ama bazen başka seçeneğimiz olmuyor." Wirr, sırttan Davian'a gözlerini devirdi.

Nihim sadece başını salladı. "Güneyde bazı sorunlar olduğunu duydum. Kötü şeyler, Üstün Yetenekliler falan karışmış. Bu işe bulaşmış birine yardım ederken yakalanan bir adam muhtemelen Gil'shar'ın iyi tarafına geçmez."

"Doğru. Ama bu kadar büyük bir iyilik pek çok borcu da temizleyecektir," dedi Taeris.

Nihim buna gülümsedi. "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim ama bu da bir başlangıç olur." Taeris'in sırtını sıvazladı. "Peki başınızı sokacak bir ev vermenin ötesinde, sizin için ne yapabilirim?"

"Krala bir mesaj iletmem gerekiyor," dedi Taeris. "Thrindar'dan ayrılmadan önce."

"Ah." Nihim başını salladı. "Elbette. Sınırdan güvenli geçiş. İyi bir düşünce, hakkını vereyim." Özür dileyerek omuz silkti. "Bir sorun var. Kral burada değil."

Taeris'in gülümsemesi kayboldu. "Ne?"

"Hâlâ bir heyet var," dedi Nihim onu temin etmek için aceleyle, "ama başlarında prenses var."

Taeris kaşlarını çatı. "Karaliene'e devlet görevleri mi veriliyor? O sadece bir kız!"

"On sekiz yaşında Taeris," dedi Nihim sırtarak. "Peşinde bir kurt sürüsü gibi dolaşan talipleri yaşıta."

Taeris başını iki yana salladı. "On sekiz," diye mırıldandı kendi kendine. "Zaman akıp gitmiş. Yine de Kral Andras'ın onu Desriel'e gönderecek kadar rahat olduğunu düşünmezdim. Bu zamanlarda olmaz."

Nihim omuz silkti. "Duyduğuma göre turnuvarın favorilerinden biri onun yakın arkadaşımı. O da gelmek istedi."

"Ne olursa olsun." Taeris tekrar Nihim'e döndü. "Karaliene mesajı anlamayabilir ama mutlaka yeterince yaşlı bir Üstün Yetenekli maiyeti vardır. Onlara bunu verebilirsen" -Nihim'in avucuna bir şey sıkıştırdı- "ve onlarla buluşmamız için stadyuma geçişimizi ayarlarsan, bu fazlasıyla yeterli olacaktır."

Nihim avucundaki küçük metal simgeyi inceledi. Madeni para gibi basit bir tasarımı vardı, ama çelikti ve ortasından üç üçgen delinmişti. "Nedir bu?"

"Görünmeyen Savaş'tan bir sembol, bir sığınma talebi. O zamanlar Andarra'da yaşamış olan her Üstün Yetenekli bunun ne anlama geldiğini bilir." Üçgen delikleri işaret etti. "Bir üçgen isteyen kişinin tehlikede olmadığı anlamına gelirdi. İki ise biraz tehlikede oldukları ama hemen tehlikede olmadıkları anlamına geliyordu." Omuz silkti. "Üç, eğer sığınma hakkı verilmezse, Üstün Yeteneklinin büyük olasılıkla yakalanıp öldürüleceği anlamına geliyordu."

Nihim başını salladı. "O halde üç üçgeni kullanmakta muhtemelen haklısın," diye düşündü.

"Zaten elimde bir tek bu kaldı."

Nihim birkaç saniye daha inceledikten sonra keskin bir baş hareketiyle jetonu cebine attı. ". "Önce çocuklara, sonra da Taeris'e baktı. "Çok zahmet olmayacaksa önce özel olarak konuşmak isterim."

Taeris başını eğdi, bu istek karşısında şaşırmamış görünüyordu. Çocuklara döndü. "Burada bekleyin," dedi. "Uzun sürmeyecek."

Nihim'i kapıdan çıkarken takip etti. Davian, Wirr ve Caeden meraklı bakışlar attılar ama hiçbiri onu takip etmek için harekete geçmedi.

Kapı kapanır kapanmaz Wirr, "Peki sence o kim?" diye sordu. Davian omuz silkti. "Üstün Yetenekli olduğumuzu biliyor ve bizi öldürmeye çalışmıyor."

Bu benim için yeterince iyi." Caeden başıyla onayladı.

Wirr'in buna hiç niyeti yoktu. "O bir Desrielite rahibi ya da öyle davranıyor. Hiç mi merak etmiyorsun?" Öne doğru eğildi. "Benim tahminim Tol Athian'ın casuslarından biri olduğu yönünde. Bir muhbir."

Caeden kapalı kapıya baktı. "Eğer tehlikeli bir iş."

"Dahası, artık onun Üstün Yeteneklilerin dostu olduğunu biliyoruz," diye gözlemledi Wirr. "Casus olmasa bile, bu aldığı önemli bir risk. Bizi geri çevirmediğine göre Taeris'e büyük bir borcu olmalı."

"Belki de şey budur," dedi Davian.

Wirr kapıya doğru özlem dolu bir bakış attı ve Davian bir an için onun iki adamı takip etmek istediğini düşündü. Sonra içini çekti. "Her ne ise, belli ki kulak misafiri olmamızı istedikleri bir şey değil."

Ondan sonra bekledikleri süre boyunca sadece ara sıra bir iki kelime konuşuldu; çoğunlukla Davian ve Wirr konuşuyordu ama arada sırada Caeden da bir iki kelime ile katkıda bulunuyordu. Genç adam nadiren bir seferde bundan daha fazla konuşurdu; bazen unuttuğu ya da hiç bilmediği şeyler hakkında sorular sorardı ama çoğunlukla sadece dinlerdi, görünüşe göre diğerlerinin söylediklerinden büyülenmişti.

Bütün bunlara rağmen, Caeden konuştuğunda utangaç da olsa dostça bir tavır takınıyor ve her zaman kibar davranıyordu. Davian, Gil'shar'ın kendisine yönelttiği suçlamaların -hiç değilse- yanlış olması gerektiğine ilk kez ikna olmuyordu.

Taeris döndüğünde yarım saat geçmişti.

"Nihim mesajı Büyük Stadyum'a götürüyor," dedi yaralı adam çocukların sorgulayan bakışlarına cevap olarak. "Eğer başarılı olursa, birkaç saat içinde bize eşlik edecekler."

Davian başını salladı ve bu haber karşısında bir umut ışığı belirmesine izin verdi. Wirr'e sıkıca gülümsedi ama arkadaşı endişeyle boşluğa bakıyordu ve cevap vermedi, haber karşısında rahatlamaktan çok üzgün görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Davian, arkadaşını dirseğiyle hafifçe dürterek.

Wirr gözlerini kırptırdı, sonra temizlemek istercesine başını salladı. "Koşullar göz önüne alındığında olabildiğince doğru," dedi omuz silkerek. Yine de hâlâ rahatsız görünüyordu.

"Benimle gelmemiş olmayı mı diliyorsun?" diye sordu Davian.

"Kader, evet," dedi Wirr sırtarak. "Ama bensiz bir gün bile dayanamazdın, o yüzden belki de buna değdi."

Davian yarı gülümseyerek, yarı yüzünü buruşturarak karşılık verdi; sözleri şaka yollu söylemişti ama yine de içini bir suçluluk duygusu kapladı. "Seni bu belaya bulaştırdığım için özür dilerim," dedi yumuşak bir sesle, sadece arkadaşının duyabileceği şekilde.

Wirr başını salladı. "Bütün hafta özür dileyip durdun Dav. Artık özür dilemene gerek yok," dedi, ses tonu sertti. "Bu senin hatan değil. Bunu bilemezdin. Ve her neyse - eğer Taeris'in bize söyledikleri doğruya yakın bile olsa, tüm bunlardan iyi bir şey çıkabilir. Caeden'i Tol'a götürebilsek, Sınır'da gerçekten tehlikeli bir şeyler olup olmadığını öğrenebilsek, her şeye değmiş olacak."

Davian durakladı, sonra başını eğdi. "Teşekkürler."

Arkasına yaslanıp etrafına bakındı. Caeden sessizce oturuyordu; gözleri kapalıydı ama Davian onun hâlâ uyanık olduğundan şüpheleniyordu. Taeris bir masaya oturmuş, bulduğu bazı kâğıtları karıştırıyordu.

"Nihim'i nereden tanıyorsun?" Davian Taeris'e sordu. "Tapınağında dört Üstün Yetenekli olması konusunda pek endişeli görünmüyordu."

Taeris yaptığı işe ara verdi. "O eski bir dost. Güvenebileceğimiz biri." Davian'a sert bir bakış attı. "Bundan fazlasını söylemek bana düşmez." İfadesinde bir kesinlik havası vardı, tartışmaya yer bırakmayan bir ton. Davian bunu isteksiz bir baş hareketiyle kabul etti.

Bir süre sonra kapı açıldı ve Nihim tedirgin görünen iki Desrielite askeriyle birlikte içeri girdi. Davian panik içinde bir an için ihanete uğradıklarını düşündü ama Taeris sakin bir şekilde oturduğu yerden kalktı ve çocuklara da aynısını yapmalarını işaret etti. Sakin görünmeye çalışan Davian ayağa kalktı.

"Marut Jha'nın çocukları," dedi Nihim görkemli bir şekilde. "Bu askerlere, Prenses Karaliene Andras'la görüşmeniz için sizi doğrudan Büyük Stadyum'a götürmeleri emredildi." Durakladı ve ifadesi ciddi olsa da Davian rahibin gözlerinde kahkaha gördüğünü sandı. "Eğer bu görevi hızla ve sadakatle yerine getirmezlerse, bana haber vereceksin."

Taeris eğildi. "Son Tanrı'nın yüceliği için."

"Yalnızca O'nun yüceliği için," diye karşılık verdi Nihim.

Tapınaktan çıkan askerleri takip ettiler, Nihim'le ya da Nihim tarafından başka bir vedalaşma olmadı. Kısa süre sonra, üzerlerinde yükselen devasa duvarlarıyla Büyük Stadyum'un görüş alanına geri döndüler. Dışarıdaki kalabalık biraz azalmıştı; kapılar kapatılmıştı ve Davian kalabalığın arasında birden fazla hayal kırıklığına uğramış yüz görebildiğini düşündü. Stadyumun kapasitesi dolmuş olmalıydı.

Bir an için içeri girmelerine izin verilip verilmeyeceğini merak etti.

Girişteki askerler onları gördüklerinde çelik kapıları hafifçe açarak içeri girmelerini sağladılar.

Stadyumun altındaki taş geçit, dışarıya kıyasla hoş bir serinlikteydi. Davian'ın duvarlara işlenmiş karmaşık taş frizlere hayret edecek vakti olmamıştı ki bir dizi dolambaçlı merdivenden çıktılar; en tepede bir çift iri yarı muhafız onları başka bir uzun geçide yönlendirdi, yan tarafta arenaya bakan dar bir pencere vardı.

Davian onlar yürürken ağzının açık kalmasına engel olamadı. Binlerce, binlerce insan tribünlere doluşmuştu; daha önce hiç görmediği, hayal bile edemeyeceği bir renk cümbüşüydü bu. Havada sayısız heyecanlı sesin alçak gürültüsü vardı ve atmosferin kendisi canlı hissediliyor, beklentiyle uğulduyordu.

Sonunda refakatçileri bir dizi korumalı kapıya daha ulaştı, bunlar kapalıydı. İki asker çifti arasında hızlı bir tartışma yaşandı ve ardından kalabalıktan izole edilmiş ve tamamen boş bir yan odaya yönlendirildiler. Küçük bir pencereden arenayı görebiliyorlardı ama sadece tam karşısında durduklarında.

Askerlerden biri, "Son maç bitene kadar burada bekleyeceksiniz," dedi. Ses tonu sertti ama gözleri gerginliğini ele veriyordu. Belli ki bu gecikmenin Nihim'e geri dönmesini istemiyordu.

Taeris kaşlarını çattı, hoşnutsuz görünüyordu ama belli ki konuyu zorlayarak daha yakından inceleme riskini almaya değmeyeceğine karar vermişti. "Pekâlâ." Bir duraklama oldu ve sonra Taeris ekledi, "Bizi yalnız bırakabilirsiniz."

Gecikme nedeniyle misilleme yapılmayacağı için rahatladıkları belli olan askerler memnuniyetle kaçtılar.

Wirr pencereye baktı. "Biz buradayken..." Davian çoktan harekete geçmişti. "Anlaştık."

Taeris ve Caeden de kısa süre sonra onlara katıldı ve dördü uzun, panjursuz pencere boyunca bir sıra halinde durarak pencerenin sağladığı çıkıntıya yaslandılar. Arenanın ortasında iki adam vardı. Biri rahat bir şekilde durmuş, küçük daireler çizerek yürüyor, kılıcını havada sallayarak ağırlığını ve dengesini test ediyordu. İnce, kıvraktı ve Davian'la hemen hemen aynı yaşta görünüyordu.

Karşısındaki dev gibi bir adamdı. Her hareketinde kolları boyunca kaslar dalgalanıyordu ve elinde tuttuğu kılıç bir meçten çok

Aslında geniş bir kılıçtı. Yüzü yara izleriyle doluydu; bunu söylemek zordu ama daha yaşlı görünüyordu, muhtemelen kırklı yaşlarının başındaydı. Kıpırdamadan durmuş, avını izler gibi diğer adama bakıyordu.

"Zırh giymiyorlar," dedi Davian şaşkınlıkla. Her iki adam da basit pantolonlar ve önü açık, bol gömlekler giymişti; bahsedilecek bir koruma yoktu. Kılıçları öğleden sonra ışığında parlıyordu.

"Kılıçların kenarları körelmiş," diye açıkladı Wirr. "Bu hâlâ tehlikeli değil mi?" diye sordu Davian.

"Bu bir kılıç dövüşü," diye belirtti Wirr.

Taeris, "Çok nadiren birileri öldürülür," diye araya girdi. "Kırık kemikler genellikle en kötüsüdür."

Birkaç saniye daha izlerken sessizlik oldu. Bir anonsun başlaması dışarıdaki kalabalığın susmasına neden olmuştu, ancak ses bulundukları konumdan anlaşılamayacak kadar boğuktu.

Wirr gözlerini kısarak uzak bir balkondan sarkan ve iki finalist temsil ettiği belli olan iki büyük pankarta baktı. "Sanırım biri Andarran. Mührü tanıdım... Shainwiere. Sanırım."

"Hangisi?" diye sordu Davian.

Wirr arenadaki iki adamı inceledi. "Genç olan," dedi sonunda. "Lord Shainwiere burada olmak için çok yaşlı olmalı ve zaten yetenekli olduğundan da şüpheliyim. Bu onun oğlu olmalı."

Bir trompet sesi dövüşün başladığını işaret ediyordu. Dövüşçüler birbirlerinin etrafında temkinli bir şekilde dönmeye başladığında kalabalık kükredi, her biri ara sıra ayaklarıyla çalım atıyor ama onun dışında sadece rakibini ölçüyordu.

"Adamımız diğerinden biraz daha küçük o zaman," diye gözlemledi Davian sert bir şekilde.

Wirr omuz silkti. "Güç önemlidir ama genellikle daha hızlı ve zeki olan kazanır."

İki adam hâlâ daireler çiziyordu ama Shainwiere aniden harekete geçti. Bir hareket bulanıklığı içinde kendini ileri attı; diğer adam darbe üstüne darbe indirirken kılıcı tekrar tekrar parladı ve genç adam gardını almakla tehdit ederken hızla geriye doğru hareket etti. Kılıçlar birbirine değdiğinde ışık kıvılcımları oluştu ve Shainwiere'in kılıcının yayını umutsuzca takip etmeye çalışan iri adamın gözleri kocaman oldu. Kalabalıktan bazıları ayağa fırladı ve coşkulu bir tezahürat stadyumda gök gürültüsüyle yankılandı.

Shainwiere saldırıyı kesmişti; Davian bu mesafeden bile iki adamın da ağır nefes aldığını anlayabiliyordu. Yine de büyük adam karşılık vermek için fazla beklemedi. Aceleyle ileri atıldı ve devasa kılıcını sanki tüy kadar hafifmiş gibi savurdu.

Geriye gitme sırası Shainwiere'deydi geri çekilirken bunu sanki başından beri bunu yapmaya niyetliymiş gibi, kedi gibi yumuşak bir şekilde yaptı. Kıvılcım alevlerine rağmen rakibinin darbelerini zaman zaman neredeyse tembelce engelliyor gibi görünse de Davian'ın bunu yapmak için tüm gücünü ve konsantrasyonunu harcadığından hiç şüphesi yoktu.

Shainwiere hiçbir uyarıda bulunmadan geri çekilmeyi bırakıp ileri atıldı, belli ki diğer adamın ayak hareketlerindeki bir kusuru fark etmişti. Bu mesafeden bile Davian, Shainwiere'in kılıcı iki bacağını birden keserken iri adamın gözlerindeki şaşkınlığı görebiliyordu; Shainwiere yuvarlanıp iri adamın arkasında ayağa kalktı ve onun dizlerinin üzerine çöküşünü izledi, ağzı açık bir şekilde acı dolu bir çığlık atarken kalabalığın uğultusu arasında kayboldu.

Davian bir an için dövüşün bittiğini düşündü ama iri adam kendini zorla ayağa kaldırdı ve tekrar daireler çizmeye başladı, yumuşak hareketleri yaralanmasından hiçbir iz göstermiyordu.

Kılıçlar tekrar tekrar çarpıştı; iki savaşçı dövüşürken dakikalar geçti. Her dövüşte kalabalık daha yüksek sesle, daha hararetle kükrüyordu ve çok geçmeden Davian tezahüratların büyük ölçüde iri adamın lehine olduğunu fark etti.

"Bir Andarran'ın kazanmasını istemiyorlar," diye mırıldandı Taeris, sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi. "Şarkı'nın siyasetle ilgili olmaması gerekiyor ama şu anda iki ülke arasında çok fazla husumet var. Eğer Shainwiere burada zafer kazanırsa bu Desriel'e atılmış bir tokat olur."

O konuşurken savaşta hafif bir değişiklik oldu. Kaslı adam öfkeli bir hızla ileri atıldı; daha önce yaptığı gibi geri çekilmek yerine saldırıya devam etti, Shainwiere umutsuzca geri çekilirken kılıcı bulanıklaştı. Tam daha fazla saldıramayacakmış gibi görünürken, adam son ve ağır bir darbe indirdi; darbenin gücü Shainwiere'in kılıcını elinden düşürdü ve ulaşamayacağı bir yere savurdu. Genç adamın omuzları çöktü ama yumruğunu sıktı ve hem teslimiyet hem de saygı işareti olarak kalbinin üzerinde tuttu. Kalabalık onay çığlıkları attı ve sonra her şey bitti.

Davian hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle Wirr'e baktı ama arkadaşı da Taeris gibi rahatlamış görünüyordu. Caeden sadece düşünceli görünüyordu.

Taeris kendi kendine, "Güzel," diye mırıldanarak pencereden uzaklaştı. "Buradan gitme vakti geldi."

Eğer hemen bir dinleyici kitlesi bekliyorsa, hayal kırıklığına uğrayacaktı. Dışarıdaki koridorun kapısı nihayet açılana kadar en az bir saat daha geçti, kazanana yapılan sunum tamamlandıktan sonra bile.

Kırmızı pelerinli, uzun boylu, zayıf bir adam odaya girdiğinde Taeris nefesinin altından inledi. "Tol Shen'den geliyor. Bu iş ilk düşündüğümünden daha zor olabilir," diye mırıldandı Davian'a.

Yaşlı adam Taeris'i görünce durdu ve birkaç saniye boyunca onun yaralı yüzüne sertçe baktı. Sonra alaycı bir kahkaha attı. "Taeris Sarr," dedi sıcaklıktan tamamen yoksun bir gülümsemeyle. "Neredeyse seni tanıyamayacaktım. Demek hâlâ hayattasın. Senden hep biraz fazla kolay kurtulduğumuzu düşünmüşümdür." Taeris'i küçümseyerek inceledi. "Yüzüne ne oldu senin?"

Taeris sertleşti ama hakareti görmezden geldi. "İdare... ben kaçmadan önce pek nazik değildi," dedi sessizce. "Farklılıklarımız oldu Dras, ama umarım bugün bunları geride bırakabiliriz. Yardımına ihtiyacım var. Gidecek başka yerimiz yok."

Davian sessizce Taeris'i izledi. Hiçbiri yol arkadaşına sayısız yara izine nasıl sahip olduğunu sormamıştı ama Davian merak etmişti

-Ve şimdi biliyordu. Taeris'in onun için yaptığı fedakârlıklar listesine bir yenisi daha eklenmişti.

Dras içini çekti. "Sırf gelip seni görebilmek için bir Gil'shar eskortunun ve Karaliene'nin iki Yöneticisinin dikkatini dağıttım bile. Senin gibi bir suçlu için daha ne yapmak istediğimden emin değilim."

Taeris yüzünü pürüzsüz tuttu. "Bu çocukların Desriel'den güvenli bir şekilde çıkmaları gerekiyor."

Dras bir an Taeris'e baktı, sonra kahkahalarla kükredi. "Hepsi bu mu?" diye kıkırdadı. Taeris'ten yana döndü ve Davian, Wirr ve Caeden'i incelerken inanamayarak başını salladı. Sadece üstünkörü bir bakıştı ama sonra gülümsemesi soldu ve onlara tekrar, bu sefer kısılmış gözlerle baktı.

"Her zamankinden daha kötü arkadaşlık ediyorsun Taeris," dedi, ses tonundaki tüm eğlence izleri kaybolmuştu. Caeden'i işaret etti. "Kılık değiştirmiş olabilir

Şimdiye kadar vahşileri kandırdı ama ben olsam daha fazla güvenmezdim. Etraftaki benzerlikler şaşırtıcı derecede doğru."

"O haksız yere suçlandı, Dras," dedi Taeris. "Gil'shar'ın nasıl olduğunu bilirsin."

"Sana ve yardım etmek istesem bile, prensesin bu adamın kendisiyle seyahat etmesine izin vereceğini gerçekten düşündün mü? Sınırdaki ona kefil olacağını mı düşündün?" Dras başını salladı, gözlerini zayıf adamın bakışları altında geri çekilmiş olan Caeden'den ayırmadan. "*Sen* bile bundan daha zekisin Taeris. Neden risk alsın ki? Eğer Gil'shar bunu , muhtemelen bir savaş başlar."

"Savaşı kim başlatıyor?" diye bir kadın sesi geldi kapı aralığından.

Odadaki herkes birden döndü. Konuşan genç kadın odaya daldı ve onu birkaç kişi daha izledi; herkesin hareket tarzından Davian'ın bunun prenses olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Kadının girişinde ağzının biraz açıldığını hissetti. Kadın muhteşemdi. Uzun keten saçları, tek bir teli bile yerinde olmayacak şekilde özenle düzenlenmişti. Zarif, koyu mavi elbisesi sade ama şık bir kesime sahipti; kulaklarında ve boynunda ışıltılı mücevherler parlıyordu. Yeşil gözleri ve yüksek, narin elmacık kemikleriyle güzeldi. Ama tüm bunların ötesinde, Davian'ın biraz daha dik durmasına neden olan bir otorite havası, tanımlanamaz bir varlığı vardı. Davian'ın solunda, normalde ne dediği pek anlaşılmayan Caeden bile ona bakarken büyülenmiş gibi bir ifade takınıyordu.

Arkasında, hemen arka planda kaybolan iki adam ve bir kadın vardı; Davian tahmininde yanılmadıysa, korumalar. Onların ardından birkaç yaşlı görevli, sonra da orada bulunmaları gerekip gerekmediğinden bile emin değilmiş gibi etrafa bakınan daha genç bir adam ve kadın geldi.

Davian irkilerek genç adamın stadyumda gördükleri dövüşçü olduğunu anladı. Kıyafetlerini değiştirmişti ve kaybettiği maçtan hiçbir iz taşımıyordu ama tavırları tuhaf görünüyordu. Odanın köşesinde duruyordu ve Davian onu binlerce insanın önünde böylesine cesur mücadele verirken görmemiş olsaydı, somurtkan göründüğünü söyleyebilirdi.

Taeris, Dras'ı görmezden gelerek öne çıktı ve kadının önünde eğildi. "Ekselansları," dedi resmiyetle. "Umarım kimse bir şey başlatmaz. Yoldaşlarımız ve ben büyük bir tehlike içindeyiz ve..." Prensесin artık kendisine dikkat etmediğini fark ederek sözlerini yarıda kesti.

Davian döndü ve onun bakışlarını takip etti.

Odanın arka tarafında Wirr, prensesin giderek öfkelenen bakışları altında iki büküm olmuştu. Taeris ve Dras önce Karaliene'den Wirr'e, sonra da şaşkınlık içinde tekrar Karaliene'ye baktılar.

"Sen," dedi Prenses Karaliene buyurgan bir tavırla, doğrudan Wirr'i işaret ederek. "Benimle yürü."

Wirr yüzünü buruşturdu, herkesin bakışlarından kaçınarak ayaklarını sürüyerek ilerledi. Karaliene'in maiyeti onu odadan çıkarken takip etmeye başlayınca Wirr döndü ve başını sallayarak onlara baktı. "Ben dönene kadar burada kalacak ve bu adamlarla ilgileneceksiniz," dedi sertçe.

"Prenses!" Protesto çığlığı Dras'tan geldi. "Size birinin eşlik etmesi konusunda ısrar etmeliyim. Bu çocuk bir katille birlikte seyahat ediyor. İki katille! Ne tür bir tehlike oluşturabileceğini bilemeyiz!"

"Benim ve dolayısıyla babam Temsilci Lothlar'ın açık emrini yerine getirmeyi mi reddediyorsun?" diye tersledi Karaliene. Sesinde bu konuşmayı daha önce yapmış birinin bıkkınlığı vardı.

Dras tereddüt etti, sonra sakinleşti, şaşkınlığı hâlâ yüzündeydi. "Hayır. Hayır, elbette değil, Majesteleri," dedi ve ona saygılı bir selam verdi.

Karaliene başını sallayarak cevap verdi, sonra topuklarının üzerinde döndü ve Wirr'in peşinden gitti. Kapı kapandı ve odadaki herkes şaşkınlık içinde birbirine bakakaldı.

Taeris Davian'a döndü. "Bu," dedi şaşkınlık ve endişe karışımı bir ifadeyle, "beklenmedik bir şeydi."

Sonunda aklını başına toplayan Dras, gözlerinde ateşle Taeris'in üzerine yürüdü. "Sarr," diye tükürdü zehirli bir şekilde, "burada ne oyunu oynuyorsun?"

Taeris yüzündeki şaşkınlığı gizleyemedi. "Belki de ilk defa Dras, ben de senin kadar cahilim." Başını sallayan Davian'a sorgulayıcı bir bakış fırlattı. Olaylar karşısında o da herkes gibi şaşkına dönmüştü.

Başka çareleri olmadığından, Wirr ve prensesin dönmesini beklemeye koyuldular.

* * *

Wirr, kötü şansına sessizce lanet okuyarak Karaliene'i takip etti. Bunu biliyordu

O an er ya da geç gelecekti ama bunun böyle değil, kendi koşullarında olmasını istiyordu.

Az önce çıktıkları odadan çok uzakta olmayan ama boş olan başka bir küçük odaya ulaştılar. İçeri girdiler ve Karaliene, Wirr'in neden olduğu beladan daha da emin olmasını sağlayan soğuk bir öfkeyle kapıyı arkalarından kapattı. Kendini hazırladı.

Karaliene ona döndü, kollarını kavuşturmuş, yıllar öncesinden hatırladığı o hesapçı yeşil gözleriyle onu değerlendiriyordu.

"Merhaba kuzen," dedi karanlık bir sesle.

Bölüm 18

Wirr mahcup bir gülümseme verdi.

"Merhaba Kara," dedi ses tonunu hafif tutmaya çalışarak. "Seni burada görmek ne güzel."

Karaliene kaşlarını çatarak ona baktı. "Yapma bunu. Bütün bunlar bir şakaymış gibi davranma." Başını iki yana salladı. "Fates, Torin, nerelerdeydiniz? O kadar yer varken nasıl buraya geldin? İkimizin babasının da endişeden ne kadar hasta olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Wirr sakinleştirici bir jest olduğunu umduğu bir hareket yaptı. "Özür dilerim," dedi usulca, ses tonuna toplayabildiği kadar pişmanlık katarak. Omuzları çöktü ve son kabadayılığı da onu terk etti. "İşlerin bu kadar kontrolden çıkmasını hiç istememiştim."

Karaliene bir an için ona ters ters bakmaya devam etti. Sonra içini çekti ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. "'Kara.' Artık babam ve senin baban dışında kimse bana böyle seslenmiyor." Ona aniden ve sıkıca sarılmak için öne doğru bir adım attı. "Haftalardır... ne düşüneceğimizi bilmiyorduk, Tor. Seni görmek çok güzel."

Wirr kucaklamaya karşılık verdi. "Torin. Buna tekrar alışmam gerekecek." Onca yıldan sonra, ikinci ismi olmasına rağmen artık kendisini Wirrander olarak düşünmekten kendini alamıyordu. Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Sanırım baban sana benim hakkımdaki gerçeği söyledi? Nerede olduğum hakkında?"

Karaliene başını salladı. "Okulla ilgili haberleri duyar duymaz bana söyledi; panikliyordu ve bunu benden saklamasının bir yolu yoktu. Yine de bir tek ben varım. Diğer herkese, Calandra'dan dönüşünüz gecikti. Muhtemelen bir ay kadar daha zamanınız var.

çok şüpheli hale gelir."

Wirr başını salladı. Saraya onun Calandra Adaları'na, oradaki Andarra karakolunda görev yapmak üzere gittiği söylenmişti. Bir prensin savaş ve taktik öğrenmesi, "gerçek tehlikeyi" tecrübe etmesi için Andarra'nın dış kolonilerinden birine gönderilmesi alışılmadık ama duyulmamış bir şey değildi. Adalar o kadar uzaktı ki, sadece gerçek karakolda görev yapmış biri onun orada bulunmadığını doğrulayabilirdi ve o adamların hepsi de bu bilgiyi ifşa etmeyeceklerine dair yemin etmişlerdi.

Sonra kaşlarını çatı. Karaliene'nin söylediği bir şey...

"Okul hakkında ne duydun?" Başını salladı. "Her şey düşünüldüğünde, kaçışımızı oldukça sessiz tutmak isteyeceklerini düşünmüştüm."

"Kaçmak mı?" diye tekrarlardı Karaliene şaşkınlıkla. "Torin..." Tereddüt etti. Yüzünde şaşkınlıktan anlayışa ve acımaya kadar bir dizi duygu belirdi. "Oh, Tor. Duymamışsındır. Korkunç bir şey oldu. Biri..." Birdenbire telaşlanarak sözlerini yarıda kesti. Bir adım daha yaklaşarak adamın kolunu rahatlatıcı bir şekilde sıktı. "Gittiğin gece biri ya da bir şey saldırdı. Hâlâ orada olan herkes... öldüler."

Wirr gözlerini Karaliene'e dikti. "Bu kötü bir şaka Kara." Karaliene üzgün bir şekilde ona baktı.

Vücudu gerçeği zihninden önce fark etti; dizlerinin bağı çözüldü ve yakındaki bir sandalyeye yığıldı, elleri aniden titremeye başladı. "Hepsi mi?"

Karaliene başını salladı. "Çok üzgünüm, Tor. Hayatta kalan olmadı."

Sonraki birkaç dakika bir bulanıklık içinde geçti. İlk başta sadece sersemlemişti, son birkaç yıldır tanıdığı herkesin ölmüş olduğu fikrini kavrayamıyordu. Gerçeği anladığında ise içinde sadece bir boşluk hissetti. Bu kesinlikle onun hatasıydı. Saldıran her kimse onu arıyordu. Bu *onun hatasıydı*.

Gözyaşı yoktu, bunun için minnettardı; zihninin kopuk bir parçası kuzeninin önünde ağlamaktan utanacağını düşünüyordu. Bir ara bir Andarra muhafızı prensesi bir etkinlik için getirmek üzere kapıyı açtı ama Karaliene onu sessizce uzaklaştırdı. Sonunda Wirr'in haberlerden duyduğu ilk baş dönmesi geçti ve derin nefesler alarak tekrar şimdiki zamana odaklandı.

Bir süre sessizlik içinde oturdular, sonra Karaliene nazıkçe, "Biz

Ya kaçıp saklandığınızı ya da kaçırıldığınızı düşündüm. Ama madem bilmiyordunuz, neden gittiniz?"

"Bu önemliydi. Sınır'ın zayıfladığına, belki de çökmek üzere olduğuna dair bir söylenti duyduk. Sig'nari'ler Augur'ları topluyordu ve arkadaşım... onları bulmanın bir yolunu biliyordu. Yardıma ihtiyacı vardı ve benim de bunun ne kadarının doğru olduğunu öğrenmem gerekiyordu. Ve Sig'nari'nin bir tür isyan planlamadığından emin olmak için. Bu... o anda doğru seçim gibi görünüyordu." Kelimeler ağır ağır çıkmıştı. Karaliene'nin yüzündeki ifadeyi görünce içi boş bir kahkaha attı. "Merak etme, öyle değil. Yine de Sınır tarafının doğru olabileceğini düşünüyorum. Bu... uzun bir hikâye."

"Zamanım var."

Wirr derin bir nefes alarak duraksadı. "Açıklayabilirim ama önce söz vermen gerek; sana söylediğim hiçbir şeye göre hareket etmeyeceksin ve söylediklerim bu odadan öteye geçmeyecek. Hoşuna gitmeyecek bazı şeyler var. Dürüst olmak gerekirse benim de hoşuma gitmeyecek şeyler var."

Karaliene'in bakışı onaylamaktan çok uzaktı ama başını salladı.

Wirr hiçbir şeyi atlamadan ona tüm hikâyeyi anlattı. Bir parçası bunun hikmetini merak ediyordu ama haberlerin ışığında her şey çok önemsiz görünüyordu. Konuşurken bile isimler ve yüzler aklından geçiyordu. Asha. Yaşlı Jarras, Yaşlı Olin, Alita. Talean. Dalgınca, Davian'la birlikte ayrıldığı için şanslı olup olmadığını düşündü ve sonra bu düşünce yüzünden hemen kendisinden nefret etti. Bir mide bulantısı seliyle birlikte, arkadaşına haberi verenin kendisi olması gerektiğini fark etti.

Karaliene onun hikâyesini sessizce dinledi, ifadesi sadece bir kez değişti; o da Caeden'i Desrielite askerlerinden kurtarmaya yardım ettiğini itiraf ettiğinde. Wirr onun yüzündeki dehşeti gördü ve araya girmek için ağzını açtı ama devam etmesine izin vermek için hemen tekrar kapattı. Bunun için minnettardı. Eğer durmak zorunda kalsaydı, tekrar başlayabilir miydi bilmiyordu.

Sözlerini bitirdi ve Karaliene konuşmadan önce birkaç dakika onu izledi.

"Tor," dedi usulca. "Ne yaptın sen?"

Wirr gerildi. "Taeris'in söylediklerini yabana atma Karaliene. Haklı olup olmadığını bilmiyorum ama belli ki *bir şeyler* oluyor. Eğer Sınırın ötesinde bizi bekleyen bir tehdit varsa, hazırlıklı olmalıyız. Ve Caeden'i Andarra'ya geri götürmek, anılarını geri getirmek, yapabileceğim tek yol bu.

daha fazlasını öğrenmek için."

Karaliene elini kaldırdı. "Taeris Sarr bir katil, Torin. İdare onun kaçışını örtbas etme yetkisine sahipti ama artık biliyorum... Cezasını tamamlaması için onu Andarra'ya geri götürmeliydim, ona yardım etmemeliydim."

Wirr kaşlarını çattı. "Sana hoşuna gitmeyen şeyler olacağını söylemiştim. Onunla konuşmadın bile." Kollarını kavuşturdu. "Başta ben de şüpheliydim ama Davian'ın hayatını kurtarmak için o adamları öldürdü."

Karaliene başını salladı. "Onun duruşmasındaydım, Tor. Onları sadece öldürmedi. Onları *sakat bıraktı*. Hâlâ hayattayken yüzlerine işaretler kazımış. Ve İlk Tenet'i nasıl aştığını asla açıklamadı."

"Taeris farklı bir hikaye anlatıyor. Ve İlk Tenet'i açıkladı." "Bunu, öldürdüğü adamların çığlıklarını duyan yirmi kadar kişiye anlat. öldürüyorlar, bazıları birkaç sokak öteden geliyor." Karaliene sıkıntılı görünüyordu. "Kanıtlar çok güçlüydü... baban cezasını çekti, biliyorsun."

"Biliyorum." Wirr tereddüt etti. Davian'ın o güne dair hiçbir şey hatırlamadığını ya da en azından anıları artık kolayca erişemeyeceği kadar zihninin derinliklerine ittiğini de biliyordu. Ve eğer Taeris yalan söylemişse, bunu Davian'ın yeteneğinden gizlemiş olabilirdi.

Karaliene'nin söylediği şeyin mümkün olduğunu düşündü.

Yine de Taeris'le tanışmıştı. Şiddete meyilli olduğu kesindi ama bundan zevk alacak türden bir adam mıydı? Wirr öyle düşünmüyordu.

"Yani bana kuzeyden olağandışı bir şey rapor edilmediğini mi söylüyorsunuz?" Wirr ona sorgulayıcı bir bakış attı.

Karaliene kaşlarını çattı. "Kuzeyden *her zaman* raporlar gelir Torin! Her yıl geliyorlar. Talan Gol hikayeleriyle büyümüş çocuklar tarafından oynanan oyunlar. Hayvanlarını kurtlardan koruyacak kadar uyanık olmayan çiftçilerin aşırı aktif hayal güçleri."

"Peki ya bize gösterdiği ölçek?"

Karaliene homurdandı. "Her şey olabilir. Kendisi de yapmış olabilir! Kelimenin *tam anlamıyla* binlerce yıldır kimse bir dar'gaithin görmedi." Öne doğru eğildi. "Düşün, Tor. Sadece düşün. O bir katil. Aynı suçtan aranan başka bir adam için siyasi sığınma talebinde bulunuyor; bildiğin kadarıyla bu adam okuluna olanlarda komplocu olabilir! Krallığın prensi böyle bir adamla mı seyahat etmeli?"

Wirr kaşlarını çattı. "Davian, Caeden'in kendi hayatını kaybettiğine dair hikayesini doğruladı.

hafıza."

"Seni bu yolculuğa çıkaran Davian'la aynı kişi." Adam itiraz etmeye başlayınca elini kaldırdı. "Olanlarda onun parmağı olmadığını söylediğinde sana inanıyorum. Merak etme, sözümü tutacağım - eğer bana onun güvenilir olduğunu söylersen, kimseye onun bir Augur olduğunu söylemem. Ama bu kadar kolay kandırılabiliriyorsa, yeteneğinin çok ciddi bir kusuru var demektir. Ben kendi adıma ona kesinlikle güvenmem." Durakladı. "Ve bu Caeden gerçekten hafızasını kaybetmiş olsa bile, bu onu masum da yapmaz."

Wirr hayal kırıklığı içinde parmaklarını saçlarında gezdirdi. Bu Karaliene'i hatırlıyordu. Tartışmada iyiydi ama dinlemede o kadar iyi değildi. "Yani bize yardım etmeyecek misin?"

İkili birbirlerine bakarken bir sessizlik oldu, sonra Karaliene kollarını kavuşturdu ve bir karara vardı. "Senin ve arkadaşının bizimle dönmesini ayarlayabilirim. Bu biraz zor olacak - Gil'shar bizimle kaç tane Üstün Yetenekli geldiğini biliyor, bu yüzden iki kişiyle daha ayrıldığımızda bunu açıklamak biraz zaman alacak. Sıradan bir Yetenekli gibi davranmanız gerekecek; Desrielitler sınırdaki herkesi tarıyor ve Prens Torin bir Bulucu'yu harekete geçirirse tüm ülke birkaç gün içinde bunu öğrenir."

Dudaklarını büzdü. "Bu diğer adam, Caeden, farklı bir konu. Eşkali her yerde var; açıkçası buraya kadar fark edilmeden gelebilmenize şaşırdım. Ama yakında tanınacaktır. Temsilci Lothlar haklıydı, biliyorsunuz. Eğer ona sığınma hakkı verirse, bu pekâlâ savaş anlamına gelebilir." Omuz silkti. "Yine de onu teslim etmek, seni yanımıza almamızın yaratacağı sonuçları telafi edebilir."

Wirr'in kalbi sıkıştı ve derin bir iç çekti. "Anlıyorum," diye itiraf etti, "ve teklifinizle çok cömert davranıyorsunuz. Ama korkarım ki reddetmek zorundayım."

Karaliene gözlerini kırptırdı. "Pardon?" dedi şaşkınlıkla.

Wirr yüzünü buruşturdu. "İstersen bana sorumsuz de Kara, ama Caeden'da güvendiğim bir şeyler var. Ona inanıyorum." Bunu söylerken, bunun doğru olduğunu fark edince şaşırdı. "biliyorum. Onu idam edilmesi için terk etmeyeceğim."

Karaliene kendini toparlamak için bir saniye bekledi. "Başka seçeneğin yok," dedi aniden. "Sen çok önemlisin. Seni bağlayıp oraya kendim sürüklemem gerekse bile benimle geri geleceksin."

Wirr güldü. "Bunu yaparsan, ben de öne çıkar ve herkese

Ben Torin Wirrander Andras, Andarra Prensi. O halde Davian, Taeris ve Caeden'e sığınma hakkı vereceğim."

Karaliene kaşlarını çattı. "Yapamazsın. Aksi takdirde bunu uzun zaman önce yapardınız."

Wirr sırtıttı. "Daha iyi bir yol bulmaya çalışıyordum. Bir savaşı önlemek ve tüm bunlar. Ama bana başka seçenek bırakmazsan..."

Bir an için Karaliene daha fazla tartışacakmış gibi göründü; sonra yüzü düştü ve tiksintiyle eliyle işaret etti. "Pekâlâ," dedi bıkkınlıkla. "Yine de bunu yaptığın için aptal olduğunu düşünüyorum."

"Söylemeye gerek yok," dedi Wirr.

Karaliene bir süre daha ona ters ters baktı ama sonunda ağzının kenarlarının yukarı doğru kaymasına engel olamadı.

"Eskiden çok ciddiye aldın," dedi başını merakla sallayarak. "Ne oldu?"

Wirr omuz silkti. "Sanırım... insanlar size eşit davrandığında farklı bir bakış açısı kazanıyorsunuz. Olaylara bakış açınız değişiyor," dedi ve okulu tekrar düşünürken içinden bir suçluluk ve keder sızısı geçti.

Karaliene onu izledi, bakışları onu değerlendiriyordu. "Seni daha çok seviyorum," diye itiraf etti. "Sadece bunu söylediğimi kimseye söyleme. Bu haberi Andarra'ya ulaştırdığımda çok ama çok kızgın insanlar olacak."

"Hangisi ne zaman olacak?"

Karaliene düşündü. "Bu tür bir şeyi bir güvercine ya da biniciye emanet edemem, kendim teslim etmek zorundayım. Yani... birkaç hafta, belki biraz daha fazla?" Yüzünü buruşturdu. "Sana söz verdiğimi biliyorum Tor, ama babalarımıza bir şey söylemem *gerekiyor*. Ve senin hayatta olduğunu öğrendiklerinde, tam bir açıklama isteyeceklerdir."

"O zaman onlara Sınır'ın zayıflıyor olabileceğini düşündüğüm için burada olduğumu ama eve döneceğimi söyle ve vardığımda onlara her şeyi açıklayacağıma söz veriyorum. Şimdilik Davian, Caeden ya da Taeris hakkında bir şey bilmelerine gerek yok." Karaliene itiraz etmeye kalkışınca elini kaldırdı. "Eğer onlara söylersen, bu onları daha fazla endişelendirmekten başka bir işe yaramaz. Bu bilgiye sahip olmanın onlara en ufak bir faydası olmaz."

"Ya geri dönemezsen?"

"Eğer altı hafta içinde evde olmazsam, onlara her şeyi anlatabilirsin."

Karaliene kaşlarını çattı ama birkaç saniye sonra isteksizce başını salladı.

"On

tek bir şartla."

"Neymiş o?"

"Seninle biraz koruma göndermeme izin verdiğin için." Karaliene gevşek bir saç telini gözlerinden uzaklaştırdı. "Eğer bu kadarını yapmazsam baban derimi yüzer. Ve en azından bu şekilde ona bir tür güvence verebilirim."

Wirr tereddüt etti, sonra başını salladı. "Tamamdır."

"Güzel." Karaliene derin bir nefes aldı. "Sanırım şüphe uyandırmadan bu kadarını idare edebilirim. Üstün Yeteneklilerin hiçbiri, dikkatinizi çekerim - Desrielitler bir ya da iki eksik geri gidersek biraz mutsuz olabilirler." Bu düşünce karşısında sıırttı. "Yarın şafakta Thrindar'ın kuzey kapısında olması için birini ayarlayabilirim. Gereğinden fazla kalmayacağınızı varsayıyorum."

"Sanırım bu doğru bir tahmin," diye itiraf etti Wirr. "Teşekkür ."

Karaliene başını eğdi. "Yakalanırsanız, bir savaş başlatmadan tahtla herhangi bir bağınız olduğunu iddia edemeyeceğinizi biliyorsunuz, değil mi?"

"Biliyorum."

İkisi de ayağa kalkarak konuşmalarının bittiğini işaret etti. "Diğerlerine ne söylemeliyim?" Wirr yüksek sesle merak etti.

"Bu senin endişelerinin en küçüğü." Karaliene bir süre onu izledikten sonra aniden öne çıktı ve Wirr'e uzun, sıkı bir sarılma verdi. "Dikkatli ol, Tor."

Wirr sevgiyle gülümsedi. "Teşekkürler Kara," diyerek kucaklaşmaya karşılık verdi.

O anda kapının gıcırtısı içeri birinin girdiğini gösterdi.

Wirr ve Karaliene sıçrayarak ayrıldılar ve girişe doğru döndüler.

Daha önce yarışmada dövüşmüş olan kılıç ustası kapının girişinde durmuş, elleri kapının çerçevesine dayalı bir şekilde onlara bakıyordu. Garip bir sessizlik oldu.

"Özür dilerim Ekselansları," dedi genç adam sert bir ifadeyle ve Karaliene'ye doğru hafifçe eğildi. "Kapıyı çalmalıydım."

Döndü ve kapıyı arkasından kapatarak gözden kayboldu.

"Aelric!" Prensesin çağırısı çok geç gelmişti; Aelric gitmişti. Wirr'e döndü. "Daha sonra bazı açıklamalar yapmak zorunda kalacağım," diye iç geçirdi, yüzünde bıkkın bir ifade vardı.

Wirr tereddüt etti. "Bu güvenli mi?"

"Ne?" Karaliene kapalı kapıya bakıyordu; ona el salladı

dikkati dağılmış bir şekilde. "Merak etme, Aelric güvenilir biridir. Bazen biraz kendini beğenir ama son derece güvenilirdir." Wirr'in yüz ifadesini gördü. "Pekâlâ. Ona senin kim olduğunu söylemeyeceğim."

Wirr kaşlarının biraz kalktığını hissetti. "Siz ikiniz..."

"Hayır." Karaliene kaşlarını çattı. "Arkadaşız ama birbirimize kadar uygun değiliz."

Keşke o da aynı şekilde hissetseydi."

Koridorlarda geri yürümeye başladılar. "Peki arkadaşlarından herhangi biri senin gerçekte kim olduğunu biliyor mu?" diye sordu Karaliene, ses tonu merak uyandırıcıydı.

Wirr homurdandı. "Ben ayrılmadan önce babamın son derece net olduğu bir şey varsa, o da başka kimsenin bilmemesi gerektiği idi." Onun şaşkın ifadesini gördü ve kaşlarını çattı. "Söylediğim herkesin öldürülmesi gerektiğini söyledi."

Karaliene sırtıttı ama Wirr bu espriyi anlamadı. "Yargılamıyorum," dedi. Son dönüşü de yaptılar ve Taeris ile diğerlerinin beklediği odanın dışındaki muhafızların görüş alanına geri döndüler.

Karaliene elini Wirr'in omzuna koyarak onu bir an için geride tuttu. Onun gözlerinin içine baktı.

"İlin Illan'a geri dönmek istiyor musun?" diye sordu sessizce.

Wirr bir an için onun bakışlarını tuttu, sonra gözlerini kaçırdı.

"Nerede olduğumuzu merak ediyor olmalılar," diyerek ilerideki kapıyı işaret etti.

Karaliene düşünceli bir şekilde başını salladı.

"Elbette." Yolun geri kalanını sessizlik içinde yürüdüler.

* * *

Kapı açılıp prenses içeri girdiğinde Davian kıpırdandı, arkasında bitkin ve kasvetli görünen bir Wirr vardı.

Onlar ayrıldığından beri oda rahatsız edici derecede sessizdi, sadece Dras ve prensesin maiyetinin diğer üyeleri ara sıra kendi aralarında sohbet ediyorlardı, o da Davian ve diğerlerinin duymaması için fısıltıyla. Taeris birkaç kez kibarca sohbet etmeye çalışmış ama açıkça görmezden gelinmişti. İlk birkaç dakikadan sonra denemeyi bırakmıştı.

Karaliene içeri girdiğinde herkes ayağa kalktı. Emin olmak için etrafına bakındı.

herkesin dikkatini çektikten sonra doğrudan Taeris ile konuştu.

"Sığınma olmayacak," dedi net bir sesle. Davian göz ucuyla Dras'ın sırtıtmaya başladığını görebiliyordu. "Andarra'nın bir katile ya da böyle bir suçlamayla karşı karşıya olan birine yardım etmekle hiçbir ilgisi olmayacak" - bakışlarının altında kızaran Caeden'a küçümseyerek baktı

-"Ama sizi Gil'shar'ın merhametine teslim etmek için de harekete gemeyeceğiz. Bu gece kuzey kapısına yakın bir han olan Hokkabaz'da kalacaksınız. Geldiğinizi haber vereceğim; orada dostlarımız var ve güvende olursunuz. Yarın ilk ışıkta Thrindar'dan ayrılacak ve geri dnmeyeceksin. Daha fazla yardım almayacaksınız ve bugün burada bizimle buluştuğunuza dair her türlü iddianız reddedilecek."

Wirr'e son bir kez acımasızca baktıktan sonra dönüp odadan çıktı, maiyeti de peşinden geliyordu. Dras kapı aralığında bir an oyalandı ve diğerlerini takip etmeden önce Wirr'e uzun, meraklı bir bakış fırlattı.

Birkaç asker tarafından stadyumdan çıkarıldılar; dışarı çıktıklarında adamlar gözden kayboldu ve Wirr, Davian, Taeris ve Caeden'i bir kez daha kalabalığın arasında bıraktı. Hepsi Wirr'e bakarken bir an sessizlik oldu.

Wirr onların bakışlarına eşit bir şekilde karşılık verdi.

"Sanırım gidip şu hanı bulmalıyız," dedi. Başka bir şey söylemeden kuzeye doğru yola koyuldu.

Davian diğer iki arkadaşıyla bakıştı, sonra içini çekti ve arkadaşının peşinden yola koyuldu.

Wirr'in açıklaması gereken çok şey vardı.

* * *

Oda sessizdi.

Aşağıdan gelen kakhaha sesleri ve bir müzisyenin ritmine ayak uyduran adamların alkışları döşeme tahtalarının arasından belli belirsiz süzülüyordu ama odanın içinde sadece garip bir sessizlik vardı. Ortak salonda da benzer bir sessizlik içinde yemeklerini yemişlerdi; hanın bu akşamki patronajına bakılırsa, özel olarak konuşana kadar durumlarını tartışmak akıllıca görünmüyordu.

Sonunda Davian derin bir nefes aldı ve Wirr'e döndü.

Arkadaşı hiçbir şey söylemeye gönüllü değildi. "Eee?"

Wirr yüzünü buruşturarak yere baktı. "Peki ne?"

"Hadi ama Wirr!" Davian öfkeyle patladı. "Prenses seni tanıyordu; seni ve onunla özel bir konuşma yaptın - sonunda bize ondan yardım gelmeyeceğini söyledi! Geçmişin konusunda sana karşı uzun süre sabırlı davrandım, *özellikle* de El-lanetli sha'teth'ten beri, ama... sanırım artık bize gerçeği borçlusun. Planlarımızın bir açıklama olmadan bu şekilde başarısız olması için çok uzun bir yoldan geldik."

Wirr başını salladı, hâlâ döşeme tahtalarına bakıyordu, sanki içlerini görebiliyor ve aşağıdaki odada bir şey izliyordu. "İstiyorum," dedi sesini çaresizlik doldurarak, "ama bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum." Başını kaldırıp Davian'a baktı, ifadesi ciddiye. "Aslında, iyi bir fikir olmadığından oldukça eminim. Aksi takdirde sana daha önce söyledim. Yıllar önce, Dav. Yemin ederim."

Davian arkadaşına ters ters baktı. "Sanırım neyin en iyisi olduğuna karar vermenin zamanı geçti, Wirr," dedi, sesi olması gerekenden daha sertti. "Bize anlat, biz de kendimiz karar verelim."

Wirr'i yakından izleyen Taeris nazıkçe araya girdi. "Belki Caeden ve ben aşağıya inip bir şeyler içebiliriz," diye önerdi.

Wirr birkaç dakika düşündükten sonra başını salladı ve yüzü aydınlandı. "Yine de susadıysan..."

"Kavrulmuş." Taeris başını kapıya doğru eğerek Caeden'e baktı. "Gidelim mi?"

Caeden Taeris'i kapıdan çıkarken takip etti. Kapı kapandığında Wirr omuzlarının çökmesine izin verdi ve ağır ağır yataklardan birine oturdu. "Bazı hatalar yaptım Dav," diye itiraf etti. "Belki de bunlardan biri sana en başından beri tüm gerçeği söylememektir." İstifa eder gibi bir hareket yaptı. "Sorularınızı sorun, yeteneğinizi kullanın. Her şeyi eksiksiz ve dürüstçe yanıtlayacağım."

Davian, arkadaşının hüznü figürünü izlerken öfkesinin bir kısmının azaldığını hissetti. "Teşekkür ederim, Wirr," dedi sessizce. Bir parmağıyla dudaklarına dokundu. "Prensesi nereden tanıyorsun?"

"O benim kuzenim," dedi Wirr mizahtan eser bırakmadan.

Davian inanmaz bir kahkaha attı ama Wirr'in yüz ifadesi değişmeyince gülümsemesi soldu. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim." Moralinin bozuk olduğu belli olmasına rağmen, Davian'ın tepkisini izleyen Wirr'in ağzının kenarları yukarı doğru seğirdi.

Davian bu bilgiyi kavramaya çalışırken kaşlarının çatıldığını hissetti.

"Yani..."

sen..."

"Torin Wirrander Andras, Northwarden Elocien Andras'ın oğlu. Andarra tahtı için Karaliene ve babamın ardından üçüncü sırada."

Davian şaşkınlıkla başını salladı. Wirr bir şaka yapıyor olmalıydı... ama yine de ağzından siyah bir duman çıkmamıştı.

Davian birkaç saniye boyunca şaşkın bir sessizlik içinde arkadaşına baktı, sanki onu gerçekten ilk kez görüyormuş gibi hissediyordu. Wirr'in her zaman doğal bir duruşu ve duruşu vardı; birdenbire bu anlam kazandı, bir bağlama . Okuldaki potansiyel aşklardan kibarca kaçınması, seçici olmaktan ziyade temkinli olmasından kaynaklanıyordu. Ve Tol'de kendisi için geleceğin ne getireceği hakkında hiç konuşmak istememesi...

Davian yüksek sesle, "Sınavlarını geçtikten sonra Athian'ı asla Tol'a götüremeyecektin," dedi, sesinde suçlama vardı.

Wirr başını salladı. "Athian'dan tamamen uzak durarak Ilin Illan'a ayrı olarak götürülebilirdim. Yeteneklerimi gizli tutarak saray hayatına entegre olmam gerekiyordu. Tol ve onunla ilişkili herkesle tüm temasımı kesecektim." Tereddüt etti. "Mesele şu ki Dav, İlkeleri yaratan Gemi nereden geldiyse, Tel'Andras soyuna bağlı. *Benim* soyuma bağlı. İlkeler değiştirilmeden önce Üstün Yeteneklilerin kraliyet ailesinin güvenini kazanması gerekiyordu ama..."

Davian bu imaları düşünürken donakaldı. İnançsızlıkla Wirr'e baktı.

"İlkeleri değiştirebilir misin? *Kendi başına mı?*" diye sordu, sesi fısıltıdan biraz daha fazlaydı.

Wirr bir elini kaldırdı. "Dürüst olmak gerekirse henüz değil, umarım bir süre daha olmaz. Ona bağlı olanlar babam ve amcamdı. Amcam öldüğünde, onun bağlantısı Karaliene'e geçecek. Babam öldüğünde de onunki bana geçecek." Davian'a endişeyle baktı. "Yani... sana neden söylemediğimi anlıyor musun?"

"Evet, kader, evet, elbette," dedi Davian başını sallayarak. Wirr'in son birkaç yıldır yaşıyor olması gereken sorumluluk yükü Davian'ın hayal edebileceğinin çok ötesindeydi. İçinden bir ürperti geçtiğini hissetti. "Ama eğer İlkeleri kaldırırsanız, bu başka bir savaş anlamına gelmez mi?"

Wirr başını salladı. "İlkeleri feshetmek gibi bir niyetim yok, onları değiştirmek istiyorum, böylece bir denge oluşacak. Birkaç hafta önceki tartışmamızı hatırlıyor musun? Ben sadece Üstün Yetenekli değilim, Dav. Ben babamın oğluyum. O ve

Amcamın ikisi de beni biliyor; bu planı harekete geçirenler onlar. Antlaşma bir baskı aracı olmaya devam etmeyecek ama Üstün Yeteneklilerin bir zamanlar sahip oldukları mutlak güce sahip olmalarına da izin vermeyeceğim." Wirr'in sesi sessizdi ama Davian'ın arkadaşından daha önce hiç duymadığı ağır bir ciddiyet ve kesinlik içeriyordu.

Wirr'in söylediklerini bir süre sessizce sindirdi, hâlâ ifşaatların etkisindeydi.

"Yani... baban senden haberdar - seni Caladel'e Hediye'yi nasıl kullanacağını öğrenmen için gönderdi," dedi sonunda. "Ama İlkeleri o *yarattı*. Onları değiştirmeni gerçekten istiyor mu?" Bu fikir Northwarden hakkında bildiği her şeye ters düşüyordu. Davian söylentilere fazla itibar etmemesi gerektiğini biliyordu ama yıllar boyunca Elocien Andras hakkında o kadar çok şey duymuştu ki, bunların bir gerçekliği olması gerektiğini düşünmüştü.

Wirr tereddüt etti. Bir süre sonra, "Büyürken Üstün Yeteneklilerden tanıdığım herkes kadar nefret ederdi," diye itiraf etti. "Ama onlardan biri olduğumu öğrendiğinde..." Omuz silkti, garip görünüyordu. "Sanırım bu onu değiştirdi. Bize bakış açısını değiştirdi. İlkeleri bu hale getirdiği için pişmanlık duyuyor ama şu anda bu konuda bir şey yapamaz - Gemi'yle olan bağlantısını çoktan kullandı. O bağlantı bana geçene kadar bir daha kullanılamaz."

Davian kaşlarını çattı; Northwarden'ların Üstün Yeteneklilere sempati duyduğunu hayal etmek hâlâ zordu ama Wirr yalan söylemiyordu. "Peki ya amcam? Eğer bunu destekliyorsa, neden Üstün Yeteneklilerden birini bulup İlkeleri kendisi değiştirmiyor?"

"O ve babam İlkelerin değiştirilmesi gerektiği konusunda hemfikir olabilirler ama ikisi de Tol'lara güvenmiyor," diye itiraf etti Wirr. "Gemi aktive edildikten sonra yemini söylemek Üstün Yeteneklilerin görevidir - amcamın ifadesini anında değiştirmeleri yeterli olur ve bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey olmaz." İç çekti. "Dürüst olmak gerekirse, döndüğümde beni kullanacağını umuyorum. Tüm bunlar bana açıklandığında çok gençtim, yeteneklerim üzerinde kontrolüm yoktu. Ama şimdi..."

Davian başını salladı, düşündükçe başı dönüyordu. "Peki başka kim biliyor?"

"Bildiğim kadarıyla, tüm gerçeği bilen sadece çok küçük bir grup vardı - babam ve amcam, Tol Athian'daki Konsey. Talean ve Caladel'deki Yaşlılar." Son söylediği nedense yüz hatlarında acıyla parladı. "Yine de sonunda sana söylemek iyi hissettiriyor."

Davian başını eğdi. "Bu konuda konuşamamak kolay olmasa gerek." Arkadaşına düşünceli bir bakış attı. "Peki Karaliene neden bize sığınma hakkı vermedi? Çocukken onun saçını falan mı çektiniz?"

Wirr homurdandı. "Söyledim ama hayır demesinin sebebi bu değildi. Bizi saklayamayacağını ve Desrielitlerin bunu yapmaya çalıştığını öğrenirlerse yanlış anlayacaklarını düşündü." Elini belli belirsiz salladı. "Bunun bir savaş ya da başka bir şey başlatacağını söyledi."

Davian sırtıttı. "Tam da İlkeler'i yeniden yazacak adam."

Wirr alaycı bir ifadeyle gülümsedi ama yüzünde hâlâ hüznü vardı. "Başka sorunuz var mı?"

Davian omuz silkti. "Daha fazlası olacağına şüphe yok, ama şimdilik..." Parladı. "Oh, çok önemli bir tane."

Wirr bir kaşını kaldırdı. "Neymiş o?"

"Artık size " mi demeliyim?"

Wirr homurdandı. "Hayır, hayır. Tabii ki hayır. O benim babam." Durakladı. "O 'Ekselansları'. Ya da tercih ederseniz 'Prensim'."

Davian güldü ama hemen ayıldı. "Kimseye söylemeyeceğimi söylemeye gerek yok Wirr, ama bence Taeris'e de söylemelisin. Bizi buraya kadar getirmek için hayatını riske attı. Bunu bilmeyi hak ediyor."

Wirr yüzünü buruşturdu. "Birkaç saat önce aynı fikirdeydim ama... Karaliene onun duruşmasındaydı, Dav. aleyhindeki kanıtların bize söylediğinden daha güçlü olduğunu söyledi. İnsanların çılgınlıklarını duyan tanıklar varmış. Ve öldürdüğü adamlara sözde işkence etmiş. Şekillerini bozmuş."

Davian sessizce dinledi. "Buna inanamıyorum," dedi sonunda. "Yönetimin gönüllü 'tanık' sıkıntısı çekmeyeceğinden eminim. Yine de... sen ne düşünüyorsun?"

Wirr yavaşça başını salladı. "O adamları neden öldürdüğünü biliyoruz. Bana kesinlikle öldürmekten zevk alan bir tip gibi gelmiyor, bu yüzden sakatlama kısmının gerçek mi yoksa abartı mı olduğunu tahmin etmem gerekirse... bildiğimiz kadarıyla kavgadaki bıçak yaralarından bahsediyor olabilirler." Omuz silkti. "O bizi kurtardı. Bu benim için yeterince iyi."

Davian rahatlamış bir şekilde gülümsedi. "Anlaştık."

İki çocuk da birkaç dakika konuşmadı ve Wirr'in yüzü düştü. "Dav, başka bir şey daha var. Büyük bir şey." Davian nedenini bilmiyordu ama Wirr'in ifadesinden aniden bir korku dalgası hissetti. Sanki geçmişteki kadar garip

Birkaç dakikanın Wirr için olduğu belliydi, arkadaşının aslında kaçındığı şey .
"Ne oldu?"

Wirr onun bakışlarını tutmaya çalıştı ama sonunda kaçırdı. "Bazı kötü haberlerim var," dedi sessizce.

Bölüm 19

Asha pencereden dışarı baktı, hâlâ Elocien'in ona az önce anlattığı her şeyi kavramaya çalışıyordu.

"Ve Wirr-Torin- İlkeleri değiştirebilirdi. Tek ," diye tekrarladı şaşkınlıkla.

Elocien alaycı bir ifadeyle, "Sadece öldüğümde, yani umarım çok yakında olmaz," dedi. "Ama evet. Bu saldırıların bu yüzden gerçekleştiğinden şüpheleniyoruz - onu her kim arıyorsa *bir* okulda olduğunu biliyor olmalı ama hangi okulda olduğunu bilmiyor. İlk iki saldırı muhtemelen onu ortaya çıkarmak içindi." Başını salladı, yüzünde alaycı bir ifade vardı. "O zamanlar bunu biliyorduk ve onu sessizce eve getirmek için elimizden gelen her şeyi yaptık... ama görünüşe göre onu arayan kişiye yine de mecbur kaldık."

Asha yavaşça salladı, düşün son birkaç dakika içinde anlattıklarını sindirmek için bir an kendini topladı. Wirr, Northwarden'ın oğlu. Bunu düşünmek neredeyse çok gülünçtü... ama yine de Elocien'in ona doğruyu söylediğini biliyordu. Şimdi gerçekten baktığında, ikisi arasındaki fiziksel benzerliği bile görebiliyordu.

Gözlerini kapadı ve çalkalanan duygularını sıralamaya çalıştı. Caladel'in saldırıya uğramasının sebebi Wirr'di. Davian ve diğer arkadaşlarının ölmesinin nedeni. Midesi mantıksız, bembeyaz bir öfke patlamasıyla yandı ama neyse ki bu öfke de aynı hızla söndü. Bu tehlikeyi kapılarına kadar getirdiği için Elocien'i suçlamak cazip geliyordu ama bu onun hatası değildi - ne Wirr'in ne de Tol'un. Saldıran her kimse onun suçuydu. En başta arkadaşını hedef alan her kimse.

"Onun durumunu kim bilebilirdi ki?" diye sordu sonunda, sesini sabit tutmaya çalışarak. "Büyük bir liste olamaz."

Elocien omuz silkti. "Düşündüğünüzden daha büyük - başlangıç olarak tüm Athian Konseyi. Nashrel bana yardım etmeyi şart koştu. Onların arkasından iş çevirmeyeceğini söyledi." Alnını ovuşturdu. "Torin'in Caladel'de olduğunu biliyordu ama diğer herkes tam olarak nerede olduğunu bilmiyordu. Onlarla bilgi alışverişinde bulunma konusunda isteksiz olmamın nedenlerinden biri de bu."

"Sence onlardan biri mi?"

Elocien içini çekti. "Olabilir. Doğruyu söylemek gerekirse, birisi de kolaylıkla hata yapabilirdi. Yanlış kulağa yakın bir kelime... fazla bir şey gerekmezdi."

Asha hâlâ düşüncelere dalmış bir halde başını sallayarak cevap verdi. Elocien'e göre Wirr'in cesedi Caladel'deki ölümler arasında değildi, bu da hâlâ hayatta olabileceği anlamına geliyordu. Elbette bu harika bir haberdirdi... ama yine de kendini biraz kaşlarını çatarken buldu, neyse ki bu ifade pencereden dışarı bakarken dükün görüş alanından gizlenmişti.

Saraya varmasının üzerinden sadece bir saat geçmişti ama anlayabildiği kadarıyla Elocien ona her şeyi anlatmıştı. *Her şeyi*. Elbette açık sözlü olmasını ummuştı ama onunla ilk kez tanıştıktan bu kadar kısa bir süre sonra bu kadar güven duyması... garip hissettirmişti. Nedenini söyleyemiyordu ama tüm bu durum onu huzursuz ediyordu.

Dudağını ısırdı. Belki de en azından kısmen, ifşaatlar her şeyi çok değiştirdiği için rahatsızdı. Shadraehin'e bu bilgiyi veremezdi - Gölgele ne kadar iyi niyetli olursa olsun, Wirr'in içinde bulunduğu kötü durumun babasına karşı kullanılmasına izin veremezdi. Gerçeği Scyner'dan saklamanın sonuçlarının ne olabileceğini bilmiyordu ama bu daha sonra endişelenmesi gereken bir konuydu.

"Wirr'in senin oğlun olduğuna hâlâ inanamıyorum," dedi bir süre sonra, şimdi bile bu düşünce karşısında şaşkındı. "Üzgünüm Torin. Buna alışmam biraz zaman alacak."

"Onun da biraz zaman alacağını tahmin ediyorum. Varsayalım ki..." Elocien'in ifadesi bulanıklaştı ve derin bir nefes aldı. "Umarım güvendedir. Kaçtı mı, yakalandı mı ya da..." Başını iki yana salladı. "Tüm bunların arkasında kimin olduğunu bilmeden onu aramak ve özellikle de bunu Yönetim'in bilgisi olmadan yapmak çok zor. Kaynaklarım alışık olduğumdan daha kısıtlıydı."

"Kaynaklarınız neler?" diye sordu Asha merakla.

"Çeşitli insanlar var... bazıları bana iyilik borçlu, diğerleri ise Yönetimle hiçbir ilgisi olmayan ve soru sormayacak kadar akıllı arkadaşlar." Elocien omuz silkti. "Burada, sarayda güvendiğim sadece üç kişi var. Birlikte çalışmanı istediğim kişiler onlar." Ayağa kalktı. "Lafı açılmışken, burada bekle. Onları bulup tanıştıracam. Oradan devam edebiliriz."

Elocien gittikten sonra Asha bir süre volta attı, hâlâ kendisine söylenenleri anlamaya çalışıyordu. Pencerenin dışında sergilenen güzellik bile - tertemiz tutulmuş bahçeler ve ötesinde, çok aşağıdaki limana kadar uzanan şehrin zarif, temiz çizgileri - dikkatini dağıtmak için çok az şey yaptı.

Birkaç dakika sonra kapının dışından gelen sesler onu adımlarının ortasında durdurdu. Dük içeri girdiğinde başını kaldırdı, onu Asha'nın yaşına yakın üç kişi takip ediyordu.

Elocien oturdu ve Asha'ya da aynısını yapmasını işaret etti. Birkaç dakika boyunca dikkatle ona baktı.

"İşte birlikte çalışacağınız insanlar bunlar," dedi sonunda. "Ashalia-bu Kol, Fessi ve Erran. Belki de şu anda Ilin Illan'daki en önemli kişiler."

Asha üçüne döndüğünde kaşlarının çatıldığını hissetti, hepsi de hizmetkârların basit kıyafetlerini giymişti. Erran'ı o günün erken saatlerinde Tol Athian'da Elocien'le birlikte olan fare saçlı çocuk olarak tanıdı. Kol denen adam ise iri yarı ve kaslıydı; otururken bile odadaki diğer herkesin üzerine çıkmayı başarıyordu. Yine de Asha'ya baktığında yüzündeki ifade her şeyden çok endişeliydi.

, Fessi, Asha'nın yaşlarında, belki bir yaş büyük bir kızdı. Koyu renk, düz saçları ve dolgun bir vücudu vardı. Bütün olarak, tamamen dikkat çekici görünmüyorlardı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Asha kibarca, şaşkınlığının yüzünden okunduğunu biliyordu.

Kısa, biraz rahatsız edici bir sessizlik oldu ve sonra Erran garip bir öksürük çıkardı. "Biz de arkadaşın Davian gibiyiz," diye açıkladı. "Biz Augur'larız."

Asha şaşkınlıkla üçünün ve Elocien'in arasına bakarken sessizlik bu kez daha uzundu.

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum," dedi. Bu bir çeşit hile olmalıydı. Öyle olmalıydı.

Elocien ona özür dileyen bir gülümseme verdi. "Evet, biliyorsun. Erran Tol'da seni okudu. Aksi takdirde sana Torin'den ya da bunlardan bahsetme riskine girmezdim."

Erran samimi bir ses tonuyla, "Özür dilerim," dedi.

Asha başını salladı, belki de Wirr'i öğrendikten sonra olduğundan daha şaşkıındı. Dük *Augur'ları* mı kullanıyordu? "Ama siz Northwarden'sınız, bir Yönetici! Ben sanmıştım ki..." Sesi kesildi.

Elocien'in gülümsemesi kayboldu ve içini çekti. "Augur'ların ölmesini istediğimi düşündün. Anlıyorum. İlkeler'in ve Antlaşma'nın yazılmasına yardım ettim ve geçmişimde gurur duymadığım şeyler yaptım. Ama şimdi bunu telafi etmeye çalışıyorum Ashalia-özellikle de burada yaptığımız şeyle." Yüzünü buruşturdu. "Diğer Yöneticilere gelince, onları elimden geldiğince dizginliyorum. Gerçekten. Antlaşmanın ihlal edildiğini duyarsam, sorumluları yasaların izin verdiği en sert şekilde cezalandırırım. Ama bu işe ilgi duyan insan tipleri... eminim onlarla yeterince tanışmışsınızdır. Bunun çetin bir mücadele olduğunu söyleyelim."

Asha şaşkın bir baş hareketiyle Elocien'in açıklamasını geçici olarak kabul ettiğini belirtti ve dikkatini üç Augur'a çevirdi. Birlikte çalışacağı insanlara. Çok... gençtiler.

Erran yan gözle Elocien'e baktı, o da ona sertçe başını salladı.

Erran sessizce, "Bize inanıp inanmayacağınızdan emin değilsiniz," dedi. "İzin verin size göstereyim."

Asha'nın tepki vermesine fırsat vermeden iki hızlı adım attı ve elini Asha'nın alnına koydu.

Bina sessizdi.

Asha kaşlarını çatı. Bu erken saatte, şafak sökmeden önce bile İdare'nin ana binasında bir hareketlilik olmalıydı. Pencerelede neşeyle yanıp sönen ışıklar vardı ama ne bir hareket ne de bir gürültü vardı.

Bir sorun vardı.

İçeri girdi, cesedi görünce buz gibi oldu. Resepsiyondaki genç adam, açık ön kapıdan içeri esen rüzgârla hafifçe iki büklüm olmuştu. Yüzü mor ve siyahtı, şişmiş, kabarmış deri kıvrımları boynundaki ilmiği neredeyse gizliyordu.

Asha yanındaki kılıca dokundu, midesinde safra ve huzursuzluk dönüyordu. Bu hareket daha çok kendine güvenmek içindi; bunu her kim yaptıysa saatler önce yapmıştı. Merdivenlere doğru yöneldi, ayakları kurşun gibiydi, mutlak sessizlik korkusunu besliyordu.

Aşağıda gördüklerinden sonra bile, ikinci kattaki geçide ulaştığında kendisini karşılayan manzaraya hazırlıksızdı.

Koridorda böcek gözlü cesetler sıralanmıştı, kirişlerden sarkarken ürkütücü, ağır çekim bir dansla hafifçe dönüp duruyorlardı. Kendini duvara yaslayıp bir an için sersemlemiş bir halde dururken, şişmiş yüzlerden ona boş boş bakıyordu. Sonunda derin bir nefes aldı ve ölülerin arasından geçmeye başladı, ne zaman gevşek, soğuk bir uzvu yolundan itmek zorunda kalsa yüzünü buruşturuyordu.

Geçtiği odaların çoğunda yavaşça bükülen bedenler vardı. Tanıdığı erkekler ve kadınlar, bazıları çocuktan biraz daha fazlası; hepsi de Yemin etmek, buraya gelip hizmet etmek için çok hevesliydi. O son anlarda ne düşündüklerini merak etti... ya da neler olduğunu bilip bilmediklerini. Hiçbir mücadele belirtisi yoktu, hiçbirinin karşı koyduğuna dair bir işaret yoktu. Hiçbir yerde yoktu.

Sonunda Asha ofisine ulaştı. Asistanı Genia kapının önünde kayıtsızca . Genç kızdan bir gece önce geç saate kadar çalışmasını istediğini hatırlayınca Asha'nın boğazında yine bir safra düğümlendi.

kaçırdı ve içeri girmeden önce kendini toparladı.

İlk bakışta ofisine dokunulmamış gibi görünüyordu... ta ki her zaman düzenli olan masasının üzerinde yerinde olmayan kâğıdı görene kadar. Bir not.

Elleri titreyerek kağıdı . sadece bir kelime vardı.

Dur.

Kâğıt parçasını buruşturup cebine soktu, korku ve dehşet aniden bastıran öfkenin altında eriyip gitti. Bundan onun sorumlu olduğunu bilmeliydi.

Shadraehin bu sefer çok ileri gitmişti.

Sahne solup oda tekrar netleştğinde Asha'nın nefesi kesildi.

Erran elini indirdi ve odanın diğer tarafına çekilmeden önce ona özür dileyen bir bakış attı. Kadın ona baktı.

"O da neydi?" diye fısıldadı.

"Bir anı," dedi dük. "En fazla bir ay öncesine ait bir anım. Shadraehin'in yiyecek kaynağını kesmeye çalışmamıza verdiği tepki."

Beklentiyle onu izledi.

Asha birkaç saniye boyunca inanamayarak ona baktı, aniden anladığı kalbi çarpıyordu.

Erran onu Tol'da okumuştı. Biliyorlardı.

"Sana nasıl inanabilirim?" diye sordu ellerinin titremesine izin vermemeye çalışarak. "Bunu uydurmadığını ya da arkasında Shadraehin'in olduğunu nereden ?" Başını iki yana salladı. "Bana gösterdiğin şeyi bir Gölge, hatta bir grup Gölge nasıl yapabilir?"

"Bilmiyoruz ama oldu işte. Anılar Erran'ın yaratabileceği bir şey değil," diye yanıtladı dük sessizce. "Sadece o saldırı da değil. Bir yıl önce Shadraehin'i ilk duyduğumuzdan beri, giderek daha fazla Yönetici ölü bulunuyor. Bazen sıradan insanlar da. Her ceset, Shadraehin'in neden ölmeleri gerektiğine inandığını açıklayan bir notla birlikte bırakılıyor." Onun gözlerinin içine baktı. "Onları sana gösterebilirim. Ya da daha fazla bilgiye ihtiyacın varsa raporları okuyabilirsin."

Asha midesi çalkalanarak birkaç saniye boyunca onlara baktı. "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Cevabı biliyorsun. Erran seni okuduğunda Shadraehin ile yaptığın anlaşmayı gördü. Ama beni bu anlaşmayı karşındaki adamı anlamadan yaptığna, yani aslında güvenmeye değer biri olduğuna ikna etti." Elocien omuz silkti. "Bu, bir Augur'un sırrını saklama geçmişin ve oğlumla arkadaş olman beni buraya kadar gelmene izin vermeye ikna etti."

"Peki ya şimdi?"

"Artık gerçeği biliyorsun ve bir seçim yapman gerekiyor. Ya biz ya da o." Elocien'in yüz ifadesi ciddiye. "Az önce gördüklerinden sonra onunla daha fazla iş yapmak istemeyeceğini umuyorum. Artık Torin'i ve Üstün Yetenekliler için yapmaya çalıştığım şeyi bildiğine göre, Shadraehin'in onu bir koz olarak kullanmasına izin vermeyi düşünmeyeceğini umuyorum. Burada senin için böylesine prestijli bir pozisyon ayarlamamın sana Gölgelere yardım etmek için başka bir yol vereceğini umuyorum, onun sunduğu alternatiften daha az şiddet içeren bir yol."

İçini çekti. "Daha iyi koşullar altında senden onu yakalamama yardım etmeni de isterdim ama bu şu anda oynayacak vaktim olan bir oyun değil."

Anlaşma basit: Ondan ve adamlarından uzak duracaksın. Onlara hiçbir şey söylemeyeceksin. Bize *tamamen* sadık kalacaksın."

Elocien tereddüt etti. "Ve bu konuda vereceğin söz önemli olsa da, eğer söz verirsen Erran'ın seni okuyacağını da bilmelisin. En ufak bir şüphende burada size anlatılan her şeyi hafızanızdan silecektir. Zor bir iş ama bunu daha önce de yaptığını gördüm. Temsilci olarak kalmaya devam edeceksin, ama bununla ilgili hiçbir şey hatırlamayacaksın. Ve saldırılarla ilgili soruşturmanın tamamen dışında kalacaksın."

Asha düşüncelerini toparlarken birkaç saniye sessizlik oldu. Buna inanmak istemese de, bir şekilde dükün anısının gerçek olduğunu biliyordu - gördükleri gerçekten yaşanmıştı. Yavaşça sallanan bedenlerden oluşan ürkütücü kalabalığı hatırlayınca ürperdi. Sanki o da bu olayı bağımsız bir şekilde deneyimlemiş gibi değildi. *Orada olduğunu* hatırlıyordu. Tiksintisini, Shadraehin'e duyduğu öfkeyi hatırlıyordu.

"Sana söz veriyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Elocien ve diğerleri dikkatle ona bakan Erran'a baktılar. Birkaç saniyelik endişeli bir sessizlik oldu ve sonra başını sallayarak ona hafif bir gülümseme verdi.

"Ciddiydi."

Odanın gerginliği geçerken toplu bir iç çekiş yaşandı ve Elocien ona gülümsedi. "O halde bu riski aldığım için memnunum."

"O da öyle," diye belirtti Erran.

"Yapma, Erran." Fessi'ydi, sesi azarlayıcıydı. "Henüz kendini nasıl koruyacağını bilmiyor. Sen görevini yaptın. Onu rahat bırak."

"Yapabilseydin yapardın, Fess," diye homurdandı Erran, ama sessizliğini korudu.

Koltuğun üzerinde Kol ilk kez kıpırdandı.

"Bundan hoşlandığımı söyleyemem," dedi açıkça, gözlerini Asha'dan hiç ayırmadan. İfadesinde temkinli, neredeyse korkulu bir şey vardı.

Elocien gözlerini kısarak ona baktı. "Bunun olması gerekiyordu Kol. Sonsuza dek senin Kâtibin olamazdım. Bunu biliyordun."

"Ama *şimdi* olması gerekmiyordu." Kol başını salladı, açıkça kızgındı. "Ve *onunla* değil. Sizi gözetlemek için bir anlaşma yaptıktan sonra ona nasıl güvenebiliriz, hem de Shadraehin'le? Şu anda sadık olabilir ama fikrini tekrar değiştirmesini ne engelleyebilir?" Elini kaldırdı

Hem Elocien hem de Erran itiraz etmek için ağızlarını açtıklarında önleyici olarak. "Ne söyleyeceğinizi biliyorum ve bu benim fikrimi değiştirmiyor. Bence bu hepimizi tehlikeye atıyor." Bununla birlikte ayağa kalktı ve kapıdan çıktı.

Fessi adındaki kız onun ardından bakakaldı, yüzü şaşkın bir ifadeye bürünmüştü. "Özür dilerim Ashalia," dedi uzun bir tutam saçı yüzünden iterek. "Genelde böyle değildir... Ona ne oldu bilmiyorum. Daha sonra daha iyi tanışacağımıza eminim." Kol'un ardından aceleyle kapıdan çıktı.

"Sanırım biliyorum," diye mırıldandı Elocien, o kadar sessizdi ki Asha bunu duyması gerektiğinden emin değildi.

Birkaç dakika sessizlik oldu, sonra Elocien içini çekerek Asha'ya döndü. "O kısım umduğum kadar sorunsuz geçmedi," diye itiraf etti. "Kol için endişelenme, aşırı tepki veriyor ama eminim yakında sakinleşecektir. Yine de... daha ileri gitmeden önce, bunların hiçbirinin bu odadan çıkmayacağına dair bana yemin etmeni istiyorum. Bu sefer sadece Shadraehin'den bahsetmiyorum tabii ki. Söylemeye gerek yok, burada yaptıklarımız duyulursa felaket olur. Kardeşimin bile bundan haberi yok."

Asha tereddüt etti. "Peki sen burada tam olarak ne yapıyorsun? Caladel'de ne olduğunu öğrenmeye çalışmaktan daha fazlası olduğu açık."

"Bu doğru," diye kabul etti düğ. "Andarra'yı koruyoruz. Augurlar yeteneklerini krala tavsiyelerimi bildirmeme yardımcı olmak için kullanıyorlar. Birçok kez hayat kurtardılar."

Asha'nın gözleri kısıldı. "Sadece bunun için mi kullanıyorsun?"

Elocien omuz silkti. "Kişisel çıkarlarım için kullanmıyorum, eğer kastettiğiniz buysa."

"Öyle olsaydı hiçbirimiz bunu yapıyor olmazdık," diye ekledi Erran.

Asha tereddüt etti, sonra başını salladı. Anlatılanların hiçbirini doğrulamanın bir yolu yoktu ama şimdilik onlara güvenmekten başka çaresi yoktu.

"Pekâlâ," dedi. "Bundan kimseye bahsetmeyeceğime dair sana söz veriyorum."

Kuzeyli Erran'a baktı, o da bir süre Asha'yı inceledikten sonra başını salladı. "Dürüstlükten başka bir şey yapmaz," dedi neşeyle.

Asha Erran'a bakmaktan kaçındı, aniden utandı. Saklayacak hiçbir şeyi olmamasına rağmen, onu okumasının bu kadar kolay olduğunu bilmek omurgasında bir ürperti yarattı.

"Peki ben tüm bunlara nasıl dahil oluyorum?" diye sordu, hala biraz şaşkındı.

olaylar.

"İki yol var." Elocien öne doğru eğildi. "En acil olanı, Erran ya da diğer ikisiyle gizlice görüşmeye devam edemeyecek olmam. Kralın kardeşi olarak *herhangi biriyle* özel olarak görüşmek spekülasyonlara yol açar. Eğer birileri görünüşte hizmetkâr olan insanlarla düzenli olarak Kilitli Oda'ya girdiğimi fark etmeye başlarsa" -durakladı ve Erran'a özür dileyen bir bakış fırlattı- "bu bazı soru işaretlerine yol açacaktır."

"Elocien'in uşağı olarak benimle idare ediyoruz," diye açıkladı Erran, "ama sorun şu ki, bu işte pek iyi değilim. Buradaki insanlar böyle şeyleri fark etme eğiliminde ve sonra Dük'ün beni burada tutmasının gerçek sebebinin ne olduğunu merak etmeye başlıyorlar. Gerçeği tahmin etmeleri pek olası değil ama çok fazla dikkat çekmek başlı başına sorun yaratabilir."

"Athian'ın Temsilcisi olarak, birkaç günde bir benimle görüşmek için bir bahaneniz olacak," diye devam etti Elocien. "Normalde bu kıdemli Temsilciye düşer ama ben senin olman konusunda ısrar edeceğim. Bu herhangi bir soruya yol açmamalı; kim olduğum göz önüne alındığında, bir Gölge ile Üstün Yeteneklilerden birinden daha rahat olmamı kimsenin yanlış bulacağını sanmıyorum. Aslında, Athian'ın Temsilcilerinden biri olarak bir Gölge göndermesini sağlayanın ben olduğumu yaymaya başladım bile - dönüşleri için bir tür kefaret."

"Ama bu daha fazla dikkat çekmez mi?"

"Evet, ama bu doğru türden bir ilgi," dedi Elocien. "Birkaç gün boyunca merak ve sonra insanlar... seni bir dereceye kadar görmezden gelecekler. Eğer sadece Tol Athian cezalandırıldığı için buradaysanız, sizi bir tehdit olarak görmeyeceklerdir." Ona özür dileyen bir bakış attı. "Ne beklemen gerektiği konusunda dürüst olmak istiyorum. İnsanlar seni görmezden gelecek, arkandan alay edecek, belki de yüzüne karşı burada olmaman gerektiğini söyleyecekler. Daha önce tanıştıklarınız dışında kimsenin dostça davranacağından şüpheliyim. Ama kimse sizden korkmayacak ya da hareketlerinizi izlemeyecek. İhtiyacımız olan şey de bu."

Asha hayal kırıklığını yüzünden uzak tutmaya çalışarak başını salladı.

"Böylece şüphe uyandırmadan sizinle buluşabilirim ve kimse fark etmeden Augur'larla konuşabilirim," dedi. "Benim tek amacım mesaj iletmek mi?"

Elocien buna gülümsedi. "Hiç de bile. Kol'un daha önce nezaketle bahsettiği gibi, burada bulunmanızın asıl nedeni Kâtibimiz olmak."

"Kâtip mi?" Asha bu kelimeyi elbette biliyordu ama Elocien bunu daha çok bir unvan gibi söylemişti.

Erran konuştu. "Elocien'e ne zaman panik yapacağını sen söyleyeceksin."

Elocien bunun üzerine homurdandı. "Görünmeyen Savaş'tan önce, onaylanmadığı sürece kimsenin bir Augur'un görüşüne göre hareket etmesine izin verilmezdi," diye açıkladı. "Gördüklerini kendi aralarında bile kimseyle tartışmalarına izin verilmezdi; bunun yerine hepsini yazıp Kâtip'e teslim etmeleri gerekirdi, o da benzerlikler içeren başka görüler bulmaya çalışırdı. Eğer iki Kahin aynı şeyi görmüşse, bu o şeyin olacağının teyidi olarak kabul edilirdi."

Asha kaşlarını çattı. "Ama Augur'ların öngörülerinin yanılmaz olması gerekmiyor muydu?" Tereddüt etti ve Erran'a kararsızca baktı. "Yoksa sonunda eski Kahinler'e olanlar yüzünden mi..."

Erran onu temin etmek için aceleyle, "Hayır," dedi. "Şu ana kadar gördüğümüz her şey gerçekleşti. Yirmi yıl önceki sorun her neyse, bizi etkiliyor gibi görünmüyor."

"O zaman neden onay için bekliyorsun?" diye sordu Asha şaşkınlıkla.

"Güven," dedi Elocien. "Augur'lara duyulan güven mutlaklı. Kontroller ve dengeler olmasaydı, birilerinin konumlarını kötüye kullanması, görmedikleri bir şeyi gördüklerini iddia ederek avantaj elde etmeleri çok kolay olurdu." Omuz silkti. "Sadece üç Augur'la bile olsa bu geleneği sürdürmenin önemli olduğunu düşündüm. Bu rolü ben üstleniyorum ama daha önce konuştuğumuz zorlukların yanı sıra, çoğu zaman bana getirilen her bilgi kırıntısını gözden geçiremeyecek kadar meşgul oluyorum."

Erran söz aldı. "Kendimiz, arkadaşlarımız ya da ailemizle ilgili imgelemler görme eğilimindeyiz - genellikle bizim için önemli olabilecek ama Elocien gibi biri için çok da önemli olmayan şeyler hakkında," diye açıkladı. "Bir görüdeki olaylar bizden ne kadar uzaksa -zaman, mesafe ya da kişisel ilgi alanı- o kadar önemli görünüyorlar. Ve bunlar diğer Augur'ların da muhtemelen göreceği görülerdir."

Asha yavaşça başını salladı. O zaman mantıklı geliyordu; Northwarden kullanamayacağı bilgilerle dolu sayfaları karıştırarak zaman kaybetmek istemezdi. "Peki bir şey onaylandıktan sonra?"

"Kâtip bunu, görüyü gören Kahinlerin isimleriyle Günlük adı verilen tek bir kitaba kopyalar. Hepimizin buna erişimi vardır. Günlük daha sonra gelecekteki olaylar hakkında güvenilir bir bilgi kaynağı olarak kullanılır," diye sözlerini tamamladı Elocien.

Asha kendisine söylenenleri düşünürken bir süre sessiz kaldı.

Sistem mantıklıydı ve neden onu seçtiklerini anlıyordu. Yine de bu büyük bir sorumluluktuk. gerek kalmadan kabul etme seçeneğinin olmadığını bildiği bir sorumluluk.

"Bana çok fazla güveniyorsun," diye gözlemledi. Elocien başını salladı, yüz ifadesi ciddiye. "Erran ısrar etti." Asha genç adama şaşkın bir bakış attı. "Neden?"

Erran onun bakışlarına kararlılıkla karşılık verdi. "Seni bir kez okuduktan sonra zor bir seçim değildi. Zekisin. Dürüstsün. Sadıksın. Geçtiğimiz ay yaşadıklarından sonra pek çok kişi pes edecekken sen cesur davrandın. Ve en önemlisi, Caladel'deki Augur arkadaşına ne kadar sadık olduğunu gördüm. Onun sırrını saklamakta ne kadar kararlıydın." Omuz silkti. "Bunu bildiğimden, bu iş için uygun görünüyordun."

Asha biraz kızardı ve ne diyeceğini bilemez bir halde yere baktı. Northwarden onun utancına hafifçe gülümsedi, sonra ayağa kalktı ve Asha'nın omzunu hafifçe sıktı. "İkinizi konuşmanız için yalnız bırakayım. Benim konuşmam gerek.

Athian'ın henüz birini gönderip göndermediğine bakın."

Asha tereddütle başını salladı ve Elocien kapıyı arkasından sessizce kapatarak dışarı çıktı.

Birkaç saniye garip bir sessizlik oldu, sonra Erran, "Kol için üzgünüm," dedi. Oturduğu yerde kıpırdandı. "Eninde sonunda kendine gelecektir, eminim."

"Oldukça üzgün görünüyordu."

"Öyleydi," diye kabul etti Erran. "Anlamak zorundasın... Bize ihanet etmeyeceğinden emin olabilirim ama diğerleri için artık hayatları senin ellerinde olan bir yabancısın. Zamanla seni kabul edecekler ama bir süre şüpheyiyle yaklaşacaklar."

Asha kaşlarını çatı. "Beni de okuyamazlar mı?"

Erran başını salladı. "Hepimizin kendine has güçlü yanları var. Benimki insanları okumak ama nadiren geleceği görebiliyorum. Diğerleri daha fazlasını görüyor ve benim yapamadığım başka şeyler de yapabiliyor ama belki de her on kişiden birini okuyabiliyorlar. Sadece en zayıf doğal savunmaya sahip olanları." Ona küçük bir gülümseme verdi. "Sen o grupta değilsin."

"Ama beni okuyabilirsin." Bu düşünce Asha'yı kabul etmek istemediği kadar rahatsız etti. "Çok insan okuyor musun?"

Erran başını salladı. "Muhtemelen Ilin Illan'ın yarısını okudum, bir noktada ya da

bir başkası," diye itiraf etti. "Saraydaki hemen hemen herkes, sonra Elocien de beni haftada bir Beyaz Kılıç'a gönderiyor. Şehirdeki en popüler taverna orası; orada edinebileceğiniz bilgilere hayret ." Sırıttı. "Dürüst olmak gerekirse işin bu kısmını sevmediğimi söyleyemem."

Asha buna gülümsedi. "Peki okuyamadığın biri var mı?"

"Kendini herkes," diye itiraf etti Erran. "Ve endişelenme -Bunu nasıl yapacağınızı yakında öğreteceğiz. Bu sadece zihinsel bir numara, özel güçlere gerek yok. Caladel'den aldığın eğitimle öğrenmen çok zor olmayacaktır. Ama söz veriyorum, öğrenene kadar aklından uzak durmaya çalışacağım."

Asha ona minnettar bir baş hareketiyle karşılık verdi ve birkaç dakika sessizlik oldu.

"Peki bütün bunlar nasıl oldu?" diye sordu sonunda, dükün arkasından belli belirsiz bir işaret yaparak.

"Elocien beni birkaç yıl önce buldu, daha doğrusu İdare buldu. Ghas sokaklarında yaşıyordum ve oradaki bazı suç unsurları benim... yeteneklerimden haberdar oldu. Beni birkaç ay kullandılar ama bir süre sonra içlerinden biri bir Augur'u ihbar etmenin ödülünün yapabileceklerimden daha değerli olduğuna karar verdi. Pek de ileri görüşlü bir adam sayılmazdı." Bunun üzerine durakladı ve gözlerini devirdi. "Yöneticiler beni buraya getirdikten sonra, Elocien benimle ilk görüşmeye geldiğinde, sanırım beni idam ettirecekti."

Asha ona bakakaldı. "Gerçekten mi?"

"O zamanlar farklıydı," diye onu ikna etmeye çalıştı Erran. "Ama bir şey yapamadan önce onu okuyacak kadar akıllıydım. İnsanların sırlarına bu kadar kolay ulaşabildiğimi fark eder etmez, harcanamayacak kadar değerli oldum. Bana yardım etti, sarayda bir hizmetçi olarak iş buldu. Karşılığında ben de ziyarete gelen ileri gelenleri, lordları, Yetenekli Temsilcileri, kraldan bir şeyler saklamaya çalışan herkesi okuyordum."

"Onun için casusluk yaptın," dedi Asha kesin bir ifadeyle.

"Ölümünden iyidir." Erran'ın sesi yumuşaktı. "Arkadaş değildik ve bu gurur duyduğum bir şey değildi ama çoğu standarda göre kötü bir hayat değildi. Ve Elocien ona verdiğim bilgileri asla kötüye kullanmadı."

"Ama sadece sizi kullanmak istediği için mi merhamet etti?"

"İlk başlarda. Ama... işler değişti." Erran tereddüt etti. "Nedenini söyleyemem,

Aynen öyle; bana yaptırdığı ilk şeylerden biri ona kendini korumayı öğretmekti. Ama artık öyle biri değil. Yönetim Fessi ve Kol'u bulduğunda onları kurtardı, onlara burada ev verdi, kraldan bile sakladı. Biri öğrenirse, vatana ihanetten idam edilirdi. Bizi bir araya getirerek hayatını riske atıyor."

Asha ikna olmamış bir halde, "Senin güçlerine de erişiyor," diye üsteledi.

"Doğru," diye kabul etti Erran, "ama ben zaten onun elindeydim. Diğer ikisini de ekleyince

ödülünden çok risk teşkil ediyordu." Başını iki yana salladı. "Muhtemelen onun hakkında hikayeler duyduğunu biliyorum ve bazıları muhtemelen doğru. Ama daha önce her neyse, Ashalia, o artık iyi bir adam. Güvenebileceğin biri. Buna yemin ederim."

Asha başını salladı; bekleyip kendi gözleriyle görecekti ama Erran belli ki ikna olmuştu. "Sözüne güveniyorum."

Erran uzun bir süre ona baktıktan sonra içini çekti. "Hayır, yapmayacaksın." Hemen yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim... bazen ne yaptığımı düşünmeden insanları okuyorum. Elocien'i izleyecek ve kendi kararını vereceksin. Sorun değil. Yakında haklı olduğumu göreceksin."

Asha rahatsız bir şekilde başını salladı, birden kendini çıplak hissetti. Hiçbir şey hissetmemişti ama Erran bu kadar kolay bir şekilde kafasının içine girmişti.

"Bütün bunları bir sır olarak saklamayı nasıl başarıyorsun?" diye sordu, başka her şeyden çok rahatsızlığını aklından uzaklaştırmak için. "Elbette başınızın belaya girmesi için birinin sizinle diğerlerinin konuşmasına kulak misafiri olması yeterli."

Erran başını öne eğdi. "Muhtemelen bundan çoktan bahsetmeliydim." Etraflarındaki duvarları işaret etti. "Buraya Kilitli Oda diyoruz. Hem doğal hem de Yetenekli her türlü dinlemeye karşı korumalıdır - Büyükleriniz buna Susturulmuş derdi. Böyle bir odada söyledikleriniz sadece içeridekiler tarafından duyulabilir."

"Ah." Asha etrafına bakındı ama odada sıra dışı bir şey göremedi. "Yani hep burada mı buluşuyorsunuz?"

"Hayır, aslında sarayın her yerinde birkaç Kilit Odası var. Üstün Yetenekliler döneminden kalma bir kalıntı." Kapı kolunu işaret etti. "Hepsinde aynı anahtar deliği sembolü var, kolun hemen üstünde. Bunu hatırlamakta fayda var çünkü buralarda her zaman sizi dinleyen birileri olduğunu göreceksiniz. Bu odalardan birinin içinde olmadığınız sürece 'Augur' kelimesinden *bahsetmekten* bile kaçınmalısınız."

"Anlaşıldı." Asha oturduğu yerde kıpırdandı. "Bilmem gereken başka bir şey var mı?"

Erran bir an düşündü, sonra başını salladı. "Günlük var tabii ki. Ona gerçekten bir göz atmalısın. Elocien'in ofisinde, burada kal, ben sana getiririm."

Odadan çıktı ve deri ciltli bir kitapla döndüğünde sadece birkaç dakika geçmişti.

"Bir göz atın," dedi ve ona uzattı.

Asha sayfaları çevirdi. Çoğu boştu ama ilk yirmi kadarı aynı zarif, kesin el yazısıyla doluydu. Birkaç yıldız işaretiyle işaretlenmiş bir sayfada durdu.

Vision-Kol

Fedris Idri'nin girişinde duruyordum ve insanlar Ilin Illan'dan kaçıyor gibiydi. Tam olarak paniklemiş değillerdi ama sokaklar at arabaları, atları, eşyalarını taşıyacak her şeyi olan yolcularla doluydu.

eşyalarını şehirden uzaklaştırdı. Herkes endişeli görünüyordu ve birkaç kişi üzgündü, ağlıyordu. Fedris İdri'nin kendisi kalabalıktı ve o mesafeden görebildiğim kadarıyla rıhtımlar da öyleydi. Orada Yine de limanda çok fazla gemi kalmış gibi görünüyor.

Bir adamın karısıyla tartışmasını bir süre dinledim; adam işgalcilerin şehre ulaşma şansının olmadığını ve herkesin aşırı tepki gösterdiğini iddia ediyordu. Karısı savaşın sadece birkaç gün sonra gerçekleşeceğini ve General Jash'tar "körlere" karşı zafer kazanamazsa, bunu duyduklarında gidecek zamanları olmayacağını söyledi.

Hava ılık görünüyordu ama sıcak değildi. Yol boyunca sıralanan ağaçlar

Şenlikli bulvarlar yapraklarını döküyordu - muhtemelen ilkbahardan ziyade yaz sonu ya da belki de sonbahardı.

Sonra bir boşluk, ardından:

Onaylama-Fessiricia

Geceydi ama Orta Bölge'de bulunduğum yerden tüm Aşağı Bölge gibi görünüyordu. Duman o kadar yoğundu ki görmek zordu ama kesinlikle bir grup insan gördüm.

askerler koşarak geçiyordu, hepsi siyah zırhlar içindeydi. Aynı anda birlikte hareket ediyorlardı, mükemmel bir uyum içindeydiler ama garip olan şuydu ki Kasklarında göz delikleri yoktu, nereye gittiklerini görmeleri mümkün değildi.

Uzaktan çığlıklar ve bir savaş sesi duyabiliyordum. Yukarı Bölge'den, Fedris İdri'ye doğru geldiğini düşündüm- ama daha fazlasını öğrenmek için askerleri takip etmeye başladığımda, görüntü sona erdi.

Biri Erran'dan, diğeri de Fessi'den olmak üzere benzer iki onay daha vardı. Bunları okurken Asha'nın midesi bulandı. "Bunlardan kaç şimdiden gerçekleşti?" diye sordu tedirginlikle.

"Çoğu," dedi Erran. "Gerçekten önemli bir şey olmadıkça, sadece bir ya da iki gün sonrasını görme eğilimindeyiz." Durakladı ve onun bulunduğu sayfaya dikkat çekti. "Bunlar belli ki bundan daha uzakta... ama eninde sonunda gerçekleşecekler."

"Gerçekten birinin Ilin Illan'a saldıracağını mı düşünüyorsun? Ve şehre gireceğini?"

Erran başını salladı. "Öyle görünüyor."

Asha dehşet içinde başını salladı. "Sizce bunun birilerinin Wirr'e... Prens Torin'e neden zarar vermeye çalıştığı ile bir ilgisi var mı? Zamanlama öyle görünüyor ki..."

"Şüpheli. Biliyorum," dedi Erran. "Ve kesinlikle, Andarra'ya saldıran herhangi biri Üstün Yeteneklilerin İlkeler'den kurtulmasını istemez. Ama Elocien hâlâ hayatta ve durum böyle olduğu sürece Torin onları değiştirmek için hiçbir şey yapamaz. Kral Andras'ın daha büyük bir tehdit olduğunu düşünürdüm." Bir şeyler daha söyleyecek gibi oldu ama kapı açılıp Elocien içeri girince sessiz kaldı.

"Athian Temsilcisi geldi Ashalia," dedi söze girmeden. "Sizinle görüşmek istiyor."

Asha aniden gerilerek ayağa kalktı. "Ben hazırım."

"Güzel. Bu arada gerçek adını kullanabilirsin ama soran olursa Nalean'daki okuldan olduğunu söyle. İdare'deki kayıtlarını bunu belirtecek şekilde değiştireceğim." Northwarden önce Asha'nın elindeki kitaba, sonra da Erran'a baktı. "Ona günlüğü gösterdin mi?"

"Evet."

Elocien başıyla onu onayladı. "Şimdilik ofisime geri kilitle; Ashalia'nın odası ayarlanana kadar onu orada tutacağız."

Erran başını öne eğerek Asha'nın günlüğünü dostça bir gülümsemeyle kabul etti. "Yarın bir ara seni bulurum, etrafı gezdiririm." Oradan ayrıldı.

"Sizi uyarmalıyım," dedi Elocien Kilitli Oda'dan çıktıklarında sohbet edercesine, "Tol'un gönderdiği kişiden pek de sıcak bir karşılama beklemiyorum. Bir Gölge ile çalışmaktan memnun olacaklarını sanmıyorum."

Asha onaylarcasına başını salladı. O da aynı şeyden şüpheleniyordu. Kısa süre sonra bir geçitten aşağıya, sarayın bir bölümüne doğru ilerliyorlardı. Asha daha önce görmemişti; bir dakika sonra büyük, görkemli bir şekilde döşenmiş bir bekleme odasına vardılar. İçeride bir adam vardı, mükemmel bakımlı bahçelere bakarken sırtı onlara dönüktü. Elocien kibarca öksürdü.

Adam döndü ve onları inceledi. Asha'nın beklediğinden daha gençti; belki de kırklı yaşlarının başındaydı, zayıf ve atletik görünümlüydü, hareketleri ona bir Yaşlı'dan çok bir savaşçıyı hatırlatıyordu. Kısa siyah saçlarında incelme ya da griye dönüşme belirtisi yoktu. Gülümsedi ve ifadesinde gerçek bir sıcaklık vardı.

"Temsilci Michal Alac," dedi Northwarden, "lütfen yeni meslektaşınız Ashalia Chaedris ile tanışın."

Michal elini uzattı ve Asha tereddütle elini sıktı. En azından şu ana kadar beklediği hoşnutsuzluğu görmemişti. Elocien de kaşlarını hafifçe kaldırarak bu alışverişi izledi.

"Seninle tanışmak bir zevk Ashalia," dedi

Michal. "Sizinle de, Yaşlı Alac."

"Lütfen. Sadece Michal. Saraydaki tek iki Atinalı arasında resmiyete gerek yok." Michal Elocien'e döndü. "Teşekkür ederim, Majesteleri. Bize izin verirseniz, Ashalia'nın görevlerini onunla birlikte gözden geçirmem gerekiyor," dedi kibarca.

Elocien başını salladı. "Elbette." Michal'in arkası döndüğünde Asha'ya hafifçe omuz silkti ve sonra odadan çıktı.

Michal oturdu ve Asha'ya da aynısını yapmasını işaret etti. "Mürşit Eilinar bana Konsey bunun avantajlı olabileceğini düşündüğü için burada olduğunuzu söyledi. Müzakerelerde bazı Haneler bir Gölge'nin varlığını Tol Athian'ın elini uzatması olarak görebilir ve bu da bizim yabancılarla çalışmaktan çekinmediğimizi gösterir.

Yetenekli," dedi sessizce. "Şunu açıkça söyleyeyim, sebebin bu olduğuna inanmıyorum. Bir saniye bile. Neyse ki umurumda da değil. Sen buradasın ve benim asistanımsın. Bu işi en iyi şekilde yaptığın sürece, sarayda başka ne yaparsan yap, senin bileceğin iş."

Asha yutkundu ama başını salladı. "Çok çalışacağım," diye söz verdi.

Michal bir süre ona baktı, sonra başını eğdi. "Güzel." Arkasına yaslandı, biraz daha rahatlamış görünüyordu. "O halde başlayalım."

Bölüm 20

Wirr uyandı ve birkaç keyifli an boyunca nerede olduğundan tam olarak emin olamadan öylece yattı.

Sonra hafızası geri geldi. Bunun bir kabus olmadığına yavaş yavaş, mide bulandırıcı bir şekilde farkına varması içini burktu.

Caladel'deki okuldan herkes ölmüştü.

Gerçek göğsünün derinliklerine yerleşirken bir süre öylece yattı. Ne kadar uyumuştı? Muhtemelen birkaç saatten fazla değil; keder gecenin büyük bölümünde yorgunluğunu almıştı.

Etrafına odaklandı. Hâlâ karanlıktı, sadece dışarıdaki sokak lambasının zayıf parıltısı en zayıf aydınlatmayı sağlıyordu. Yerdeki paletlerden gelen yumuşak nefesler Davian ve Caeden'in uyuduğunu gösteriyordu. Ancak odanın karşı tarafında, Taeris'in yatağının kenarında karanlık bir şekil kambur duruyordu. Yaşlı adam uyanıktı.

Wirr birkaç saniye sonra kaşlarını çattı, hareket etmeden gözlerinin karanlığa alışmasına izin verdi. Ne olduğunu anlayamıyordu ama bir şeyler ters gidiyordu.

Bir gölge kaydı ve Wirr Taeris'in yaralı yüz hatlarını seçebildi. Yüz hatları şiddetli bir konsantrasyon içindeydi; elinde tuttuğu bir şeye dikkatle bakarken çapraz alnı terden parlıyordu, her ne ise büyülenmiş gibiydi. Wirr daha iyi görebilmek için başını hafifçe oynattı. Taeris fark etmemiş gibi görünüyordu.

Wirr çeliğin donuk parıltısını yakaladı. Bir bıçak.

Taeris tamamen hareketsiz oturuyordu, neredeyse transa geçmiş gibiydi ama yüz ifadesi farklı bir hikâye anlatıyordu. Görünmeyen bir şeye karşı çabalıyor, mücadele ediyordu. Onu korkutan bir şey. Wirr nefes alıp verişini derin tutarak onu izledi.

Hâlâ uyuyormuş gibi ses çıkarmasını sağlamak için bile. Taeris bir dakika boyunca öylece oturdu, hareketsiz, gözlerinde dehşetle bıçağa baktı. İki dakika. Beş dakika.

Sonra Taeris hiçbir uyarıda bulunmadan bıçağı yüzüne doğru kaldırmaya başladı; yavaşça, santim santim. Nefes alış veriş azaldı.

Wirr tam hareket edecekken bir şey kırılır gibi oldu ve Taeris'in kolu tekrar düştü. Yüz hatları gevşedi; çantasını açtı ve bıçağı sakladı. İşini bitirdikten sonra tekrar yatağına uzandı ve kısa süre sonra derin ve düzenli nefes almaya başladı.

Wirr tekrar uyumaya çalışarak gözlerini kapattı ama Taeris'in yüzünün görüntüsü zihninde kaldı. Zorlanıyordu. Dehşete düşmüş.

Şafak söktüğünde hâlâ uyanıktı.

* *

Davian uyuşmuş bir halde doğan güneşe

baktı.

"Yani şimdi tehlikeli olabileceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu, ses tonunu duyguyla renklendirmek için yeterli enerjiyi toplayamamıştı.

"Bilmiyorum." Wirr'in sesi Davian'ın hissettiği kadar bitkin geliyordu. "Sadece sana söylemem gerektiğini düşündüm. O bıçağa bakışı... sanki onunla savaşıyor, ondan korkuyor gibiydi... bu beni korkuttu, Dav. Ve bu onunla yollarımızı ayırmak için son şansımız olabilir."

Davian'ın midesindeki keder ve endişe düğümü biraz daha sıkılaştı. Neredeyse hiç uyumamıştı ve uyuduğu o birkaç saat de kâbuslarla doluydu. Asha, kanlı bir şekilde ölürlen yardım etmesi için çığlık atıyordu. Metres Alita, Yaşlılar, Talean, hepsi aynı şeyi yapıyordu. Mantıklı olarak yapabileceği hiçbir şey olmadığını bilse de. Yine de orada olmalıydı.

Ve şimdi de bu.

"Kendi başımıza hayatta kalamayız," dedi.

"Karaliene sadece seni ve beni almaya hazırdı. Eğer şimdi geri dönersek, yine öyle olacak."

Davian tereddüt etti. Prensesin üçüncü elden anlattıkları neyse de, eğer Wirr Taeris'i bu kadar garip davranırken gördüyse...

Karşıdan Caeden'a baktı.

"Hayır," dedi yorgun bir sesle. "Bu kolay çıkış yolu ama doğru yol olduğundan emin değilim."

Wirr şaşkırmamış ve biraz da rahatlamış görünerek başını salladı. "Ben de aynı şeyi hissediyorum, sanırım - eğer Taeris'in Sınır hakkında söylediklerinin doğru olma ihtimali bile varsa, o zaman Caeden'i Tol Athian'a geri götürmeliyiz. Ama şu andan itibaren Taeris'i yakından izlemeliyiz."

"Anlaştık."

Bir süre sessizlik oldu ve Davian sabahın erken saatlerindeki manzaraya tekrar baktı. Güneş, havadaki keskin soğuğu kovacak ya da yakındaki vadilerde uzanan hafif sisi tamamen yok edecek kadar uzun süre doğmamıştı. Isınmak için ayaklarını yere vurdu ve bir kez daha Thrindar'ın kuzey kapısının kemerine baktı. Birkaç kişi şehre girip çıkmaya başlamıştı ama onlara eşlik etmek için gelmiş gibi görünen kimse yoktu.

"Karaliene'nin fikrini değiştirmedikten emin misin?" diye sordu.

"Gelecekler," dedi Wirr, ama o da kapıya doğru tekrar bakıp söz verdikleri müttefiklerinden bir iz aradı.

Yirmi bekliyorlardı. Taeris şafaktan beri amaçsızca daireler çizerek yürüyor, güneş yükseldikçe ara sıra kendi kendine mırıldanıyordu. Gecikmenin onu memnun etmediği açıktı; Davian da şehrin surlarının önünde durdukları için kendini savunmasız hissetmeye başlamıştı.

Birden kapıdan bir ses geldi ve döndüğünde birkaç atı süren iki kişinin yaklaştığını gördü. Gözlerini kısarak baktı. Genç bir adam ve genç bir kadındı bunlar; ikisi de kendi yaşlarında, zayıf ve atletik görünümlü, basit ama iyi yapılmış, seyahat için pratik görünen giysiler giymişlerdi. Davian'ın kalbi biraz burkuldu. Eğer prensesin Wirr'e söz verdiği koruma buysa, beklemeye değmemişti bile.

Görünüşe göre Taeris de aynı düşünüyordu. "Prenses Karaliene'nin sunabileceği tek şey bu mu?" diye sordu Wirr'e sinirlenerek ama yeni gelenlerin duyamayacağı kadar sessiz bir şekilde.

Wirr bir kaşını kaldırdı. "Bir kez daha bak," diye yanıtladı.

Taeris kaşlarını çattı ve yaklaşanlara döndü. Gözleri tanıyarak biraz genişledi.

"Aelric Shainwiere," dedi Taeris, ikisi gruba ulaştığında.

Çocuk başını eğdi ve Davian onun gerçekten de çocuk olduğunu anladı.

önceki gün arenada izledikleri genç adamla aynıydı. Mütevazı kıyafetler giymiş ve saçları artık bağlı değildi, belirgin bir şekilde farklı görünüyordu.

Davian şimdi yakından bakabildiği için kızı da tanıdı; prensesin hizmetçilerinden biriydi. Koyu renk saçları omuzlarına kadar kırpılmıştı ve gözlerinin altında çillenen hafif bronzlaşmış bir teni vardı.

Aelric grubu inceledi, yüz ifadesi gördüklerinden etkilenmediğini gösteriyordu. "Yolculuğunuzda size eşlik etmem emredildi," dedi. "Prenses bana kim olduğunuzu söyledi. En azından çoğ," diye düzeltti Wirr'e kötücül bir bakış atarak. Davian'ın başlangıçtaki heyecanı, genç adamın duruşundaki ilgisizliği görünce azaldı. Aelric açıkça orada olmak istemiyordu.

Kız Aelric'e sinirli bir bakış fırlattıktan sonra öne çıktı. "Benim adım Dezia. Aelric'in kız kardeşiyim," dedi belli belirsiz utanmış görünerek. "Atlar ve biraz erzak getirdik. Umarım gideceğimiz yere yetecek kadar vardır."

Davian atlara baktı; heybeleri kadar dolu görünüyordu. En azından bir süre yetecek kadar yiyecekleri olacaktı.

Taeris hızlıca kibarca tanışma faslına geçti ve bu sırada kaşlarını çatı. "Herkes tanıştırdıktan sonra, Yanlış anlamayın ama Prenses Karaliene sizi neden gönderdi?" diye sordu. Eminim size yolda dikkat gerektiğini söylemiştir. Eğer biri sizi tanırsa..."

Aelric homurdandı. "Bu kıyafetlerle mi? Kendimi zar zor tanıyorum."

Dezia içini çekerek kardeşine bir kez daha sinirli bir bakış fırlattı. "Gerçek şu ki Üstat Sarr, Aelric gidip oldukça aptalca bir şey yaptı. Sarhoş oldu ve çünkü final müsabakasında potansiyeline uygun dövüşmediğini biraz fazla yüksek sesle itiraf etti."

"Kavgayı o mu başlattı?" Davian'ın şaşkınlığı, kendini durduramadan soruyu ağzından kaçırmasına neden oldu.

Aelric ona kaşlarını çatı ama Dezia sadece başını salladı. "Evet," dedi asık suratlı Aelric'e yan gözle bakarak, sesinde garip bir gurur vardı.

"Neden?" diye sordu Davian inanamayarak.

Wirr konuşma boyunca başını sallıyordu. "Politika," dedi, bir bulmacanın birkaç parçasını bir araya getirmiş birinin ses tonuyla. "Desriel topraklarında bir Andarran galibiyeti Gil'shar için bir tokat olurdu. Kendi başına küçük bir şey ama şu anki hassas durum göz önüne alındığında

Şimdi..."

Dezia başını salladı ve ilk kez, onun incelemesi altında bilinçsizce doğrulan Wirr'e baktı. "Doğru," dedi. "Diplomasi uğruna şöhret şansından, Song'u kazanan en genç kılıç ustalarından biri olarak anılmaktan vazgeçti. Song'un tüm bunların üstünde olması gerektiği halde." Yüz ifadesi karardı. "Ve saatler sonra adil bir şekilde kaybetmiş gibi davranacak kadar gururlu davranarak hayatını riske atmaya karar verdi."

Taeris tedirgin bir ifadeyle dinliyordu. "Destekçiler biliyor mu?"

Dezia ona döndü, endişesi yüzünden okunuyordu. "Evet."

Taeris homurdandı. "Demek sen de bizim kadar Desriel'den kaçmaya ihtiyaç duyuyorsun." Dezia tekrar başını salladı ve Taeris içini çekti. "Sanırım daha kötüsü de olabilirdi."

Aelric ona sert bir kaş çattı. "Sen de benim ilk tercihim değildin, kan emici," dedi alçak bir sesle.

Davian kaskatı kesildi, beklenmedik bir öfke aniden duygularının ön saflarında kaynadı. İkisi yüz yüze gelene kadar Aelric'e doğru yürüdü.

"Burada olmak istememen umurumda değil," dedi yumuşak bir sesle, "ama eğer bir daha bizden birine bu şekilde hitap edersen, seni ve kız kardeşini akıntıya bırakırız. Bu kelimenin kullanıldığını sadece bir kişinin duyması yeter ve biz göz açıp kapayana kadar tüm Desrielite ordusu üzerimize çullanır."

Aelric geri adım atmadı ama başıyla kısa bir selam verdi. "Nasıl isterseniz," dedi, sesinde en ufak bir pişmanlık belirtisi vardı.

Taeris değiş tokuşu izlerken iç çekti. Tekrar Dezia'ya döndü. "Peki sen neden buradasın?"

"O benim kardeşim. Bu bazen ne kadar utanç verici olsa da," dedi Aelric'e kaşlarını çatarak. Sonra da ekledi: "Ama gerekirse dövüşebilirim."

Taeris bir kaşını kaldırdı. "Kılıç mı?"

Dezia atlardan birinin yanındaki çantaya uzandı. "Yay," dedi ve yağlı bir bezi açarak iyi yapılmış bir yay ve oklarla dolu bir sadağı ortaya çıkardı.

Taeris düşündü, sonra başını salladı. "Onu yakın tut," dedi. "Bir sorunla karşılaşp karşılaşmayacağımızı ya da ne zaman karşılaşacağımızı bilemeyiz."

"Lafi açılmışken. Nereye gidiyoruz?" diye sordu Aelric. "Karaliene, Talmiel'den geçmeye çalışarak riske girmenin mümkün olmadığını söyledi."

Taeris tereddüt etti. "Deilannis," dedi sonunda.

Herkes ona bakarken bir an sessizlik oldu. "Deilannis mi?" diye tekrarladı Wirr, sesi biraz inanmamış gibi çıkıyordu. "Böyle bir şey var mı ki?"

Taeris gülümsedi ama ifadesinde pek mizah yoktu. "Bu çok gerçek," diyerek Wirr'e güvence verdi. "Oraya daha önce bir kez gittim."

Aelric kaşlarını çatı. "Hiç duymadım."

"Antik bir şehirdi. Lantarche nehrinin ortasındaki bir adada, Desriel, Andarra ve Narut sınırında inşa edilmişti," diye anlattı Davian. Taeris'e endişeyle baktı. "Hakkında bir şeyler okumuştum. Tehlikeli olduğunu sanıyordum. Bir şekilde lanetli." Şehri bu kadar güvensiz yapan şeyin ne olduğuna dair hikâyeler çeşitlilik gösteriyordu ama Davian bir şeyi yeterince net hatırlıyordu: Sisler Şehri'ne gidenlerin geri dönmediği konusunda hemfikirlerdi.

Aelric küçümseyici bir kahkaha attı. "Lanetli mi?"

Aelric'in tepkisinden rahatsız olmayan Taeris, "*İşgal* edilmiş demek daha doğru olur," dedi. "Orada bir şey yaşıyor ve bu her neyse tehlikeli."

"Sadece hikâye tabii. Batıl inanç saçmalıkları."

Wirr Aelric'e sinirli bir bakış fırlattı. "Daha bir dakika önce adını bile duymamıştın." Yeni gelenin tavrı Davian'ı olduğu kadar Wirr'i de rahatsız ediyordu.

Aelric cevap vermek için ağzını açtı ama Taeris araya girdi. "Şehre giden ve şehirden gelen köprüleri kimse korumuyor, bu yüzden bu bizim en iyi kaçış şansımız. Bu aynı zamanda şehrin kendisinin ne kadar tehlikeli olduğunun da bir göstergesi," diye ekledi Aelric'e doğru sivri bir bakış atarak. "Başka bir alternatif olsaydı bunu önermezdim bile."

Aelric tereddüt etti, sonra isteksizce başını eğdi. "Sanırım Gil'shar bunu görmezden geliyorsa, geçmesi kolay olmayacaktır," diye itiraf etti.

"Oradan geçmenin başka bir faydası daha var." Taeris durakladı, Aelric ve Dezia'ya baktı. "Bizi takip eden yaratıklar var."

Dezia başını salladı. "Sha'teth. Evet, Karaliene açıkladı."

"Anlıyorum. Güzel. Bildiğinize sevindim." Taeris Wirr'e yarı meraklı, yarı sinirli bir bakış attı. "Deilannis'e ulaşana kadar sha'teth'lerden uzak durabilirsek, bizi takip etmeyeceklerinden şüpheleniyorum. Yıllar önce Tol Athian onlara harabeleri araştırmalarını emretti ve yaratıkların beşi de içeri girmeyi reddetti. Geçen haftaya kadar doğrudan bir emre karşı geldiklerini gördüğüm tek zamandı. Nedenini asla öğrenemedik."

"Çünkü şehre girmek onları öldürür."

Herkes Caeden'a bakarken ani bir sessizlik oldu. Taeris merakla genç adama baktı. "Neden söylüyorsun?"

Caeden birden kararsız göründü. "Ben... sadece biliyorum." Başını iki yana salladı. "Tıpkı bir Kelepçe'nin Anabir'dekini öldüreceğini bildiğim gibi."

Taeris çenesini ovuşturdu. "Bu mümkün," diye itiraf etti. "Çürüme Yasası -Korunmasız Özün normalde dağılma hızı şehrin içinde farklı işliyor gibi görünüyor, bu da orada Öz kullanmayı neredeyse imkansız kılıyor. Yani eğer bir Kelepçe bir sha'teth'i öldürebiliyorsa, Deilannis de onları aynı şekilde etkileyebilir, sanırım." Omuz silkti ama Caeden'e hafifçe kısılmış gözlerle bakmaya devam etti. "Ne olursa olsun, artık tek seçeneğimiz bu. Ve yola çıkma vaktimiz geldi de geçiyor bile." Örnek olarak Dezia'dan atın dizginlerini aldı ve yumuşak bir hareketle ata bindi.

Altı at vardı, bu yüzden çocukların her biri çok fazla sorun yaşamadan idare edebileceğini düşündüğü bir binek seçti ve kuzeye doğru yola çıktılar. Davian alışmakta biraz zorluk çekti; atı, daha önceki tek bineği olan Caladel'deki Jeni'ye hiç benzemiyordu. Zıplaya zıplaya ilerlerken yüzünü buruşturdu, günün sonuna kadar ağrıyacağını sormadan biliyordu.

Bir süre olaysız at sürdüler, çoğunlukla sessizdiler. Dezia ara sıra çocuklardan biri ya da diğeriyle sohbet ediyordu ama genellikle Aelric'in onaylamayan bakışları altında duruyordu. Caeden'le kısa bir süre konuştuktan sonra Aelric kızıl saçlı çocuğu kenara çekti, diğerlerinden uzaklaştılar ama Davian'ın onları duyabileceği kadar yakındılar.

Aelric'in ifadesi yeterince cana yakındı ama sözleri soğuk çelik gibiydi. "Kim olduğunu biliyorum," dedi Caeden'a yumuşak bir sesle. "Buradaki herkesin inanmaya çok hevesli görüldüğü gibi masum olup olmadığını bilmiyorum ve umurumda da değil. Bu yolculukta hiçbir koşul altında kız kardeşimle konuşmayacaksın."

Caeden'in kaşları kalktı ama başka bir şey söylemedi. "Peki ya benimle konuşursa?"

Aelric sanki dostça sohbet ediyorlarmış gibi Caeden'in sırtına bir tokat attı, Davian'ın onu duyabildiğinden habersizdi. "Kibarca konuşmadan çekil."

Davian bir an için Caeden'in yüzünde bir öfke parıltısı gördüğünü sandı, ama eğer yüzünde öfke varsa bile hoş bir gülümseme ve baş sallama ile hemen kayboldu. "Nasıl isterseniz," dedi Caeden, ses tonunda en ufak bir kırgınlık belirtisi yoktu.

Aelric görünüşe göre tatmin olmuş bir halde atını sürmeye devam etti. Caeden Davian'ın ona baktığını gördü ve rahatsız bir şekilde omuz silkti. İkisi birkaç dakika boyunca sessizce yan yana at sürdüler.

"Hiç rüya görüyor , Davian?" Caeden aniden sordu.

Davian soru karşısında gözlerini kırıştırdı. "Bazen," diye cevap verdi. "Çok sık olmasa da... ve sonrasını pek hatırlamıyorum."

"Rüyalar görüyorum. Kâbuslar." Caeden titredi. "Çoğunu ben de hatırlayamıyorum ama... çok kötüler. Çoğu gece titreyerek ve terleyerek uyanıyorum."

Davian bu itirafın zor geldiğini söyleyebilirdi. Caeden'a sempatik bir bakış attı. "Yaşadıklarını göz önüne alırsak-"

"Hayır." Caeden onun sözünü kesti. "Mesele o değil. Dayak yemekle ilgili değil. Ben de bazen rüyamda bunu görüyorum ve bu korkunç bir şey. Ama bu daha kötü bir şey. Çok daha kötü." Birkaç saniye sessiz kaldı ve Davian bu konuda başka bir şey sorması gerekip gerekmediğini düşündü. Tam tekrar konuşacaktı ki Caeden eyerinde kıpırdandı ve daha yakına eğildi.

"Benim yaptığımı mı düşünüyorsun?"

Davian uzun bir süre Caeden'a baktı. "Ne yaptı?"

"Neden bahsettiğimi biliyorsun," dedi Caeden, sesi sitemkârdı. Başını Aelric'e doğru salladı. "Onun gibi insanlar hakkımda en kötüsünü düşünmeye meyilliler ama ne düşündükleri umurumda değil. Sen ve Wirr ise... siz farklı bir hikâyesiniz. Bana dostça davranmaktan başka bir şey yapmadınız ama aynı zamanda kendinizi geri çektiğinizi de görebiliyorum. Temkinli davranıyorsunuz." Omuz silkti. "Seni suçlamıyorum, sadece benim hakkımda ne düşündüğünü bilmek istiyorum. Dürüstçe."

Davian dudağını çiğnedi; bu konu onu biraz germişti. "Dürüstçe mi? Bence Gil'shar senin hakkında yalan söylemiş olabilir. Taeris senin de benim gibi daha büyük bir şeyin piyonu olabileceğini söylüyor ve bence haklı. Ayrıca bu suçlamaları her düşündüğünde yüzünün aldığı şekli gördüm. Her şeyin midenizi bulandırdığını biliyorum."

Caeden yavaşça başını salladı. "Ama?"

Davian derin bir nefes aldı. "Ama... geçtiğimiz ay her şey çok geriye gitti. Artık kendi yargılarıma güvenilebileceğimden emin değilim." Ilseth Tenvar ve Caladel'i düşündükçe içine bir keder ve öfke saplandı ve dişlerini sıktı. "Umarım görüldüğün gibi bir insansındır Caeden, gerçekten. Senden hoşlanıyorum. Ama muhtemelen Tol Athian'a ulaşana ve sen anılarını geri kazanana kadar hiçbir şeyden emin olamayacağım." Caeden'e baktı

gözlerinin içine bakarak. "Ne düşünüyorsun?"

Caeden yüzünü buruşturdu. "Ben... bilmiyorum. Bir yanım hatırlayabilmeyi diliyor, böylece merak etmek zorunda kalmam."

"Ve diğer kısmı da bunu yaparsan ne bulacağından korkuyor?"

"Evet." Caeden duygularını pek belli etmiyordu ama Davian onun gözlerindeki acıyı görebiliyordu.

Davian ne söyleyeceğinden emin olamayarak duraksadı. "Sanırım... korktuğun şeyi bulsan bile, ilerlemek için hâlâ bir seçeneğin olacak," dedi sonunda. "Eğer şu anda iyi bir adamsan... geçmişte yaptıkların geçmişte kaldı. Gelecekte iyi bir adam olmaya devam etmemen için hiçbir neden yok."

Caeden bir süre düşündü, sonra başını eğdi. "Bu iyi bir tavsiye," dedi yumuşak bir sesle. "Ve dürüstlüğüne takdir ediyorum."

Atları grubun geri kalanına yaklaştı ve sohbet bundan sonra kesilerek Davian'ı tekrar kendi düşünceleriyle baş başa bıraktı. Kederiyle. Artık önceki geceki gibi keskin değildi ya da bir duygu patlamasıyla ortaya çıkma tehdidi taşımıyordu; bunun yerine midesinin çukurunda sürekli, öğütücü bir boşluk olarak duruyordu, sanki hiç dinmeyecekmiş gibi gelen bir ağrı.

Bir süre kendisinin ve Wirr'in Caladel'den kaçışını düşündü. Ilseth muhtemelen ne olacağını biliyordu; o zaman bir şekilde bu işe karışmış mıydı? Hatta belki de sorumluydu? Davian bunu daha olası görünüyor ve daha da öfkeleniyordu.

Gün yavaş geçti, grup çoğunlukla sessizlik içinde yol aldı, Thrindar'dan gelebilecek herhangi bir takip işaretini izlerken sürekli gergindiler. Yine de hiçbir işaret yoktu ve güneşin kenarı ufkun altında kaybolurken kamp kurmaya uygun korunaklı bir yer buldular.

Yolda tırıs giden bir atın sesini duyduklarında alacakaranlık tam anlamıyla geceye dönüşüyordu.

Kuzey yolundaki diğer insanlar pek azdı, bu yüzden Davian merakla yeni yakılan ateşten dönüp bir figürün kendilerine doğru sabit bir hızla ilerleyişini izledi. Yolcu ateşin menziline girdiğinde at dizginlendi ve tanıdık bir ses seslendi.

"El seni alır, Taeris, ama gitmeden önce tapınağa uğrayabilirdin!"

At biraz daha ileri itildiğinde Davian rahatladı ve

Nihim'in yüzü kapüşonunun altından görünür hale geldi. Wirr, Nihim'in atından inerken hayvanının dizginlerini tuttu ve onu diğerlerinin yanına götürüp bağladı.

Taeris rahibi şaşkın bir bakışla karşıladı. "Nihim, burada ne işin var?"

Uzun boylu adam omuz silkti. "Prensesin küçük partinize pek de nazik davranmadığını duydum ve bu tarafa doğru geliyor olabileceğinizi düşündüm. Son konuştuğumuzda bu küçük ayrıntıyı atlamış olsak da." Taeris'e anlamlı bir bakış attı.

Taeris sadece başını salladı, boyun eğmiş görünüyordu.

Dinlemekte olan Aelric öfkeyle söze karıştı. "Prenses Karaliene nezaketten de fazlasını yaptı!" diye itiraz etti. "Bu adamlar burada suçlu; onlara diğerlerinin verebileceğinden daha fazlasını verdi."

Taeris, Aelric'e yatıştırıcı bir ifadeyle, "Öyle yaptı," dedi.

Nihim Aelric'e baktı, ardından Taeris'e bir kaşını kaldırdı. "Sakın bana grubuna bir Sadık'ı eklediğini söyleme, eski dostum?"

Taeris gülümsedi. "Nihim Sethi, Kılıçların Şarkısı'nı kasten kaybeden en iyi kılıç ustası Aelric Shainwiere ile tanış."

Aelric bu tanışma karşısında kaşlarını çattı ama Nihim kıkırdadı. "Shainwiere, değil mi? Evet, bu sabah yola çıkmadan önce seninle ilgili bazı söylentiler duymuştum," dedi eğlenerek. "Sanırım Taeris'in ülke dışına yaptığı geziye neden katılmış olabileceğini anlayabiliyorum. Kimse hayatının birikimini kasten ve alenen en yakın kanalizasyona atan bir adama vermekten hoşlanmaz. Biraz aptal göründükleri söylenebilir."

Aelric kızardı ama cevap vermedi.

Nihim Taeris'i kolundan tuttu ve ona alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Taeris başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı ve diğerlerine döndü. "Nihim'le bir süreliğine özel olarak konuşmam gerekiyor," dedi. "Ben yokken birinin nöbet tuttuğundan emin olun." Başka bir açıklama yapmadan rahiple birlikte ateşin ışığından çıkıp yola koyuldular.

Davian onların ardından kaşlarını çattı ve Nihim'in aniden ortaya çıkışını merak etti. Yaşlı adamların gizliliği tapınaktayken Davian'ı rahatsız etmemiştii ama burada, yolda durum farklıydı. Eğer Nihim de onlarla geliyorsa, neler olup bittiğini onlara anlatmalıydı.

Bir süre sonra Wirr onun yanında durdu ve aynı yöne baktı.

"Onların peşinden gitmek ister misin, yoksa ben mi gideyim?" diye sordu sarı saçlı çocuk

konuşma tonunda.

Davian hafifçe gülümsedi. "Ben giderim. Diğerlerine... rahatladığımı falan söyle."

Wirr sadece başını salladı ve grubun geri kalanına doğru ilerledi.

Taeris ve Nihim'i takip etmek zor olmadı; ışık azalıyordu ve iki adam yol boyunca yürüyor, dostça sohbet ediyorlardı. Konuşmaları ilk başta yeterince önemsizdi, ama sonra ani bir sessizlik oldu ve Taeris tekrar konuştuğunda sesi ağırdı.

"Geri dönme şansınız var mı?"

Nihim gülümseyerek başını salladı. "Benim zamanım geldi. O çocuklarla tapınağa girdiğin andan itibaren ikimiz de bunu biliyorduk. El bana yardım et, ama bundan daha fazla saklanmayacağım."

"Sonunda Marut Jha ile işin bitti mi?"

Nihim bir tarafa tükürdü. "O cübbeleri giydiğim her gün kendimi kirli hissediyordum. Evet, sonunda öyle olduğuma inanıyorum. Tek yapabileceğim El'in onları giyerken yaptığım şeyler için beni affetmesi için dua etmek."

Davian biraz daha yaklaştı, yolun kenarındaki sık çalılıklara doğru ilerledi. Etrafındaki gece yaratıkları kıpırdanmaya başlamış, onun çıkarabileceği küçük sesleri maskeleyişlerdi.

Nihim aniden, "Keşke onu kurtardığın için sana borcumu hakkıyla ödeyebilseydim," dedi.

"Hiçbir zaman ihtiyaç olmadı. Bunu biliyorsun," dedi Taeris. "Fırsatım olsa yine aynı seçimi yapardım."

Nihim iç çekti. "Ama bu sana eve dönme şansını kaybettirdi, günahların affedildi. Bunun ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Şimdi, o zamanlar benim için olduğundan çok daha fazla."

"Ve şimdi buradayım, yine de eve gitmek üzereyim, ama bu sefer elimde kanıtlarla. Ve eğer Konsey'i tehlikeye ikna edebilirsem, telafi etme telaşıyla kendi kendilerine çelme takacaklardır. Kim bilir. Belki beni idam için teslim etmemeye bile karar verirler." Taeris omuz silkti. "Her şeyin bir nedeni vardır, eski dostum."

Nihim bir kaşını kaldırdı. "Yani şimdi onlarla mı gidiyorsun?"

"Mecburum. Diğer Üstün Yeteneklilerle birlikte seyahat edecekleri zaman, risk kabul edilebilirdi. Ama tek başlarına... Deilannis'i geçtikten sonra bile, onları Caeden'la gönderip en iyisini umamam, onun tüm bu olaylardaki amacını bilmeden olmaz. Tehlikeli olma ihtimali hâlâ çok yüksek."

Nihim başını eğdi. "Benden herhangi bir itiraz duymayacaksınız. Sadece... dikkatli ol."

Taeris onaylarcasına homurdandı ve birkaç saniye boyunca düşünceli bir sessizlik içinde yere baktı. "Herhangi bir pişmanlığın var mı?"

Nihim bir an cevap vermedi, düşüncelere dalmıştı. Sonra derin bir nefes verdi. "Biliyorum. Elbette var. Ama öne çıkan bir şey yok, kalbimi kıran ya da aklımı kurcalayan bir şey yok. El'e en iyi olduğunu düşündüğüm şekilde hizmet ettim; bunun ötesinde hiçbir şey önemli değil."

Taeris gülümsedi. "İyi bir hayat o zaman?"

Nihim gülümseyerek karşılık verdi. "Zahmete değer bir şeydi. Bir fark yarattı. Bundan daha fazlasını isteyemezdim."

Taeris tekrar yere baktı ve yutkundu. "Bunu benden daha iyi karşılıyorsun," diye itiraf etti sesi titreyerek.

Nihim güldü. "Kendimi buna inandırmak için yirmi yılım oldu. Ölemeyeceğimi bildiğim yirmi yıl. Yirmi yıl boyunca Büyük Tasarım'da küçük bir rol oynadığımı anladım." Taeris'in omzuna teselli edici bir el koyarak başını salladı. "Bu da fazlası, muhtemelen hak ettiğimden de fazlası. Benim için yas tutma, Taeris. Buna gerek yok."

Taeris titrek bir nefes vererek başını salladı. "Keşke senin inancına sahip olsaydım. İleride olacaklar düşünülüşünde bu beni rahatlatırdı."

Nihim sadece gülümsedi. "Bir gün," dedi kesin bir ifadeyle. Uzun bir sessizlik daha oldu.

"Geri dönmeliyiz," dedi Taeris sonunda, artık birkaç yıldızdan daha fazlasını gösteren gökyüzüne bakarak. "Bu çocuklar bütün gün birbirlerine hançer gibi bakıp durdular. Sanırım prenses başımıza yardımdan çok bela açmış olabilir."

Nihim homurdandı. "Yardım göndermesine bile şaşırdım. Ve Shainwiere, hataları ne olursa olsun, kurnazca bir seçimdi. Çok fazla kılıç dikkat çekebilirdi ama bu genç adam bir savaşta sizin için on normal adama bedel olacaktır. Eğer bir devriye sizi yakalarsa fark yaratabilir."

Taeris kaşlarını çatı. "Biliyorum. Dürüst olmak gerekirse ben de şaşırdım; Shainwiere'in ülkeden çıkması gerekiyordu ama bunu yapmasının daha kolay yolları vardı. Onu göndermesi büyük cömertlik. Genç Wirr ile henüz çözemediğim bir bağlantısı var."

Nihim gülümseyerek onu izledi. "Bu yanlış yöne çekiyor olmalı." Taeris homurdandı. "Beni çok iyi tanıyorsun."

Durakladılar, sonra kampa doğru geri döndüler. "Sınır yakında çökecek. Bundan eminim. Zaman nihayet geliyor ve tek önümüzdeki karanlık günler, eski dostum," dedi Taeris sessizce.

Nihim Taeris'in omzuna vurdu. "O zaman sanırım biraz ışık yakma işini sana bırakıyorum." Ses tonu soğukkanlıydı ama yüzünde ciddi bir ifade vardı. Taeris birkaç dakika onu düşündükten sonra başını salladı.

Şimdi onların önünde olan Davian, olabildiğince sessizce uzaklaştı.

Kampa doğru aceleyle geri dönerken kulak misafiri olduğu şeyi düşündü. Çoğu ona anlamsız geliyordu ama yine de bir şey açıktı.

Taeris onların tarafında olabilirdi ama onlara her şeyi anlatmıyordu.

Bölüm 21

Wirr esnedi.

Taeris ve Nihim'den ya da Davian'dan hâlâ bir iz yoktu. Ayrıldıklarından beri kimse pek konuşmamıştı; Caeden'le birkaç dostça kelime alışverişinde bulunmuştu ama Aelric ve Dezia kendi başlarına kalmaktan mutlu görünüyorlardı.

Wirr için sorun yoktu. Aelric ve tavırları Wirr'in sinirlerini bozmaya başlamıştı; diğer çocuk her konuştuğunda Wirr'in de ona karşılık vermek için kendini tutması gerekiyordu. Belki de bu sadece genç adamın orada bulunma konusundaki bariz isteksizliğiydi ya da belki de eşitler arasında olmadığına dair bariz inancıydı. Her iki durumda da Wirr, Aelric'in kime böyle küçümseyerek davrandığını keşfettiği anın tadını çıkaracaktı.

Yine de Dezia... gözleri ona kaydı ve orada sabit kaldı. Caladel'deki kızlara karşı gösterdiği ilgisizliğe içten içe lanet okudu. Onları görmezden gelmek elbette doğru olan şeydi ama bu onun kadınlar söz konusu olduğunda ne yazık ki deneyimsiz olmasına neden olmuştu.

Sonra okulu düşününce boğazındaki ani ve beklenmedik yumruyu bastırdı. O kızların hepsi artık ölmüştü. Onun yüzünden.

Dezia başını kaldırıp baktı ve onun dalgın bakışlarını, başını çevirmeye fırsat bulamadan yakaladı. Adam kanın yanaklarına hücum ettiğini hissetti ama Dezia ona gülümsemekle yetindi ve Aelric'e bir şeyler mırıldandı - Aelric hoşnutsuz görünüyordu ve Dezia'yı oturduğu yerde tutmaya çalışıyordu - sonra ayağa kalkıp ateşin etrafında ona doğru ilerledi.

Otururken neşeyle, "Şu anda kardeşimden daha iyi bir arkadaş olabilirmişsin gibi görünüyorsun," dedi.

Wirr ona kibarca gülümsedi ve hala içinde bulunduğu üzüntüyü belli etmemeye çalıştı.

göğsünde keskin. "Bu düşük bir çıta ama kabul ediyorum." Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Öyle demek istemedim..."

Dezia sıırttı. "Evet, öyle. Ve haklısın. Aelric böyle olduğunda kışın boş bir ahır kadar neşeli oluyor."

Wirr biraz rahatlayarak gülümsedi. Aelric'e doğru baktı ve genç adamın onlara doğru sert bir kaş çatışı fırlattığını gördü. "Demek öyle görünmediği zamanlar da var?"

Dezia gizlice Aelric'e baktı ve sonra Wirr'e dönerek küçük bir kahkaha attı. "Ara sıra. Çoğunlukla Karaliene civarında." İçini çekti. "Prenses bana neler olduğunu anlattı. Aelric'bir ilişkisi olmadığına dair yemin etti ama Aelric böyle bir şeyi kolay kolay bırakacak biri değil."

Wirr şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Yani o düşündü..." Kıkırdayarak başını salladı. "Hayır."

"Biliyorum. Ama senin kim olduğunu bilmiyor, o yüzden ikna olmadı." Gözlerini devirdi. "Yine de Karaliene'in sözüne inanmakla yetinmeli," diye ekledi, çoğunlukla kendi kendine.

Dezia'nın söylediklerinin kafasına dank etmesi birkaç dakika aldı. "Karaliene sana kim olduğumu mu söyledi?" Wirr alçak bir sesle sordu, aniden odaklanmıştı.

Dezia başını salladı. "Hikâyenin tamamı değil ama yeterli. Umarım sakıncası yoktur."

Wirr gülümseyerek başını salladı. "Hayır. Karaliene sana güveniyorsa, ben de güveniyorum." Bunun doğru olduğunu görünce şaşırdı. "Yakın olmalısınız."

Dezia mütevazı bir omuz silkme hareketi yaptı. "Biz arkadaşız." Biraz uzakta ama muhtemelen hâlâ duyma olan Caeden'a belirsiz bir bakış attı. "Belki de bunu şimdi konuşmamalıyız."

Wirr tereddüt etti, sonra ayağa kalkarak elini Dezia'ya uzattı. "Hâlâ biraz ışık var. Belki bir süre benimle yürümek istersin?" Dezia bir kaşını kaldırdı. Wirr aceleyle, "Konuşmak için," diye açıkladı. "Evde olup bitenlerle ilgili pek çok sorum var ama bunları diğerlerinin yanında soramam."

Dezia gülümsedi. "Elbette." Wirr'in elini tuttu ve onun kendisini ayağa kaldırmasına izin verdi.

Tam uzaklaşmak üzereydiler ki Aelric'in sesi sessizliği böldü, sinirliydi. "Nereye gidiyorsunuz?"

Dezia içini çekerek kardeşine döndü. "Yürüyüş için."

Aelric ayağa kalktı, öfkesi artık yüzünden okunuyordu. Birkaç dakika içinde onlara doğru ilerledi.

hızlı adımlarla Dezia'yı kolundan yakaladı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Wirr kaşlarını çattı. "Onu rahat bırak, seni aptal," dedi hiç düşünmeden.

Bir kalp atışı sonra boğazında bir kılıç ucu olduğunu fark etti. Kamp ölüm sessizliğine bürünmüştü, diğerleri endişeyle izliyordu; havada gergin bir his vardı, sanki içinde gerçekleşmeyi bekleyen bir şiddet varmış gibi. Wirr kıpırdamadan durdu, Aelric'in kararına ne kadar güvenebileceğinden emin değildi.

Aelric buz gibi bir ses tonuyla, "Belki de bu aptalla düello yapmak istersin," dedi. "İlk kanı döken mi?"

Wirr başını yavaşça salladı. Öfkeliydi ama Aelric'le boy ölçüşemeyeceğini biliyordu.

Aelric geri çekildi ve kendini beğenmiş bir memnuniyet ifadesiyle kılıcını indirdi. "Tam düşündüğüm gibi."

"Seninle düello yapacağım."

Aelric'in ifadesi dondu. Herkes birden dönüp Caeden'in tembel tembel yere uzandığını ve genç kılıç ustasına yarı eğlenmiş, yarı kızgın bir ifadeyle baktığını gördü.

Aelric homurdandı. "Bir katilin eline kılıç vermek mi? Sanmıyorum."

Caeden bu hakaret karşısında sadece bir kaşını kaldırdı. "'Elinde kılıç tutan her adam, kalbinde cinayet taşır.'"

"Ne?" Aelric şaşkın görünüyordu. Wirr de göndermeyi anlamamıştı - Caeden belli ki birinden alıntı yapıyordu- ama Aelric'in tereddütü sadece bir an sürdü. "Pekâlâ," diye homurdanarak atlardan birine doğru yürüdü ve heybelerden birinde iyi sarılmış bir bıçak buldu.

Kılıcı Caeden'e doğru fırlattı, böylece kılıç Caeden'in ayaklarının dibinde yere çarptı.

"Aelric, dur," dedi Dezia endişeli bir ses tonuyla. Wirr de en az onun kadar endişeliydi. Aelric'in yüzündeki ifade öldürücüydü.

"Caeden, bunu yapma," dedi Wirr ciddi bir sesle. "Minnettarım ama incinmeye değmez."

Caeden kılıcı almak için eğilirken başını salladı. Kılıcı eline alıp ağırlığını ölçerken gülümsedi. "Teşekkür ederim Wirr, ama iyi olacağım," dedi dalgınca, kılıca deneysel bir vuruş yaptı. Wirr'i şaşırtacak şekilde, silahı nasıl kullanacağını biliyor gibi görünüyordu.

Caeden ateşten uzaklaşıp Aelric'in beklediği yere doğru yürüdü. Wirr ve Dezia geri çekilerek iki çocuğa geniş bir alan bıraktı.

Aelric'in ifadesi Wirr'e sonunda köşeye sıkıştırdığı fareye bakan bir kediyi hatırlattı.

"Başlayalım," dedi, gülümsemesi kendinden emindi. "Dokun."

Caeden, Aelric'in uzanmış kılıcına kendi kılıcıyla dokunarak formu takip etti ve sonra gardlarını alıp temkinli bir şekilde daireler çizmeye başladılar. Wirr korkuyla izliyor, araya girip kavgayı başlamadan durdurması gerekip gerekmediğini merak ediyordu. Caeden için duyduğu kişisel endişe bir yana, iki adamdan birinin yaralanması yolculukları için felaket anlamına gelebilirdi ve Aelric'in mizacına güvenilemeyeceği açıktı.

Aelric aniden saldırdı, Wirr'in mümkün olduğuna inanamayacağı kadar hızlıydı. Caeden'in kılıcı meydan okumayı karşılamak için sıçradı; çeliğin çeliğe çarpma sesi çınladı, Aelric hızlı bir şekilde tekrar tekrar vurdu, Caeden umutsuzca savunurken darbeler yağdırdı. Sonra saldırı kesildi ve Aelric tekrar ayağa kalktı, biraz nefessiz kalmış bir halde etrafı izliyordu.

Wirr çaresiz bir hayal kırıklığı içinde ellerini saçlarında gezdirdi. "Bu aptallık," dedi olabildiğince sakin bir şekilde, her iki savaşçıya da hitap ederek. "Eğer biriniz yaralanırsa, bu hepimizi tehlikeye atar."

Aelric başka bir darbe telaşıyla karşılık verdi; Wirr ilk kez Caeden'in ne kadar yumuşak bir şekilde karşılık verdiğini fark etti. Aelric'in ileriye doğru yaptığı her zarif hamleye karşılık Caeden'in akıcı bir karşı hamlesi vardı.

Ve hızlıydı.

Wirr ağzı bir karış açık, Caeden'in Aelric'in bir başka saldırısını daha geri çevirmesini izledi, kılıcı bulanıktı, her küçük hareketi sıvı gibiydi. Aelric'in alnında boncuk boncuk terler oluşmaya başlamıştı ve Wirr genç soylunun yüzünde bir endişe parıltısı gördüğünü düşündü.

Sonra Caeden saldırdı.

Her şey... *akıp gidiyordu*; bir hareketin nerede başlayıp diğerinin nerede bittiğini söylemek mümkün değildi. Caeden sakin, metodik bir şekilde ilerliyordu, sanki bu hareket ona hiç çaba sarf ettirmiyor, hiç enerji harcamıyormuş gibi. Yine de kılıcı önünde şarkı söylüyordu, gözün takip etmesi imkânsızdı, Aelric'i neredeyse yola gelene kadar geri geri gitmeye zorluyordu.

Aelric bocaladı.

Wirr, Aelric'in kılıcının havada takla atarak birkaç metre uzağa düşmesini şaşkınlıkla izledi. Aelric geriye doğru tökezleyip düştü ve Caeden'in kılıcının ucu kalbinin üzerinde dururken ellerini teslimiyetle kaldırdı.

Birkaç uzun saniye sessizlik içinde geçti, herkes donakaldı.

Wirr bakışlarını Caeden'in yüzüne çevirdi, aniden çok farklı bir nedenden dolayı gerildi. Genç adamın yüz ifadesi pek değişmemişti ama gözlerinde bir şey vardı...

Wirr titredi ama bu soğuktan değildi.

"Caeden," diye seslendi.

Ses Caeden'in içinde bir şeyleri kırmış gibiydi, o da kılıcını yavaşça indirdi ve sonunda Aelric'inkine katılmak üzere bir kenara fırlattı.

"Gelecekte aptalca davranmak istiyorsan, birinin seni bu konuda uyarmasına hazırlıklı ol," dedi yumuşak bir sesle.

Dönüp kamp ateşinin yanına çekildi ve başka bir şey söylemeden oturdu.

Davian karanlık yoldan biraz nefes nefese çıktığında diğerleri hâlâ şaşkınlıkla ona bakıyordu. Wirr'e başıyla selam verdi, sonra önündeki manzarayı görünce kaşlarını çattı.

" oluyor?"

"Sana sonra anlatırım." Wirr az önce gördüklerine hâlâ inanmak istemeyerek başını salladı. Sesini alçalttı. "İlginç bir şey duydun mu?"

"Hiçbir şey mantıklı gelmedi." Davian arkasına baktı. "Çok uzakta olmamalılar-"

Kamp ateşinin ışığının hemen ötesinde bir hareket oldu ve ardından Taeris ve Nihim çevredeki çalılıkların arasından hızla geçerek herkesin dikkatini üzerlerine çektiler.

"Sha'teth. Silahlarınızı alın," dedi Taeris söze girmeden, sessizce ama öyle bir güçle ki herkes itaat etmek için sıçradı.

Çok geçmeden hepsi kamp ateşine sırtlarını dönmüş, sessiz ve her biri yaklaşan karanlığı görmeye çalışarak dar bir daire şeklinde dizilmişlerdi. Yaratıklardan biriyle son karşılaşmalarını hatırladıkça Wirr'in kalbi çarpıyor, uzuvları korkuyla ağırlaşıyordu.

"Hangi yöne?" diye fısıldadı Dezia Taeris'e, yayı hazırды. ", " dedi Taeris,

kendisinin ve Dezia'nın bulunduğu yerin biraz solunu işaret ederek.

Nihim ortaya çıkmıştı. "Dönüş yolunda ormanın içinden geçtik, ağaçların arasında onu gördük. O da bizi gördü ama..." Taeris başını salladı, sıkıntılı görünüyordu. "Saldırmadı. Sadece kampı izliyormuş gibi görünüyordu."

"Bu iyi bir şey değil mi?" diye sordu Aelric.

"Sanırım. Sadece... garip," diye yanıtladı Taeris, yüz ifadesi tedirgindi.

karanlığa baktı.

Sessizlik uzamaya başladı, gerginlik neredeyse dayanılmazdı. Sonra sessizlik aniden her yönden aynı anda gelen alçak, tıslayan bir sesle bozuldu. Sesi ayırt etmek zordu ama Wirr kadın sesine benzediğini düşündü.

"*Darei ildos Tal'kamar sha'teth*," dedi.

"Nerede?" diye mırıldandı Davian.

Wirr'in gözleri karanlığa karşı zorlandı ama olağan bir şey göremedi. "Ne diyordu?"

Taeris hemen cevap vermedi. "Sanırım bize Caeden'i teslim etmemizi söylüyor," dedi sonunda. Wirr'in solunda Caeden küçük, gergin bir onay işareti verdi.

"*Darei ildos Tal'kamar sha'teth*," diye tekrar tısladı ses. "*Sha'teth eldris karathgar si*."

Taeris başını iki yana salladı. "*Eldarei Tal'kamar*," diye seslendi. "*Sha'teth eldris gildin*."

Sha'teth'in kahkahasının alçak, hırıltılı sesi havayı doldurdu. "Senin Darecian'ın bir zamanlar olduğu gibi değil, Taeris Sarr."

Herkes şaşkınlıkla başını Taeris'e doğru çevirdi ama o bakışları görmezden geldi. "Ne istiyorsunuz?" diye bağırdı karanlığa doğru.

"Ne istediğimi biliyorsun," diye fısıltıyla boğuk bir ses geldi. Wirr bunun kesinlikle bir kadın sesi olduğuna karar verdi. "Onu bana ver, ben de seni zarar görmeden bırakayım."

"Hayır." Taeris kararlıydı.

"Herkesin kaderine bu kadar çabuk karar vermek," diye tısladı ses. "Belki de yoldaşların farklı düşünüyordur?"

"Hayır." Davian'dı.

"Hayır," diye ekledi Wirr. Nihim ve Dezia da ona eşlik etti.

Aelric Caeden'a uzun uzun baktı. "Hayır," dedi karanlığa doğru.

"Aptallar," diye fısıldadı ses.

Bir sessizlik oldu.

Birkaç dakika geçtikten sonra Wirr daha fazla dayanamadı. "Sence gitti mi?" diye sordu özellikle kimseye.

"Evet," dedi Taeris, duruşunu gevşeterek. "Sanırım öyle."

Wirr derin bir nefes alırken kaslarının biraz gevşediğini hissetti. Yanında diğerlerinin de aynı şeyi yaptığını duyabiliyordu.

Caeden etrafındakilere baktı. "Teşekkür ederim," dedi. Aelric'e baktı ve başını onaylarcasına hafifçe eğdi. Aelric tereddüt etti, sonra başıyla kısa bir selam verdi.

Taeris elini Caeden'in omzuna koydu. "Bize teşekkür edecek bir şey yok, delikanlı." Dezia kaşlarını çatarak yaşlı adama döndü. "Adını nereden biliyordu?"

Taeris omuz silkti. "Tol Athian'da Konsey'deyken, sha'teth'lerle uğraşmak zorunda kaldığım durumlar oldu. Görünüşe göre bir izlenim bırakmışım," dedi alaycı bir ifadeyle. Sonra kaşlarını çattı. "Asıl soru şu: Neden saldırmadı?"

Nihim öksürdü. "Aptalca gelebilir ama... korkmuş olabilir mi? Ya da en azından temkinli? Onu gördüğümüzde geri çekilme şekli, neredeyse tereddüt ediyormuş gibi..."

Taeris çenesini ovuşturdu. "Belki de. Kardeşlerinden birini öldürdük ve bunu daha önce kimse yapmamıştı." Başını iki yana salladı. "Bunu söylemek zor. Bir zamanlar hayır derdim. Ama eğer gerçekten Athian'ın kontrolünden çıkmışlarsa, başka nelerin değiştiğini bilemeyiz."

Nihim bu açıklamayı düşünceli bir baş hareketiyle kabul etti ve herkes kamp ateşinin etrafındaki pozisyonlarına geri dönmeye başladı. Wirr, Dezia yerine otururken kendisini yine bakarken yakaladı, ta ki omzuna dokunan nazik bir el onu yerinden sıçratana kadar.

Caeden sesini alçaltarak, "Sakin ol," dedi ona. "Sanırım Aelric'i bir akşam için yeterince kızdırdın."

Wirr bir an için ters ters baktı, sonra kısa ve alaycı bir kahkaha attı. "Sanırım haklısın." Caeden'in gözlerinin içine baktı. "Sana teşekkür etme fırsatım olmadı. Yaptığın şey... inanılmazdı. Nasıl...?"

"Tam olarak bilmiyorum," diye itiraf etti Caeden, sesi yorgun geliyordu. "Ama yardım edebildiğime sevindim."

Ateşe geri döndüler. İlk başlarda konuşmalar kesik kesikti; herkes diken üstündeydi ve çevredeki ormandan gelen sesleri herhangi bir saldırı belirtisi var mı diye dinliyordu. Ancak hiçbiri gelmedi ve sonunda grup, yorgunluk tedirginliklerinin önüne geçene kadar ara sıra, dikkatleri dağılmış bir şekilde konuşmaya başladı.

Wirr normalde çabuk uyurdu ama bu gece etrafındaki herkesin derin ve düzenli nefes alış verişinden çok sonra kendini uyanık buldu. Sırtını ateşe dönmüştü ama sadece Nihim ve Caeden'in ilk nöbeti tuttukları için hâlâ ayakta olduklarını biliyordu.

" sıkıntılısın." Nihim sessizliği bozuyordu, belli ki

Caeden'e hitap ediyor.

"Bu yeni bir şey değil," diye yumuşak bir cevap geldi.

Wirr hareket edip hâlâ uyanık olduğunu belli edip etmemesi gerektiğini düşündü.

"Her zamankinden daha fazla o zaman," dedi Nihim.

Uzun bir sessizlik oldu ve Wirr Caeden'in rahibi görmezden gelip gelmediğini merak etmeye başlamıştı ki Caeden cevap verdi, "Düello yaptım. Aelric ile."

"Anlıyorum." Nihim'in sesinde bir tereddüt vardı. "Aelric son derece yetenekli bir kılıç ustası. Ona karşı kaybetmek-"

"Ben kaybetmedim." Caeden'in sesi düz ve alçaktı.

Orada oldu başka bir uzun sessizlik. "Sen gereki olmak bir etkileyici bir kılıç ustası."

"Sanırım öyle." Caeden acı bir kahkaha attı. "Basit bir çiftçi çocuğu için ilginç yetenekler."

"Sanırım ikimiz de biliyoruz ki, başka ne olursan ol, çiftlik çocuğu değilsin." Bir duraklama. "İkiniz de yaralanmadınız mı?"

"Hayır. Ama... Kızgındım. Neredeyse ona zarar verecektim. Ona zarar vermek *istedim*." Caeden kelimeleri sanki zehirmiş gibi boğuk boğuk söyledi.

"Ve bu seni korkuttu mu?" "Beni dehşete düşürdü."

"Güzel. Bu iyi." Wirr Nihim yer değiştirirken kumaş hışırtılarını duyabiliyordu. "Herkesin karanlık bir doğası vardır, Caeden. *Herkesin*. İyi adamlar bundan korkar, kötü adamlar ise bunu benimser. İyi insanlar hâlâ yanlış şeyler yapmak için ayartılırlar ama bu dürtülere direnirler. Senin yaptığın gibi. Endişelenecek bir şey yok."

Bir an sessizlik oldu. "Bu Marut Jha'nın öğretilerine hiç benzemiyor."

Nihim yumuşak bir kahkaha attı. "Marut Jha *iyi* ve *kötü* gibi tanımlarla uğraşmaz. Hayır, benim buradaki rahipliğim hiçbir zaman bir gösterişten öteye geçmedi. Benim inancım El'e, Tek Tanrı'ya."

"Augur'ların tanrısı. Kader tanrısı."

"Bu doğru." Nihim'in sesi Caeden'in bilgisi karşısında şaşırılmış gibiydi. "El her şeyi görür, mükemmel ve mutlak bir kontrole sahiptir. Buna Büyük Tasarım deniyor. Olan biten her şey O'nun amacına göre ilerler."

"Hatırlat da son birkaç ayım için ona teşekkür edeyim."

Nihim yine kıkırdadı. "Ben O'nun sorumlu olduğunu söylemedim, koştuğunu söyledim."

O'nun amacına göre. Shammaeloth'un da bu dünya üzerinde etkileri vardır. Savaşıyor, ama sadece kazanamayacağı bir savaşın içinde, çünkü yaptığı her hareket El tarafından zaten hesaba katılmış durumda."

Birkaç saniye sessizlik oldu. "O zaman El neden onun işini bitirip bu işi bitirmiyor? Yaptığı her hareketi *durdurmuyor*?" Caeden'in sesi sinirli geliyordu. "Her zaman korkunç şeyler oluyor. Kaybediyormuş gibi hissettirmiyor."

"Mesele şu ki, o kaybetmiyor, çoktan kaybetti. Gördüğünüz şey onun ölüm sancıları. Shammaeloth Yaratılış Savaşı'nda bu dünyaya bağlandı ve dolayısıyla zamana da bağlandı. Burada kapana kısıldı ve şimdi tek savaştığı şey hapishanesinde kendisine hizmet edecek ruhlar."

"İşini pek iyi yapmıyor olmalı. Shammaeloth'un pek fazla takipçisi olduğunu duymadım," diye gözlemledi Caeden, ses tonu şüpheliydi.

"İşler öyle yürümüyor. Zamanın sonunda El, kendisine iman edenleri yanına alarak bu dünyayı terk edecektir. Bunu yaptığında, bu dünyanın sahip olduğu koruma ortadan kalkacak ve geriye kalanları yönetmek Shammaeloth'a düşecek

-Ve sadece kalanlar sonsuza kadar. El'le birlikte gitmeyenler burada bırakılacak ve ona hizmet edecekler, isteseler de istemeseler de."

Bir duraklama oldu, Caeden belli ki bunu sindirmeye çalışıyordu. "Kendi kaderimi kontrol edememe fikrinden hoşlandığımı söyleyemem," dedi sonunda. "Eğer her şey önceden planlanmışsa, eğer gerçekten bir Büyük Tasarım varsa, bu özgür irademiz olmadığı anlamına gelmez mi?"

Nihim homurdandı. "Augur'ların zamanında aynı sorunun tartışıldığını kaç kez duyduğumu anlatamam," diye itiraf etti. "Pek çok farklı görüş var ama ben kesinlikle özgür iradeye sahip olduğumuzu düşünüyorum. El'in yapacağım her seçimi biliyor olması -hatta beni yapacağım seçimi *bilerek* yaratmış olması- bunun benim seçimim olmadığı anlamına gelmez." İç çekti. "Ama belki de bu yine de senin düşündüğün gibi özgür irade değildir. Ne yazık ki bu insanın doğal kibri. Özgür iradenin yaratıcımızın planlarından tamamen bağımsız olmak anlamına geldiğine inanmak istiyoruz."

Düşünceli bir sessizlik oldu. "Yine de bana bir şey söyle," dedi Caeden bir süre sonra. "Augurlar düştüğünden beri... nasıl hâlâ inançlı olabiliyorsun?"

"Çünkü benim inancım El'e. Hiçbir zaman Augur'lara ya da onların bir zamanlar yapabildiklerine değildi," diye açıkladı Nihim. "Açık, ölçülebilir ya da öngörülebilir bir şeye güvenebilirsiniz ama bu inanç değildir. Ne de

Şüpheye yer bırakmayan, sorgulamak için hiçbir neden ya da arzu bırakmayan bir şeye inanmak. İnanç bundan daha fazlasıdır. Tanımı gereği, temeli kanıt olamaz."

Bir sessizlik daha oldu. "Bu mantıklı, sanırım. Üzerinde düşünülmesi gereken bir şey," dedi Caeden sonunda, ikna olmaktan çok kibar bir ses tonuyla.

"Bu çok iyi. Ama bunun üzerinde düşünmelisin Caeden. Hangi sonuca varırsan var, bu önemli."

"Neden?"

"Çünkü bana öyle geliyor ki, bir insan kim olduğunu gerçekten bilmeden önce neye inandığını bilmelidir."

Wirr Caeden'in cevabını duymadı ama birkaç dakika sonra esneme sesleri duyuldu ve Nihim kıkırdadı. "Umarım sohbetten değildir, delikanlı, ama gözlerini zar zor açık tutuyor gibi görünüyorsun," dedi. "Belki de biraz uyumalısın. Nöbetin geri kalanını ben devralabilirim."

"Konuşma yüzünden değil. Sadece uzun bir gün geçirdim," dedi Caeden bir esnemeyle. "Yine de haklısın, eğer sorun olmayacaksa bu teklifini kabul edebilirim. Teşekkür ederim." Caeden rahatına kavuştuğunda bazı sürtünme sesleri duyuldu ve çok geçmeden başka bir düzenli nefes alma sesi diğerlerine katıldı.

Wirr bir süre daha uyanık kaldı ve kulak misafiri olduğu konuşmayı merak etti.

Sonunda gözleri kendiliğinden kapandı ve şafağa kadar başka bir şey bilmedi.

Bölüm 22

Asha yorgun bir şekilde odasının kapısını açtı.

Saraydaki sadece dördüncü gününün sonuydu ve şu ana kadar tüm deneyim Michal'in acımasız bir öğretmen olduğunu kanıtlayan uzun bir bulanıklıktı. Michal ona ders verebilmek için her gün şafaktan önce uyandırılıyordu; Michal diğer işlerini halletmek zorunda kaldığında, Michal ona soyağacı kitaplarının tamamını inceletiyor, Haneler arasındaki kan bağının politikalarının çoğunu yönlendirdiğini anlatıyordu. Daha sonra akşamları geri dönüyor, öğrendikleri konusunda onu bilgilendiriyor ve onu tatmin edecek kadar ilerleme gösterene kadar gitmesine izin vermiyordu.

İç geçirdi. Başka pek az şey için fırsat vardı; Elocien'in ona Wirr ve saldırılar hakkında anlattıklarını kavramak için bile zar zor zamanı olmuştu, Kâtip olarak yeni pozisyonunda bir şey yapmak şöyle dursun.

Yine de, yorgunluğuna rağmen nankörlük etmekten çok uzaktı. Saraydaki Gölgeler'i gördükçe -Tol'dekilerle aynı muameleyi görüyorlardı, hatta daha da kötüsü- ne kadar şanslı olduğunu daha iyi anlıyordu.

"Ashalia Chaedris."

Asha isminin sesiyle başını kaldırdı. Koridordaki diğer tek kişi bir Gölge'ydi, yirmili yaşlarının ortalarında bir adam, doğruca ona doğru geliyordu.

"Seni tanıyor muyum?" diye sordu adam yaklaşırken.

"Shadraehin bir haber olup olmadığını öğrenmek istiyor," dedi adam.

Asha kaşlarını çattı. "Buraya geleli sadece birkaç gün oldu," diye belirtti.

"Ve yine de Temsilci oldunuz. Northwarden'ın size güvendiği açık görünüyor," adam. Elinden bir kâğıt çıkardı

cebine koydu ve ona uzattı. "Talimatlar. Yeni bir şey ortaya çıkarsa bize mesaj bırakmanın bir yolu."

Asha tereddüt etti, adama anlaşmanın iptal olduğunu açıkça söylemeyi düşündü. Ama bunun sadece suçlamalara yol açacağını biliyordu, Erran'ın ona gösterdiklerine bakılırsa muhtemelen şiddetli suçlamalara. Ve Shadraehin onun fikrini değiştirdiğini bilemezdi, Northwarden'in İdare'ye yapılan saldırıyı ona açıklayacağını düşünmek için hiçbir nedeni olamazdı.

"Teşekkür ," dedi notu kabul ederken. Arkasını döndü.

"Bir şey öğrenir öğrenmez mutlaka ona söyle," dedi Gölge usulca. "Senden haber almak için sabırsızlanıyor."

Asha omzunun üzerinden baktığında adam çoktan uzaklaşmıştı. Birkaç dakika boyunca adamın ardından baktı. Belki de İdare'de sallanan cesetlerin görüntüsü hâlâ zihninde tazeydi ama adamın ses tonundaki bir şey onu... huzursuz etmişti.

Asha içeri girerken kâğıt parçasını inceledi. Kâğıtta Orta Bölge'deki bir hanın, Gümüş Pençe'nin adı, yol tarifi ve oraya vardığında soracağı isimlerin kısa bir listesi vardı.

Bir an durakladı. Sonra şömineye doğru yürüdü -hizmetçilerden birinin yardımları sayesinde hâlâ yanıyordu- ve notu içine attı.

Kâğıt çabucak yakalandı, kıvrıldı ve parçalandı. "O da neydi öyle?"

Asha irkildi ve koltuklarından birine uzanmış devasa, kaslı bir gövdeyi görmek için döndü.

"Kol," dedi şaşkınlıkla, beklenmedik davetsiz misafirden memnun görünmeye çalışarak. "Seni görmek güzel." Değildi ama kısa tanışmalarından bu yana büyük Augur'la ilk kez karşılaşıyordu ve hâlâ iyi bir izlenim bırakmayı umuyordu.

Kol sanki kafasının içini görmeye çalışıyormuş gibi birkaç dakika boyunca dikkatle onu inceledi. Belki de öyleydi, bir rahatsızlık hissiyle fark etti.

"Not yakmak biraz şüpheli," diye gürledi.

Asha kaşlarını çatı. "Bilmen gerekiyorsa, Shadraehin'in halkıyla nasıl buluşulacağına dair talimatları. Onu yaktım çünkü asla kullanmayacağım. Tıpkı Dük'ün istediği gibi."

Kol birkaç saniye hiçbir şey söylemedi, sonra başını salladı. "Elocien'in sana verdiği kâğıtları okudun mu? Günlükte olmayan imgeler mi?" Onun

ses tonu kabaydı.

Asha sessizce başını salladı, yüzü kızardı, zaman bulmasının hiçbir yolu olmamasına rağmen azarlanıyormuş gibi hissetti. Günlükteki tüm kayıtları okumayı başarmıştı ama Dük ona bir tomar boş kâğıt da vermişti; doğrulanmamış tüm imgelemleri. Onları yeni bir şeyle karşılaştırmak için okuması gerekecek olanları.

"O zaman başlasan iyi olur." Kol ayağa kalktı ve iki hızlı adımla aralarındaki boşluğu geçti. Yüz ifadesi öylesine acımasızdı ki Asha'nın ilk tepkisi savunmaya geçerek geri çekilmek oldu ama iri adamın tek yaptığı avucuna katlanmış bir kâğıt sıkıştırmak oldu.

Sonra kapıdan çıktı ve başka bir şey söylemeden kapıyı arkasından sıkıca kapattı.

Asha derin bir nefes aldı, kısmen rahatlamıştı ama Kol'un kabalığına da biraz sinirlenmişti. Kol'un hakkında kuşkuları olduğunu anlıyordu ama böyle kaba bir davranış hak edecek hiçbir şey yapmamıştı.

Yürüdü ve masasına oturdu; lamba yandıktan ve rahatladıktan sonra Kol'un ona verdiği kâğıdı açtı ve okumaya başladı.

*Kendimi daha önce hiç görmediğim bir mağarada buldum.
her yerde erimiş kırmızı kayalar parlıyordu. Bunu anlamamanın bir yolu
yoktu ama sanki yeraltının derinliklerindeymişim gibi hissediyordum.*

*Dar bir patika boyunca ilerledim, bir tünelden geçtim ve sonra
üzerine garip semboller kazınmış büyük bir odaya girdim.
zemin. Önümde bir yaratık duruyordu. Ateşten yapılmış görünüyordu,
insan şeklindeydi ama parlayan bir cildi ve saçları vardı, şüphesiz
insan değildi.*

*Karşısında, odanın sonunda, tüm sembollerin ötesinde, kısa bir taş
sütunun yanında kızıl saçlı, sade görünümlü bir adam duruyordu.
Sütunun üzerinde bir kılıç vardı ve adam kılıcın üzerinde bir şeyler
okumaya .*

*"Bana en çok ihtiyacı olanlar için. Bu ne anlama geliyor?" diye
sordu.*

"Cevaplayamayacağım bir soru daha," dedi yaratık.

*"Licanius ne demek? Kulağa Darecian gibi geliyor. En azından
bana bu kadarını söyleyebilirdin," dedi adam.*

"'Kader'. Çevirisi daha spesifik ama sizin dilinizde 'kader' anlamına geliyor," dedi yaratık.

Adam başını salladı ve kılıcı eline aldı. Sanki bir su havuzundaki yansımaya bakıyormuşum gibi bir an parıldadı ve sonra tamamen kayboldu. Hâlâ diğer her şeyi görebiliyordum -odayı, yarattığı- ama o yok olmuştu.

Bildiğim sonraki şey saraya geri döndüğümdü ve sahneyi hemen tanıdım - tıpkı diğer zamanlardaki gibiydi. Fessi, Erran ve Ashalia yanımda diz çökmüşlerdi. Sarayın içindeydik.

Kilitli odadaydım ve yerde yatıyordum; aşağı baktığımda birçok yaramdan kan aktığını görebiliyordum. Acı keskindi ama hızla azalıyordu.

Başımın hafıflediğini hissettim ve sonra baş dönmesi çok fazla oldu. Görüntü sona erdi.

Asha sersemlemiş bir halde arkasına yaslandı.

Şimdi mantıklı geliyordu. Kol'un bu kadar kaba olmasına ve ilk tanıştıklarında bu kadar endişeli görünmesine şaşmamalıydı.

Yavaşça uzanıp masasının çekmecesini açtı ve Dük'ün iki gün önce kendisine verdiği sayfa demetini bulana kadar karıştırdı. Onu çıkardı, etrafındaki ipi çözdü ve sayfaları teker teker çevirdi.

Çok geçmeden Kol'un birkaç hafta önce yazdığı başka bir yazıyı buldu:

Bir soyunma odasındaydık. Fessi, Erran ve tanımadığım bir kız. Hepsi diz çökmüş, üzgün görünüyordu. Göğsümde dayanılmaz bir ağrı vardı ve aşağı baktığımda birkaç yaradan kan aktığını görebiliyordum. Fessi umutsuzca yardım etmeye çalışıyordu ama diğerlerinin gözlerinden artık çok geç olduğunu görebiliyordum.

Birden başımın döndüğünü hissettim; oda döndü ve acı azaldı, yerini bir tür rüya benzeri duruma bıraktı. Elimden geldiğince kendimde kalmaya çalıştım ama bunun bir faydası olmayacağını da biliyordum. Sonunda Fessi'ye bir şey söyledim, ne söylediğimi hatırlamıyorum. Umarım anlamlı bir şeydir.

Gözlerimi kapattım ve görüntü sona erdi.

Asha dehşet içinde uzun bir süre sayfaya baktı. Bunun bir doğrulama olmadığını biliyordu -bunun için başka bir Augur tarafından görülmesi gerekiyordu- ama Kol bunu iki kez gördüyse, bunun sadece bir rüya olmama ihtimali yüksekti.

Kendini hasta hisseden Asha diğer kâğıtları karıştırmaya başladı. Fessi'nin narin elindeki bir yazı gözüne çarptı:

Geceydi ve yabancı bir şehirdeydim. Her şey taştan yapılmıştı ve hepsi siyahtı - yollar, duvarlar, her şey. Sanki Ateş her yakıp kavurmuştu. Gökyüzü de olması gerekenden daha karanlıktı -belki de sadece bulutluydu ama sanki orası hep böyleydi.

Sokaklar boştu ama ben olabildiğince hızlı koşuyordum. Yine de zaman içindeki geçişimi değiştirmiyordum. Belki de bir sebepten dolayı yapamıyordum? Mümkün olduğunca sessiz olmaya çalışıyordum ama ayak seslerimin kaldırım taşlarında yankılanmasını engelleyemiyordum ve bu küçük ses bile bir yerde bağırarak kadar iyiydi.

Sonra arkamdan bir hırıltı geldi ve döndüğümde büyük bir kurt köpeği gördüm, o kadar büyüktü ki yüzü benimkiyle aynı boydaydı. Gözlerinde garip bir şey vardı - sanırım bir hayvan için fazla zekiydiler. Yaratık bana doğru geldi ve kaçmak için döndüm ama önümde bir tane daha belirdi. Sanki gidecek bir yerim olmadığını biliyormuş gibi yavaşça, acele etmeden ilerlediler. Yardım için çığlık attım ama kimse gelmedi.

İlk yaratık sonunda saldırdı ve hissettiğim son şey dişlerinin boynumu ısırması oldu.

Bundan kısa bir süre sonra, Erran tarafından daha eski bir giriş yapıldı:

Komutanı görmek için tam zamanında bir imgelemde olduğumu fark ettim.

Hael karnıma bir hançer sapladı ve bana bir şeyler bağırdı.

Sonra uyandım, saraydaki bir kilitli odanın zemininde yatıyordum. Her yerde kan vardı; yüzümün olduğu yerde rahatsız edici derecede büyük bir kan birikintisi vardı. Yönümü bulmakta zorlandım ama karnımı kontrol ettiğimde herhangi bir yara yoktu. Kanın çoğu burnumdan gelmiş gibi görünüyordu... ve belki de kulaklarımdan, ki bunun garip olduğunu düşündüm. Her yerim ağrıyordu ve kendimi güçsüz hissediyordum, midem bulanıyordu.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama bunun kötü bir fikir olduğu ortaya çıktı. Tekrar yere yığıldım ve her şey karardı.

Tekrar uyandığımda, bilmediğim bir yere götürülüyordum. Avlu. Orada darağaçları vardı, bu da ne yazık ki onlara takılıp kaldığım ve diğer işlerimle pek ilgilenmediğim anlamına . çevreliyordu. Cellat yanına dizilirken bizi izledi ve hepimiz itaatkâr bir şekilde bize tahsis edilen ipin önünde durduk. Neden mücadele etmediğimden emin değilim ama etrafa baktığımda insanlar da olanları kabullenmiş görünüyorlardı. Kimseyi tanıyamadım. Buna sevindim mi üzüldüm mü emin değildim.

Cellat aşağı inerken hepimiz sessizce orada durduk. ipi boynumuza geçirip sıkıyordu. Onu bir tür mesafeli hayranlıkla izledim - profesyonel görüldüğüne sevindiğimi düşündüğümü hatırlıyorum, çünkü bu berbat etmek isteyeceğim türden bir şey değildi.

Avluya baktım ama boştu. bir şeyi izleyen bir kalabalık olması gerekmez miydi? Tanıklar? Yine de o anda bunu garip bulmamıştım.

Sonra ayaklarımın altındaki kapak açıldı ve bir anlığına düşmenin ani heyecanını yaşadım. Her şey tekrar karardı ama bu sefer kalıcı olduğundan oldukça eminim.

Asha büyülenmiş ve dehşete düşmüş bir sessizlik içinde kâğıt yığınına incelemeye devam etti. İmgelemlerin çoğu önemsizdi: ertesi gün neler olacağı, tartışmalardan ya da kişisel anlardan kesitler, ama gerçek bir önemi yoktu. Yine de aralarında, üç Augur'un her birinden tekrarlanan açıklamalar buldu - Fessi tarafından yazılmış üç aynı görü ve Kol'dan iki görü. Erran'ın idamla ilgili imgelemi de tekrarlanmıştı ama Komutan Hael -her kimse o- tarafından bıçaklanmasıyla ilgili ilk kısım tekrarlanmamıştı.

Sayfalara bakarken ürperdi. Kendi ölümünü görmek nasıl bir şey olmalıydı? Üçü de için herhangi bir zaman çizelgesi belirleyememişti ama bunu bir lütuf olarak mı yoksa bir lanet olarak mı değerlendireceklerine karar veremiyordu.

Bir süre sonra Kol'un en yeni görüşünü diğerleriyle birlikte dosyaladı ve kilitledi.

masasının çekmecesinde. Yorgundu ve tekrar kalkmasına sadece birkaç saat vardı.

Yine de uyuması uzun zaman aldı.

* * *

Bir el onu omzundan sarsınca Asha inledi. "Git başımdan Michal," diye mırıldandı.

"Michal değil."

Asha gözlerini zorla açtı. "Erran?" Çarşafı biraz daha çekti. Genç adam ona mahcup bir sırıtış attı. "Özür dilerim. Kapıyı çalmayı denedim." "değil." Asha yüzünü yavaşça kendine geldi. "Ne oldu?"

Saat kaç?"

"Şafaktan birkaç saat önce." Erran esnedi. "Hiçbir canlının uyanık olmaması gereken bir zaman, biliyorum. Ama Temsilciniz hepimizin tahmin ettiğinden daha zor bir görev yöneticisi."

"Bunu bana söylemek zorunda değilsin." Asha başını salladı. "Neden buradasın?"

Erran cebinden bir kâğıt çıkarıp Asha'ya uzattı. "Acil bir şey yok," diye onu rahatlattı. "Bu sadece yapabileceğim tek zamandı size ulaştırmak için. Temsilci Alac sizi bu kadar meşgul ederse, korkarım gece geç saatlerde daha fazla rahatsız edilebilirsiniz. Kapınızın altından öylece geçiştirebileceğimiz türden bir şey değil."

Asha başını salladı. "Tabii ki."

Erran öksürdü, sonra eliyle kapıyı işaret etti. "Uyumana izin vermeliyim," dedi özür dileyerek. Döndü.

"Erran."

Genç adam durdu. "Evet?"

"Dün gece diğer imgelemleri okudum. Günlükte olmayanları."

Erran döndü ve birkaç dakika boyunca sessizce onun yüzünü inceledi.

"Sorularınız var," dedi sonunda.

Asha başını salladı ve Erran'ın ne gördüğünü hatırladı. "Nasıl... bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

Erran dudağını ısırды. "Temsilciyle görüşmen ne kadar sürer?" Asha omuz silkti. "Bir saat mi?"

"Bu kadar zaman yeter o zaman. Giyin hadi. Sana bir şey göstermek istiyorum."

". " Erran kıpırdamayınca Asha önce ona, sonra da kapıya baktı.

"Ah. Özür dilerim." Erran kızardı, sonra çıktı.

Asha aceleyle giyindi ve kısa süre sonra Erran'a odasının dışında katıldı. "Peki nereye gidiyoruz?"

Erran başını sallayarak Kilitli Oda dışında bir şey söylemek istemediğini belirtti. "Göreceksiniz."

Birkaç dakika boyunca yürüdüler ve giderek çıplaklaşan bir dizi koridordan geçtiler. Sarayın bu bölümü daha eskiydi ve belli ki daha az kullanılıyordu; çok geçmeden ayaklarının altındaki halı bile yerini sert gri taş bırakmış, arada bir açılan pencereler yok olmuş ve her yer toz içinde kalmıştı. Sadece Erran'ın el feneri ışık veriyordu.

"Saray Ilin Tora'ya bakıyor," diye açıkladı yürürken. "Bu geçitler Tol Athian gibi doğrudan dağın içine oyulmuş ama İnşaatçılar tarafından değil, sıradan insanlar tarafından yapılmış."

Asha başını salladı; geçitler iyi yapılmıştı ama farklılıklar da barizdi. Birden aklına Jin'le yaptığı benzer yolculuk geldi ve yutkundu. "Burada ne var?"

"Eski zindanlar. Depo odaları." Omuz silkti. "Sarayın bu bölümünü artık kimse kullanmıyor. Daha derin geçitlerden bazıları yıllar önce çöktü ve alana ihtiyaç duyulmadığı için bakım maliyeti, mevcut olmasının faydalarından daha ağır bastı."

Asha etrafına bakındı, ani bir ürperti onu titretti. Buradaki duvarlar daha yakındı, sertti ve titreyen turuncu meşalenin gölgesinde belirliyordu. "O zaman neden buradayız?"

Erran, üzerinde anahtar deliği sembolü olan büyük, kalın görünümlü meşe bir kapının önünde durdu ve cebinden bir anahtar çıkardı. Kapının bariz yaşına rağmen, anahtar iyi yağlanmış bir tıkırtıyla döndü ve kapı ses çıkarmadan açıldı.

"Bunun için," dedi Erran.

Asha, bir odadan çok bir depo gibi olan geniş odaya girdiğinde etrafına şaşkınlıkla baktı. Meşale ışığı çatıya ulaşmıyordu ve duvarların ne kadar geriye gittiğini söylemek mümkün değildi. Sıra sıra dizilmiş raflar karanlığa doğru uzanıyor, her birinde çeşitli nesneler bulunuyordu.

"Burası neresi?"

Erran kapıyı kapattı. "Yönetimin 'tehlikeli' Üstün Yetenekli eserleri stoku. Savaşın başından beri okullardan ve Tol'lardan el koydukları her bir şey."

Asha birkaç saniye boyunca boş gözlerle ona baktı. "Bunların hepsi *Gemi* mi?" diye sordu inanamayarak ve raflardaki çok çeşitli nesneleri işaret etti.

"Çoğunlukla. Yakılamayacak kadar değerli olduğu düşünülen bazı kitaplar var. Tehdit oluşturdıkları için değil de inat olsun diye el konulan pek çok şey var. Ama elinize bir şey alırsanız, bunun bir Gemi olma ihtimali yüksek."

Asha şaşkınlıkla başını salladı; İdare'nin Kaplara biçtiği fiyat düşünüldüğünde, bu odanın içindekiler yüz binlerce altını temsil ediyordu. Belki daha fazla. "Sen nasıl..."

"İdarecilerin başının bizim tarafımızda olmasının pek çok faydasından biri. Elocien'in dışında buraya girebilen tek bir kişi var, o da Yönetim'in saraydaki baş danışmanı Ionis. Gerçi buraya nadiren gelir, o yüzden güvende olmalıyız."

Asha raflardan birine daha yakından baktı. Üzerindeki eşyalar yeterince zararsız görünüyordu. "Bunlar ne işe yarıyor?"

"Her türlü şey. Yönetim silah olarak kullanılabileceğini düşündüğü her şeyi aldı ama neredeyse yarısına el konuldu çünkü Tol'lar ne işe yaradıklarına dair tatmin edici bir cevap veremediler. Bazıları enerji patlaması yapıyor, açık ve basit. Bazıları üç metrelik bir taşta delik açabilir, insanları uyutabilir ya da illüzyonlar yaratabilir." Erran gülümsedi. "Bazıları görünmez olmanızı sağlar."

Asha durakladı. "*Bu* yüzden Tol'un arkasındaki odama geldiğini görmedim." Geldiğinden beri bunu birkaç kez merak etmişti ama diğer sorular her zaman öncelikli olmuştu.

"Sizinle konuşana kadar kimsenin orada olduğumuzu bilmesini istemedik." Erran yakındaki bir rafa doğru ilerledi ve bir torc aldı. Şekli bir Kelepçe'nin kıvrımlı, kıvrımlı şekline benziyordu ama bu siyah değil gümüş renginde parlıyordu. "Kullandığımız şey bu. Biz buna Peçe diyoruz."

Asha kaşlarını çatı. "Peki Elocien bunu nasıl kullandı? Onun bir Rezervi yok."

"Ben de öyle." Erran ona çarpık bir gülümseme verdi. "Bunlar önceden Öz ile doldurulduğu sürece işe yarayacaktır. Dokunacak bir Rezerv olmadan, Öz çürümeden önce yaklaşık bir saat dayanırlar."

Asha kaşlarını çattı. "Rezervim yok da ne demek?"

"Hiçbirimiz Augur değiliz." Erran omuz silkti. "Öz kullanabiliyoruz ama bunu dış kaynaklardan alıyoruz. Bu açıdan Üstün Yetenekliler gibi değiliz."

"Oh." Birden Davian'ın Öz ile mücadelesi çok daha anlamlı hale geldi. Davian'ı ilgilendiren her şey gibi bu düşünce de keskin bir kayıp acısıyla birlikte geldi. "Peki... Mühür sende mi o zaman?"

"Benim yok - sadece bir kerede çok fazla miktarda Öz kullanırsak bir tane alabiliyoruz. Fessi'de de yok ama biz ne olacağını anlayamadan Kol'da oldu. Artık kolunu sürekli kapalı tutmak zorunda."

"Anlıyorum." Asha Erran'ın elindeki meşaleye baktı. Üstün Yetenekli olmayı o ana kadar hiç bu kadar özlememişti.

Erran ön kolunu açtı, sonra torcun açık ucunu koluna dokundurdu. Metal hemen büküldü, akışkanlaştı ve kolu meşale ışığında gümüş renginde dalgalanana kadar derisiyle kaynaştı.

Sonra ortadan kayboldu.

Asha gözlerini kırptırdı. "Erran?"

"Hâlâ buradayım," diye geldi Erran'ın sesi. Birdenbire tekrar görünür oldu, gümüş meşale tekrar elindeydi. Sırtarak ona doğru uzattı. "Denemek ister misin?"

Asha tereddüt etti. Bir yanı bunu çok istiyordu ama içten içe bunun sadece bir hayal kırıklığı olacağını biliyordu. Öz kullanmanın nasıl bir şey olduğunun boş bir yankısı. Başını iki yana salladı.

"Beni neden buraya getirdin?" diye sordu, gözlerini kaçırarak.

Kadının yüzündeki ifadeyi gören Erran'ın gülümsemesi soldu. Kendi kendine başını sallayarak birkaç rafa ilerledi ve ciltli bir kitap buldu. Kitabı sessizce ona uzattı.

"Bu da ne?"

"Savaştan önceki günlük."

Asha elindeki kitaba baktı. "*Augurs*'un Günlüğü mü?"

"Evet." Erran onun için kitabı yavaşça açtı, sonra birkaç sayfayı çevirdi. "Al. Bunlardan bazılarını oku."

Asha öyle yaptı, imgelem sayfalarını tararken kaşları daha da çatıldı. Bir kayıt güneyde Prythe şehrini yok eden bir depremden bahsediyordu. Bir diğeri Ilin Illan'da büyük bir yangın çıktığını ve sarayın Yukarı Bölge'deki diğer binalarla birlikte yanıp kül olduğunu anlatıyordu. Farklı bir öngörü ise bir suikastçının İmparator Uphrai'nin

Doğu İmparatorluğu'nu iç savaşa sürükledi. Her biri uzun, ayrıntılı ve diğer Augur'lar tarafından onaylanmıştı.

"Bunların hiçbirisi olmadı," dedi sonunda.

Erran başını salladı. "Gördüklerimle nasıl başa çıktığımı bilmek ister misin?" Günlüğü işaret etti. "Umarım ben de onlar gibiyimdir. Umarım yanıliyorumdur."

Asha önce ona, sonra da elindeki kitaba baktı. "Yani öngördüğünüz istila..."

Erran telaşla, "Hayır, yanlış bir fikre kapılmayın," dedi. "Fessi'nin, Kol'un ya da benim gördüğümüz *hiçbir* şey gerçekleşmedi." İçini çekti. "Dürüst olmak gerekirse, yanıliyor olabileceğimi sanmıyorum Ashalia. Gördüğümüz her şeyin gerçekleşeceğini varsaymak zorundayız. Ama... bu bana hâlâ umut veriyor. Ve bu da bir şeydir."

Asha kitabı biraz daha çevirdi, biraz afallamıştı. Kitabın sonuna geldiğinde kaşları çatıldı. "Eksik sayfalar var," dedi, sırtın yakınındaki bazı yırtık kenarları işaret ederek.

"Oldukça az," diye kabul etti Erran. "Kuzgunlar Gecesi'nden sonra Günce'yi kim ele geçirdiyse, Yönetim'e teslim etmeden önce onları almış olmalı diye düşünüyoruz. Augurlar ve Kâtipleri öldüğü içlerinde ne olduğunu bilmenin bir yolu yoktu."

Asha başıyla onayladı. Bir süre kitaba göz gezdirdikten sonra geri uzattı. "Teşekkür ederim," dedi içtenlikle. Erran haklıydı. Augur'ların daha önce ne kadar yanıldıklarını bilmek... bir şekilde yardımcı olmuştu. Öngörülerini bir nebze olsun daha az korkunç kılıyordu.

Erran başını eğdi. "Tüm gerçekleri bilmeniz en doğrusu. Artık sen de bizim kadar bu işin bir parçasısın. Bunun mümkün olduğunu bilmen gerekiyor." Günlüğü raftaki yerine geri koydu, sonra da kapıya doğru işaret etti. "Temsilci Alac sizi aramaya gelmeden önce geri dönmeliyiz."

Asha belli belirsiz başını salladı ama aklı başka bir şeydeydi. Etrafında onlardan uzakta uzanan sıra sıra gemilere baktı. "İstila... bunlardan bazıları gelecek olan şeye karşı yardımcı olamaz mı?"

Erran başını salladı. "İlk İlke hâlâ Üstün Yeteneklilerin onları kullanmasını engeller. Hatta çoğu durumda onları şarj etmekten bile... Üstün Yetenekli olmayanlara karşı Esans kullanmak hâlâ niyettir." İçini çekti. "Bu konuyu uzun uzun düşündük, inanın bana. Ancak birçoğunun çalışması için bir Rezerv gerekiyor ve çoğu

Olmayanların da onları kontrol etmek için zihinsel eğitime ihtiyacı vardır. Peçeler bir istisna ve onlardan sadece üç tane var. Neredeyse diğer her şey Üstün Yetenekliler tarafından kullanılmak üzere tasarlandı."

Asha hayal kırıklığına uğramış bir halde başını salladı. "Elbette." Tereddüt etti. "Ayrılmadan önce son bir soru. Komutan Hael kim?"

Erran'ın yüz ifadesi buruştu ve cevap vermesi birkaç saniye sürdü. "Onu görebileceğini sanmıyorum, sadece sıra sarayda dolaşır. Muhtemelen zaten tahmin ettiğin gibi orduda. İri bir adam, kır saçlı, sol gözünün üstünde uzun bir yara izi var?" Tarifin tanıdık gelmediğini görünce rahatsız edici bir omuz silkme hareketi yaptı. "Emin olmak için onu birkaç kez okudum. Benim kim olduğumu bile bilmiyor ve özellikle şiddet yanlısı bir adam değil. Yani... Beni neden bıçakladığına dair hiçbir fikrim yok." Gözlerini yere dikmişti ve Asha onun bu konuda daha fazla konuşmak istemediğini anlayabiliyordu.

"Özür dilerim," dedi Asha. "Burnumu ."

Erran başını salladı. "Hayır, sorun değil. Sadece daha önce hiç kimseyle bu konu hakkında konuşmamıştım."

"Kol ve Fessi bile mi?"

"Özellikle de onlar." Erran bir kaşını kaldırdı. "Görülerimizi tartışamayız, unuttun mu? Aksi takdirde tüm bu sistem anlamsız olur."

"Oh, tabii ki. Bu... zor olmalı." Asha bir an sessiz kaldı. "Peki ya Elocien?"

"Elocien?" Erran bir an için onun ne sorduğunu anlamamış gibiydi. Sonra kısa bir kahkaha attı. "Bu tür şeyler hakkında konuşmak için mi? Hayır, hiç konuşmadık. Sadece... aynı şey değil." Ayaklarını sürüyerek sabırsız görünüyordu. "Gerçekten acele etmeliyiz. İhtiyacımız olan son şey Temsilcinin sabahın bu saatinde nerede olduğunuzla ilgili sorular sorması."

Asha başıyla onayladı. Erran kapıyı arkalarından kilitleyerek odadan çıktılar ve sarayın ana yapısına doğru yürümeye başladılar.

Asha, odasına vardıklarında Michal'in kendisini beklemediğini görünce rahatladı. Erran'a hızlıca veda ettikten sonra Michal gelmeden önce biraz kestirmek için zamanı olup olmadığını merak ederek içeri süzüldü.

Kapı çalındığında yatağına daha yeni tırmanmıştı.

Kendi kendine mırıldanan Asha kapıyı açtığında Michal'in beklediğini gördü. Michal ona memnun bir ifadeyle baktı.

"Çoktan kalkmışsın," dedi onaylayan bir gülümsemeyle. "Bir rutine girdiğini görmek güzel."

Asha onu düzeltmek için ağzını açtı ama sonra başıyla onaylayarak Yaşlı'nın yanına gitti. "Peki bu sabah ne çalışacağız?"

"Aslında biraz daha pratik bir şey." Michal kimsenin dinlemediğinden emin olmak için arkalarına baktı, sonra sesini alçalttı. "Dün gece ilginç bir haber vardı; endişe verici ama aynı zamanda buradaki konumumuzu önemli ölçüde değiştirebilecek bir şey. Kamuoyunda duyulduğunda, baş edebileceğimden daha fazla ziyaretçimiz olabilir. Sizi bazı küçük Hanelerle tek başınıza görüşmeye hazırlamam gerekiyor."

Asha şaşırmış bir halde kaşlarını çatı. "Haberler neydi?"

"Andarra sınırları içinde, kuzeyde bilinmeyen bir ordu görüldü." Michal yüzünü buruşturdu. "Görünüşe bakılırsa istila."

Asha dondu kaldı. Michal hâlâ konuşuyordu ama ne dediğini duymamıştı. Kahinler haklıydı. Ilin Illan'a saldırı yaklaşıyordu.

Bölüm 23

Wirr, Dezia gülerken gülümsemekten kendini alamadı ve onun masmavi gözlerinin eğlenirken nasıl parladığına hayran kaldı.

Diğerlerinden biraz uzakta, kampın görüş alanı içinde oturuyorlardı ama kimsenin konuşmalarını duyabileceği kadar yakın değillerdi. Akşam çöküyordu ve Taeris onlara Deilannis'e ulaşmalarına bir günden az kaldığını söylemişti.

Sonuç olarak grubun keyfi yerindeydi. Sha'teth on gün önce onlarla konuştuğundan beri, karşılaştıkları tek sorun yol boyunca ara sıra Desrielite devriyeleri olmuştu ve bunların hepsinden kolayca kurtulmuşlardı. Taeris ve Nihim geçişlerinin bu kadar kolay olmasından dolayı temkinliydi -her ikisi de sha'teth'in peşlerini bırakmayacağı konusunda ısrarcıydı- ama korkuları havayı bozmak için çok az şey yapmıştı.

Wirr'in ruh hali Thrindar'dan ayrıldıklarından beri olduğu kadar olumluya yakındı. Hâlâ arkadaşları için yas tutuyordu; muhtemelen uzun bir süre daha tutacağını biliyordu. Ama acısı azalıyor, yatışıyordu. Katlanılabilir hale geliyordu. İlk kez, yeniden ilerliyormuş gibi hissediyordu.

Davian'a baktı, arkadaşının da aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak ederken gülümsemesi soldu. Öyle olduğunu umuyordu. Son zamanlarda okul hakkında çok az konuşmuşlardı; yolda geçen günler uzundu ve gerçekten özel bir sohbet için çok az fırsat vardı.

"Onun için endişeleniyorsun." Dezia onun bakışlarını takip etti.

Wirr başıyla onayladı. Diğerleri okulda olanları biliyordu; birkaç günlük yolculuktan sonra her şeyi açık açık konuşmak daha iyi gelmişti. Yine de, herkesin içten sempatisine rağmen, Wirr'in bu konuyu konuşurken kendini rahat hissetmesini sağlayan tek kişi Dezia'ydı.

"Onunla birkaç kez konuşmayı denedim ama... Ne diyeceğimi bilemiyorum. Çok şey kaybetti."

Dezia sessizce, "Senin kadar," diye işaret etti.

"Hayır." Wirr başını salladı. "Benim için de zor oldu ama... o hayatı boyunca o okuldaydı. Mührü almadan önce orada bir hizmetkârdı. O insanlar benim arkadaşlarımdı ama onun ailesiydiler."

Ve Asha da vardı. Wirr'in onun kaybı için hissettiği acıyı Davian'ın on kat daha fazla hissettiğini biliyordu. Ama bu onun paylaşacağı bir keder değildi.

Dezia uzun bir süre ona baktı. "Seni suçladığını düşünüyorsun."

"Nasıl yapamaz?" Wirr usulca sordu. "Yapmadığını söylüyor ama bu benim hatam."

"Bunu kim yaptıysa onun suçu," dedi Dezia nazik bir azarlamayla. "Davian hâlâ yas tutuyor, Wirr-ikiniz de öyle. Bunu ben bile görebiliyorum. Eğer fazla konuşmuyorsa, bu muhtemelen yaşadıklarının üstesinden gelme yöntemidir. Bazı insanların sadece boşluğa ihtiyacı vardır. Bunun sana kızgın olduğu için olduğunu düşünmezdim."

Wirr iç çekti. "Umarım haklısındır."

Bir süre sessizlik oldu, ama bu dostça sessizlikti.

Sonunda Dezia arkasına yaslanıp yıldızları seyretmeye başladı.

"Okula ilk gittiğinizde zorlandınız mı?" Wirr kaşlarını çattı. "Zor muydu?"

"Ilin Illan'dan ayrılmak. Olmadığın biri gibi davranmak." Ona bakmak için başını kaldırdı. "Demek istediğim, Karaliene'nin etrafında çok zaman geçirdim, bu yüzden insanların sarayda size nasıl davrandığını hayal edebiliyorum. Ondan sonra hiçbir şey olamamak..." Omuz silkti. "Zor bir geçiş olacakmış gibi görünüyor."

Wirr başını iki yana salladı ve okulu her düşündüğünde olduğu gibi bir hüznü hissetti. "Belki ilk başta biraz ama Caladel'de bir prens olarak asla sahip olamayacağım şeyler vardı. Ilin Illan'da büyürken hayal bile edemediğim şeyler."

"Ne gibi?"

"Anonimlik. Boş zaman. Gerçek dostluk."

Dezia yavaşça başını salladı. "Sanırım bu takası nasıl yapacağını anlayabiliyorum," diye kabul etti. Başını yana doğru eğdi. "Davian'la bu yüzden mi ayrıldın?"

Wirr homurdandı. "Karaliene de bana aynı soruyu sordu."

"Kuzenin çok anlayışlı olabiliyor."

"Bazen." Wirr başını salladı. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Geldim çünkü Sınır'da, sig'nari'de neler olup bittiğini öğrenmenin önemli olduğunu düşündüm. Ve özellikle de Dav'ın burada yalnız kalmasını istemediğim için. Tüm zekâsına rağmen birçok yönden saftır; daha önce hiç gerçek dünyaya çıkmamıştı. Bana ihtiyacı vardı." Omuz silkti. "Ama yalan söylemeyeceğim. Ilin Illan'a geri dönme, okuldaki arkadaşlarımı geride bırakma ve oraya hiç gitmemiş gibi davranma düşüncesi de pek hoşuma gitmedi. Belki bu kararımı etkiledi, belki de etkilemedi. Bunu söylemek zor."

Birkaç dakika sessizlik oldu, sonra Wirr Dezia'ya döndü. "Peki ya sen?"

Dezia kaşlarını çatı. "Peki ya ben?"

Wirr eliyle etrafını işaret etti. "Kardeşin için geldiğini söyledin ama Evlerden gelen kızların çoğunu hatırlıyorum, böyle bir yolculuğa bir şekilde zorlansalar bile yolun çoğunda tekmeleyip çılgılık atarlardı. Senden tek bir şikâyet duymadım."

Dezia bir kaşını kaldırdı. "Benim hanımefendi olmadığımı mı söylüyorsun?"

Wirr sırtı. "Karaliene ile kalıp Ilin Illan'a kolay bir yolculuk yapma fırsatın olduğunu söylüyorum ama sen bizimle gelmeyi seçtin. Bunun büyük bir kısmının kardeşine olan sadakatinden kaynaklandığını biliyorum, ama bana eve dönmek için can atan biri gibi de görünmüyorsun."

Dezia gülümsedi. "Sanırım bu doğru," diye itiraf etti. Bir an için düşündü. "Saraydaki hayat bazen... zor olabiliyor. Nefret etmiyorum ama geri dönmek için de acelem yok."

"Özel bir nedeni var mı?"

Dezia garip bir omuz silkme hareketi yaptı. "Kralın koruması olmak ve Karaliene ile arkadaş olmak her zaman kolay bir pozisyon değildir."

Wirr yavaşça başını salladı. "İnsanlar seni onu etkilemek için kolay erişilebilir bir yol olarak görüyor... ve belki amcamı da?" çıkarımında bulundu.

"Aynen öyle." Dezia içini çekti. "Çoğu gün birileri beni köşeye sıkıştırmayı başarıyor, şu ya da bu konuda beni ikna etmeye çalışıyor. Bir vergi artırılmalı. Bir yasa değiştirilmeli. Kral bu asilzadenin kötü davranışından haberdar olmalı. Ve her zaman... yardım etmeye karar verirsem benim için 'teşvikler' vardır." Omuz silkti. "Son zamanlarda bu durum, kiminle evlenmem gerektiğine dair önerilere dönüştü. Karaliene onları çevirdikten sonra evler oğullarını benimle evlenmeleri için gönderiyor." Kaşlarını çatı. "En bundan nefret ediyorum. Ve bir

Birçoğu ısrarın fikrimi değiştirmeyeceğini anlamıyor." Wirr kaşlarını çattı. "Seni rahat bırakmayacaklar mı?"

Dezia başını salladı. "Görünüşe göre birçoğuna babaları ne pahasına olursa olsun bana kur yapmalarını söylemiş. Son birkaç ay içinde hayatım boyunca görmek isteyeceğimden çok daha fazla ölümsüz aşk ifadesi aldım." Küçük, esprisiz bir kakhaha attı. "Gerçi bu artık sona erebilir."

"Nedenmiş o?"

Dezia tereddüt etti, utanmış görünüyordu. "Onlardan birini vurdum. Ayrılmadan hemen önce." Durakladı. "Aslında, Karaliene'in onunla ve Aelric'le gelmemde ısrar etmesinin nedeni bu olabilir. Ben... Tel'Shan Hanesi arasında pek popüler değildim."

Wirr ona kuşkulu bir bakış attı. "Vurulmak mı? Yani bir okla mı?" "Kazara ve sadece omzundan. Bir oktan daha fazlası değildi.

Otlamak," dedi Dezia savunmacı bir tavırla. "Denn Tel'Shan. Benim için her şeyi yapabileceğini söyledi, ben de pratik yaparken hedefleri tutacak birine ihtiyacım olduğunu söyledim." Hatırlayınca yüzünü buruşturdu ama ağzının kenarları yine de hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Salak herif bunun bir şaka olduğunu anlamadı. Sonra ona bunun *gerçekten tehlikeli* olduğunu açıklayarak geri adım atmaya çalıştığımda oldukça sinirlendi - bunu yapacak kadar cesur olmadığını söyleyerek ona hakaret ettiğimi söyledi. Ben de ona izin verdim." İç ekti. "Ona vurmak istememiştim elbette ama ilk okta irkildi. Gurur duyduğum bir an değildi, her ne kadar bunu bir şekilde kendisi yapmış olsa da."

Wirr bir an şaşkınlıkla ona baktı, sonra inanmaz bir kakhaha attı. "Bizimle gelmeyi kabul etmene şaşmamalı."

Dezia onu azarlar bir tavırla koluna yumruk attı ama o da gülümsedi.

Wirr kıpırdandı. "Peki Aelric tüm nasıl karşılıyor?"

Dezia sırtıttı. "İyi değil. Ve bir kılıç ustası olduğu için, ağabey olarak oldukça kullanışlı." Gülümsemesi biraz genişledi. "oğu zaman."

Wirr sırtarak karşılık verdi.

Yemek kokuları kendilerine gelene kadar bir süre daha konuştular ve isteksizce diğerlerinin yanına döndüler. Gecenin geri kalanı olaysız geçti ve çok geçmeden Wirr uyumak için uzandı, Dezia'yı her düşündüğünde karnında sıcak bir his hissediyordu.

Yine de aklının bir köşesinde -hatırlaması ne kadar zor olsa da

bazen- konumunun kaçınılmaz gerçeğiydi. O bir kraliyet prensiydi. Zamanı geldiğinde babasının ona hangi kızlarla sosyalleşebileceğini söyleme ihtimali yüksekti. Ya da daha da önemlisi, hangi Saray'a bağlı olması gerektiğini.

Yine de burada, açık havada, soyluların gözlerinden ve sorumluluklarından uzakta hayal kurabilirdi.

* * *

Davian önünde uzanan tozlu düzlüğe kaşlarını çatarak baktı.

Neredeydi o? Bir dakika önce Menaath Dağları'ndan geçen yolda uyumak için yatıyordu; zihni berrak ve keskindi, bir rüyadan bekleyeceği bulanıklık yoktu.

Yönünü bulmaya çalışarak etrafına bakındı. Arkasında sık bir orman vardı ama ağaçlar Desriel'de gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Önünde uçsuz bucaksız bir ova vardı, ortasında bir dağ silsilesi aniden, görkemli bir şekilde yükseliyor, batan güneşe karşı siluet oluşturunuyordu. En yüksek dağ, sanki büyük bir bıçak çekirdeğinden ince bir dilim oymuş gibi ikiye bölünmüştü; turuncu gün batımı doğrudan boşluktan parlıyor, dağın her bir yarısını keskin bir kabartmayla öne çıkarıyordu.

Daha önce buraya hiç gelmemiş olmasına rağmen Davian burayı tanıyordu; birçok ressam bu görüntüyü tuvale aktarmıştı. Ilin Tora'ya bakıyordu.

Dikkatini tekrar ovaya çevirdi. Siyah zırhlı küçük adam grupları, ateş yakıp yemek pişirirken mekanik bir verimlilikle hareket ediyorlardı. Davian onları incelerken kaşlarını çattı. Birçoğu zırhlarına ek olarak miğfer takıyordu ama gözler için bir yarık ya da delik olması gereken yerde sadece pürüzsüz, koyu metal vardı. Ne yaptıklarını görmeleri nasıl mümkün olabilirdi? Yine de her bir adam kendinden emin bir havayla hareket ediyor, hiçbiri görüş eksikliğinden biraz bile rahatsız görünmüyordu. Her yüzün üzerinde tek bir büyük sembol yazılıydı: bir daireyle çevrelenmiş üç dalgalı dikey çizgi. Bir nişan olabilir mi?

Davian bir dakika kadar daha öylece durdu, gözlerini kısmış olanları izliyordu. Her ateşin başında miğfersiz tek bir asker vardı ve diğer adamlar görevlerini yerine getirirken onları izlemekle yetiniyordu. Muhtemelen bir tür komutan, gerçi orada kesinlikle çok sayıda

onları. İzlerken ürperdi. Resmin tamamı... rahatsız ediciydi.

Rüya mı görüyordu? Günün son sıcaklığının hâlâ yerden yayıldığını, havanın kuruluşunu ciğerlerinde hissedebiliyordu. Kendini bileğinden sertçe çimdikledi ve acıyla irkildi.

Hayır, rüya görmüyordu. O buradaydı.

Birden uzun boylu, miğfersiz, otoriter bir havası olan bir savaşçının ateşlerin arasında ilerlediğini fark etti. Geçtiği yerde hareket durdu; onu görmesi mümkün olmayanlar bile işlerinde durakladılar, izlemek için döndüler. Ardında beklentinin sessizliğini bıraktı.

Adam kampın ortasında durdu ve elini kaldırdı; hemen her yerdeki askerler ayağa fırladı, yaptıkları işi bırakıp hevesle ona doğru koşmaya başladılar. Belirgin bir heyecan, elle tutulur bir beklenti duygusu vardı.

Davian'ın düşündüğü şekliyle general, tüm gözler üzerine çevrilene kadar bekledi. Yüz hatları sertti, yara izleri yüzünü bolca kesiyordu. Siyah saçları omuz hizasındaydı ve arkadan bağlanmıştı.

Adamlarına sakince baktı. Gözleri sert ve gururluydu.

"İki bin yıl," dedi, ancak öndeki adamların duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Başını iki yana salladı. "Çok uzun."

Askerler arasında mırıldanmalar oldu ama general elini kaldırarak onları hemen susturdu. Daha dik, daha uzun durdu, duruşunda gurur vardı. Bu kez herkesin duyabileceği şekilde bağırdı.

"Halkımız iki bin yıldır adalet bekliyor. İki bin yıl boyunca hayatta kalmayı, mücadele etmeyi ve fedakarlık yapmayı. Ama nihayet bizim zamanımız geldi! Hapishanemizden kurtulduk. Nihayet kadim düşmanımızla yüzleşmeye hazırız ve ilshara'dan yara almadan geçen sizler bu savaşa gerçekten layıksınız.

"Hepiniz beni tanıyor ya da biliyorsunuz. Benim adım Andan Mash'aan, Lih'khaag'ın Katili, Danaris'in İkinci Kılıcı. Güvenim kalçamdaki çeliğe ve yanımdaki adamlara. İnancım Koruyucunun planlarına ve onları gerçekleştirme kararlılığımızdır."

Davian'ın istemsizce bir adım geri atmasına neden olan bir şiddetle onlara baktı. "Tüm bunların üzerine, adım ve onurum üzerine, hayatımın kendisi üzerine yemin ederim ki, size tek bir şey söyleyeceğim. Buradaki görevimiz tamamlandığında, bu ülke yanacak. Nehirleri kıpkırmızı akacak. Orduları ayaklarımızın altındaki toz gibi olacak. Kadınları çığlık atacak ve çocukları ağlayacak."

Kılıcını kaldırdı ve gözlerindeki ateşle son kez haykırdı. "Andarra düşecek. İntikamımızı alacağız."

Onay kükremesi Davian'ın kulaklarında bir dalga gibi yuvarlandı.

* * *

Davian öğleden sonra sıcağına rağmen

titredi.

Gün ilerledikçe yol kaybolmuş ve orman sıklaşmış, neredeyse geçit vermez hale gelmişti; yüzlerce yıllık bozulmamış büyümenin içinden yukarı doğru ilerlerken onları yavaşlatıyordu. Burada ormanla ilgili tedirgin edici bir şey vardı; gölgeler ağaçların hareketine uymayan şekillerde kıvranıyor ve yer değiştiriyordu ve sanki her an gözler üzerlerindeymiş gibi hissediyorlardı. Ağaçlar kalındı, eğilmiş ve bükülmüştü, sanki izinsiz girmelerine gibi üzerlerine dikilmişlerdi. Hiç kuş ötmüyordu ve Davian sabahın erken saatlerinden beri başka bir vahşi yaşam sesi duymamıştı.

Önceki gece gördüğü tuhaf rüyadan kimseye bahsetmemişti, Wirr'e bile. Bütün sabahı kendine bunun bir anlamı olmadığını söyleyerek geçirmişti - Taeris'in Sınır'ın ötesindeki tehlikelerden bahsetmesi bir şekilde buna neden olmuştu - ama içten içe bunun doğru olmadığını biliyordu. Her ayrıntıyı sanki gerçekten yaşamış gibi hatırlıyordu. Rüyalarını *hiç* hatırlamıyordu.

Bilgiyi görmezden gelmek için elinden geleni yapsa da, gördüğü şey Öngörü olmalıydı.

Bazı açılardan bu gelişme aslında hoş bir dikkat dağınıklığıydı, odaklanacak başka bir şeydi. Thrindar'dan beri düşünceleri sık sık Asha'ya kayıyordu. Onun yüzünü, gülümsemesini hayal ediyor, sonra da bu anıların yarattığı şiddetli, sızılı acı karşısında dişlerini sıkıyordu.

Onu özlemişti. Onunla bir daha asla konuşamayacak, ona gerçekten neler hissettiğini söyleme fırsatı bulamayacaktı. Sahibe Alita'nın, Talean'ın ve diğerlerinin ölümüne hâlâ derin bir üzüntü duyuyordu ama Asha'yı düşünmek her zaman daha kötü, her zaman daha yoğundu.

Gruba liderlik eden Taeris birkaç sarmaşığı daha yararlanarak uçurum gibi görünen bir tepeye çıkarken başını kaldırıp baktı. Yaralı

Adam durdu ve yarı rahatlamış, yarı endişeli bir ifadeyle diğerlerine döndü.

"," diye duyurdu.

Davian tepeye ulaştığında, gördüğü manzara karşısında gözleri fal taşı gibi açıldı ve sorunları bir anlığına unuttu.

Neredeyse dik olarak tanımlanabilecek kadar dik olan aşağı doğru bir eğimin kenarındaydılar; birkaç kırık merdiven seti, aşağıdaki küçük bir köyün kalıntıları gibi görünen yere doğru keskin bir şekilde aşağı doğru ilerliyordu. Sokaklarda hiçbir hareket görünmüyordu; binalar, her birinin çatısı ve en az bir duvarı eksik, ufalanan kabuklardan ibaretti. Solmakta olan ışıkta durgunluk ürkütücüydü.

Bir grup evin ötesinde, yer uçsuz bucaksız bir uçurumun içinde kayboluyordu; uzaktan gürleyen suyun sesi durdukları yerde bile yankılanıyordu. Davian bu uçurumun kenarına gittiğı takdirde aşağıya bakabileceğini ve Lantarche Nehri'nin beyaz, çalkantılı sularını çok aşağıda görebileceğini fark etti.

Devasa bir köprü, yoğun sisin içinde kaybolmadan önce uçurumun üzerinde en az yüz metre, belki de daha fazla uzanıyordu. Günün son ışıklarıyla parıldayan beyaz bir taştan yapılmıştı; hiçbir çatlak ya da ek yeri yoktu, sanki her şey devasa bir kaya parçasından oyulmuş gibiydi. Bu mesafeden bakıldığında, beş adamın rahatça yürüyebileceğı kadar geniş görünüyordu -belki de daha da geniş. Uzunluğuna rağmen Davian herhangi bir destek görememişti; sonunda gözden kaybolana kadar pürüzsüz, düz bir çizgi halinde uzayıp gidiyordu.

Ancak onu duraklatan sis oldu. Doğal olmayan bir şekilde kalın ve karanlık olan sis, uçurumun ortasında bir kefen gibi asılı duruyordu; azalan güneş ışığını yutuyor, tüm manzarayı olması gerekenden daha soğuk ve karanlık hissettiriyordu. Davian ona bakarken birdenbire içindeki belli belirsiz şekilleri seçebildiğini fark etti: evlerin ve şehirdeki diğer yapıların tepeleri. Eğer bunları görmemiş olsaydı, vadinin iki yakası arasında herhangi bir şey olduğuna inanmayabilirdi.

"Deilannis," diye mırıldandı Wirr yanında şaşkın bir sesle.

Taeris atından indi. "Atları bırakmak zorundayız," diye üzüntüyle gözlemledi.

"Hayatta kalabilecekler mi?" diye itiraz etti Dezia.

"Yola geri dönmeleri için büyük bir şans var." Taeris

Aşağıdaki şehre bakmak zorunda kalmamak için gözlerini devirerek usulca kişneyen kendi bineğini işaret etti. "Hayvanların burayla ilgili bir hissi var; buradan mümkün olduğunca çabuk uzaklaşmak istiyorlar. Bu hissi kaybettiklerinde, birilerinin onları bulacağı yere geri dönmüş olmalılar."

Dezia itiraz edecekmiş gibi baktı ama sonra dar, yıkık dökük basamaklara bir kez daha baktı ve sessiz kaldı. Rahatça taşıyabilecekleri kadar yiyecek ve su alarak bineklerini boşaltmaya başladılar. Taeris her atı sırayla hızlıca besledi, sonra da yollarına devam etmeleri için bir tokat attı. Tahmin ettiği gibi, hayvanların fazla motivasyona ihtiyacı yoktu, insanların ormanda açtığı patika boyunca düzenli bir tırısla geri döndüler.

Grup, uçurumun kayalık kenarlarına kazınmış çok sayıdaki merdivenden dikkatle aşağı indi. Basamaklar dar ve oldukça dikti; Davian kaymamaya dikkat ederek her birine odaklanmaya zorladı kendini. Otlar ve yabani otlar uzun zaman önce taştaki çatlaklardan sızmaya başlamıştı; merdivenler bir zamanlar şüphesiz iyi bakılmış olsa da, şist ve diğer gevşek molozlar artık inişi tehlikeli bir girişim haline getiriyordu.

Sonunda güvenli bir şekilde dibe doğru yol aldılar. Lantarche'in gürültüsü artık daha yüksekti, ancak havada doğal olmayan bir şekilde başka sesler yoktu. Güneş ufkun altına kaymıştı ve binaların karanlık, boş kabukları dar sokaklarda ilerleyen gruba parlıyordu. Arada bir esen rüzgâr, her nasılsa hâlâ menteşeleri üzerinde duran gevşek bir pencere panjurunu uçuruyor, herkesin irkilmesine ve endişeyle etrafına bakmasına neden oluyordu.

"Belki de bu gece burada kamp kurmalı ve sabah Deilannis' geçmeliyiz," diye önerdi Aelric.

Taeris tereddüt etti, sonra isteksizce başını salladı. "Şehri denediğimizde dinlenmiş olmaktan zarar gelmez," diye kabul etti.

İlkel bir kamp kurdular ve etraflarındaki terk edilmiş kasabanın uğursuz hissini görmezden gelmeye çalışarak yerleştiler.

Birkaç saat geçmişti ki Davian'ın ensesinde hissettiği bir karıncalanma oturduğu yerde dönmesine neden oldu. Yukarı baktı; uçurumun kenarındaki merdivenlerin tepesinde, solmakta olan ışığa karşı silüet halinde iki figür duruyordu. Rüzgâr esiyordu ama pelerinleri hareket etmiyor gibiydi.

"Taeris," dedi gözlerini olay yerinden ayırmadan.

Taeris Davian'ın görüş alanını takip etti ve keskin bir nefes aldı. "Köprüye git. Koşun."

Davian birkaç saniye daha olduğu yerde sabit bir şekilde oturdu. Figürler hareket etti.

Birdenbire merdivenlerden inmeye başladılar; gelişigüzel, neredeyse tembelce hareket ediyor gibiydiler ama ilerleyişleri korkunç derecede hızlıydı. Bir ışık parlaması oldu ve Davian'ın önündeki toprak patlayarak onu şeyl tuttu.

Harekete geçti, o ve diğerleri ayağa fırlayıp koşmaya başladılar.

Köprüye çoktan yaklaşımlardı. Davian köprünün kenarına ulaşmasının yirmi saniyeden fazla biliyordu ama bu sonsuzluk gibi gelmişti; etrafından güç patlamaları geçiyordu, bunlardan herhangi biri ona çarpsa vücudunu paramparça edebilirdi. Zaten çürümekte olan bazı evler, temellerine çarpan ışık huzmeleriyle tamamen çöktü ve havaya toz ve kum bulutları saçtı.

Köprüye en son ulaşan oydu; tereddüt etmeden köprünün pürüzsüz yüzeyine koştu, aşağıdaki Lantarche'in uğultusu kulaklarında çınliyordu. Birkaç adım sonra ayağı kaydı ve yuvarlandı. Taş o kadar pürüzsüzdü ki derisini sıyırmadı bile; yuvarlanarak ayağa kalktı.

Sha'teth'lerin ne kadar geride olduğunu görmek için döndü ve dehşet dolu bir çığlık attı.

İki figür köprünün en ucunda, Davian'a bir metreden daha az mesafede duruyordu. Gölgeler yüzlerini gizliyordu ama Davian bakışlarındaki kötülüğü, hayal kırıklığını hissedebiliyordu. Belli belirsiz, arkasında birinin ona seslendiğini duyabiliyordu -Aelric, diye düşündü- ama tüm duyuları önündeki siyah pelerinli yaratıklar tarafından tüketilmişti.

Davian uzun bir an için öleceğinden emin oldu.

Sonra da olabildiğince hızlı bir şekilde geri çekildi. Sha'teth orada öylece durmuş, onu izliyordu. Esans okları durmuştu.

Arkadan bir el omzunu sıktı; Taeris'in eli olduğunu anlamadan önce kalbi hızla çarparak sıçradı.

"Ne yapıyorlar bunlar?" Davian fısıldadı, gözleri hâlâ sha'teth'e sabitlenmişti.

"Ya karşıya geçemiyorlar ya da geçmeyi reddediyorlar," diye pufladı Taeris, koşmaktan nefesi kesilmişti. Omzunun üzerinden sislerle kaplı şehre doğru baktı. "Çürüme Yasası köprülerin kenarlarından içeriye doğru çarpıtılmış durumda.

Eğer bize şimdi Öz ile saldırmaya çalışırlarsa, bize ulaşmadan önce basitçe... çözüleceğini biliyorlar."

"Ama neden kendilerini göstermek için bu zamana kadar beklediler?" diye sordu Dezia, şaşkın bir ifadeyle. "Neredeyse iki haftadır izimizi sürüyorlardı."

"Belki de başından beri bizi şehre girmeye zorlamaya çalışıyorlardı." Köprünün kenarındaki yaratıkları endişeyle izleyen Caeden'dı. Kimse buna bir şey demedi ama bu ihtimal bile Davian'ın tüylerini diken diken etti.

Taeris başını salladı. "Hayır. Birincisi ikincisini bekliyor olmalı. Buraya çok geç geldi." Sha'teth'e bakarken dudağını ısırđı. "Önce Andarranca konuşuyor. Sonra da bizi kaybetme riskini göze alarak takviye bekliyor. Bir hayatta kalma içgüdüsü. Farklı bir şeyler *var*," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine.

Birden yaratıklardan biri -Davian hangisinin olduğunu anlayamadı-konuştu. "O bize ait Taeris Sarr," diye tısladı. "Onu teslim edersen yaşayabilirsin." Ses kızgın ya da ısrarcı değildi. Duygudan tamamen yoksundu.

Taeris sadece diğer yönü işaret etti. "Onları görmezden gelin," dedi sessizce. "Hadi gidelim."

Kimse şikâyet etmedi ve uzun, açık köprü boyunca sessizce ilerlemeye başladılar. Bir dakika sonra Davian arkasına baktı. Sha'teth'ler hâlâ orada durmuş, izliyorlardı.

Sonra sisler etrafını sararak yaratıkları ve ıssız kasabayı gözden gizledi.

Başını tekrar öne çevirdi ve kalın beyaz bulanıklığa baktı. Deilannis'e ulaşmışlardı.

Bölüm 24

Wirr derin bir nefes aldı, kalbi hâlâ çarpıyordu.

Omzunun üzerinden gergin bir bakış fırlattı, sislerin nihayet sha'tethleri ve onların rahatsız edici bakışlarını gözden gizlediğini görünce rahatladı. Köprünün sonu ileride görünür hale gelince adımlarını biraz yavaşlattı, nefesi kesildi. Merdivenler keskin bir şekilde aşağıya doğru iniyordu; aşağıda, sisin içinde uzanan yüzlerce terk edilmiş binanın çatıları pusun içinden zar zor seçilebiliyordu.

Taeris merdivenlerin tepesinde yavaş yavaş durdu ve herkes takip etti. Wirr şehre bakarken istemsizce öksürdü. Buradaki atmosfer daha yoğun, nemli ve nefes alması zordu. Deilannis'in havası dışarıdan görüldüğünden daha da ağır ve baskıcıydı.

"Güvende miyiz?" Wirr Taeris'e sordu.

Taeris etrafındaki yasaklayıcı sislere baktı, sonra başını salladı ama yüz ifadesi hâlâ asıktı. "En azından sha'teth'ten."

Dezia titreyerek Wirr'in yanına doğru yürüdü. "Ya geçmeyi başarırsak ve diğer tarafta bizi bekliyorlarsa?"

"Olmayacaklar. Herhangi bir yönde en az iki yüz mil boyunca bir geçiş yok. Hızlarıyla bile oraya varmaları birkaç gün sürer." Taeris durakladı, sonra çantasını karıştırarak dört Kelepçe çıkardı. "Daha ileri gitmeden önce..."

Wirr iç çekti. "Bunlar gerçekten gerekli mi?"

"Bunu zaten konuşmuştuk," dedi Taeris, ses tonu sertti. "Hepinizin bir tane takması gerekiyor. Sözleşme sizi hissetmemi sağlayacak - eğer ayrılırsak, sizi bulabilmemin tek yolu bu."

Aelric Kelepçe'ye bariz bir hoşnutsuzlukla baktı. "Bizi bulamazsan ne olacağı konusunda hâlâ endişeliyim. Hayatımın geri kalanında o şeyi takmak istemiyorum."

Taeris uzun uzun iç geçirdi. "Eğer seni bulamazsam ya ben ölmüş olacağım ki bu durumda Kelepçe kendiliğinden çıkacaktır ya da sen ölmüş olacaksın ki bu durumda pek de umurunda olmayacak."

Dezia kardeşini iterek kolunu sıvadı. "Biliyoruz. Bunu yapmaktan mutluluk duyuyoruz," dedi Aelric'e ters ters bakarak.

Taeris hiçbir sorun yokmuş gibi başını salladı ve Kelepçeyi Dezia'nın bileğine dokundurdu. Torc kendini mühürlerken genç kadın ona baktı ve hafifçe dokundu. "Kendimi farklı hissetmiyorum," diyerek Aelric'i rahatlattı.

Aelric tereddüt etti, sonra isteksizce kendini aynı işleme teslim etti. Takıldıktan sonra bükülmüş metal bandı sinirli bir şekilde çekiştirdi ama herhangi bir kötü etkiye maruz kalmış gibi görünmüyordu. Davian onu izledi ve sonra Taeris son Kelepçeyi Wirr'e uzatarak öne gelmesini işaret etti.

"Peki ya Nihim?" diye sordu Wirr, rahibin bir Nihim'i olmadığını fark ederek. Taeris başını salladı. "Yeterince Kelepçe yok." Wirr'e döndü Nihim. "Eğer ayrılırsanız..."

"Sorun değil," dedi Nihim. "Deilannis'in haritalarını inceledim. Eğer böyle bir şey olursa, geçiş yolunu bulabilirim."

Taeris ve Nihim birbirlerine öyle kısa bir bakış attılar ki Wirr hemen hayal görüp görmediğini merak etti. Sonra Taeris tekrar ona döndü. "Sıra sende."

Wirr iç çekti. Prangalardan nefret ederdi. Bazı Üstün Yetenekliler kadar kötü etkilenmemişti ama ne zaman bir pranga taksa kendini daha yavaş, daha güçsüz hissediyordu. Kolunu uzattı ve Taeris meşaleyi koluna dokundurdu.

Acı Wirr'in başını delip geçti.

Dizleri bükülürken istemsiz bir çığlık attı; kolunun etrafında sürünen metale umutsuzca tırmandı ve onu koparmak için elinden geleni yaptı. Nefes almak zordu...

Ve sonra köprünün serin, pürüzsüz taşında yatıyordu. Birkaç uzun, titrek nefes aldı, etrafına toplanmış, yüzleri endişeyle gerilmiş herkesi görmek için görüşü açıldı. Taeris onun yanında diz çökmüştü, Kelepçe tekrar elindeydi, yüzü solgundu.

"Wirr. Beni duyabiliyor musun?" Taeris acilen sordu. "İyi misin?" Wirr inleyerek bir dirseğinin üzerine çıktı. "Biraz başım dönüyor ama... Ben

Sanırım iyi olacağım."

Taeris rahatlayarak nefes verdi. "Güzel." Kaşları çatıldı. "Ne oldu? Daha önce bir Kelepçeye karşı hiç böyle bir tepki verdiniz mi?"

"Asla." Wirr Davian'ın yardımıyla ayağa kalktı. "Bazen biraz titrerim ya da midem bulanır ama bu..." Ne diyeceğini bilemez bir halde başını salladı.

Birkaç dakika sessizlik oldu.

"Bunları giymeli miyiz?" Aelric endişeyle sordu.

"Wirr' ne olduysa Kelepçe'yi takar takmaz oldu. İyi olacaksın," dedi Taeris ve soruyu geçiştirdi. Gözleri Wirr'den hiç ayrılmadı.

"Sanırım Deilannis'i Kelepçe olmadan riske atmam gerekecek," dedi Wirr, hâlâ biraz sersemlemiş bir halde.

"Sanırım öylesin," diye kabul etti Taeris. "Sadece... biz şehirdeyken Esans kullanmaya kalkma. Hiçbir koşul altında."

Wirr kaşlarını çatı. "Burada hiçbir etkisi olmadığını söylediğini sanıyordum."

". Ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yok." Taeris alnını ovuşturdu. "Tek bildiğimiz, bunun bir tasarım olduğu. Esans burada bir şekilde tehlikeli olabilir."

"Ya da burayı koruyan her neyse onu çekebilir," diye belirtti Caeden.

"Kesinlikle." Taeris başıyla Caeden'i onayladı. "Ne olursa olsun nedenler - eğer bir Kelepçe takmayacaksanız..." "Dikkatli olacağım," diye söz verdi Wirr.

"Güzel." Taeris ona değerlendirici bir bakış attı. "Yürüyebilir misin?"

Wirr başını salladı; başı hâlâ ağrıyordu ama diğer her şey normal işliyor gibiydi. "İyi olacağım."

Taeris Nihim'e döndü, elindeki Kelepçeyi uzattı ve kaşlarını kaldırdı.

"Mümkün değil," dedi Nihim kararlılıkla.

Taeris'in yüzünde hayalet gibi bir gülümseme belirdi. "O halde harekete geçmeliyiz." Diğerlerine döndü. "Konuşmayı minimumda tutun. Burada her ne varsa, dikkatini çekmek için mümkün olduğunca az şey yapmak istiyoruz."

Başka bir şey yapmadan köprüden merdivenlerden aşağı indiler ve şehrin içine girdiler.

Birkaç dakika huzursuz bir sessizlik içinde yürüdükten sonra Wirr kendini Taeris'in yanında buldu. "Demek Narut'tan şehre geldin," dedi sohbet edercesine, dikkatini dağıtmaya çalışarak.

Taeris dalgın bir şekilde başını salladı, önündeki yolu taramaya hiç ara vermedi. "Narut ve Desriel köprüleri aslında birbirine oldukça yakın," dedi sessizce. "Ne yazık ki Andarran köprüsü şehrin diğer tarafında. En azından haritalara göre."

"Oraya hiç gitmedin mi?" Wirr sesini alçak tuttu ama hafifçe paniklemiş bir nota almasına engel olamadı. "Yolu bildiğinden nasıl emin olabiliyorsun?"

Taeris omuz silkti. "Şimdi sen söyleyince, bu sokakların düzenini bile emin değilim. Diğerlerine söyleme ama sanırım kaybolmuş olabiliriz."

Taeris'in ağzının kenarları kısa bir an için yukarı doğru seğirirken Wirr'in gözleri büyüdü, sonra daraldı ve yaralı adamın Wirr'e karşı duyduğu eğlenceyi ele verdi.

"Bu hiç komik değildi," diye homurdandı Wirr.

Taeris gözlerini önündeki yoldan ayırmadı. "Biraz komikti. Şimdi sessiz olun."

Wirr sessizliğe gömüldü.

İtirafına rağmen Taeris gittikleri yolu güvenle yürüyordu ve ne zaman bir dönüş yapsa bunun nedeni yol üzerindeki bazı işaretleri tanımasıydı. Neredeyse tam bir sessizlik içinde ilerliyorlardı, hiçbiri meşalelerin ulaşabileceği mesafeden daha uzağa gitmiyor, gözlerini önlerindeki yola sabitliyordu. Herkes başını hafifçe eğerek yürüyor, sanki çevresel görüş alanlarındaki binaları görmezden gelmeye çalışıyordu.

Wirr de kendini aynı şeyi yaparken buldu; çevresine çok yakından bakmak sadece huzursuzluğunu besliyordu. Her yol temizdi ve her bina yeni yapılmış gibi görünüyordu, en ufak bir çürüme ya da bozulma belirtisi yoktu. Sanki bakımları yapılmıyormuş gibi.

"Sha'teth'in doğru fikirde olduğunu düşünmeye başlıyorum," diye fısıldadı Davian'a. "Burası tüylerimi diken diken ediyor."

Nihim'in sert bir bakışı Davian'ı cevap veremeden susturdu ve sessizce yollarına devam ettiler.

Çoğunlukla tek bir yol boyunca ilerlediler; bu yol, meşale ışığının sisleri ancak kenarlarına kadar delebildiği genişlikteydi. Çok geçmeden, şehrin geri kalanı gibi hâlâ bütünüyle sağlam olan dev bir kemerin önüne geldiler. Kemerin tepesinde bir mızrak vardı; mızrağın ucuna da ağarmış beyazı çevredeki karanlığın içinde parıldıyor gibi görünen, alaycı bir kafatası oturtulmuştu.

Şehre girdiklerinden beri gördükleri tek iskelet kalıntısı buydu.

Wirr ona bakarken bir ürperti hissetti. Bariz olanın dışında, onda *yanlış* bir şeyler vardı. Ne olduğunu anlayamasa da rahatsız edici bir şey.

Davian bunu fark etmişti. "Ürpertici," diye mırıldandı Wirr'e, titreyerek.

Caeden onlara doğru adım attı, kulak misafiri olmuştu. "Burası iç şehrin girişi," dedi kafatasına bakarak. "Iladriel'in Kapısı. İçinden geçtiğimizde Deilannis'te olacağız."

Wirr ona bir kaşını kaldırdı. "Bunu nereden biliyorsun?"

Caeden omuz silkti. "Öyle işte," dedi uzaktan, bakışları taş yapının kendisine kaydı. Sonra kaşlarını çatarak Taeris'e döndü. "Ben... bunun Andarran köprüsüne giden en hızlı yol olduğunu düşünmezdim."

Taeris kemerin önünde durmuştu. Uzun bir süre Caeden'a baktı, bakışları esrarengizdi. "Haklısın," dedi. "Burası iç şehrin güney girişi. Yolu sadece orijinalleri neredeyse iki bin yıllık olan haritalardan biliyorum. Kaybolmak istemedim."

"Orada ne yatıyor?" diye sordu Aelric, gözleri kemerin ötesindeki karanlığı herhangi bir hareket belirtisi için araştırırken.

Taeris başını salladı. "Kimse bilmiyor. Devaed'in zamanından beri şehrin bu kısmından kimsenin geçtiğini sanmıyorum."

Grup bu bilgiyi sindirirken sessiz kaldı. "Geri dönebiliriz," diye önerdi Dezia.

Taeris başını salladı. "Sha'tethler aptal değildir. Ayrılmış olacaklar, içlerinden biri Desriel tarafında kalarak geri dönmeyeceğimizden emin olacak."

Bir an herkes tereddüt etti, sonra Dezia öne çıktı.

"O zaman sanırım gecikmemeliyiz," dedi. Kimse onu durduramadan, kemerli kapıdan içeri adımını attı.

Davian Wirr ile bakıştı. Kendilerini çelikleştirmek için derin nefesler alarak, kemerin sırtan kafatasının altından geçip şehrin içine doğru ilerlediler.

* * *

Davian, büyülenmiş gibi devasa kemere bakan Caeden'a işaret etti.

"Caeden!" diye tısladı telaşlı bir fısıltıyla. Ses Caeden'i harekete geçirdi; genç adam kemerli geçide son bir kez baktı ve şehrin içine doğru koştu.

Davian kemerli geçide uzun uzun baktı ve Caeden'in neye baktığını merak etti. Iladriel'Kapısı demişti ona. Bir anı. Yine de başka bir şey var mıydı? Onlara söylemediği bir şey?

Taşların tepesindeki kafatasına bakarken tekrar ürperdi. Eğer Caeden bir şey saklıyorsa, muhtemelen onlara bir iyilik yapıyordu.

Yürürken herkes ölüm sessizliğine bürünmüştü; Davian kendini sık sık nefesini tutarken buluyordu, o kadar ki sıra dışı herhangi bir ses duymaya niyetliydi. Şehrin merkezine yaklaştıkça, çevrelerindeki ince değişiklikleri fark etmeye başladı. Sisler inceldi ve gri bir ışık yavaş yavaş belirginleşerek her şeyi kasvetli bir monokromla aydınlattı. Buradaki binalar çoğunlukla dış şehirdekilerle aynıydı, zamanın tahribatından etkilenmemişlerdi; ancak bazılarının pencereleri kırılmış ya da kapıları içe doğru buruşmuştu, bazılarında ise yangın izleri vardı.

Davian ara sıra göz ucuyla hareket gördüğünü sanıyordu ama her döndüğünde orada kimse yoktu. Gerginliğinin Taeris de dahil olmak üzere diğerlerinin yüzlerine yansıdığını görebiliyordu. Bu yerle ilgili bir şeyler çok yanlış geliyordu.

Kısa süre sonra şehrin bu bölümündeki yapıların daha önce geçtikleri sıkışık evlerden daha az sıkışık, daha büyük ve çok daha farklı olduğunu fark etmeye başladı.

Dezia aniden durdu.

"Ne oldu?" diye fısıldadı Caeden'a bakarak. Diğerleri de durdu, hepsi merakla Caeden'a döndü.

Genç adam dudağını ısırды. "Ben... burayı biliyorum," dedi sesini yumuşak tutarak. Belirsizliğe rağmen ses tonunda heyecan da vardı.

Birkaç adım ilerledi ve beyaz mermerden dev sütunları olan muazzam bir binayı işaret etti. "Şehrin ana caddesindeyiz. Burası Deilannis'in Büyük Kütüphanesi." Yolun biraz ilerisindeki bir yapıyı işaret etti. "Burası Ashac Tapınağı, ibadet edenlerin her Yedinci Gün Tek Tanrı'nın sözlerinin vaaz edildiğini duymak için gittikleri yer." Tekrar işaret etti, şimdi kendinden emin bir şekilde, bu sefer geniş bir yola doğru kıvrılan

sola. "Bu yol Tırpan olarak bilinir. Beş dakika daha takip ederseniz devasa bir pazar yerine varırsınız." Gülümsedi, yanaklarında heyecandan bir kızarıklık vardı. "Sanırım buradan bizi Kuzey Köprüsü'ne bile götürebilirim."

Taeris elini Caeden'in omzuna koydu. "Bu iyi, delikanlı." Davian onun gözlerinde hayranlık ve endişenin bir karışımını görebiliyordu. "Hevesinizi kırmak istemem ama burada olduğunuzu gerçekten hatırlıyor musunuz? Daha önce şehir içinde bulunmadım ama yıllar boyunca topladığım metinlerden bu binaların çoğunu tanıyorum. Sadece okuduğunuz şeyleri hatırlamadığınıza emin misiniz?"

Caeden başını iki yana salladı, hâlâ etrafına bakıyordu ve bunu yaparken bileğindeki kurt dövmesini dalgınca ovuşturuyordu. "Ben öyle düşünmüyorum."

Taeris birkaç dakika Caeden'a düşünceli bir bakış attıktan sonra başını salladı. "Başka bir şey çıkarsa bana haber ver."

Şehrin merkezine daha da yaklaşılarak ilerlediler. Çok geçmeden yol ayrımına geldiler ve Taeris hiç tereddüt etmeden onları sola yönlendirdi.

Caeden olduğu yerde durdu.

"Taeris," diye seslendi sessizce, sesinde belirsizlik vardı. "Sanırım bu yanlış yol."

Herkes durakladı ve Taeris Caeden'e döndü. "Nereye gittiğimi biliyorum," diye fısıldadı herkesin duyabileceği şekilde. "Burayı hatırladığımı düşündüğünü biliyorum ama ben oldukça eminim."

Caeden ikna olmuş görünmüyordu ama sonunda başını eğdi. "Eğer eminseniz," dedi, ses tonundaki isteksizlik hâlâ belirgindi.

Taeris aniden dur işareti verip yolun kenarındaki alışılmadık bir yapıya bakana kadar birkaç dakika daha yürüdüler. Bir binadan çok bir sivriydi, gökyüzüne doğru uzanırken imkânsız açılarla kıvrılıyordu ve tabanında sadece yirmi ayak genişliğindeydi, sadece cephesine yerleştirilmiş geniş çift kapıları alacak kadar büyüktü. Davian tam olarak göremiyordu ama caddeden epey geriye uzandığından şüpheleniyordu.

Birdenbire sessizliği delip geçen bir çığlık koptu. Davian sesin geldiği yönü belirlemeye çalışarak döndü ama her şey durgundu.

"O da neydi?" diye sordu Aelric, sesi endişeyle kalınlaşmıştı.

Taeris başını salladı. "Tetikte olun," dedi sadece ve binaya doğru özlem dolu bir bakış fırlattı. Derin, sakinleştirici bir nefes aldı. "Ve burada kal. Yakında döneceğim."

"Ne?" diye fısıldadı Wirr şaşkınlıkla. "Oraya mı giriyorsun? Neden?"

Taeris'in cevap verecek vakti olmamıştı ki bir çığlık daha geldi. Bu seferki daha derindi, açıkça bir erkek sesiydi; ses o kadar acı doluydu ki Aelric'in kılıcı daha kimse kıpırdayamadan kınından çıkmıştı. Kılıcı bir an için elinde tuttu, yavaşça tekrar kınına sokmadan önce önündeki yolu taradı. Bu tepki karşısında kimse kıkırdamadı. Davian kanın kulaklarına hücum ettiğini hissetti, kasları gerildi.

Sonra boğuk bir çığlık attı. Binalardan birine bakıyordu ve kısa bir an için kapı aralığında duran ve doğrudan onlara bakan biri vardı. Adamın yüzündeki ifade... kuşkuluydu, bakışlarında ne endişe ne de kötü niyet vardı.

Sonra yabancı tekrar gitti. Yok oldu.

"Ne?" diye tısladı Taeris, sesi Davian'ın çığlığının nispeten yüksekliğinden dolayı korku ve öfke karışımıydı.

Davian gözlerini binadan ayırmadı. "Şu kapı aralığında bir adam vardı," dedi, figürü gördüğü yeri işaret ederek.

Taeris'in kaşları kalktı. "Emin misin?"

Davian sessizce başını salladı.

Taeris yüzünü buruşturdu ve başka bir şey söylemek üzereyken Caeden nefesini tutarak başka bir yönü işaret etti. Hepsi birden dönüp yolun ortasında duran ve onlara merak dolu bir ifadeyle bakan genç bir kadın gördüler. Taeris ona doğru bir adım attı ama daha o hareket ederken kadın tekrar gözden kayboldu.

"İllüzyonlar," diye mırıldandı Aelric. Yorumu bir başka çığlıkla noktalandı ama bu çığlık daha uzaktan geliyordu.

Taeris başını yavaşça salladı. " sanmıyorum."

Wirr aniden bir uyarı çığlığı attı ve Davian dönerek kendilerinden sadece birkaç adım ötede duran bir figür gördü. Ensesindeki tüyler diken diken oldu. İlk bakışta bunun bir adam olduğunu düşündü, ancak grubun en uzun olan Nihim'den bile omuz omuza daha uzun duruyordu. Sonra sürüngen yüzünü, onlara gizlenemez bir öfkeyle bakan soğuk siyah gözlerini gördü.

Davian'ın gözleri onun vücudunda gezindi ve bacakları yerine, arkasında uzanan kalın bir kuyruğun üzerinde dik durduğunu gördü. Derisi yağlı koyu yeşildi, Deilannis'in donuk ışığında neredeyse siyahtı. Kalın, kaslı kolları ona en yakın olan Dezia'ya doğru uzanıyordu.

Her şey bir anda oldu. Grinin içinde tuhaf bir beyaz ışık dalgalanması oldu; Taeris "Hayır!" diye bağırırken yaratık döndü, dikkati dağılmıştı, çirkin yüzünde sadece şaşkınlık denebilecek bir ifade vardı. Sonra ortadan kayboldu.

Taeris ellerini hâlâ uzatmış olan Wirr'e doğru döndü, yüz ifadesi şok içinde donup kalmıştı. Dalgalanma kayboldu ama Davian bunun arkadaşının bedeninden kaynaklandığını açıkça görebiliyordu.

"Öz kullanmaya çalıştın, değil mi!" Taeris tısladı, sanki çocuğa vuracaktı gibi görünüyordu.

Wirr başını salladı, yüzü solgundu.

Ellerini yumruk yapan Taeris, şehrin bir yerlerinden bir çığlık yükselirken inledi. Duydukları diğer seslerin aksine bu tamamen insanlık dışıydı, Davian'ın kanını donduran tiz bir iniltiydi.

Taeris Caeden'e döndü ve Davian yaşlı adamın artık gerçekten korktuğunu anladı.

"Kuzey Köprüsü'ne giden yolu biliyor musun?" diye sordu. "Sanırım biliyorum."

Taeris, Caeden'i geldikleri yöne doğru iterek harekete geçirdi. "O zaman koş."

Caeden tökezleyerek hızla koşmaya başladı ve Taeris diğerlerine döndü. "Hepiniz onu takip edin ve görüş alanınızdan çıkmasına izin vermeyin! Çıkış yolunu biliyor."

Caeden çoktan sokakta kaybolmuştu ve Davian'ın ikinci bir davete ihtiyacı yoktu. Wirr, Aelric ve Dezia ölü bir koşuyla yola koyuldular; bu sefer çok ama çok daha yakından gelen başka bir çığlık duyulduğunda Davian hemen arkasındaydı. Gelen her neyse, mümkün olandan daha hızlı hareket ediyordu.

Birden arkasındaki Nihim ya da Taeris'i duyamadığını fark etti. Omzunun üzerinden bakma riskini göze alarak Nihim'in Taeris'i kolundan tuttuğunu gördü, iki adam alçak sesle konuşuyordu. Davian tereddüt etti, sonra döndü ve onlara doğru koşmaya başladı.

"Bırak beni Nihim," dedi Taeris öfkeyle.

Nihim başını salladı. "Hayır." Taeris'in kolunu çekiştirdi. "Başka şanslar da olacak ama o çocukları kaderlerine terk edersen kendini asla affetmezsin."

Taeris duraksadı, yüzü bir hayal kırıklığı maskesine dönüşmüştü. "Lanet olsun sana." Sonra da

döndü ve Davian'ı gördü. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdı. "Sana KOŞ dedim!" Davian kendi tavsiyesine uydu ve üçü birden diğerlerinin peşinden koşmaya başladı.

Bir dakika önce neredeyse hiç görülmeyen sis, Davian sadece birkaç metre ilerisini görebilene kadar aniden yoğunlaştı. Taeris ve Nihim kaybolmuştu. Davian aniden önünde boğuk bir çığlık duydu ve yerde kıvranan bir bedene çarpmamak için bir tarafa sıçramak zorunda kaldı.

Durdu, diz çöktü. Bu Nihim'di; rahip bileğini tutuyordu, yüzü acıdan iki büklüm olmuştu.

Bir çığlık daha geldi. Yaratık artık birkaç sokak ötede olamazdı.

"Ayağa kalkabilir misin?" Davian acil bir fısıltıyla sordu.

Nihim ayağa kalktı ve onu göğsünden sertçe itti. "Kaç delikanlı!" dedi gözlerini kocaman açarak. "İkimizin de ölmesinin bir anlamı yok!"

"İkimiz de ölmeyeceğiz." Davian bu sözleri cesaretlendirmekten çok bir dua gibi söylemişti.

Sis artık o kadar yoğundu ki nefes almak bile zorlaşmıştı; Nihim'in formunu görmekten çok hissetti, bir noktada beceriksizce adamın koluna bastı. Bir özür mırıldanarak rahibi koltuk altlarından yakaladı ve en yakındaki binanın sığınağına doğru çekti, onu kapının parçalanmış kalıntıları üzerinde sürüklerken yüzünü buruşturdu.

Burası yangın nedeniyle kararmış binalardan biriydi, ancak çatı ve tüm duvarlar hâlâ sağlamdı. Nihim'i en yakın duvara yasladı, yüzü sokağa dönüktü ve dışarıdaki herhangi bir şeyin görüşünden gizlenmişti. Davian onun yanına çöktü, nefes alış verişini yavaşlatmaya çalışarak yaklaşan bir tehlikenin sesini duymak için kendini zorladı. Yine de hiçbir şey yoktu. Sessizlik ürkütücüydü.

Birkaç saniye boyunca o şekilde kaldılar. Sonra etraflarında dönen karanlık sisler daha da yoğunlaştı ve çığlık tekrar duyuldu, bu sefer o kadar yakındı ki tam tepelerindeymiş gibi görünüyordu. Davian ve Nihim hareketsizce oturuyor, nefes almaya bile cesaret edemiyorlardı.

Birkaç dakika sonra Davian risk alarak kapıdan dışarı baktı. Sis gittikçe... *koyulaşıyor*, girdaplar oluşturuyor ve sisten çok siyah bir duman bulutuna dönüşene dek çalkalanıyordu. Ürperdi. Dönen karanlık ölüm ve çürümeden başka bir şey ifade etmiyordu.

Davian karanlığın sokağın ortasında birleşmesini, sonunda bir adam silüetine dönüşene kadar genişleyip daralmasını izlerken hava daha da soğudu. Yine de Davian'ın daha önce gördüğü hiçbir adama benzemiyordu; derisi tamamen siyahtı ve donuk gri ışıktaki parlıyordu. Elleri kavisli ve uzundu, her şeyden çok pençeye benziyordu ve uzuvları ve gövdesi doğal olmayan bir şekilde inceydi.

Yaratıktan korkunç bir hırıltı yükseldi; ona doğru döndü ve Davian dehşet içinde ağzını kapatarak geriye çekildi. Yüzü sis yüzünden bozulmuş olsa da yaratığın gözleri olmadığını, ağzının jilet gibi keskin dişlerle dolu olduğunu ve burnunun olması gereken yerde yuvarlak bir delik olduğunu görebiliyordu.

Pürüzsüz, tüysüz başını kaldırdı. Burnunu çekme sesi tekrar geldi ve Davian artan bir dehşetle onun bir koku aldığını fark etti.

Sonra ağzını sonuna kadar açtı ve zafer çığlıkları attı, öyle yüksek ve tiz bir sesteki ki Davian ve Nihim ellerini kulaklarına götürmek zorunda kaldılar. Sanki avının yakınlarda olduğunu biliyormuş ve acele etmesine gerek yokmuş gibi yavaşça, kasıtlı olarak binaya girdi. Davian'a doğru telaşsız, neredeyse tembel adımlarla ilerledi, elinde bir bıçak birleşiyordu. Davian, zihninin korku tarafından tüketilmemiş bir köşesinde, kendisini öldürmek üzere olan bıçağın sha'teth'in kullandığını gördüğü bıçakla aynıydı.

Nihim, Davian onu durduramadan harekete geçti. Beceriksizce tökezleyerek ayağa kalktı ve kendini Davian ile yaratığın arasına attı.

"Onu alamazsınız. Onun ölmemesi gerekiyor," dedi ve meydan okurcasına çenesini kaldırdı. "Yapamazsın-"

Bıçak ağır çekimde ilerledi. Nihim çığlık attı.

Sonraki anlar Davian için bir bulanıklık içinde geçti. Nihim yere , karnındaki açık yaradan kanlar akıyordu. Yaratık hiçbir şey olmamış gibi sisin içinde ilerliyordu.

Sonra önünde durdu, iğrenç, gözsüz yüzü Davian'inkini inceliyordu. Davian ölümcül darbe için kendini hazırladı ama yaratık durdu, başını eğdi ve havayı kokladı.

"*Ilian di*," dedi alçak, çakıllı bir sesle. Sesi kızgın, hatta belki de hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "*Sha di Davian*." Adını duyunca Davian'ın gözleri büyüdü ama kıpırdamadı.

Yaratık aniden patlayarak parçalandı, tekrar hayalet benzeri formuna dönüştü ve bir kez daha etrafını saran sislerle birleşti.

Doğal olmayan, korkunç soğukluk havadan kayboldu. Bir kez daha yalnızdılar.

Bölüm 25

Sersemlemiş olan Davian, Nihim'den gelen bir inilti onu harekete geçirene kadar kıpırdamadı.

Gözleri acıyla dolu olan rahibin yanına diz çöktü. Davian çaresizlik içinde Nihim'in yarasına baktı. Elleriyle yarayı kapatmaya çalıştı ama sıcak, yapışkan kan parmaklarının arasından fışkırıyordu.

"Ne yapabilirim?" diye sordu, yardım edecek gücü olmadığını biliyordu.

Nihim nefesini verdi, nefesi köpürdü, kendini toparlamak için bir an bekledi. "Adını biliyordu," dedi sonunda. Dişlerini sıkarak söylemek zorunda kalmasaydı, ses tonu konuşmaya benzerdi. "Bu çok garip."

"Evet." Davian gözlerini ovuşturdu, hâlâ olanları anlamaya çalışıyordu.

"Gitmesini sen sağladın," dedi Nihim, sesi zayıftı. "Nasıl? Sana ne söyledi?"

"Hayır! Hayır, ben bir şey yapmadım. Sesi... sesi Darecian'a benziyordu ama ne dediğini bilmiyorum." Davian ellerini saçlarında gezdirdi, hâlâ kanla kaplı oldukları gerçeğini umursamadan. "Seni diğerlerinin yanına götürmeliyiz. Taeris sana yardım edebilecektir."

Nihim güldü, ama bu daha çok kesik kesik bir öksürük gibi geldi. "Diğerlerinin yanına dönmen gerekiyor," diye düzeltti onu. "Korkarım hiçbir yere gitmiyorum."

"Seni arkamda bırakmayacağım."

Nihim tekrar öksürdü. Şimdiden daha solgun, daha zayıf görünüyordu. Sonra derin bir nefes aldı ve elini Davian'ın omzuna koydu. "Sen cesur bir delikanlısın," dedi. "İyi bir çocuksun ve çabanı takdir ediyorum. Ama bir anlamı yok. Ben

"Kaderim burada ölmek."

Davian bu açıklamayı sessizlik içinde değerlendirdi. "Yani... bu Seen miydi?"

Nihim başını salladı, bu küçük hareket bile yüzünün acıyla buruşmasına neden oldu. "Eski bir Augur dostu tarafından, yirmi yıldan fazla bir süre önce. Uzun zamandır bu günün ne zaman geleceğini merak ediyordum." Kısa bir kahkaha attı, umutsuz, neredeyse sayıklayan bir ses. "Görünüşe göre sonunda geldi."

Davian inanamayarak başını salladı ve Nihim'in başını, rahibin soğuk taş zemine çarpıp incitmemesi için kucakladı. "O zaman neden geldin?"

"Taeris'e bir şey kanıtlamak için," diye mırıldandı Nihim, dudaklarında alaycı bir gülümsemeyle. Davian ağzını açtığı anda elini önleyici bir şekilde kaldırdı. "Vakit yok," dedi fısıltıyla. "Git."

Davian yarı ayağa kalktı, sonra başını öfkeyle sallayarak tekrar çömeldi. "Kader onu alır. Seni burada bırakmayacağım." Nihim'i yakaladı ve olabildiğince nazıkçe kaldırdı.

Nihim yumuşak bir kahkaha attı, Davian yürümeye başlayınca bu kahkaha bir iniltiye dönüştü. "İnatçı," diye soludu.

Davian rahibin ağırlığını zar zor taşıyarak tekrar sokağa çıktı. Nihim'in karnındaki hâlâ serbestçe akan kanı görmezden gelmeye çalışarak Caeden'i en son koşarken gördüğü yöne doğru ilerlemeye başladı. Bu tür yaralar hakkında fazla bir şey bilmiyordu ama Nihim'in yardım almadan uzun süre hayatta kalamayacağından emindi.

Birkaç dakika sonra Nihim, "Dinlenmem gerek," diye inledi. "Sadece bir an için. Yemin ederim."

Davian itiraz etmeyi düşündü ama aslında kolları her gevşemeye hazırды. Titreyerek durdu, rahibi yakındaki bir moloz parçasının üzerine ve duygularını belli etmemeye dikkat ederek yüzünü ona döndü. Nihim ölüyordu ve bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Nihim başını kaldırıp ona baktı. "Dinle delikanlı, bilmen gereken bazı şeyler var. Taeris sana her şeyi anlatmadı."

"Gücünü korumalısın."

Nihim başını salladı. "Seni bekliyordu Davian. Geleceğini biliyordu," dedi zayıf bir sesle. "Eski Din'den bir metin var, Alchesh adında bir adam tarafından yazılmış, iki bin yıl öncesinden bir Augur. Bir gün Aarkein Devaed'in dünyayı yok etmesini engelleyecek bir adamdan bahsediyor. Taeris o adamın sen olduğuna inanıyor. Şöyle düşünüyor..." Bir süre sonra

öksürük krizine girdi, ağzından kan sızıyordu.

Davian kaşlarını çattı; hezeyan içinde olduğu belliydi. "Bunu Taeris'i gördüğümüzde konuşabiliriz," dedi nazikçe.

Nihim kıpırdandı, bu hareket karşısında inledi. "Beni küçümseme evlat. Dinle. Bana bugünden bahseden Augur... bana çok önemli biriyle birlikte olacağımı söyledi. Sonunda." Tekrar öksürdü, bu sefer daha zayıf bir şekilde. "Augur'ların yıllar boyunca vizyonlarında pek çok kez gördükleri biri, onun bu zamanın merkez noktası, bu çağda her şeyin döndüğü dayanak noktası olduğunu düşünüyorlardı."

Davian kararlılıkla Nihim'e baktı. "O zaman bu kesinlikle son değil."

Nihim zayıf bir kahkaha attı, ama çabucak söndü. "İyimser biri. Bunu sevdim." Bir an durakladı. "Başka bir şey daha var Davian. Taeris'in seninle bir bağlantısı var. Bu onun için tehlikeli. Bunu kırmalısın, yoksa ölecek." Artık nefesi gittikçe kısalıyordu. "Sen..."

Nihim sözlerini yarıda kesti. Gözleri kocaman açılmıştı ve Davian'ın omzunun üzerinden inanmaz bir ifadeyle bakıyordu. Konuşmak için ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı ve Davian bir an için onun öldüğünü düşündü.

Bir şeyin yaklaşmakta olduğunu çok geç fark etti.

Döndü ama patlama onu yan tarafından yakaladı. Birdenbire çılgınca dönmeye başladı, boşlukta yuvarlanıyordu. Acı içindeydi, sanki bir el kafatasına uzanmış ve onu sıkmaya başlamıştı. Boğazından bir çığlık koptu ama bunun acıdan mı, dehşetten mi yoksa sadece şoktan mı kaynaklandığından emin değildi.

Daha önce hissettiği ya da *hayal* ettiği hiçbir şeye benzemiyordu. Sanki azgın bir gri duman nehrine, bir boşluk, bir hiçlik nehrine atılmıştı ve akıntılar zihnini ezmeye, parçalamaya, onu tamamen yok etmek için ellerinden geleni yapmaya çalışıyordu. Aynı anda binlerce farklı yöne çekildiğini ama hiçbir yere gidemediğini hissediyordu. Binalar, yol, Nihim... hepsi yok olmuş, bükülmüş boşluğun sonsuz selinde eriyip gitmişti.

Nefes almak için mücadele etti. Ne kadar zamandır bu durumda olduğunu söylemek imkânsızdı -saniyeler, dakikalar ya da saatler- ama Davian kaçmazsa varlığının sona ereceğine dair ani bir kesinlik hissetti.

Saf bir içgüdüyle hareket ederek kendini zihnini sakinleştirmeye çalışırken buldu,

Öz'ü kullanmaya çalışırken öğrendiği her tekniği kullanıyordu. Korkunç bir an için, Öz'ün burada var olmadığını *-olamayacağını-* anladı.

Birdenbire başka bir şey oldu. Soğuk ve karanlık. Onun içinden akıyordu.

Zihninin üzerindeki baskının hafiflediğini hemen hissetti. Bu his hâlâ son derece rahatsız ediciydi ama daha önce etrafında azgın bir sel gibi akan şey şimdi daha yavaş hareket ediyor, kıyaslandığında neredeyse sakince akıp gidiyordu. Boşlukta süzülüyor, kendini toparlıyor, soğuk madde kan gibi içinden akıyordu. Yanından akıp giden gri dumana çok yakından bakmak başını ağrıtıyordu ama yine de denedi.

Çok geçmeden bir şey fark etti. Bir boşluk, etrafındaki boşluktan daha hafif bir alan. Ona baktı, diğer her şeyi görmezden gelerek ona odaklanmaya çalıştı. Bu gerçeküstü yerde bir işaretti ama ona nasıl ulaşacaktı? Bakmadan burada fiziksel bir bedeni olmadığını, onu taşıyacak bacakları olmadığını biliyordu.

İçgüdüsel olarak ışığı zihninde sabitledi, sonra kendini ona doğru yönlendirdi...

... ve ışık tam önündeydi. Kendisi mi ona gitmişti, yoksa ışık mı ona gelmişti, bilmiyordu.

Hafif parıltıyı inceledi. Tanıdıktı. Davetkâr. Sadece bir an gibi görünen bir süre boyunca ona baktı...

... ve inledi.

Davian'ın kafası sanki biri çekiçle vurmuş gibi hissediyordu. Durumu değerlendirmeye çalışırken gözleri kapalı bir şekilde birkaç saniye hareketsiz yattı.

Ne olmuştu? Deilannis'teydi ve sonra... boşluk. O gri boşluk seli. Yer değiştirdi, altında soğuk, yontulmuş taşlar hissetti. Yani en azından artık o yerde değildi. Vücudu geri gelmişti. Bu da bir şeydi.

Yavaşça gözlerini açmaya zorladı. Bakışlarını yüksek bir taş çatı karşıladı, sağlam yapılmıştı ama onun dışında dikkat çekici değildi. Burası loştu ama ışık hâlâ gözleri alışana kadar canını yakacak kadar parlaktı. Ne kadar zamandır orada yatıyordu? Deilannis'e geri mi gönderilmişti, yoksa başka bir yerde miydi? Anılar geri gelmeye başladığında içinden bir adrenalin sarsıntısı geçti. Nihim. Çaba sarf ederek başını kaldırdı ve etrafına bakındı.

Uçsuz bucaksız bir tapınağa benzeyen bir sunağın üzerinde yatıyordu. Sütunlar karanlığın içinde her yöne doğru uzanıyordu; Davian bu oda her neyse hiçbir duvar, hiçbir kenar . Odanın

Aydınlatma çatıdaki bir tavan penceresinden geliyordu, ama odadaki tek ışık bu olmalıydı, çünkü Davian'ın şimdi ortasında yattığı küçük ışık havuzunun dışında hiçbir şey görünmüyordu. Odadaki her şey soğuk bir griliğe sahipti; sis olmamasına rağmen Davian hâlâ Deilannis'te bir yerde olduğunu hissediyordu.

"Hoş geldin Davian. Rahat ol. Sana hiçbir zarar gelmeyecek."

Davian ayağa fırladı ve endişeyle sözlerin kaynağını bulmak için etrafına bakındı. "Kim var orada? Adımı nereden biliyorsun?"

Bedensiz ses, neşesiz bir olmasına rağmen kıkırdadı. "*Bu* bir hikaye."

Davian yavaşça geri adım atarak taş sunağa yaslandı. "Göster kendini."

Gölgelerden bir hareket geldi ve bir adam ışığa bir adım attı. Görünüşü dikkat çekici değildi; kısa kesilmiş kahverengi saçları, sade, hafif pütürlü bir yüzü vardı; ne uzun ne kısa, ne şişman ne de zayıftı. Yine de otoriter bir havası vardı.

Başka bir şey daha vardı, neredeyse fark edilmeyen ama kesinlikle orada olan bir şey. Hiçbir fiziksel belirti olmamasına rağmen adamın gözleri yaşlıydı. Hesaplanamayacak kadar yorgun.

Yabancı cebine bir şey attı ve kaşlarını çatarak Davian'a baktı. Davian yer değiştirmeye, sunağı kendisiyle diğer adam arasına yerleştirmeye çalıştı ama birden ayaklarını hareket ettiremediğini fark etti.

"Güçlerini kullanmayı deneme. Benim üzerimde hiçbir etkileri olmayacak," dedi adam dalgınca yaklaşırken, gözlerini kısarak Davian'ın yüzüne baktı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Yaklaştığında durdu, keskin bir nefes alış veriş dişlerinin arasından geçerken tıslama sesi çıkardı.

"Sadece bir yara iziniz var," dedi adam inanamayarak. Sarsılmış görünüyordu.

"Evet. Bir yara izi. Şimdi bana kim olduğunu ve burada ne aradığımı söyle!" Davian paniğin ses tonuna sızmasına izin vermemeye çalıştı.

Sade görünüşlü adam onu duymamış gibiydi. "İmkânsız," diye mırıldandı, şimdi hâlâ hareket edemeyen Davian'ın sadece birkaç adım ötesinde duruyordu. Yabancı, Davian'ın etrafında dönmeye başladı ve suratsız bir hayranlıkla ona baktı. "Çok emindim. Çok emindim. Belki de yaşlı aptal her şeye rağmen haklıydı." Enerjisi tükenmişti.

"Beni... beni öldürecek misin?" Davian sesindeki gerginliği engelleyemeyerek sordu. Adam tamamen delirmiş görünüyordu.

Yabancı soru karşısında durdu. Davian'ın gözlerinin içine uzun uzun ve sertçe baktı, sonra yüksek sesle bir kahkaha attı, gölgelerde yankılanan gür bir ses. "Bundan kaçınabileceğimizi umuyorum," dedi başını alaycı bir şekilde sallayarak.

Davian yutkundu, tam olarak rahatlamamıştı. "O zaman benden ne istiyorsun?"

Adam cevap vermedi, niyetli bir ifadeyle Davian'ı incelemeye devam etti. Sonunda içini çekti. "Seni serbest bırakacağım ama kaçmayacağına yemin edersen."

Davian başını salladı. "Bunu yapabilirim."

Adam Davian'ın tam önünde durmak için hareket etti ve bir elini Davian'ın alınına koydu. Gözlerini kapattı. "Şimdi benden sonra tekrar et: 'Söyleyeceklerini dinleyeceğime ve adil bir şekilde yargılayacağıma yemin ederim. Sana zarar vermeyeceğime ya da senden kaçmaya çalışmayacağıma yemin ederim.'"

Davian kaşlarının şaşkınlıkla çatıldığını hissetti ama başka bir seçenek göremeyince sözleri tekrarladı. İçinden bir enerji sarsıntısı geçti ve sol ön kolunda kısa süreli bir yanma hissi oluştu. Sarsıldı ve aşağı baktı.

İlk kez Kelepçesinin bir şekilde düşmüş olduğunu ve yanındaki sunakta yattığını fark etti; bir zamanlar kolundaki Yetenekli işaretinin yerde şimdi basit bir ışık çemberi vardı. O izlerken daire soldu, derisinin içinde eriyip yok oldu.

"O da neydi?" diye sordu. "Peki Markam nerede?"

Adam kaşlarını çattı. "Bu bir bağlayıcıydı," dedi. "Bana verdiğin yemini yerine getiriyor. Diğerine gelince... Neyi kastettiğinizi bilmiyorum."

Davian bir an durakladı, şaşırmıştı. "*Mührüm*. Yetenekli olduğumdan beri." Adam hâlâ ona boş boş baktığında, Davian inanamayarak başını salladı. "İlkeler'i duymadın mı? Onlar Üstün Yeteneklileri ve Yöneticileri birbirlerine bağlar, güçlerimizi belli şekillerde kullanmamızı engeller."

Yabancı başını yana eğdi. "İlginç," dedi. "*Her* Üstün Yetenekliye uygulanan bir bağ. Etkileyici. Bunu hangisinin yaptığını merak ediyorum." Davian'a düşünceli düşünceli baktı. "Hangi sembolü bıraktı?"

"Bir dairenin içinde üç kişinin dış hatları vardı. Bir adam, bir kadın ve bir çocuk." Davian koluna baktı. O kadar uzun o damgayla yaşamıştı ki, kalıcı olduğunu kesin olarak biliyordu. Orada tekrar temiz bir deri görmek rahatsız ediciydi.

"Elbette öyleydi," diye mırıldandı adam, çoğunlukla kendi kendine. Davian kaşlarını çatarak ona baktı. "Peki nereye gitti?" diye tekrar sordu.

"Sizin deyiminizle bu İlkeler henüz mevcut değil. Dolayısıyla onlara bağlı değilsiniz."

Davian yüzünü buruşturdu. "Anlamıyorum."

Adam eliyle işaret etti ve Davian ayaklarının artık yere sabitlenmediğini fark etti. "Her şeyin zamanı var, Davian. Şimdi beni takip et."

Davian tereddütle yabancıнын peşinden gölgelere doğru ilerledi.

Karanlık etrafını ve gözleri karanlığa alıştığında Davian çok ama çok büyük bir odada olduklarını görebildi; bir tür salon olduğunu tahmin ediyordu. Gerçi salonun büyüklüğü dikkat çekici olan tek şeydi; sıra sıra dizilmiş gri sütunlar, pürüzsüz bir taş zemin, yüksekte kemerli bir çatı vardı, başka bir şey yoktu.

Yaklaşık otuz saniye kadar yürüdükten sonra dar bir koridora açılan bir kapıya geldiler. Kavernöz salondan sonra bu geçit Davian'a neredeyse klostrofobik bir his veriyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu Davian yürürken.

Adam arkasını dönmedi. "Benim adım Malshash."

"Peki, Malshash," dedi Davian, aldığı yanıttan cesaretlenerek, "bana nerede olduğumu söyleyebilir misin?"

Geçidin sonuna gelmişlerdi; Malshash önlerindeki çift kapılardan birini tutup ardına kadar açtı.

Davian iç çekti. Sisler yarattığın saldırdığı kadar yoğun değildi ama yine de oradaydılar.

"Hâlâ Deilannis'teyim," diye gözlemledi Davian, sesi düzdü. "Evet."

Davian dışarı çıktı ve az önce çıktığı binayı incelemek için döndü. Şaşkınlıkla onu tanıdı. Taeris'in çok ilgilendiği, tehlikeye rağmen girmek için neredeyse geride kaldığı binanın aynısıydı. Bu anı Davian'a tehdidi hatırlattı ve endişeyle etrafına bakındı.

"Yaratık," dedi Malshash'a alçak ve acil bir ses tonuyla.

"Güvendeyiz," diye güvence verdi Malshash Davian'a. Taeris ve diğerlerinin gittiği yönün tersine yola koyuldu. Davian yerinde durmaya çalıştı ama ayaklarının Malshash'ı takip etmek için hareket ettiğini fark etti.

"Bekle!" Davian usulca seslendi. "Arkadaşlarım hâlâ burada olabilir! İçlerinden biri ağır yaralı, yaratık onu yaralamış. Eğer onu bulabilirsem..."

Malshash durmadı, hatta dönmedi bile. "Eğer arkadaşın Orkoth tarafından yaralandıysa, o öldü." Ses tonunda hiçbir duygu yoktu. "Öyle olmasa bile, ona geri dönmenin bir yolu yok."

"Ama o sadece birkaç yüz metre ötede!" Davian itiraz etti, hayal kırıklığı ve öfke içeri girerken sesi şimdi daha yüksekti.

Malshash başını salladı. "Burada bizden başka kimse yok, Davian. Aksi olsaydı bilirdim." Elini sertçe kaldırdı, konuşurken hâlâ arkasına bakmıyordu. "Başka soru yok. Daha sonra zamanımız olacak."

Birkaç dakika yürüdüler, Davian omzunun üzerinden gergin bakışlar atıyordu, ta ki iki katlı büyük bir eve gelene kadar. Malshash içeri girdi ve Davian'a kendisini takip etmesini işaret etti. Girişten geçip büyük bir mutfağa girdiler, köşede küçük bir ateş neşeyle çıtırdıyor, şehrin geri kalanında çok yaygın olan soğuk beyazlar ve grilerle tam bir tezat oluşturan sıcak bir parıltı yayıyordu odaya.

Malshash Davian'a masadaki koltuklardan birine oturmasını işaret etti, sonra da yiyeceklerle dolu dolapları açmaya başladı. Davian adamın yemek hazırlamaya başlamasını şaşkınlıkla izledi ama yüzündeki dalgın ifade düşüncelerinin başka bir yerde olduğunu gösteriyordu.

"Burada mı yaşıyorsun?" Davian sordu.

Malshash başını salladı. "Şimdilik."

Davian, Malshash masaya iki yemek koyana kadar sessizce izledi.

"Acıkmış olmalısın," dedi Malshash, Davian'a yemesini işaret ederek.

Davian'ın midesi guruldadı ve gerçekten ne kadar aç olduğunu fark etti. Bir çeşit pişmiş et vardı -sığır eti, diye düşündü- ve sebzeler. Basit bir yemektir ama Davian'a bir ziyafet gibi göründü.

Açgözlülükle, Malshash'ın yemeğine dokunmadığını fark edene kadar birkaç lokma yemişti. Durdu, gözleri kısıldı, içinde bir panik parıltısı belirdi.

Malshash onun tepkisini gördü ve hafifçe gülümsedi. "Seni zehirlemiyorum," diye Davian'ı rahatlattı ve bunu kanıtlamak için kendi yemeğinden hızlıca bir ısırık aldı. İç çekerek arkasına yaslandı. "Demek sorularınız var."

Davian ağızındakini yuttu ve başını salladı. "Bana ne oldu? O binaya nasıl girdim?"

Malshash durakladı. "Ne demek istiyorsun?"

"Bir an bu El-lanetli şehirden çıkış yolundaydım. Sonra... başka bir yerdeydim. Her şey griydi ve etrafa savruluyordum. Parçalanacağımı sandım ama bir ışık gördüm ve ona doğru yöneldim. Bildiğim sonraki şey, uyandığımdı. Gerisini biliyorsunuz."

"Sen... sen onun ne olduğunu bilmiyor musun?" "Bilmeli miyim?"

Malshash alnını ovuşturdu, nedense sarsılmış görünüyordu. "Sanırım hayır. Ama hiçbir eğitim almadan, ne yaptığınızı bilmeden yarıktan sağ çıkmış olmanız... olağanüstü."

"Yarık mı?" Davian öne doğru eğildi ama bunu yaparken bile göz kapaklarının ağırlaştığını fark etti. Uzun uzun ve yüksek sesle esnedi. Ateşin sıcaklığı, tok karnıyla birleşince uykusunu getirmişti ama olması gerekenden çok daha fazla. "Bu da ne?" dedi bir başka esnemeyle. "Bana ilaç mı verdin?"

"Hayır. Bu sadece bir yan etki. Şok seni şimdiye kadar uyanık tutmuş olmalı."

Davian başının ağırlaştığını hissetti. Başı masaya değene kadar öne doğru eğildi. "Neyin yan etkisi?" diye mırıldandı.

Malshash cevap de Davian duymadı. Uyudu.

Bölüm 26

Wirr sislerin arasından fırladı.

Köprünün pürüzsüz beyaz taşına çöktü, gece gökyüzünün tadını çıkardı ve yüzündeki temiz hava hissinin tadını çıkardı. Aşağıdaki nehrin gürültüsü bile arkasındaki lanetli şehrin asık suratlı sessizliğine kıyasla müzikaldi. Ay görünmese de yıldızlar ortaya çıkmıştı; yine de Wirr bulutsuz gökyüzünün şimdiye kadar gördüğü en güzel şey olduğunu düşündü.

Oturduğu yerde dönerek Aelric ve Dezia'nın kalın sis örtüsünden tökezleyerek çıkışını, hemen ardından Caeden'in ve sonra da Taeris'in gelişini izledi. Deilannis'in içinden hâlâ yarattığın avlanırken ara sıra attığı çığlıkları duyabiliyordu ama sesler artık uzaktı.

Birdenbire buz kesti. Uzun bir süre köprüdeki gruba baktı.

"Davian ve Nihim nerede?"

Taeris etrafına bakındı, yüzü soldu. Bir süre sonra, "Nihim düştü," dedi, "ama Davian'a ne olduğunu görmedim." Hep birlikte sislere baktılar, sanki kalan iki adamın her an ortaya çıkmasını bekliyorlardı.

Hiçbir şey olmadı.

Uzaktan yaratık yine çığlık attı ama bu sefer ses farklıydı, daha acildi. Wirr'in içini daha önceki çığlıklarına benzemeyen bir ürperti kapladı.

Hâlâ nefes darlığı çekiyordu, ayağa kalkmaya çabaladı. "Geri dönmek zorundayız." Beyaz sis perdesine doğru titreyerek ilerlemeye başladı.

Taeris onun kolunu siper gibi kavradı ve onu adımının ortasında durdurdu. Wirr'in gözlerinin içine baktı. "Aptal olma," dedi sessizce.

Wirr bir süre daha ilerlemek için mücadele etti ama Taeris'in haklı olduğunu biliyordu. Enerjisinin son kırıntıları da tükendi ve şehre bakarak yere yığıldı.

"Kaybolmuş olmalılar," dedi sesine sızan çaresizliği duyarak. "Saklanıyor olacaklar. Ama onları bulabilirsin..."

Taeris uzun bir süre gözlerini kapattı ve Wirr onun ne söyleyeceğini biliyordu.

"Wirr," dedi yaşlı adam, sesi nazikti. "Davian'ı artık hissedemiyorum. Onun Kelepçesi ile yaptığım Sözleşme bozuldu."

Wirr bir süre boş gözlerle Taeris'e baktı, midesinin derinliklerinde hastalıklı bir his vardı, sonra inkâr edercesine başını salladı. "Bu ne anlama geliyor?"

Taeris başını eğdi ve Yetenekli'nin sözlerinin anlamı kafasına edince diğer herkes gözlerini kaçırdı. "Onlar öldü, Wirr," dedi Taeris, sesi duygusallıkla kalınlaşmıştı. "Tek açıklaması bu."

Bununla birlikte yavaşça köprü boyunca Andarra'ya doğru yürümeye başladı.

Wirr, Caeden ve diğerleri takip etmediler, sadece sislerin içine baktılar ve yarattığın tiz, kesik kesik çığlıklarını uyuşuk bir şekilde dinlediler.

Bu sefer zafer kazanmış gibiydi.

* * *

Wirr, uçurumun kenarına tehlikeli bir şekilde yakın bir kayanın üzerine tünemiş, Lantarche'ın kükremesinin üzerine çökmesine izin vermiş, yüz ifadesi boş bir şekilde kaynayan sislere doğru bakıyordu.

Diğerlerinin çoğu çoktan uykuya dalmıştı; gecenin sancıları onu da etkilemiş olmalıydı. Yine de, çıtırdayan çakıl sesleri birinin yaklaştığını gösterdiğinde dönmedi.

"Yalnız kalmayı tercih ederim," dedi sessizce.

Aelric cevap vermeden Wirr'in yanına, taşın üzerine oturdu. Birkaç dakika boyunca öylece sessizce oturup sisleri izlediler; ay doğmuştu ve sis vadinin ortasında ruhani gümüşü bir ışıkla parlıyordu. Wirr, Aelric'ten gitmesini istemeyi düşündü ama kalbi buna el vermedi. Her ne kadar bir şeylere -aslında herhangi bir şeye- saldırmak istese de, kendisine eşlik ettiği için minnettardı.

Aelric aniden, "Senin hatan değildi," dedi.

Wirr bir an tepki vermedi ama anlamadığı bir nedenle bu sözler içinde soğuk bir öfkeyi ateşledi.

"Kendimi suçladığımı sana düşündüren nedir?" Her şeyden çok bir hırıltı gibi çıkmıştı.

Aelric onun ses tonunu duymazdan geldi. "Çünkü bunu görebiliyorum. Şu anda burada oturmuş, bugünün her anını oynatıyor ve arkadaşını kurtarmak için farklı yapabileceğin her şeyi düşünüyorsun. Tek bir an için, tek bir hata için kendini suçlu hissediyorsun. Bir kaza." Wirr'e ciddi bir ifadeyle baktı. "Bana yanıldığımı söyle, ben de bu konuda başka bir şey söylemeyeyim."

Wirr tam da bunu yapmak için ağzını açtı ama ses çıkarmadan tekrar kapattı. Aelric haklıydı. Günün her anını kafasında canlandırıyor, neyi farklı yapabileceğini merak ediyordu. Sessiz kalacak kadar kendini kontrol edemediği, panik içinde Öz'e uzanmaya direnecek kadar akıllı olmadığı için kendine lanet okuyordu.

Ağır bir iç çekti, sonra bir an için Aelric'in ses tonunu düşündü.

"Bunun nasıl bir his olduğunu biliyormuşsun gibi konuşuyorsun," dedi isteksizce.

Aelric kıkırdadı ama sesinde neşe yoktu. "Bunda doğruluk payı var."

Wirr kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne oldu?" Aelric'in sesindeki acı onu hazırlıksız yakalamıştı. Tanıştıklarından beri Wirr genç adamdan sadece kabadayılık, küstahlık ve azımsanmayacak miktarda kavgacılık görmüştü.

Aelric gözlerini uçuruma dikti. "Dezia ve benim saraya nasıl geldiğimizi biliyor musun?"

Wirr başını salladı. "Ayrıntıları değil. Dezia sadece baban öldükten sonra Kral Andras'ın seni yanına aldığını söyledi."

Aelric başını salladı. "Babamla birlikte yaşıyorduk," dedi, sesi hatırladığı kadar yumuşaktı. "Gerren Tel'An'ın vassalıydı, bir soyluydu ama kendine ait bir mülkü yoktu. Tel'An'ların hepsi ona tepeden bakardı ama başımızı sokacak bir evimiz ve karnımızı doyuracak yemeğimiz olduğu sürece bunu umursamazdı.

"Bir gün Lein Tel'An ile oynuyordum. Eğitim kılıçlarıyla birbirimize karşı alıştırma yapardık ama o gün cephaneliğe girdik ve gerçek kısa kılıçlar bulduk. On dört yaşındaydık ve kılıç ustasının bizim gerçek kılıçlar için hazır olduğumuzu göremeyen yaşlı bir aptal olduğunu düşünüyorduk."

Wirr öne doğru eğildi. Lein'i hatırladı: altın sarısı saçları ve utangaç bir gülümsemesi olan sıska bir çocuktü. Tel'An'ların en iyilerinden biriydi o. Sık sık konuşmamış olsalar da, Wirr'in kendi yaşlıları arasında hiç hoşlanmadığı birkaç çocuktan biriydi aslında.

Aelric devam etti, "İlk başta dikkatliydik ama kılıçların ağırlığına alıştıktan sonra sert ve hızlı sallanmaya başladık. Tıpkı gerçek savaşçılar gibi." Hatırlayınca yüzünü buruşturdu.

Wirr dehşet içinde Aelric'e baktı. "Onu sen mi öldürdün?"

Aelric şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı, sonra hafifçe gülümsedi. "Kaderler, hayır," dedi kıkırdarak. Gülümsemesi soldu. "Sağ elini kestim. Kendime fazla güveniyordum, ayağım kaydı ve kılıç bileğini delip geçti." Aelric başını salladı ve Wirr onun o anı zihninde yeniden yaşadığını görebiliyordu. "Tel'An Hanesi'nin ikinci oğlu sakat kaldı ve ben hatalıydım."

"Ve Lord Tel'An cezalandırılmanı mı istedi?" "Kırbaçlanmamı istedi."

Wirr sertleşti. "Ama... o yaşta..."

"Bu beni öldürebilirdi," diye bitirdi Aelric. "Babamın çok iyi bildiği bir gerçek. Ceza uygulanmadan önce krala danışılmasını talep etti ama Tel'An buna yanaşmadı. Kazanın ertesi günü kasaba meydanına getirildim ve kırbaç direğine bağlandım. Babam önce sözleriyle, sonra da kılıcıyla onları durdurmaya çalıştı." Gözlerini yere dikti. "Hiçbir zaman iyi bir kılıç ustası olmadı ve Tel'An'ın adamlarından çok fazla vardı. Onu öldürdüler."

Wirr bir an için Aelric'e baktı. "Özür dilerim."

Aelric başını eğdi. "Çok uzun zaman önceydi."

"Seni hâlâ kırbaçlıyorlar mıydı?"

"Hayır." Aelric içini çekti. "Babamın ölümü işlemleri durdurdu. O gece kral Tel'An'ın yaptıklarından haberdar oldu ve Dezia ile beni çağırttı. Tel'An çok öfkeliydi ama o bile krala meydan okuyacak kadar aptal değildi."

Hatırlamak için birkaç dakika durakladı, sonra Wirr'e döndü. "Lein'e olanlar... bir kazaydı. Dikkatsizlik. Hayatımın ve Dezia'nın gidişatını sonsuza dek değiştiren bir delilik anı. Hâlâ her gün pişmanlık duyuyorum ama... daha iyi oluyor. Acı hala orada, şimdi bile... ama azalıyor."

Wirr yavaşça başını salladı. Taeris ve diğerleri ona bir daha

Deilannis'te olanlar için kendini suçlu hissediyordu ama sözleri ne kadar iyi niyetli olursa olsun içi boş ve anlamsızdı. Yine de Aelric, yaptığı hatanın acısını bir kenara bırakmanın o kadar kolay olmayacağını anlamıştı. Garip bir şekilde, Wirr bunu daha rahatlatıcı buldu.

Bir süre sessiz kaldılar. "Bu yüzden mi kılıç kullanmakta bu kadar iyi oldun?" Wirr sonunda sordu.

Aelric tereddüt etti. "Kısmen, bunun muhtemelen doğru olduğunu düşünüyorum. Yine de kılıcı tekrar elime almam biraz zaman aldı. Saraya girdikten neredeyse bir yıl sonra." Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. "Dürüst olmak gerekirse, ... sarayda pek saygı görmüyordum. Sorumluluklarımdan kaçtım ve hocalarımdan saklandım. Sanırım ilk birkaç ay içinde Tel'An'a geri gönderilmekten beni kurtaran tek şey Dezia'nın Karaliene ile olan dostluğu oldu."

"Ne değişti?"

Aelric kıkırdadı. "Unguin kazadan önce umut vaat ettiğimi duymuş. Tüm detayları öğrendikten sonra beni eğitmek için ısrar etti, hayır cevabını kabul etmedi. Hayatımı o kadar zindan etti ki sonunda her sabah tatbikata gitmek daha kolay geldi."

Wirr ilgiyle başını kaldırdı. Unguin sarayın kılıç ustasıydı; Wirr onun gözetiminde pek çok -çoğunlukla başarısız ama yine de faydalı- ders almıştı. "Bu kadar ısrarcı olduğuna göre sende bir şeyler görmüş olmalı." Gerçek buydu. Unguin saçma sapan bir adamdı, bir ok gibi doğruydı ve soyluların gösterişlerine pek tahammülü yoktu. Eğer Aelric'e özel ders vermek için kendi yolundan çıtıysa, genç adamda Wirr'in ilk başta düşündüğünden daha fazlası vardı.

Aelric omuz silkti. "Yeteneklerimin özel bir şey olmadığını ama motivasyonlarımin öyle olduğunu söyledi. Kontrolün neden güç ya da hızdan daha önemli olduğunu anlamakla kalmayacak, bu kavrama göre yaşayacakmışım." Kısa bir kahkaha attı. "Ve sanırım haklıydı. Kılıcı tekrar elime aldığımda, Lein'in başına gelenlerin bir daha asla yaşanmayacağından emin olana kadar çalışmayı bırakmadım. Her gün elimden geldiğince sıkı, elimden geldiğince uzun çalıştım... Unguin size aksini söylese de, elbette."

Wirr gülümsedi. "Memnun etmesi zor bir adama benziyor." "Sen bilirsin, sanırım."

Wirr tereddüt ederken birkaç saniye sessizlik oldu, yorumu inceliyor, bir şekilde gözden kaçırdığı bir anlam olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Sonunda yan gözle hâlâ uçuruma bakmakta olan Aelric'e baktı.

"Karaliene ve Dezia kardeş gibiler," dedi Aelric, Wirr'e bakmadan. "Seni Karaliene'e sarılırken yakaladıktan sonra Dezia bana aranızda bir şey olmadığına dair yemin etti. Karaliene'in güvenine ihanet etmezdi ama bana da yalan söylemeyeceğini biliyorum." Omuz silkti. "Eğer o değilse, prensesi bu kadar yakından tanıyabilecek tek kişi bir akrabası olmalıydı. Oradan sonrası kolaydı. Babana çok benziyorsun."

Wirr üzüntüyle başını salladı. "Bunca zamandır biliyor muydun?"

Aelric yüzünde yarım bir gülümsemenin belirmesine izin verdi. "İkinci günden beri." Durakladı, yüzündeki belli belirsiz eğlence izi çabucak kayboldu. "Sanırım kız kardeşim de öyle."

Wirr sessizce başını salladı.

Aelric başını hafifçe salladı, onay karşısında hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Benim örneğimden ders almış olması gerekirdi," diye mırıldandı alaycı bir ses tonuyla. Alnını ovuşturdu. "Bakın, ikinize de ne yapacağınızı söyleyemem ve belki de bu konuyu açmak için iyi bir zaman değil. Ama açık olmadıysa, Dezia ile birbirinize bağlanmanızın iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum."

Wirr kızardı. " bir şey değil."

"Ben aptal değilim, Wirr. Torin. Sana nasıl hitap etmemi istersen." Aelric kelimeleri nazıkçe söyledi, sesinde sadece biraz sitem vardı. "İkiniz yaklaşıyorsunuz, gözleri olan herkes bunu görebilir. Ilin Illan'a döndüğümüzde babanın seni Büyük Evler'deki kızlardan biriyle eşleştirmesi ne kadar sürer? Bir ay mı? İki ay mı? Şimdi Dezia'yla ne kadar çok vakit geçirirsen, bu onun için o kadar zor olacak. İkiniz için de."

Wirr birkaç dakika sessiz kaldı; itiraz etmek istiyordu ama Aelric haksız değildi. "Aramızda hiçbir şey olmadı," dedi sonunda.

Aelric ona sıkı bir gülümseme verdi. "Dezia'nın o çizgiyi aşmayacak kadar akıllı olmasından başka bir sebep olmasa da sana inanıyorum." İçini çekti. "Ondan uzak durmanı ya da arkadaş olmamanızı önermiyorum. Sadece... birlikte çok fazla zaman geçirmeyin, özellikle de tek başınıza. Bu duyguların gelişmesine izin vermenin bir anlamı yok. Kendi iyiliğiniz için olmasa bile kız kardeşimin iyiliği için bunu yapın."

Wirr'in kalbi burkuldu. Aelric sadece Wirr'in zaten bildiği şeyi tekrarlıyordu -Dezia'yla olan arkadaşlığının öyle kalması gerekiyordu ama bu gerçeğe yüzleşmeyi kolaylaştırmıyordu, özellikle de bu gece.

Yine de isteksizce başıyla onayladı. Aelric'in neden endişelendiğini ve bu konuyu konuşmak için neden beklemediğini anlıyordu. Büyük çocuk bundan açıkça bahsetmemiştir ama ikisi de kederin insanların yanlış kararlar vermesine neden olabileceğini biliyordu. Wirr bunu itiraf etmekten nefret ediyordu ama Aelric'in yerinde olsa muhtemelen o da aynı şeyi yapardı.

Wirr'in cevabı görünüşe göre Aelric'i tatmin etmişti ve sohbet daha hafif konulara kayd. Wirr'in ilk izlenimlerine rağmen büyük oğlana saygı duymaya, hatta ondan biraz hoşlanmaya başladığına isteksizce karar vermesi uzun sürmedi. Aelric, Wirr'in gece boyunca Davian'ın mucizevi bir şekilde Deilannis'in sisleri arasından çıkıp çıkmayacağını görmek için nöbet tuttuğunu sormasına gerek kalmadan biliyordu. Bu görevin aptallığına işaret etmek yerine, Wirr'e eşlik etmekten memnun görünüyordu.

Sonunda sohbet kesildi ve her biri kendi düşüncelerinde kaybolmuş bir halde arkadaşça bir sessizliğe gömüldüler. İki genç adam arasında sessiz bir mutabakat oluşmuştu ve gece akıp giderken ikisi de sessizce oturmaktan memnundu.

Şafak çok erken geldi, sarı ve parlak. Wirr ve Aelric kalkıp kampa geri döndüler. Diğerleri çoktan uyanmışlardı; kimsenin nerede olduklarını sormasına gerek yoktu.

Yetersiz eşyalarını topladılar, sessizlik kasvetliydi. Kısa süre sonra tekrar harekete geçtiler, şehrin Desriel tarafındakilere benzer merdivenler boyunca bir süre yukarı çıktılar. Dik yamacı aştıktan sonra aşağıya doğru daha yumuşak bir eğimde yürümeye başladılar. Wirr omzunun üzerinden geriye baktı ve sisle kaplı şehrin gözden kayboluşunu izledi.

Tekrar öne döndü ve boğazındaki yumruyu yutarak kendini sonunda acı gerçeği kabul etmeye zorladı.

Davian gitmişti.

Bölüm 27

Asha, Elocien'in çalışma odasının dışında bekleyen soyluların oluşturduğu sırayı görünce içinden bir inilti geçirdi.

Dişlerini sıkarak yanından geçen bakışları görmezden geldi. Tol Athian'ın Temsilcisi olarak resmen tanıtılmasının üzerinden haftalar geçmişti ama çoğu zaman ona hâlâ aniden konuşmayı öğrenmiş bir köpek gibi bakılıyordu. Suçluların en kötüsü Elocien'i bekleyenler gibi insanlardı. Yapmak üzere olduğu şeyden pek memnun olmayacaklardı... ama Dük onu çağırmıştı ve acil bir durum söz konusuydu.

Ortaya çıktığında koridor sessizliğe bürünmüştü ama şimdi Elocien'in kapısını çalarken arkasından alçak sesle, sinirli bir mırıldanma başladı. Sarayda sadece Northwarden'ın ısrarıyla bulunduğu iyi biliniyordu ve çok az insan Elocien'in gözünden uzakta onaylamadıklarını saklamaya çalıştı. Bu sadece onun haddini bilmediği yönündeki düşüncelerini teyit etmeye yarayacaktı.

Birkaç dakika sessizlik oldu ve sonra kapı açıldı. Asha'nın tanımadığı bir adam kaşlarını çatarak ona baktı.

"Northwarden meşgul," dedi ona, ses tonu sertti. Kapıyı tekrar kapatmaya çalıştı ama Asha ayağını aralığa sıkıştırdı.

"Ona Temsilci Chaedris olduğunu söyleyin. Beni o çağırdı."

Sırım gibi adam tereddüt etti, sonra başını salladı. Birkaç saniye sonra kapı tekrar açıldı ve dük, hoşnutsuz görünen yaşlı bir adamı dışarı çıkararak göründü.

"Bu uzun sürmeyecek Lord si'Bandin," dedi Elocien. Asha'ya döndü; yüz ifadesi pürüzsüzdü ama Asha yüzünde garip bir kombinasyon görebiliyordu

Gözlerinde endişe ve heyecan vardı. "Temsilci Chaedris. Lütfen içeri buyurun," dedi kibarca.

Kapı kapanır kapanmaz Northwarden'ın tavrı değişti. Yorgun bir şekilde bir sandalyeye yığıldı ama bariz yorgunluğuna rağmen neşeli görünüyordu.

"Ashalia. Geldiğin için teşekkür ederim," dedi yorgun bir gülümsemeyle ve oturmasını işaret etti. "Torin'den haberlerim var. Yaşıyor."

Asha uzun bir süre düke baktı, kulaklarına inanmaya cesaret edemiyordu. Oturdu, ani bir duygu patlaması başını döndürdü. Elbette umut etmişti ama bunun doğrulanması...

Sevinçle güldü. "Bu harika!" Tam daha fazlasını söyleyecekti ki, kapıyı ilk açan adamın hâlâ köşedeki başka bir sandalyenin yanında durduğunu fark etti. Tereddüt etti.

Dük onun bakışlarını yakaladı ve kendi kendine başını salladı.

"Elbette. Ne kadar kabayım. Ashalia, Laiman Kardai ile tanış, kardeşimin en yakın arkadaşı ve en güvenilir danışmanı."

Laiman bu tanışma karşısında yüzünü buruşturdu. Hem vücudu hem de yüzü zayıf, alçakgönüllü bir adamdı, tel çerçeveli gözlükleri ona bilgin bir hava veriyordu. "Yakın zamana kadar, her neyse," dedi zoraki bir neşeyle, bir elini faremsi kahverengi saçlarında gezdirerek. Asha'ya başıyla selam verdi. "Sizinle tanışmak bir zevk. Dük Andras'tan hakkınızda çok şey duydum." Hafifçe gülümsedi. "Ve son birkaç haftadır diğerlerinden de. Oldukça heyecan yaratmayı başardınız."

"Kasıtlı olarak değil," diye teminat verdi Asha sertçe. Dudağını ısırды ve tekrar Laiman'a baktı. Torin konusunda çok mutluydu ama odada bir yabancı varken Elocien'le bu tartışmayı yapamazdı.

Elocien onun bakışlarını takip etti. "Laiman her şeyi biliyor Asha. Torin hakkında ve Augurlar hakkında. Onun önünde özgürce konuşabilirsin."

Asha şaşırmış görünmemeye çalıştı; Elocien'in Augur'ları sır olarak saklamakla ilgili onca konuşmasından sonra, kralın en yakın arkadaşına mı söylemişti? Yine de Dük'ün kararını sorgulamak ona düşmezdi.

Biraz rahatladı ve gülümsemesinin geri gelmesine izin verdi. "Peki... nerede o?"

Ona ne oldu, güvende mi?"

Elocien, "Bu noktada ayrıntılar çok az," diye itiraf etti. "Birkaç hafta önce Thrindar'da olduğunu kesin olarak biliyoruz."

Asha düke baktı. "Desriel'de mi?"

Elocien acımasızca başını salladı. "Kılıçların Şarkısı'nda Prenses Karaliene ile temas kurmuş; bu sabah eve varır varmaz bana haber verdi. Görünüşe göre o da eve doğru yola çıkmış." Alnını ovuşturdu, sanki bir sonraki kısımda memnun mu yoksa sinirli mi olacağını tam olarak bilemiyormuş gibi görünüyordu. "Caladel'de olanlardan haberi bile olmadığını söylüyor; saldırıdan önce Sınır'ın zayıflamasını araştırmak için ayrılmış... Dürüst olmak gerekirse her şey çok belirsizdi. Ona pek bir şey anlattığını sanmıyorum."

"Sınır mı? Kuzeydeki mi?" Asha kaşlarını çatı ve uzak kuzey hakkında bildiklerini hatırlamaya çalıştı. "Bu şu anlama mı geliyor..."

"Bilmiyorum." Elocien içini çekti. "Bu istilacılar -*şimdi* onlara Körler deniyor- kuzeyden geliyorlar. Eğer Torin Sınır'da bir sorun olduğunu düşündüyse -Desriel'e gizlice girmeyi göze alacak kadar büyük bir sorun- o zaman Talan Gol'den gelmiş olmaları mümkün. Bir çeşit... uzak Andarran akrabası, belki de Sınır ilk yaratıldığında kuzeyde mahsur kalanların soyundan geliyorlardır." Omuz silkti ve Laiman'a baktı. "Nasıl olsa yakında öğreneceğiz."

Asha kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Elocien tereddüt etti. "Kesin bir şey duymadık ama ilk raporlar endişe verici. Mülteciler insanlık dışı bir güce ve hıza sahip askerlerin yollarına çıkan herkesi, yetişkinleri ve çocukları, direnenleri ya da direnmeyenleri katlettiğini anlatıyor." Başını iki yana salladı. "Kaçanlar dehşet içinde elbette, bu yüzden bunların ne kadarının doğru olduğunu söylemek imkânsız ama Kral Andras yine de orduyu Körler'i karşılamak için göndermeye karar verdi. Söylendiğine göre dokuz bin adam."

Asha dehşet içinde ona baktı. "Ama ne olacağını biliyorsun," dedi, ses tonuna bir protesto notası karışmıştı. "İstila Ilin Illan'a ulaştı. Elbette bunun anlamı..."

"Bu adamların birçoğu ölüme gidiyor olabilir. Biliyorum," dedi Elocien. "İşte bu yüzden Laiman'a neler olup bittiğini tam olarak anlatmak zorundaydım. Kral *herkesi* göndermek istedi, Asha. On beş bin askerini hepsini, şehri sadece bir avuç askerin savunmasına bırakarak. Yalvarmalarım hiçbir işe yaramıyordu ama Laiman onu dokuz bine indirdi."

"Hâlâ istediğimizden çok daha fazla," diye ekledi Laiman sessizce, "ama yapabileceğimin en iyisi . Koşullar göz önüne alındığında."

"Koşullar mı?" diye tekrarladı Asha.

Elocien, kendisine kısa bir baş selamı veren Laiman'a baktı.

"Kardeşim... mantıksız davranıyor," dedi Elocien. "Haftalardır ufak tefek şeyler fark ediyorduk ama savaş resmen ilan edildiğinden beri çok daha kötüleşti gibi görünüyor. *Çok* daha kötü. Üstün Yeteneklilere karşı atıp tutuyor ama Dras Lothlar'ın en yakın danışmanlarından biri olmasından son derece memnun. En güvendiği lordları, danışmanları ve hizmetkârları dışında herkesi görmeyi reddetmeye başladı. Karaliene aylarca uzak kaldıktan sonra bu sabah eve geldi ama onu görmek için programını bile değiştirmiyor. Bunu daha önce yaptığını *hiç* görmemiştim." Dük'ün ses tonundan gerçekten endişeli olduğu anlaşılıyordu. "Bir şeylerin ters gittiğini biliyoruz ama kimse ne olduğunu bulabilecek durumda değil."

"Peki ya Meclis?" diye sordu Asha. "Onlar devreye giremez mi?"

"Andarra savaşta, bu yüzden Meclis bir sonraki duyuruya kadar feshedildi." Laiman'ın sesi sakindi ama Asha onun gözlerindeki endişeyi de görebiliyordu. "Dün ilan edildi. Majesteleri Körler yenilgiye uğratılana kadar ülke üzerinde mutlak kontrole sahip. Ve birlikleri göndermekte *ısrar etti*. Dras Lothlar'ın ısrarları üzerine," dedi kaşlarını çatmaktan kendini alamayarak.

Northwarden öne doğru eğildi. "Dokuz bin kişi göndermemiz gerekenden fazla ama... göz önünde bulundurmamız gereken başka şeyler de var. Şehrin dışında, Kör'ün yolu üzerinde binlerce insanımız var. Bu birlikler onlara kaçma şansı verecektir. Ve askerlerimiz istilayı durdurmasa bile, nasıl bir etki yaratacaklarını bilmiyoruz. Onları göndermek düşmanı yeterince zayıflatabilir ve şehre girdiklerinde onları yenebiliriz. Kim oldukları, ne istedikleri ve nasıl savaştıkları konusunda değerli istihbarat elde edebiliriz."

Asha birkaç saniye boyunca Elocien'in söylediklerini düşündükten sonra isteksizce başını salladı "Bunu hiç düşünmemiştim."

Elocien'in sesi daha ılımlı bir hal aldı. "Unutma Asha, Augurların gördüğü şey kaçınılmaz olsa bile, bu sadece olmasını bekleyebileceğimiz anlamına gelmez. Fessi Körleri şehrin içinde gördü ama biz yine de onlar geldiğinde Fedris Idri'deki Kalkanlara adam yerleştireceğiz. Neden? Çünkü iyi adamlar ölecek ve o surlar eninde sonunda aşılacak olsa da - bu süreçte kaç düşmanın öldürüleceğini kim bilebilir? Onlara orada vereceğimiz zarar zafer ile yenilgi arasındaki farkı yaratabilir." İçini çekti. "Ne olursa olsun, yapabileceğimiz tek şey bildiklerimize dayanarak hazırlık yapmak. Ve size söz veriyorum, ben bunu yapıyorum."

Asha endişeyle başını eğdi; Elocien bunu böyle kesin bir dille ifade edince, surların içinde istilacıların olması ihtimali birden daha gerçekçi gelmişti. Fessi'nin imgeleminin, Andarran askerlerinin Ilin Illan'ın içinde Kör'ü bekleyecekleri ve şehrin derinliklerinden karşı koyacakları anlamına geldiğini hayal ediyordu. Görülen şey daha kan dökülmeden gerçekleşecekti.

Ama şimdi Dük'ün haklı olduğunu görüyordu; Kalkanlar için savaşı kaybedeceklerini bilmek, bundan kaçınabilecekleri, hatta kaçınmaları gerektiği anlamına gelmiyordu.

Biraz sersemlemiş bir halde derin bir nefes aldı. Elocien onu sempatiyle izledi.

"Diğer her şey nasıl gidiyor?" diye sordu bir süre sonra, sesi nazikti. "Shadraehin hâlâ bilgi almak için seni sıkıştırıyor mu?"

Asha yüzünü buruşturarak başını salladı. "Artık her iki günde bir benimle iletişime geçiyorlar," diye itiraf etti. Mesajlar her zaman temelde aynıydı ama yine de... son birkaç mesajda sabırsızlıktan daha fazlasını hissetmeye başlamıştı.

Elocien onun tepkisini izlerken kaşlarını çattı. "Eğer bu sadece temas kurmalarından öte bir şey olursa, hemen bana haber ver," dedi sessizce. "Shadraehin'in senin sadık olmadığını düşünmesi için herhangi bir neden göremiyorum - benden bilgi almanın biraz, hatta aylar sürebileceğini biliyor olmalı. Yine de, eğer ihtiyaç duyarsanız sizi korumak için alabileceğimiz önlemler var."

Asha ona minnettar bir baş hareketiyle karşılık verdi ve bir süre sessiz kaldı. Sonra birden dışarıdaki uzun sabırsız soylu kuyruğunu hatırlayarak ayağa kalktı. "Toplantılarınıza dönmenize izin vermeliyim ama Torin'den haberdar ettiğin için teşekkür ederim," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Bu gerçekten harika bir haber. Ne zaman döneceğini biliyor musunuz?"

Elocien de gülümsemeye karşılık vererek ayağa kalktı. "Eğer bir sorun çıkmazsa... yakında, umarım. Daha spesifik bir şey öğrenirsem sizi bilgilendiririm." İçini çekti ve Laiman'a baktı. "Ama şimdilik her bir Hanenin kendi çıkarlarının bu istilaya karşı neden korunması gerektiğini anlatmasını dinlemeye geri döneceğiz sanırım."

Laiman isteksizce, "Evet, sıkıcılık devam etsin," diye kabul etti. Asha'ya kibarca başını salladı. "Seninle tanışmak bir zevkti Ashalia. Eminim yollarımız tekrar kesişecektir."

Dük kapıyı açtı ve dışarıda toplanmış soyluların mırıldanmaları Asha geçerken bir kez daha kesildi. Yürürken gözlerini dikip önüne bakmaya çalıştı ama yine de zaten alışık olduğu yarı iğrenmiş, yarı kızgın bakışlardan birkaçını yakaladı.

Alnını ovuşturarak odasına doğru ilerledi. Michal'le bir sonraki dersine kadar çok az zamanı vardı ama bu süre biraz dinlenmek ve az önce kendisine anlatılanları sindirmek için yeterliydi.

Yatak odası hâlâ karanlıktı; gün doğmadan kalktığı için kalın perdeleri çekmeyi nadiren akıl ederdi. Perdeleri kapalı bıraktı ve yorgun bir şekilde yatağına uzandı.

"Asha."

Erkek sesi onu telaşla dikleştirdi.

"Kim var orada?" dedi, sesindeki korkuyu bir uyarıya dönüştürmeye çalışarak. Yatağının yanındaki lambayı yakmak için çabaladı ve titreyen bir elle lambayı kaldırdı.

Odasının köşesindeki gölgelerde bir figür kıpırdandı. Metalin metale çarpması gibi bir ses duyuldu. Sonra davetsiz misafir ışığa doğru ilerledi.

"Seni görmek güzel Asha," dedi Davian yumuşak bir sesle.

Asha inanamayarak baktı. Rüya görüyor, halüsinasyon görüyor olmalıydı. Odanın köşesinde duran adam Davian'dı ama... daha yaşlı görünüyordu.

Çok daha yaşlı.

Caladel'deki sıksa çocuk gitmişti. Davian'ın yırtık pırtık ve kan lekeli hafif gömleğinin altında kaslar dalgalanıyordu. Boynunda garip bir yara izi, neredeyse bir dövme vardı; hepsi bir daire içinde üç dalgalı dikey çizgi. Ve yüzünde sadece Caladel'den kalma eski yara izi değil, gözünün hemen altında, diğer yanağı boyunca uzanan daha kötü bir yara izi daha vardı. Derin, acı verici ve tam olarak iyileşmemiş görünüyordu. Bir haftalık kirli sakalı onu daha da dağınık gösteriyordu.

Davian'ın tüm vücudu kalın halkaları olan siyah, parlak bir zincirle bağlıydı, metal sanki canlıymış gibi lamba ışığında kıvranıyordu. Yer değiştirdi ve metalik şingirtiler odada tekrar yankılandı.

En kötüsü de gözleriydi. Yaşlıydılar. Ona bakarken acı doluydu.

"Bu bir rüya mı?" diye sordu Asha, şaşkınlıkla. "Sen... sen gerçek değilsin. Dediler ki

sen öldün. Caladel'de."

"Yalan söylediler." Asha yataktan fırlarken Davian garip bir adımla geri çekildi. "Lütfen, daha fazla yaklaşma. Bu çok tehlikeli."

Asha durdu. Ona gitmek, dokunmak, gerçekten orada olduğundan emin olmak istedi. "Neden?"

Davian yüzünü buruşturarak yere baktı. "Açıklayacak zamanım yok. Söyleyebileceklerim kısıtlı. Shadraehin kim?"

Asha bu ani değişim karşısında şaşkınlıkla başını salladı. Bu bir çeşit özenle hazırlanmış bir numara mıydı? "Scyner adında bir adam," dedi yavaşça. "Neden?"

Davian yine yüzünü buruşturdu, hâlâ ona bakıyordu. "Doğruyu söylüyor. Bilmiyor." Siyah zincirler etrafını sıkıca sararken acı dolu bir inilti çıkardı. "Sana söz veriyorum, Rethgar," diye ekledi dişlerini sıkarak.

"Dav?" Asha, Davian'ın uyarısını hatırlamadan önce endişe içinde tereddütlü bir yarım adım attı. "Neler oluyor?"

"Shadraehin ile görüştüğünüzü biliyoruz. Ona yardım ettiniz." Davian monoton bir ses tonuyla konuştu ve ona dikkatle bakarak bir şeyler anlatmaya çalıştı. Bir uyarı.

"O mu?" Asha başını salladı. "Scyner bir erkek."

"Scyner sadece Shadraehin'in teğmeni. Bir savaş öncesi. Ona güvenmeyin." Siyah zincirler esnedi; Davian bu kez haykırmasa da yüz ifadesinden ne kadar acıdığını görebiliyordu.

"Dav-" Asha ilerlemek için hamle yaptı.

"*Geri çekil.*" Davian'ın sözleri bir kırbaç gibiydi ve onu olduğu yerde durdurdu. "Ashalia Chaedris, Gölgeler'e yardım ettiğin için suçlu bulundun." Tereddüt etti, bir sonraki kısmı söylemeye isteksiz olduğu belliydi. "Cezan ölümdür."

Bu sözler Asha'nın içini ürpertti. "*Ben bir Gölge'yim Dav,*" dedi usulca, yüzünü görememesi ihtimaline karşı lambayı daha yüksekte tutarak.

Davian ona sıkı bir gülümseme verdi. "Ama her zaman öyle olmayacaksın."

Siyah zincirler titredi ve Davian istemsiz bir inilti çıkararak dizlerinin üzerine çöktü. "O hiçbir şey bilmiyor. Ve Tal'kamar'dan önce gidebileceğimiz en uzak yer burası-"

Zincirler tekrar sıkıldı ve bu kez Davian'ın yüz ifadesi acımasız bir öfkeye dönüştü. Gözlerini kapattı.

Zincirler dondu, çelik gibi griye döndü.

Davian gözlerini kapalı tuttu. "Artık bizi duyamazlar ama bunu yapamam."

Uzun süre de öyle," dedi sakince, sesi nihayet hatırladığı sıcaklıktan bir parça kazanmıştı. "Bunun kafa karıştırıcı olduğunu biliyorum ama açıklayacak zamanımız yok, bu yüzden bana güvenmek zorundasın. Yakında Shadraehin ile bir anlaşma yapacaksın, gerçek olanla. Bunu yaptığında, ona Tal'kamar'ın Licanus'u Kuyular'a götürdüğünü ve bu bilginin benden bir hediye olduğunu söylemeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

Asha sormak istediği sayısız soruyu yuttu, bunun yerine şaşkın bir şekilde başını salladı ve mesajı tekrarladı.

"Güzel. Teşekkürler Ash." Davian derin bir nefes aldı. "Şimdi, bu da aynı derecede önemli. Ilshan Gathdel Teth'te olduğumu öğrendiğinizde gelmeyin. Ben iyiyim. Venerate beni öldüremez ama seni öldürecekler - istedikleri kişi sensin. Ben sadece yemim. Bunu unutma."

Gözlerini açtı ve zincirler tekrar yavaşça hareket etmeye, eski yağlı siyah renklerine dönmeye başladı. Davian'ın vücudundan bir ürperti geçti ve sanki kanı, yaşamı çekilmiş gibi görünüyordu. "Beni gördüğünü başka kimseye söyleme. Özellikle de bana. Okudular... artık çoğumuzu okudular. Bugünlerde kimin zihninin güvende olduğu belli değil." Kızın şaşkın ifadesini görünce başını salladı. "Çok üzgünüm. Zamanı geldiğinde anlayacaksın."

Zincirler gerildi, geriye doğru sarsıldı. Davian gölgelerin içine çekilirken sessizce onunla göz göze geldi.

Sonra da gitti.

Bölüm 28

Davian kaşlarını çattı.

Alçak bir tepenin üzerindeydi ve ay ışığının aydınlattığı aşağıdaki vadinin tamamını iyi bir şekilde görebiliyordu. Etrafında çadırlar vardı, bazılarının içinde hâlâ ışık yanıyordu ama çoğu karanlıktı. Ay tepe noktasındaydı ve neredeyse dolunaydı; gece berraktı ve gümüşü ışığın çevresini neredeyse gündüzmüş gibi aydınlatmasına izin veriyordu. Hava soğuk ve keskindi; titriyor, ısınmak için ellerini birbirine sürtüyordu -gerçekte orada olmadığından şüphelense de. Tıpkı daha önce olduğu gibi.

Kampın kenarlarında, epeyce uzakta, devriye gezen nöbetçiler görebiliyordu. Diğer bölgelerde kamp ateşleri yanıyordu ve birkaç adam hâlâ etraflarında toplanmış, yoldaşlarının anlattığı şakalara ya da hikâyelere kahkahalarla gülüyordu. Kampın ortasında bir sancak dalgalanıyordu, kırmızı bir alana karşı üç altın kılıç çarpışıyordu. O halde bu Kral Andras'ın ordusuydu -belki de geçen sefer öngördüğü istilacı gücü karşılamak için gönderilmişti? Neden buradaydı, bunu görüyordu? Her şey yolunda görünüyordu.

Sonra onu gördü. Sessiz, bir çadırdan diğerine uçan bir gölge. Gözlerini kısarak baktı, bir an için her şeyi hayal edip etmediğini merak etti. Sonra tekrar geldi, en ufak bir hareketle, siyaha karşı siyah. Hâlâ uyanık olan adamların hiçbiri tarafından fark edilmeden, gürültüsüz bir şekilde bir sonraki çadıra doğru ilerledi.

Davian çadıra doğru yürüdü, burada hiçbir şeyin onu göremeyeceğini ya da ona zarar veremeyeceğini bilmesine rağmen tereddüt ediyordu. İçeri süzüldü, gözleri karanlığa alıştığında nefesini tuttu.

Çadırda on adam vardı ve hepsi de kamp yataklarında hareketsiz yatıyordu. Loş ışıkta bile boğazları boyunca uzanan karanlık yarıkları görebiliyordu,

ve yavaş, sessiz damlama sesi çadırın etrafında yankılandı. Davian topraktaki kanı hastalıklı bir şekilde fark etti. Tekrar tökezleyerek dışarı çıktı ve gölgeyi bir kez daha görebilmek için çabaladı. Bir şüphesi vardı ama imgelem sona ermeden önce bunun tam olarak ne olduğunu bulması gerekiyordu.

Bir başka hareket gözüne çarptı ve hızla onu gördüğü yere gitti. Bu kez çadıra girdiğinde hâlâ orada olduğunu anladı. Uyurken nefes alan adamların sesleri, onun tüyler ürpertici işini henüz bitirmediğini gösteriyordu.

Sonunda cinayetlerden neyin sorumlu olduğunu gördüğünde istemsiz bir adım geri çekildi. Yataklardan birinin üzerinde siyahlara bürünmüş bir figür duruyordu, elinde bir hançer vardı. Ancak hançer metalden yapılmamıştı, aksine gölgenin kendisinden dövülmüş gibi kayıyor ve dönüyordu. Bıçak başka bir adamın boynunu okşadı ve kan fişkırdı. Yaratık sessizce bir sonraki kamp yatağına doğru ilerledi, tedirgin edici, akıcı yürüyüşü çok tanıdıktı.

Bir sha'teth.

Sonra dondu. Davian'la yüz yüze gelene kadar yavaşça döndü.

Davian kıpırdamadan durdu. Onu göremiyordu; başka bir şeyden ürkmüş olmalıydı. Bunlar henüz olaylardı. O aslında burada değildi.

Yaratığın kapüşonunun altından ıslak, hırıltılı bir ses geldi; başını eğdi ve ona doğru ilerlemeye başladı, doğrudan değil ama kokuya yaklaşan bir köpek gibi havayı test ediyordu. Tıpkı Orkoth'un yaptığı gibi.

"alabiliyorum, Shalician," diye fısıldadı. Sesi sert ve alçaktı, hırıltılıydı.

Davian yumruklarını sıktı, dehşete kapılmıştı. Onun orada olduğunu bilmiyor olamazdı. Yaratık yaklaştıkça yaklaştı, Davian hâlâ hareket edemeyecek kadar korkuyordu, ta ki önünde durana kadar.

Başını kaldırıp gözlerinin içine baktı ve Davian kapüşonunun altındaki iğrenç yüzü gördü. Soluk teni, akla hayale gelmeyecek yara izleriyle doluydu; gözleri rahatsız edici derecede insandı, bakışları görmüyordu ama yine de odaklanmıştı. Harap dudakları küçümsemeye kıvrılmıştı.

"Burada olmamalısın," diye yüzüne doğru tısladı.

Davian bir çığlıkla uyandı.

Birkaç saniye boyunca yatağında çırpındı, acı kafasına doğru yayıldı. Malshash tepesindeydi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve onu omuzlarından tutuyordu.

Davian elini zorla yüzüne götürdü; tekrar çektiğinde eli kanla kaplıydı.

Konuşmaya çalıştı ama hiçbir kelime . Kulaklarında kükreyen acı aniden azalmaya başladı ve görüşü bulanıklaştı.

Bilincini kaybetti.

* * *

Davian uyandı.

Nerede olduğunu ve neler olduğunu hatırlayınca sertçe doğruldu. Şaşırtıcı bir şekilde geniş ve rahat bir yatakta yatıyordu. Sıçrayarak pencereye gitti ve bir evin ikinci katında olduğunu fark etti - muhtemelen daha önce Malshash'ın onu götürdüğü evin aynısıydı. Donuk gri sisler Deilannis'te zamanın nasıl geçtiğini hesaplamayı zorlaştırıyordu ama içgüdüleri en azından birkaç saattir uyuduğunu söylüyordu.

Hâlâ giyinikti ama kıyafetlerinde kan izi yoktu. Uyuduğu yeri inceledi ama orada da kan lekesi yoktu. Rüya mı görüyordu? Ordu, sha'teth ve sonra uyanma... hepsi çok gerçekçi gelmişti.

Alt katta dolaştı, herhangi bir hareket belirtisi olup dinledi ve yalnız olduğundan emin olduktan sonra mutfığa doğru yol aldı. Burası gerçekten de Malshash'ın eviydi; ocakta hâlâ ateş yanıyordu ve masaya yulaf lapası ve domuz pastırmasından oluşan bir yemek konmuştu. Uyumadan hemen önce yemek yemiş olmasına rağmen koku midesinin guruldamasına neden oldu.

Yemeğe birkaç saniye şüpheyle baktı ama sonunda açlık ihtiyatına galip geldi ve oturup yemeği mideye indirdi.

"Görüyorum ki iki kişilik hazırlık yapmalıymışım," dedi arkasından tanıdık olmayan bir ses.

Davian ayağa fırladı ve aceleyle sandalyesini devirdi. Döndüğünde yaşlı bir adam gördü, belki de altmışlı yaşlarının sonundaydı ama görünüşe göre hâlâ dinçti ve ses çıkarmadan hareket edebilecek kadar dinçti. Saçları omuz hizasındaydı, griydi ama bir zamanlar olması gerektiği gibi siyah çizgiler vardı. Davian'ı izlerken ela gözleri keyifle parıldıyordu.

"Kimsin sen?" diye sordu Davian, korku ve kızgınlık arasında sıkışmış bir halde.

Adam gözlerini kırptırdı, sonra güldü. "Ah, elbette. Ne kadar ." O

öne çıktı. "Ben Malshash."

Davian başını salladı. "Dün Malshash'la tanıştım. Sen o değilsin." "Ama yine de öyleyim." Malshash olduğunu iddia eden adam bir adım daha attı. ileri. "Dün de söylediğim gibi, Deilannis'te sadece iki kişi varız. Aksi olsaydı hemen anlardım."

Davian gergin kaslarının biraz gevşemesine izin verdi ama yine de temkinli davranmaya devam etti. "Anlamıyorum," diye itiraf etti.

"Ben sizin şekil değiştirici dediğiniz türden biriyim," dedi Malshash, bir tabak daha yulaf lapası servis etmekle meşgulken. Durakladı. "Aslında bu tam olarak doğru değil. Ben... bir şekil değiştiricinin yeteneğini ödünç aldım. Geçici olarak." Omuz silkti. "Sonuç olarak, onu her gün en az bir kez kullanmam gerekiyor. Eğer kullanmazsam, yetenek önceki sahibine geri döner. Bu da -ki bu konuda bana güvenmeniz gerekecek- ikimiz için de iyi bir son *olmaz*." Sanki az önce eğlenceli bir şey söylemiş gibi kendi kendine gülümsedi. "Söylemeye gerek yok, eğer bu şehirde birini görürseniz, o kişi ben olacağım."

Davian başını salladı. "Görünüşünü değiştirebilen birini hiç duymadım."

Malshash homurdandı. "Elbette duymuşsundur. Nethgalla'yı duymuş olmalısın? Ath'ı?"

Davian yüzünü buruşturdu. "Tabii ki adını duydum ama bu sadece..." Gözlerini kırıştırdı ve kısa bir süre durdu. "*Ath'ın* yeteneğini mi çaldın?"

Malshash sırttı. "Merak etme. Yakın zamanda bunun için gelmeyecek." Davian'ın önündeki yarısı yenmiş yemeği işaret etti. "Ye. Gücünü geri kazanmana yardımcı olacaktır."

Davian kaşlarını çatı. "Peki ben neden zayıfım?" diye sordu sinirli bir şekilde ama yemeğe devam etmek için ikinci bir davete ihtiyacı yoktu.

"İki nedeni var," dedi Malshash. "Birincisi dün gece çok kan kaybetmiş olman. Deilannis'in ortasında Öngörü'yü kullanmanın senin açısından kasıtlı bir hareket olmadığını varsayıyorum. Bir süre için, tüm mantığım aksini söylese bile, yaşayacağından tam olarak emin değildim."

Davian durakladı. "Yani bunu hayal etmedim mi?"

Malshash ona alaycı bir gülümseme verdi. "Korkarım ki hayır. Yine de başka bir nöbet geçirmeden önce yeteneğini bastırma cüretini gösterdim. Artık tehlikede değilsin."

Davian şaşkınlıkla başını salladı, sonra da kendini biraz daha iyi hissedene kadar konuyu geçiştirmeye karar verdi. "İki kişi olduğundan bahsetmiştin."

neden?"

Malshash başını salladı. "Buraya gelmek için zamanın içinden geçtin," diye açıkladı sakın ve gerçekçi bir tonda. "Ya da, daha , zamanın dışına . Bir an için -bir anın milyonda birinin milyonda biri ve bir sonsuzluk için- başka bir yerde var oldunuz."

Davian esprisiz bir kahkaha attı. "Söylediklerinizin tek kelimesini bile anlamadım."

Malshash içini çekti. "Yapacaksın. Ya da en azından kendi zamanınıza dönmeyi umuyorsanız buna ihtiyacınız olacak."

Davian lokmasının ortasında durakladı. "Ne demek istiyorsun?"

Malshash ona baktı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Şu an burada, şimdi mi? Sen doğmadan yaklaşık yetmiş yıl kadar önce."

* * *

Davian, görünüşe göre artık kendi odası olan odanın düz duvarına baktı.

Malshash'ın ifşaatına iyi tepki vermemişti. İlk başta bunun bir şaka olduğunu düşünerek gülmüştü; Malışaş bunun doğru olduğunda ısrar ettiğinde ise buna inanmayı kesinlikle reddetmiş, adama yalancı ve aptal demişti.

Yine de içten içe biliyordu. Belki de Malshash ona söylemeden önce biliyordu. Midesindeki hastalıklı his korkuydu ve korkuyordu çünkü anlamadığı çok şey vardı.

Sonunda hışımla bu odaya geri dönmüştü; Malshash gitmesine izin vermiş, belli ki onu şimdilik kendi haline bırakmanın en iyisi olduğuna karar vermişti. Davian yakında gidip özür dilemesi gerektiğini biliyordu. Malshash'a ihtiyacı vardı; gizemli adam, onu eve nasıl götüreceği de dahil olmak üzere, olan bitenle ilgili önemli her şeyi biliyor gibiydi.

Davian son bir saattir aşağıya inmek için cesaretini ve enerjisini topluyordu. Sadece bugün değil, son birkaç haftadır o kadar çok şey olmuştu ki. Kendisini her zaman zihinsel olarak güçlü, karşısına ne çıkarsa çıksın uyum sağlayabilen biri olarak görmüştü. Ama bu, her şeyin ötesinde... ne zaman düşünmeye çalışsa, sanki kafası yanıyormuş hissediyordu.

Sonunda ayağa kalktı ve kendini toparlayarak aşağıya indi. Malshash hâlâ masada oturmuş, sıcak içkisini yudumluyordu. Şekil-

Şekil değiştiren Davian içeri girdiğinde ona baktı ama bir şey söylemedi.

Davian, Malshash'ın karşısına oturdu. "Özür dilerim," dedi sessizce. "Bazı şeyler söyledim-"

"Senin hatan değil," diye araya girdi Malshash. "Keşke bunu sana söylemenin daha iyi bir yolu olsaydı, ama nasıl bilgilendirilirsən bilgilendiril, bu sindirilmesi kolay bir şey değil."

Davian homurdandı. "Bunda doğruluk payı var." Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Şimdilik sana inandığımı varsayalım. Bir şekilde seksen, doksan yıl öncesine gittiğimi."

Malshash başını eğdi. "Elimden geldiğince açıklayacağım." Durdu, düşünüyordu. "Tanıştığımız odayı hatırlıyor musun?"

Davian başını salladı. "Sütunları ve ortasında sunağı olan." Malshash kıkırdadı. "'Sunak'. Evet, sanırım bu doğru," düşündü. "Buna aslında Jha'vett deniyor. Şehrin tam merkezinde yer alır. Tam orta nokta." Beklentiyle başını kaldırdı ama Davian ona sadece boş bakışlarla karşılık verdi, anlamamıştı önemini ne

Malshash söylüyordu.

Malshash iç çekti. "Üç bin yıl önce, Darecianlar adı verilen bir ırk, anavatanlarının yıkımından kaçarak Andarra'ya mülteci olarak geldi. Bu kıtayı fethettiler ve hemen Deilannis'i inşa etmeye başladılar - hiçbir Andarra yerlisinin girmesine izin verilmeyen, sadece Yüksek Darecialıların yaşayabileceği bir şehir. Tüm bunları yaptılar çünkü şehir aslında bir silahtı."

"Tüm şehir mi?"

Malshash başını salladı. "Muhtemelen şimdiye kadar yapılmış en büyük silah, gerçi bazı açılardan Darecianlar bile o zamanlar bunu anlamamışlardı. Buradaki her bina, her sokak, her taş Özü yakalamak için yapılmıştır ve hepsi de Jha'vett'e çıkar. Sizin deyiminizle o 'sunak' muazzam enerjilerin odak noktasıdır. Bilgilerinin ve güçlerinin zirvesinde olan Yüksek Darecianlar onu yapmak için yüz elli yıl harcadılar."

Davian kaşlarının kalktığını hissetti. Darecianların her hikâyesinde güçlerinden, Öz'le ilgili yeteneklerinden uzun uzun bahsedilirdi. "Ne işe yarıyor?"

"Bir yarık açıyor," diye yanıtladı Malshash ciddiyetle. "Birinin zamanın kendisini terk etmesine, zaman akışının dışına çıkmasına ve kendisini zaman boyunca başka bir yere kaydırmasına izin verir. İleriye doğru. Geriye doğru. Ne zaman isterlerse." Başını iki yana salladı. "Onu, Parlayan Topraklar'ın yok olduğu zamanlara geri dönebilmek için inşa ettiler."

yok edildi. Halklarını yaklaşmakta olan şey konusunda uyarmak istediler. Belki de onları yok edecek adamı, bunu yapmadan önce öldürmek için."

Davian ağzı açık kaldı. "Bu mümkün mü?"

"Kimse gerçekten bilmiyor ama... ben öyle düşünmeye başlıyorum." Malshash derin ve pişmanlık dolu bir iç çekti.

"Yani başarısız mı oldular?"

"Tam olarak değil," dedi Malshash. "Jha'vett senin de anlayabileceğin gibi çalışıyor. Ama Darecialılardan herhangi biri geri döndüğünde hiçbir şeyi değiştiremedi." Ayağa fırladı, raftaki torbadan bir avuç un aldı, sonra geri gelip masanın üzerine döktü. Üzerine bir çizgi çizdi. "Bunun zaman olduğunu hayal edin. Darecialılar zamanda bir noktaya geri gitmenin *bunu* yaratacağına inanırlardı." Orijinalinden dallanan bir çizgi çizdi. "Neyin değiştirildiğine bağlı olarak her şeyin farklı olduğu alternatif bir zaman çizgisi. Zamanda geriye gidebileceğiniz, anne babanızı daha tanışmadan öldürebileceğiniz ve günlerinizin geri kalanını hiç doğmadığınız bir gerçeklikte yaşayabileceğiniz bir yer." Daha fazla çizgi çizdi. "Her insanın her seğiminin yeni bir dünya yarattığı sonsuz gerçeklikler olduğuna inanıyorlardı. Yani muhtemelen zamanda geriye gittiler, başardılar ve şimdi bu farklı bir gerçeklikte yaşıyorlar."

Fazladan satırları sildi. "*Ancak*, sadece tek bir zaman çizelgesi olabilir. Bir dizi olası olay. Augur'lar yıllardır bu teoriyi güçlendiriyorlar ama bu kimsenin inanmak istediği bir şey değil. Biz sonsuz olasılık fikrini seviyoruz. Hiçbir şey kaçınılmaz değildir." Sesi hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Yine de gördükçe, kaçınılmazlık daha da artıyor gibi görünüyor. Tek bir zaman çizelgesi. İkinci bir şans yok."

Davian kaşlarını çattı. "Tüm bunlar olduğunda Jha'vett'in yakınında bile değildim. Peki buraya nasıl geldim?"

Malshash kıpırdandı, rahatsız görünüyordu. "Bir adam vardı. Aarkein Devaed. Parlayan Topraklar'ın yok edilmesinden sorumlu olanlar arasındaydı; Andarra'yı işgal ettiğinde ordusunun önüne geçti ve Jha'vett'i kendisi için kullanmaya çalıştı." Durakladı. "Yine de onu çalıştırmak yerine, ona zarar verdi. şimdi bazen şehirdeki enerjiler yanlış yönlendiriliyor. Kaçıyor, dışarı doğru akıyor. Bunun gibi dalgalanmalar nadirdir, ama eğer Jha'vett'te değilseniz, tek açıklaması bu."

"Orkoth saldırmadan hemen önce hayaller vardı," dedi Davian hatırlayarak. "İnsanlar önünde bir görünüp bir kayboluyordu."

Buna bu dalgalardan biri neden olmuş olabilir mi?"

Malshash düşünceli bir şekilde başını salladı. "Ben de öyle düşünürdüm. Büyük olasılıkla farklı zamanlar birbirine karışıyor. Daha önce bir kez olduğunu görmüştüm." Bir şey hatırlamış gibi duraksadı, sonra cebini karıştırdı ve biraz suçlu bir ifadeyle bir yüzük çıkardı. Gümüştü, düzensiz ama akıcı, kendine özgü bir desen oluşturmak için birbirine dolanan üç düz banttı oluşuyordu.

Malshash onu havaya kaldırdı. "Daha ileri gitmeden önce şunu bilmelisin: Seni bununla buraya çekmek için Jha'vett'i kullandım," diye garip bir şekilde itiraf etti. "Sana ait bir şeye ihtiyacım vardı, kişisel bir şeye. Senin için çok şey ifade eden bir şey."

Davian şaşkınlıkla ona baktı. "Ne oldu?" Malshash bir kaşını kaldırdı. "Bu senin yüzüğün."

Davian başını salladı. "Onu daha önce hiç görmedim. Benim değil." Yüzük ayırt ediciydi; daha önce bu kadar güzel bir şeye sahip olsaydı kesinlikle bilirdi.

"Ah. O zaman öyle olacak," dedi Malshash hafifçe omuz silkerek.

Davian kaşlarını çatı. "Bu nasıl mümkün olabilir? Daha önce hiç görmediğim bir şey benim için nasıl önemli olabilir?"

Malshash yine omuz silkti. "Unutma, seni çektiğinde zamanın . Gelecek yoktu, geçmiş yoktu. Senin için *ne zaman* önemli olduğu önemli değil. Bir noktada önemli olacak."

Davian birkaç saniye boyunca ona baktı. "Sanırım bu konuda senin sözüne güvenmek zorundayım."

Malshash ona eğlenerek yarım bir gülümsemeyle karşılık verdikten sonra yüzüğü Davian'a fırlattı, o da alıp yakından inceledi. Mücevherlerle süslenmemişti ama bantların birbirine dolanmasıyla oluşan desen karmaşık bir şekilde yapılmıştı.

"Bununla ne yapacağım ben?" diye sordu Davian.

"Üzerinde kalsın," dedi Malshash. "Tak onu. Ondaki çok uzaklaşma, asla. O seni bu zamanda burada tutan çapa. Eğer çok uzaklaşırsan, kendi zamanının çekimi çok güçlü olabilir ve seni yarığın içine geri çekebilir."

Davian yüzüğe baktı. "Elbette istediğim bu olurdu? Geri dönebilir miyim?"

"Hayır." Malshash başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bu olağanüstü

Bu yolculuktan sağ çıktın Davian. Bu bir mucize. Bir yarığa yakalanan çoğu insan, geçişin katıksız gücüyle parçalanır; parçalanmazlarsa delirirler, zihinleri zamanın yokluğunu algılayamaz."

Davian kaşlarını çattı. "Çoğu insan mı?"

Malshash yer değiştirdi. "Bildiğim kadarıyla bir yarığa girmiş olan herkes," diye itiraf etti. İç çekti. "Geri döneceksin, söz veriyorum. Ama yolculuğunuza devam etmeden önce Augur yeteneklerinizi geliştirmeniz, kan kullanarak eğitim almanız gerekiyor."

Davian açık bir şaşkınlıkla Malshash'a baktı. "Bana öğretebilir misin?"

Malshash sırtıttı. "Ah, söylemeyi unuttum mu? Ben de bir Augur'um." Davian'ın şaşkın ifadesini izlerken gülümsemeye devam etti, sonra ayağa kalktı. "Yemeğini bitir, sonra biraz daha dinlen. Öğleden sonra döneceğim ve eğitime başlayabiliriz."

Davian konuşacak kadar kendini toparlayamadan Malshash odayı terk etmişti. Davian ağzı hâlâ açık bir şekilde birkaç saniye daha onun ardından baktı.

"Evet, bunu söylemeyi unuttun," diye mırıldandı sonunda kendi kendine. Heyecanlı mı yoksa korkmuş mu hissedeceğini bilemeden yemeğine döndü.

* * *

Aradan birkaç saat geçtikten sonra Davian'ın kapısı çalındı.

Yatakta yatıyordu, yorgun ama uyuyamıyordu, hâlâ Malşaş'ın o sabah anlatmaya çalıştığı kavramlarla boğuşuyordu. Sıçrayıp kapıyı açtı ve Malşaş'ın kahvaltıdan beri değişmemiş olduğunu görünce rahatladı.

"Benimle gel," dedi Malshash.

Davian şekil değiştirenin peşinden gitti. Evden çıkıp bir caddede yürüdüler, ne şehrin merkezine ne de köprülerden birine doğru gidiyorlardı.

"Nereye gidiyoruz?" Davian sordu.

"Büyük Kütüphane. Sana bazı şeyler öğretebilirim, orada burada birkaç numara, ama çoğu şeyi doğrudan Darecialılardan öğrenmen daha iyi olur."

Davian başını salladı ve sessizliğe gömüldü. Rahat bir yürüyüşle ilerliyorlardı; Davian Malshash'ın hızına yetişebilmek için sürekli yavaşlamak zorunda kalıyor, sisler tenini okşadıkça teni . "Orkoth'un saldıracağından korkmuyor musun?" diye sordu.

sinirli bir şekilde.

Malshash başını salladı. "Orkoth'tan korkmamıza gerek yok." Davian oyalanacak gibi değildi. "Neden?"

Malshash bıkkınlık içinde durdu. Gözlerini kapattı ve eliyle

Hava.

Sisler yoğunlaştı ve bir çığlık geldi, kulakları patlatan ve insanın içini ürperten

Kemik. Davian kaçmak için hamle yaptı ama aniden omzunun, gözleri yeniden açılan Malshash tarafından kavrandığını gördü.

Orkoth, Davian' hatırladığı kadar kâbus gibi, önlerinde belirdi. Gözsüz bakışları Davianın ürpertti... ancak yaratık saldırgan görünmüyordu. Bunun yerine orada öylece hareketsiz duruyordu.

Davian, emirleri beklediğini dehşetle fark etti.

"*Adruus il. Devidri si Davian*," dedi Malshash, Davian'a doğru eliyle işaret ederek. "*Devidri si Davian*," diye tekrarladı Orkoth.

"*Sha jannin di*," dedi Malshash. Yaratık eğildi - eğildi!- ve siyah bir dumana dönüşerek dağıldı. Saniyeler içinde sisler tekrar dağıldı.

"Görüyorsunuz," dedi Malshash. "Korkacak bir şey yok. Orkoth artık seni tanıyor. Sana saldırmayacaktır."

Yaşlı adam yürümeye devam ederken Davian birkaç dakika boyunca Malshash'ın arkasından bakakaldı, sonra ona yetişmek için koşmak zorunda kaldı.

"Neden kontrol edebiliyorsun?" diye sordu sessizce.

Malshash soruyu elinin tersiyle itti. "Bir kan kullanımı. Nasıl yapıldığını bildiğinde yeterince basit." Dönüp Davian'a bir kaşını kaldırdı. "Eminim daha önemli sorularınız vardır, değil mi?"

Davian konuyu devam ettirmek istiyordu ama son birkaç saat içinde aklına gelen bazı sorular su yüzüne çıkmaya başladı. "Geri döndüğümde," dedi, "ayrıldığım zamana mı döneceğim? Nihim'i kurtarabilir miyim?"

Malshash başını salladı. "Eğer şüphelendiğim şey doğruysa, o zaman... hayır. Senin bir parçan - bir gölgenin gölgesi - şimdiki zamanda kalıyor. Hazır olduğunda seni geri çekecek olan da bu. Burada ne kadar zaman geçirirsen, döndüğünde de o kadar zaman geçmiş olacak." Omuz silkti. "Jha'vett kuralları esnetiyor ama görünüşe göre onları tamamen çiğneyemiyor."

Davian başını ; başka türlü olmasını ummuştı ama nedense cevap onu şaşırtmamıştı. "Beni neden buraya getirdin?" diye sordu. "Nasıl?"

Bu yüzüğü sen mi aldın?"

Malshash yürümeyi bırakmadı. "Bunu bir şeyleri değiştirip değiştiremeyeceğimi görmek için yaptım," dedi usulca. "Ve yüzük bende idi çünkü sen... onu bıraktın. Sanırım benim için bıraktın."

"Yani daha önce tanıştık mı?"

Malshash başını salladı. "Tam olarak değil. Ama yollarımız kesişti - benim geçmişimde, senin geleceğinde. Kısaca. O zamana gitmeni engellemeye çalışıyordum," diye itiraf etti, rahatsız görünüyordu. "Ama onunla ne yapacağımı bildiğin için yüzüğü düşürmüş olmalısın, sanırım. Kendinin bu genç versiyonunun buraya geleceğini biliyordun." Biraz acı acı güldü. "Zekice."

Davian duraksadı, Malshash'ın ona ne söylediğini anlamaya çalışıyordu. "Yani... geleceğimi biliyorsun, öyle mi?"

"Pek sayılmaz." Malshash ona özür dileyen bir gülümseme verdi. "Dünden önce tek bildiğim adın ve yarıktan geçebildiğin idi. Bir keresinde seni uzaktan görmüştüm... yüzünün diğer tarafında başka bir yara izi vardı. Gerçi bu benim için uzun zaman önceydi." Omuz silkti. "Korkarım önerebileceğim tek şey bu."

Davian içini çekerek şakaklarına masaj yaptı. "O zaman neden beni seçtin?"

"Yarıktan sağ çıktığını bildiğim tek kişi sendin. Bu bir ilk adımdı. Geçmişin değiştirilip değiştirilemeyeceğini görmek için nispeten basit bir yol."

"Yani Jha'vett'i bir şeyleri değiştirmek için mi kullanmak istediniz?"

Malshash gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. "Evet ve bunun arkasındaki sebepler de bana ait." Ses tonu bu konuda daha fazla konuşmayacağını gösteriyordu.

Birkaç dakika daha sessizlik içinde yürüdüler ve sonunda önünde beyaz mermer sütunlar ve devasa bir kubbe bulunan büyük bir binaya geldiler. Merdivenleri tırmandılar ve kapalı olan devasa çift kapının önünde durdular. Malshash eliyle işaret etti ve kapılar hiç ses çıkarmadan açıldı.

"Deilannis'in Büyük Kütüphanesi," diyerek Davian'a içeri girmesini işaret etti.

Davian içeri girdiklerinde ağzı açık kaldı. Caladel'deki okulun kütüphanesinde kullanılan ışıklandırmaya benzer, hafif sarı bir parıltı her yeri aydınlatıyordu. Büyük bir odadaydılar - gerçekten de büyüktü - ve her duvar, duvarın her *santimi* kitaplarla doluydu. Uzun gidiyorlardı

Davian daha ileride açık bir kapı gördü; bu kapıdan başka bir odanın da ağzına kadar kitapla dolu olduğu anlaşıyordu.

"Burada nasıl bir şey bulacağız?" diye sordu, hem şaşkın hem de biraz dehşete düşmüş bir halde.

Malshash sırttı. "Neyse ki Darecialılar oldukça zeki insanlardı." Davian'ı odanın ortasındaki, üzerinde yarı saydam mavi bir taş bulunan kısa, bodur bir sütuna doğru yönlendirdi. "Elini bunun üzerine koy ve bilmek istediğin şeyi düşün."

Davian taşa hafifçe dokundu. "Ama hangi kitaba ihtiyacım olduğunu bilmiyorum." "Kitabın adını bilmenize gerek yok. Sadece ne olduğunu düşün

öğrenmeye çalışıyorsun."

Biraz şüpheci olan Davian derin bir nefes aldı ve konsantre oldu. Augur yeteneklerini kullanmayı öğrenmek için oradaydı, böylece eve dönebilecekti. İhtiyacı olan şey buydu.

Avucunun altındaki taş parlamaya başladı; Davian fiziksel bir his olmamasına rağmen yanmış gibi elini çekti. Mavi ışıktan bir iplik taştan süzüldü, yavaş ama emin adımlarla uzayarak duvara doğru ilerledi ve küçük kırmızı bir kitabın sırtına dokunarak durdu. Bir başka iplikçik daha belirdi, bu kez neredeyse ters yöne doğru sürüklendi ve sonunda odanın diğer tarafındaki bir kitaba yapıştı.

Üç dal daha belirdi, Davian şaşkın bir sessizlik içinde izliyordu. Daha fazla olmayacağı belli olduğunda, şimdi kendisi de yumuşak mavi ışıkla parlayan ilk kitaba doğru yürüdü.

Raftan dikkatlice aldı. Başlığı yoktu, bu yüzden rastgele bir sayfaya çevirerek açtı.

Okudukça gözleri büyüdü. Başka bir kişinin düşüncelerini okumanın en iyi yolları üzerine kapsamlı ve açık sözlü bir konuşmaydı. Başka bir bölüme geçti; bu bölümde bir Augur olmanın doğal yanlarından bahsediliyordu. Kendi yeteneği bile -aldatmacayı sezme yeteneği- kısaca tartışılmıştı.

Hayranlıkla okumaya devam etti. Bir insanı manipüle etmek için düşüncelerini kurnazca etkilemenin yöntemleri vardı. İma edilen kurallar, ahlaki çıkarımların Odaklanma teknikleri, iki zihin birbirine bağlandığında netlik elde etmenin yolları.

Hepsi oradaydı, sanki kayda değer hiçbir şey yokmuş gibi sade ve basit bir şekilde yazılmıştı.

Bir süre kayboldu, büyük bir hayranlıkla sayfaları ileri geri karıştırdı. Bir süre sonra kibar bir öksürük duydu ve başını kaldırdığında Malshash'ın onu eğlenerek izlediğini gördü. Davian'ın yüzü kızardı ve birkaç dakikadır kendini kaptırmış olduğunu fark etti.

"Özür dilerim," dedi biraz utanarak. "Bu inanılmaz."

Malshash gülümsedi. "En azından hepsine göz atman akıllıca olur," dedi ve etrafı işaret etti. Davian başını kaldırıp mavi ışık dokunduğu diğer kitapların hâlâ parladığını gördü. "Danışman nadiren yanılır. Sorunuzu karşılamak için yalnızca en iyi kitapları seçmiş olacaktır."

Davian mavi taşa baktı. "Buna Danışman mı deniyor?" Hafifçe sırtıttı.

Malshash gözlerini devirdi. "*Ben* öyle diyorum... sen ne istersen onu diyebilirsin. Sadece kullan. Teoriyi öğren, ben de pratiğe dökmene yardım edeyim." Etrafına görkemli bir işaret yaptı. "Darecianların tüm bilgisi burada, Davian. Mükemmel değillerdi ama bu dünyada yürüyen diğer tüm uygarlıklardan daha ileriydiler. İnanın bana." Döndü ve kapıya doğru yöneldi. "Dönüş yolunu biliyor musun? Birkaç günlüğüne gideceğim."

Davian dondu kaldı. "musun?"

"Sadece kısa bir süreliğine."

"Ama..." Davian bocaladı. "Beni eğiteceğini sanıyordum?"

"Eğiteceğim," diye ona güvence verdi Malshash.

"Ya başka biri gelirse?" diye sordu Davian. Şehirde tek başına kalma düşüncesi onu korkutuyordu. "Orkoth'a karşı güvende miyim?"

Malshash homurdandı. "Sana söyledim, Orkoth artık sana zarar vermeyecek. Ve burada korkacak ne kimse ne de başka bir şey var."

Davian belirsiz bir omuz silkme hareketi yaptı. "Yani ben sadece... ne bulabileceğime bakacağım?"

Malshash gülümsedi. "Güzel. Sıkı çalış. Temel bilgileri ne kadar çabuk anlarsan, eve o kadar çabuk dönebilirsin."

Başka bir şey söylemeden döndü ve gitti.

Davian birkaç dakika boyunca onun ardından baktı, kendini başıboş kalmış hissediyordu. Malshash hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu -hâlâ da bilmiyordu; adam açıkça kendisi hakkında pek bir şey söylemek istemiyordu- ama başka bir insanın varlığı rahatlatıcı olmuştu. Şimdi tamamen yalnız kalan Davian binanın ne kadar sessiz olduğunu, şehrin ne kadar boş olduğunu fark etti.

Elinden geldiğince bu hissi üzerinden atmaya çalışarak kitaba geri döndü

elini uzattı. Son birkaç gündeki olaylar başka ne yapmış olursa olsun, ona güçlerini öğrenmek için inanılmaz bir fırsat sunmuştu - Ilseth Tenvar'ın ona yalan söylediğini anladığı andan beri umutları kırılmıştı.

Uzun zamandır ilk kez, kendisini bu yolculuğa kandıran adamı düşünmesine izin verdiğinde yüzü kararlılık maskesine dönüştü. Muhtemelen Asha'nın öleceğini önceden biliyordu.

Bu yetenekleri öğrenecek ve kendi zamanına dönmenin bir yolunu bulacaktı. Sınır'a her ne oluyorsa durdurmak için elinden geleni yapacaktı.

Ve ondan sonra Ilseth Tenvar'ı arayacaktı.

Bölüm 29

Caeden uyandı.

Yavaşça ayağa kalktı, kasılan kaslarını gererken yüzünü buruşturdu. Şafak sökmek üzereydi; güneş henüz arkalarındaki dağların üzerine yükselmemişti.

Deilannis'i geçeli sadece bir gün olmuştu ama şimdiden daha az şey hissediyordu. Şehirde hissettiği o ezici aşinalık -binaları, sokakları tanınması- neredeyse sislerin içinden çıkar çıkmaz kaybolmuştu. Orada kendini daha *güçlü*, kendinden daha emin hissetmişti.

Şimdi bunların hepsi uzak bir hatıraydı ve eski çaresizlik duyguları geri dönmüştü. Kim olduğunu bilmiyordu. Davian'ın onu bulmak için neden gönderildiğini, Taeris'in taşıdığı Gemiyle neden bağlantılı olduğunu ya da neye karıştığını bilmiyordu.

kötüsü de, suçlandığı şeyi yapıp bilmiyordu.

Sol kolundaki Kelepçe'yi ovuşturdu ve oradaki kurt dövmesinin sürekli parıltısını görmezden gelmeye çalıştı. Işığı hiç sönmüyordu; Caeden onu Thrindar'dan beri görmemiş olsa da Taeris hâlâ Gemi'yi üzerinde bir yerlerde taşıyordu. Onu bulmaya çalışmayı düşündüğü anlar olmuştu -Taeris uyurken bazı fırsatlar çıkmıştı- ama her seferinde ihtiyat galip gelmişti. Taeris bunun tehlikeli olabileceğini söylemişti ve yaralı adam ona yardım etmiş, onu *kurtarmıştı*. Caeden belirsizliklerini bir kenara bırakıp arkadaşlarına güvenmek zorundaydı.

Yine de kutunun cazibesi bazen dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Hiçbiri bu konuda konuşmuyordu ama herkes kutunun anılarını geri getirme ihtimali olduğunu biliyordu. Caeden bunun olmasından ne kadar korksa da, gerçeği bilmemek açık ara daha kötüydü.

İç çekerek, kıpırdanmaya başlayan grubun geri kalanına doğru baktı.

Davian ve Nihim'in kaybından beri Caeden da dahil olmak üzere herkesin ruh hali anlaşılabilir bir şekilde kasvetliydi. Caeden Davian'ı sevmiştir ve düellodan sonra Nihim'le yaptığı konuşma da onu rahatlatmıştı. Deilannis'ten beri onların yokluğunu şiddetle hissediyordu ve hâlâ bazen kendini omzunun üzerinden bakarken, ufku onlar için tararken buluyordu.

Wirr'i de sık sık aynı şeyi yaparken yakalıyordu. Taeris'in acımasız güvencelerine rağmen, hiçbirisi diğer ikisinin gerçekten gittiğini hissetmiyordu.

Çoktan kalkmış olan ve nöbet tuttuğu belli olan Taeris'e başıyla selam vererek gerindi. Caeden belli etmemeye çalışsa da, Taeris'in yara izleri bazen onu rahatsız ediyordu. Gil'shar'ın onu köylülerin bedenlerine yapmakla suçladığı şeyi sürekli hatırlatıyorlardı.

Taeris düşünceli bir ifadeyle başını salladı ve ona doğru yürüdü.

"Sana güvenebilir miyim?"

Caeden soruyu şaşkınlıkla karşılayarak gözlerini kırıştırdı. Bir süre sonra, "Evet, elbette," diye cevap verdi.

Taeris uzun birkaç saniye boyunca onunla göz göze geldi. Sonra uzandı ve Caeden ne olduğunu anlayamadan kolundaki Kelepçe'ye dokundu.

Soğuk, sürünen bir his vardı ve metalik torc yere düştü. Caeden şaşkınlıkla başını salladı. Birden kendini daha hafif, daha enerjik hissetti. Özgür. Bileğindeki dövme bile daha parlak atıyor gibiydi. Böyle hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki, nasıl bir şey olduğunu zar zor hatırlıyordu.

Biraz ötede duran Aelric olanları görünce koşarak yanına geldi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdı.

Taeris ona bir kaşını kaldırdı. "Bütün gece bunu düşündüm Aelric ve Caeden güvenimizi kazandı. Peşimizde canavarlar var - Deilannis'ten geçmek bize biraz soluk aldırdı ama vazgeçmiş olmayacaklar. Ve o yaratıkların ne kadar güçlü olduğunu gördün. Elde edebileceğimiz her avantaja ihtiyacımız var."

Aelric kaşlarını çattı. "Onu hâlâ serbest bırakamazsın," dedi acımasızca. Caeden'e döndü. "Özür dilerim. Bizim için bir tehdit olduğunu düşündüğümü söylemiyorum, ama Desriel'de suçlandığın şeyden sonra..."

Taeris kaşlarını çattı. "benimle birlikte, Aelric."

Deilannis'te bizi *kurtardı* ve ben de onu Konsey'in çıkarmak için hayatımı riske atıyorum. Bu kararı verirken kendimi haklı hissediyorum."

Caeden kaşlarını çattı. Taeris'in sesi birden küçülmüştü. Uzaklaşmıştı. Başka ne söylendiğine odaklanmaya çalıştı ama sesler birbirine karışmıştı.

Bir tepenin üzerinde duruyordu, aşağıda nefes kesici bir manzara vardı; kısa bir mesafe boyunca yeşil tarlalar ve inişli çıkışlı tepeler, onun ötesinde ise öğleden sonra güneşinin ışığında elmas gibi parıldaayan okyanus. Hoş ve ılık bir esinti saçlarını hafifçe karıştırdı. Birden biriyle el ele tutuştuğunu fark etti; kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atarak yanına baktı.

Hayatında gördüğü en güzel kadın yanında duruyordu. Kaymaktaşından teni kusursuzdu. Uzun siyah saçları gevşekti, sırtından neredeyse beline kadar dökülüyor ve güneş ışığında parlıyordu. Mükemmel oval bir yüzü, dolgun, kırmızı dudakları ve tepeye tırmanmaktan pembeleşmiş yanakları vardı. Gözleri maviydi, okyanus ya da gökyüzü gibi değil, daha derin, daha güçlü, daha tanımlanamaz bir şeydi. Gülümseyerek ona döndü ve gözleri ona bakarken parladı. Çok odaklanmıştı. Sanki dünyadaki tek şey ya da en azından önemli olan tek şey oymuş gibi.

Görüntü soluklaştı, sahneden renk akıp gitti. Devasa bir şehrin dışında duruyordu. Duvarlar uzaktan bile uğursuzca görünüyordu; bir bakışta en az yüz fit yüksekliğinde, muhtemelen daha fazla olduklarını düşündü. Siyah taştan yapılmışlardı, her yerde sivri uçlar vardı.

Surların üzerinde şehrin kendisi yükseliyordu. Bir tepenin üzerine kurulmuştu; Caeden duvarın yakınında herhangi bir bina göremiyordu ama şehir merkezine doğru uzanan yolları ve yapıları kolayca seçebiliyordu. Yine de içeride hiçbir şey hareket etmiyordu. Ne bir muhafız ne de görebildiği bir kapı vardı. Duvarın tepesinde çeşitli noktalarda devasa ateşler yanıyordu, alevlerin kırmızı-turuncusu aksi halde kasvetli olan manzaradaki tek renkti.

Geceydi, ay ışığı her şeyin üzerine garip bir gümüş solgunluğu yayıyordu. Bir tarladaydı, ancak otların çoğu ölmüştü ya da en azından hayatta kalmak için mücadele ediyordu. Omzunun üzerinden baktı. Görünürde hiç ağaç yoktu, düz, çorak tarlalar göz alabildiğine her yöne uzanıyordu. Burada her şey sessizdi. Ne rüzgâr, ne de hayvanlar.

Sonra başka bir yerdeydi. Yine gündüz olduğunu düşündü, ama gökyüzü

yanan evlerden yükselen dumanlar tarafından karartılmıştı. Etrafında insanların ölümlerini attıkları çığlıkları duyabiliyordu ama bu çığlıklar daha sessiz olan panik ve kafa karışıklığı çığlıklarını bastıramıyordu. Etrafındaki duman değışti ve büküldü; birdenbire içinden iki karanlık siluet görüldü. İnsansı bir yapıları vardı ama çok uzun ve çok inceydiler.

O zaman onları doğru dürüst görebildi. Siyah pullarla kaplı yaratıkların boyu en az bir metreydi; vücutları ince ve kıvrımlıydı, boyunlarından söz etmek mümkün değildi. Kafaları yılan şeklindeydi ve ona baktıklarında ağızlarını dolduran küçük, keskin diş sıralarını gördü. İki yaratık bir süre onu izledi, aç gözlerle bakarken kuyruklarını kırbaçladılar. İfadelerinde ürkütücü derecede zeki bir şeyler vardı.

Sonra dumanın içinde kayboldular, inanamayacağı kadar hızlı ilerliyorlardı.

Diz çökmüştü. Başını kaldırıp dumanın gittiğini gördü; bir tür yeraltı mağarasındaydı, tavan o kadar yukarı uzanıyordu ki tepesini zar zor görebiliyordu. Terliyordu; biraz solunda erimiş kayalardan oluşan bir havuz tehditkâr bir şekilde fokurduyordu.

Karşısında saf ateşten yapılmış gibi görünen, derisi yanan ve kıvranan, saç telleri bile enerjiyle parlayan bir varlık duruyordu. Yine de, onu düşünen gözleri inkar edilemez bir şekilde insandı.

Yaratık bir kılıç tutuyordu ve Caeden kılıcın bir şekilde önemli olduğunu biliyordu. Etrafındaki ışığı büküyor, içine çekiyordu ama Caeden kılıcın üzerine kazanmış sembolleri, farklı bir dilde yazılmış kelimeleri görebiliyordu. Ona tanıdık geliyorlardı ama onlara konsantre olacak zamanı yoktu.

"Sen değersizsin," dedi kılıcı tutan yaratık. Sesi kaba, derin ve bilgiliydi. "Licanius için geldin ama ona sahip olamayacaksın."

Sahne bir kez daha değışti, ama bu kez nasıl olduğunu söyleyemese de hissettiği şey farklıydı. Geniş, açık bir tarlanın ortasında duruyordu; geceydi ve hafif bir esinti uzun çimenlerin sanki gümüşü siyah dalgalar halinde zeminin üzerinde kayıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu. Her şey tam bir zıtlık içindeydi; ay ışığı neredeyse kör edici, gölgeler ise zift kadar karanlık ve geçilmezdi. Aşağı baktı. İnce ipekten siyah bir tunik giymişti, iplikleri tenine tam oturuyordu. Tanıdık bir duyguydu. İyi bir

hissediyorum.

Uzakta, sallanan huş ağaçlarının arasından çıkan bir adamın yaklaştığını gördü. Adam yaklaştıkça Caeden onun uzun boylu, kaslı, keskin yüz hatlarına ve geniş, sıcak bir gülümsemeye sahip olduğunu gördü. Adam selamlamak için elini kaldırdı; Caeden tereddütle kendi elini kaldırdı. İçinde bir tanıdıklık duygusu parladı. Bir şekilde, bir yerden bu adamı tanıyordu.

"Tal'kamar!" diye seslendi adam yaklaştığında, sesinde neşeli, davetkâr bir nota vardı. Adımlarını hızlandırdı ve Caeden tepki veremeden sert bir kucaklamayla sarıldı. "Eninde sonunda buraya geleceğini biliyordum! Seni görmek güzel, eski dostum."

Caeden gözlerini kırptırdı. "Bu gerçekten oluyor mu?" Kelimeleri söyler söylemez öyle olduğunu anladı. Önceki görüntüler belirsiz ve pusluydu - anılar belki de, her ne kadar kopuk bir şekilde görülse de. Bu farklı bir şeydi.

Adam kıkırdadı. "Elbette! Bir dok'en'in içindeyiz. Aslında senin dok'en'in." Gülümsemesi biraz değişti. "Ciddi misin?"

Caeden'in kalbi yerinden fırladı. Bu adam onu tanıyordu, hatta onunla arkadaş gibi görünüyordu. "Özür dilerim," dedi içtenlikle. "Kulağa garip geldiğinin farkındayım ama bir ay kadar öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyorum. Eğer beni tanıyorsanız..."

Adamın gülümsemesi tamamen soldu ve dudağını ısırdı. "O zaman doğru," dedi, sesinde hüüzün vardı. İç çekti. "Benim adım Alaris." Elini Caeden'in omzuna koydu. "Biz arkadaşız, sen ve ben. Kardeşiz."

Caeden öne doğru eğildi. "Bana kim olduğumu söyleyebilir misin? Buraya nasıl geldiğimi?"

Alaris başını salladı. "Evet, elbette," dedi sevecen bir ses tonuyla. Etrafına bir göz attı. "Yine de şu anda zamanımız olmayabilir."

"Neden?"

Alaris eliyle işaret etti. "Kendiniz bakın."

Caeden omzunun üzerinden geriye baktı. Tarlanın bir kısmının üzerine siyah bir gölge düşmüştü; bir zamanlar geniş bir açık otluk olan yerde şimdi hiçbir şey görünmüyordu. O izlerken gölge biraz daha ilerledi. Alaris'e döndü, içinde bir panik kabarmıştı.

"Gölge bize ulaştığında ne olacak?"

Alaris gülümsedi. "Senin için hiçbir şey. Bu senin dok'en'in."

"Dok'en'?" Kelime tanıdık geliyordu ama Caeden hatırlayamıyordu.

Anlamı.

Alaris eğlenerek gözlerini devirdi. "Bir süre önce yarattığın bir yer, Tal'kamar. Bir zamanlar etrafta bunlardan çok vardı ve çoğunu nereye sakladığını biliyordum... ama şu anda bildiğim tek yer burası. Buraya dönüş yolunu bulduğuna göre tüm hafızanı kaybetmemiş olmalısın." Kaşlarını çatarak etrafına bakındı. "Dok'en her zaman gerçek yerlere dayanır ve buranın gerçek hayatta nerede olduğundan emin değilim. Belki de Parçalanmış Topraklar? Oraya seyahat etmeyi hep sevmişsindir." Yaklaşan gölgeyi tekrar kontrol etti. "Ne olursa olsun. Burayı dengede tutma konusunda pek de iyi bir iş çıkarmıyorsun ve her şey yok olmadan önce gerçekten gitmem gerekiyor, o yüzden bunu hızlıca halledelim. Neredesin sen?"

Caeden tereddüt etti. Adam onu tanıyordu ama güvenilir miydi? Sonunda başını salladı. "İnsanlar peşimizde ve ben seni tanımıyorum," dedi. "Özür dilerim."

Alaris bıkkın görünüyordu ama isteksizce başını salladı. "Anlıyorum." Sonra kaşlarını çatı. "Bekle. 'Biz' mi?"

"Birlikte seyahat ettiğim insanlar," diye detaylandırdı Caeden, hâlâ ne kadarını açıklayacağından emin değildi. "Üstün yetenekliler."

Alaris bundan hoşnutsuz görünüyordu. "Peki seni kim avlıyor?"

"Yaratıklar. Onlara sha'teth deniyor."

Alaris'in ifadesi dondu ve Caeden onun gözlerinde bir korku titreşimi gördüğünü sandı. "Anlıyorum," dedi sessizce, tüm esprisi kaybolmuştu.

"Onları tanıyor musun?"

Alaris Caeden'in omzunun üzerinden baktı, yaklaşan gölgenin dikkatini dağıttığı belliydi. "Öyle de denebilir. Başka bir zamanın hikâyesi, dostum." Caeden'i kolundan yakaladı. "Ciddi bir tehlike içindesin Tal'kamar. Eğer birlikte olduğun insanlar gerçekte kim olduğunu öğrenirlerse, seni bir saniye bile tereddüt etmeden öldürürler. Savaştayız ve şu anda öyle görünmeseler de onlar düşmanımız." Yüz ifadesi son derece ciddiydi.

Caeden bu ifadeyi kabul etmeyerek başını salladı. "Onlar zaten benim için hayatlarını tehlikeye attılar."

"Çünkü senin kim olduğunu bilmiyorlar," diye karşı çıktı Alaris. Caeden'in arkasındaki alana endişeyle baktı. "Oku onları. Eğer söylediklerimi yapabileceklerini düşünmüyorsanız, onlar hakkında kötü konuştuğumu unutun."

Caeden başını salladı. "Ben... nasıl yapacağımı bilmiyorum," dedi biraz utanarak.

Alaris Caeden'e baktı, yüzünde acıyan bir ifade vardı. "Anlıyorum," dedi yumuşak bir sesle. "İşte " Tereddüt etti. "Üzgünüm, Tal'kamar. Açıklamak için zamanım yok."

Geri geri gitmeye başladı; Caeden dönüp gölgenin neredeyse üzerlerine geldiğini gördü. "Dok'en başarısız olmak üzere Tal'kamar," dedi Alaris. "Bu gerçekleştiğinde, onu bir daha kullanamayız. Seni bir süre göremeyebilirim." Durakladı, çelişkili görünüyordu, sonra bir karara vardı. "Ilin Illan'da Havran Das adında bir adam yaşıyor. Arkadaşlarının haberi olmadan ona bir yolunu bul. Kendisi kaliteli şaraplar satan bir tüccar ve... güvenilir biri. Onunla bizzat ben irtibata geçeceğim; size yardımcı olabilir."

Caeden başını salladı. "Sana neden güveneyim ki?"

Alaris Caeden'in kolunu kavradı. "Çünkü biz kardeşiz ve aramızda zamanın bile koparamayacağı bir bağ var." Gözlerini kapattı. "Tekrar görüşene kadar, dostum. Seni görmek güzeldi."

"Bekle! Bir soru daha." Caeden yumruklarını sıktı; sormaya korkuyordu ama bilmek zorundaydı. "Kendimi bildim bileli bir suçla itham edildim. İnsanları öldürmek... sebepsiz yere onları katletmek." Alaris'i dikkatle izledi, cevaptan korkuyordu. "Ben böyle bir adam mıyım? Bunu yapar mıydım?"

Alaris tereddüt etti.

"Hayır, Tal'kamar," dedi yumuşak bir sesle. "Asla değil."

Gölge Caeden'e dokunduğu anda o da kayboldu.

"Caeden," diye geldi Taeris'in sesi.

Odaklanmaya çalışarak başını salladı. Etrafındaki dünya yavaş yavaş renk ve netlik kazanarak yeniden görünmeye başladı. Yerde yatıyordu. Taeris endişeyle ona bakıyordu ve diğerleri de biraz uzaktan izliyordu, onların da yüzlerinde endişe vardı.

Caeden ayağa kalkmaya çabalarırken Taeris, "Sakin ol," diye öğüt verdi. "Yere yığılmışsın."

Caeden bir an durdu, sonra kendini yukarı kaldırdı. Anlık şaşkınlık geçmişti.

"Ben iyiyim," dedi ayağa kalkarken. Yine de midesi gurulduyordu. Asla sebepsiz değildi.

"Ne oldu?" diye sordu Wirr.

Caeden uzun bir süre etrafındaki endişeli yüzlere baktı. Sonra Aelric'e baktı, Kelepçe'sinin çıkarılmış olmasından hâlâ endişe duyduğu belliydi.

"Sadece bir baş dönmesi," diye herkesi temin etti.

Taeris tereddüt etti, sonra sırtına hafifçe vurdu. "Muhtemelen Kelepçe'nin bu kadar uzun süre takılı kalmasının bir yan etkisi," dedi. "Seyahat edebiliyor musun?"

Caeden sessizce başıyla onayladı, düşünceleri zaten başka yerdeydi.

Havran Das.

Diğerlerinin kampı dağıtmasına yardım etmeye başlarken ismi zihninde sabitledi. Alaris'e güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu ama kesin olan bir şey vardı.

Ilin Illan'a vardıklarında daha fazlasını öğrenecekti.

Bölüm 30

Wirr bir sopayla ateşi dürttü ve düşünceli bir sessizliğe büründü.

Titrek ışığın kenarında yatan üç uyuyan forma baktı. Caeden mazeretlerini bildirip bu gece erken yatmıştı; o sabahki ani çöküşünden sonra iyileşmiş gibi görünse de gün boyunca biraz keyifsizdi. Aelric ve Dezia da kısa süre sonra onu takip etmiş, Wirr ve Taeris'i ilk nöbette bırakmışlardı.

Sohbet eksikliği Wirr'in işine geliyordu. Son birkaç günün çılgınlığından sonra kendini toparlamak için zamana ihtiyacı vardı.

Düşünceleri, artık sık sık olduğu gibi, kaybettiği arkadaşına kaydı. Wirr kendini Davian'ın yüzünü hayal etmeye zorladı - göğsüne ağır bir şekilde yerleşen acı ve pişmanlığı bir kez daha kabul etti. Bağırmaktan, Öz'ünü kullanmaya çalışmaktan daha akıllıca davranması gerektiğini biliyordu.

O anı hatırladı. Dar'gaithin, bağırışlar. Caeden'in peşinden umutsuzca koşuşlarını, geldikleri yoldan geri dönüşlerini.

Sonra kaşlarını çatı. Deilannis'ten ayrıldığından beri zihninin köşelerinde küçük ama ısrarcı bir şey vardı. Bu kez ne olduğunu fark etti.

"Binada ne vardı?" diye sordu aniden, diğerlerini uyandırmamak için sesini alçaltarak.

Taeris gözlerini kırptırdı, kendi hayallerinden sıyrılmıştı. "Pardon?"

Wirr öne doğru eğildi. "Bina," diye tekrarladı. "Deilannis'teki. İçeri girecektin." Hatırladıkça kaşları daha da çatıldı. "Bizi oraya sen götürdün, değil mi? Çıkış yolu olmadığını biliyordun. Caeden bile sana söyledi ama sen onu görmezden geldin."

Taeris bir an için Wirr'e baktı. "Evet."

Wirr'in içinde öfke kaynamaya başladı; sesini alçak tutmak için elinden gelen tek şey buydu. "Neden? Davian ve Nihim öldü, Taeris! Arkadaşım ve senin arkadaşın öldü çünkü sen bir şeyi çok istiyordun ve bunun için hepimizin hayatını riske atmaya hazırdın. Bu yüzden bana o binada ne olduğunu söyleyeceksin." Sesi soğuk ve sertti, öfke yüzeyin hemen altındaydı.

"Bir silah," dedi Taeris, Wirr'in ses tonuna şaşırırmaktan çok boyun eğmiş görünüyordu. "Aarkein Devaed'in kendisini yenmek için yapılmış bir silah. Binlerce yıldır kayıp." İçini çekti. "Kuzeyde bizi bekleyen her neyse ona karşı bir silaha ihtiyaç duyabileceğimiz zaman yaklaşıyor Wirr. Bu yüzden... evet. Hayatları riske attım."

Wirr öfkesinin bir kısmının akıp gittiğini hissetti ama tamamının değil. "Peki bu silah ne olabilir?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Taeris. "Bu da sorunun bir parçası. Kullanma zamanı gelmeden *önce* ne olduğunu, nasıl çalıştığını bilmemiz gerekiyor."

Wirr başını salladı. "Bize söylemeliydin. Bilmeye hakkımız vardı," dedi öfkeyle. "Neden şimdi? Yıllardır Desriel'de yaşıyorsun. Neden beklediniz?"

Taeris başını öne eğdi. "Çünkü sadece Nihim olması gerekiyordu," dedi sesi ağrıyla.

Wirr şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun?"

Taeris derin bir nefes aldı. "Görünmeyen Savaş'tan önce Nihim'e bir Augur yaklaştı ve ona Deilannis'te öleceğini söyledi - ama sözde zamanımızın en önemli adamlarından birine yardım ederken. Augur ayrıca ona başka kimsenin ölmeyeceğini de söyledi, söz verdi! Onunla birlikte seyahat eden herkes güvende olacaktı." Başını iki yana salladı. "Sanırım... Sanırım bu bana serbest geçiş hakkı verdi, Wirr. Nihim gelmek için ısrar etti, zamanının geldiğini söyledi. Ölen tek kişinin o olduğunu bilmenin bize soruşturmada dokunulmazlık sağlayacağını düşündüm. Bunu güvenli bir şekilde yapmak için belki de tek şansım buydu." Başını kaldırdı. "Özür dilerim."

Wirr bunu o zaman gördü; Taeris'i ezen suçluluk duygusu en az kendisinininki kadar gerçek ve hamdı.

Yine de fark etmezdi. Bazı açılardan daha kötüydü; Davian'ın ölümünün yükünü Wirr omuzlamıştı, oysa gerçekte bu sorumluluk paylaşılıyordu.

"Yani bir Augur'un yirmi yıl önce size anlattığı bir görüye dayanarak hayatlarımızı riske attınız. Kehanetlerinin artık bilmenize rağmen," dedi.

dedi sessiz bir inançsızlıkla. Ayağa kalktı, elleri titriyordu, neredeyse düşünemeyecek kadar kızgındı. "Ben yürüyüşe çıkıyorum."

Taeris yüzünü buruşturdu. "Bu muhtemelen en iyi fikir değil-"

Wirr olabildiğince yumuşak bir sesle, "Yeter Taeris," diye hırladı. "Bir sorun çıkma ihtimaline karşı yakınlarda kalacağım."

Karanlığa doğru yürüdü, Deilannis döndüğünden beri azalmış olan duygu karmaşası şimdi her zamankinden daha kötüydü. Daha önce onları bastırmıştı ama bu kez onlarla başa çıkması gerektiğini biliyordu.

Akşamın rutubetine rağmen hâlâ kuru olan bir kütük buldu, ateşten oldukça uzakta, kampın geri kalanının duyamayacağı bir yerde. Oturup birkaç uzun dakika boyunca hiçbir şeye bakmadı.

Sonunda gözyaşları dökülmeye başladı. Hayal kırıklığı, öfke, acı hepsi yüzeye çıktı ve onları serbest bıraktı, Caladel'i duyduğundan daha sert ağladı - çocukluğundan beri, Üstün Yetenekli olduğunu keşfettiği günden beri yapmadığı gibi.

Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Son üç yıldaki her şey, değer verdiği her şey sonsuza dek gitmişti.

Uzun süre hareket etmedi.

* *

Wirr döndüğünde bir saat geçmişti.

Taeris sessizce onu izledi ve ateşin karşı tarafına otururken başını salladı. Wirr uzun bir süre diğer adama baktıktan sonra boğazını temizledi.

"Seni affedebileceğimden emin değilim," dedi sesini alçak tutarak. Taeris ağzını açtığında elini kaldırdı. "Belki zaman içinde. Ancak, ne yapmaya çalıştığınızı anlıyorum. Güvende olduğumuzu düşünmeni anlıyorum." Öne doğru eğilirken yüzünü acımasız bir maske haline getirdi. "Ama sırlar *burada* bitmeli. Burada ve şimdi. Ne yaptığınızı önceden açıklasaydınız, yardım etmeyi kabul edebilirdik. Bunu bilmemiz bazı şeyleri değiştirebilirdi... Genç olabiliriz Taeris ama çocuk değiliz. Senin tarafındayız. Bize yalan söylemene gerek yok."

Taeris düşündü, sonra yavaşça başını eğdi. "Doğru. Ama bunun her iki taraf için de geçerli olması gerekiyor."

Wirr yüzünü buruşturdu; bu konuyu uzun uzun düşünmüştü ve sır saklama konusunda kendisinin de Taeris kadar suçlu olduğunu biliyordu. Başını salladı. ". İzin verin ben başlayayım." Ayağa kalktı, ateşin diğer tarafına geçti ve Taeris'e elini uzattı. "Ben Prens Torin Wirrander Andras."

Taeris ele boş bir bakış attı. "Elocien Andras'ın oğlu." Yüzündeki şok Wirr'in gülmemek için kendini zor tutmasına neden oldu.

"Öyleyim," dedi Wirr, gülümsemesine izin vererek.

Taeris yanaklarını şişirerek uzun bir nefes verdi. "Bu hiç mantıklı değil."

Wirr'in gülümsemesi soldu ve elini indirdi. Beklediği tepki bu değildi. "Neden olmasın?"

"Çünkü Elocien Andras'la tanıştım. Hatırladığım kadarıyla o adam, oğlu Üstün Yetenekli çıksaydı onu öldürecek." Taeris Wirr'in gözlerinin içine baktı. "Beni mahkûm eden oydu, biliyorsun."

Wirr omuz silkti. "O değişti. Ben büyürken Üstün Yeteneklilerden nefret ederdi. Ama benim de bir Üstün Yetenekli olduğumu öğrendiğinde kızmadı." Hatırlayınca gülümsedi. "Çok korkmuştum. Onlara kan emiciler diyerek büyütülmüştüm ve sonra onlardan biri olduğumu keşfetmek... Beni evlatlıktan reddedeceğini düşünmüştüm ama reddetmedi. Her şeyi ayarladı. Calandra'ya sahte yolculuk. Beni gizlice bir okula yerleştirmek için Athian'la gizli toplantılar. Benim için her şeyi riske attı. İnanılmaz biriydi."

Taeris başını kaşıdı. "Gerçi o bir Sadık'tı. *İlkeleri o yarattı,*" dedi inanamayarak. İma edilenler kafasına dank edince gözleri büyüdü. "Ve kader, delikanlı. Tenets. Babanın Gemi'yle olan bağlantısı sana mı miras kalacak?"

Wirr küçük bir baş hareketiyle onayladı.

Taeris başını salladı, şaşkındı, uzun bir süre sessiz kaldı. "Yönetim bunu öğrendiğinde pek mutlu olmayacak," dedi sonunda.

"Bunu zaten düşünmüştüm," diye gözlemledi Wirr, ses tonu kuruydu.

"Tabii ki. Elbette." Taeris hâlâ şaşkın olan Wirr'e baktı, belli ki onu yeniden değerlendiriyordu. "Sanırım bu bizimle Tol'a gelmeyeceğin anlamına geliyor."

Wirr başını salladı. "En iyisi bu. Şehre vardığımızda Aelric ve Dezia'yla birlikte saraya gideceğim. Babam yeteneklerimi saraya iyice yerleşene kadar - belki de daha uzun bir süre- gizli tutmayı umuyor, bu yüzden tanınmam ihtimaline karşı mümkün olduğunca Tol'dan uzak durmam gerekecek."

"Akıllıca bir seçim." Taeris düşünceli bir ifadeyle Wirr'e baktı. "O halde İlkeleri nasıl değiştireceğin konusunda biraz düşündün mü?"

"Düşündüm ama zamanı geldiğinde daha fazla düşüneceğim. Umarım uzun bir yol vardır." Wirr bir kaşını kaldırdı. "Onları tamamen ortadan kaldırmayı savunmuyor musun?"

Taeris homurdandı. "Hayır." Bu konuda başka bir şey söylemedi.

Bir süre sessizlik oldu, sonra Wirr, "Demek babamı tanıyordun?" dedi.

Taeris başını salladı. "Görünüşe göre hayır," dedi sessizce. "Ama onunla tanıştım. Onunla konuştum." Bu anıyı hatırlayınca pek memnun olmuşa benzemiyordu.

Wirr kıpırdandı. "Senin hakkında konuştuğunu hatırlıyorum, biliyorsun. Bana tüm detayları anlatmadı -sonunda bunları Karaliene'den öğrendim- ama senin Antlaşma'nın neden gerekli olduğuna dair mükemmel bir örnek olduğunu söyledi. Neden hiçbir Üstün Yetenekliye güvenilemeyeceğinin." İç çekti. "Bu, Yeteneğe sahip olduğumu keşfetmemden sadece birkaç ay önceydi."

"Başlangıçta bana güvenmekte isteksiz olduğunu sanıyordum," diye itiraf etti Taeris. "Şimdi nedenini anlıyorum."

Wirr yaralı adama dikkatle baktı. "Merak ettiğim bir şey var. Babamın bahsettiği adam, Karaliene'nin bana tarif ettiği adam bir canavardı. Senden *korkuyorlardı*, Taeris. Karaliene'i anlayabilirim ama babam? Eğer seni mahkûm etmek için bir komplo kurulmuş olsaydı, mutlaka bundan haberi olurdu."

Taeris omuz silkti. "Belki de o adamları öldürmek için Esans kullandığıma gerçekten inanmıştır. Akli başında her Yönetici, İlkeleri çiğneyebilecek birinden korkar."

Sözler doğrudu ama konuşurken Taeris'in gözlerinde bir şey vardı. Bir tereddüt, bir endişe titreşimi.

Wirr kaşlarını çatı. "Artık sır yok Taeris. Benimkini ifşa ederek sana duyduğum güvenin anlıyorsun. Kimseye söylemeyeceğim ama kendi iyiliğim için bilmem gerek. Bana söylenenleri karşımda gördüğüm adamla bağdaştırabilmem gerekiyor." Öne doğru eğildi. "Seni o gece Thrindar'da gördüm. Bıçakla birlikte. O yüzden bana doğruyu söyle Taeris. Tüm bu yaralar nasıl oldu?"

Taeris yüzünü buruşturdu ve birkaç saniye sonra yavaşça başını salladı. Konuşmadan önce herkesin hâlâ uyuduğundan emin olmak için omzunun üzerinden baktı.

",," dedi sessizce. "Gerçek şu ki, Caladel'deyken

Davian bir grup adam tarafından takip ediliyordu. Etrafta hiç Yönetici yoktu, bu yüzden delikanlıya bir şey olmadığından emin olmak için uzaktan takip ettim. Tavernanın önünden geçerken adamlar onu yakalayıp içeri sürüklediler.

"Ben içeri girerken dışarı çıkan bir Yönetici vardı. Ondan yardım istedim ama çocuğun Üstün Yetenekli olmadığını ve bu yüzden yapabileceği bir şey olmadığını söyledi." Taeris'in ağzı bu anı karşısında tiksintiyle kıvrıldı. "Ben de içeri girdim. Onu hırpalamaya başlamışlardı bile."

Wirr başını salladı. Davian o günden hiç bahsetmemişti -Wirr arkadaşının anılarını unuttuğunu biliyordu- ama duyduklarına göre Davian'ın yaraları çok sayıda ve ağırdı.

"Onlara durmaları için yalvardım ama beni de tuttular. Bana onları durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey olmadığını, İlkeler uyarınca onlara karşı harekete geçemeyeceğimi söylediler." Taeris yüzünü buruşturdu. "Arkadaşın cesur bir delikanlıydı. Yumrukları ve tekmeleri sessizce karşıladı."

"Sonra içlerinden biri Davian'ın kolundaki İşareti fark etti. Dövülene kadar orada olduğunu sanmıyorum; vücudunun daha önce Tenetleri aktive etmek için yeterli Özü çekmeye ihtiyaç duymadığını varsayıyorum. Ama onu gördüklerinde, ruh hali değişti. Sadece bir hizmetçi olduğunu düşündüklerinde biraz hırpalıyorlardı. Yetenekli olduğunu gördüklerinde..." Bir an için sözünü kesti.

"İçkiyi fazla kaçırان adamlardan biri bıçağını çıkardı. İri bir adamdı, diğerlerinin isteseler bile durdurmaya türden bir adam değildi. Babasının Augur'ların elinde öldüğünü ve onlarla ilişkisi olan herkesin... hastalıklı olduğunu haykırıyordu." Hatırladıkça midesi bulanıyordu. "Davian'ın yüzünü kesmeye başladı. Davian çığlık atıyordu ama diğer herkes sadece izliyordu. Sessizce."

Wirr ürperdi. Davian'ın yaşadıklarının korkunç olduğunu her zaman biliyordu ama bunu daha önce hiç bu kadar grafiksel olarak tasavvur etmemişti. "Sonra ne oldu?"

Taeris tereddüt etti. "Sonra adam durdu. Hepsi durdu. Beni tutanlar gitmeme izin verdi. Bıçağı tutan kişi bıçağı kendi yüzüne dayayacak şekilde çevirdi ve... kesmeye başladı." Derin bir nefes aldı. "Sonra hepimiz yapmaya başladık. Hepimiz birden. Bıçağı olmayanlarımız gidip masalardan birinden bir bıçak buldu. Hiçbirimiz ses çıkarmadık ama bu acı çekmediğimiz anlamına gelmiyordu." Elindeki bıçağı dokundu.

dalgınca yanak.

"Davian orada öylece durmuş bizi izliyordu, kanı yüzünden ve boynundan gömleğine akıyordu. Yine de görebiliyordum. Bunu o yapıyordu. Bir şekilde bizi kontrol ediyordu."

"Ne?" Wirr patladı. Yüzünün öfkeden kızardığını hissetti. "Olanlar için Davian'ı mı suçlayacaksın?"

"Gerçeği sordun," dedi Taeris yumuşak bir sesle, diğerlerinin uyanmadığını kontrol ederek. "Yedeğim beni kurtardı ama diğer herkes öldü. Hepsi aynı anda yere yığıldı; onlar yere yığılır yığılmaz bedenimi tekrar kontrol edebildim. Onları kontrol ettim ama ne kalp atışı ne de nefes vardı. Hiçbir şey yoktu. Davian'ın yanına döndüğümde kan kaybından bayılmıştı.

"Bir seçim yapmak zorundaydım ve onu kurtarmak için Özümü kullandım. Bu Yöneticilerin dikkatini çekti ve cesetleri gördüklerinde bir açıklama istediler." Taeris omuz silkti. "Nasıl olduğuna ya da kimin yaptığına bakmaksızın cezanın ne olacağını biliyordum. Ben zaten yaşlı bir adamdım, Davian ise sadece bir çocuk. Onlara yalan söylemek kolay bir karardı."

Wirr omurgasından aşağıya doğru bir ürperti hissetti. "Ve Davian hiç hatırlamadı mı?" "El'e teşekkür ederim," diye mırıldandı Taeris. "Onu yıllardır tanıdığım kadarıyla Son birkaç haftadır, öğrenseydi kendini asla affedeceğini sanmıyorum." Öne doğru eğildi. "Yine de bu önemli, Wirr. Ne yaptığını bildiğine inanmıyorum. Gözlerindeki bakış... boştu. Sanki gerçekten orada değilmiş gibiydi. Bence yaptığı şey saf bir hayatta kalma içgüdüsünden başka bir şey değildi."

Wirr yavaşça, isteksizce başını salladı. "Peki ya yaraların? Thrindar'da gördüklerim?"

Taeris iç çekti. "O günden beri... Davian'a bir şekilde bağlıyım ve sanki zihnimde o anın bir kalıntısı varmış gibi. Bazen uyanıyorum ve kendimi kesmiş oluyorum. Ya da bıçak elimde oluyor. Hiçbirini hatırlamıyorum ama Davian'ın nerede olduğunu her zaman hissedebildim, bu yüzden hala orada bir tür bağlantı olması muhtemel görünüyor. Deilannis'ten sonra..." Bakışları ateşe kaydı. "Sanki kafamın içindeki bir baskı yok olmuş gibiydi. Davian gittiğine göre artık böyle bir şey olacağını sanmıyorum."

Wirr, Taeris'in ona söylediklerini düşündü. Mantıklı gelmişti. Davian'ın Augur güçleri onu bir şekilde kurtarmıştı. Taeris, bu çocuğun

daha fazlası, suçu üstlenmişti.

"O gece bizi ormanda bulman bir tesadüf değildi," diye fark etti.

Taeris başını salladı. "Aslında Caeden yüzünden o bölgedeydim... ama Davian'ın bu kadar yakın olduğunu fark edince seni izlemeye başladım. Desriel'e neden geldiğini anlamaya çalışıyordum," diye itiraf etti. Yüzünü işaret etti. "Dürüst olmak gerekirse, benim için orada olmasını umuyordum. Belki de bağlantıyı koparmak için beni takip ediyordur diye düşündüm. Ama ne olduğunu bilmediğini, Augur yeteneklerini kontrol edemediğini fark ettiğimde... zaten yeterince şey yaşamıştı. Zavallı delikanlının yükünü arttırmanın bir faydası yok gibi görünüyordu."

Wirr uzun bir süre sessiz kaldı.

"Doğru yaptın Taeris," dedi sonunda.

Wirr'in daha çok sorusu vardı ve Taeris'in de muhtemelen ona soracak daha çok sorusu olduğunu biliyordu ama akşamki ifşaatlardan sonra ikisi de sadece oturup öğrendikleri üzerine düşünmekten memnundu. Wirr o kadar uzun süredir ateşe bakıyordu ki aniden omzuna vurulmasıyla irkildi.

Arayan Aelric'ti. "Benim sıram," dedi yorgun bir gülümsemeyle. "Biraz dinlen."

Wirr uyumaya çalıştı ama uzun süre boyunca tek düşünebildiği Davian ve Taeris'in söyledikleriydi. Hikâyeyi kanıtlamanın hiçbir yolu olmamasına rağmen, Wirr nedense ona inanmıştı.

Sonunda uyumadan önceki son düşüncesi, Davian'ın Taeris'in kendisi için ne kadar fedakârlık yaptığını bilmesini dilediğiydi.

Bölüm 31

Asha yatağının karşısındaki koltuğa uzanmış, Fessi'nin boş konuşmalarını gülümsüyordu.

Geç olmuştu ama Asha ilk kez buna aldırmamıştı. Odasına döndüğünde Augur'ların en gencinin kendisine yeni bir vizyon iletmek için beklediğini görmüştü ama biraz garip olan formalitelerin daha rahat ve dostça bir sohbete dönüşmesi uzun sürmemişti. Bir süredir konuşuyorlardı; diğer kızın Asha'yı hemen rahatlatan açık, rahat bir kişiliği vardı.

Asha kendisine verilen kâğıt parçasını henüz okumamıştı ama Fessi'nin tavrına bakılırsa acil bir durum yoktu. Saatin ilerlemiş olmasına rağmen Asha, Fessi'nin gitmesi için ısrar etmemişti. Aylardır yaptığı ilk hoş sohbeti bölmek gibi bir niyeti yoktu.

Bundan da öte, önceki öğleden sonra olanları aklından çıkarmasına yardımcı oluyordu.

Davian'ın dün ortaya çıkışı ve şehirde henüz kimsenin ciddiye almadığı Körlük tehdidi arasında bütün gün dikkati dağılmıştı, belli ki sinirli olan Michal'ın canını çok sıkıyordu. Tek düşünebildiği Davian'dı. Onun varlığının bir rüya mı, bir hayal mi, yoksa gerçek mi olduğu. Yaşıyor muydu, yoksa bilinçaltı bir şekilde ona yanlış umutlar mı veriyordu. Kendini ne zaman birine neredeyse ikna etse, bocalamaya başlıyordu.

"Yani Elocien'in Kol'u bulmasının senin görülerinden biri sayesinde olduğunu mu söyledin?" diye sordu yine kendi düşüncelerine dalmadan önce.

Fessi başını salladı. "Aslında birkaç tane. Onu bir demirhaneden Esans çekerken görene kadar onu neden bu kadar çok gördüğümü anlamamıştım.

sık sık." Duraksadı, yüzüne hafif bir kızarıklık yayıldı ve sırtıttı. "Ondan önce de birkaç imgelem... ilginçti."

Asha ona şaşkın bir bakış attı. "Nasıl yani?"

Fessi öksürdü. "İmgelemler onu her zaman... uygun bir şekilde giyindiğinde göstermiyordu, sanırım öyle diyebilirsiniz."

Asha bir an şaşkınlıkla ona baktı, sonra güldü.

"Bunu sana söylediğimi ona söyleme. Bunu ona itiraf etmeyi hiçbir zaman kendime yediremedim."

Asha eğlenerek başını salladı, sonra düşünceleri büyük adama döndüğünde biraz ayıldı. Gördüğü şey. "Kol *nasıl*?" diye sordu kararsızca. "Ortaya çıktığımda mutlu olmadığını biliyorum..."

Fessi umursamaz bir hareket yaptı. "O iyi biri. Bir Kâtibe ihtiyacımız olduğunu biliyor ve Shadraehin'le ne olursa olsun, Erran'ın kesinlikle güvenilir olmasaydın seni seçmeyeceğini de biliyor." Omuz silkti. "Dürüst gerekirse, onu tanımadığınızda biraz fırtına bulutu gibi olabiliyor. İnsanları bir süredir tanıyana kadar onlara açılma eğilimi göstermez ve o zamana kadar sadece büyük ve huysuz biri olarak görünür. Ama bir kez bunu aştığınızda... o iyi bir arkadaştır."

Asha, Fessi'nin ses tonundaki sıcaklık karşısında sorgulayan bir kaşını kaldırdı ve diğer kızın yanakları biraz kızardı. Asha yine de bir şey söylemedi.

Birkaç saniye sessizce oturduktan sonra Asha masasının üzerindeki kâğıt parçasını işaret etti. "Peki, bu acil bir şey mi?"

Fessi içini çekti. "Yarın Trae'den azar işiteceğimden endişelenmiyorsan, hayır."

Asha yüzünü buruşturdu; Trae baş aşçıydı ve Fessi'nin daha önce söylediklerine bakılırsa pek de cana yakın biri sayılmazdı. Fessi'nin anlattıkları ona Caladel'deki Bayan Alita'yı hatırlatmıştı.

Bu düşünceyle ani bir üzüntü dalgasını bastırdı ama okulla olan ilişkisi Davian'ı tekrar aklının önüne getirmişti bile. Birkaç saniye boyunca düşünebildiği tek şey onun bir gün önce nasıl görüldüğüydü. Yaşlı. Yorgun. Yaralı ve zincirlenmiş.

"Sen... iyi misin?" Fessi şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

"Hayır. Bu..." Asha yorgun bir ifadeyle alnını ovuşturdu. "Önemli bir şey değil."

Fessi'nin gözleri kısıldı. "Artık kendini nasıl koruyacağını biliyor olabilirsin."

Erran'ın becerisine sahip olmayabilirim ama hiçbir şey olmadığını söyleyebilirim." Siyah saçlı kız tereddüt etti, sonra öne doğru eğildi, ifadesi ciddiydi. "Bak, konuşacak kimsenin olmamasının nasıl bir şey olduğunu bilirim. Elocien her zaman bilgi almaktan başka bir şey yapamayacak kadar meşguldü ve açıkçası ben de Kol ya da Erran'la imgelemlerimi tartışmadım. Dürüst olmak gerekirse, bu gece uzun zamandır yaptığım ilk açık sohbeti ve bunu takdir ediyorum. Eğer bu iyiliğe karşılık verebileceğim bir yol varsa, seve seve dinlerim."

Asha tereddüt etti. Neredeyse içgüdüsel olarak reddedecekti, artık bazı şeyleri kendine saklamaya alışmıştı... ama yapmadı. Fessi'yi seviyordu, diğer kızın güvenilir olduğunu biliyordu. Ve Asha çok uzun zamandır biriyle konuşma - *gerçekten* konuşma- fırsatı .

Elbette Fessi'nin Davian'dan haberdar olmasına izin veremezdi; gerçek olsun ya da olmasın, onu gördüğünü birine itiraf etmek kötü bir fikir gibi görünüyordu. Ama buna yol açan her şey başka bir konuydu.

Böylece Asha yavaşça, tereddütle Fessi'ye Caladel'i anlattı. Tol'da geçirdiği zamanı, Jin, Aelrith ve Shadraehin'le birlikte Sığınak'ta olanları. Bazen zor oluyordu ama içini dökmek de iyi hissettiriyordu - son birkaç ayın yükünü gerçekten umursuyormuş gibi görünen biriyle paylaşabilmek.

Fessi tüm bu süre boyunca dikkatli bir sessizlik içinde dinledi; Asha sözlerini bitirdiğinde, diğer kız sessizce kendi hikâyesini anlatmaya başladı. Bir Augur olduğunu anladıklarında kendi köyünden birinin ona nasıl ihanet ettiğini. Fessi'nin ailesinin, muhtemelen idam edilmek üzere götürülen genç kızlarına veda etmeyi bile nasıl reddettiğini.

Ve kendi ölümünü her düşündüğünde nasıl da dehşete düşüyordu. Ne olacağını bildiği için bazı geceler nasıl uyuyamadığını.

Bundan sonra bir süre daha konuştular, ancak sonunda sohbete doğal bir ara verildi ve her iki kız da sabahın erken saatlerine girildiğinin farkında olarak ayağa kalktı. Kapıda birbirlerine sıcak bir şekilde sarıldılar.

Fessi ayrılırken, "Bundan önce ne yaşamış olursan ol, Asha, şimdi burada olduğun için mutluyum," dedi.

"Ben de öyle," dedi Asha gülümseyerek. Ciddiydi.

Odasına döndüğünde Asha yatmak için hazırlanmakla meşguldü. Michal onu uyandırana kadar sadece birkaç saati olacaktı ama bu kez

düşüncesi kaşlarını çatmasına neden olmadı.

Kapının aniden çalınması onu yerinden sıçrattı; başını salladı ve kendi irkilmiş tepkisine acınası bir gülümseme verdi. Fessi bir şey unutmuş olmalıydı.

Dalgınca kapıyı açtı, yumruğun arkasındaki siyah damarlı yüzün kendisine doğru bulanıklaştığını fark edecek zamanı ancak bulabildi.

Her şey karardı.

* * *

Asha inledi.

Sert ahşap bir zeminde yan yatıyordu; başı zonklayarak kıpırdandığında tekrar inledi. Gözlerini yavaşça açmaya zorladı; sol göz kapağı, yüzünden ve boynundan aşağıya doğru aktığını düşündüğü yapışkan, yarı kurumuş kandan kurtulmak için mücadele ediyordu.

Işık vardı, başlangıçta bakılamayacak kadar parlaktı. Bir lamba. Garip bir hareketle döndü ve ahşap duvara yaslanarak oturur pozisyona geçti. Elleri arkadan bağlıydı ama alnında ciddi bir yara olduğunu anlamak için kontrol etmesine gerek yoktu; acının yanı sıra yerde yattığı yerde kahverengi bir kan çemberi vardı. Odaklanmaya çalışarak derin bir nefes aldı.

Küçük oda sadece masanın üzerindeki lambayla aydınlanıyordu; masanın yanında bir koltuk vardı ama onun dışında etrafı çıplaktı. Odanın en ucundaki kapı kapalıydı ve sağlam yapılmış görünüyordu. Şüphesiz kilitliydi ama Asha yine de kapıya doğru kaydı, kendini ayağa kaldırdı ve ellerini kapı koluna zorlukla geçirmeyi başardı.

Dönmeyi reddedince kaşlarını çatı. Tam da beklediği gibi.

Kendini sakın kalmaya zorlayarak odanın geri kalanını değerlendirdi. Seslenmenin bir anlamı yoktu; eğer dışarıda kimseyi duyamıyorsa, muhtemelen etrafta yardım edecek kimse yoktu. Ve onu buraya getirenin dikkatini çekmek istemiyordu. Bu onun bir çıkış yolu bulmak için en iyi ya da tek fırsatı olabilirdi.

Başladığı yere geri döndü ve giderken bağlarını yokladı. Düğümler sıkıydı ama zamanla onları çözebileceğini düşündü. Onları her kim bağladıysa

Acelesi vardı. Ya da sadece dikkatsiz olduğunu umuyordu.

Kendisine saldıran adamı hatırlayınca kaşlarını çattı. Adam kesinlikle bir Gölge'ydi... bu da Shadraehin'in onun cevap vermemesinden bıktığını gösteriyordu. Ama Scyner ona sabırsız bir adam gibi görünmemiştir, ne de pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmek için elinden geleni yapmadığını düşünmek için bir nedeni vardı. Beklediğinden daha uzun sürüyor olabilirdi ama onu kaçırmak? Bu doğru gelmiyordu, herhangi bir avantaj elde edeceği bir şey gibi hissetmiyordu.

Kapının dışında botların sürtünme sesini duydu ve hızla geri yatarak başını kırmızımsı kahverengi kanın yapışkan havuzuna yasladı. Kilit tıkırdadı ve kapı gıcırdayarak açıldı.

"Hâlâ baygın," diye homurdandı derin bir ses, ağır ayak sesleri odaya girerken. "Ona o kadar sert vurmamalydın Teran. Shadraehin ona zarar verdiğimizizi öğrenirse hiç mutlu olmaz."

"Shadraehin ona *dokunduğumuzu* öğrenirse mutlu olmayacaktır," diye kuru bir yanıt geldi. "Ve ona o kadar sert vurduğum için özür dilerim. Bir dahaki sefere bayıltmaya çalıştığım kişiye doğru miktarda güçle vurmaya çalışacağım." Bu adamın sesi daha keskin, daha belagatliydi. Bir duraklama oldu ve sonra devam etti, "Ayrıca, o uyanık. Ayağa kalk kızım. Hareket ettiğin yerdeki kan lekesini görebiliyorum."

Asha tereddüt etti, sonra oturur pozisyona geçti ve olabildiğince sakin bir şekilde iki adama baktı.

Ona en yakın olan adam Teran'dı, ona vuran adam. Yuvarlak, neşeli yüzlü, iri yarı bir Gölge olan Teran, Asha'nın hayal edebileceği en az olası görünen kaçırın kişiydi.

Diğerini saray çevresinden tanıyordu ama onunla hiç karşılaşmamıştı. Kaslı ve iri yapılydı, muhtemelen ağır işlerde çalışan biriydi.

"Neden buradayım?" diye sordu sessizce. Başı hâlâ acıdan biraz dönüyordu ama bunu belli etmemek için elinden geleni yaptı.

İri adam kaşlarını çattı ama Teran ona hafifçe gülümsemekle yetindi. "Doğrudan. Bunu sevdim." Masanın yanındaki sandalyeyi kaptı ve Asha'ya dönük olacak şekilde çevirdi, sonra da üzerine oturdu. "Sanırım neden burada olduğunu biliyorsun Ashalia. Shadraehin'e söz verdiğin bilgiyi çok istiyoruz. Ona *borçlu* olduğun bilgiyi."

Asha kaşlarını çattı. "Gönderdiğiniz birçok haberciye daha önce açıkladığım gibi

-Henüz elimde değil. Dük bana her şeyi anlatacak kadar güvenmiyor." Başını salladı, korkmuş görünmek yerine sinirli görünmek için elinden geleni yapıyordu. "Bu konuda neden yalan söyleyeyim ki?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Teran. "Ama gözümüz ve eğer Northwarden'ın yakın çevresinde değilseniz kader beni alır. Kader, seni bir Temsilci yaptı! Bizden saklıyorsun Ashalia." Öne doğru eğildi. "Bundan eminim."

Asha ona sabit bir şekilde baktı. "Belki de Shadraehin'in buraya bizzat gelmesini sağlayıp her şeyi açıklığa kavuştursanız daha iyi olur." Eğer Davian haklıysa ve Shadraehin aslında bir kadınsa, bu ikisinin bundan haberi yokmuş gibi görünüyordu.

İri adam rahatsız görünerek kıpırdandı ama Teran ona gülümsemekle yetindi. Ayağa kalktı, öne doğru bir adım attı ve yüzüne gelişigüzel bir ters yumruk indirdi; darbenin gücü onu sersemletti, kafatasının zaten çarpan ağrısına yeni bir acı katılırken görüşü bulanıklaştı.

"Demek konuşmalarımıza kulak misafiri oldun. Tebrikler," diye devam etti Teran, sanki hiçbir şey olmamış gibi. "Mesele şu ki Ashalia, Shadraehin sen anlaşmanın sana düşen kısmını yerine getirene kadar sana göz kulak olmamızı istiyor. Geçen gün, bu ordu, bu 'Körler' şehre ulaşsa bile burada kalıp seni izlemeye devam edeceğimizi bildirene kadar bu bir sorun değildi.

-Ne kadar tehlikeli olursa olsun, o bilgi alana kadar Sığınak'a geri dönmeyeceğiz."

İfadesi çarpıtılmıştı. "Ve beni burada tehlikede tuttuğunu gördüğümde, bu beni üzüyor. Bu yüzden Shadraehin'in anlaşmasının sana düşen kısmını yerine getireceksin, yoksa işleri senin için... tatsızlaştırmaya başlayacağım." Öne doğru eğildi ve Asha'nın yanağına hafifçe dokundu.

Asha irkilerek Teran'a öfkeli bir bakış fırlattı.

"Bunu düşünmeniz size biraz zaman vereceğiz," dedi Teran.

Diğer adama başıyla işaret etti ve ikisi birlikte kapıyı arkalarından kilitleyerek çıktılar.

Asha yutkundu, çaresizlik içinde odanın etrafına baktı ama bu incelemede öncekinden daha fazla kaçış fırsatı bulamadı. Derin bir nefes alarak düşüncelerini düzene sokmaya çalıştı. Elleri bağlıydı ve bağlı olmasaydı bile iki adamı da alt etme şansı yok denecek kadar azdı. Elbette çok geçmeden sarayda özlenecekti ama kimse onu nerede arayacağını bilmiyordu.

Kapı tekrar açıldığında, belki yarım saat sonra, ne yapması gerektiğini biliyordu.

İçeri girdiklerinde iki adama, "Bilmeniz gerekenleri size söyleyeceğim," dedi.

İri adamın gözleri parladı ama Teran ona şüpheyle baktı. "Bu kadar kolay pes edecek bir tipe benzemiyorsun."

Asha ona ters ters baktı. "Ben her zaman anlaşılanın bana düşen kısmını yerine getirecektim. Sadece henüz kanıtım yok," diye açıkladı acımasız bir ses tonuyla. "Elimdeki bilgiler bu olmadan Shadraehin için bir işe yaramaz."

"Peki ne oldu?"

"Northwarden saldırıların arkasında Yönetim içindeki bir grubun olduğunu keşfetti." Sığınak'tan sonra, Elocien'in onu Tol'da bulmasını beklerken oluşturduğu en inandırıcı teorilerden biriydi bu. Asha Teran'ın gözlerinin içine baktı ve onun kendisine inanmasını istedi. "Olayı örtbas çalışıyor ama bunu kanıtlayan belgeler var. İmzalı emirler."

Teran homurdandı. "Ve sanırım gitmene izin vermemizi istiyorsun, böylece onları geri alabilirsin?"

Asha küçümser görünmek için elinden geleni yaptı. "Öyle olsa bile, onları alamam. Dük beni bu işe karışmış ama artık bu işle bir ilgisi olmasını istemeyen bir Yönetici için aracı olarak kullanıyor. Belgeleri bizim için almayı kabul eden kişi o. Belgeleri bana verdikten sonra doğruca Gümüş Pençe'ye gidecek ve onları Shadraehin'in oradaki adamlarına teslim edecektim." İki adama kaşlarını çatarak baktı. "Gördüğünüz gibi, birkaç gün daha geçseydi bunların hiçbirine gerek kalmayacaktı."

Teran ona dikkatle baktı. "Onunla buluşmana izin vermeyeceğiz."

"O zaman kendin git." Asha tiksintiyle başını salladı. "Beyaz Kılıç. Bu hafta her gece orada olmam gerekiyordu ve o da müsait olduğunda benimle buluşacaktı. Adı Erran. Mavi pelerinli iri bir adam. Onu gözden kaçırmak zor."

Teran tereddütle ona baktı. "Peki ona ne diyeceğiz?"

"Ona benim yerime belgeleri toplaman için seni Elocien'in gönderdiğini söyle. Merak etme, o kadar da zeki değildir. Onları teslim edecektir."

Teran uzun bir süre ona baktıktan sonra başını salladı. "Yeterince iyi. Ama bir hafta geçer ve ortada hiçbir belge olmazsa, işler sizin için çok ama çok kötü gider."

"Orada olacak," dedi Asha, hissettiğinden daha büyük bir güvenle. Erran ona Elocien'in kendisini düzenli olarak Beyaz Kılıç'a gönderdiğini söylemişti.

bilgi... kendisi ve diğerkleri onun kaybolduğunu fark ettiklerinde, oradaki insanları okumayı deneyecek miydi? Sadece öyle umabilirdi.

Kapı kapandı ve Asha tekrar duvara yaslandı, gözlerini kapadı ve çarpan kalbini yavaşlatmak için derin nefes aldı. Yakında başka bir çıkış yolu arayacaktı; tüm umutlarını bu planın işe yaramasına bağlayamazdı.

Yine de en azından şimdi bir şansı olduğunu hissediyordu.

* * *

Asha soğuk, karanlık ve içinde uyandığında kalbi sıkıştı.

Kullanılmadığı için kaskatı kesilen kasları kımıldadıkça ona bağıırıyordu. Bileğindeki ip -üç gün önce düğümü atmayı başardıktan sonra Teran tarafından bağlanmış ve acımasızca sıkılmıştı- derisine sürtündüğü yeri yakıyordu. Ellerinin kayganlığını hissettiğinde irkildi, iplere karşı mücadele ederken iplerin çok derinden ısırıldığı yerlerden kan damlıyordu.

Her gece içinde kaldığı zifiri karanlıkta görebileceği hiçbir şey olmamasına rağmen, etrafına gözleri kamaşarak baktı. Onu bir şey uyandırmıştı ve bu ne acı, ne pis koku, ne de içini kemiren açlıktı. Yakalandığından beri sadece bir öğün yemek yemişti ve Asha bunun, hikâyesi doğrulanana kadar, yani Teran umutsuzca istediğı kanıtı elde edene kadar onu hayatta tutmak için olduğundan emindi.

Omzunu çevirirken bir yerinin kırılıp kırılmadığını merak ederek irkildi. Teran bu akşam Beyaz Kılıç'a yaptığı bir başka başarısız yolculuktan döndüğünde onu sertçe tekmelemiştir. Asha, Teran'ın her eli boş dönüşünde güvensizliğinin arttığını görebiliyordu ama o yine de ikna edici olmak için elinden geleni ardına koymadı.

Kaçmak zorundaydı. Artık onu esir alanların kendi başına kaçamayacağı kadar dikkatli ve titiz olduklarını biliyordu. bir çıkış yolu aramaya devam ediyordu ama tüm umutları gerçekçi bir şekilde Erran'a bağlanmıştı.

Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi ama yumuşak sesi duyduğunda neredeyse yeniden huzursuz bir uykuya dalmak üzereydi.

Asha.

İrkildi ve karanlıkta etrafına bakındı. "Kim var orada?"

Sessiz ol. Ben Erran. Ben dışarıdayım. Bir duraklama. Zihinlerimizi birleştirdim. Sadece düşün.

Yanıtlarınızı yüksek sesle söylemeyin. Bir duraklama daha. İyi misiniz?

Asha rahatlamak için birkaç derin, ürpertici nefes aldı. *Daha iyiydim. Yine de burada olmana sevindim. Tereddüt etti. Yalnız mısın?*

Kol ve Fessi de burada. Elocien adam göndermek istedi ama ben Beyaz Kılıç'a gönderdiğin Gölge'yi okudum. Teran. Bir sorun olduğunu anlarsa seni öldürür. İş o noktaya gelirse Pyl'i de öldürmek için bir planı var. Sonra da ölümünden onu sorumlu tutup seni kurtarmaya çalıştığını söyleyecek.

Tabii ki öyle, diye düşündü Asha acımasızca. Adını hiç duymamıştı ama Pyl, Teran'ın ortağı olmalıydı. Yani beni gizlice çıkaracak mısın?

Fessi az önce evi dolaştı; hangi kapının senin odan olduğunu buldu. Pyl nöbet tutuyor ve Teran uyuyor. İçeri girecek, Pyl'den anahtarları alacak, kapının kilidini açacak ve kimse ne olduğunu anlamadan seni dışarı çıkaracak.

Asha tereddüt etti. *Yaralıyım, fazla bir şey yiyip içmedim. Elim kolum da bağlı. Ne kadar hızlı emin değilim.*

Önemli değil. Göreceksin. Sadece hazır ol.

Asha elinden geldiğince kaslarını silkeledi, sonra olabildiğince sessiz bir şekilde kendini duvara yaslayarak ayakta durdu. Omzu yanıyormuş gibi hissediyordu; aşağı baktığında gömleğinin yırtık ve kanlı kumaşının arasından çirkin bir çürüğün siyah, kırmızı ve mor renklerini görebiliyordu. Ayağa kalktığında biraz sendeledi ve görüşü bulanıklaştı.

İşte geliyor.

"Kaderler."

Asha gözlerini kırptırdı. Kapı açıldı, dışarıdaki lambanın ışığı içeri sızıyor ve Asha'nın gözlerini acıtıyordu. Fessi birkaç adım önünde duruyordu; fısıltıyla konuşmuştu ama diğer kızın yüzündeki dehşet Asha'ya ne kadar berbat görüldüğünü anlatıyordu.

"Temizlenmem gerek," diye fısıldadı Asha zayıf bir gülümsemeyle.

Fessi başını salladı, sonra uzanıp Asha'nın kolunu yakaladı - neyse ki kötü omzuna bağlı olanı değil. Augur bir an için gözlerini kapadı, sonra hızla Asha'nın bileklerini bağlayan ipleri çözdü.

".," dedi Fessi. "Hiçbir sebepten ötürü beni bırakma."

Kapıya doğru ilerlerken Asha arkasına iyice yaslandı, Asha her adımda Pyl ya da Teran'ın karşısına çıkacağından emindi. Kapıya ulaştıklarında ve odanın ötesine baktıklarında Asha kaşlarını çatı.

Pyl masada kartları karıştırırken sırtı onlara dönüktü ama Asha'nın fark ettiği şey bu değildi. Hareket ediyordu... ağır ağır. Ağırdan da öte. Tek tek kartların havada bir elden diğerine, o kadar yavaş bir şekilde ilerleyişini gözlerini kocaman açarak izledi ki, bir tanesi Pyl'in sağ elinden uçup gittiğinde, aralarındaki on metreyi yürüyüp sol eline çarpmadan önce onu havadan alabilirdi.

Sadece Pyl değildi gerçi. Havanın kendisi daha yoğun hissediliyordu; masanın üzerindeki mum titriyordu ama o kadar yavaş titriyordu ki her an tamamen donmuş gibi görünüyordu. Asha neler olduğunu anladığında siyah saçlı kıza biraz daha sıkı sarıldı. Fessi daha geçen gece onun en iyi yeteneğinin, Augur yeteneğinin, zamanı yavaşlatmak olduğunu söylemişti. Görünüşe göre abartmıyordu.

Asha arka kapıya doğru ilerlemek istedi ama Fessi başını sessizce salladı. Kapıyı arkalarından kapattı. Kilitledi. Sonra Asha'yı Pyl'in oturduğu yere götürdü, kartlar hâlâ ellerinin arasında hareket ediyordu ve anahtarları sakince kemerine geri yerleştirdi.

Sonra arka kapıdan çıkıp gecenin serin ve taze havasına karıştılar. Sokaklar boş olduğu için yeterince geç olmuştu ama Fessi karşı sokağın gölgelerine girip evi dalgın dalgın izleyen Kol ve Erran'ın yanında durana kadar zamanı yavaşlatmayı bırakmadı.

Kızlar önlerinde belirttiğinde iki çocuk da gözlerini kırptırdı; Fessi Kol'un üzerine yığıldı, yaptığı şeyin zorluğu açıkça görülüyordu. Sokak loştu ama görmeye yetecek kadar ışık vardı ve hem Kol'un hem de Erran'ın gözleri Asha'nın görünüşünü anladıklarında genişledi.

"Fates," diye nefes aldı Erran, Fessi'nin kullandığı neredeyse aynı dehşet dolu tonlamayla. "Sen iyi misin?"

"Olduğundan daha kötü görünüyor," dedi Asha zayıf bir sesle, sesi kısıktı. Muhtemelen doğrudu; giysileri yırtılmış ve kan içindeydi, saçları da yüzüne bulaşan kurumuş kanla keçeleşmişti. "Yine de içecek bir şeyler alabilirim."

Erran bu için getirdiği belli olan bir çantayı karıştırdı ve ona bir şişe uzattı. Asha içti ve soğuk sıvı boğazından aşağı süzülürken iç geçirdi.

Şişeyi geri uzattı ve Kol'un yüz ifadesini ilk kez fark etti. Hâlâ sessizdi ama gözleri sert ve öfke doluydu.

"Her şey yolunda Kol," dedi nazikçe. "Ben iyiyim."

"Her şey yolunda değil. Seni kaçıran adamlar sana böyle davrandıysa, kaçtın diye geri çekilmeyeceklerdir. Bir mesaj göndermeliyiz." Kol dişlerini sıkarak konuştu, sonra diğer ikisine döndü. "Birkaç dakika içinde döneceğim."

Fessi telaşla başını salladı. "Yüzünü görmelerini istemezsin Kol."

"O zaman bunu hatırlamak istemediklerinden emin olmam gerekecek," dedi.

Çıktıkları kapıya doğru yürüdü, karanlık sokakta iri bir gölgeden biraz daha fazlasıydı, adımları kararlıydı.

"Pyl büyük biri," dedi Asha endişeyle. "Kol'un da öyle olduğunu biliyorum ama ikiye karşı bir-"

Kol kapıya ulaştı ve yumruğunu geri çekti.

Kolunun etrafındaki havada bir dalgalanma vardı; tam olarak Öz değildi ama enerji hissedilebilirdi. Yumruğu temas ettiğinde, kapı sadece kırılmadı ya da sallanarak açılmadı. *Parçalandı* ve tahta parçaları odanın diğer tarafına uçtu. Pyl'in parçalardan en az biri tarafından vurulduğu belli olduğu için şaşkın bir acı çığlığı duyuldu.

"Kimseyi öldürmediğinden emin olsak iyi olur," diye mırıldandı Fessi.

Üçü kapıya doğru ilerledi, Asha endişeyle içeri baktı.

Kol çoktan Pyl'i yüzüstü yere yapıştırmıştı; iri adam mücadele ediyordu ama Kol'a karşı hiçbir şey fark etmiyordu. Augur Pyl'in kolunu yakaladı ve geriye doğru güçlü bir sarsıntı verdi; Asha bir çatlama, patlama sesi, bağların ve kemiklerin kırılmasıyla irkildi. Pyl çığlık atmaya başladı ama Kol kafatasının dibindeki bir avuç saçı yakalayıp yüzünü yere çarparak susturdu.

Yatak odasının kapısı açıldı ve elinde bıçağıyla darmadağın bir Teran çıktı. Şaşırtıcı derecede sakin bir ifadeyle manzarayı inceledi.

Kol'a, "Daha fazla yaklaşırsan seni öldürürüm," dedi.

Sanki duymamış gibi, Kol yer yiyen adımlarla ona doğru yürüdü; tehdidinin hiçbir etkisi olmadığını anlayan Teran'ın gözleri büyüdü. Bıçakla Kol'a hamle yaptı ama Kol hamlenin altında kaldı, Teran'ın bileğini kavradı ve büktü. Keskin bir çatırtı oldu ve bıçak yere düşerken Teran acı içinde çığlık attı.

Kol, iri yarı Gölge'yi bir bez bebekmiş gibi döndürdü, itip kaktı.

Böylece tüm bina sarsıldı. Asha sokağın etrafına gergin bir bakış attı ama gürültü herhangi bir alarma yol açmış gibi görünmüyordu. Aşağı Mahalle'deydiler, görünüşe bakılırsa zengin bir mahalle değildi. Zaten burada çağırabilecekleri pek fazla nöbetçi de yoktu.

Kol mücadele eden Teran'a doğru eğildi. "Eğer ona bir daha dokunursan. Seni bir daha görürsem. Kimin sorumlu olduğuna bakmaksızın, ona yine kötü bir şey *olursa*. Öldüreceğim. Öldürürüm. Seni," dedi Kol, sesindeki öfke açıldı. "Ceset için endişelenmek zorunda seni hemen şimdi öldürürdüm."

Teran'ın yüzü alaycı bir ifadeye büründü. "Shadraehin-"

"Shadraehin'den korkmuyorum." Kol adamın kolunu tuttu ve geriye doğru çekti; bağlar koparken yine bir patlama sesi duyuldu. Teran'ın yüzü bembeyaz oldu. "Anlıyor musun?"

Sessizlik oldu; Kol hırladı ve Teran'ın kolunu bir kez daha çekiştirdi. "*Anlıyor musun?*"

"Evet," diye nefes nefese kaldı Teran.

Kol, Teran'ın kafasını geriye çekip duvara çarptı; Asha irkildi ve Teran'ın bu darbeye kaç dışını kaybettiğini merak etti.

Onu yakalamak isteyen kişi yere yığıldı, baygındı.

Kol birkaç saniye boyunca hareketsiz bir şekilde adama tiksintiyle baktı. Sonunda Fessi ona doğru bir adım atarak elini koluna koydu.

"Gitmemiz gerek Kol," dedi yumuşak bir sesle.

Kol başını salladı ve dördü pis binayı terk etti. Yürümeye başladıklarında Fessi, Kol ve Erran'a anlamlı bir bakış attı ve iki çocuk aceleyle Asha'nın ihtiyaç duyduğunda onlara yaslanabileceği şekilde hareket etti.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce, bakışları üç kurtarıcısını da kapsıyordu. Kol ve Erran cevap olarak ciddi bir şekilde başlarını salladılar ve Fessi sadece gülümseyerek Asha'nın sağlam kolunu hafifçe sıkarak güven verdi.

Uyuyan şehirden saraya kadar sessizlik içinde ilerlediler.

* * *

Kol açık kapısını çaldığında, Augur'ların onu kurtarmasından üç gün sonra, sabahın geç saatleriydi.

"Kol!" Masasından kalkarak ona gülümsedi. "İçeri gel." Kol tereddütle içeri girdi. "Nasıl hissediyorsun?"

"Michal beni döndüğümüzün ertesi sabahı iyileştirdi, yani... çok daha iyiyim." Asha bunu kanıtlamak için omzunu döndürdü.

Kol gülümsedi. "Bu çok iyi." Asha bir sandalye işaret etti ve iri adam oturdu, garip görünüyordu. "Daha önce gelip seni kontrol etmek istedim ama Elocien dinlenmene izin vermenin en iyisi olduğunu söyledi."

Asha başını salladı. "Buna ihtiyacım vardı," diye itiraf etti. Vücudu iyileşmiş olsa da, bugün kendini yeniden diğer insanlarla yüzleşmeye hazır hissettiği ilk gündü. Son birkaç aydır yaşadıklarından sonra bile, bu son hafta çok zor geçmişti.

"Temsilci Alac aldırmadı mı?"

Asha başını salladı. "İhtiyacım olduğu kadar zaman ayırmam gerektiğini söylüyor." Hafifçe gülümseyerek yatağının başucunda duran kalın bir kitabı işaret etti. "Yine de bu, eğer istersem bana yapacak bir şey bırakmadığı anlamına gelmiyor."

Kol homurdandı. "Kulağa doğru geliyor." Odaya göz gezdirdi ve birkaç çiçek aranjmanını fark etti. "Görünüşe göre birdenbire oldukça popüler oldun."

Asha gözlerini devirdi. "Öyle de denebilir, sanırım." Haneler, sahte sempati söz konusu olduğunda bile birbirlerine üstünlük taslamaktan nefret ederlerdi. Neredeyse döndüğünden beri buketler ve hediyeler akın akın gelmeye devam ediyordu.

İç geçirdi. Hırpalanmış hali fark edilmeden onu saraya geri götürmek imkânsızdı ve Elocien onun gelişinden hemen sonra diğer iki Gölge'nin tutuklanmasını emrederek ketum davranmaya çalışmış olsa da, birileri yine de bağlantıyı kurmuştu. Dedikodular bir gün içinde her yere yayılmıştı: Shadraehin kendisinden birine saldırmış, şehirde görece güçlü bir konumda olan tek Gölge'yi kaçırmıştı. Gölgelere yardım etmek için diplomatik yolları denemeye hiç niyeti olmadığını kesin bir kanıtıydı.

Daha da kötüsü, Elocien'in adamları Aşağı Mahalle'deki eve vardıklarında evi boş bulmuşlardı. Teran ve Pyl hâlâ dışarıda bir yerlerdeydi.

"Si'Bandin bile bana bir şey gönderdi," diye alaycı bir tavırla devam etti

ses tonuyla, tatsız düşünce zincirinden sıyrılarak. "Ve o adam bana uyutulması gereken hastalıklı bir köpekmişim gibi bakıyor."

Kol sırttı. "Bu kadar alaycı olma Ashalia. Eminim ki Hanelerin her birinin hediyesi sevgi ve ilgi dolu bir yerden gelmiştir." Sonra gülümsemesi soldu ve derin bir nefes aldı, yere bakarken aniden tekrar garipleşti. "Bak, daha ileri gitmeden önce... Özür dilemek istiyorum. Buraya geldiğinden beri sana karşı davranışlarım için özür dile. Son birkaç aydır çok şey yaşadın ve ben sana..." Sustu.

Asha onu inceledi. "Yine de nedenini anlıyorum. Seni suçlamıyorum," dedi sessizce. Ona dostça bir gülümseme verdi. "Ve her neyse, sanırım seni affetmek için kalbimde bir yer bulabilirim. Beni kurtarmaya yardım ettin, muhtemelen hayatımı kurtardın ve Teran ile Pyl'in bir daha peşime düşmeyeceğinden emin oldun. Bunların hiçbirini yapmak zorunda değildin."

"Hâlâ." Kol yumruklarını sıktı. "Gördüklerim... bu senin hatan değil. Sana davranış şeklimi haklı çıkarmaz." Derin bir nefes daha aldı ve sonunda onun gözlerinin içine baktı. "Ben sadece... Ben korkuyorum Ashalia. Yakında gerçekleşecek olmasından korkuyorum ve bu konuda konuşabileceğim kimse yok. Gördüğüm günlük şeylerle başa çıkmak yeterince zor, ama *bunun* geleceğini bilmek..." İç çekti. "Birçok kez Fessi ve Erran'a söylemek istedim ama söyleyebilsem bile bu onlara da yük olacaktı."

Asha yavaşça başını salladı; Fessi de geçen hafta hemen hemen aynı şeyi söylemişti. "İlk tercihin ben olmayabilirim ama konuşacak birine ihtiyacın olursa..."

Kol ona küçük bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim." Yüzünü ovuşturdu, rahatlamaş görünüyordu. "Gerçi burada olmamın tek nedeni bu değil. Elocien'in talimatıyla seni almaya geldim. Görünüşe göre görmen gereken bir şey var."

Asha tereddüt etti. "Artık gidebiliriz o zaman," dedi isteksizce, ani bir gerginlik hissini bastırmaya çalışarak. Döndüğü geceden beri odasından dışarı çıkmamıştı.

Oradan ayrıldılar ve saray koridorlarında ilerlerken Asha'nın çalkalanan midesi biraz rahatladı. Hâlâ ne zaman başka bir Gölge görse geriliyordu ve bunun bir süre daha böyle devam edeceğini biliyordu. Yine de, yürüdükçe bu durum daha kolay hale geliyordu ve Kol'un yanında iri yarı varlığı da belli bir fiziksel güvence sağlıyordu.

Kısa süre sonra Dük'ün ofisindeydiler ve Kol ona veda etti. İçeri girip kapı kapandıktan sonra Elocien odanın ortasında yerde duran kapalı ahşap kutuyu işaret etti.

"Bu yaklaşık bir saat önce geldi. Kapıdaki muhafızlardan bunu bana teslim etmeleri istendi, ancak bunun sizin için de tasarlandığından hiç şüphem yok." Kutuya doğru yürüdü, sonra tereddüt etti. "Muhtemelen oturmalısın."

Asha kaşlarını çatarak Elocien'in tavsiyesini dinledi.

Elocien kapağı dikkatlice kaldırdı ve Asha içinde ne olduğunu anlayınca ürperdi.

Teran ve Pyl'in kesik başları ona bakıyordu, kanlı yüz ifadeleri korkuyla gerilmişti. Kafaların üzerinde koyu kırmızıyla beneklenmiş bir not . Asha bir an dehşet içinde baktı, sonra öne doğru eğildi, notu okurken içinden bir ürperti geçti. Elocien'in hafızasında gördüğü, İdare'nin saldırıya uğradığı geceden kalma aynı düzgün, kesin el yazısıyla yazılmıştı.

Kâğıtta sadece iki kelime vardı.

Özür dilerim.

"Shadraehin'in kaçırma emrini vermediği konusunda haklıymışsın gibi görünüyor," diye usulca gözlemledi Elocien. "Yönetim'in misilleme yapmaması için bildiğimden emin olmak istiyor ve aynı zamanda sana ihanet etmediğini bildiğinden emin olmak istiyor."

Asha ürperdi. Yaptıkları için bu adamlardan nefret etmiş, hatta Kol'un onlara davranışını izlemekten zevk almıştı. Ama bu... bunu istememişti. Kendini hasta hissederek arkasını döndü.

"En azından ondan bir şey sakladığımı düşünmüyor o zaman," dedi tek söylediği.

Elocien'le biraz daha konuştu ama çok geçmeden odasına geri döndü, aniden korkamayacak kadar yorgun düşmüştü. Son birkaç ay içinde çok fazla şiddet görmüştü, mümkün olabileceğini düşündüğünden çok daha fazla. Teran ve Pyl'in başına gelenler... neredeyse onu şaşırtmamıştı.

Yine de, yatağına uzanıp gözlerini kapattığında, onların son ifadelerini uzun, çok uzun bir süre aklından çıkaramayacağını biliyordu.

Bölüm 32

Davian, taş koridorlarda yankılanan ayak sesleri üzerine okuduğu kitaptan başını kaldırıp baktı.

Kütüphaneye açılan kapıya bakarak ayakta dururken kasları gerildi. Malshash'ın güvencelerine rağmen, Deilannis'te her zaman temkinli olmaya devam etti. Şehirde rahatlayamayacağı kadar *yanlış* bir şeyler vardı.

Şekil değiştirenin aniden gidişinin üzerinden dört gün geçmişti. Davian bu süre zarfında yemek yemek ve uyumak için okumaya ara vermişti ama başka bir şey yapmamıştı. Kısmen görevin büyüklüğünden kaynaklanıyordu; ne zaman bir konuyu tükettiğini düşünse, Danışman onu aynı konuda yeni bilgiler içeren kitaplara yönlendiriyordu. Kısmen de bir kaçıştı.

Ama en önemlisi, içinde şiddetli bir kararlılık, bu kitaplarda anlatılanları yapabilmek için bir açlık keşfetmişti. Bunu daha önce hiç fark etmemişti ama akranlarının Esans'ı kullanışını uzun süre izlemişti - zahmetsizce, öyle görünüyordu - ve derin bir kıskançlık duymuştu.

Şimdi, belki de nihayet sıra ondaydı.

Kendisinden çok da yaşlı olmayan bir adam odaya girdi ve gözleri Davian'a takıldığında çocuksu bir şekilde gülümsedi. Parlak kızıl saçları, güçlü bir çene hattı ve çarpık bir burnu vardı. Tanıdık bir şekilde el salladı.

"Malshash?" Davian sordu, ses tonu tereddütlüydü.

Adam neşeyle başını salladı. "Kanlı canlı." Keyfi yerinde görünüyordu; Davian'a doğru yürüdü ve masanın üzerine yayılmış bir dizi kitaba baktı. "Nasıl ilerledin?"

Davian omuz silkti. "Çok fazla okuma yaptım. Kan bana aceleyle getirilecek bir güç gibi , bu yüzden senin dönmeni bekliyordum.

daha ileri gitmeden önce." Son söylediği konusunda rahat görünmeye çalışsa da, aslında yuttuğu teorinin gerçekten işe yarayıp yaramayacağını görmek için sabırsızlanıyordu.

"İyi çocuk." Malshash başıyla onu onayladı. "Temel kavramları kavradığını düşünüyor musun?"

Davian başını salladı. "Zihinsel teknikler kulağa yeterince basit geliyor. Aslında daha önce Esans kullanmaya çalışırken bunlardan birkaçıyla karşılaşmıştım. Çok fazla sorun olmamalıdır." Alçakgönüllü davranıyordu. Şimdiye kadar denediği her zihinsel tekniği -okulda geçirdiği yıllar boyunca oldukça azını- mükemmelleştirmişti. Sadece hiçbir Esans kullanabilmesiyle sonuçlanmamıştı.

Malshash gülümsedi. "Ama ikisinin -Esans ve kan- çok farklı olduğunu anlıyorsun, değil mi?" Davian'ı yakından izledi ve Davian'ın nefesi biraz kısaldı. Test edildiği hissine kapıldı.

"Kan dışsal bir güçtür," dedi. "Öz genellikle bedenin içinden çekilirken, kan tek bir kaynaktan çekilir - fiziksel konumu burada, Deilannis'te bir yerde gibi görünen bir kaynaktan. Kan dünyanın herhangi bir yerinden kullanılabilse de, ona erişmek ve onu kontrol etmek en kolay burada, şehirde mümkün."

Malshash cesaretle başını salladı. "Bu doğru. Başka ne var?"

"Öz enerjidir. Üstün Yetenekliler söz konusu olduğunda, kendi yaşam gücümüzün bir parçasıdır, çıkarılır ve fiziksel olarak bir şeyleri etkileyebilecek bir şeye dönüştürülür." Dudağını ısırды, kitaplardan ne anladığını açıklamak için zorlanıyordu. "Kan enerji değildir. Kan ile bir ateş topu yapamazsın ya da bir tüyü kaldıramazsın. Onunla iyileşemezsin. Ama enerjiyi *etkileyebilir*. Bir şekilde Öz'ün üzerinde yer alıyor gibi görünüyor. Dünyayı Öz ile manipüle ettiğimiz gibi, Özü de kan ile manipüle ederiz."

Malshash ona onaylayan bir bakış attı. "Gördüğüm kadarıyla Delatroen okuyormuşsun. Çok iyi." Gülümsedi. "Peki bu hiyerarşinin sonuçları hakkında ne söyleyecek?"

Davian uzun bir süre yere baktı ve hatırlamaya çalıştı. "İki şey. Birincisi, kan Öz'ün tek başına dokunamayacağı şeylere erişmemizi sağlar - fiziksel olmayan şeylere - özellikle de düşüncelerden ve zamandan bunun örnekleri olarak bahseder. İkinci olarak da kan, Öz'ü başka türlü mümkün olmayan bir incelik ve verimlilik seviyesinde kullanmamızı sağlar. Bir havuzdan su içme örneğini verir. Özü şu şekilde manipüle etmek

kendisi suyu ellerinizle kepçelemek gibidir, oysa bunu yapmak için kan kullanmak daha çok bir fincan kullanmak gibidir."

Malshash gülümsedi. "Bu benzetmeyi hep sevmişimdir." Durakladı. "Yine de bundan fazlası var. Etkileşimlerinin sadece bir yönünden bahsediyordu."

Davian kaşlarının çatıldığını hissederek başını salladı. "Kan başka hallerde de Özü çekmek, emmek veya depolamak için kullanılabilir. Kaplar yapmak hakkında biraz okumuştum. Kan, işlevi tetiklenene kadar Esansı Kaptı süresiz olarak depolar ve çürümeyi önler. Bazı durumlarda onu kullanan kişiden de Öz çekebilir." Kendisini ve Wirr'i Desriel'e getiren Kap'ı düşündü. "Oldukça gelişmiş görünüyor." "

"Öyle," dedi Malshash sert bir sesle. Yine de başıyla onayladı. "Bahsetmediğin tek bir şey daha var, gerçi metinlerde nadiren bahsedilir, bu yüzden atladığın için seni suçlayamam. Kan doğal haliyle Özü emer çünkü bu ikisi asla bir arada var olmak üzere tasarlanmamıştır. Birlikte kullanılabilirler - eğitimle- ama hiçbir şekilde birbirlerini tamamlayıcı değildirler."

"Bir arada yaşamak için hiç tasarlanmadılar mı?" diye tekrarladı Davian.

Malshash soruyu elinin tersiyle itti. "Bu başka bir zamanın hikâyesi. Şimdilik bilmeniz gereken tek şey, ikisini bir arada kullanmayı öğrenirken, her birinin tuhaflıklarını anlamanız gerektiğidir. Biri hakkında bilgi sahibi olmak hiçbir şekilde diğeri hakkında bilgi sahibi olmayı gerektirmez."

Davian, "Muhtemelen bu bir sorun olmayacak zaten," diye mırıldandı.

Malshash ona şaşkın bir bakış attı. "Ne demek istiyorsun?"

Davian utanmış bir halde yere baktı. "Ben... iş Öz kullanmaya gelince zorlanıyorum. Rezervime hiç erişemedim bile."

Malshash kaşlarını çatı. "Elbette Esans kullanabilirsin," dedi yavaşça. "Seni bunu yaparken gördüm."

Davian kaşlarını çatı. "Ne zaman?"

"Yarıktan geçtikten sonra." Malshash başını kaşıdı. "Jha'vett'te ortaya çıktığında vücudun neredeyse tükenmek üzereydi. Yine de saniyeler içinde yenilendin. Aslında *parlıyordun*, çok fazla Öz kullanıyordun."

Davian omuz silkti. "Yıllardır deniyorum ama başarılı olamadım," diye itiraf etti.

Malshash'ın kaşları daha da çatıldı. "Kıpırdamadan dur," diye emretti. Gelip Davian'ın önünde durdu ve elini alnına koydu. Davian'ın bedeninden bir enerji dalgası geçerek onu irkiltti. Geriye doğru irkildi ve Malshash'ın ona şok içinde baktığını gördü.

"Ne oldu?" diye sordu Davian.

Malshash kısık gözlerle ona baktı. "Elbette," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. "Mantıklı. Bunu daha önce görmeliydim." Güldü. "Bunu daha önce *hissetmeliydim*. Ama çok ince bir şey. Aramadığınız sürece fark edilemez."

Davian kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Malshash bir an düşündü. "Neden başka hiç kimsenin senin yaptığın gibi zamanda geçiş yapmak için yarığı kullanmadığını biliyor musun?"

Davian sessizce başını salladı.

"Çünkü hiçbir canlı onun içinden geçip hayatta kalamaz," dedi Malshash. "Diğer âlemin enerjileri saf kan'dır; Öz'e doğru çekilirler ve onu bulduklarında kaynağını parçalara ayırırlar. Onu yok ederler." Durakladı. "Senin bir Rezervin yok, Davian - bir Augur için pek de alışılmadık bir durum değil bu. Bunun ötesinde, bedenin hiç Öz üretmiyor. Sadece fazla değil. *Hiç* yok."

Davian başını salladı. "Bu hiç mantıklı değil. Yaşayan her şeyin Öze ihtiyacı vardır."

Malshash keyifli bir kahkaha attı. "İşte numara bu, Davian! Onu elde etmek için kan kullanıyorsun. Onu etrafından çekiyorsun, bulabildiğin her kaynaktan. Doğrusunu söylemek gerekirse bedenin çok fazla şeye ihtiyacı yok." Başını iki yana salladı. "Kan bu kadar çabuk öğrenmenin, yarıktan bu kadar çabuk geçmenin bir mucize olduğunu . İşte bu yüzden. Öldüğün günden beri... yani öldüğünden beri bilinçsizce kullanıyorsun."

Davian'ın rengi soldu. "Anlamıyorum."

"Çok basit." Malshash bir sandalyeye oturdu ve Davian'a da aynısını yapmasını işaret etti. "Hayatının bir noktasında öldün. Ne zaman olduğunu bilmiyorum, muhtemelen çok genç yaşıta, senin hatırlayabileceğinden bile daha erken. Yani Öz üretme yeteneğin başarısız oldu. Ama bir şekilde içgüdülerin devreye girdi ve onun yerine kan kullanarak etrafından Öz çekmeye başladın." Omuz silkti. "O zamandan beri bunu yapıyor olmalısın. Biraz oradan, biraz buradan çalışıyorsun. Bazen insanlardan, bazen de çevrenizden. Eğer Üstün Yeteneklilerin etrafında büyümüş olsaydın, bu

çok kolay."

Davian bir ürperti geçtiğini hissetti. "Yani... ben *öldüm* mü?"

"Hayır, hayır." Malshash sabırsızca eliyle işaret etti. Sonra tereddüt etti. "Şey... evet. Bir bakıma. Sen de diğer herkes kadar canlısın. Kalbin hâlâ atıyor, kanın pompalanıyor, yemeğe ve uykuya ihtiyacın var. Ama... farklı bir şekilde, sanırım. Demek istediğim, bir noktada vücudunuzun süresi doldu. Belki sadece birkaç saniyeydi, belki de dakikalardı - bir kaynağın tamamen sönmesinin ne kadar sürdüğünü bilmiyorum. Ama şimdi bedeninizin olması gerektiği gibi çalışabilmesi için Özünüzü dış kaynaklardan almanız gerekiyor."

Davian sersemlemiş bir halde başını salladı. "Bu ne anlama geliyor?" Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Sanırım ne dediğini anlıyorum ama... bunun anlamı ne?"

Malshash omuz silkti. "Endişelenecek bir şey yok bence. Bunu nefes almak gibi içgüdüsel yapıyorsun, bu yüzden herhangi bir tehlike altında olmamalısın ve söyleyebileceğim kadarıyla etrafındaki kimseyi tehlikeye atacak kadar çekmiyorsun. Kan kullanma yeteneğini kaybetmediğin sürece diğerlerinden bir farkın yok."

Davian sessizdi. *Ölmüş müydü?* Mühürle günü, okulda yaralarından dolayı hareket edemez halde uyandığı günü düşündü. Her şey o zaman mı olmuştu? Bunu düşünmek - geçmişte bir şekilde gerçekten *ölmüş* olduğunu düşünmek - içini burktu.

Titrek bir sesle, "Yine de bu konsept konusunda tamamen rahat olduğumu söyleyemem," diye itiraf etti.

Malshash başını salladı. "Anlıyorum. Ama bu senin hayatını kurtardı. Aksi takdirde yarıktan sağ çıkamazdın." İroni karşısında sırtıttı. "Böyle olması gerekiyordu, Davian. Bu güce sahip olmanın bir nedeni var. Ve iyi haber şu ki, vücudun Kan'a iyi adapte olmuş. Bu da birkaç kestirme yol bulabileceğimiz anlamına geliyor. Kısa sürede evde olacaksın."

Davian bu ihtimal karşısında neşelendi. "Ne zaman başlıyoruz?"

Malshash onu sırtından alkışladı. "Öğleden sonra başlayacağız. Şimdilik biraz yemek yemeliyiz. Bugün hiç yemek yemedim."

Davian başını salladı, kendisine söylenen haberdan duyduğu dehşet ile yakında kendi zamanına döneceği umudu arasında kalmıştı.

Malshash'ı sessizce takip etti, düşüncelere dalmıştı.

* * *

Davian zihnini temizledi ve Kan'ı hissetmeye çalıştı.

Bunu hissetmesi sadece birkaç dakika sürdü. Fiziksel bir şeyden çok bir yokluktu bu. Işıktan ziyade bir gölge gibi.

"Güzel," diye mırıldandı Malshash. Davian bu yorumu duymazdan geldi. Bu işin kolay kısmıydı.

Birkaç saattir alıştırma yapıyorlardı. Bu sinir bozucu bir süreçti ama Malshash Davian'ın ilerleme kaydedememesinden etkilenmemiş görünüyordu. Aksine, gizemli adam Davian'ın kan'ı bu kadar çabuk hissedebilmesinden ve hatta bir dereceye kadar kontrol edebilmesinden cesaretlenmiş görünüyordu.

"Şimdi," dedi Malshash, "zihnimin büyük bir kısmını kapattım ama görmen için belirli bir anıyı açık bıraktım. Benim hafızam senin hafızan olacak ama sen onu kendi hafızandan farklı olarak görebileceksin. Tek yapman gereken kan kullanarak kendini zihnimin içine sokmak ve bana bağlanmak."

"Hepsi bu mu?" dedi Davian dişlerini sıkarak, alnından boncuk boncuk ter damlıyordu. Kan inatçı ve kaygandı; onu birkaç saniye bile kullanmak gölgelere tutunmak gibiydi. Daha da kötüsü, bir başkasının zihnine girme süreci çok hassastı; Davian'ın daha önce mümkün olduğunu düşündüğünden çok daha fazla zihinsel konsantrasyon ve ustaca bir dokunuş gerektiriyordu. Malshash, Kan'ı kullanmanın Öz'den daha zor olduğunu söylemişti ve Davian da ona inanmıştı. Eğer Öz'ü kontrol etmek bu kadar zor olsaydı, onu etkili bir şekilde kullanabilen Yetenekli sayısı çok daha az olurdu.

Yine de, bu sefer zihninde tutmayı başardı, Malshash'a doğru geçici olarak uzanırken odağını keskin tuttu. İradesini gerçeğe dönüştürmek için kan'ı kullandığını hissetti.

Zihinsel olarak Malshash'a ulaştı ve bir engel hissetti, bir şey onu durduruyordu. Tekrar itti.

Dünya bir an için bulanıklaştı; konsantrasyonunu kaybetti ve kan duyusu da dahil olmak üzere her şey kayboldu. Nefes nefese kaldı, başını tuttu ve sanki üzerine bir kova soğuk su dökülmüş gibi hissetti.

Yukarı baktı. Malshash onu dikkatle izliyordu. "Eee?"

Davian içinden bir ürperti geçtiğini hissetti. "Dün yoldaydın. Sana yiyecek satan bir tüccarın yanından geçtin." Homurdandı. "Buraya dönmeden önce bütün iyi şeyleri yemişsin."

Malshash birkaç saniye daha onu düşündükten sonra

geniş bir gülümseme. "Kesinlikle doğru."

Davian gülümseyerek karşılık verdi, hâlâ kafasındaki anıyı inceliyordu. Tuhaf bir duyguydu. Hatırladığının kendisine ait olmadığını biliyordu ama açık tarlaları, güzel havayı, kasabadan bu kadar uzakta yiyecek için iki kat ücret alabileceğini bilen tüccarın açgözlü gülümsemesini hayal edebiliyordu. Olağanüstü bir şeydi.

"Tekrar deneyebilir miyiz?" diye sordu sevinçle.

Malshash omuz silkti. "Farklı bir anı seçip onu izole etmem gerekecek ama evet, sanırım öyle."

Davian hevesle başını salladı. "Yani hepsi bu kadar mı?"

Malshash güldü. "Bu bir başlangıç. Ama anıları gerçekten anlamayı öğrenmek... işte bu zor." Durakladı. "Örneğin. Az önce tüm 'iyi şeyleri' yediğimi söyledin. Bu senin değerlendirmen miydi, yoksa benim mi?"

Davian ağzını açtı... ve tereddüt etti.

"Sanırım... senin," diye kabul etti sonunda, kaşları çatılmıştı. "İncirleri pek sevmem."

"Ve hava..."

"Adil mi?" Davian biraz tereddütle cevap verdi.

Malshash sırtıttı. "Öyle miydi? Bulutlar yok muydu, yoksa hava şehirde alışık olduğumdan daha mı aydınlıktı? Ya da sadece keyfim mi yerindeydi?"

Davian başını salladı. "Bulutlar olduğunu sanmıyorum. Hiç hayal edemiyorum. Ama şimdi sen söyleyince... Bilmiyorum," diye itiraf etti.

Malshash onu omzundan alkışladı. "İşin zor kısmı da bu. O anıyı benim yaşayabileceğimden çok daha net bir şekilde yaşamış olsan da, bu sadece olanların duyusal bir kaydı değil. Anıyı *benim zihnimin* hatırladığı gibi deneyimliyorsun. Her şey her zaman öznel olarak görülür, duygularla renklenir. Hatta anılar zaman içinde değişebilir, yeni bilgilerden etkilenebilir. Bir gün bir anıyı okumak, ertesi gün aynı anıyı okumaktan farklı bir deneyim olabilir."

"Yani gördüklerinizi hafife alamazsınız?"

"Kesinlikle. Bu tamamen güvenilmez olduğu anlamına gelmiyor; sadece gördüklerinizi yorumlamak için biraz deneyim gerekiyor. Ve... dikkatli olmalısınız. Birinin hafızasını okuduğunuzda, o sizin de hafızanız olur. Eğer dikkatli olmazsanız, bu sizi değiştirebilir."

Durdu ve devam etmeden önce bu ifadenin ciddiyetinin anlaşıldığından emin olmak için Davian'ı izledi. "Anılarda ustalaştıktan sonra, hâlâ birinin tam o anda ne düşündüğünü nasıl okuyacağınızı öğrenmek var."

bir an. *Bu* zordur. Eğitim almamış insanların bile düşüncelerini koruyan doğal bariyerleri vardır. Onlara zarar vermeden bu engelleri aşmayı öğrenmeniz gerekir."

Davian kaşlarını çatı. "Yaralanabilirler mi?"

"Evet." Malshash'ın yüz ifadesi ciddiydi. "Tüm bu güçler bir şekilde tehlikelidir, Davian. Birinin zihnine zorla giremezsin, zihin seni geri itmeden olmaz. Eğer bunu yaparsan, ciddi sonuçları olabilir. Zihinleri kalıcı olarak zarar görebilir; hatta bazı durumlarda bu deneyim yüzünden ölebilirler."

Davian, Taeris'in ona kaçakçı Anaar hakkında anlattıklarını düşünerek soldu. "Bunu bana neden eğitime başlamadan önce söylemedin?"

Malshash onun endişesini elinin tersiyle itti. "Diğer her şeyi duvarla . Merak etme, Davian. Bana zarar veremezsin." Davian rahatlayarak başını salladı. "Güzel."

Malshash uyarmak için parmağını kaldırdı ama dudaklarında yarım bir gülümseme vardı. "Bu arada, zihnimi her zaman okunmaktan koruduğumu bilmelisin. Bu benim için artık doğal; düşünmeden yapıyorum. O yüzden hazır olmadığım bir zamanda bunu deneyebileceğinizi düşünmeyin."

Davian sırtıttı; bu olasılığı hiç düşünmemişti. Sonra gülümsemesi soldu. "Beni okudun mu?"

"Ah evet." Malshash, Davian'ın yüzündeki dehşete düşmüş ifadeyi görünce kıkırdadı. "Sadece biraz, ara sıra. Nasıl bir adam olduğunu anlamak için..." Ellerini küçümser bir hareketle salladı. "Merak etme. Merak ediyorsan söyleyeyim, sen iyi birisin."

Davian kaşlarını çatmakla gülümsemek arasında kaldı; sonunda pes etti ve ikincisini seçti. "O zaman bana kendimi nasıl koruyacağımı göstermen gerekecek," dedi isteksiz bir ses tonuyla.

Malshash başını salladı. "Yeterince kolay. Zihninizde bir kutu canlandırın; korumak istediğiniz her şeyi -anılar, düşünceler, duygular- o kutunun içine hapsedin. Koruman gerekmeyen her şeyi dışarıda bırakırsın." Omuz silkti. "Bu zihinsel bir hile, kan ile bir ilgisi yok. Zihnin kendi doğal savunması var; dediğim gibi, düşüncelerimizi korumak için zaten bazı yollara başvuruyor. Yine de bazı nedenlerden dolayı, bu onu daha da güçlü savunmalar geliştirmesi için kandırıyor. Çoğu zaman bu onu aşılmaz hale getirir."

Davian, Malshash'a ihtiyatla baktı. "Kulağa biraz kolay geliyor. Bunu bana sadece beni okumaya devam edebilmek için söylemediğini nereden bileceğim?"

ne zaman istersen?"

Malshash iç çekti. "Bana şimdiye kadar tek yeteneğinin insanların seni ne zaman kandırmaya çalıştığını görmek olduğunu söylemiştin," dedi. "Bunu benim üzerimde kullan. Alınmayacağım."

Davian, "Kendini koruyabilen hiç kimse üzerinde işe yaramıyor," diye belirtti.

"Elbette öyle. Kalkan bunu maskeleyebilir, ancak birinin yalan söylediğini gördüğünüzde, zihniniz küçük bir şekilde diğer kişinininkiyle bağlantılıdır. Ve inanın bana, insanlar yalan *söylediklerini bilirler* - ne kadar yetenekli olursanız olun, bu tamamen saklayabileceğiniz bir şey değildir. İşaretler farklı olabilir - diğer pek çok Augur'un fark edemeyeceği kadar ince olabilir - ama sizin özel yeteneğinize sahip biri yine de bunu anlayabilmelidir."

Davian başını salladı. "Fark ettiğim kadarıyla hayır." Sonra durakladı. "Bana önce yanlış, sonra doğru, sonra tekrar yanlış bir şey söyle."

Malshash kollarını kavuşturdu. "Seninle daha önce hiç karşılaşmadım. Sen doğmadan yetmiş yıl önceydi. Zaman yarığını geri geçmek bir risk değil."

"Ve tekrar?"

Malshash söylediklerini tekrarlardı ve Davian içini çekti.

İşte oradaydı. Hafif bir ağrı, şakaklarında otomatik olarak masajla uzaklaştırmaya çalıştığı bir baskı, birinci ve üçüncü cümlelerde. Başından beri oradaydı ve sadece neye bakacağını bilmiyordu. Mutlu mu olması gerektiğinden emin değildi - Tenvar'ın ihanetinden sonra yeteneğine olan güveni fena halde sarsılmıştı - yoksa bunu daha önce anlayamadığı için öfkeli mi olması gerektiğinden emin değildi.

İlkini seçmeye karar verdi. "İşe yarıyor," dedi sıkı bir gülümsemeyle. Sonra bir kaşını kaldırdı. "Bildiğim kadarıyla, bu konuda benim kafamı da karıştırıyor olabilirsin."

Malshash kıkırdadı. "Üzgünüm Davian, ama *o* anda ne düşündüğünle *o kadar da* ilgilenmiyorum." Algılanan herhangi bir hakareti yumuşatmak için sırtıttı.

Davian gülümsedi. "Tabii ki. Özür dilerim."

Malshash omuz silktilti. "Seni suçlayamam sanırım. Bu yeteneklere sahip insanların gerçekte neler yapabildiğini öğrendikten sonra, onlara güvenmek çok daha zor hale geliyor." Etrafına bakınarak küçük bir esneme hareketi yaptı. "Bugünlük bu yeter herhalde. Gece çökmek üzere." Evlerine doğru yürümeye başladı.

Davian gözlerini kısarak saran sislere baktı ama hiçbir şey göremedi.

ışıkta değişiklik. Deilannis'te hava hep böyleydi: sürekli donuk bir gri, görmeye yetecek kadar ışık, ama asla parlak değil, asla neşeli değil. Yine de Malshash gündüzün ne zaman geceye dönüştüğünü bilecek kadar uzun süredir burada yaşıyor gibiydi.

"Yani yarın Okuma üzerinde çalışmaya devam mı edeceğiz?" Davian, Malshash'ın yanına gelmek için tırıs giderken sordu. şekil değiştirenin bu versiyonu uzun boyluydu ve uzun bacakları sayesinde adımlarına yetişmek zordu.

Malshash başını salladı. "Hayır. Kavramı yeterince çabuk kavradın; her bir yetenekte ustalaşmak için harcayacak vaktimiz yok. Yarın devam edeceğiz."

"Yani bu mı? Okuma konusunda bana ğreteceklerinin hepsi bu mu?"

"Ben yle bir şey demedim," dedi Malshash biraz sinirli bir şekilde. "Eğer bir şansımız olursa, bunu tekrar gözden geçireceğiz."

Davian kaşlarını çattı. "Sanki bunu yapmak için zamanımız yokmuş gibi konuşuyorsun."

Malshash bir süre durakladıktan sonra, "Olmayabilir de," diye itiraf etti. Davian'ın yüzüğü taktığı sağ eline baktı. "Burada birkaç saatten, en fazla bir günden fazla kalmanı hiç istemedim. Seni buraya çekmek için o yüzüğü kullandım ama zamanın doğal yasaları eninde sonunda kendini yeniden göstermeye çalışacaktır. Bu gerçekleştiğinde mümkün olduğunca yuvarlak olmalısın."

Davian şaşkınlıkla başını salladı. "Anlamıyorum."

"O yüzük seni bu zamana bağlayan şey," diye açıkladı Malshash. "Ama bu zayıf bir bağ. Kendi zamanınızda bıraktığınız bir glgeniz hakkında söylediklerinizi hatırlıyor musunuz? Bedeninizin zaman akışında belirli bir yeri var ve burada olduğunuz her an buna karşı savaşıyorsunuz. Burada olduğunuz her an, zaman akışı hata olarak algıladığı şeyi düzeltmek için daha çok alışıyor. Sonunda seni bulacak ve geri çekmeye çalışacak."

Davian başını kaşıdı. "Ve biz bunu istemiyoruz."

Malshash homurdandı. "Hayatta kalmak istiyorsan hayır." İ çekerek yumuşadı. "Bunu daha önce de söylediğimi biliyorum ama yarıktan geeceğin bu yolculuk da en az sonuncusu kadar tehlikeli olacak Davian. Belki de daha fazla, çünkü benim burada sana yaptığım gibi, kendi zamanında eve dönüş yolunu bulman için bir işaret ışığı yakacak kimse olmayacak." Durdu, ifadesi ölümcül derecede ciddiye. "Bu beceriler kendi başlarına yardımcı olmaz. Ama kan'ı görebilmek, onu istediğin gibi manipüle edebilmek, *yetkin* bir şekilde kullanabilmek - bu paha biçilmez olacaktır. Geri dönüş yolculuğunda seni koruyabilecek tek şey bu." Belirli bir şeyi işaret etmedi. "Bu yüzden eğitim alıyoruz, bu yüzden sana olabildiğince çok teori okuttum,

ve neden her şeye hakim olmak için beklemediğimizi. Çünkü her an, her gün kendinizi tekrar yarığın içinde bulabilirsiniz."

Malshash konuşurken Davian'ın rengi soldu. Birkaç saniye sessiz kaldı. "Neden daha önce bir şey söylemedin?" diye sordu.

Malshash iç çekti. "Yap sen düşünmek sen olur var olmuştur mümkün "Bilseydiniz o kitapları incelemeye odaklanır mıydınız?"

Davian bunun hakkında düşündü. "Hayır," diye isteksizce itiraf etti. "Sanırım hayır." Malshash memnun bir tavırla başını salladı. "Ama şimdi antrenman mı yapıyoruz?"

"Bu benim daha çok çalışmamı ve kendimi daha fazla zorlamamı sağlayacak." Malshash sırtıttı. "İşte cevabın. Bu senin kendi çıkarın içindi."

"Bu benim hoşuma gitmek zorunda olduğu anlamına ," diye mırıldandı Davian. "Hayır, değil," diye neşeyle onayladı Malshash.

Yolun geri kalanını sessizlik içinde yürüdüler.

Bölüm 33

Caeden avluda duruyordu. Terliyordu. Gergindi.

Ilshan Tereth Kal'ın dokuz kulesi onun üzerinde yükseliyor, dört bir yanından onu çevreliyordu; inanılmaz derecede yüksek ve inanılmaz derecede güzeldi, tıpkı Yapıcıların amaçladığı gibi tasarımlarında sükûnet ve gücü çağırıyordu. Kristal duvarlar şafakta parıldıyor ve ışıldıyordu, içlerinden mavi enerji çizgileri akıyor, dönüyor ve dans ediyor, kaleyi rastgele kat ediyordu. Onlar Tereth Kal'ın muhafızlarıydı, tam olarak bilinçli değillerdi ama zekâları da yok değildi. Velderan saldırdığında neler yapabileceklerini görmüş olmasına rağmen, onları seyretmek de çok güzeldi. Ondan önce hiç kimsenin görmediği bir manzara. Kimsenin tanık olup da anlatacak kadar yaşayamayacağı bir manzara.

Ordan süzülerek avluya girdi. Caeden Shalis'in etrafında, işaretleri genellikle belli belirsiz olsa da, ruh hallerini tanıyacak kadar çok bulunmuştu. Bugün Ordan kararlıydı.

Shalisli büyücü onun önünde durdu, kıvrımlı kırmızı teni ışıktaki parlıyordu. Tam uzandığında en az bir metre boyundaydı ama nezaketen vücudunu hafifçe bükme eğilimindeydi, bu da Caeden'le yüz yüze konuşabilmesini sağlıyordu. Kırmızı yılanı vücuduna ve bacaklarının tamamen yokluğuna rağmen, Ordan'da bazı kardeşlerinde olmayan insani bir yön vardı. Ama sonra, Ordan onun adına konuşan kişiydi. Küme'yi burada eğitim görmesine izin vermeye ikna eden, gerekenleri öğrenmek için verdiği onca mücadeleye rağmen ona kefil olan kişiydi. Türünün en insancılığı.

"O gün bugün mü Tal'kamar?" Ordan sordu, sesindeki tıslayan pelteklik artık zar zor fark ediliyordu.

"Dreth öyle olmasını dilesin," diye yanıtladı Caeden. Sözler resmiydi ama duygular yürekten geliyordu.

"O halde başlayalım," dedi Shalis.

Enerji aniden ve o kadar hızlı bir şekilde ona doğru çatırdadı ki tepki verecek zamanı bile olmadı. Rezervine bağlandı ve Ordan'ın cıvatasının geçemeyeceği bir kalkan, titreşen bir bariyer hayal etti. Tam zamanında kalkanı oluşturmak için ellerini havaya kaldırdı; kalkan belirdi ve ok mavi bir elektrik ateşinin içinde eriyip gitti.

"Güzel," dedi Ordan. "Ama unutma, el kol hareketi yok, söz yok. Bunlar disiplini zayıf bir zihnin işaretleridir. Görevlerini yerine getirmek için koltuk değneği olarak hileye ihtiyaç duyan bir zihin."

Caeden yüzünü buruşturdu ama başını onaylarcasına salladı. İki yıldır buradaydı, odaklanmasını geliştiriyor, diğer Üstün Yeteneklilerin imkânsız gördüğü şeyleri yapmak için kendini zihinsel olarak eğitiyordu. Ve artık bunları yapabiliyordu - çoğu insanın hayretler içinde kalmasına neden olacak harikulade beceriler. Ama Shaliler öyle değildi. Ona hâlâ bir çocuk ya da daha doğrusu konuşmayı öğrettikleri bir hayvan gibi bakıyorlardı.

Ordan tekrar vurdu ve bu sefer Caeden ellerini yanlarına doğru itti. Bariyeri hâlâ görünüyordu ama çok zayıftı; cıvatanın küçük bir kısmı cızırdarak geçip omzuna isabet etti. Acıyla homurdandı, dişlerini gıcırdatarak çoktan kabarmış olan derisine baktı. Shalis'in bunu onun için iyileştirmeyeceğini ya da kendi başına yaparsa onaylamayacaklarını biliyordu. Öz'de ustalığa ancak denemelerle, acıyla ulaşılabilirdi.

Daha çok kendi kendine homurdandı. O bundan daha iyiydi. Ordan'ın etrafında temkinli bir şekilde dönerek, onun saldırmak üzere olduğunu gösteren - neredeyse görünmeyecek kadar küçük- parıltıyı izledi. Caeden onu gördüğünde kalkanını kaldırmak yerine soluna doğru dalarak saldırıya geçti. Ordan'ın göğsünün alevler içinde kaldığını hayal etti, sonra da Ordan'ın hayatını riske atmadan yapabildiği kadar gücün Yedek'inden akmasına izin verdi.

Ordan saldırıyı kolayca engelledi, sonra içini çekti. "Hâlâ kendini tutuyorsun," dedi. Çoğu insana bu sözler öfkeli gelebilirdi -Shalis'in konuşmalarının çoğu bu şekildeydi- ama Caeden bunun nazik bir azarlama, neredeyse sevecen bir azarlama olduğunu anladı. "Hayatın için savaştığında, bunu yapacak mısın?"

Caeden başını salladı. "Tabii ki hayır. Ama seni incitmek gibi bir niyetim yok.

sen."

Ordan sadece onu izledi, vücudunun kıvrımlı hatları zarıfçe sallanıyordu. "Halkımın beni geri getireceğini biliyorsun. Beni yenebileceğini biliyorsun. Bugün burayı terk edebilirsin Tal'kamar. Silvithrin'e dönebilir ve Gölge Kıranlarla savaşılabirsin. Neden tereddüt ediyorsun?"

Caeden durakladı, gerçeği bulmak için kalbini yokladı. "Onlarla savaşmak için döndüğümde, bu şekilde, onlar gibi olmaktan korkuyorum," dedi sessizce. İtiraf etmesi zor bir şeydi ama Shaliler kurnazlığa, sahte tevazuya ya da yalanlara inanmazlardı. Onlar bilgeydi. Belki de bu itirafla Ordan ona yardım edebilirdi.

Ama yılan gibi adam sadece iç çekti. "Hepimizin baştan çıkarıcı yanları var, Tal'kamar. Her birimizin savaşması gereken kendi savaşları var." Durakladı. "Ama sen onlarla savaşmalısın dostum. Onlardan saklanamazsın. Aksi takdirde asla olduğundan daha fazlası olamazsın."

Caeden başını salladı ama daha fazla güvence umuyordu. Yine de arkadaşının söyledikleri çok mantıklıydı. Gelecek olan şeyden saklanamazdı, tıpkı halkının saklanamayacağı gibi.

"Tekrar, o zaman," dedi, sesi sertleşerek, duruşunu aldı.

Daireler çizdiler ve bu sefer garip bir şekilde huzurlu hissediyordu, artık gergin değildi. Ordan'ın saldırısı geldiğinde adımlarını bile bozmadı; bariyer, ok ona ulaşmadan çok önce onu eritmişti. Kendi içine daldı, sonra Ordan'ın alevler içinde kaldığını hayal etti. Sadece derisi değil, içi, başından kuyruğuna kadar tüm vücudu. Shaliler ateşe karşı savunmasızdı ama o Rezervinden daha fazlasını çekerek gücün birikmesine izin verdi. Daha fazla. Daha fazla.

Serbest bıraktı.

Ordan patlamayı bekliyordu ama kalkanı Caeden'in darbesinin gücüyle kıyaslanamazdı. Kalkan paramparça oldu ve Ordan ateş dilleri onu yutarken acı içinde çığlık attı; pullu derisi parıldamaya başladı ve sonra yoğun ısı her şeyi yutarken eridi. Caeden kendini izlemeye zorladı, ama bunu yapmak için parçalıyordu. Arkadaşı yeniden doğacaktı, Shaliler her zaman olduğu gibi. Bunun Ordan için acı verici olacağını biliyordu, bunu yaptığı için kendinden nefret ediyordu. Yine de bu gerekliydi. Ordan haklıydı. Eve dönmesi gerekiyordu.

Bir başka Shalis-Indral, diye düşündü, gerçi hepsi birbirine çok benziyordu -Geldi ve Ordan'ın dumanı tüten cesedinin yanına yerleşti. Yavaşça kaldırdı, güçlü kolları cesedi kaldırmakta hiç zorlanmadı. Ordan'a döndü

Caeden.

"Seninle gurur duyacak, Tal'kamar," dedi o alışılmadık yüksek perdeli sesiyle. Sözler açıktı ama Caeden içinde bir saygı sezdiğini düşündü. Bu, burada eğitim almasına her zaman karşı çıkmış olan Indral'dan gelen bir şeydi.

Caeden cesede hüzünle baktı. "Gitmeden önce onunla konuşabilecek miyim?"

"Hayır." Indral kararlıydı. "Eğitimi tamamladın ve Ordan daha aylarca dönmeyecek. Ocaklarda yeniden doğuş yavaş bir süreçtir. O zamana kadar gitmiş olman gerekecek." Caeden, Indral'ın kaba davranmadığına, sadece pratik davrandığına karar verdi. Shaliler böyleydi: açık sözlü, çoğu zaman okuması zor.

Etrafına bakarken bir pişmanlık dalgası hissetti. Burayı bir daha asla göremeyeceğinden emindi.

"Ona bunun bir onur olduğunu söyle," dedi Indral'a sessizce.

"Yapacağım, Tal'kamar. Elveda." Indral, Ordan'ın cesediyle birlikte sürünerek uzaklaştı.

Caeden acı içinde yüzünü buruşturarak yanık omzunu esnetti, sonra da kamerasına doğru ilerledi. Toplanması gerekiyordu.

Eve gidiyordu.

Caeden uyandı, alnında hafif bir ter tabakası vardı.

Yan dönerek şafak öncesi gökyüzüne baktı. Bir rüya daha. Diğerleri gibi bu da çoktan solmaya başlamıştı; şu anda bile sadece oradaki buradaki tek tük ayrıntıları kavrayabiliyordu. Arkadaş olduğu yılan benzeri yaratık - dar'gaithin'e çok benziyordu. Bir süreliğine de olsa yaşadığı garip kale.

Diğerlerine rüyalarından bahsetmemişti. Alaris'in uyarısı hâlâ kafasında yankılanıyordu ve bu gece olduğu gibi, bazen bir şeyler görüyordu... onlara gerçeği söylerse deli olduğunu ya da daha kötüsü bir tehdit oluşturduğunu düşüneceklerdi. Taeris'in Kelepçesini çıkarması çok şey ifade ediyordu. Caeden onu tekrar takması için zorlamak istemiyordu.

Çok geçmeden diğerleri de uyandı ve yeniden yola koyuldular. Son birkaç gündür yollarda yoğun bir trafik vardı ve yolcuların çoğu uğursuz haberler getirmişti. Kuzeyde bir sorun vardı, bir tür istila. Ayrıntılar çok azdı ama Caeden

Taeris bundan her bahsedişinde daha da endişeli görünmeye başlıyordu.

Kolundaki dövmei dalgınca ovuşturdu. Bu istilanın kuzeyden -Sınır'ın bulunduğu yerden- geldiği gerçeği gözünden kaçmamıştı. Her zaman görüşünün bir köşesinde parlayan o kurt kafası, bir şekilde bağlantılı olduğunu sürekli ve tedirgin edici bir şekilde hatırlatıyordu.

Bir süre dostça bir sessizlik içinde ilerlediler; öğleye doğru yol çatallaştı ve diğer yönden gelen sürekli insan akışı aniden durdu. Bundan sonraki birkaç saat boyunca kimseyi görmeden yürüdüler ve grubun sessizliği giderek endişeli bir hal aldı.

Öğleden sonra geç saatlerde Taeris elini kaldırarak durmaları gerektiğini işaret etti.

"Kokuyu alıyor musun?" diye sordu. Diğerlerine döndü, sorusunun cevabını onların kırıkmış burunlarında ve yüzüne bir mendil tutan Dezia'da gördü.

Yeni esmeye başlayan rüzgârda çürüyen etin mide bulandırıcı kokusu vardı. Yakınlarda bir hayvan öldüğünde olduğu gibi sadece bir koku değildi. Bu güçlü ve sürekli bir kokuydu.

"Ne oldu?" diye sordu Wirr, neredeyse öğürerek.

Taeris başını salladı. "Emin değilim," dedi endişeli bir ses tonuyla, "ama sanırım yakında öğreneceğiz."

Hâlâ ıssız olan yol boyunca ilerlemeye devam ettiler. Caeden bir sonraki yokuşu tırmanırken istemsiz bir nefes verdi ve önündeki manzarayı görünce olduğu yerde donup kaldı. Arkasında, onun gördüklerini gören arkadaşlarının da aynı derecede dehşete düşmüş seslerini duyabiliyordu.

Cesetler her yerdeydi.

Yolun yüzlerce metre ilerisinde, gri taş moloz yığınlarının üzerinde sıralanmışlardı. Cesetlerin çoğu kesilip açılmış ve kızgın güneşin altında çürümeye başlamıştı; siyah leş kuşları nereye baksa oraya üşüşüyor, gözleri ve iç organları kendinden geçmiş bir coşkuyla gagalıyor, canlı insanların gelişinden neredeyse hiç rahatsız olmuyordu.

Caeden dehşet içinde bazı cesetlerin dikkatlice iffetsiz kucaklaşmalar halinde düzenlendiğini fark etti. Bazı yerlerde erkeklerin kafaları çıkarılmış ve kadınların vücutlarına dikilmişti. Daha da yakından bakmak için kendini zorladı. Bazı erkek kafaları da çocuk bedenlerinin üzerindeydi.

Dönüp öğürdü ve bunu yapan tek kişinin kendisi olmadığını duyunca belli belirsiz rahatladı.

Midesi boşaldığında kendini olay yerine geri dönmeye zorladı. Caeden görebildiği taş yığınlarının büyük bir kasabadan geriye kalanlar olduğunu ürpererek fark etti.

"Gahille," dedi Taeris, sesinde dehşet vardı. "Buraya daha önce de gelmiştim. Burası büyük bir kasabaydı. Kendi duvarı ve onu korumak için bir garnizonu vardı."

Duvar artık yoktu, sadece otların arasından çıkan birkaç taş onu hatırlatıyordu. Ayakta kalan hiçbir bina yoktu. Sadece ileride uzanan düz bir alan, bir zamanlar orada bir şeylerin durduğunu gösteren küçük taş tepeleriyle bölünmüştü.

"Bunu kim yapmış olabilir?" diye fısıldadı Caeden. Bir mide bulantısı dalgası daha hissetti.

"Sha'teth mi?" diye sordu Aelric. Diğerlerinden daha iyi durumdaydı. Yine de katliamı incelerken biraz dengesiz görünüyordu.

Taeris burnundan nefes almamaya çalışarak derin bir nefes aldı. "Hayır," dedi bir süre sonra. "Sha'tethler bunu yapmaya zahmet etmezler. O kadar da değişmemişler. Burada her kim ya da her varsa, yaptıklarından zevk alıyordu."

"Hayatta kalan olup olmadığına bakmalıyız," dedi Wirr.

Taeris başını salladı. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim. Hâlâ tehlikeli olabilir."

"En azından bakmadan gidersek kendimi iyi hissetmeyeceğim," diye bastırdı Wirr. Aelric başını sallayarak bir adım öne çıktı. "Katılıyorum. Bakmamız gerek."

Taeris içini çekti. "Nasıl isterseniz," dedi, ama ses tonu isteksizlikle doluydu.

Yavaşça ilerlediler, herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını kontrol ettiler, hastalık ihtimalini azaltmak için her biri bir mendille nefes alıyordu. Cesetlerin bazıları tamamen çürümüştü, bazıları ise neredeyse taze görünüyordu; ölümün pis kokusu zaman zaman Caeden'in gözlerini yaşartıyordu.

Taeris önünden ince bir Öz akışı gönderdi - muhtemelen yakındaki herhangi bir Bulucu tarafından algılanacak kadar güçlü bir şey değildi ama kokunun çoğunu temizlemeye yetti. Havayı tamamen solunabilir hale getirmek için yeterli değildi ama bu bir gelişmeydi.

İlerideki ağaçların arasından aniden bir hareketlenme oldu. Taeris diğerlerine bir uyarı eli kaldırdı.

İki kişi aceleyle onlara doğru koştu; kasaba meydanı olabilecek bir yerin ortasında durdular.

ölüler. Taeris arkadaşlarını onlara doğru itti.

Sert bir esinti sayesinde kasabanın ortasında hava çok daha berraktı, öyle ki Caeden başörtüsünü indirirken kendini rahat hissediyordu. Yeni gelenlere yaklaştıkça -bir kadın ve belki on beş yaşlarında genç bir çocuk -Kırmızı gözlerini, yırtık pırtık giysilerini ve ellerindeki kesik ve morlukları görebiliyordu. O zaman koşuyorlardı. Muhtemelen günlerdir.

"Kimsiniz siz?" diye seslendi çocuk yaklaştıklarında. "Burada ne işiniz var?"

Caeden ve diğerleri ikisinin hemen yakınında durdular. "Bizler yolcuyuz," dedi Taeris, yabancıların yüzündeki korku ve şüpheyi gören yumuşak bir ses tonuyla. "İlin Illan'a gidiyoruz. Burada neler oldu?"

Kadının içinde bir şeyler kopmuş gibiydi ve öne atılarak Taeris'i kucakladı ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Taeris ne yapacağını bilemez bir halde birkaç dakika öylece durdu.

"Özür dilerim," dedi kadın sonunda, utanç içinde geri adım atıp kirli koluyla gözlerini silerek. "Üç gündür yaşayan başka bir ruh görmedik. O günden beri..." Kadın tekrar yıkıldı ve genç çocuk onu teselli etmek için öne atıldı.

"Saldırıya uğradık," dedi çocuk. Ses tonu umuttan yoksundu ve gözleri Caeden'a ölü gibi bakıyordu. "Gece kadar siyah zırhlı askerler, gözleri olmayan adamlar. Nöbetçilerimiz onlarla savaşmaya çalıştı ama çok hızlıydılar." Hatırladıkça ürperdi. "Gerçek bir savaş değildi. İstilacılardan hiçbiri ölmedi."

Caeden bir adım geri çekildi, damarlarında bir ürperti dolaşıyordu. Olup bitenlere karışmış olabileceğinden endişe ediyordu ama bu... bu korktuğu her şeyden daha kötüydü.

Taeris de dehşet içinde çocuğa baktı. "Bunu istilacılar mı yaptı?" Çocuk başını salladı, hâlâ Caeden'in annesi olduğunu düşündüğü ağlayan kadını teselli ediyordu. "Onlar gelmeden sadece birkaç saat önce haber geldi. burada."

"Kim bunlar?" Taeris açıkça tedirgin bir şekilde sordu. "Nereden geldiler?"

"Bizi uyarmaya gelen atlılar kuzeyden geldiklerini söylediler. Sınırın ötesinden." Çocuk ellerini gergin bir şekilde ovuşturdu, sanki düşman askerlerinin her an yeniden ortaya çıkmasını bekliyormuş gibi etrafına bakındı. "Onu bunu bilmem ama doğal değillerdi, buna emin olabilirsiniz. Normal insanlardan daha güçlü ve hızlılar ve dediğim gibi, miğferlerinde

Dışarıyı görebilecekleri bir delik yoktu. Çarpık bir şeydi, buna hiç şüphe yok." Yana doğru tükürdü. "Kanayanlar yeniden ayaklanıyor olabilir."

Taeris yüzünü buruşturdu ve Caeden göz ucuyla Wirr'in kaşlarını çatıldığını gördü. "Üstün Yetenekliler hâlâ İlkeler'e bağlıdır, delikanlı," dedi Taeris. "Ama söylediklerine inanıyorum." Yıkılan evlerden geriye kalan büyük taşlardan bazılarını işaret etti. "Lütfen otur. Bana neler olduğunu anlat. Olabildiğince ayrıntılı anlat."

Çocuk başını salladı. "Keşke yapabilseydim ama ben ve annem ne yaptıklarını görür görmez kaçtık. Ormana koştuk ve daha fazla ilerleyemeyecek kadar yorulana kadar bütün gece yolumuza devam ettik." Kollarındaki kesikleri ovuşturdu. "Bizim askerlerimiz gibi değillerdi. İnsanlar merhamet çığlıkları atıyordu ama dinlemediler. Erkekleri öldürdüler ve sonra kadınlara ne yaptılar..." Sustu.

Taeris onun omzunu sıvazladı. "Sorun yok delikanlı. Şimdiden çok yardımcı oldun." Hem çocuğu hem de annesini oturabilecekleri bir taşın yanına götürdü. "İsimleriniz nedir?"

"Ben Jashel. Annemin adı Llys," dedi çocuk, hâlâ kollarını kaşıyarak.

"Ben Taeris," dedi yaralı adam. İkisinin içinden çıktığı ağaçlara doğru baktı. "Ne zamandır ormanda saklanıyorsun Jashel?"

"Üç gün," dedi Jashel. "Dün döndüğümüzde askerler hâlâ buradaydı ve kasabada kamp kurmuşlardı. Binaları teker teker yıkıyor ve cesetleri yola sürüklüyorlardı. Onları şimdi olduğu gibi yerleştiriyorlardı." Dudağını ısırdı. "Dün gece gittiler. Sen ortaya çıktığında biz hâlâ ne yapacağımıza karar vermeye çalışıyorduk, Naser'e gidecektik ama annemin bacağında bir sorun var. O kadar yolu yürümek onun için çok zor olurdu."

Taeris başıyla onayladı. Sırt çantasına uzandı ve bir somun ekmek çıkararak Jashel'e uzattı. Çocuk iştahla aldı, ikiye böldü, bir yarısını annesine doğru itti ve sonra diğer yarısını mideye indirdi.

Caeden onun sessizce yemek yemesini izledi. Bu genç çocuğun son birkaç gündür yaşadıkları, herhangi bir insanın katlanmak zorunda kalabileceği şeylerin çok ötesindeydi.

"Onları gömmemiz gerekiyor," diye duyurdu Jashel, ağzı hâlâ son ekmek parçasıyla doluydu.

Taeris gözlerini kırpıştırarak yol boyunca geriye baktı. Caeden onun bakışlarını takip etti. Yüzlerce ceset vardı. "Düzgün bir şekilde gömülecekler Jashel, söz veriyorum," dedi Taeris elinden geldiğince nazikçe, "ama bunu yapmak için yeterli sayımız yok."

Jashel'in yüzü kızarmaya başladı. "Onlar benim arkadaşlarım," dedi öfkeyle. "Babam dışarıda. Biz kaçabilelim diye öleceğini bile bile savaştı! Bir cenaze törenini hak ediyor!"

Taeris Jashel'in bakışlarını tutmaya çalıştı ama başaramadı. Gözlerini kaçırdı. "Özür dilerim delikanlı."

"Bu sizin suçunuz değil efendim." Taeris'in kollarında yıkıldığından beri ilk kez konuşan Llys'ti. Jashel'e sertçe sarılmak için ilerledi. "Bunu yapamayız Jashel," dedi oğluna. "Anlıyorum. Ben de istiyorum. Ama çok fazla insan var." Ona hüzünle gülümsedi. "Biz hayattayız. Hayatta kalmak için endişelenmeliyiz. Baban da bunu isterdi."

Jashel tartışacakmış gibi göründü, sonra yüzünü annesinin omzuna gömerek sarktı. Birkaç uzun hıçkırık çıkardı. Caeden beceriksizce başka tarafa baktı.

"Yardım edebileceğimiz bir yol var mı?" Taeris bir süre sonra Llys'e sordu. "Sizi Naser'e götürecek kadar erzak verebiliriz."

Llys başını salladı. Eteğini yukarı çekerek kararmış ve şişmiş ayak bileğini ortaya çıkardı. "Bir süre hiçbir yere gitmiyorum."

Taeris tereddüt etti. Sonra öne çıktı, Llys'in yanında diz çöktü ve ellerini kırık olduğu belli olan ayak bileğinin etrafına koydu. Gözlerini kapattı.

Öz Taeris'in içinden akarken Llys'in ayak bileği parlamaya başladı. Ellerini çektiğinde -başladıktan sadece birkaç saniye sonra- ayak bileğindeki şişlik ve morarma kaybolmuştu.

"Bu işi kolaylaştırır," dedi küçük bir gülümsemeyle, bitkin görünüyordu.

Llys şaşkınlıkla ayak bileğini oynattı. "Sen Üstün Yeteneklisin," dedi sessizce.

Hiçbiri ne olduğunu anlayamadan bıçak Taeris'in karnındaydı ve ondan sonra her şey ağır çekimde ilerliyor gibiydi.

Taeris yere yığılmadan önce kısık bir inilti çıkardı ve Caeden bıçağın derin ve uzun, öldürücü bir darbe olduğunu hemen anladı. Anne ve oğulun ikisinin de ellerinde hançerler vardı, ölü gözleri aniden Caeden'a kaydı. Ani korkunun etkisiyle dalgınca merak etti

Daha önce nasıl görmemişti. Sadece yorgun değillerdi, dehşete düşmüşlerdi. Sanki içlerinde hiç hayat yokmuş gibiydi.

Nedenini söyleyemese de bunun tam olarak ne anlama geldiğini biliyordu.

Caeden Llys'in üzerine atladı, Taeris'i tekrar bıçaklayamadan bıçağı elinden aldı ama Llys savaşımaya devam etti, yüzünü, kollarını, dokunabildiği her şeyi pençeledi. Tısladı, gözleri vahşi ve kırmızı çerçevesiydi, insanlık dışı bir hız ve güçle hareket ediyordu.

Caeden'in solunda Aelric'in kılıcı şimşek gibi çaktı ve genç Jashel'in boynuna saplandı, çocuğun kılıcı Dezia'nın açıkta kalan sırtına inmeden hemen önce. Sonra kör edici bir Öz patlaması oldu ve Caeden saldırının durduğunu, önündeki kadının sanki kemikleri jöleye dönüşmüş gibi yere yığıldığını hissetti. Omzunun üzerinden baktığında Wirr'in orada durduğunu, nefes nefese, kollarını açmış olduğunu gördü.

Diğerleri etrafına toplanırken Caeden Taeris'in yanında dizlerinin üzerine çöktü. Korkunç bir kesik Taeris'in karnını boydan boya kat etmiş, bağırsakları ve diğer iç organları ortaya çıkarmıştı; kan yolun koyu ve pürüzsüz taşının üzerinde birikmişti. Üstün Yetenekli'nin gözleri hâlâ açıktı ama nefes alışları sığırdı ve korkunç bir fokurdama sesi çıkarıyordu.

Taeris ölüyordu.

Caeden Wirr'e döndü. "İyileşmeye ihtiyacı var," dedi acilen.

Wirr ellerini saçlarında gezdirdi. "Rezervimde onu iyileştirmeye yetecek kadar Öz kalmadı. Dolu olsa bile, bu kadar kötü bir yarayı onarabileceğimden emin değilim." Tereddüt etti. "Bunu yapmalısın."

Caeden dehşete düşmüş bir halde Wirr'e baktı. "Nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Hatırlamaya çalışmalısın." Wirr Caeden'in elini tuttu ve Taeris'in karnına bastırdı. "Bunu yapabileceğini biliyorum Caeden. Gözlerini kapat, dene ve Rezervini hisset. Sonra ona dokunman ve yarayı ham Öz ile aşılaman gerek. Eğer Taeris yeterince alırsa, gerisini kendi bedeni halledecektir."

Caeden yutkundu, kalbi çarpıyordu. "Elimden geleni yapacağım." Gözlerini kapatmaya başladı.

"Bekle." Wirr yüzünü buruşturdu. "Belki de çok erken konuştum. Bu bir enerji şimşegi ateşlemeye benzemez. Ondan daha nazik, daha hileli. Onu fırlatmazsın, akmasına izin verirsin. Bir akarsu gibi." Dudağını ısırды. "Bu çok önemli Caeden. Eğer farkı yakalayamazsan, enerji çok kuvvetli olacaktır. Bu onu öldürür."

Caeden'in rengi soldu. "Pratik yapabilmemin bir yolu var mı?"

"Zaman yok." Bu Aelric'ti. Caeden'in omzuna bir el koydu. "Neredeyse gitti, Caeden."

Caeden kararlı bir şekilde başını salladı ve dikkatini Taeris'e çevirdi. Ellerini Taeris'in karnındaki yaranın üzerine koydu ve parmaklarının arasından akan kanı görmezden geldi. Sonra derin bir nefes aldı ve gözlerini kapatarak Yedek'ini aradı. Umutsuzca rüyasında bunu nasıl yaptığını hatırlamaya çalışıyordu.

Ne olduğunu anlayamadan, Öz'ün sıcaklığı içinden ve dışından akmaya başladı.

Bu his geldiği kadar çabuk kayboldu ve Caeden bitkin bir halde arkasına yaslandı. Yara kapanmıştı, artık sadece yeni iyileşmiş bir yara izinin çığ pembesi görünüyordu ama Caeden Taeris'in göğsünün inip dair hiçbir belirti göremiyordu. Wirr Yetenekli'nin yanında dizlerinin üzerine çöktü, kulağı Taeris'in ağzındaydı ve herhangi bir yaşam belirtisi olup olmadığını dinliyordu.

Birkaç saniye boyunca hiçbir şey olmadı... ve sonra Taeris şiddetli, kesik kesik öksürdü, tüm vücudu bu çabayla kasıldı. Doğrulup döndü ve midesindeki kalan kanı kustu. İşini bitirdiğinde yavaşça Caeden ve diğerlerine döndü, eli yeni iyileşmiş yarasının üzerindeydi.

"O kelepçeyi çıkarmak iyi bir fikirmiş gibi görünüyor," dedi zayıf bir sesle.

Caeden ona rahatlamış bir gülümseme verdi ve gergin kaslarının biraz gevşemesine izin verdi, göz ucuyla diğerlerinin de aynı şeyi yaptığını gördü. Taeris'in ayağa kalkmasına yardım etti. Yaşlı adam birkaç saniye boyunca kaslarını nazikçe test etti; acı çekmeden hareket edebildiğinden emin olunca saldırganın düştüğü yere doğru yürüdü. Llys'in gözleri kapalıydı ama göğsü ritmik bir şekilde inip kalkıyordu.

Wirr, "Onu da götürmeliyiz," dedi.

Taeris içini çekti. "Hayır, delikanlı. Beni bıçaklamadan hemen önce gözlerini gördüm. Bedeni hâlâ sağlam olabilir ama aklı gitmiş. Emirlerle uyuyor ama onları yerine getirmek için anılarını kullanıyor." Sakalını ovuşturdu, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Bunu daha önce bir kez görmüştüm, uzun zaman önce - onlara Yankılar diyorduk. Bunlar kasıtlı olarak geride bırakılmıştı, peşlerinden gelenler için bir tuzaktı. Özellikle de Üstün Yetenekliler için."

"Sanırım haklı," diye ekledi Caeden. Herkesin şaşkın bakışları karşısında biraz kızardı. "Nasıl bildiğimi bilmiyorum ama ben de aynı şeyi düşünmüştüm."

saldırdıklarında."

Dezia şaşkınlık içinde kadına baktı. "Ama bize adını söyledi. Olanlar yüzünden üzgündüler."

Taeris omuz silkti. "Ve muhtemelen değiştirilmeden önce de durum böyleydi. Ama o insanlar artık yoklar."

Wirr kaşlarını çatı. "Yani onu öldürmemiz gerektiğini mi söylüyorsun?"

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum," dedi Taeris yumuşak bir sesle. "Bu bana hiç zevk vermiyor ama yapılması gereken bu. Eğer onu bırakırsak, başkalarını da öldürecektir."

"Bunu bilmiyoruz!" diye itiraz etti Dezia.

Taeris ona kederli bir bakış attı. "Kasabaya gelirken gördüğümüz son ceset grubunun diğerleriyle uyuşmadığını fark etmedin mi? Daha tazeydiler ve iş kıyafetleri değil, seyahat pelerinleri giiyorlardı. Aralarında çocuklar da vardı. O zaman bunun tuhaf olduğunu düşünmüştüm..."

Caeden yola geri dönüp bakarken midesi çalkalandı. Bunu fark etmemişti.

Taeris'in ne söylediğini anlayan Dezia'nın yüzü buruştu. Dehşet içinde Llys'e baktı. "Onu öldüremeyiz," dedi ama sesi şimdi daha belirsizdi.

"Bizden ne yapmamızı istiyorsunuz?" diye sordu Taeris. "Üç seçenek var. Birincisi, bizimle gelir. Ona yapılanlar göz önüne alındığında yetenekleri hakkında bir şey bilmek bir yana, onu bağlayacak ipimiz bile yok. İki, onu bırakabiliriz. Peşimizden gelebilir ya da burada daha fazla insan için pusuya yatabilir. Ya da üç, onu öldürebiliriz." Kollarını kavuşturdu. "O öldü, anlayın. Başka bir şey insanları kandırmak için onun bedenini ve anılarını kullanıyor. O artık insan değil." Wirr'e bir kaşını kaldırdı. "Tabii eğer bir şekilde İlk İlke'yi aşmanın bir yolunu bulduğunu düşünmüyorsan?"

Caeden yüzünü buruşturdu ve Wirr hasta görünerek arkasını döndü. Taeris haklıydı. Wirr Llys'i Esans ile patlatmıştı, yapmaması gereken bir şey yapmıştı.

Wirr inatla, "En azından uyanana kadar beklemeliyiz," dedi. "Emin olmamız gerek."

Taeris inledi. "Seni yine kandırmaya çalışacak ama..." Ellerini havaya kaldırdı. "Pekâlâ. Onu dizginleyebileceğini düşünüyor musun?"

Wirr başını salladı. "Yapabilmeliyim." Tereddüt etti. "Sence şimdi Ilin Illan'a doğru yola çıkmak hâlâ akıllıca mı? Bu ordunun arkasından gelmek?"

"Evet. Eğer bir şey varsa, bu Tol'a ulaşmamızın her zamankinden daha önemli olduğu anlamına geliyor

Onlar şehre ulaşmadan önce Athian'ı çabucak bulmalıyız. Aksi takdirde Caeden'in anılarını geri getirmek için içeri giremeyebiliriz," dedi Taeris. "Doğu yolunu kullanıp etraflarından dolaşacağız. Onlar gelmeden günler önce Ilin Illan'a varabiliriz."

Wirr başını salladı. "Güney yolu daha hızlı bir rota. Onları orada çok fazla geçebileceğimizi sanmıyorum."

"Etrafına bir bak Wirr." Taeris etraflarını saran moloz yığınlarını işaret etti. "Bu ordunun hiç acelesi yok. Jashel'in bize söylediklerinin doğru olup olmadığından bağımsız olarak, bu binaları tuğla tuğla yıkmak için kesinlikle zaman ayırmışlar. Ateş kullandıklarına dair hiçbir iz yok - muhtemelen dumanın insanların geldiklerini anlamasını istemedikleri için. Ancak yine de buradaki her yapıyı yok etmeyi başardılar ve içindekilere korkunç, ağza alınmayacak şeyler yaptılar. Tüm bunlar zaman alıyor, normal bir ordunun harcamakla uğraşmayacağı bir zaman."

Caeden kasabanın kalıntılarına baktı. "Bunu neden yaptıklarını düşünüyorsun?"

Taeris sakalını kaşıdı. "Kralın kuvvetlerini Ilin Illan'ın dışına çekmeye, onlarla şehrin surlarında karşılaşmak yerine sahada çarpışmaya çalışıyor olabilirler. Bu şeyler alay etmek için tasarlanmış gibi görünüyor."

Birden yerde yatan kadından bir inilti duyuldu ve beşi de temkinli bir adım geri çekildi. Llys halsizce başını salladı ve yavaşça ayağa kalktı. "Ne oldu?" diye sordu şaşkınlıkla. Sonra gözleri Jashel'in cesedine takıldı ve boğazından acı dolu, yürek parçalayan bir çığlık koptu. İzleyenlere aldırmadan oğlunun yanına koştu ve başını kollarının arasına aldı.

"Hayır, hayır, hayır," hiçkırkı, ileri geri sallanırken kelimeleri defalarca tekrarladı, çocuğun kanı zaten kirli olan elbisesine bulaştı. "Hayır, hayır, hayır."

Taeris yan gözle Wirr'e baktı ve onun yüzündeki dehşet ve üzüntüyü gördü. Altın saçlı çocuğu omzundan tutarak inledi.

"Bunu sadece kendin için daha da zorlaştırıyorsun," diye uyardı Wirr. "Saldırabileceği ana kadar tıpkı Llys gibi davranacak. İçindeki yaratık tıpkı bedenini ödünç aldığı gibi anılarını da kullanıyor. Bu konuda bana güven."

"Onu dinle Wirr," dedi Caeden endişeyle. Kadının hâlâ tehlikeli olduğundan onun da hiç şüphesi yoktu.

Wirr ikisine de kaşlarını çattı. "Bunu bilemezsiniz! İkiniz de," diye itiraz etti. Taeris'e döndü. "Bunu daha önce sadece bir kez gördüğünüzü söylüyorsunuz, o da yıllar önceydi. Onu iyileştirmenin, kurtarmanın bir yolu olup olmadığını bile bilmiyorsun! Onu öylece öldüremeyiz."

Taeris'in elinden kurtuldu, kadına doğru ilerledi ve onun yanında diz çöktü.

"Özür dilerim," dedi, yumuşak bir ses tonuyla. "Yardım etmek için ne yapabiliriz?"

Llys ağlamaya devam etti, vücudu derin hıçkırıklarla sarsılıyordu. Wirr dönüp çaresizce diğerlerine baktı.

Arkasında Llys bir kedi gibi hareket etti. Hançeri ölü oğlunun elinden kaptı ve döndü, bıçak Wirr'in kalbine doğru fırladı.

Başka kimse tepki veremedi. Dezia yayını çekti ve ateş etti.

Ok Wirr'in kulağının yanından hızla geçip Llys'in gözüne saplandı; kadın tek bir çığlık attı ve sonra hareketsiz bir şekilde yere yığıldı. Diğer herkes olduğu yerde donup kalmıştı; Taeris bile olayların bu kadar hızlı gelişmesinden dolayı şok olmuş görünüyordu.

Wirr çömeldiği yerde dönerek arkasındaki cesede baktı ve sonra ayağa kalktı.

"Teşekkür ederim Dezia," dedi üzüntüyle.

Taeris yüzünü buruşturdu, sonra bir adım öne çıktı. "Harekete geçmeliyiz. Bildiğimiz kadarıyla dışarıda onlardan daha fazlası olabilir. Bu bölge güvenli değil."

Diğerleri onu sessizce onayladılar ve Gahille'in dehşetinden uzaklaşarak yollarına devam ettiler. Kimse de gece geç saatlere kadar yolculuk ettiler. Hiçbiri kutsallığı bozulmuş kasabaya olması gerekenden daha yakın olmak istemiyordu.

Ağır, şaşkın bir sessizlik içinde yürüyorlardı ama ne zaman biri ona doğru baksa Caeden biraz irkilmekten kendini alamıyordu. etmiyorlardı ama arkadaşları onun bu olaydaki rolünü yeniden merak ediyor olmalıydılar - bu istilacılarla bağlantısının ne olduğunu. Kendilerine ona ne kadar güvenilebileceğini soruyor olmalıydılar.

Ve az önce gördüklerinden sonra onları suçlayamazdı.

Dişlerini sıktı ve yürümeye devam etti.

Bölüm 34

Asha içindeki yüzüğe baktı. "Meşgul görünüyorsun."

Erran'ın sesi kulağının hemen arkasından gelince irkildi. Kızararak döndü.

"Özür dilerim," dedi başını sallayarak. "Ne diyordun sen?"

"O yüzüğün silahlarla birlikte gittiğini söylüyordum." Erran ince gümüş halkayı onun elinden yavaşça aldı. "Odaklanmış bir hava patlaması yaratıyor."

Asha kaşlarını çattı. "Kulağa o kadar da tehlikeli gelmiyor."

Erran, "Bir duvarı delip geçecek kadar güçlü," güvence verdi. "Nereden biliyorsun?"

"En iyisi bu konuda konuşmayalım." Erran yüzüğü raftaki bir çift bakır eldivenle yan yana koydu. "Ama kesinlikle test edilmesine gerek yok. 'Silahlar' rafında olduğu gerçeğinden de anlaşılacağı üzere."

Asha tekrar başını salladı, yüzü kızarmıştı. "Özür dilerim." Elocien, Körlere karşı kullanılabilecek bir şey bulmak için Erran'ın Yönetim'in Gemi stokunu incelemesine yardım etmesini önerdiğinde, bunun ilginç bir oyalanma olacağını düşünmüştü. Gerçek şu ki, Erran'ın yeni bir cihazı test ederken kendini yaralaması ihtimaline karşı yanında birine ihtiyacı olsa da, başka türlü ona yardımcı olmak için yapabileceği pek bir şey yoktu. Süreci izlemek bile nispeten sıkıcıydı; Erran her zaman temkinliydi ve her cihaza sadece bir damla Öz besliyordu, çoğu zaman da sonuç alamıyordu. Onu meşgul edecek başka pek bir şey olmadığından, düşünceleri sürüklenip duruyordu.

Shadraehin'in tüyler ürpertici hediyesinin teslim edilmesinin üzerinden bir hafta geçmişti ve kaçırılma olayının ardından kalan korkuları yavaş yavaş azalırken, odağı giderek Davian'a dönüyordu. Onun odasında belirmesi

Şimdi bir yaş önce gibi geliyordu ve bazen olayı hatırladığından şüphe ediyordu. Yine de düşündüğü zaman -gerçekten düşündüğü zaman- rüya görmediğini biliyordu.

"değil." Erran ona şaşkın bir bakış attı. "Bir sorun mu var? Bu sabah çok sessizdin." "Hayır. Ben iyiyim."

"Şey... eğer yapabiliyorsanız dikkatinizi verseniz iyi olur. Burada kitapları dosyalamıyoruz. Bunlardan bazıları gerçekten faydalı olabilir ve şeyleri kaçırmak istemem."

"Özür dilerim," diye tekrarladı Asha, bu kez daha pişman bir ifadeyle. Erran haklıydı. Konsantre olması gerekiyordu.

Tasnif edilmemiş bir rafa doğru yürüdü ve mavi-yeşil bir tür kayadan oyulmuş soyut bir sembol aldı. "Kullanabileceğimiz bir şey bulma şansımız ne kadar sence?"

"Neredeyse hiç," diye yanıtladı Erran neşeyle. "Bunu birkaç kez yaptım. Peçeler açık ara farkla bulduğumuz en faydalı şeydi ve bu bir yıldan uzun bir süre önceydi." Omuz silkti. "Bu sadece yavaş bir süreç. Herhangi bir Gemiye çok fazla Öz koymamam gerekiyor - bir İşaret almak veya herhangi bir Bulucu'yu harekete geçirmek istememek dışında güvenlik nedenleriyle - bu yüzden çoğu zaman testler hiçbir işe yaramıyor. Sizin de tahmin ettiğiniz gibi," diye ekledi alaycı bir sırıtışla.

Asha ona başını sallayarak karşılık verdi ve aniden tasnif edilmiş Kapların bulunduğu bir başka rafta yığılı duran küçük siyah diskleri fark etti. Bunların ne olduğunu biliyordu -kendisi bu deneyimi hatırlayamasa yeterince insanın Gölge'ye dönüştürüldüğüne tanık olmuştu.

Yığına baktı, Erran görevine geri döndüğünde düşünceleri yeniden dağılmaya başlamıştı bile. Son birkaç gündür sık sık yaptığı gibi, Davian'ın ona söylediklerini zihninde yeniden canlandırdı. Davian gerçekten oradaysa bunun ne anlama geldiğini düşünürken öfkeyle kızardığını .

Ilseth'in ona yalan söylediği anlamına gelirdi. Nasıl Gölge olduğu hikâyesinin sadece bir hikâye olduğu anlamına gelirdi.

Bu kez hayal kırıklığı ve öfke midesine yerleşti, solmak yerine sürekli yandı. Bu çok fazlaydı. Kullanılmaktan, neye inanacağını bilememekten *bıkmıştı*. Neyin gerçek olduğunu bulması gerekiyordu.

Derin bir nefes aldı.

"Eğer beni okumanıza izin verirsem, Gölge olduğum zamanki anılarıma erişmeniz mümkün mü? Caladel'deki saldırı sabahına ait olanlara?"

Erran yaptığı işi bıraktı ve ağzı açık bir şekilde ona baktı. "Ne?"

Asha onunla yüzleşmek için döndü. Öfke hâlâ oradaydı, sıcak ve alçaktı, kaçacak hiçbir yeri yoktu. "Kaybettiğim anılara erişebilir misin?" diye sordu kısa ve öz bir şekilde.

"Neden... neden bunu yapmak istiyorsun?" Erran telaşlı görünüyordu.

"Çünkü beni Gölge yapan adamın bunun nedeni hakkında yalan söylemiş olabileceğini düşünüyorum," dedi Asha. "Bunu yapabilir misin?"

Erran elindeki Gemi'yi yavaşça yere bıraktı ve başını iki yana salladı. "Ben... bilmiyorum," diye itiraf etti bir süre sonra. "Çok fazla değişken var. Eğer hafıza silinmek yerine sadece duvarla kapatılmışsa... belki. Ama tehlikeli olabilir. Gölgelelerin o hafızayı kaybetmesinin bir nedeni olmalı, Asha. Muhtemelen bir savunmadır. Seni korumaya çalışırken zihnini karıştırmak... Sonuçları hakkında hiçbir fikrim yok." Kaşlarını çatı. "Ve hafızaya erişebilsem bile, ona ulaşmak için her türlü bariyeri yıkmam gerekecek. Bu da demek oluyor ki artık zihninize de kapalı olmayacak. Sadece sanmıyorum-"

Metalik bir tırmalama sesi odanın içinde yankılanırken Asha kaskatı kesilerek döndü.

Erran'ın rengi soldu. O da duydu.

Birisi kapının kilidini açıyordu.

"Vakit yok," diye mırıldandı ve yakındaki raftan bir şey alıp Asha'ya fırlattı. Asha ne olduğunu anlamadan önce onu yakaladı. Bir Peçe.

Asha tereddüt etmeden gümüş meşalenin açık ucunu koluna bastırdı.

Her şey... parıldadı.

Bir an sonra kapı açıldı. Uzun boylu, zayıf, mavi pelerinli bir Yönetici içeri girdi ve bir lambanın zaten yanmakta olduğunu fark edince donakaldı. Gözleri doğruca, sırtı kapıya dönük bir şekilde durmuş bir rafı inceleyen Erran'a kaydı.

"Burada ne yapıyorsunuz?" dedi Yönetici öfkeyle, sesi depoda yankılanarak.

Erran döndü ve Asha sessiz bir hayranlıkla başını salladı.

soğukkanlı bir ifade takındı. "Yönetici Ionis," dedi kibarca ve hafifçe eğildi. "Dük Andras burada onun için bir şey saklamamı istedi."

Ionis adındaki adam kollarını kavuşturdu. "Seni tanıyorum. Birkaç hafta önce Elocien'le buluştuğumda içkileri döküp duran hizmetkâr." Başını iki yana salladı. "Sana inanmıyorum. Sarayın bu bölgesi kesinlikle yasak bölge ve Dük de bunu biliyor."

Erran incinmiş görünüyordu. "Dük Andras bana sorduğunu doğrulayacaktır," dedi yaralı bir ses tonuyla. Elini cebine attı ve Asha'nın birkaç dakika önce elinde tuttuğu yüzüğü çıkardı. "Gördün mü? Ben de tam nereye takılacağına karar vermeye çalışıyordum."

Ionis daralmış gözlerle yüzüğü inceledi. "Nerede boşluk varsa oraya gidiyor. Bu hurdaların hiçbirinde düzen yok." Başını iki yana salladı ve cebinden bir nesne çıkarıp yakındaki bir rafa fırlattı. "Ver şunu bana ve benimle gel. Elocien'le konuşana kadar seni gözümün önünden ayırmayacağım, umarım kendi iyiliğin için doğruyu söylüyorsundur."

"Elbette, Yönetici. Yardım etmekten mutluluk duyarım."

Ionis sert bir şekilde başını salladı. "Burada yalnız mısın?" "Evet."

Ionis şüpheyle etrafına bakındı ama sonunda tatmin olmuş bir şekilde tekrar başını salladı. "O zaman gidelim."

"Dükün anahtarını almama izin verin. Bu raflardan birinde unutmuşum," dedi Erran, mahcup bir ses tonuyla. "Burada kilitli kalmasını istemem. Birinin onu almak için tekrar buraya gelmesi biraz zaman alabilir."

Asha'nın durduğu yere yakın bir rafa doğru yürümeye başladı. Sözlerinin kendisine yönelik olduğunu anlaması birkaç dakikasını aldı.

Mümkün olduğunca sessizce hareket ederek Yönetici'nin etrafından dolaştı ve hâlâ açık olan kapıdan geçerek ilerideki geçide çıktığında rahat nefes aldı. Erran haklıydı; hangi tarafında olursanız olun, kapının kilidini açmak için bir anahtar gerekiyordu.

Dışarı çıktıktan sonra hafif bir koşuyla sarayın ana bölümüne doğru yola koyuldu.

Yalnız olduğundan emin olur olmaz Peçe'yi kolundan çıkardı. İlk düşüncesi odalarına gitmekti - böyle bir ıskalamadan sonra, yatağına yığılıp dinlenmekten başka bir şey istemiyordu - ama bir an sonra bunun yerine Elocien'in çalışma odasına gitti.

Neyse ki bugün dışarıda bekleyen kimse yoktu; ya Elocien

ya da onlardan bıkmış ve kendisini rahat bırakmalarını emretmişti. Asha ikincisinden şüpheleniyordu.

Kapıyı çaldı ve kapı açıldığında Elocien'i görünce rahatladı.

Dük kaşlarını çatarak boş koridora baktı. "Ashalia. Bu iyi bir zaman değil..."

"Acil bir durum ve uzun sürmez."

İçeri girdiğinde cebinden Peçe'yi çıkardı ve Elocien'e gösterdi. "Erran'ın Gemiler arasında kullanabileceğimiz bir şey aramasına yardım ediyordum," dedi hızlıca. "Biz oradayken bir Yönetici geldi. Sanırım adı Ionis'ti. Bununla saklandım ama Erran'ın zamanı yoktu. Ionis'e onu oraya bir yüzüğü saklaması için gönderdiğinizizi söyledi."

Elocien sanki bu tamamen beklenen bir şeymiş gibi sakince başını salladı. "Teşekkür ederim Asha. Ionis mutlu olmayacak ama nadiren mutlu olur. Endişelenmeyin. Her şey yoluna girecek." Durakladı. "Yine de Peçe'yi tekrar kullanmalısın."

Asha kaşlarını çatı. "Neden?"

Kapı çalındı.

Elocien ayağa kalkarken Asha gümüş meşaleyi tekrar koluna bastırdı. Onun artık görünmediğinden emin olduktan sonra kapıyı açtı.

"Ionis! Ne hoş bir sürpriz," dedi Dük sevecen bir ses tonuyla ve Yönetici'nin içeri girmesine izin vermek için geri çekildi. "Gördüğüm kadarıyla Erran da öyle. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Ionis içeri girmek için hiçbir harekette bulunmadı. "Bu genç adam ona bu anahtarı verdiğinizizi söylüyor" -depo anahtarını düke uzattı- "ve onu Eski Bölüm'e bir şey koymasına için mi gönderdiniz?"

"Bu doğru. Gümüş bir yüzük," diye onayladı Elocien. "Erran yıllardır benimle birlikte. Ona güveniyorum."

Ionis'in yüzü gerildi ve elini cebine atıp yüzüğü Elocien'e verdikten sonra Erran'a döndü. "Gidebilirsin," dedi sertçe.

Erran rahatlamış bir ifadeyle başını salladı ve koridorda gözden kayboldu.

"İçeri gelmek ister misiniz?" diye sordu Elocien, çalışma odasını işaret ederek. Ionis'in gözleri Dük'ünkilere dikilmişti. "Aşağıda olmamalıydı, Majesteleri." İçeri girmek için bir hamle yapmadı.

Elocien iç çekti. "Güvenilir olduğunu düşünmeseydim onu gerçekten göndereceğimi mi sanıyorsun?"

"Bu sizin vereceğiniz bir karar değil. Yönetim mutlu olmayacak. Majesteleri."

Elocien hafifçe öne eğildi ve ses tonu değişti. Hâlâ dostçaydı ama bu kez kelimelerin altında çelik vardı. "Yönetim bana hesap verir. Siz de öyle. Bunu hatırlasan iyi edersin."

Ionis, Elocien'in bakışlarına karşılık verdi. "Dediğiniz gibi olsun." Uzaklaşmak için hareketlendi, sonra tereddüt ederek geri döndü. "Size ne oldu, Majesteleri?"

Dük kaşlarını çatı. "Ne yapmaya çalıştığınızı bilmiyorum."

"Evet biliyorsun." Ionis Elocien'in yüzünü dikkatle inceledi. "Eskiden buradaki amacımıza inanırdın. İşin önemine. Bugünün en kötü yanı ne biliyor musun? Buraya gelmeden önce bile o çocuğa inanıyordum. Birkaç yıl önce sana sormama bile gerek yoktu. Yalan söylediğini bilirdim." Başını salladı, gözleri kısılmıştı. "Bir şeyler değişti ama ne olduğunu asla anlayamadım."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum, Ionis," dedi Elocien, sesi yorgun geliyordu.

Ionis birkaç saniye daha Northwarden'a baktıktan sonra tiksintiyle homurdandı. "Tabii ki bilmiyorsun."

Topuklarının üzerinde döndü ve koridorda gözden kayboldu.

Elocien onun gidişini izledi, sonra kapıyı kapattı. "Tekrar çıkarabilirsin."

Asha bir an için cevap vermedi. Konuşmayı yarı yarıya dinliyordu ama dikkatini dağıtan başka bir şey vardı. Peçeyi ilk taktığında fark ettiği ama dikkatini veremeyecek kadar telaşlanmış olduğu bir şey.

Peçe ondan özünü çekiyordu. Rezervinden. Sadece ince bir enerji akışıydı ama... kesinlikle oradaydı.

Gözlerini kapattı ve Öze doğru uzandı. Orada hiçbir şey yoktu... ama olasılıkları düşündükçe anlık hayal kırıklığı azaldı.

Kap yapma sanatı yüzlerce yıl önce kaybolmuştu, bu yüzden işleyişleri hakkında çok az şey biliniyordu. Ama bir Gölge'nin Rezervine ulaşabilirlerse.

Bu, Gölge olmanın Rezervini yok etmediği, sadece engellediği anlamına geliyordu.

Bu, belki de Davian'ın haklı olduğu anlamına geliyordu. Bir tedavi *olabilirdi*, bunu tersine çevirmenin bir yolu.

Titreyerek kolundaki Peçeyi bıraktı ve tekrar gözden kaybolmasına izin verdi. Elocien onun yüzündeki ifadeyi görünce endişeyle ona baktı.

"Sorun nedir?"

Asha duraksadı, aklından aynı anda bir düzine düşünce geçiyordu.

Eğer bu tüm Gemiler ve tüm Gölgeleler için doğruysa, o zaman keşfettiği şeyin sonuçları muazzamdı. Gölgeleler Mühürlerini kaybetmişlerdi, İlkelere bağlı değillerdi. Kapıları istedikleri gibi kullanabilirlerdi. Silahları kullanabilirlerdi.

Belki Üstün Yetenekliler kadar etkili değillerdi - ne de olsa Gölgelelerin çoğu Denemelerinde başarısız olan Üstün Yeteneklilerdi - ama şehri savunmaya ikna edilebilirlerse her biri yüz normal asker sayılabilirdi. Öte yandan, Elocien'e güveniyordu ama... o Kuzeyli'ydi.

Bu, Yönetimi uyarmak zorunda hissedeceği bir şey miydi? Çünkü Yöneticilerin Shadraehin'den ve dolayısıyla tüm Gölgelelerden zaten ne kadar korktukları düşünüldüğünde, böyle bir habere nasıl tepki vereceklerini düşünmek onu ürpertiyordu.

Sonra Günlük'teki imgeleri düşündü ve gerçekten başka bir seçeneği olmadığını anladı. Augurlar Körleri şehrin içinde görmüşlerdi. Bu saklayabileceği bir bilgi değildi.

Sesi biraz titreyerek, "Sanırım... Peçe'nin Rezervimden çekildiğinden oldukça eminim," dedi.

Elocien birkaç dakika boyunca boş gözlerle ona baktı. "Rezerviniz," diye tekrarladı.

"Kulağa nasıl geldiğini biliyorum." Asha alnını ovuşturarak elindeki meşaleye baktı. "Ama bu benim hayal gücüm değil."

Elocien başını salladı. "Yanılıyor olmalısınız. Eğer Gölgeleler Gemileri kullanabilseydi, bunu bilirdik."

"Öyle mi?" Asha onun gözlerinin içine baktı. "Gölgeleler sadece savaştan beri var ve bize nasıl davranıldığını düşünürsek... Birçoğumuzun bırakın bir Gemiye dokunmayı, onu *görme* şansına bile sahip olduğunu sanmıyorum. Bizler çoğunlukla Denemelerimizde başarısız olan Üstün Yeteneklileriz, unutmayın. Tol'daki Gölgelelerin Athian'ın Gemilerine yaklaşmasına izin verilmeyeceğini biliyorum. Yönetim de bir Gölge'nin... hiçbir şeyin yanına yaklaşmasına izin vermezdi." Omuz silkti. "Ve dürüst olalım. Öğrenseler bile bunu halka açıklayacak pek fazla Gölge tanımıyorum."

Elocien birkaç saniye ona baktıktan sonra küçük bir şey fırlattı

havada dönerken parlıyordu. "Kanıtla."

Asha nesneyi düzgünce yakaladı ve elini açarak tuttuğu şeye baktı. Depodaki gümüş yüzük. "Erran bunun duvarda bir delik açabileceğini söylüyor."

"Bu Erran'ın test ettiği ilk Gemi'ydi ve o şeye Ilin Tora'da bir delik açmaya yetecek kadar Öz akıttı," dedi Elocien sert bir şekilde. "Sadece bir damla yeterli olacaktır."

Asha onayladı ve yüzüğü önünde tuttu. Tam gözlerini kapatacağı ki Elocien öksürdü.

"Öyle bile olsa, lütfen onu kafamdan uzaklaştırabilirsiniz..."

Asha ona çarpık bir gülümseme verdi ve Elocien'in kitaplığına bakacak şekilde ayarlandı. Derin bir nefes aldı. Konsantre oldu.

İlk başta hiçbir şey yoktu. Sonra... bir bağlantı. Ringde bir enerji oluştuğu hissi.

Onu serbest bıraktı.

Sonra geriye doğru uçu ve Elocien'in özenle istiflenmiş kitap ve belge rafları, karmakarışık bir kâğıt yığınının dönüşürken dişlerini takırdacak kadar sert bir şekilde duvara çarptı. Sersemlemiş olan Asha, gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde ayağa kalkmaya çalışırken Elocien'in yardımını kabul etti.

İkisi de birkaç dakika durup katliamı incelediler.

Kitaplığa isabet eden darbe rafı parçalamıştı ve darbenin arkasındaki duvarı dinamitlediği yerde taşa dairesel bir dizi çatlak vardı.

"Kaderler," dedi Elocien. Önce duvara, sonra Asha'ya, sonra tekrar duvara baktı.

"Kaderler," diye tekrarladı şaşkınlıkla.

Sonraki birkaç dakikayı dağınıklığı ellerinden geldiğince toparlayarak geçirdiler, en kötüsü temizlenene kadar sessiz kaldılar, her biri kendi düşüncelerinde kayboldu. Sonunda Elocien oturdu, Asha'ya da aynısını yapmasını işaret etti ve çözülmesi gereken bir bulmaca gibi ona baktı.

"Bunun sadece senin için değil, tüm Gölge için geçerli olduğunu varsayarsak," dedi sessizce. "İlkelere bağlı değil misin?"

Asha başını salladı. "Anladığım kadarıyla hayır."

Elocien alnını ovuşturdu. "Bunu düşünmek için zamana ihtiyacım var." Yüzünü buruşturdu. "Bu arada senin sözüne ihtiyacım var. Tek bir kelime bile

Bunu kimseye söylemem. Augur'lara bile. Eğer bu ortaya çıkarsa..." Kaşları daha da çatıldı. "Panik. Yönetim ve muhtemelen pek çok sıradan insan da aşırı tepki veriyor. Bu da Gölge için kötü sonuçlanır. Ve sonra, bir Gemiye ele geçirmeyi başaran herhangi bir Gölge..." Hasta görünüyordu. "Gölgelerin çoğunun iyi insanlar olduğunu biliyorum Asha, ama birçoğu onları bu hale getirdiği için Yönetim'den nefret ediyor. Onları suçlayabileceğimden de emin değilim ama onlara böyle silahlar vermek..."

Asha başını salladı; imaları düşünecek zamanı olmuştu ve dükün söylediklerinin doğru olduğunu biliyordu. "Sana söz veriyorum," diye onu temin etti. "Peki ya Körlere karşı savunma konusunda?"

Elocien başını salladı. "Hayır. Bunun için bile değil." Asha itiraz etmeye kalkınca bir elini kaldırdı. "Ve ne olursa olsun, Gölge dağınık, düzensiz ve şehre çok az bağlılıkları var. Dışarıya haber göndersek bile onları anlamlı bir grup haline getirmemiz mümkün değil."

"Bunu yapabilecek bir kişi var." Asha bir kaşını kaldırdı. "Zaten olan biri."

Elocien saf bir şaşkınlıkla ona baktı.

"Yaptıklarından sonra mı? Sana yaptıklarından sonra mı?" Başını iki yana salladı. "Hayır. Henüz o noktaya gelmedik."

"değildi. Ve Körlerin şehre biliyoruz-"

"Öyle olduğuna inanıyoruz," diye düzeltti Elocien. "Ama şu anda önlerinde dokuz bin iyi adamdan oluşan bir ordumuz var, Fedris Idri'deki Kalkanlardan bahsetmiyorum bile. Endişeliyim Asha, ama şimdiye kadar yaratılmış en güçlü silahlardan bazılarını katillerin eline verecek kadar değil. Özellikle de savaş bittiğinde bu silahları bize çevirmekte tereddüt etmeyecek olanlara." Asha'nın yüzünü görünce bir elini kaldırdı. "Bunu düşünmeyeceğimi söylemiyorum. Ama henüz o noktada değiliz."

Asha isteksizce başını salladı, sonra yüzüğü Elocien'e geri uzattı.

Dük bir an tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Sende kalsın," dedi. "Sadece Ionis'in görmesine izin verme." Durakladı. "Ve muhtemelen söylemeye gerek yok ama Temsilcilik göreviniz sırasında Ionis'le karşılaşırsanız ona karşı çok dikkatli olun. O bir bağınaz, en kötü türden. Ona fırsat verirsiniz, var olan tüm Üstün Yeteneklileri ve Gölgeyi yok eder."

Asha başını eğdi. "Olacağım."

Ondan sonra biraz daha konuştular, ama çok geçmeden Asha

mazeretlerini sıraladı ve odasına doğru yöneldi. Bir süre yalnız kalmak, hızla akan düşüncelerini toparlamak istiyordu. Tüm bunların ne anlama geldiğini sakın bir şekilde anlamaya çalışacaktı.

Saray koridorlarında ilerlerken hâlâ sersemlemiş bir halde başını salladı, gümüş yüzüğü elinde boş boş döndürüyordu. Rezervi sağladı, sadece... bir şekilde bloke edilmişti. Davian haklı olabilir miydi? Gölge olmayı bir şekilde *geri almak* mümkün müydü?

Sonra kaşlarını çattı ve başka bir şeyin farkına varınca yavaş yavaş durdu. Asha ilk kez Davian'ın o gün kendisiyle gerçekten konuştuğundan, odada onunla birlikte olduğundan emin olmuştu. Bunun bir tür tuhaf rüya olmadığını *biliyordu*.

Asha yüzüğü parmağına taktı ve yürümeye devam etti. Düşünmesi gereken çok şey vardı.

* * *

Asha kilitli odaya girdiğinde Erran başını kaldırıp baktı.

Kapıyı kapattıktan sonra, "Biraz önce hızlı düşündüm," dedi. "Anladığım kadarıyla Ionis Elocien'den pek memnun değilmiş?"

Asha başını salladı. "Kesinlikle mutsuz." Augur'un karşısına oturdu ve bir süre sessiz kaldı. "Sözümüzü kesmeden önce-"

"Bu tehlikeli, Asha," diye araya girdi Erran, yüz ifadesi ciddiye. Depoda yaptıkları konuşma belli ki onun da aklındaydı. "Güvenliğinizi garanti edemem."

Asha derin bir nefes aldı. Eğer Davian gerçekten yaşıyorsa, o zaman Ilseth ona yalan söylemişti - herkese yalan söylemişti - neden bir Gölge olduğu konusunda. Ve bunun bir nedeni olmalıydı.

"Umurumda değil," dedi sessizce. "Anılarımı geri getirmeye çalışmanı istiyorum." Yüz hatlarını acımasız bir kararlılık maskesine dönüştürdü ve Erran'ın gözlerinin içine bakarak onu reddetmesi için cesaretlendirdi.

"Caladel'de ne olduğunu hatırlamak istiyorum."

Bölüm 35

Davian sırtarak Malshash'ın etrafında dolaştı ve neredeyse hareketsiz olan adamı izledi.

Sadece bir saniye önce düşürdüğü taş, uzattığı elinden yavaş yavaş yere doğru düşmeye devam etti. Davian şimdi taşın inişini en az on kez sayarak izliyordu.

Son birkaç günü bu yetenek üzerinde çalışarak geçirmişlerdi, Malshash'a göre ustalaşması en zor olanlardan biri ve Davian'ın yarıktan dönüşüyle en ilgili olanlardan biri. Gizemli Augur bu yeteneği burada, Deilannis'te kullanma konusunda tereddütlüydü -Jha'vett'e bu kadar yakinken etkilerinin ne olabileceğinden endişeleniyordu- ama Davian'ın bu yeteneği öğrenmesi konusundaki kararlılığı galip gelmişti.

Başlarda sinir bozucuydu; Esans kullanmaya çalışmak dışında, Davian hayatında hiçbir şeyi öğrenirken bu kadar zorlanmamıştı. Şimdi bile konsantrasyon zorluğundan terliyor, zamanın etrafında hareket etmesine izin veriyor ama kendisine mümkün olduğunca az dokunmasına izin veriyordu. Hem Malshash hem de okuduğu kitapların yazarları için açıklanması zor bir ve Davian şimdi bunun nedenini anlıyordu. Bu, bir su akıntısının içinde ıslanmadan durmaya çalışmak gibiydi.

, taşı havada yakaladı ve zaman baloncuğuna izin verdi. -düşündüğü gibi- onu da kapsüllemek için. Bu önemliydi, aksi takdirde taş gerçekte yapısının kaldıramayacağı hızlarda hareket edecek ve muhtemelen parçalanacak ya da eriyecekti. Malshash'tan birkaç adım uzaklaştı ve sonra gevşeyerek zamanın ona geri çarpmasına izin verdi. Anlık bir şaşkınlık yaşadı ama çabucak toparlandı.

Malshash gözlerini kırptırdı, sonra taşın önünden kaybolduğunu fark etti

onu. Avucunu açarak pürüzsüz kayayı gösteren Davian'a baktı ve sırıttı.

Malshash gülümseyerek karşılık verdi. "Mükemmel, Davian." Övgüsü samimiydi ama nedense bugün daha az hevesli görünüyordu.

Davian, bu sabah simsiyah saçları, koyu teni ve derin, delici gözleriyle yakışıklı bir genç adamın yüzünü takınan esrarengiz yabancıyı hâlâ çözememişti. Malshash bazen bugünkü gibi mesafeli davranıyordu; bazen de neşeli ve arkadaş canlısıydı. Yine de Davian çoğunlukla üzgün görüldüğünü düşünüyordu. Ara sıra Malshash'ı kendisini antrenman yaparken izlerken yakalıyordu ve yüzünde öyle bir acı ifadesi oluyordu ki neredeyse duracaktı.

Yine de nedenini merak etmedi. Ne zaman Malshash'a kişisel sorular sorsa, Augur susuyordu. Bu konular Malshash'ın açıkça konuşmak istemediği şeylerdi.

Davian iltifatı eğik bir başla kabul etti, başarma hissi karnında bir sıcaklık yarattı. "Zorunluluk harika bir motivasyon kaynağıdır," dedi kuru bir ses tonuyla. Sonra sırıttı. "Yine de söylemeliyim ki, bu kan... inanılmaz. Bu yetenekler, bu güç, hayal edebileceğimden çok daha fazlası. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım."

Malshash bir an için onu inceledi. "Anlıyorum," dedi sessizce, "ama çok fazla eğlenmemeye dikkat et. Çoğu Augur bu güçleri büyürken öğrenir; doğru uygulamaları haftalar değil yıllar içinde öğretilir."

Davian'ın gülümsemesi soldu. "Ne demek istiyorsun?"

Malshash omuz silkti. "Augur'ların gerçek dünyada kullanmalarına izin verilmeden önce her bir güç için bir yıl ve bir gün boyunca eğitim almaları gerekiyor. Şanslıysak, hepsi için toplamda birkaç hafta olacak. Bunun da ötesinde, uzun zamandır güçleriniz için çabalyorsunuz ve şimdi hepsini birden alıyorsunuz. Bir yandan, bu onların değerini daha iyi anlamanızı sağlayacak. Diğer yandan, onları kullanmak için aşırı istekli olmanıza neden olabilir."

Davian bir kaşını kaldırdı. "Yani... bana güvenmiyor musun?"

"Mesele o değil," diye onu ikna etmeye çalıştı Malshash. "Sadece böyle bir gücün en iyi insanlara neler yapabileceğini ilk elden gördüm. Bunun sana da olacağını söylemiyorum. Ama inan bana, sınanacaksın. Kan'ı size fayda sağlayacak, ancak kesinlikle ahlaki olmayan şekillerde kullanmak için fırsatlarınız - birçok fırsatınız olacak. Bu sürekli bir ayartmadır, Davian.

Eğitimin bu kadar uzun sürmesinin bir nedeni var. Bu güçlerin size sunduğu yeni seçeneklere hazırlıklı olmanız gerekiyor."

Davian başını salladı ama yine de yeteneklerini kötüye kullanacağını söylemesine belli belirsiz sinirlendiğini hissetti. "Elbette."

Malshash bir süre daha onu izledikten sonra memnun bir tavırla başını salladı. "Güzel." Çenesini sıvazladı. Davian sık sık gerçek halinin sakallı olup olmadığını merak ederdi, çünkü hangi yüzü giyerse giysin bu onun bir alışkanlığıydı. "Sırada hangi gücü denemeliyiz?"

Davian'ın düşünmesine gerek yoktu; en çok hangisini denemek istediğini biliyordu. "Öngörü."

Malshash tereddüt etti, sonra başını salladı. "Özür dilerim. Bu yeteneğimi bir sebepten ötürü bastırdım Davian. Burası çok tehlikeli."

Davian, "Ama kesinlikle yarığın içinden geçmeye en yakın yetenek bu," diye belirtti. "Bu riske değmez mi?"

Malshash rahatsız görünüyordu. "Önemli değil. Görme gücünden bir süre önce vazgeçtim," diye itiraf etti. "Bunu nasıl yapacağıma dair bilgim yok."

"Ne?" Davian şaşkınlıkla kaşlarını çatı. "Sen... vazgeçtin mi? Neden?"

"Önemli değil." Malshash yorgun bir şekilde ensesini ovuşturdu, ses tonu konuyu daha fazla tartışmak istemediğini gösteriyordu. "Ben göremiyorum ve bu yüzden size bu konuda pek yardımcı olamıyorum."

Davian kaşlarını çatı. "Neden sadece bana söylemiyorsun?"

Malshash onun bakışlarını karşıladı, bakışlarında bir ürperti vardı. "Çünkü bu *seni ilgilendirmez* Davian." Elini kaldırdı. "Bunun tatmin edici bir cevap olmadığını biliyorum ama alacağın tek cevap bu. O yüzden lütfen. Bırak gitsin."

Davian yüzünü buruşturdu ama başıyla onayladı. Malshash gizemli olmak istiyorsa, Davian'a eve dönmek için gerekenleri öğrettiği sürece bu onun ayrıcalığıydı. "Peki. Eğer nasıl Görüleceğini bilmiyorsan, en azından bu konuda bir şeyler biliyor musun? Kitapların hepsi görülerin kaçınılmaz olarak gerçekleşeceğini söylüyor... ama sana söylediğim gibi, benim zamanımda Augur'lar görüleri gerçekleşmeyi bıraktıktan sonra devrildiler. Bu ne anlama geliyor?"

Malshash tereddüt etti. "Son birkaç haftadır burada inandığım şey doğruysa... bu onların kandırıldığı anlamına gelir, Davian. Bu kadar basit."

"Yani geleceğin değiştirilebileceğine inanmıyor musunuz?"

"Bir keresinde yapmıştım. Ben... umuyordum," diye itiraf etti Malshash. "Ama ne

Gördüm ki... gelecek geçmişten daha fazla değiştirilemez."

Davian kaşlarını çattı. "Yani ne yaparsak yapalım kaderimiz belli mi? Hiçbir şeyi değiştiremez miyiz?"

Malshash başını eğdi. "Sanırım öyle - ama belki de bunu düşünmek için en iyi yol bu değil," dedi sessizce. "Gelecek değişmez olabilir ama bunun nedeni seçimlerimizin hiçbir şeyi değiştirmemesi değil. Bu, onların zaten bir şeyleri değiştirmiş olmasından kaynaklanıyor. Yarın alacağınız kararlar dün aldıklarınızla aynıdır; yine sizin seçimlerinizdir ve yine sonuçları olacaktır ama değiştirilemezler. Tek fark, dün verdiğiniz kararlar hakkındaki bilginizdir."

Davian yüzünü buruşturdu. "Anlamıyorum."

Malshash içini çekti. "Bu zamana geldiğinizde, bir anlığına zamanın *dışına çıktınız*. Zamanın var olmadığı bir yere. Olayları birbirinden ayıracak ya da onlara uzunluk verecek hiçbir şey yok. Aynı anda ve sonsuza kadar gerçekleşiyorlar." Omuz silkti. "Kısacası, olacak olan her şey zaten oldu. Sadece biz bunları zamanın merceğinden deneyimliyoruz."

Davian başını salladı. "Bunu kabul etmiyorum. Başka bir açıklaması olmalı."

Malshash homurdandı. "El'e inanmıyorsun o zaman?"

Davian bu soru karşısında kaşlarını çattı. "Özellikle değil. O din benim zamanımda neredeyse tamamen yok edildi, en azından Andarra'da."

Malshash bir kaşını kaldırdı. "Artık var," diye mırıldandı. Kendi kendine başını salladı. "Anlıyorum. Bana Augurlar hakkında anlattıkların yüzünden."

Davian başını salladı. "Bir şeyleri yanlış anlamaya başladıkları anda, insanlar inançlarını kaybetmeye başladılar. Görünmeyen Savaş'tan sonra Sadıklar bunun El'in hiç var , planının bir şekilde ters gittiği ya da öldüğü anlamına geldiğine ve her halükarda kimsenin ona tapmaması gerektiğine karar verdiler."

Malshash içini çekti. "Zayıf insanların yolu budur," diye mırıldandı. "Sadece görülebilen, dokunulabilen ve ölçülebilen şeylere inanmaya cesaret etmek."

Davian kaşlarını çattı. "Mantığın bir tür anlam ifade ettiğini düşünmüştüm."

Malshash alaycı bir ifadeyle başını salladı. "Öyle, sorun da bu zaten. Rahiplerin Tanrı'nın varlığının kanıtı olarak insanların yeteneklerine işaret etmeleri her zaman bir tehlikeydi. Şimdiden, bu zamanda bile, El'in varlığını ilan etmek için Augur'ların eylemlerine bel bağlamaya başladılar. Bu onları yok edecek gibi görünüyor."

"Yani inanıyor musun?" diye sordu Davian.

Malshash tereddüt etti. "Onun varlığında mı? Evet," dedi yavaşça. "Augur'ların neden bunu kanıtladığının düşünüldüğünü biliyor musun?"

Davian başını salladı ve Metres Alita'nın ona öğrettiklerini düşündü. "El'in mükemmel bir planı olması, dünyanın kontrolünü tamamen elinde tutması gerekiyordu. Büyük Tasarım. İnsanlar kendi geleceklerini belirleyebiliyorlarsa mükemmel bir plana sahip olamazsınız ve Augurlar geleceğin belirlendiğinin kanıtıydı." Bir kaşını kaldırdı. "Ta ki işleri yanlış yapmaya başlayana kadar."

"Aynen öyle." Malshash içini çekti. "Herkes bizi büyük adamlar olarak görüyor. Bilge. Dokunulmaz. Ama sen bir Augur'sun Davian. Kandırılabilceğini düşünmüyor musun?"

Davian itiraz edecek oldu ama sonra duraksadı. Tenvar'ın onu okulda nasıl kandırdığını düşündü. "Sanırım yapabilirim."

"Peki ya büyük bir güç - kadim, kötü niyetli bir güç - tüm iradesini sizi kandırmaya adarsa?"

Davian'ın rengi soldu. "Augur'lara da böyle mi oldu?"

"Belki de." Malshash omuz silkti. "Sadece tahmin yürütebilirim."

Davian kaşlarını çatı. "Kadim bir güç demiştin. Kötü niyetli bir güç." Gözleri kısıldı. "Aarkein Devaed'den mi bahsediyordun?"

Malshash yüzünü buruşturdu. "Hayır."

"O gerçekten var mı?" Davian endişeyle ayaklarını sürüyerek yürüdü. "Bunca zaman sonra hâlâ hayatta mı?"

Malshash kıkırdadı ama sesi esprili değildi. "Ah evet. O hâlâ hayatta." Ayağa kalkarak konuşmanın bittiğini işaret etti. "Bu kadar yeter. Yemek için bir ara verelim, sonra da eğitiminize devam edersiniz."

Davian cevap olarak başını salladı. Bir an için Malshash'ın söylediklerinin devamını getirmek istedi... ama ağzını açtığında bile arzusu onu terk etti, yerini yeni beceriler öğrenme ihtimalinin heyecanı aldı. "Sırada şekil değiştirmeyi deneyebilir miyiz?" diye sordu, ses tonundaki hevesi tutamamıştı.

Malshash başını iki yana salladı. "Çok tehlikeli bir beceri daha," diye itiraf etti. "Buraya gelmeden önce bunu bilmemenin iyi bir nedeni var. Bu yeteneği keşfeden hiçbir Augur, bilgisini başkalarına aktarmadı. Tek başına bu bile sana ne kadar güvensiz olduğunu anlatmaya yeter."

Davian iç çekti. Görme ile birlikte, şekil değiştirme de bir yetenektir.

öğrenmeyi dört gözle bekliyordu. "Bu riski alacağım," dedi inatla. Sırıttı. "Eğer beni gelecekte gördüysen, bu beni öldüremeyeceği anlamına gelir, değil mi?"

"Doğru, ama eve dönmek için bilmeniz gereken şeyle ilgisi yok." Malshash ona özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptı. "Fazladan bir şey için zamanımız yok, Davian. Buradaki bağın yakında zayıflamaya başlayacak. Zaten iki hafta oldu; şu ana kadar hiçbir sorun çıkmamasına şaşırdım. Ve ben hâlâ yarıkla tekrar yüzleşmeye hazır olduğuna inanmıyorum."

Davian itiraz etmeyi düşündü ama vazgeçti. "Pekâlâ," dedi isteksizce. "Sanırım burada kalıp biraz kitap okuyacağım, eğer yemek istersen."

Malshash tereddüt etti ama başını salladı. "Biraz yiyecek getireceğim. Bir saat kadar sonra görüşürüz." Arkasını dönüp kapıdan çıktı ve Davian'ı bir kez daha Büyük Kütüphane'de yalnız bıraktı.

Davian bir süre oturup düşüncelere daldı.

Sonra bir karara vardı. Elini Danışman'ın üzerine koydu ve gözlerini kapatarak konsantre oldu.

Mavi çizgi doğruca yakındaki bir rafta duran kitaplardan birine yöneldi. Davian kitabı aldı ve aradığını bulana kadar sayfaları çevirdi: *Şekil değiştirme, en iyi uygulamalar* başlıklı bölüm.

Kaşlarını çatarak metni taradı. Yazı sadece bir sayfa uzunluğundaydı ama okuduğu diğer kitaplarda da şekil değiştirmeden çok kısa bahsedildiğini biliyordu. Anlaşılan Malshash bu bilginin aktarılmadığı konusunda haklıydı.

Bu kitaptaki işlemin nasıl yapılacağına dair açıklama muğlaktı ama kulağa yeterince basit geliyordu. Davian her şeyi anladığından emin olmak için bölümü birkaç kez okuduktan sonra gözlerini kapattı.

Zihninde Wirr'in bir resmini tutuyordu. Kitapta, şekil değiştiren kişinin dönüşmeye çalıştığı kişinin görünüşüne sadece geçici bir aşinalığa, o kişinin bir "izine" ihtiyacı olduğu belirtiliyordu ama Davian iyi tanıdığı birini seçmenin en güvenli yol olacağını düşündü. Kan'ı çekti, karanlık maddenin etine yerleşmesine izin verdi, aynı anda hem soğuyor hem de ısınıyordu. Wirr'i zihninde olabildiğince net bir şekilde canlandırdı, sonra kendi bedeninin, kendi yüzünün de aynı şekilde görünmesini diledi.

İçini büyük bir acı kapladı.

Yere düşerken boğazından bir çığlık koptu. Her sinir

Vücutundaki her şey sanki buzla yakılıyormuş gibi hissediyordu ve gözleri sanki biri üzerlerinde sıcak bıçaklar gezdiriyormuş gibi görünüyordu. Kaburgalarının genişlediğini, kemiklerinin büyüdüğünü, kaslarının değişen bağlarının etrafındaki pozisyonlarını aldığını hissedebiliyordu. Derisi parçalanacakmış gibi hissedene kadar gerildi. Kan tadı aldı.

Sonra her şey bitti. Birkaç dakika boyunca soğuk taş zeminde yattı, bilinci gidip geldi, zihni az önce olanlardan kurtulmaya çalıştı. Sonunda kendini önce diz çökmeye, sonra da ayağa kalkmaya zorladı. Alışık olduğundan daha uzun olan titrek bacakları üzerinde kararsızca yürüdü. Boyu daha uzundu; her şey normalden biraz daha aşağıda görünüyordu.

Ağrılara, o şiddetli, akıl almaz acının hatırasına rağmen kendi kendine gülümsedi. İşe yaramıştı.

Aceleyle koridordan geçerek içinde ayna olduğunu bildiği bir odaya girdi. Yansımasına yaklaştığında, dehşet içinde bakarak donakaldı.

Yüz hatları, vücudu yeterince normaldi. Ama Wirr'e ait değillerdi.

Aynadaki yansıma daha yaşlı bir adamdı, en azından otuzlu yaşlarındaydı. Kirli sarı saçları vardı ve Wirr ile aynı boydaydı ama benzerlikler burada sona eriyordu. Kancalı bir burnu ve küçük, boncuk gibi siyah gözleri vardı. Davian gülümsemeye çalıştığında dudakları yukarı doğru kıvrılıp alaycı bir ifade alıyordu. Teni bronzlaşmaktan ziyade yıpranmıştı; belki de bir denizcinin teni? Adam her kimse, Davian onu daha önce hiç görmediğinden oldukça emindi.

Davian yeni yüzünü incelemeye devam ederken kaşlarını çatı. Bu adamın da yüzünde yara izleri vardı; hatta Davian'inkilerden daha çok göze çarpıyordu. Şekil değiştirmeye ilgili fantezilerinden biri de buydu; sonunda yara bere içinde olmayan bir yüze sahip olabilecekti.

"Davian? Neredesin?" Seslenen Malshash'tı, belli ki beklediğinden daha erken dönmüştü. Ya öyle ya da Davian fark ettiğinden daha uzun süredir baygındı.

Bir an için geri dönmeyi, yaptıklarını gizlemeyi düşündü. Ama bunun işe yaramayacağını ve ayrıca çok tehlikeli olduğunu hemen anladı. İlk geçişi tek başına atlattığı için muhtemelen şanslıydı. Normal bedenine dönmek için Malshash'ın yardımına ihtiyacı vardı.

Yavaşça koridordan aşağıya, ana odaya doğru yürüdü. Malshash yakındaki bir masaya biraz yiyecek koyuyordu, arkası dönüktü.

"Ben buradayım," dedi Davian, içinden gelen sesle irkilerek

Gırtlacı onundaha derin ve boğuktu.

Malshash telaşla döndü. Davian ne olduğunu anlayamadan olduğu yerde donup kaldı, hareket edemiyordu ama onu tutan hiçbir bağ hissetmiyordu. Yalvarırcasına Malshash'a baktı.

"Benim," dedi başını öne eğerek. "Şekil değiştirdim. Ben... Ben özür dilerim."

Bir sessizlik oldu. Davian başını tekrar kaldırdığında Malshash'ın kızgınlıktan çok dehşete düşmüş bir ifadeyle ona baktığını gördü.

"Bu kimin formu?" diye sordu sonunda Malshash, sesi sarsılmış gibiydi.

Davian yüzünü buruşturdu. "Emin değilim. Arkadaşım Wirr'i hayal ettim ama sonunda bu hale geldi. Belli belirsiz benziyorlar ama bu adamı daha önce gördüğümü sanmıyorum."

Malshash yutkundu, rahatsız görünüyordu. Elini havada salladı ve Davian tekrar hareket edebildiğini fark etti. "Onu daha önce görmüş olmalısın," dedi Malshash usulca. "Başka bir açıklaması yok." Tuhaf görünüyordu. Sadece endişeli ya da şaşkın değil. Davian'a karşı aniden temkinli görünmüştü. Sanki bir fare beklerken bir aslanla karşılaşmış gibiydi.

Davian omuz silkti. Başka birinin teninde olmanın tuhaf hissi olmasa bile, bu bedeni hiç sevmiyordu. Her yeri ağrıyordu, özellikle de parmakları... Elinde donuk bir acı olmadan zar zor hareket ettirebiliyordu. "Özür dilerim," diye tekrarladı, sesi pişmanlıkla doluydu. "Yaptığım aptalca bir şeydi. Ve *canım acıdı*." Başını kaşdı. "Eski halime dönmeme yardım edebilir misin? Tercihen bu sefer acı çekmeden," diye ekledi yüzeysel bir gülümsemeyle.

Malshash başını salladı. "Eğer bunu güvenli bir şekilde yaptıysan, tek yapman kendi yüzünü hayal etmek ve aynısını yapmak." İçini çekti. "Acıya gelince... Korkarım bu kaçınılmaz. Her değişiminizde olur."

Davian'ın rengi soldu. Umutsuzca bunu tekrar yaşamak istemiyordu.

Sonra Malshash'ın ne söylediğini anladı.

"Ama bu şu anlama geliyor..." Gözleri büyüdü. "Bunu *her gün* mü yapıyorsun?" Malshash homurdandı. "Sabahları beni uyandırdığı kesin."

"Ama neden?" diye haykırdı Davian. Her gün bu acıyla yüzleşme düşüncesi onu iliklerine kadar ürpertiordu. "Neden sadece kendi formuna dönmüyorsun?"

Malshash içini çekti. "Sana daha önce de söyledim Davian. Şu anda sahip olduğum yetenek Ath'ın kendisinden alındı. Eğer her gün bir kez kullanmazsam, ona geri dönecek ve sonuçları... tatsız olacak. Acıdan çok daha kötü. Hangi formda olursam olayım sıkışıp kalacağımdan bahsetmiyorum bile.

o anda içinde olmak." Umursamaz bir tavırla omuz silkti. "İnanın bana, daha iyi bir seçenek olsaydı gözümü kırpmadan kabul ederdim."

Davian isteksiz bir şekilde başını salladı. "Sanırım bu işi bir an önce bitirsem iyi olacak."

"Gitmemi mi istiyorsun?"

"Hayır. Birinin bana göz kulak olması muhtemelen daha güvenli olur."

Malshash başını eğdi ve yakındaki bir sandalyeye geçip oturdu.

Malshash'ın da söylediği gibi, şekil değiştirme süreci tersten de aynı derecede acı vericiydi. Davian'ın çılgınlıklarının yankıları Büyük Kütüphane'de kaybolduğunda, yine de kendini çevresinin tamamen farkında buldu. Bu en azından bir şeydi. Yönelim bozukluğu geri dönmek kadar kötü değildi.

Malshash onun yattığı yere doğru yürüdü, elini uzattı ve Davian'ı ayağa kaldırdı. "Geri döndün," diye onayladı bir süre sonra. Şaşkınlık içinde başını salladı. "Her şeyi o kadar çabuk kavriyorsun ki, bu korkutucu, Davian." Yüz ifadesi sertleşti. "Ama bir daha asla böyle bir şey deneme. Anladın mı? Bu ilk dersler açık ara en tehlikelileridir. Kendini öldürmeyebilirsin ama kanla oynarken kötü bir şekilde yaralanabileceğin pek çok yol var."

Davian başını öne eğdi. "Elbette," dedi tövbekâr bir ses tonuyla, yüzü yanıyordu. İçten içe, sabırsızca kendine aşırı güvendiği için kendini tekmeledi. Malshash bu güçlerin normal şartlar altında öğrenilmesinin bir yıl ve bir gün sürdüğünü söylemişti. Öğretmeni Davian için bunları kavramanın ne kadar önemli olduğunu biliyordu; Malshash mümkün olduğunu düşündüğü kadar zorluyordu. Davian ona güvenmek zorundaydı.

Malshash Davian'ın sırtını sıvazladı. "Bence bu öğleden sonra şimdiye kadar yaptıklarımızı tekrar gözden geçirmeliyiz. Hiçbir şeyi unutmadığınızdan emin olun."

Davian gülümsedi. "Yani birkaç saatliğine yavaşlamam gerektiğini söylüyorsun." Omuz silkti. "Anlaştık."

Malshash'ın getirdiği yemeği yemek için oturdular. Davian cömert bir porsiyon ekmek ve meyveyi mideye indirdi, sonunda midesinin hâlâ guruldamasına biraz şaşırdı. Son birkaç gündür giderek daha fazla yiyordu ama bu açlığını nadiren bastırıyordu. Yine de daha önce hiç olmadığı kadar çok çalışıyordu. Hiç şüphe yok ki bu sadece onun bir yan etkisiydi.

Sonunda işlerine devam ettiler, Malshash hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu.

O sabah hiç de hoş olmayan şeyler olmuştu. Yine de, başlangıçta, yabancıнын aynadaki yüzünün görüntüsü Davian'ı zaman zaman rahatsız ediyordu. Bu adamı daha önce hiç görmediğinden *emindi*. Bunun iyi bir açıklaması olmalıydı.

Sonunda Malshash'ın ona verdiği talimlere kendini kaptırdı ve bir süreliğine bunu ve diğer tüm sıkıntılarını unuttu.

Malshash'ın ara sıra ona doğru bakmasına aldırış bile etmedi. Belirsiz. Düşünüyordu.

Endişelendim.

Bölüm 36

Wirr gerindi, kasları yolculuktan çok gerginlikten gerilmişti. Zaten şüphelenmeye başlamıştı ama Taeris onlara Ilin Illan'a yarım günden daha az bir mesafede olduklarını söylemişti. Büyüdüğü yere; sadece Wirr değil, Torin Wirrander Andras, krallığın prensi olduğu yere İnsanlar o etraftayken eğilir ve el pençe divan dururlardı. Dişlerini sıkarak da olsa ona her zaman gülümserlerdi. Sevdığı bir dünyayı ve hayatı terk ediyordu.

tanıştığı çoğu insanın maske taktığı bir yere geri döndü.

Son birkaç gündür tanıdık yerler görmeye başlamıştı. Bu sabah Eloin Bataklıkları'nı geçmişlerdi; dün de uzaktan akrabalarının malikânelerinin bulunduğu orta büyüklükteki Goeth kasabasından geçmişlerdi. Şimdi ise uzakta, ufukta Ilin Tora'nın ucu zar zor görünüyordu. Attığı her adım, isteksiz bir kaçınılmazlıkla daha ağır geliyordu. Bu günün geleceğini biliyordu, her ne kadar sürekli aksini dilese de.

"Hangi sorun için endişeleniyorsun?" diye yumuşak bir ses geldi yanından.

Başını sağa sola çevirerek başladı. Dezia yanında yürüyordu, eğlence ve endişe arasında kalmış görünüyordu.

En iyi ihtimalle zayıf bir çaba olduğunu bilse de ona gülümsedi. "Günümü mahvetmeleri için hepsine adil bir şans vermeye çalışıyorum," dedi hafifçe. Dezia'nın ağzının köşeleri yukarı doğru döndüğünde gülümsemesini genişletmekten kendini alamadı. Bir an sonra, sanki karnına yumruk yemiş gibi hissederek gözlerini kaçırdı. Evde olmak Dezia'yı da çok daha az görmek anlamına geliyordu. Hiç değilse.

"Şu anda hangisi kazanıyor?" diye sordu.

Wirr homurdanarak etrafına bakındı. Kalabalıktan biraz ayrılmışlardı.

Diğerleri, kimsenin duyma tehlikesi olmadan sohbet edebiliyordu. "Mahkemeye geri dönüyorum," diye itiraf etti. "Olmadığım biri gibi davranmak."

Dezia'nın kaşları biraz kalktı. "Son birkaç yılın aksine mi?"

Wirr içini çekti. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Önümüzdeki birkaç yıl boyunca Üstün Yeteneklilerden birine yan gözle bile bakamayacağım. Ve yapabileceklerim konusunda başka kısıtlamalar da olacak. Kiminle vakit geçirebileceğim konusunda."

Dezia yavaşça başını salladı. "Biliyorum." Küçük bir gülümseme verdi. "Yine de bu insanlarla karşılaşmayacağın anlamına gelmez. Tesadüfen."

Wirr sırtıttı. "Kesinlikle. Bazen insanlarla karşılaşmaktan kaçınamazsın," diye hemen kabul etti. Gülümsemesi soldu. "Ama yine de... buradakiyle aynı olmayacak." Hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Okulda neler olduğunu öğrenmeye bile yardım . Öngörülebilir bir gelecek için politika ve belki de askeri taktik derslerinden başka bir şey olmayacak."

"Öngörülebilir bir gelecek *olduğu* sürece," diye gözlemledi Dezia, "gerisi kendiliğinden ." Uzanıp onun kolunu sıktı, güven verici bir dokunuştı bu. Wirr buna karşılık olarak başını salladı. Son birkaç gündür gezginlerin akışına karşı hareket ediyorlardı; şehre yaklaştıkça daha fazla insan şehri terk ediyor gibi görünüyordu. Birçoğu ağzına kadar kişisel eşyalarla dolu at arabaları ve yük arabaları taşıyordu. Bazıları şehirden sadece yaklaşmakta olan orduya karşı bir önlem olarak ayrıldıklarını ve kralın kuvvetlerinin orduyu yendiği haberi geldiğinde geri dönmeyi beklediklerini söyledi.

düşman. Ancak diğerleri o kadar emin değildi.

"İnsanların istilacılar hakkında söylediklerine inanıyor musun?" diye sordu. "Normal insanların olması gerekenden daha güçlü ve hızlı olduklarına?"

Dezia omuz silkti. "Emin değilim. Bir yandan bu sadece bir söylenti ve tamamen abartılmış olabilir - Jashel ve Llys'in bize söylediklerine güvenilebileceğimizden şüpheliyim. Diğer yandan... neler yapabildiklerini kendimiz gördük. Belli *ki bazı* güçleri var." İç çekti. "Amcan için zor bir dönem olacak."

Wirr başını salladı. Kral aleyhinde mırıltılar duymaya başlamışlardı bile - tam da onlara kur yapması ve İlkeler'i değiştirme olasılığını düşünmesi gerekirken, Üstün Yetenekliler'e karşı sert bir tavır takınmaya başladığını öne süren söylentiler. Ne kadarının doğru, ne kadarının sadece insanların gerginliği olduğunu bilmek zordu - sadece homurdanmalar, orada burada tek tük kelimeler vardı - ama mesaj yeterince açıktı. İnsanlar korkuyordu

Kör hakkında duyduklarından dolayı. İstilacıların ne pahasına olursa olsun yenilmesini istiyorlardı.

Wirr, "Körler her neyse, gördüğümüz şey onların yaptıklarının en kötüsü değil gibi görünüyor," dedi. Savaşmaya yardım etmek için Ilin Illan'a gelecek kadar cesur ya da aptal olan mültecilerden birkaç gün önce haberler gelmeye başlamıştı. Köyler yakılıp yıkılmış, kasabalar yerle bir edilmişti. Direnmiş, kaçmış ya da teslim olmuş olmalarına bakılmaksızın erkekler, kadınlar ve çocuklar katledilip hayvanlara bırakılıyordu. "Umarım şehre dönerek doğru seçimi yapıyoruzdur."

"Bu şartlar altında yapabileceğimiz tek şey bu." Araya giren Taeris'ti; onlara yaklaşmıştı ve belli ki kulak misafiri olmuştu. Sesini alçaltarak Wirr'e baktı. "Fedris Idri'ye ulaşmadan önce, Caeden ve benim sizlerle yollarımızı ayırmamız gerekecek."

Wirr başını salladı; bunun muhtemelen gerekli olacağını biliyordu. "Eğer yardım edebileceğim bir yol varsa..."

Taeris başını salladı ve ileride giderek büyüyen Ilin Tora silüetine baktı. "Hayır. Söylemeye gerek yok Wirr, aradan birkaç yıl geçmiş ve yüzüm... değişmiş olsa da, şehre girdikten sonra dikkatli davranmam gerekecek. Birçok yönetici tarafından tanınıyordum. Eğer yakalanırsam... ihtiyacınız olan son şey benimle ilişkilendirilmek olur."

Wirr tavsiyeyi başıyla onayladı ama ağzında acı bir tat bıraktı. Taeris haklıydı; bırakın cinayetle suçlanan iki kişiyi, Üstün Yeteneklilerden herhangi biriyle seyahat ederken bulunmayı bile göze alamazdı.

"Yine de. Doğrudan olmasa bile yapabileceğim bir şeyler olmalı," dedi. "İsmim henüz siyasi çevrelerde fazla bir ağırlık taşımayacak ama Karaliene şimdiye kadar Desriel'den dönmüş olur. Muhtemelen onu bağlantılarını kullanmaya ikna edebilir, Tol'da işler iyi gitmezse Konsey'e size yardım etmesi için baskı yapabilirim."

Taeris bir kaşını kaldırdı. "Bunu yapmak için ona Caeden ve benim şehirde olduğumuzu söylemen gerekir. Ve son karşılaşmamızda bizden pek hoşlanmamıştı."

Wirr başını salladı. "Doğru ama Thrindar'dan bu yana çok şey değişti. İstila başlamadan önce Sınır'ın zayıfladığı konusunda bizi uyarmıştın ve bunun bir önemi var. Babam ve amcamın teorisinin tek kelimesine bile inanmayacağını biliyorum ama Karaliene her zaman kendi kararını vermiştir. Sanırım onu ikna edebilirim."

Taeris kuşkuyla baktı ama başını salladı. "Bunu senin kararına bırakıyorum, Wirr," dedi sessizce.

"O zaman ben deneyeceğim. Tol'da başarısız olursan saraya gel ve Aelric ya da Dezia'yı iste. Ne yapacaklarını bildiklerinden emin olacağım. En kötü ihtimalle seni geri çevirmek zorunda kalırlar."

Taeris Wirr'in omzuna vurdu. "Bu çok cömertçe. Umarım iş o noktaya gelmez ama Konsey bizi dinlemeye yanaşmazsa bu teklifini kabul edeceğim. Dürüst olmak gerekirse, gidebileceğimiz başka pek fazla yer yok."

Wirr başını eğdi. "Şehirde kayda değer bir tutuklama olup olmadığını da dinleyeceğim. Eğer en kötüsü olur da yakalanırsanız, İdare ile ne yapabileceğime bakacağım. Riskli olacak ama her şey bir yana, Caeden'in hafızasını geri getirmek şu anda çok önemli."

Taeris hafifçe gülümsedi. "Etrafta olması gereken kullanışlı bir adamsın, Wirr." Caeden'e bir göz attı. "Sanırım onu ne beklediğini bilmesini sağlamalıyım," diye mırıldandı kendi kendine, gruptan ayrılarak.

Wirr derin bir nefes alarak Dezia'ya baktı. "Sanırım buraya kadarmış. Her şey değişiyor," dedi, tüm çabalarına rağmen sesi asıktı. Ilin Tora artık ileride açıkça görülebiliyordu; Wirr Fedris Idri'nin uzandığı dağlardaki boşluğu bile seçebiliyordu.

Dezia neredeyse kendi kendine başını salladı. "Her şey değişiyor," diye tekrarladı sessizce.

* * *

Taeris omzuna dokununca Caeden başını kaldırıp baktı.

"Şehre varmak üzereyiz," diye haber verdi yaralı adam. "Bundan sonra ne olacağı hakkında konuşmalıyız."

Caeden başını salladı. "Ben de merak ediyordum." Taeris'in Tol ile arasının pek iyi olmadığını ve Yönetim tarafından arandığını çoktan anlamıştı. Görünüşe göre yolculuklarının sonu da geri kalanından daha kolay olmayacaktı.

"İlk olarak, yakında diğerlerinden ayrılacağız. Şehre ulaşmadan önce."

Caeden kaşlarını çatı. "Neden?"

Taeris omuz silkti. "Haklı ya da değil, biz suçlarla itham edildik ama diğerleri edilmedi. Aelric ve Dezia'nın korumaları gereken itibarları var ve Wirr'in de bizimle ilişkilendirilmemesi onun yararına olur. Tol'da başlangıç yapmak bu tür bir tanışma olmadan da yeterince zor olabilir."

"Oh." Mantıklı gelmişti... yine de ihanete uğramış olmanın hafif sızısını hissetti. Mantıksız olduğunu biliyordu ama diğerleri onun en yakın arkadaşlarıydı.

Taeris onun yüz ifadesini gördü ve ona sempatik bir gülümseme verdi. "Bu benim kararımdı. Ben ısrar ettim," diye ekledi. "Diğerleri bunun arkasındaki mantığı anlıyorlar ama bu onların isteyeceği bir şey değil."

Caeden cevap vermek için ağzını açtı.

Hiçbir uyarı olmadan çığlıklar havayı böldü.

Hemen önlerindeki yolda kaos patlak verince herkes donakaldı. Önlerindeki yolcular dağıldı, tarlalara kaçarak siyahlara bürünmüş bir figürden uzaklaştı. Üzerinde parlayan öğle güneşine rağmen sanki bir şekilde derin bir gölgede kalmış gibi odaklanması zor bir figür.

Etrafı dört cesetle çevriliydi, diye düşündü Caeden. Hiçbiri hareket etmiyordu.

Taeris onun omzunu kavradı. "Hazırlan," diye mırıldandı. "Bu sefer kaçacak yer yok. Sen olmadan onu yenemeyiz."

Sha'teth şimdi onlara doğru geliyordu, yürüyüşüne göre mesafeyi doğal olmayan bir hızla katediyor olmasına rağmen istikrarlı bir şekilde onlara doğru yürüyordu. Dezia çoktan yayını çözmüş ve bir ok atmaya başlamıştı; Caeden şaşkın bir hayranlıkla Dezia'nın okunu bırakmasını ve yaratığın inanılmaz bir hızla yana kaymasını, okun zararsız bir şekilde arkasındaki yola çarpmasını izledi. Aelric kılıcını çekmiş, ilerlemeye çalışıyordu ama Caeden'i rahatlatan Wirr diğer çocuğu tekrar geri çekti. Çeliğin bu savaşta yeri yoktu.

Birkaç dakika içinde yaratık sadece yirmi adım ötede duruyordu.

"Seni uyarmıştım, Taeris Sarr," diye tısladı. Yüzü kapüşonu tarafından örtülmüştü ama Caeden bakışlarındaki kötülüğü hissedebiliyordu. "Sana tek yapman gerekenin ondan vazgeçmek olduğunu ve başka kimsenin ölmeyeceğini söylemiştim. Şimdi yoldaşlarının hepsi aptallığının bedelini ödeyecek."

Caeden gözlerini kapadı, konsantre oldu. Ne yapacağını biliyordu.

Diğerlerinin önünde birkaç adım ilerledi, ellerini sha'teth'e doğru uzattı ve Yedek'ine vurdu.

Ondan bir enerji seli patladı, sarı-beyazdan oluşan kör edici bir dalga

Işık. *Bu güçtü. Hissettiği güçle, dünyanın renklerinin ne kadar canlı olduğuyla, bu ne kadar doğru olduğuyla övündü.*

Öz'ü serbest bıraktı, efordan dolayı biraz nefes nefese kaldı, neredeyse aklına bu kadar kolay gelmesine gülecekti.

Sonra anılar üzerine çöktüğünde tökezledi.

Talan Gol'ün soğuk rüzgârı ıssız taş sokaklarda sessizce eserek omurgasından aşağı bir ürperti gönderdi. Hızını arttırdı. İnziva, Ilshan Gathdel Teth'te hiçbir canlının uzun süre hayatta kalamadığı bir bölgeydi ve güçlü olmasına rağmen bunun nedenini öğrenmek gibi bir arzusu yoktu.

Sağına baktı; Gellen onun yanında yürüyordu, düşüncelere dalmıştı, görünüşe göre bulundukları yerden rahatsız olmamıştı. Gerçi onun tarzı buydu. Soğukkanlı, konuşulmadığı sürece sessiz ama her zaman gözlemleyen, her zaman düşünen. Chane'in güçlü bir halefi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Gellen'a.

Gellen birkaç dakika duymamış gibi devam etti, sonra içini çekti. "Bence buradan bile onları kullanmanın bir yolu olmalı. Varlıklarını kendi avantajımıza çevirmek için. Üstün Yeteneklilerin bu sha'teth'leri yaratarak hangi güçlerle oynadıklarına dair hiçbir fikirleri yok - yeni oyuncaklarını ellerinden almamızı engelleyebileceklerinden şüpheliyim."

Caeden başını salladı; o da hemen hemen aynı şeyi düşünüyordu. "Bunu yapmak için bizden birini karşıya göndermesi gerekecek."

Gellen ona bakmadı ama Caeden diğer adamın yüzündeki kasların hafifçe gerildiğini gördü. "Tehlikeli topraklar, Tal'kamar," dedi yumuşak bir sesle.

Caeden yüzünü buruşturdu ama başını salladı. Burası tehlikeli bir yerdi. Yine de. "Bana oy verin."

"Son üç seferdir size oy veriyorum. İnsanlar konuşmaya başladı. Şimdiden şüphelenmeye başladı."

Caeden omuz silkti. "Bunun bir önemi yok. Sha'teth'i kendimiz yaratamayız ve ilshara'nın gücü kırılana kadar da yaratamayacağız. Bu gerçekleştiğinde, saldırı çoktan başlamış olacak. Andarralılarda onlardan beş tane var. Beş tane! Zamanı geldiğinde hâlâ onları kontrol ediyorsa, kuvvetlerimize ne olacağını düşünüyorsun?" Durakladı. "Bunu yapabilecek tek kişi benim, Gellen. Bunu biliyorsun."

Gellen kayıtsızca homurdandı ama Caeden amacına ulaştığını biliyordu. Bir süre sessizlik içinde yürüdüler, sonra Gellen, "Onu devirmeyi planladığınızı düşünüyor, biliyorsunuz," dedi.

Caeden bembeyaz kesildi. "Ne?" Ünlem boş sokaklarda çınladı ve elini ağzına kapattı. Seclusion'da gizlenen her neyse, isteyeceği son şey onun dikkatini çekmekti.

Gellen gerginlikten çok ihtiyatla etrafına bakındı. "Tüm seyahatlerin dışarıda. Cyrarium'daki görevlerini ihmal ediyorsun. Nethgalla ile olan olay da pek iyi gitmedi."

Caeden homurdandı. İçinden eğlenmek mi yoksa korkmak mı gerektiğini bilemiyordu. "Bunu nereden duydun?"

Siyah demir bir kapıya ulaşmışlardı; Caeden hafifçe iterek kapıyı açıp geçmelerini sağladı.

"Buralarda," diye yanıtladı Gellen.

Caeden kaşlarını çatı. "Söylemeye gerek yok, bu doğru değil." Bazı açılardan gerçeklerden daha uzak olamazdı.

"Elbette," dedi Gellen yumuşak bir sesle.

Başka bir şey söylemeden içeri girdiler.

Caeden'in görüşü netleşince muzaffer gülümsemesi soldu.

Sha'teth tam olarak olduğu yerde duruyordu. Elini uzatmıştı ve yaratığın vücudunu siyah, yarı saydam, dalgalanan bir baloncuk çevreliyordu.

Sha'teth elini indirdi ve baloncuk kayboldu. Hırıltılı bir attı. "Gerçekten unuttun, değil mi Tal'kamar," dedi Caeden'e usulca. Acıyarak. "Sen ona saldırdığında Aelrith hazırlıksız yakalandı, Khaerish ve Methaniel de korkaktı. Ama ben ne hazırlıksızım ne de korkuyorum." Hareketsiz durdu, bekledi.

Caeden tereddüt etti, hâlâ anının etkisindeydi. Daha öncekinde olduğu gibi, bazı yönleri çok netti ama daha fazla bilgi yoktu, ona kim olduğunu söyleyecek ani bir bilgi akışı yoktu. Gellen'ı hayal edebiliyor ve adını biliyordu ama bu anı dışında onun hakkında başka bir şey bilmiyordu. Ve sha'teth hakkında söyledikleri...

"Kime hizmet ediyorsun?" diye sordu sha'teth'e aniden, yaratığın saldırma ihtimaline karşı kasları gerilmişti.

Yaratık kıkırdadı. "Bizi özgür bırakan sen değil misin? Kim yapar

hizmet *ediyorsun*, Tal'kamar?" diye cevap verdi, diğerlerinin duyamayacağı kadar sessizce. "Asla takip edemem."

Caeden yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Diğerlerine dönüp bakmaya cesaret edemedi. "Ben arkadaşlarıma ve Andarra'ya hizmet ediyorum. Geçmiş hayatımda sahip olduğum bağlar artık yok." Sözlerini toplayabildiği kadar güvenle söyledi.

Sha'teth yine hırıltılı sesiyle güldü. "Kendinden sonsuza dek kaçamazsın."

Aniden etrafını bir parıltı sardı ve zaman yavaşlar gibi oldu. Sha'teth'in göğsünden ışık patlamaları fişkırdı, Caeden'in grubunun diğer dört üyesine doğru yönelen güç çizgileri. O anda biliyordu ki bu oklar onlara değerse ölmüş olacaktı.

Onları durdurmak için sadece bir an vardı; yeni keşfettiği Öz kontrolüyle bile hepsini koruyamazdı.

Yine de seçim yapamadı. Hepsini kurtarmak istiyordu. Hepsini kurtarması *gerekiyordu*.

Çaresizce, sürgülerin durmasını diledi.

Caeden'in yoldaşlarının etrafında tıpkı sha'teth'in etrafını saran gibi karanlık baloncuklar oluştu. Mermiler her birinin yüzeyinde cızırdadı ve sanki hiç var olmamışlar gibi yok olup gittiler. Sha'teth saldırısının engellendiğini anlayınca öfkeli bir tıslama çıkardı.

"Demek bazılarını unuttun, ama hepsini değil," dedi.

Caeden başını salladı, kabarcıkların ortaya çıkmasına en az sha'teth kadar şaşırdığını gizlemeye çalışarak. "Hepsi değil," diye tekrarladı acımasızca. Elini bir kez daha yaratığa doğru uzattı.

Ama bu sefer Öz kullanmadı. Orada başka bir şey vardı, yoldaşlarının kalkanlarını yaratmak için kullandığı şeyin aynısı. Kabarcık sha'teth'in etrafında tekrar belirdi, ama Caeden sadece onu *itti*. Onun hareket ettiğini, baskısı altında esnediğini hissetti. Gözlerini kapadı, sonra kendini baloncuğu bir parşömen parçası gibi yırtarak kopardığını hayal etti.

Bir çığlık duydu ve gözlerini açtığında sha'teth'in yerde acı içinde kıvrandığını gördü.

"Hayır!" diye çığlık attı, kızgın ve çaresiz. "Bu mümkün değil!"

Caeden sha'teth ilk ortaya çıktığından beri kıpırdamayan diğerlerinin uyarı çığlıklarını duymazdan gelerek ona doğru yürüdü. Yaratığın üzerinde durdu, sonra eğildi ve kapüşonunu geri çekti.

Altında bir adamın kafası vardı ama şekli bozulmuş, solgun ve yara izliydi. Caeden'in istemsizce bir adım geri atmasına neden olan şey bu değildi. Yaratığın gözleri ona acıyla ve öfkeyle bakıyordu. İnsan gözleri.

Parıltısı dışında, sha'teth başka bir sıkıntı belirtisi göstermedi. Kıvrınmayı bırakmıştı ve onun yerine Caeden'a bakıyordu. Neredeyse meraklı bir ifade takınmıştı.

"Bilmen gerekir. Onu öldüren bendim," diye fısıldadı. Bu bir itiraf değildi; ifadede üzüntüden eser yoktu. Neşeliydi.

Caeden kaşlarını çattı. "Kim?"

Sha'teth kaşlarını çattı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama Caeden göğsünün üzerine diz çökerek onu geri çekilmeye zorladı. Bir nedenden ötürü şu anda güçlerini kullanamadığı belliydi. "Ben de sana söylemek için sabırsızlanıyordum," diye tısladı, hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bunu bitirmelisin Caeden!" diye seslendi Taeris. "Dikkatini dağıtmasına izin verme!" Caeden tereddüt etti, sonra öne doğru eğildi. "Kimden sen?" Elini yumruk şeklinde sıktı. "Neden benim için geldin?" diye fısıldadı, diğerlerinin duyamayacağı kadar alçak sesle. "Beni kim ve neden istiyor?"

Sha'teth hırıltılı bir kahkaha attı. "Sana söyleyeceğim ama tüm arkadaşların duyabilsin diye. Böylece senin gerçekten nasıl bir adam olduğunu bilecekler." Sesini yükselterek kelimeleri haykırdı. "Hepiniz beni duyabiliyor musunuz?"

Caeden düşünmeden hareket etti. Elini geri çekti, Öz'ün içinden geçip yumruğuna akmasına izin verdi. Sonra da sha'teth'in şekli bozulmuş yüzüne indirdi.

Kör edici bir ışık ve yaratıktan gelen son bir çığlık vardı. Caeden'in görüşü netleştiğinde, geriye kalan tek şey bir kül yığınıydı.

Bir asır gibi gelen bir süre boyunca sessiz ve titreyerek orada diz çöktü. Sonunda bir el omzunu kavradı. Başını kaldırdığında Taeris'in onu endişeyle izlediğini gördü.

"Yaralandın mı?" diye sordu yaşlı adam.

Caeden kendini ayağa kalkmaya zorladı, hâlâ ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yaratığı öldürmüştü. Yapılacak doğru şey bu muydu? Kim olduğu hakkındaki gerçeği söyleyecek miydi ve eğer söylediyse, söyledikleri hoşuna gidecek ?

Morali bozuk bir şekilde kül yığına baktı. Artık hiçbir şey bilinemezdi.

"Hayatta kalacağım," dedi usulca.

Wirr onun yanına geldi ve yoldaki küllere hayranlıkla baktı. Hafif bir rüzgâr çıktı ve küllerin bir kısmını yol kenarındaki çimenlere savurdu. "Bunu nasıl yaptın Caeden?" diye sordu. "Bize verdiğin kalkanlar. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Öz değildi."

Caeden başını salladı. O gücü nasıl kullandığına dair hafızası daha şimdiden bulanıklaşmıştı ama tamamen kaybolmayacağını da biliyordu. Esans'la ilgili bir şey vardı - onu kullanmakla ilgili bir şey - anılarını canlandırıyor, onları ön plana çıkarıyor gibiydi. Bunun iyi bir şey olup olmadığından hâlâ emin değildi ama yine de değerli bir bilgiydi.

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Wirr'e. "Sadece içgüdüsel olarak tepki verdim ve ortaya çıktılar."

"Tam zamanında," dedi Taeris. Caeden'in sırtını sıvazladı. "Hayatımızı kurtardın, delikanlı."

Caeden gülümsemeye zorladı. "Belki de en başta sha'teth'i senin başına getirmenin karşılığını ödemenin bir yolu olabilir," dedi alaycı bir tavırla.

"Bu senin hatan sayılmaz."

Caeden başladı. Konuşan Aelric'ti, hâlâ biraz uzakta duruyordu ama belli belirsiz bir onay ifadesiyle ona bakıyordu. "Sana borçluyuz, Caeden."

Ne diyeceğini bilemeyen Caeden, Aelric'e minnettar bir baş selamı verdi. Beşi bir süre daha sha'teth'in kalıntılarına baktıktan sonra Taeris, "Diğer gezginler geri gelip sorular sormaya başlamadan önce yola koyulmalıyız," dedi.

Caeden yukarı baktı. İlerideki yol, dağılmış eşyalar ve biraz ilerideki dört ceset dışında bomboştu; diğer herkes kaçmış, yolu tamamen gözden kaybedene kadar var güçleriyle koşmuşlardı. Yine de birçoğu muhtemelen tek eşyaları olan şeyleri geride bırakmıştı. Bazılarının geri dönme girişiminde bulunması uzun sürmeyecekti.

"Cesetler ne olacak?" diye sordu Wirr. "Onları öylece bırakamayız."

Taeris yüzünü buruşturdu. "Başka seçeneğimiz yok. Eminim geri dönenler uygun bir şekilde gömüldüklerini göreceklerdir."

Tekrar yürümeye başladılar, cesetlerin yattığı yolun kanla ıslanmış bölümünün etrafından dikkatle dolaşıyorlardı. Birkaç dakika sonra Taeris adımlarını Caeden'inkilerle eşleştirdi.

"Demek sen de bir Augur'sun," dedi sesini alçak tutarak.

"Wirr haklıydı. O bizi kurtarmak için kullandığın Öz değildi."

Caeden birkaç saniye cevap vermedi. Tahmin etmişti ama şu anda endişelenecek bir şey daha varmış gibi geliyordu. "İçgüdüsel," diye tekrarlardı sonunda, gözlerini önündeki yoldan ayırmadan. "Bunu nasıl yaptığımı bilmiyorum."

Taeris homurdandı, memnuniyetsiz görünüyordu ama bu konuda daha fazla yorum alamayacağını da anlamıştı. "Sha'teth sondan hemen önce sana ne dedi?"

Caeden omuz silkti. "Saçma sapan konuşuyordu. Mantıklı bir şey değildi."

Taeris bir kaşını kaldırdı. "Ne gibi?" Sakalını kaşdı. "Önemli olabilir."

Caeden tereddüt etti. Taeris'e sha'teth'in ortaya çıkaracağı şeyi söylemeye hiç niyeti yoktu. "Onu öldürdüğünü söyledi. Kimi kastettiğini sorduğumda, bilmediğim için hayal kırıklığına uğramış gibi davrandı." Bu en azından gerçeğin bir kısmıydı, umarım Taeris'in merakını gidermeye yeterdi.

Taeris bir an düşündü. "Bir gizem daha," diye iç geçirdi sonunda, alnını ovuşturarak. "Anılarını ne kadar çabuk geri alırsak o kadar iyi olur delikanlı."

Caeden ağır bir sesle, "Burada tartışma yok," diye cevap verdi.

Yürümeye devam ettiler. Uzakta Fedris İdri artık açıkça görülebiliyordu ve yolun ilerisinde onlara doğru gelen daha fazla insan görebiliyordu. Aslında sürekli bir akıntı vardı.

Neredeyse Ilin Illan'a varmışlardı.

Bölüm 37

Asha, Erran'ın önünde rahatsız bir şekilde kıpırdanışını izledi, belli ki devam etmek konusunda isteksizdi.

Genç adam derin bir nefes aldı ve olay için toplanmış olan ve odanın köşesinden izleyen Elocien, Kol ve Fessi ile endişeli bakışlar attı. Sonra tekrar Asha'ya döndü.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?"

"Eminim," diye onayladı Asha, ama bu sözleri söylerken midesi bulanıyordu. Gerçekte, önceki gün hissettiği kesinlik azalmıştı.

"Ashalia," diye araya girdi düğ, sesi nazikti. "Gerçekten de Yaşlı Tenvar'ın sana yalan söylediğini mi düşünüyorsun?" Düğ tereddüt etti. "Sana inanmadığımdan değil, ama bunu sebepsiz yere yaşadığını görmek istemem."

Asha ona döndü. "Bilmem gerekiyor," dedi basitçe.

Elocien başını eğdi, Kol ve Fessi de ona cesaretlendirici gülümsemelerde bulundular ama gözlerindeki endişe çok açıktı. Erran ona hafızasını geri getirmeye çalışmanın tehlikelerini anlatırken lafı dolandırmamıştı.

Erran onun önünde iç çekti. "Pekâlâ." Birkaç saniye ileri geri volta attı, ellerini gergin bir hareketle birbirine sürttü. "Pekâlâ. Hazır mısınız?"

Asha başını salladı.

Erran onun önünde durdu, öne doğru eğildi ve parmak uçlarını şakağına bastırdı. Birkaç dakika hiçbir şey olmadı ve sonra kafatasının arkasında, baş ağrısının başlangıcı gibi hafif bir basınç hissetti.

Bu his önce yavaş yavaş artmaya başladı ama çok geçmeden Asha'nın başı zonklamaya başladı.

"Erran," dedi kararsızca. "Emin değilim-"

Basınç patladı.

Başının içinden hafif bir sıcaklık geçti. Hoş olmayan bir his değildi ama yine de nefesinin kesilmesine neden oldu. Düşünceleri aniden dağıldı, karmakarışık oldu.

Erran geri adım atarak elini indirdi. Gözleri dehşet doluydu. "Fates. Çok özür dilerim."

Ve sonra anıları tekrar aklına geldi.

* * *

Asha'nın gözlerinin arkasında acı vardı ama yine de zorla açtı.

Etrafına bakındı, yönünü bulmaya çalıştı. Ne olmuştu? Keskin kenarlı görüntüler zihninden geçti ve aniden doğruldu, kalbi çarpmaya başladı, panik onu ele geçirmekle tehdit ediyordu.

Birisi okula saldırmıştı. Herkes ölmüştü. "Ashalia."

Döndüğünde sarı saçlı bir Yöneticinin endişeli bir ifadeyle onu izlediğini gördü. Adam tanıdık geliyordu. Şaşkınlıkla birkaç saniye onun yüzüne baktı.

"Beni tanıdın mı?" diye sordu adam, sesi nazikti.

"Evet," dedi Asha yavaşça. Anıları kendi kendine düzene girmeye başladı ve korku azaldı. Kederin içinde kayboldu. "Dük Andras. Elocien."

"Güzel." Elocien rahatlamış görünüyordu. Öne doğru eğildi ve onun elini tutup sıktı. "Endişeliydik."

"Biz mi?" Asha biraz çaba sarf ederek etrafına bakındı ama odada sadece o ve dük vardı. Birkaç saniye sonra fark etti ki burası onun uyku odasıydı.

"Hepimiz. Neredeyse şafak söküyor; diğerleri birkaç saat önce yattı. Neredeyse bir gündür uyuyorsun."

Asha zorlukla oturur pozisyona geldi. "O kadar uzun mu?"

Elocien başını salladı. Sonra yüzü asıldı. "Erran bize neler olduğunu anlattı. Tenvar seni bir Gölge yapmadan önce gördüklerini." Başını iki yana salladı. "Torin'den gelen o not... Bundan hiç haberim olmadı. Konsey'in de bilmediğinden şüpheleniyorum."

Asha hatırladıkça gülümsedi. *Davian ve ben ayrılmak zorunda kaldık.* "O

Yaşıyorum," diye mırıldandı, hala buna inanmaya cesaret edemiyordu. Sonra gülümsemesi soldu ve düşünceleri berraklaşıp yeni anıları analiz edip onlarla başa çıkabildiğinde içinden bir öfke dalgası geçti. "Yaşlı Tenvar hakkında ne yaptın?"

Elocien yüzünü buruşturdu. "Onu izliyoruz."

"Onu kilit altına almalıyız." Okulda ölen herkesi, arkadaşlarının kanlı cesetlerini düşündü ve ifadesi sertleşti. "En azından."

"Anlıyorum ama... bu o kadar basit değil," diye uyardı Elocien onu. "Tenvar Üstün Yetenekli. Tol'a öylece girip onu tutuklamamızı engelleyen kurallar var. İnkâr edilemez, sağlam kanıtlar olmadan çiğneyemeyeceğim yasalar." Asha'ya özür dileyen bir bakış attı. "Tol'un içinde olduğu sürece Konsey'in yargı yetkisi altında ve onu yargılayıp cezalandırabilecek olanlar da yalnızca Üstün Yetenekliler. Bu Antlaşma'nın bir parçası."

Asha ona inanamayarak baktı. "Ama beni isteğim dışında bir Gölge yaptı. Davian hakkında yalan söyledi. *Hatırlıyorum*. Ve Erran da gördü."

"Bunu kimse bilemez," diye nazıkçe belirtti Elocien. "Hatırlamana gelince, bunu Konsey'e nasıl açıklayacaksın? İstedığın kadar parmakla gösterebilirsin ama hafızanı geri kazandığına gerçekten inanmadıkları sürece, bunun tek yapacağı Tenvar'ı ne yaptığını bildiğimiz konusunda uyarmak olacaktır." İç çekti. "Onu izlemek... şimdilik yapabileceğimizin en iyisi bu. Sana söz veriyorum, daha fazlasını yapma fırsatı bulur bulmaz, yapacağız."

Asha hâlâ kafasını toparlamaya çalışarak başını salladı. Bunu fark etmesi gerekirdi. "Tüm bunlar hakkında çok sakın görünüyorsun."

Elocien, "Kızgın olmak için bütün günüm vardı," dedi. "Ve inan bana, öyleydim." Ayağa kalktı ve güven verici bir hareketle elini onun omzuna koydu. "Eğer kendini yeterince iyi hissediyorsan, diğerlerini çağırayım. Uyanık olduğunu bilmek isteyeceklerdir."

Asha başını salladı, tekrar uzandı ve Elocien giderken tavana bakarak çalkalanan duygularını çözmeye çalıştı. Olanlar karşısında duyduğu keder ve dehşet. Tenvar'a duyduğu öfke. Onun neler yapabileceğini bilmenin verdiği korku.

Elocien'in Yetenekliler ve Tenvar'ın Tol'un içinde olduğu sürece dokunulmazlığı hakkında söylediklerini düşünürken birkaç derin ve sakın nefes aldı. Bir plan oluşmaya başladı, ilk başta sadece bir fikirdi ama Elocien Augur'larla birlikte döndüğünde tamamen şekillenmişti.

Diğerlerinden, özellikle de Erran'dan sevinçle kucak aldıktan sonra,

rahatlaması onu güldürecek kadar belirgindi - Elocien'e döndü.

"Sanırım Tenvar'la olan sorunumuzu çözmenin bir yolunu buldum. Onu kilit altına almak için," diye açıkladı.

Elocien kaşlarını çattı. "Saray ile Tol Athian arasında bir olay çıkma riskini alamayız, şu anda olmaz. Kardeşimin Üstün Yeteneklilere karşı son zamanlarda yaptığı taşkınlıklar yüzünden tansiyon zaten yüksek ve yükseliyor," diyerek onu uyardı.

"Ne seni ne de buradaki başka birini ilgilendirir," diye hemen güvence verdi Asha. "Eğer başarısız olursa, en kötü ihtimalle Tenvar hatırladığımı öğrenir." Fikrini ana hatlarıyla açıkladı, dört yoldaşı da onu dikkatle dinliyordu. Asha sözlerini bitirdiğinde herkes onun önerdiği şeyi düşünürken bir duraklama oldu.

"Yine de bu senin için bir risk," dedi Erran sonunda, tedirgin bir ses tonuyla. "Tenvar'ın tepkisinin ne olacağı belli olmaz."

Asha Erran'la göz göze gelerek, "Ben halledebilirim," dedi. Bir süre sonra Erran başını sallayarak kabul etti ve diğer Augurlar da onu takip etti. Onun için endişeleniyorlardı ama hiçbiri onu bundan vazgeçirmeye çalışmayacaktı. Bunun için minnettardı.

Elocien bir saniye daha tereddüt ettikten sonra başını eğdi.

"Yani Meclis Üyesi Eilinar ile bir toplantıya ihtiyacınız olacak. Ve Eski Bölüm'deki depoya giriş izni," diye gözlemledi.

"Bu işe yarar."

Elocien başını salladı, Asha'dan çok kendi kendine. "Ne yapabileceğime bakacağım," dedi sessizce.

* * *

Asha, Ilseth'in çalışma odasının kapısını olabildiğince sert bir şekilde açtı ve çıkan gürültü koridorda yankılandı.

Ilseth ayağa fırladı, bir an için gözleri fal taşı gibi açıldı. Sonra gelenin kim olduğunu görünce, umursamaz görünmek için elinden geleni yaparak tekrar sandalyesine çöktü.

"Sana nasıl yardımcı olabilirim Ashalia?" diye sordu soğuk bir nezaketle. "Kapıya karşı gerçekten daha nazik olmalısın."

Asha uzun bir süre durakladı. Sonra dönüp kapıyı dikkatle kapattı, cebinden bir anahtar çıkardı ve hızlıca çevirerek kilitledi.

Ilseth kaşlarını çattı. "Bunu nereden buldun?"

"Önemli değil." Asha anahtarı tekrar cebine soktu.

Ilseth endişelenmekten çok eğlenmiş görünerek, "Sanırım öyle değil," dedi. "Bana ne söylemek istersiniz?"

Asha ona baktı. "Hatırladığımı bilmeni istiyorum." "Neyi hatırlıyorsun?"

"Her şeyi." Asha boğazındaki yumruyu yuttu. "Davian'ın kayıp olduğunu, ölmediğini biliyorum. Beni isteğim dışında bir Gölge yaptığını biliyorum. Caladel'de olanlarla bir ilgin olduğunu biliyorum." Öfkesini kontrol altına almaya çalışarak yumruklarını sıktı. "Ve şimdi bana tam olarak ne olduğunu söyleyeceksin."

Ilseth hoş ve umursamaz bir şekilde gülümsemekle yetindi, ancak gözleri bir parça şaşkınlığı ele veriyordu. "Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." İçini çekti. "Belki de kafanız karışmıştır. Gölgelemin geçmişleriyle ilgili çok canlı rüyalar gördüklerini biliyorum, bazen-"

"Bana patronluk taslama. İtirafını alacağım."

Ilseth sırtıttı. "Nasıl? Kuvvet mi?" Kıkırdadı. "Ashalia, İlkeler sayesinde Esans'a karşı güvende olabilirsin ama bir an bile beni alt edebileceğini düşünme."

Asha elini cebine atıp küçük siyah bir disk çıkardı ve Ilseth'in görebilmesi için işaret parmağıyla başparmağı arasında tuttu. "Tanıdık mı?"

Ilseth'in gülümsemesi kayboldu ama yine de endişeli görünmüyordu. "Unuttuysan söyleyeyim, sen bir Gölge'sin Ashalia," dedi alaycı bir tonla. "Bunu kullanamazsın."

"Ama onu kullanmama gerek yok." Ilseth onun Gemi'yi aktive etme yeteneği konusunda yanılıyordu ama şu anda bunu bilmesine gerek yoktu. "Sadece boynuna temas etmesi gerekiyor. Yoksa nasıl felç ettiğini unuttun mu? Ben kesinlikle unutmadım." Kendinden emin bir şekilde ona baktı. "Tek bir dokunuş ve hareket edemeyeceksin. Ben de sana istediğimi yapabileceğim. Her şeyi hissedebilirsin, biliyorsun. Her şeyi görebilir, her şeyi duyabilirsin. Ama ses çıkaramazsın." Ona soğuk bir gülümseme verdi. "Saatlerce burada kalabiliriz ve kimsenin bundan haberi olmaz."

Uzun bir sessizlik oldu. Ilseth sonunda, "Sende o yürek yok," dedi.

"Bir zamanlar bilmiyordum," diye itiraf etti Asha. Yüzünü işaret etti. "Sen bana bunu yapmadan önce."

Bir adım öne çıktı.

Ilseth masasından kalktı ve kaşlarını çatarak ona baktı. "Neden zahmet ediyorsun ki? Tol'un bu bölümünde Hatırlama yok çocuğum. Duymak istediğin şeyi söylesem bile kimse sana inanmaz. Hapse atılırsın. Yine de şimdi gidersen... Seni kovalamayacağım. Yemin ederim."

Asha onun yüzüne güldü. "Yemin mi ediyorsun? Bu güven verici." Bir adım daha öne çıktı. Ilseth bir adım geri çekildi, masa hâlâ aralarında olmasına rağmen şimdi endişeli görünüyordu.

Ilseth birkaç saniye boyunca kilitli kapıyı düşündü; Asha'yı ve siyah diski güvenli bir şekilde atlatmanın hiçbir yolu olmadığını fark edince tüm sakin tavrını bir kenara bıraktı. "Sen aptal küçük bir kızsın," diye öfkeyle tükürdü. "Senin de diğerleriyle birlikte ölmen gerekiyordu. Ve şimdi öleceksin, sana söz veriyorum. Ama onlar gibi çabuk olmayacak. Seni Venerate'e teslim edeceğim. Sana ne yapacaklarını biliyor musun? Ölüm için *yalvaracaksın*."

Asha bir adım daha atarak masaya ulaştı. "Davian ve Wirr nerede?" diye sordu, sesinde çelik bir ton vardı.

"Bilsem bile sana söylemezdim," diye hırladı Ilseth, ona doğru atılmak için kendini gererek.

Sonra birden geriye doğru uçtu, sanki görünmeyen bir el onu yakalamış ve duvara çarpmıştı. Telaşla bağırdı, görünmez engellere karşı mücadele etti ve Asha'ya vahşi gözlerle inanamayarak baktı.

"Bu mümkün değil," diye soluk soluğa kaldı. "Sen olamazsın-" "Yeter."

Odanın diğer tarafından gelen sesle Ilseth'in başı döndü ama Asha gözlerini onun panik içindeki yüz hatlarından ayırmadı. Görüş alanının bir köşesinden, Yaşlı Eilinar'ın peçeyi kaldırırken belirdiğini görebiliyordu.

"Söylediğinden fazlasını biliyor," dedi Asha, sesi soğuktu, hâlâ etrafına bakmıyordu.

"Şüphesiz," dedi Nashrel bıkkınlıkla, "ama kendini lanetleyecek kadar çok şey söyledi ve bunun tehlikeli bir hal almasına gerek yok. Gerisini ondan öğreneceğiz, merak etmeyin." Ilseth'e üzüntü ve tiksinti karışımı bir ifadeyle baktı. "Ashalia suçlamalarda bulunduğunda seni savundum."

Ilseth masum olduğunu iddia edecekmiş gibi baktı; sonra Nashrel'in yüzündeki ifadeyi görünce ona doğru tükürdü. "Sen bir aptalsın, Nashrel," dedi ve onu kurtarmak için öfkeli bir girişimde daha bulundu.

Ellerini. "Ve benden bilgi alma şansınız yok. Kızın bana işkence etmesine izin vermeliydin." Asha'ya alaycı bir gülümseme verdi.

Asha öne çıktı ve siyah diski Ilseth'in boynuna bastırdı. Yaşlı'nın yüzü ve bedeni hemen hareketsiz kaldı.

"Ne yapıyorsun Ashalia?" Nashrel sordu. Ses tonu endişeli olmaktan ziyade meraklıydı.

Şu anda sadece Ilseth'in gözleri canlıydı ve konuşurlarken Nashrel ile onun arasında gidip geliyordu. Nashrel bilmiyordu. Tek yapması gereken parmağını diske dayamak ve onun Rezervine dokunmasına izin vermektir; Ilseth de ona yaşattığı kaderi yaşayacaktı.

Elini kaldırdı... ve sonra tekrar indirdi.

"Arkadaşlığını geliştirmenin tek yolu buydu," dedi, içeri girdiğinden beri gözlerini ilk kez Ilseth'in yüzünden ayırarak. Karşıdan Nashrel'e baktı. "Anlaştığımız gibi, elde ettiğin her bilgiyi saraya bildirecek misin?"

"Elbette." Nashrel düşünceli bir ifadeyle Ilseth'i izledi. "Bu senin, benim ve güvenebileceğimi bildiğim birkaç seçkin İhtiyarın arasında kalacak. Ama arkadaşlarınızdan haber alırsak, size hemen haber vereceğiz."

"Teşekkür ederim, Elder Eilinar."

Çaresizce duvara yapışmış olan Ilseth'e tekrar baktı. Birden midesi bulanarak döndü ve odadan çıktı.

Arkasına bakmadı.

Bölüm 38

Davian parmak eklemlerini kırarak Malshash'a kendinden emin bir sırıtış attı. "Ben hazırım."

Malshash gülümseyerek başını salladı. "Hayatının yarısını Esans kullanmaya çalışarak geçirdin. Şimdi bunu yapabileceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Davian omuz silkti. "Bu gerçekten benim hatam değildi. Bana onu yanlış yerde aramam öğretildi," diye belirtti. "Okulda bana her zaman Öz'e erişmenin tek yolunun Rezervimden, yani her Üstün Yeteneklinin vücudunun ürettiği içsel Öz havuzundan yararlanmak olduğu söylendi. Ama ben Üstün Yetenekli değilim; benim bir Rezervim bile yok. Bir Augur olarak, bunun yerine etrafımdaki dünyadan özü çıkarmam gerekiyordu."

Malshash başını eğdi. "Yeterince doğru, ama bunu bilmek savaşın yarısı bile değil. Hâlâ Özü kontrol etmeyi, onu düzgün bir şekilde kullanmayı öğrenmen gerekiyor. Bunun bir enerji, aktif, kendi başına bir güç olduğunu unutma. Kan gibi bir şey değil."

Davian gülümsedi. "Muhtemelen Öz'ün doğası ve nasıl kullanılacağı hakkında benim yaşımdaki herhangi bir Üstün Yetenekliden daha fazla çalışmışımdır," dedi alaycı bir ifadeyle. "Her zaman, eğer ona erişebilirsem, herkes kadar iyi kullanabileceğimi düşünmüşümdür."

Malshash sırıttı. "Pekâlâ. Bu sana öğretebileceğim son beceri, bakalım yeteneklerin kendine olan güveninle eşleşecek mi?"

Davian derin bir nefes aldı ve uzandı, etrafındaki her şeye nüfuz eden kan'ı hissetti. Başlangıçta neredeyse ayırt edilemezdi, ama şimdi -eğitiminin sadece birkaç haftasında- ona dokunabiliyor, neredeyse düşünmesine gerek kalmadan kavrayabiliyordu. Malshash bunu hiç söylememişti ama Davian bir öğleden sonra, bir saat içinde yeni bir becerinin temellerini öğrendikten sonra Malshash'ın gözlerindeki bakışı görebiliyordu. Bu işte iyiydi. Çok iyi. Geldi

ona nefes almak kadar doğal geliyordu.

Konsantre oldu, kan kullanarak duyularını genişletti ve Öz'ün belirgin parıltısını aradı. Malshash'ın nabızı onunla atıyordu ama ondan herhangi bir şey almaya çalışmaktan daha iyisini biliyordu-Davian muhtemelen kazayla öğretmenine zarar verecekti.

Daha sıkı odaklandı. Yolun biraz aşağısında, bugün özellikle yoğun olan sislerin arasından bir parıltının en zayıf görüntüsünü yakaladı. Işığa konsantre olarak ilerledi.

Işığın etrafındaki sis yavaşça inceldi ve uzun bir meşe ağacı ortaya çıktı. Parıltısı parlak olmaktan çok uzaktı ama kesinlikle içinden Öz akıyordu. Davian elini uzattı.

Bir şey onu engelledi.

Önce nazikçe ama giderek artan bir hayal kırıklığıyla ağacı itti. Ağacın etrafında, kanla geliştirilmiş duyularıyla giremediği birkaç metrelik bir boşluk vardı. Kaşlarını çattı ve gözlerini açtı.

"Ağacın içinden akan Özü görebiliyorum," dedi sinirli bir şekilde, "ama ona ulaşamıyorum."

Malshash kollarını kavuşturdu, yüzüne bir gülümseme yayılmak üzereydi. "Ama az önce kendinden çok emindin."

Davian alaycı bir ifadeyle ona baktı. "İyi. Henüz her şeyi bilmiyorum," dedi olabildiğince alçakgönüllü bir sesle. "Neyi yanlış yapıyorum?"

Malshash bir kaşını kaldırdı. "Burada sağlıklı ve bakımlı ağaçların nasıl yetiştiğini merak etmedin mi?"

Davian tekrar baktı. Caddeyi kaplayan meşe ağaçları düzgünce budanmıştı; belli ki şehir planlamasının bir parçası olarak oraya yerleştirilmişlerdi. Kaşlarını çattı. "Haklısın. Hepsinin ölmüş olması gerekirdi, değil mi?"

Malshash omuz silkti. "Onlar kütüphanedeki kitaplar gibi. Orijinal halleriyle korunurlar." Etrafını işaret etti. "Burası insan bedeni dışında neredeyse her şeyden az miktarda Özü emip Jha'vett'e aktarmak için inşa edildi. Bu nedenle Darecianların Kan'a karşı kalkan olarak kullanmak zorunda oldukları birkaç şey vardı. Eğer bunu yapmamış olsalardı, bırakın birkaç bin yıl boyunca değişmeden hayatta kalmayı, ağaçların burada yetişebileceğinden bile şüpheliyim." Davian'ın sırtına bir tokat attı. "Her neyse, tek yapman gereken bir tanesine gidip ona dokunmak. Bu seni kalkanın içine sokacak ve engellenmeyeceksin."

Davian gözlerini . "Demek ki yanlış bir şey yapmıyordum."

Malshash sırttı. "Sanırım öyle değil."

Davian en yakındaki ağaca doğru yürümeye başladı ama sonra tereddüt ederek geri döndü.

"Nasıl hâlâ hayattayım?" diye sordu sessizce. "Yaşamak için bedenimin dışından Öz almam gerektiğini söylediğini sanıyordum."

Malshash bir an sessiz kaldı. "Söyleyebildiğim kadarıyla ara sıra alıyorsun," diye itiraf etti. "Birkaç farklı durumda görmeye çalıştım ama Öz'ün çizgileri o kadar ince, o kadar ince ki ben bile onları seçmekte zorlanıyorum. Ve aslında neye bakmam gerektiğini biliyorum, yani bu oldukça büyük bir başarı." İçini çekti. "Bunu çok fazla merak etmemeni umuyordum. Her gece ve her sabah ateşten biraz çekiyorsunuz. Kütüphane şehrin geri kalanından korunaklı; sen oradayken Danışman'dan çekiyorsun sanırım." Durakladı. "Arada sırada, azaldığında, benden biraz çekersin."

Davian adımının ortasında durdu. "Senden mi?" Belli ki Malshash'a zarar vermemişti ama bir başkasının Özünü, yani yaşam gücünü çalma düşüncesi tüylerini diken diken etmişti.

Malshash güven verici bir hareket yaptı. "Çok az miktarda," dedi. "Ve konsantre olmana yardımcı olması için buna ihtiyacın var."

Davian gözlerini kırptırdı. Şimdi düşününce, son birkaç haftadır neredeyse hiç uyumadığını fark etti. Her gün bir ya da iki saat belki? Bu nasıl mümkün olabilirdi? Kaşları çatıldı. Neden daha önce bunun tuhaf olduğu aklına gelmemişi?

İçini çekti ve tekrar konuştukları konuya odaklandı. "Ama eğer bu sokaklarda yeterince uzun süre ateşsiz, yalnız kalırsam..."

Malshash omuz silkti. "Emin değilim. Benim tavsiyem kendinizi öğrenebileceğiniz bir duruma sokmamanız."

Davian homurdandı. "İyi tavsiye," dedi, karşı karşıya olduğu tehlikelerin gerçekliği bir kez daha yüzüne vurunca coşkusu azaldı. Malshash son birkaç gündür onu daha da zorluyordu; hiçbir şey söylememiş olsa da Davian geri dönmesi, gri boşluğa geri dönmesi gereken zamanın yaklaştığını biliyordu. Parmağındaki yüzüğü endişeyle çevirdi. Malshash'ın Davian'ın yeteneklerine olan bariz güvenine rağmen, yarığın tehlikeleri söz konusu olduğunda lafını hiç esirgememişti.

Davian başını sallayıp tekrar temizledikten sonra daha önce baktığı ağaca doğru yürüdü ve elini sert, kuru kabuğa dayadı.

Gözlerini kapattı.

Şimdi ağacın içinde titreşen ve canlı olan Özü hissedebiliyordu. dikkatlice kan çizdi. Normalde kullandığı kan'dan farklıydı.

-Bu, Öz'ü bir anda içine çekip tamamen söndürebilirdi. Bunun yerine kan'ı konumlandırırdı ve sonra... daha iyi bir kelime bulmak için onu *sertleştirdi*. Kısmen Malshash'ın tarif ettiği şekilde, ama kısmen de doğal hissettiren şey buydu. Özü bedenine doğru çekmek için kullandığı kan'ın bu yeni biçimiydi.

İlk başta hiçbir şey olmadı. Sonra parlayan akıntı yavaşça ona doğru, eline, koluna ve göğsüne doğru aktı. İçinden yoğun ve güzel bir sıcaklık ve yaşam akışı hissetti. Gözlerini açtığı anda elinin ham enerjiyle parladığını gördü.

Döndü ve Esansı yakındaki bir duvara fırlattı.

Umduğu etkiyi yaratmadı. Duvarın parçalara ayrılmasına neden olmak yerine, enerji şimşegi basitçe dalgalandı ve havaya karışarak yok oldu. Elbette; Malshash ona az önce tüm şehrin Esans için nasıl devasa bir kanal olduğunu anlatıyordu. Başka bir şey denemeliydi.

Vücudu hâlâ uğuldarken ağaçtan uzaklaştı ve onu hayranlıkla inceledi. Birkaç dakika önce Deilannis'in donuk grilerine karşı parlak bir yeşil olan yapraklar şimdi buruşmuş ve kararmıştı. Gövde ve dallar da sanki yıllardır kuruyup gitmiş gibi görünüyordu. Solmuş gövdeye hafifçe vurdu, sonra ağaç siyah bir toz bulutu içinde yıkılırken sıçradı. Öfkeyle öksürerek ağzından ve ciğerlerinden ölü odun tadını çıkarmaya çalıştı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Ağacın yaşam gücünü aldın," diye yanıtladı Malshash, bakışları bir zamanlar meşenin durduğu yere sabitlenmişti. Şimdi sadece taşın üzerinde kül benzeri bir kum yığını vardı. Başını salladı, rahatsız görünüyordu. "Hepsini aldın Davian."

Davian sonunda boğazını temizlemeyi başardı. "Bu iyi mi?"

"Nasıl baktığınıza bağlı, sanırım," dedi Malshash, cevap konusunda kendisi de kararsız görünüyordu. "Bu kesinlikle... alışılmadık bir şey. Daha önce de yapıldığını görmüştüm ama sadece büyük ihtiyaç, büyük stres zamanlarında. Ve o zaman kesinlikle iyi değildi." İfadesi çarpıtıldı. "Her şeye rağmen, ders oldukça sorunsuz geçmiş gibi görünüyor. Deilannis'ten uzakta, hiç şüphem yok ki

ihtiyaç halinde büyük miktarlarda Öz çekebilecektir." Davian sırtıttı. "Kesinlikle iyi o zaman."

Malshash uyarıcı bir el kaldırdı. "Bu yeteneğini kullanırken çok ama çok dikkatli olmalısın Davian," dedi yumuşak bir sesle. "O ağaca ne yaptın? Bunu bir insana da kolayca yapabilirsin. Eğer dikkatli olmazsan, kazara."

Davian siyah toz yığınınına baktı ve soluk soluğa kaldı. "Bu onları öldürebilir mi?"

Malshash başını salladı. "Vücudun hayatta kalmak için her şeyden faydalanmaya alışkın; bu yüzden bu kadar çok şey alabildiğini varsayabilirim. Ama eğer bir insanı bu şekilde tüketirsen... şey, Öz onların yaşam gücüdür. Onu tamamen ortadan kaldırırsanız sonuçlarını tahmin edebilirsiniz."

Davian başını salladı. "Dikkatli olacağım," diye söz verdi. Malshash'a temkinli bir bakış attı. "Bunun dışında..."

Malshash güldü. "Çok etkileyiciydi, Davian. Attığın ok, başka bir yerde olsaydık duvarı havaya uçuracakmış gibi görünüyordu."

"Umduğumdan daha az muhteşemdi," diye itiraf etti Davian. "Keşke öyle olsaydı-"

Acı midesinden taşarken ve her uzvu aniden güçsüzleşirken bir homurtuyla kesti. Bir iniltiyle yere yığıldı ve karnını tutmaya başladı. Boş hissediyordu. Acı verici bir şekilde. *Çok* acıkmıştı.

Malshash ileri atıldı ve onun yanında dizlerinin üzerine çöktü. Tek kelime etmeden cebinden bir elma çıkardı. Davian onu aldı ve yedi; yedikçe acısı azaldı ve kısa süre sonra tekrar dik oturabildi.

"O da neydi?" diye sordu şaşkınlıkla.

Malshash ellerini gergin bir şekilde birbirine sürttü. "Buradaki bağın zayıflıyor, Davian. Mümkün olduğunu düşündüğümünden çok daha uzun sürdü ama sonunda oluyor. Birlikte geçirdiğimiz zaman eriyor."

Davian birkaç derin, sakinleştirici nefes aldı. "Şimdi mi?"

"Hayır." Malshash başını salladı. "Hâlâ birkaç saatimiz var, bence en iyisi bu akşama kadar beklemek, hatta saldırılar artmazsa yarın sabaha kadar beklemek. Bu bize en azından birkaç alıştırmaya daha yapma ve sizi olabildiğince hazırlama fırsatı verir."

Davian elindeki elma çekirdeğine baktı. "Buna ihtiyacım olacağını nereden biliyordun?"

Malshash içini çekti. "Ne dediğimi hatırla, bir gölgenin gölgesi hakkında

Bedeninin kendi zamanında kalması? Hâlâ fiziksel bir varlık Davian. Ve son birkaç haftadır ne yemek yedi ne de su içti."

"Yani... Ölüyor muyum? Benim zamanımda mı?"

Malshash parmaklarını saçlarında gezdirdi. "Bunların hepsi sadece teori, ama öyle olduğunu sanıyorum. Oradaki bedeniniz normal bir insanınki gibi beslenmeye ihtiyaç duymayacak ama eninde sonunda beslenmeye ihtiyaç duyacak."

"Demek bu yüzden bu kadar açım," diye mırıldandı Davian. Kaşlarını çattı. "Bunu bana söylemek için şimdiye kadar beklettin mi?"

"Daha fazla baskıya ihtiyacın olduğunu düşünmemiştim."

Davian sadece homurdandı, tartışacak durumda değildi. "Peki şimdi ne olacak?"

"Az önce hissettiğiniz şey kendi zamanınızdaki bedeninizle daha güçlü bir bağlantıydı. Yarık senin burada bulunma anomalini düzeltmeye çalışıyor. Seni geri göndermeye çalışıyor," dedi Malshash. İç çekti. "Tek yapabileceğimiz benim zamanıma olan bağı koparmak. Sürecin ne zaman başlayacağını sen seç."

"Bunu yok ederek," dedi Davian, yüzüğü göstermek için elini kaldırarak.

"Kesinlikle," dedi Malshash. Davian'a düşünceli bir bakış attı. "Bence bir kez daha Okuma alıştırmaları yapmalıyız. Zihinsel odaklanma için muhtemelen en iyi alıştırma budur ve yarığa girdikten sonra alabileceğin her şeye ihtiyacın olacak."

Davian tereddüt etti. "Peki ya Kontrol?" Bu yetenek hakkında okuduğundan beri Malshash'ın ona bunu öğretip öğretmeyeceğini merak ediyordu. Bunun gerçekten mümkün olduğunu öğrenmek onu hayrete düşürmüştü; Augurların diğer insanların düşüncelerini manipüle edebildiklerine dair söylentiler hep vardı ama kimse bunlara gerçekten inanmamıştı. Augurların hâlâ hüküm sürdüğü zamanlarda bile, insanların böyle bir gücün varlığına şüpheyile yaklaştıklarını biliyordu.

Malshash başını salladı. "Hayır. Kontrol şekil değiştirmeye benzer ve çok tehlikelidir." Davian'ın gözlerinin içine baktı. "Bu sefer bana güvenmen gerek. Sakın deneme."

Davian kayıtsız bir omuz silkme hareketi yaptı. "Pekâlâ. Okuyorum," dedi, ses tonundaki hayal kırıklığını saklamaya çalışarak. Zihnini sakinleştirmek için derin nefesler aldı. "Ben hazırım. Ne arıyorum?"

Malshash omuz silkti. "Bu sefer birkaç şeyi açık bıraktım. Bakalım ne bulabileceksin."

Davian başını salladı. Gözlerini kapadı ve Malshash'ın zihnine girene kadar kan içinde ilerledi. Bu duyguya hâlâ alışmamıştı:

Kim olduğunu biliyordu, tüm düşüncelerini biliyordu ama bir şey düşünmeye çalışırsa -gerçekten herhangi bir şey- yanıt verecek olan kendi zihni değil, Malshash'ın zihniydi. Ve Davian bu yanıtı kendi zihniyle inceleyebilirdi.

Bir an için kendini toparladıktan sonra Malshash'ın düşüncelerini ve anılarını araştırmaya başladı.

Kısa süre sonra çoğunun hâlâ kilitli kutunun içinde saklı olduğunu keşfetti. Olmayanlar ise oldukça sıkıcıydı ve hepsi de yeniydi. Malshash'ın son birkaç gündür yemek olarak yediği şeyler. Davian'ın Kan'ı bu kadar çabuk öğrenmesine ne kadar şaşırmıştı. Davian'ı kendi zamanına geri götürme ve onu hayatta tutma konusundaki aciliyet duygusu. Bununla bağlantılı başka duygular da vardı -Davian'ın anlamadığı, açıklamak için tam anılara erişemediği -üzüntü, acı. Duyguları saklamak, olayların belirli hatıralarını saklamaktan çok daha zordu.

Malshash'ın Deilannis'e gelmeden önce nerede yaşadığını öğrenmeyi düşündü. Yine kilitli kutuyla karşı karşıya kaldı. Malshash'ın Augur eğitimini nerede aldığını merak etti. Kilitli kutu. Davian'ın şekil değiştirebildiğini öğrendiğinde Malshash'ın neden bu kadar üzüldüğünü merak etti. Kilitli kutu. Davian hayal kırıklığının öfkeye dönüştüğünü hissetti. İnsanlar bir şeyleri bu kadar kolay saklayabiliyorlarsa bu yeteneğin ne anlamı vardı?

Malshash'ın görme yeteneğinden neden vazgeçtiğini merak etti. Kilitli kutu.

Davian yoluna devam etmek yerine kendini doğrudan kutunun önünde hayal etti. Konsantre oldu, elleriyle kapağı kavradı ve *çekt*i.

Kapak açıldı ve Malshash'ın dehşet dolu solüğünü duydu.

Büyük, uzun bir odadaydı, masalar dolusu insan konuşuyor ve gülüyordu, hepsi de şık takımlar ve zarif elbiseler giymişti. Bulunduğu yerden kalabalığa bakarken kalbinin kabardığını hissetti, kendi masası diğerlerininkinden biraz daha yukarıdaydı. Ne kadar çok insan vardı. Arkadaşları ve ailesi onunla birlikte kutlama yapmaya gelmişti. İçine hoş bir sıcaklık doldu, bu sadece içtikleri güzel şaraptan kaynaklanmıyordu.

*Bu mutlulukt*u.

Birbirinden kopuk Davian kendini tetikte kalmaya zorladı. Bu duyguyu biliyordu. Anıyı yeniden yaşıyordu, onu hiçbir şekilde değiştiremiyordu ama onu deneyimliyordu

tıpkı Malshash'ın yaptığı gibi. Bir şekilde Malshash'ın kilitli kutusuna girdiğini biliyordu, bu anının kişisel olması gerektiğini biliyordu ama şimdi bunu nasıl durduracağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sol tarafına baktı ve nefesi boğazında düğümlendi. Hayatında gördüğü en güzel kadın yanında oturuyordu. Uzun siyah saçları dümdüzdü ve fenerlerin ışığında parlıyordu. Zayıftı, oval bir yüzü, iri mavi gözleri ve narin bir ağzı vardı. Adamın kendisini izlediğini görünce dolgun dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı ve ona doğru eğildi.

"Beğendiğiniz bir şey var mı?"

Davian karşılığında sırtıttığını hissetti. "Sanırım bunun cevabını biliyorsun." Etrafına bakındı. "Kendi düğününün bitmiş olmasını dilemek yanlış mı?" diye fısıldadı komplocu bir tavırla.

Kadın -Davian birden adının Elliavia olduğunu anladı- öne doğru eğildi ve ona uzun, tutkulu bir öpücük verdi. Arka planda birkaç kişinin yuhalamaya ve ıslık çalmaya başladığını duyabiliyordu. "Hiç de değil... Kocacığım," diye fısıldadı kadın.

Davian arkasına yaslandı ve her şeyi içine çekmeye çalıştı. İşte o an buydu. Mükemmeldi, hayal edebileceğinden, umabileceğinden çok daha iyiydi. Tekrar Elliavia'ya baktı. O inanılmazdı. Onu hak etmediğini belki de daha önce hiçbir şeyi hak etmediğini bildiğinden daha derinden biliyordu. Kimse onu hak etmiyordu. Belki de bu yüzden çok şanslıydı. Elliavia'nın iyi bir eş için bulduğu en yakın şey oydu.

Bir hizmetçi gelip Ell'in omzuna hafifçe dokundu ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Ell başını salladı, sonra tekrar ona doğru eğildi, dudakları çok yakın olduğu için kulağını gıdıklıyordu. "Birazdan döneceğim aşkım," dedi, ona bakarken gözleri parlıyordu.

Onun elini sıktı. "Bekliyor olacağım."

Beyaz gelinliği içinde çok güzel olan kadının hizmetçinin ardından süzülüşünü izledi. Kadın kapıdan çıktıktan sonra dikkatini kutlamalara verdi ve masasının önünden geçip tebriklerini sunan insanlara kibarca başını salladı. Bu kadar çok gülümseme çabası yüzünden yüzü acıyordu - gerçekten acıyordu! Doğası gereği mutluluğu kolay bulan bir adam değildi ama bu gece kesinlikle mutluluğu hak ediyordu.

Yarım saat geçti. Kendini karısının kapısına doğru bakarken buldu.

her an yeniden ortaya çıkmasını bekleyerek gözden kaybolmuştu. Yine de kapalı kaldı. Kalabalığı taradı ama onu almaya gelen hizmetçi de ortalıkta görünmüyordu.

Sonunda içki servisi yapan yorgun görünümlü başka bir genç adamı çağırdı. "Affedersiniz," dedi, "karımı gördünüz mü?"

Çocuk şaka yapıp yapmadığını anlamak için bir an ona baktı, sonra Elliavia'nın bariz bir yerde durduğunu görmeyi bekler gibi odaya göz gezdirdi. Sonunda başını salladı. "Özür dilerim Lord Deshrel. Görmedim."

Davian kaşlarının çatıldığını hissetti ve belli belirsiz bir öfkeyle içini çekti. Onu kendisinin bulması gerekecek gibi görünüyordu. Ayağa kalktı, midaisle'de terk edilmiş sandalyelerin arasından geçerek Ell'in geçtiği kapıdan içeri süzüldü.

Tek bir meşalenin aydınlattığı kısa bir geçit ve ardından kalenin avlusuna açılan başka bir kapı vardı. Kaşlarının çatıldığını hissetti. Caer Lyordas'ı iyi tanııyordu, bu kapının dışarıya açıldığını fark etmemişti. Ell neden buraya gelme ihtiyacı duymuştu ki?

Avlu aydınlatılmıştı ama fırtınalı bir geceydi ve bazı meşaleler sönmüştü; bu gece muhafızların çoğu ziyafete odaklandığı için bu alan gözetimsizdi. Davian kendini amaçsızca dolaşırken buldu, şaraptan biraz başı dönmüştü, kalenin yan tarafında.

Sonra onu fark etti. Sadece bir parıltıydı, hendeğin kirli siyahına karşı bir anlık beyazlık. Ne olduğunu anlayamadan oraya doğru yürüdü ve karanlığın içine baktı.

Ne olduğunu anlayamadan çığlık boğazından çıkmıştı. Toprakta, soğuk çamurda yardım çığlıkları atıyor, Ell'in kanlar içindeki başını kucağına alıyordu. Gözleri görmeden ona bakıyordu, boğazındaki sivri yarıktan hâlâ koyu kırmızı bir sıvı sızıyordu. Elbisesinin her yeri çamur içindeydi ve öyle bir şekilde yırtılmıştı ki, ona başka ne olmuş olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Ağlarken bile, dikkatle ve şefkatle onu tekrar özel hale getirdi.

İnsanlar çığlıklarına cevap vermek için koşarken arkasından bağırışlar geliyordu. Olay yerine ilk gelenlerin dehşet dolu soluklarını duydu ama dönmedi, gözlerini Ell'den ayıramadı. Onu nazikçe ileri geri salladı, hıçkırıklar boğazını parçaladı, gözyaşları onun güzel, soğuk yüzüne döküldü.

Hayır. Bu şekilde olamazdı. Bu şekilde olmasına izin vermezdi.

Rezervine daldı, daha önce hiç olmadığı kadar derine indi.

daha önce vardı. Aslında hepsine. Gözlerini kapadı, ellerini Ell'in nemli tenine dayadı ve Özünü Ell'in içine akmasına izin verdi. Boynundaki yaranın kapandığını, vücudunun her yerinde oluşan çürüklerin kaybolduğunu hissedebiliyordu. Daha fazla itti, kalbinin yeniden atmaya başlamasını, yaşamının geri dönmesini diledi. Tehlikeli olduğunu bildiği seviyeleri geçerek kendini tüketti. Bunu kaldırabilirdi.

Ama gözlerini açtığında Ell hâlâ orada yatıyor, karanlık gökyüzüne bakıyordu. Göğsü hareketsizdi, teni soğuktu.

Omzunda bir el hissettiğinde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu. Bu İlrin'di, Akademi'den hocası.

"Kim yaptı bunu?" Ilrin sesi titreyerek sordu. Gözlerinde dehşet, öfke, acı ve keder vardı. Ell onun da öğrencisiydi.

Davian kendini etrafına bakınırken buldu. Bakışları genç bir adama takıldı; onu tanıması bir anını aldı ama tanıdığı kederi beyaz bir öfkeye dönüştü. Onu buraya getiren hizmetkârdı. Onu ölüme götürmüştü.

Bir anda ayağa kalktı; mümkün olduğuna inanamayacağı kadar hızlı hareket ederek giderek büyüyen kalabalığın arasından sıyrıldı ve iki eliyle genç adamın boğazına sarıldı. "Bana ne olduğunu anlat," diye hırladı. Kendi sesini zar zor tanıyordu.

Çocuğun yüzündeki kan çekilmişti. "Rahipti," diye boğuk boğuk konuşmayı başardı. "Seninle evlenen. Benden karını buraya getirmemi istedi."

Davian genç adama baktı ve sadece öfke hissetti. Ell'i ölüme sürüklemişti. O da bunun bir parçasıydı.

Rezervi çoktan dolmaya başlamıştı. Öz'ün kolunu aşılmasına izin vererek ona on adamın gücünü verdi ve sonra bükü.

Hizmetçinin boynu bir dal gibi kırıldı. Sersemlemiş seyircilerden alçak bir inilti yükseldi.

Davian kalabalığı tarayarak döndüğünü hissetti. Rahip. Sözde kutsal bir adam. Bunu o yapmıştı. İnsanlar yolundan sıçradı; birkaç arkadaşı ona seslendi, durması için yalvardı ama hiçbirisi yoluna çıkmak için kıpırdamadı. Onlar daha iyi biliyordu. Hepsi onu durdurmaya çalışabilirdi ve bu onun için anlamsız olurdu. Onları sinek gibi bir kenara atacaktı. Rahibi bulacak ve onu yavaşça ve acı çektirerek öldürecekti.

Çok uzun sürmedi. Görüşünü kalenin yukarısına gönderdi,

Çevredeki arazileri taradı; kuzey yolu boyunca ilerleyen, dik yamaçtan aşağıya doğru aceleyle inerken gevşek şistlerin üzerinde kayan yalnız figürü hemen fark etti. Sade kahverengi cübbesi bu mesafeden, bu karanlıkta bile belli oluyordu.

Daha önce hiç hareket etmediği kadar hızlı, ama yine de soğuk bir dikkatle, içindeki öfkeli ateşi yalanlayan bir sakinlikle hareket etti. O yürüyordu ama etrafındakiler heykel gibi duruyordu. Rüzgâr yavaşlamış gibiydi, öyle ki onu zar zor hissedebiliyordu ve meşalelerin ateşi bile ağır ağır hareket ediyordu. Geçerken bir tanesini askısından aldı, kaleden ayrıldı ve kuzeye doğru ilerledi. Her nasılsa onu izleyenlerin sadece turuncu bir ışık bulanıklığı göreceğini biliyordu, daha fazlasını değil.

Rahibin önünde yürüdü, ayaklarını iri yarı adamın yoluna sağlamca yerleştirdi. Davian onun yüzünü görmek istiyordu. Öleceğini anladığında yüzündeki ifadeyi görmek istiyordu.

Rahip Davian'ı karşısında görünce kayarak durdu. Yanakları efordan kızarmıştı ama teninin geri kalanı bir hayalet kadar solgundu. Yüzünde saf bir dehşet ifadesi vardı.

"Merhamet," diye mırıldandı ve olabildiğince hızlı bir şekilde geriye doğru hareket ederken yere düştü. Otururken bile gözleri çılgına dönmüş bir halde kaçmaya çalıştı. "Merhamet. O ben değilim. El üzerine yemin ederim. Ben değilim."

Davian rahibin çamurlu giysilerine baktı. Kolları çıplaktı ve Davian kollarındaki uzun çizikleri görebiliyordu. Her türlü sakinlik görüntüsü buharlaştı.

Özüyle uzandı ve dehşete düşmüş adamı tuttu. Sonra adamın ellerine konsantre oldu. Sol elindeki küçük parmak keskin bir çatırtıyla geriye doğru kırılırken rahip çığlık attı. Davian onu serbest bıraktı ve bir sonraki parmağa geçti. Çatırdadı. Orta parmak, işaret parmağı, başparmak. Sonra diğer el. Çat. Çat. Çat. Davian ne yaptığının farkında bile değildi. Tek istediği, bu adamın da şu anda hissettiği acıyı hissetmesiydi. Daha kötü hissetmek.

Devam etti. Her parmağını kırdı, rahibin çığlıkları sonunda neredeyse bir iniltiye dönüşene kadar yoğunlaştı.

Davian kaşlarını çatı. Bu işe yaramazdı. Adam henüz hiçbir şey hissetmemişti.

Konsantre oldu. Rahibe Esans verdi ve kırık kemiklerin kendilerini onarmasına izin verdi. Onları düzeltme zahmetine girmemişti; çoğu korkunç açılarla iyileşmişti, deforme olmuşlardı ve muhtemelen hâlâ acı çekiyorlardı. Öyle bile olsa

Acının en kötüsü gitmiş olacaktı.

Özün akışını değiştirdi, adamın kanına doğrulttu. Onu ısıttı. Önce biraz, sonra daha fazla, ta ki kaynadığını hissedene kadar. Rahip bu kez doğru düzgün çığlık attı. Uzun süren acı çığlıkları, yürek burkan ıstırap çığlıkları. Davian kayıtsızca izledi, hiçbir şey hissetmiyordu. Memnuniyet değil. Ne de üzüntü. Bu bir intikam değildi. Bu adaletti, sade ve basit.

Adamın bilincini açık tutmaya yetecek kadar Öz beslediğinden emin olduktan sonra, başka bir enerji parçasını ince ve keskin bir usturaya dönüştürdü. Tek bir bilek hareketiyle onu hadım etti.

Rahip artık hiç ses çıkarmıyordu; sadece orada yatıyor, sırtı kamburlaşmış, kasılıyordu. Zihni umutsuzca kapanmaya çalışıyordu ama Davian konsantre oldu, olan bitenin her anının farkında olduğundan emin oldu. Köpüren kan toprağa dökülüyor, soğuk zemine çarptıkça tıslıyordu. İşte böyle ölecekti. Yavaş acılar içinde kan kaybından ölecekti.

Davian adamın bilincini sonuna kadar açık tutacak kadar Öz emin olduktan sonra rahip yüzüne odaklanana kadar öne doğru eğildi.

"Ell için," dedi yumuşak bir sesle.

Döndü ve kaleye doğru geri yürüdü.

Fark ettiğinden daha uzağa gelmişti; bulunduğu yerden Caer Lyordas'a kadar epeyce bir mesafe vardı. Buraya nasıl bu kadar çabuk gelmişti? Hatırlamaya çalıştı. Her şey bulanıktı...

Birdenbire her şey üzerine çöktü. Olanlar. Ne yaptığını. Dizlerinin üzerine çöktü ve midesi boşalana kadar öğürerek kustu. İşi bittiğinde titreyerek ayağa kalktı ve kaleye doğru yürümeye devam etti. Uzak bir şekilde, şokta olduğunu biliyordu.

Kapının dışında bir kalabalık onu bekliyordu ama o, sorularını ve anlamsız sempati tekliflerini duymadan yanlarından geçip gitti. Onların yanından geçerek karısının cesedinin yattığı yere doğru ilerledi. Birisi onu oluktan çıkarmış, avlunun ortasına yatırmış, ellerini dikkatle göğüslerinin üzerine koymuştu. Pozisyonuna rağmen, hiç de huzurlu görünmüyordu. Yırtık ve kanlı elbisesi gerçek hikâyeyi anlatıyordu.

Onun üzerinde durmuş, boş boş aşağı bakıyordu. İçinde hiçbir şey hissetmiyordu. Nefes almayı zorlaştıracak kadar derin bir boşluk. Her şey çok anlamsızdı. O gitmişti, bir anda gitmişti ve aniden hiçbir şey

artık önemli değildi.

"Hayır." Sözcük boğazından istemeden çıkmıştı. Diz çöktü, eliyle onun yanağını kavradı. "Hayır."

İçinin derinliklerine uzandı ve bir kez daha Özünü çekti. Bu geceki tüm çabalarına rağmen, Rezervi yine neredeyse dolmuştu. Ama bir şekilde, içgüdüsel olarak, tüm güçleriyle bile onu geri getirmeye yetecek kadar Öz üretmeyeceğini biliyordu. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Çok daha fazlasına.

Elini . Etrafındaki her yerde, kalenin ve çevresinin her Özü hissedebiliyordu. Ağaçlar ve çimenler. Duvarlardaki meşaleler.

İnsanlar.

Düşünecek zamanı yoktu; geciktiği her saniye onu geri getirmesini zorlaştırıyordu. Özünü içine çekti, sonra Ell'in içine akmasına izin verdi. Tüm vücudu yumuşak sarı ışıkla parlıyordu ama bu yeterli değildi. Rezervi kurumaya yaklaştığında, etrafından Öz çekmeye başladı. Belli belirsiz çimenlerin solduğunu hissedebiliyordu; uzaktan rüzgârın etkisiyle ağaçların yere yıkıldığını duyabiliyordu. Kalenin etrafındaki meşaleler birer birer söndü.

Yine de yeterli değildi.

İlk kişi düşüp ölürken, Öz'ü tükenirken kalenin bir yerinden bir çığlık duyuldu. Başka yerlerden de çığlıklar yükselmeye başladı, ama Davian onların yaşam güçlerini kapıp kendi içine çekerken ve sonra Ell'e akmasına izin verirken kesildiler. Zihninde alan gittikçe karanlıklaştı, ta ki hiç Öz kalmayana kadar. Yaşam kalmayıncaya kadar. Kendisinden başka hiçbir şey.

Rezervini çoktan tüketmişti ama daha fazlası olduğunu biliyordu. O kadar yakındı ki; neredeyse onun yeniden nefes aldığını, pürüzsüz yanaklarına kırmızının geri döndüğünü görebiliyordu. Kendi Özüne, bedenini ayakta tutan güce yöneldi. Elinde kalan tek şey buydu.

Uzuvlarının uyuştüğünü hissetti; eli Ell'in yanağından kaydı, bağlantı sonunda koptu. İşe yaramış mıydı? Yüzünü, göğsünü, hayatta olup olmadığını gösterebilecek herhangi bir şeyi görmek için zorlandı. Ama çok yorgundu.

Gözlerini kapattı.

Gözlerini tekrar açtığında Deilannis'te, Malshash'ın karşısındaydı. Ne diyeceğini bilemez bir halde uzun bir süre öylece durdu. Malshash da benzer bir ifade takınmıştı ama onunki bir şeylerle karışmıştı

Davian'ın içine bir korku titremesi gönderdi. Bembeyaz bir öfke.

Davian aniden bir bağlantı kurarak gözlerini kırptırdı. Malshash'ın bugünkü hali tanıdıktı. Düğündeki adam, onu teselli etmeye çalışan adam. Ilrin.

Diğer bağlantıları kurması sadece bir dakika sürdü. Hiçbirine isim koyamıyordu ama birçoğunu net bir şekilde hatırlıyordu. Hepsi de Malshash'ın son birkaç hafta içinde şu ya da bu şekilde bürünmeyi seçtiği adamlardı.

Malshash birkaç dakika daha öylece durup Davian'a baktı, sanki bir yarışta koşuyormuş gibi nefes nefese kalmıştı.

"Kendini hazırla Davian," diye hırladı sonunda. "Bugün buradan gidiyorsun."

Başka bir şey söylemeden döndü ve yolun aşağısına, sislerin içine doğru yürüdü.

Bölüm 39

Davian tırnaklarını ısırđı.

Jha'vett'in girişindeki basamaklara oturdu; şekil değiştiren bunu açıkça söylememiş olsa da, Malshash'ın onu burada bulacağını varsayıyordu. Son birkaç saat içinde birkaç kez onu aramaya düşündü ama bunu her düşündüğünde öğretmenin yüzündeki ifadeyi hatırladı.

Davian gördüklerini hatırlayınca tekrar ürperdi. Sadece görmüş değil, *yaşamıştı* da. Davian Malshash'ın kederini, öfkesini yaşamıştı. Bu duygular daha önce hissettiği her şeyden daha güçlü, daha hamdı. Malshash'ın yaptığıнын korkunç, korkunç derecede yanlış olduğunu biliyordu. Yine de Malshash olmuştu, adaleti yerine getirmek, karısını geri getirmek için her şeyi, her şeyi denemek için karşı konulmaz bir ihtiyaç hissetmişti.

Bunu her düşündüğünde midesini bulandırıyordu ama yine de bir şekilde anlıyordu.

Artık Malshash'ın Deilannis'te bulunma nedenini de bildiğinden şüpheleniyordu. Şekil *değiştiren* tam olarak Davian'ın yaptığı şeyi yapmaya ve geçmişe gitmeye çalışıyordu; ancak Malshash geçmişini *değiştirmeyi* düşünmüştü ve Davian'ın gelişi bunu yapamayacağını kanıtlamıştı. Bu pek onun suçu olmasa da, Davian Malshash'ı bu umuttan mahrum bıraktığı için bir parça suçluluk hissetti. Birkaç dakika sonra sislerin arasından bir figür çıktı ve yolda ona doğru ilerlemeye başladı. Malshash yaklaşırken Davian ayağa kalktı. Şekil değiştiren hâlâ aynı yüzü taşıyordu ama nedense çok yaşlanmış gibi görünüyordu. Yürüyüşü dengesiz ve yorgundu, yüzündeki ifade üzgün olmaktan çok

Kızgın.

Malshash, Davian'dan biraz uzakta durdu ve Davian'la karşılaşamadı.

bakışlarını yere dikmeyi tercih etti.

"Artık biliyorsun," dedi. "Bunu görmek zorunda kaldığınız için üzgünüm."

Davian gözlerini kırptırdı. En iyi ihtimalle azarlanmayı bekliyordu. "Hakkım olmadığı halde burnumu soktuğum için özür dilerim," dedi, ses tonunda gerçek bir pişmanlık vardı.

Malshash kısa bir kahkaha attı. Sonra başını salladı, iç geçirdi, her türlü eğlence izi kayboldu. "Muhtemelen ben de aynı şeyi söylemeliyim." Davian'a doğru yürüdü ve Davian tepki veremedi Malshash'ın eli alınıyordu.

İçinden keskin ama kısa süreli bir soğukluk hissi geçerken nefesi kesildi. Malkhash elini çektiğinde, dünya aniden hem daha net hem de daha donuk hissetti.

"Ne yaptın sen?" Davian talep etti.

"Etkimi zihninden kaldırdım," dedi Malshash, sesi yorgun geliyordu.

Davian ona bön bön baktı. "Beni kontrol mü ediyordun?" Öfkeyle bir adım öne çıktı. "Bunca zamandır mı?"

"Hayır." Malshash suçlu görünüyordu ama ses tonu kararlıydı. "Kontrol etmek değil. Etkilemek. Beslemek. *Odaklanma*." Küçük bir gülümseme verdi. "Zekân olağanüstü Davian, bundan hiç şüphelenmesin. Ama kimse senin birkaç haftada öğrendiklerini öğrenemez. Yardım almadan olmaz."

Davian itiraz etmek için ağzını açtı ama birden ne kadar sıkı çalıştığını ve pratik yaptığını fark etti. Günde bir, belki de iki saat uyuyordu ve bunu hiç sorgulamamıştı. Bunun tuhaflığı ona çarptı. Daha de böyle olduğunu biliyordu - şimdiye kadar bunu merak ettiğini hatırlıyordu- ama nedense bu düşüncenin peşinden gitmeye hiç hevesli olmamıştı. "Beni uyanık tutuyorsun. Beni uyanık tutuyorsun," dedi.

Öfke dağılıyor.

Malshash omuz silkti. "Bu ve elimizdeki göreve odaklanmanı sağlamak. Görünüşe göre biraz fazla odaklanmışım." Üzüntüyle başını salladı. "Bildiğim şeyler hakkında yüzlerce farklı sorunuz var Bazılarına cevap vermedim, bazılarına veremedim ve bunların hiçbirisi derslerine yardımcı olmayacaktı. Zamanımız varken, Davian, hiçbir cevap alamazdın. Sorular olduğunu unutman gerekiyordu." Yüzünü buruşturdu. "Gerçekten üzgünüm ama hazır olman gerekiyordu. Bunu yapmamış , yarıktan geri dönerken hayatta kalma şansın olmazdı."

Davian yumruklarını sıktı. Bu sorulardan bazıları çoktan gelmeye başlamıştı

ve ilk önce hangisini soracağını bilmiyordu. "En azından bana bir şey söyle."

Malshash ona temkinli bir bakış attı. "Soruya göre değişir," diye uyardı.

"Şekil değiştirme yeteneğinizi Ath'tan çaldığınızı söylemiştiniz. Görme yeteneğinden vazgeçtiğini söyledin." Şaşkınlıkla eliyle işaret etti. "Kütüphanenin hiçbir yerinde böyle bir şey okumadım. Bunun *mümkün* olduğunu bile hiç duymadım. Bu yeteneklerin hepsi sadece Kan'ın uygulamaları, değil mi? Birini yapabiliyorsan, diğerini neden yapamayasın?"

Malshash çenesini ovuşturdu. "Bu şu anda doğru düzgün cevap veremeyeceğim kadar karmaşık bir soru," dedi. "Kısacası, bu sadece Kontrol'ün çok karmaşık bir kullanımı. Ath'ın zihninin şekil değiştirmeyi anlayan kısmına bağlıyım -teorik bilgi değil, yetenek dediğiniz şey, içgüdü ve deneyimin eşsiz karışımı. Şekil değiştirirken hem onun yeteneğini hem de kendi yeteneğimi kullanıyorum. O şekil değiştirmeye çalıştığında, bir tür zihinsel bariyere çarpıyor. Bağlantıyı elimde tuttuğum sürece, sanki çok derin bir seviyede, bunu nasıl yapacağını kavrayamıyor."

Davian açıklamayı kabul ederek düşünceli bir şekilde başını salladı. "Peki Öngörü'yü ne zaman bıraktın?"

"Aynıydı," diye itiraf etti Malshash. "Şu anda görmeyi deneyebilirdim ama işe yaramazdı - bunun için sahip olduğum herhangi bir doğal his tamamen engellendi."

"Ama neden? Neden yeteneğinden vazgeçiyorsun?" Kaşlarını çatı. "Ve kime?" Malshash içini çekti. "Daha önce gördüğün şey yüzünden verdim," dedi sessizce. "Görmek her iki yönde de çalışabilir, ileri ve geri. Pek çok insan bunu bilmez. Yeteneğe sahip çoğu insan doğal olarak gelecek olana odaklanır. Ama ben..." Başını iki yana salladı. "Gördüğümde oraya geri dönüyorum. Gözlerimi her kapattığımda tekrar tekrar yaşıyordum. Bunu başka durduramazdım."

Durakladı. "Onu kime verdiğim

Yine de senin endişen."

Davian ağzını açtı ama bir başka saldırı daha ona saplanınca homurdandı. Sanki midesi kendini içten içe yiyormuş gibi hissetti. Nefes almak için iki büküm oldu. Bunun geçeceğini biliyordu -Malshash'ı beklemeye başladığından beri üç kez olmuştu- ama şiddetleri artıyor gibiydi.

Malshash onu izledi, sıkıntılı görünüyordu. "Daha fazla zaman yok,

Davian. Bunu şimdi yapmamız gerekiyor."

Davian başıyla onayladı ve Malshash'ı binaya girip uzun koridor boyunca takip etti. Yürüdükçe Davian'ın kafasını daha fazla soru dolduruyordu. Kendi kendine kaşlarını çatı.

"Gitmeden önce bana son bir şey söyle," dedi.

Malshash tereddüt etti, sonra başını salladı.

"Pekâlâ."

"Neden düğündeki insanların yüzlerini takıyorsunuz? Kimlerin..."

"Öldürdüklerim," diye bitirdi Malshash. Davian'a büyük bir üzüntü ifadesiyle baktı. "Henüz anlamadın, değil mi?"

"Neyi anladın?"

Malshash tereddüt etti. "Bir şekil değiştirici sadece ölmüş birinin şekline bürünebilir," dedi sonunda.

"Ah." Davian sessizliğe gömüldü. Malshash beklenti içinde onu izliyordu ama Davian bu habere nasıl tepki vermesi gerektiğini bilmiyordu. Boş boş, dönüştüğü sarı saçlı adamın kimliğini tekrar merak etti. O her kimse ölmüş müydü? Bu onu kim olduğunu bulmaya daha fazla yaklaştırmadı. Malshash'ın bu ayrıntıyı kendisinden saklamanın neden bu kadar önemli olduğunu düşündüğünü merak etti.

Artık devasa bir odadaydılar ve Davian sütunların arasında aydınlanan Jha'vett'in kendisini görebiliyordu. Yaklaştıklarında, Malshash pelerinin altına uzandı ve bir şey çıkardı - avucunun içine sığan, donuk ışıktaki hafifçe parlayan bir nesne. Sunağın hemen durdular ve Malshash nesneyi Davian'ın görmesi için uzattı.

"Gitmeden önce son bir şey daha yapmamız gerekiyor."

Davian şaşkınlık içinde bakakaldı. Küçük bronz kutu parıldıyordu, üzerindeki tuhaf semboller gözlerine her zamanki gibi yabancı geliyordu. Bir adım öne çıkarak kutuyu Malshash'ın elinden kaptı ve yakından inceledi.

Hiç şüphe yoktu. Bu, ona Caeden'e kadar rehberlik eden aynı Gemi'ydi.

Malshash'a doğru salladı. "Açıkla."

Malshash başını salladı. "Zamanımız yok." Bir elini kutunun üzerine, diğerini Davian'ın alına koydu; bir enerji parlaması oldu, bir an için Davian'ın içinden bir sıcaklık aktı. Davian sormadan, Malshash'ın kendisini az önce kutuya bağladığını biliyordu.

Davian ona inanamayarak baktı. "Bana yalan , değil mi? Sen

Geleceğim hakkında hiçbir şey bilmediğini söylemiştin... ama bu bana yalanları bir kalkanın arkasından nasıl görebileceğimi göstermeden önceydi."

Malshash bunu inkâr etmedi ve kutuyu tekrar cebine soktu. Davian'la yüzleştirdi ve gözlerinin içine baktı.

"Sana bunu söylüyorum, sana her şeyi söylüyorum ve bu ikimiz için de güvenli değil. Bir zihnin vazgeçemeyeceği tek sır bilmedikleridir," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu bana sen öğrettin, Davian."

Davian ona baktı, başı dönüyordu. "Sana *ben* öğrettim."

Bir başka saldırı onu uyarmadan vurdu ve dizlerinin üzerine düşerek durdu. Acı midesini ve göğsünü parçaladı. Her an patlayacakmış gibi hissediyordu.

Malshash ona doğru koştu, sonra destek kolunu onun altına doladı ve onu sabitledi. Sunağa doğru ilerlediler. Malshash Davian'ın üzerine oturmasına yardım etti, sonra elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzattı. Davian isteksizce gümüş yüzüğü parmağından çıkardı.

İşte bu kadar. Sonunda o an gelmişti. Midesi kelekleri hissedemeyeceği ağrıyordu ama orada olduklarını biliyordu.

"Söyle bana," diye inledi Davian, gözlerini yüzükten ayırmadan. "O kutuyu Caeden'e, yani beni zamanında yönlendirdiği adama ulaştırmaya çalışmalı mıyım?"

"Evet," diye tersledi Malshash, sesi sabırsızdı. "Şimdi zihnini boşalt Davian. Konsantre olma zamanı."

Davian dişlerini sıktı -sormak istediği daha pek çok soru vardı- ama isteksizce başını salladı. Yapmakta olduğu eğitim dışında, olacıklara hazırlanmak için gerçek bir yol olmadığını biliyordu. Malshash bile yarık hakkında bildiği her şeyin teorik olduğunu itiraf etmişti. Davian muhtemelen o güne kadar hayatta kalan tek kişiydi ve şimdi bunu tekrar yapmak zorundaydı.

Malshash yüzüğü yere bıraktı, sonra diz çöküp elini yüzüğün üzerine koydu. Yine de tereddüt etti, Davian'a bakabilmek için iki büküm oldu.

"Hatırlamanı istediğim bir şey var. Benden bir mesaj," dedi. "Buna değdi. Beni değiştirdi. Ve... Çok çok üzgünüm."

Davian kaşlarını çatı ve Malshash'ın elinin altından parlamaya başlayan bir ışıltı fark edince mesajı tekrarlardı. "Bu kimin için?"

Malshash birkaç dakika cevap vermedi, sonra elini kaldırdı. Yüzükten geriye kalan tek şey yerde küçük bir erimiş metal havuzuydu. O

ayağa kalktı ve Davian'a doğru döndü. Hareket ederken bile Davian onun solmaya başladığını fark etti.

"Bu senin için Davian," dedi Malshash yumuşak bir sesle. "Bir gün anlayacaksın."

Gri sel onu gözden uzaklaştırdı. Davian bir kez daha yarığın içindeydi.

* * *

Gri hiçlik nehri önceki kadar dehşet vericiydi ama bu kez Davian'ın zihni içgüdüsel bir disiplinle tepki verdi. İlk birkaç kaos anından sonra kendini konsantre olurken buldu, ondan kurtulmak için mücadele etmek yerine akışa odaklandı. O böyle yaptıkça akış giderek yavaşladı ve azgın bir nehirden ziyade yumuşak bir akıntı haline geldi. İçinde rahatça değil ama artık buranın ham gücü tarafından parçalanmaktan korkmadan asılı kaldı.

Bir an, bir saat ya da bir gün boyunca süzüldü - burada bunu söylemenin bir yolu yoktu. Ne kadar uzun süre bakarsa, grideki farklılıkları o kadar çok görebiliyordu. Burada daha açık bir bölge, orada daha koyu bir bölüm. İsterse gidebileceği yerler. Gidebileceği *zamanlar*.

Ama akışın onu götürdüğü yer orası değildi. Zaman kendini düzeltmeye çalışıyordu; Malshash bunu söylememiş olsa da, Davian'a yarığın içindeki güçlerin bu nedenle onu olması gereken yere geri çalışması mantıklı görünüyordu. Bu yüzden belirlediği farklı bölümlerin -düşündüğü şekliyle portalların- yanından geçti ve sabırla bir işaret bekledi.

O işaret geldiğinde, çok açıktı. Bir tarafta griler, ona saf Özü hatırlatacak kadar parlak bir ışık tarafından kovulmuştu. Kendini ileri doğru itti, mücadele etmedi ama kendini ışığa doğru yönlendirdi. Ona dokunmak için uzandı.

İnledi.

Ne kadar zamandır orada yatıyordu? Taş soğuktu ve yanağına sertçe . Vücudu tükenmiş hissediyordu, açlık ve susuzluk her yanını sarmıştı. Yönünü bulmaya çalışarak yuvarlandı.

Nihim'in görmeyen gözleri cam gibi ona bakıyordu.

Etrafını saran kan gölü çoktan kurumuş, siyah ve pul pul olmuştu.

Davian'ın içinde yattığı yere. Davian hüzünle rahibin cesedine baktı, olanlara dair anıları canlandı. Bir şekilde Nihim'in hayatta kaldığını, mucizevi bir şekilde kurtulduğunu ummuştı. Rahibin kanlar içinde yanı başında yere yığılması sürpriz olmamalıydı ama olmuştu.

Davian göz ucuyla Nihim'in cesedinden biraz uzakta bir şey gördü. Kendini dizlerinin üzerine çökmeye zorlayarak çantaya uzandı, yavaşça çözdü ve içindekileri yere boşalttı. Biraz meyve, iyice çürümüştü. Hiç düşünmeden mideye indirdiği sert tuzlu et şeritleri.

En iyisi de mataradaki suydı. Hepsini bir dikişte içmek istese de Davian kendini küçük almaya, boğazını ıslatmaya ve sadece dudaklarını nemlendirmeye zorladı. Birkaç sokak ötede bir çeşme vardı ama Davian'ın bu saatte hâlâ akıp akmayacağına dair hiçbir fikri yoktu. Hâlâ çok güçsüzdü. Kısa bir süre Nihim'in cesedini gömmeyi düşündü ama bu fikri pratik olmadığı için reddetti; hem yeterince güçlü değildi hem de şehrin neredeyse tamamı asfalttı. O Rahibe başıyla sessiz ve hüzünlü bir veda ettikten sonra caddeye doğru yola koyuldu.

Doksan yıl sonra olduğunu bilmesine rağmen Davian kendini tamamen evinde hissediyordu; şehirde hiçbir şey değişmemiş gibiydi. Yine de Merkez Çeşme'ye vardığında onu çalışır vaziyette görünce biraz rahatlardı. Bir saniye bile kaybetmeden matarasını açtı ve boğazından aşağı akan soğuk, ferahlatıcı sıvının tadını çıkararak içti.

Yine de pek yardımcı olmadı. Kasları sertleşmiş ve ağrıyordu; attığı her adım tüm vücudunu sarsıyordu. Kalan birkaç ağaçtan birine doğru tökezledi, sonra ona yaslandı ve Özünü boşalttı. Ağaç kararırken ve ufalanırken kendini daha iyi hissetti ama güçlü değildi. Yavaş yavaş bir sonrakine, bir sonrakine, hepsi yok olana kadar ilerledi.

Daha sağlıklı hissediyordu ama bütün olmaktan uzaktı. Hâlâ şehirden çıkabilecek kadar iyi değildi. Yarı vücudundaki Özü emmiş, onu çok fazla zayıflatmıştı.

Yavaşça Malshash'la birlikte kaldıkları eve doğru ilerledi ama vardığında ev boştu, dolaplar bomboştu. Ateş yakmak için yakıt bile yoktu.

Düşünmeye çalışarak gözlerini kapattı. Öze ihtiyacı vardı. Jha'vett muhtemelen çok uzaktaydı, ona tekrar yaklaşma riskini almak istese bile. Deilannis neredeyse her yerde Esansı emerek kurutmuştu... her yerde ama bir

Büyük Kütüphane gibi birkaç yer. Şehirden çıkabilecek durumda değildi ama oraya ulaşabilirdi.

Tahminine göre kütüphaneye ulaşması neredeyse otuz dakika sürmüştü. Diğer her şey gibi, devasa kubbeli bina da tam olarak hatırladığı gibiydi, her ayrıntısı neredeyse bir asır önce bıraktığı gibi aynıydı. Bu gerçeğe hayret etmekten başka bir şey yapamayacak kadar güçsüz bir halde tökezleyerek içeri girdi ve ana odada parlayan Danışman'ın soğuk mavi ışığını görünce rahatladı.

Kısa sütuna yaslandı ve ellerini mavi ışığın üzerine koydu. Bu sefer hissedebiliyordu, artık neye bakması gerektiğini biliyordu. Onu kontrol etmiyordu ama bedeni Öz'e doğru uzanıyor, onu içine çekiyordu.

Kasları gevşerken derin bir nefes aldı, başının ve karnının ağrısı azaldı. Doğruldu, kollarını ve bacaklarını deneysel olarak esnetti.

"Fena değil," diye mırıldandı kendi kendine.

Gitmek için döndü, sonra tereddüt etti. Büyük Kütüphane'deydi, Danışmanı nasıl kullanacağını biliyordu. Daha önce oraya gittiğinde zihni Malshash tarafından etkilenmişti. Şimdi bunu açıkça görebiliyordu. Dünyanın tüm bilgisi parmaklarının ucundaydı ve o hiç merak etmemiş miydi?

Gitmesi gerektiğini biliyordu ama şu anda sahip olduğu fırsatın bir daha eline geçmeyebileceğini de biliyordu.

Ellerini Danışmanın mavi ışığının üzerine koydu ve gözlerini kapattı. Hangi konular hakkında bilgi sahibi olması gerekiyordu? Augur yetenekleri hakkında zaten pek çok kitap okumuştı; muhtemelen daha fazlasından pek fayda görmeyecekti. İhtiyacı *olan* şey Andarra'ya yaklaşan tehditle ilgili bilgiydi. Aarkein Devaed hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı. Gördüğü istilacılar hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacı vardı.

Zırhlarını zihninde canlandırdı. O garip sembol, üç dalgalı çizgi.

Gözlerini açtı. Mavi ışıktan tek bir dal odanın ötesine doğru uzanıyordu. Davian aceleyle peşinden gitti ve sonunda nerede keşfetti. Siyah deriyle ciltlenmiş kalın bir kitap, köşedeki masanın üzerinde, bir yığın başka kitabın altında duruyordu.

Davian kitabı aldı ve tozunu aldı. Kapağında herhangi bir başlık yoktu, bu yüzden çevirip açtı.

"*Darecian Masalları Koleksiyonu*," dedi ve başlığı yüksek sesle okudu. Bir

Devaed hakkında bilgi sahibi olmak için tek bir kitap vardı ama Danışman'ın seçtiği ilk kitap buydu. Geçmişte onu hiç yanlış yönlendirmemişti.

Aceleyle geri döndü, bir sonraki kitabı almaya hazırdı. Yine de ana odaya geldiğinde durdu.

Danışman'dan artık ışık dalları yayılmıyordu. Sütunun mavi parıltısı daha sönüktü - aslında çok daha sönüktü.

Davian ileri atıldı ve ışıkla göz hizasında olacak şekilde çömeldi.

"Hayır," diye mırıldandı hayal kırıklığı içinde. "Henüz değil. Şimdi değil." Ayağa kalktı, ellerini Danışman'ın üzerine koydu ve Augur yetenekleri üzerine yoğunlaştı. Burada bu konuyla ilgili bir sürü kitap olduğunu biliyordu.

Gözlerini açtığı anda Danışman'ın ışığı sönmişti.

"İki bin yıl," diye mırıldandı Davian tiksintiyle, "ve sen on dakika daha dayanamadın." Sütuna hafif bir tekme attı, ayak parmaklarına Danışman'dan daha fazla zarar verdi.

Ne olduğunu biliyordu. Her Kap gibi, Danışman da belirli bir miktarda Öz depolardı ve azaldığında, onu kullanan Üstün Yeteneklilerin Özünü çekerti. Ancak Davian bunun yerine cihazdan kalan Özü çekmiş, vücudunu tam sağlığına kavuşturmak için onu emerek kurutmuştu. Bu yapmak zorunda olduğu bir takastı ama bu bilgi onu durumdan daha az rahatsız etmiyordu. Danışman yeniden şarj edilebilirdi elbette... ama sadece başka bir Öz kaynağı ile. Şu anda onun için hazır olmayan bir şey.

Bulabildiği tek kitabı isteksizce kolunun altına sıkıştırarak oradan ayrıldı ve Büyük Kütüphane'den çıkıp Deilannis'in sessiz binalarının önünden geçti. Orkoth buralarda bir yerde olmalıydı ama Davian yaratıktan korkacak bir şeyi olmadığını biliyordu, bu yüzden görülme endişesi duymadan yürüdü.

Büyük Kütüphane'de başarılı olamamasına rağmen, kalbi zamandır olmadığı kadar hafifti. Kendi zamanına geri dönmüştü. , Augur'ların gücünü kullanabiliyordu - ve ek bir bonus olarak Öz'ü.

Durakladı, bu düşünce ona yarıktan ilk geçişinden sonra olanları hatırlattı. Gümleğinin kolunu yukarı çekti. Derisi hâlâ pürüzsüzdü; kendi zamanına dönmüş olmasına rağmen Mührü geri gelmemişti. İlginç. Belki de çok fazla Öz kullanmaktan kaçınırsa

İlkeler'den tamamen uzak durabilirdi.

Davian, Wirr'in çıplak kolunu gösterip ona az önce yaşadıklarını anlattığında yüzünün alacağı şekli hayal etti. Kendi kendine gülümsedi. Wirr hiç şüphesiz onun öldüğünü sanmıştı. Bu düşünce pek eğlenceli olmasa da, arkadaşının onu saraya girerken gördüğünde yüzünde beliren ifade hiç şüphesiz hatırlanacak bir şeydi.

Sonra, haftalardır ilk kez düşünceleri okula kayd.

Malshash'ın etkisi altında geçirdiği süre boyunca, Deilannis'ten hemen önce çok keskin olan kederi... susturulmuştu. Çalışmaya o kadar odaklanmıştı ki neredeyse unutulmuştu. Şimdi tekrar tamamen kendindeydi, Caladel'de olanların acısı geri döndü ama daha hafifti, açık bir yaradan ziyade bir sızı. İstiraptan ziyade üzüntü.

İlk defa, hayatına devam ediyormuş gibi hissetti. Her şeyin daha iyiye gideceğini.

Hızlı adımlarla ama acele etmeden Kuzey Köprüsü'ne doğru ilerledi. Son birkaç haftadır şehri bir şekilde sevmeye başlamıştı ve insan korkmadan gözlemleyebildiğinde tasarımı bir güzellik vardı. Zarifçe eğimli binaların ve mükemmel pürüzsüzlükteki yolların, sessiz ve her yere yayılan ürkütücü beyazla örtülmüş olmalarına rağmen tanıdık görüntüsünü içti. Bu onları son görüşüydü. Bir daha geri dönmeye, yarığa herhangi bir şekilde yaklaşma riskini almaya hiç niyeti yoktu.

Sonra köprüyü geçiyordu; birkaç dakika sonra sisin kenarından geçip sıcak, parlak güneş ışığına çıktı. Günün doğrudan ışığına alışık olmayan gözlerinden acı fişkirirken gözlerini kısıtı. Gözleri alıştıktan sonra birkaç dakika orada durdu, yüzü güneşe dönüktü ve güneşin sıcaklığını içine çekti. *Hayatını*. Konsantre olmadan bile bunu hissedebileceğini fark etti. Vücudu ışık ve ısıdan enerji alıyor, kendini idame ettiriyordu.

Bilinçli olarak uzandı ve biraz daha içine çekti, ani enerji akışına sırtıttı. Kendini *iyi* hissediyordu. Belki de hayatı boyunca hiç olmadığı kadar iyi.

Köprü, sisler ve Deilannis'in kendisi gözden kaybolana kadar yürümeye devam etti. Doğuya yöneldi.

İlin Illan'a gitme vakti gelmişti.

Bölüm 40

Caeden korkmuş görünmemeye çalışarak Tol Athian'ın tünellerinden geçirilmesine izin verdi.

Taeris diğerleriyle yollarını ayırdıktan sonra doğruca Tol'a yönelmişti; yaralı adam ileride mavi pelerinler gördüğünde birkaç kez başını eğmiş olsa da, Ilin Illan'ın sokaklarındaki yolculuk olaysız geçmişti. Yine de şehirde boş bir hava vardı; ortalığın çok sessiz olduğu hissi. Herkes gergin görünüyordu ve bu durum sadece yaklaşmakta olan şeyin gerçekliğini ortaya koymaya yarıyordu.

Tol'a vardıklarında beklendikleri hemen anlaşılmıştı; Taeris Konsey Üyesi Eilinar'ı görmek istediğini söyler söylemez hemen zincirlenmiş ve içeri götürülmüşlerdi. Caeden'in yanındaki üç adama bakılırsa, pek de hoş karşılandıkları söylenemezdi.

Sonunda küçük bir odaya, bir tür ofise girdiler.

"Burada bekleyin," dedi eskortlarından biri, ses tonu kabaydı. Kapı kapandı, kilidin tıkırtısı komutu noktaladı.

Caeden endişeyle Taeris'e baktı. "Neler oluyor?"

Taeris alnını ovuşturdu. "Tol geleceğimi önceden haber almış olmalı," dedi suratı asık bir şekilde. "Karaliene, belki, ya da..." Küfür etti.

"Ne?"

"Dras. Yılan." Taeris inledi. "Thrindar'a kızgındı ve nereye gittiğimizi biliyordu." Başını iki yana salladı. "Umarım yanıliyorumdur ama -"

Kilit tekrar tıkladı ve kapı açıldı.

İki erkek ve bir kadın olmak üzere üç Üstün Yetenekli odaya girdi, sonuncusu

Kapıyı arkalarından kapatarak içeri girdiler. Yetkili olduğu her halinden belli olan ilk kişi durdu ve soğuk ela gözleriyle Taeris'i inceledi.

"Taeris. Uzun zaman oldu," dedi sonunda, bir adım öne çıkıp elini uzatarak. Gülümseme yoktu ama bu hareket dostça olmasa da en azından bir miktar saygı içeriyordu.

"Nashrel. Seni görmek güzel," dedi Taeris adamın elini tutup sıkıca sıktı. "Beni gördüğüne şaşırmışa benzemiyorsun."

"Bir haber aldık. Yaklaşık bir hafta önce isimsiz bir not." Bakışları Caeden'e kaydı. "Hayatta olduğunuzu, yaralı olduğunuzu ve muhtemelen bir seri katille birlikte ortaya çıkacağınızı söylüyordu."

Taeris içini çekti. "Dras, o zaman."

Nashrel bunun üzerine bir kaşını kaldırdı.

"Lothlar mı?" "Ona Desriel'de rastladım. Uzun hikâye."

"Eminim." Nashrel durakladı, hâlâ Caeden'i izliyordu. "Bu doğru mu?"

"O uzun hikâyenin bir başka parçası."

"O zaman yakında duymamız gerekebilir." Nashrel döndü. "Elder Haemish ve Elder Ciahn'ı hatırlıyor musunuz? Bir Yönetici'nin haberi olur diye tüm Konsey'i toplama riskini almak istemedim ama bu ikisi... burada olmak için gönüllü oldular."

"Aslında ısrar etti." Haemish yaşlı bir adamdı, kırış kırıştı, saçlarına aklar düşmüştü, bu da pek çok insanı seçkin gösterirdi ama onda bu özellik onu daha da yaşlandırmıştı. Alaycı bir tavırla konuştu. "Daha fazla bölünmeye neden olmak için ölümden dönmediğinden emin olmanın iyi bir fikir olacağını düşündüm, Sarr. Beş yıl önce verdiğin zarar yeterliydi."

"Bu kadar yeter, Haemish." Ciahn belki de kırklı yaşlarının başındaydı, güçlü bir duruşu olan çekici bir kadındı. Taeris'e gülümsedi. "Hayatta olduğuna sevindim, Taeris. Hiçbirimiz bu cezayı hak ettiğini düşünmüyorduk." Sağına doğru baktı. "Hiçbirimiz."

Haemish nefesinin altında bir şeyler mırıldandı ama isteksizce başını salladı.

Nashrel Caeden'i tekrar incelemek için döndü. "Demek genç arkadaşın..."

"Caeden." Taeris İhtiyarları işaret etti. "Caeden - muhtemelen anladığın gibi, bunlar İhtiyarlar Nashrel, Haemish ve Ciahn. Onlara güvenebiliriz."

Caeden başıyla onayladı. "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi kibarca.

Nashrel ve Ciahn başlarıyla onayladılar ama Haemish ona gizleyemediği bir tiksintiyle baktı. "Demek katil sensin." Taeris'e döndü. "Sen

açıklamam gereken çok şey var."

"Haemish. Lütfen." Nashrel Taeris'e özür dileyen bir bakış attı ama sonra içini çekti. "Yine de haklı. Muhtemelen senin o uzun hikâyeni dinlememizin vakti geldi."

* * *

Taeris son birkaç ayda yaşanan olayları anlatmayı bitirdiğinde Caeden üç İhtiyar'ın bakışları altında kızardı.

Birkaç saniye sessiz çalıştıktan sonra Nashrel yerinden kıpırdandı. "Bize kolunu göster," dedi sessizce.

Caeden kolunu geriye sardı, kurt dövmesi ortaya çıktı ama onun dışında deri çıplaktı.

Haemish, "Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz," diye belirtti. "Sha'tethler artık bizim kontrolümüz altında olmasaydı bunu bilirdik."

"mi?" diye sordu Ciahn.

Haemish kaşlarını çatı. "Sanırım... belki de değil." Alnını ovuşturdu, sonra Taeris'e baktı. "Ama bana şunu söyle. Hâlâ tüm bunların arkasında Aarkein Devaed'in olduğunu düşünüyor musun?"

Taeris tereddüt etti. "Evet," diye kabul etti. "biliyorsun."

Haemish memnuniyetle, "Ve işte bu," dedi. "Sha'teth kendi adına düşünüyor. Sözde Devaed'in en sevdiği numaralardan biri olan Yankılar yaratabilen bir düşman. Deilannis'in sislerindeki kadim canavarlar. Ve tüm bunların merkezinde, bize sorunlarımızın çözümünü getiren, günü kurtaran Taeris Sarr. Eski kehanetleri yerine getirmek ve Alchesh Mel'tac'ın her zaman söylediği gibi gerçekten deli olmadığını kanıtlamak." Ciahn'a bir kaşını kaldırdı. "Tanıdık geldi mi?"

"O uzun zaman önceydi Haemish," dedi Ciahn sitemkâr bir ifadeyle.

Taeris konuşmayı dinlerken kızardı. "Senden inanmanı istemiyorum, Haemish. Sadece Caeden'in anılarını geri kazanmasına yardım et ve bu Gemi'nin ne yaptığını öğren. Ve eğer onun Üstün Yetenekli olduğuna inanmıyorsan, sadece onu test et - ne kadar güçlü olduğunu kendin görebilirsin. En kötü ihtimalle güçlü bir müttefik kazanmış olursun."

Haemish başını salladı. "En kötü ihtimalle, Sarr, İlkeler'e bağlı olmayan bir katile güçlerini nasıl tam olarak kullanacağını hatırlatmış olacağız." İç çekti.

"Kuzeyden gelen bu istila -bu 'Körler'- sadece insan. Yanlarında dar'gaithin, eletai ya da eski canavarlardan herhangi biri yok. Tehlikeli oldukları konusunda hemfikiriz... ama bu yüzden Konsey onlar hakkında çoktan bir karar verdi."

Taeris kaskatı kesildi. "?"

"Kral İlkeleri değiştirmedeği sürece, şehir kendi başının çaresine bakabilir. Eğer yardımımızı istemezlerse, bizim için en güvenli olanı yaparız, yani bu duvarların arkasında kalırız. Eğer istila şehri ele geçirmeyi başarırsa, o zaman müzakere ederiz." Haemish Taeris'in gözlerinin içine baktı.

Taeris uzun bir süre inanamayarak ona baktıktan sonra dehşet içinde Nashrel'e döndü. "Bu doğru mu?"

Bu noktaya kadar sessiz kalan Nashrel yorgun bir şekilde başını salladı. "Korkarım öyle," dedi sessizce. "Ben buna karşıydım ama son zamanlarda saraydan gelen bazı söylemler... bunlar tehlikeli konuşmalar Taeris. Kral, Üstün Yetenekliler söz konusu olduğunda her zaman tarafsız bir taraf gibi hissetmiştir, ancak son birkaç haftadır sesi daha çok bir Sadık gibi çıkıyor." Yere baktı. "Kendimiz hakkında düşünmeye başlamalıyız."

"Ama duvarlarınızın arkasına saklanamayacaksınız. Savaşta gibi değil," dedi Taeris, ses tonu artık acildi. "Bu insanlar pazarlık yapmayacak. Gahille'de ne gördüğümüzü size söyledim!"

"Gördüğünüzü iddia ettiğiniz şey." Haemish iç çekti. "Taeris, bunu beş yıl önce yaşadık ve neredeyse Tol'u parçalıyordu. Devaed *öldü*, eğer yaşıyorsa bile. İstilanın gerçekliğiyle yüzleşmeliyiz, bizi yok etmeye gelen kadim bir şeytanmış gibi davranmamalıyız."

Taeris inledi. "kafalılık ediyorsun, Haemish."

Haemish sertleşti ama Nashrel elini kaldırdı. "Bize bir kez yalan söyledin Taeris. Sorgulamaya hakkı var."

Taeris bir an için hiçbir şey söylemedi. "Peki ya Ilseth Tenvar? Onun bir hain, yüzlerce Üstün Yetenekli öğrencinin ölümünde parmağı olan bir komplocu olduğunu kendin söyledin ve ben de sana bunların hiçbirini bilmeden önce Gemi'yi Caeden'e gönderdiğini söyledim. Şüphesiz bu söylediklerimin en azından bir kısmını doğruluyor. Ve eminim sen de Tenvar'ın neye karıştığı hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyorsundur." Taeris Nashrel'e kararlı bir bakış attı. "Beni tanırısın Nashrel. Pek çok konuda farklı görüşlere sahip olabiliriz ama ben aptal değilim. Sırf sana yalan söylemek için hayatımı riske atıp buraya dönmedim."

Nashrel birkaç saniye Taeris'in bakışlarını tuttuktan sonra içini çekti. "Biliyorum," dedi.

isteksizce söyledi. Etrafındaki diğer iki Yaşlıya baktı. "Haklı olduğu noktalar var ve bu sadece bize bırakılacak bir seçim değil. Bunu diğerleriyle tartışmamız gerekiyor." Taeris'e geri döndü. "Kararımız ne olursa olsun, buradaki hiç kimse seni Yönetim'e teslim etmeyecek. Sana söz veriyorum."

Taeris rahatlamış görünüyordu. "Teşekkür ederim," dedi. "Lütfen, istediğiniz kadar zaman ayırın. Caeden ve ben bekleyebiliriz-"

"Burada bekleyebilirsiniz. Sana bu kadarını borçluyuz." Nashrel yavaşça başını salladı. "Ama bize anlattıkların ve işlediği suçlar hakkında bildiklerimiz dışında Caeden'ı tanımıyoruz. Onu bir hücre dışında herhangi bir yerde bekletmek benim için sorumsuzluk olur."

Caeden kalbinin sıkıştığını hissetti ve kasları gerildi. Onu kilit altına mı alacaklardı? Vücudundaki her sinir bir şeyler yapması için çılglık atıyordu; düşünceleri hemen en son hapsedildiği zamana geri döndü. Yumruklarını sıktı ve alnında hafif boncuk boncuk terler oluşmaya başladı.

Taeris endişeli bir ifadeyle Caeden'e baktı. "İddia edilen suçlar," diye düzeltti. "Öncelikle, siz bir karara varır varmaz onun benim gözetimime geri verileceğine dair söz vermenizi istiyorum. Ve bu süre zarfında ona zarar gelmeyeceğine dair."

Nashrel belli belirsiz bir şaşkınlıkla ona baktı. "Elbette," dedi içtenlikle.

Taeris Caeden'a baktı ve hafifçe başını salladı. "Ciddi. İyi olacaksın," diye mırıldandı.

Caeden dişlerini sıktı ama kendini rahatlamaya zorlayarak başını salladı Taeris tekrar Nashrel'e döndü. "Pekâlâ."

Nashrel tereddüt etti. "Bir şey daha var. Geminin gözetimini almamız gerekecek."

"Ne?" Taeris kaşlarını çattı. "Bunu tercih ederdim-" "Bu pazarlığa açık bir konu değil, Taeris."

Taeris ters ters baktı ama başını eğerek elini cebine attı ve bronz kutuyu çıkardı. Her zamanki gibi Caeden'in gözlerinde güneş gibi parlıyordu.

Taeris isteksizce Nashrel'e verdi. "En azından diğerini tutabilir miyim?" diye sordu.

Nashrel kutuyu incelerken durakladı. "Diğeri mi?"

"Desriel'de bulduğum diğer Kap." Taeris yaklaşık avuç içi büyüklüğünde, pürüzsüz siyah bir taşı havaya kaldırdı. "Henüz ne işe yaradığını tespit edemedim ama yeterince zararsız görünüyor. Yine de Caeden ile bir ilgisi yok."

Nashrel uzun bir süre taşu baktı ve Caeden Yaşlı'nın gözlerinde bir tanıma parıltısı gördüğünü düşündü.

"Ne oldu?" diye sordu Ciahn.

Nashrel birkaç saniye cevap vermedi.

"Ben... bilmiyorum," dedi yavaşça. "Ama buna tutunmalıyız."

Taeris kaşlarını çatarak ikinci Gemiye de Nashrel'e verdi. Ama bunu yaparken Caeden iki adam arasında bir onaylama titreşimi gördüğünü düşündü. Bir anlayış.

Sonra iş bitmişti ve Taeris Caeden'in omzunu tutuyordu. "Merak etme. Uzun süre kilitli kalmayacaksın," dedi güven verici bir ses tonuyla.

Nashrel dışarıda biriyle konuştuktan sonra Caeden kendisini götürölürken buldu. O ve refakatçisi, Ilin Tora'nın ana kayasından oyulmuş bazı basit hücrelere gelene kadar bir kat merdiven indiler. Kapıları çelik parmaklıklardan yapılmış küçük mağaralardan biraz daha fazlasıydı; Caeden içeri girdiğinde sadece yere düz bir şekilde uzanacak yer olduğunu fark etti ve dik durduğunda başı çatıdan sadece birkaç santim uzaktaydı. Kaderin onu daha uzun boylu yapmamış olmasına ve deneyimlerine rağmen kapalı alanlara karşı özel bir korkusu olmamasına şükretti.

Gardiyan kapıyı kilitledi ve koridorda biraz ilerleyerek masasının ve sandalyesinin bulunduğu daha açık bir bölüme geçti. Uzaklaşırken, "Komik bir iş yok ve gayet iyi anlaşacağız," diye seslendi.

Dışarıdaki koridorda parlayan Öz küreleri sıralanmıştı ama hücrelerin kendileri oldukça karanlıktı. Caeden kıpırdandı, karşı hücrede kimse olup olmadığını görmeye çalıştı. Parmaklıklara doğru ilerledi, ışık gözlerine vurdukça gözlerini kısarak baktı.

Birden karşı hücrede bir yüz belirdi ve Caeden diğer adamın kolunda parlayan bir Kelepçe görebildi. Yabancı gülümsedi, geniş bir zafer sırıtışıydı bu.

Caeden parmaklıkların arkasından bile adamın bileğindeki dövmeğe baktığını görebiliyordu. Kurdun kafasındaki parıltı daha zayıftı -Taeris ve Gemi şimdi çok daha uzakta olmalıydı. Elbette diğer mahkûm ışığı fark edemeyecekti ama dövmenin kendisi hâlâ

Görmek için yeterince açık.

"*Dreh Kaaren si*," dedi yabancı hızla. "*Sha tehl me'athris dar?*" Bu açıkça bir soruydu ama Caeden'in adamın ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Caeden başını iki yana salladı. "Özür dilerim," dedi. "Hangi dili konuştuğunuz hakkında hiçbir fikrim yok."

Adam birkaç dakika şok içinde ona baktıktan sonra kapının önünden kayboldu ve hücresinin karanlığına çekildi.

Gardiyan masasından seslendi. "Saçma sapan sözler, delikanlı," diye itiraf etti. "Boş ver onu. Bu adam alt zindanlar için programlandı, geçici olarak burada. Aklını kaçırdığını düşünüyoruz. Hapse girdiğinden beri söylediği ilk şeyin saçma sapan olması mantıklı."

Caeden kaşlarını çattı. Mahkûmun ne dediğini anlamamıştı ama ses çok düzenliydi, saçma olamayacak kadar yapısalı. Ve dil de... tanıdıktı. Sanki yeterince konsantre olursa, mahkumun sözlerinin anlamını çıkarabilirdi.

"Kim o?" diye seslendi.

Caeden gardiyanın yere tükürdüğünü duyabiliyordu. "Adı Ilseth Tenvar," dedi. "Son zamanlarda okullardaki o kötü işle bir ilgisi varmış. Tam olarak ne olduğundan emin değilim; bana pek bir şey söylemiyorlar. Ama burada olması gerekiyordu, bu konuda endişelenme. Arkadaş edinmek isteyeceğin bir adam değil."

Caeden başını salladı, ama gardiyanın onu göremediğini bildiği için daha çok kendi kendine. Koridorun karşısındaki hücreye baktı, karanlığın içini görmeye çalışıyordu. Davian ve Wirr'in bu adam hakkında konuştuklarını hatırladı. Ona Gemi'yi göndermeye çalışan adam.

Ve Tenvar onu tanıyordu, gardiyanın söylediklerine rağmen onu tanıdı.

Beklemek için köşeye yerleşti, dizlerini göğsüne çekti, bir yandan da karşıdaki hücreyi dikkatle izliyordu.

Aralarındaki iki kat kalın çelik parmaklığa rağmen kendini pek de güvende hissetmiyordu.

* * *

Saatler sonra nihayet birisi hücresinin kapısını açıp

onu ana tünele geri götürdü.

Taeris'in kendisini beklediğini görünce rahatlayarak gülümsedi. "Ne dediler?"

Taeris kaşlarını çatı. "Aynen Haemish'in dediği gibi. Kanıt yok. Körlerin insandan başka bir şey olduğuna dair hiçbir belirti yok. Size yardım etmek çok büyük bir risk." Başını tiksintiyle salladı. "Onların teorisine göre Körler bizden, Sonsuzluk Savaşı sırasında Sınır'ın ardında sıkışıp kalan Andarralıların soyundan gelen bir ırk. Konsey onların tehlikeli olduğunu kabul ediyor ama daha kötü bir şey olduklarını kabul etmiyor."

"Yani anılarımı geri getirmeyecekler mi?"

"Neredeyse istekliyidiler ve sonra..." Taeris içini çekti. "Konsey'le uzun bir geçmişim var Caeden ve bu bizim aleyhimize oldu. Bunun için üzgünüm. İçlerinden birkaçı riskin buna değeceğini savundu. Hatta bazıları bana inandı, ama çoğu şu anda sadece... kızgın. Kral tarafından ihanete uğramış hissediyorlar. Tartışma şuydu: Şehir onların yardımını istemiyor gibi görünürken, neden şehrin iyiliği için anılarınızı geri getirme riskini alabilirsiniz ki?"

"Ama onlar da tehlikede," diye itiraz etti Caeden.

"Onlar bu şekilde görmüyorlar. Tol Athian, Görünmeyen Savaş sırasında Vardin Shal ve Sadıkların atabileceği her şeye dayandı. Kör'ün de farklı olacağına inanmıyorlar."

Caeden bir an sessiz kaldı. "Peki şimdi ne olacak?"

"Saraya gidiyoruz. Bugün erken saatlerde Aelric ve Dezia ile konuştum ve prensesi yardım etmeye ikna etme şansları olduğunu düşünüyorlar. Arkamızda onun etkisi varken, Tol'da bazı fikirleri değiştirmemiz mümkün olabilir."

Caeden, Karaliene'in Thrindar'da ona küçümseyici bir şekilde baktığını hatırlayarak Taeris'e kaşlarını çatı. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu hiç söylemedim," dedi Taeris sert bir ifadeyle.

"Ama bu

şu anda elimizdeki tek seçenek."

Tol'dan dışarı doğru yürüdüler. Öğleden sonraydı ve sokaklar artık daha kalabalıktı. Taeris kendi düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyordu ama sonunda Caeden koluna dokundu.

Taeris döndü. "Ne oldu delikanlı?"

"Sana sormam gereken bir şey var," dedi Caeden tereddütle. "Zindanlarda birinin bir şey söylediğini duydum. Bu sefer tercüme edemedim ama... o

sha'tethlerin kullandığı dille aynı geldi. Bu mümkün mü?"

Taeris kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Belki," dedi yavaşça. "Ne dediklerini hatırlıyor musun?"

Caeden kelimeleri hatırlamak için elinden geleni yaparak yüzünü buruşturdu. "*Dreh Kaaren si, sha tehl me'athris dar.*"

Taeris'in kaşları kalktı. "Saygıdeğer lordum, nihayet zamanı geldi mi?" diye tercüme etti. Yüz ifadesi odaklandı. "Bunu kim söyledi Caeden? Ve kime söylediler? Bu dil... eski. Nadir." Durdu ve Caeden'i gözlerinin içine bakmaya zorladı.

Caeden başını salladı, birden midesi bulandı. Gerçeği söylerse bunun nasıl görüneceğini biliyordu. Taeris'in ona olan güvenine ne yapacağını.

"Bilmiyorum. Onları hücremden göremedim, sadece sözlerini duydum."

Taeris dudağını ısırды. "Ilseth Tenvar'ın o hücrelerde olduğunu biliyorum," dedi,

neredeyse kendi kendine. "Ama öyle görünüyor ki Athian'ın içinde birden fazla hain var." Tekrar yürümeye başladı, düşüncelere dalmıştı.

Caeden bir an onun ardından baktı, sonra ona yetişmek için koşmaya başladı, dikkatini acımasızca önündeki yola verdi.

Belki de Konsey ona güvenmemekte haklıydı.

Bölüm 41

Wirr saray kapılarına korkuyla baktı.

Barış zamanlarında, rütbesi ne olursa olsun herkesin kralın ya da yargıçlarından birinin huzuruna çıkıp şikâyetlerini dinlemesi için açık tutulurlardı. Elbette bugün kapalıydılar. Birkaç muhafız önlerinde hazır olda duruyordu ve Wirr ile diğerleri yaklaştığında belli belirsiz tehditkâr bir tavırla toplandılar.

"Devam edin," dedi biri, Wirr'in tanımadığı kırçıl görünümlü bir emektar. Ses tonu sertti. "Bugün sadece mahkeme üyeleri ya da randevusu olanlar girebilir."

Aelric bir kaşını kaldırdı. "Beni tanımadın mı Ethin?"

Adam bir an için Aelric'e baktı, sonra başladı. "Genç Shainwiere!" Grubu yeniden taradı, gözleri Dezia'nın üzerinde durdu. "Ve kız kardeşin. Elbette, elbette." Huysuz tavrı kaybolmuştu. "Özür dilerim. Prenses Karaliene sizin ve grubunuzun gece ya da gündüz, saat kaç olursa olsun, gelir gelmez kendisine getirilmenizi istedi."

Aelric tereddüt etti. "Ben... önce temizlenmeyi umuyordum." Yolculuğun yıpratıcılığını gösteren giysilerini işaret etti, tek tük kan lekelerinden bahsetmedi bile.

Ethin gülümsedi. "Kusura bakma Aelric, ama bu senin ya da prensesin hoşuna gitmeyecek bir seçimse, şansın yok demektir." Aelric'in sırtına tanıdık bir şekilde tokat attı. "Şarkı'da iyi iş çıkardığını duydum."

Aelric homurdandı. "Korkarım yeterince iyi değil."

Ethin başka bir muhafıza kapıyı açmasını işaret ettikten sonra onları içeri aldı. "İkincilik hala etkileyici bir başarı, delikanlı. Ve daha yaşayacak yılın var," dedi neşeyle. Karşıdan Dezia'ya baktı. "Dezia'ya güveniyorum."

Sen de iyi misin, Dezia?"

Dezia gülümsedi. "Evde olduğum için mutluyum Ethin."

Muhafız kapıyı arkalarından kapattı. "Umarım bu şekilde devam edebiliriz," dedi araziye doğru ilerlerken. "Körler'i duymuşsunuzdur herhalde?"

Aelric başını eğdi. "Geride bıraktıklarının bir kısmıyla yollarımız kesişti. Hiç hoş değildi."

Ethin başını salladı, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "General Jash'tar onların icabına baktıktan sonra rahatlayacağız. Kendisini hiç savaşıırken görmedim ama Vardin Shal'ın yönetiminde söylendiği kadar iyiye, eminim o ve diğer adamlarımız çok fazla sorun yaşamayacaklardır." Etrafına bir göz attı, sonra sesini alçalttı. "Yine de bir uyarıda bulunayım, son zamanlarda Evler buradaki durumdan pek memnun değil. General Parathe şu anda savunmadan sorumlu ve sanırım taktikler konusunda motivasyondan daha iyi olduğu yönündeki ünü ortaya çıkmaya başladı. Hâlâ burada olan birlikleri hizada tutmakta bazı sorunlar yaşıyor." Tereddüt etti. "Ve kral... diyelim ki Karaliene sizi gördüğüne memnun olacak. Şu sıralar birkaç arkadaşa ihtiyacı olabilir."

Wirr ilgiyle dinledi. Hane'lerin sorun çıkarması pek şaşırtıcı değildi ve kesinlikle yeni bir şey değildi... ama Ethin'in ses tonu daha fazla bir şeyler olduğuna işaret ediyordu. Ciddi bir şeyler.

Saray koridorlarında ilerlediler. Çok az şey değişmişti; her köşeyi döndüklerinde Wirr kendini başka bir çocukluk anısını yeniden yaşarken buldu. Karaliene ile bu koridorlarda oynamıştı. Bir kaide üzerinde duran büyük bir çiçek vazosunun yanından geçerken kısa bir süre gülümsedi. Bu en azından farklı olan bir şeydi; o çocukken, Karaliene ve onun ellerinde kazara ölmesinler diye bu tür süslemeler kaldırılmıştı.

Ama ne yazık ki o günler çoktan geride kalmıştı. Düşünceleri ileride olacıklara dönerken gülümsemesi soldu.

Ethin onlara prensesin odasına kadar rehberlik etti ve dışarıda durup Karaliene'in görevlisine onu kimin görmek istediğini söyledi. İçeride bir süre kaldıktan sonra kadın geri döndü.

"Prenses onları hemen görecektir," dedi Ethin'e.

Ethin başıyla onayladı. "O halde benim için görev yerime dönme vakti geldi," dedi kırışmış muhafız. Aelric'e başıyla selam verdi. "Seni tekrar görmek güzel, delikanlı."

Aelric gülümsedi. "Sen de Ethin."

Wirr, Aelric ve Dezia Karaliene'in odasına girdiler. Wirr odaların nispeten daha az süslü olduğunu görünce şaşırdı; prenses daha önceki yıllarında süs ve ziynete düşküncü. Karaliene'nin kendisi de görünüşe göre rahat bir şekilde bir sandalyeye yaslanmıştı ama makyajla kapatılmış olsa da gözlerinin altındaki koyu halkalar ona ihanet ediyordu. Wirr onu hiç bu kadar yorgun görmemişti.

Onları gördüğünde kısa bir tebessüm etti, her zamanki sakin ve soğukkanlı görünümünü geri gelmeden önce yüzünde bir rahatlama parıltısı belirdi.

"Bizi yalnız bırakabilirsin, Nelisi," dedi yaşlı kadına, sesi kibar ama sertti. Görevli reverans yaptı ve ayaklarını sürüyerek odadan çıktı.

Kapı kapanır kapanmaz Karaliene sandalyesinden sıçradı ve gülümsemesi geri geldi. "Güvendesin!" diye haykırarak önce Dezia'ya, sonra Aelric'e, sonra da Wirr'e sarıldı. "Çok uzun zaman oldu ve Kör geliyor..." Derin bir nefes aldı.

"Çok yakın bir şeydi, Majesteleri," dedi Aelric. Prensesin oturmasını bekledi, sonra da karşısındaki sandalyelerden birine oturdu. Gözlerini kısarak ona baktı. "Bitkin görünüyorsunuz." Birden kiminle konuştuğunu hatırlayınca kızarak durakladı. "Özür dilerim, Majesteleri. Bu demek değil ki..."

Karaliene herkesi şaşırtarak başını geriye attı ve güldü. Neşesini çabucak kontrol altına aldı ama dudaklarında hâlâ eğlence izleri vardı. "Haftalardır duyduğum ilk dürüst şey bu olabilir," dedi başını sallayarak. Aelric'e alaycı bir gülümseme verdi. "Formaliteleri bir kenara bırakabilirsin, Aelric. Burada kimse bizi duyamaz. Ve dürüst olmak gerekirse, sen de pek sağlıklı sayılmazsın." Aelric'in yırtık ve kan lekeli giysilerini işaret etti.

Aelric rahatlayarak gülümsedi, kızın alınmamasına sevinmişti. "Ethin'in beni tanımasına sevindim."

Karaliene, "Bu büyük bir şans," diye onayladı. Durakladı ve Wirr'e baktı. "Peki ya birlikte seyahat ettiğin diğerleri?"

Wirr, "Taeris ve Caeden, Caeden'in anılarını geri getirmeye istekli olup olmadıklarını görmek için Tol Athian'a gittiler," dedi. Yere baktı. "Davian... başaramadı."

Karaliene'in gülümsemesi kayboldu. "Çok üzgünüm, Tor."

Birkaç dakika sessizlik oldu ve sonra Karaliene başını kaldırıp Aelric'e baktı. "Şimdi bunun kim olduğunu biliyor musun?"

Aelric hafifçe utanmış görünerek başını salladı.

"Güzel. O zaman yolculuğunuzun detaylarını sır olarak saklamanın ne kadar önemli olduğunu size tekrar söylememe gerek yok?"

"Hayır, hiçbir şey söylemeyeceğiz," diye güvence verdi Aelric.

Karaliene başıyla onayladıktan sonra gülümseyerek Dezia'ya baktı. "Yolculukla ilgili her şeyi daha sonra dinleyeceğim, eminim... ama önce Torin'e yetişmeliyim."

Dezia başını eğdi, sonra kardeşini tutup odadan dışarı çıkardı.

Onlar gittikten sonra Karaliene, "Demek öyle," diye iç geçirdi. "Görünüşe göre sana bir özür borçluyum."

Wirr bir kaşını kaldırdı. "Nasıl yani?"

"Beni Sınır hakkında uyarmıştın. İşgalden haftalar önce." Karaliene yüzünü buruşturdu. "Dinlemeliydim."

"Şimdi bana inanıyor musun?"

"En azından bir kısmına inanıyorum ve en azından geri kalanını düşünmemek aptallık olur. Herhangi bir dar'gaithin belirtisi yok, ama Körler hakkında duyduğumuz şeyler..." Karaliene başını salladı.

"Peki ya babam?"

"Şu anda ne düşüneceğinden emin değil. Ona Sınır'ı araştırdığınız için Desriel'e gittiğinizi ve döndüğünüzde ona her şeyi açıklayacağınıza söz verdiğinizi söyledim. Bu en azından Kör'ün nereden gelmiş olabileceğini düşünmesini sağladı." Onun gözlerinin içine baktı. "Her şeyi bilmek isteyecektir, Tor."

"Biliyorum. Ama Taeris ve Caeden'den bahsetmeden ona hikâyenin çoğunu nasıl anlatacağımı buldum bile." Wirr tereddüt etti. "Sanırım ona anlatmadın...?"

Karaliene homurdandı. "Onun ölüme mahkûm ettiği bir adamla seyahat ettiğinizi mi? Tabii ki hayır."

"Güzel." Wirr nefes verdi. "Çünkü Taeris'e Tol'da başarılı olamazsa buraya gelmesini söyledim. Ona yardım edebileceğimizi söyledim... gerekirse Konsey'i Caeden'in önemi konusunda ikna edebileceğimizi söyledim." Karaliene itiraz etmeye kalkışınca elini kaldırdı. "Sadece başarısız olurlarsa, ki bu durumda başka seçenekleri kalmayacak. Bunu ciddi bir şekilde düşünmeden teklif etmedim, Kara. İkimiz de biliyoruz ki, Tol'adın hiç geçmeden baskı yapmanın yolları var." Adam yalvarırcasına ona baktı.

anlaması için. "Caeden tüm bunların anahtarı; onlara elimizden geldiğince yardım etmeliyiz. İkisi de Yönetim'in görüş alanından uzak durduğu sürece bir sorun çıkmayacaktır."

"Katil olmakla suçlanan ve hüküm giyen bir kişiye bilerek şehre serbest giriş hakkı vermem dışında!" Karaliene ona inanamayarak baktı. "Sarr'ın iddialarında bir şeyler olduğuna inandığımı söyledim, onun herhangi bir şekilde güvenilir olduğunu düşündüğümü değil. Bu konuda kendimi rahat hissetmiyorum, Tor."

Wirr yüzünü buruşturdu. Bunu yapmak zorunda kalmayacağını ummuştu; Davian'ın adını, onu tanımayan Karaliene'le bile lekeleme düşüncesinden nefret ediyordu. Ama Davian ölmüştü ve Taeris ile Caeden'in yardımı ihtiyacı vardı.

Derin bir nefes aldı. "Taeris üç yıl önce sahte bir itirafta bulundu. O adamları o öldürmedi." Hikayeyi sessizce dinleyen Karaliene'ye o gün yaşanan gerçek olayları hızlı ve kasvetli bir şekilde anlattı.

"Ona inanıyor musun?" diye sordu adam sözlerini bitirdiğinde.

"Evet. Her şey uyuyor - Yönetim'in neden İlk İlkeyi çiğnediğini düşündüğünden yara izlerini nasıl aldığına kadar her şey."

Karaliene içini çekti. "Bu çok şeyi açıklar," diye itiraf etti, sesi hâlâ isteksiz çıkıyordu. "Kendim için bir yargıya varmam zor ama eğer bunun doğru olduğuna gerçekten inanıyorsan, ben de inanacağım. Taeris ve Caeden'in ihtiyacı olursa, bazı bağlantılarıma ulaşip, Konsey'arkasında kimin olduğunu bilmeden onlara ne kadar baskı yapabileceğimize bakacağım." Kaşlarını çatarak ona baktı. "Ama bunu yapmadan önce, yeni arkadaşlarınızla konuşmayı bekliyorum. Yardımım şarta bağlı *olacak*. Ve umarım babalarımız bunu öğrenmez, yoksa kader ikimizi de kurtarır."

Wirr rahatlayarak nefes verdi. "Teşekkür ederim Kara. Sana borçluyum," dedi içtenlikle.

Sonra koltuğunda öne doğru eğildi. "Baban *nasıl*?" Karaliene

hasta görünüyordu. "Ne duydun?"

"Üstün Yeteneklilere karşı atıp tutuyormuş. Bedeli ne olursa olsun İlkeleri değiştirmeye istekli görünmüyor." Wirr kaşlarını çatı. "Bu onun yapacağı bir şey değil."

Karaliene iç çekti. "Değil," dedi, acısı sesinden belli oluyordu. "O... hasta, sanırım. Bunu açıklayamıyorum. Bir an iyi -neredeyse normal- oluyor, sonra birden öfkeleniyor. Her zaman yorgun ve her şey ve herkes hakkında paranoyak. *Özellikle* de Tol Athian'a karşı. İşgal haberi geldiğinde, bunun bir oyun olduğunu düşündü. Yetenekliler'in onu değiştirmek için yaptığı bir numara.

İlkeler." Kadın ürperdi. "İlk düşüncesi buydu." "Neden böyle düşünsün ki?"

"Bilmiyorum." Karaliene alnını ovuşturdu. "Şimdiye kadar yaptıklarına rağmen Körlerin şehir için gerçek bir tehdit olduğuna inanmayı reddediyor. Babanı neredeyse görmezden geliyor ve ben de onu görmek için korumalarını geçmekte giderek zorlanıyorum. Çoğu zaman Laiman Kardai'yi bile dinlemiyor ve bu ikisi neredeyse yirmi yıldır arkadaş." Tereddüt etti. "Terliyor, cildi grileşiyor, sık sık yemek yemiyor. İnsanlar bunun sadece stres olduğunu söylüyor ama... Ben endişeleniyorum."

Wirr bir ürperti hissetti. "Sence Körlerin bununla bir ilgisi var mı?"

Karaliene eliyle işaret etti. "Bilmiyorum; sorun da bu. Onunla bu konu hakkında konuşmaya çalıştım ama o sadece gülüp geçti." Yüzü buruştu. "Ve bu konuyu hiçbir Haneye açmaya cesaret edemiyorum."

Wirr, "Her şeyin üstüne de darbe istemiyorsanız, hayır," diye onayladı.

Karaliene yorgunca başını salladı. "İşte görüyorsunuz, uzun birkaç hafta oldu. Ama kader, geri dönmene sevindim. Seni çok özledim."

Wirr sırtıttı. "Seni de özledim Kara." Bir kaşını kaldırdı. "Peki şimdi ne olacak?"

Karaliene hayalet gibi gülümsedi. "Şimdi, Calandra'daki görkemli zaferlerinden dönen Torin Andras'ın dönüşünü kutlamak için bir ziyafet vereceğiz. Eminim buradaki generaller senin başarılarını duymak için can atacaklardır."

Wirr inledi. "Bu gerçekten gerekli mi? Ne de olsa bu tarafa doğru gelen bir ordu var."

Karaliene omuz silkti. "Haneler bunun daha az değil, daha çok sebep olduğunu düşüneceklerdir. Kısmen, çünkü herkes senin yeni en yakın arkadaşın olmak için bir şans istiyor, elbette. Kısmen de çoğu aptal olduğu ve olan bitenle yüzleşmek yerine görmezden gelmek için her fırsatı memnuniyetle karşılayacakları için."

Wirr güldü. "Böyle konuşman için zor birkaç hafta oldu."

Karaliene gözlerini devirdi. "Hiçbir fikrin yok. Onlar akbaba, Tor. Meclis'e babamın yönetmeye uygun olmadığını söylersem beni kraliçe yapmaları için ne kadar çok teklif aldığımı inanamazsın. Elbette bu iş bittiğinde bir bedeli olacak." Başını tiksintiyle salladı. "Ne olursa olsun. Hepsi bir ziyafet isteyecektir. Ve eğer çok az tantanayla dönerseniz şüpheli görünecektir."

"Harika," dedi Wirr sert bir sesle.

Karaliene bir kaşını kaldırdı. "Buna tekrar alışmak zorunda kalacaksın, biliyorsun."

"Biliyorum." Wirr dudağını ısırды. "Lafı açılmışken... gidip ailemi görsem iyi olacak. Senden başka kimse döndüğümü bilmiyor."

Karaliene gülümsedi, ifadesi yumuşadı. "Elbette. Onları görmek için sabırsızlanıyor olmalısınız. Onların da seni gördüklerine çok sevineceklerini *biliyorum*. Baban çok endişelendi, Torin."

Wirr yüzünü buruşturdu. Desriel'e gittiği için başının ne kadar belaya gireceğini merak ediyordu. En azından bu özel bir azarlama olacaktı, diye kendini teselli etti ve sadece -umarım mutlu bir buluşmadan sonra. "Yolu göster," dedi.

Karaliene tereddüt etti. "Önce sana dinlenebileceğin bir yer ayarlamama izin ver. Ve yıkan." diye ekledi, yüzündeki yorgun ifadeye ve yırtık pırtık kıyafetlerine bakarak. "Annen seni bu halde görse muhtemelen bayılırdı. Bir saat kadar daha beklemek onları öldürmez."

Wirr homurdandı. "İyi bir noktaya değindin."

Karaliene'in peşinden gitti, zihinsel olarak kendini olacaklara, uzun zamandır korktuğu ilgi kasırgasına ve sahte gülümsemelere hazırlıyordu.

Artık geri dönüş yoktu.

* * *

Wirr gergin bir şekilde bekledi.

Son iki saatini saray terzisi, prensin giydiklerini gördüğünde neredeyse kalp krizi geçirecek olan yaşlı bir adam tarafından azarlanarak geçirmişti. Wirr önce bazı hizmetkârlar tarafından yıkandı -ki bu başlı başına rahatsız edici bir deneyimdi- ve saçları şehrin en son stiline kesildi. Thrindar'dan beri oldukça dağınık bir şekilde uzayan sakalı da keçi sakalı şeklinde kesilmişti.

Sonra Calandra'dan gelen son haberlerle ilgili olarak kendisine bir yığın bilgi verilmişti ki bunların çoğunu, birisi kendisine sorsa hatırlayacağından şüpheliydi. Yine de idare etmek için yeterliydi. Sorular çok derinleşirse her zaman yorgunluğunu öne sürebilirdi.

Şimdi ailesini bekliyordu - babası, annesi ve genç kızı

gelip onu karşılayacaktı. Heyecanlı mı yoksa endişeli mi hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Son üç yıl içinde değişmişler miydi? Onu hâlâ eskisi gibi mi görüyorlardı, yoksa aradan geçen zaman onun hakkındaki düşüncelerini değiştirmiş miydi?

Kollarıyla tekrar oynadı, manşetlerdeki dantellere kaşlarını çattı. Onca yıldan sonra takım elbisenin tamamı teninde tuhaf ve rahatsız bir his uyandırıyor. Artık ne giyeceğini seçemeyen bir çocuk gibi hissetmesine neden oluyordu.

Kapının açılma sesi irkilmesine neden oldu. Döndüğünde kapı aralığında babasının tanıdık mavi pelerinli çerçevesini gördü, annesi ve Deldri de arkasından bakıyordu. Hepsi de bir an sessiz kaldı, sanki her biri diğerinin gerçekten orada olduğunu görünce şaşırmış gibiydi.

Sonra bir hareket bulanıklığı oldu ve babası tarafından şiddetle kucaklandı, kaburgalarına yapılan baskı nefes almasını zorlaştırırken bir kahkaha attı. Elocien her zaman çok çekingendi; bu beklenmedik bir duygu gösterisiydi ama hoş karşılanmamış değildi. Çok geçmeden Geladra ve Deldri'nin de kucaklaşmaya katılmasıyla onlara iki beden daha katıldı; annesi onu kollarına alırken birkaç hıçkırık çıkardı.

Birdenbire gülümsemekten kendini alamadı. Buraya dönmekten ne kadar korkmuş olsa da ailesini, hatta hiçbir zaman tam olarak anlaşılamadığı babasını bile özlemişti.

"Sizi görmek güzel," dedi sırtarak, nihayet ayrıldıklarında.

Geladra gözlerini silerek ona şefkatli bir gülümseme verdi. "Seni özledik." Geri adım atarak onu inceledi. "Calandra sana çok iyi davranmış Torin. Güçlü ve sağlıklı görünüyorsun."

Wirr başını salladı, hâlâ gülümsüyordu ama bu yorum içinde bir suçluluk duygusu uyandırdı. Annesine ve Deldri'ye nerede olduğu söylenmemişti - şimdi bile bilmiyorlardı.

"Son birkaç yıl buna fazlasıyla değdi," dedi dürüstçe. "Mektuplarımı aldın mı?"

"Yaptık," dedi Deldri, sesi sitemkârdı. "Yine de bazı savaşlarınızı onlarla anlatabilirdiniz." Ne babası ne de annesi çok farklı görünmese de -belki göz çevresi biraz daha yorgun, annesinin saçları biraz daha kırışmış- Deldri'deki değişim dramatikti. Dokuz yaşındaki tombul kız gitmiş, yerine ince, kendine güvenen, boynunu eğmeden gözlerinin içine bakabilecek kadar uzun bir kız gelmişti.

Wirr gülümsedi. "Anlatacak pek bir şey yoktu aslında. Bazen barbarlar kalemize saldırırdı ama hiçbir zaman gerçek bir tehdit oluşturacak kadar organize olmazlardı."

Deldri başını salladı. "Aelric Shainwiere ile geri döndüğünü duydum," dedi aniden.

Wirr şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Ben... evet, dönüş yolunda tanıştık." " biri?" Deldri öne doğru eğildi, yüzünde hevesli bir ifade vardı.

Geladra içini çekti. "Kardeşini dedikodu için başka zaman taciz edebilirsin," dedi sert bir tonda, gözlerini devirerek. "Konuşmamız gereken çok şey var." Oturdu ve herkes onu takip etti.

Bir saat kadar konuştular, kısa süre sonra Wirr'in sadece akraba olmanın getirdiğini bildiği rahat konuşma tarzına geçtiler. Calandra hakkında konuşmayı minimumda tuttu, bunun yerine diğerlerinin hayatlarında neler olup bittiğine odaklandı. Konuşmanın çoğunu annesi ve kız kardeşi yapıyordu; özellikle Deldri, Wirr'i hayrete düşürecek kadar uzun bir süre gevezelik etti. O gittiğinde, kız o kadar sessizleşmişti ki, Wirr çoğu zaman onun orada olduğunu bile unuturdu.

Sonunda Geladra Elocien'e baktı, o da hafifçe başını sallayarak karşılık verdi. Deldri'nin kolunu çekiştirerek, "Gitmeliyiz," dedi. "Baban ve Torin'in konuşacakları başka şeyler var."

Deldri dudak büktü ama razı oldu, ayağa kalktı ve ayrılmadan önce Wirr'e ani, şefkatli bir sarılma verdi. Wirr onların gidişini izlerken sırtıttı.

"Deldri büyüyor," dedi.

Dük dalgınca başını salladı. "Çok hızlı," diye iç geçirdi. "Şimdiden oğullarının uygun bir eş olup olmadığını soran ev sahipleri oldu."

"Şimdiden mi?" Wirr başını salladı. "Onlar gerçekten de akbaba."

Elocien bir süre ona baktıktan sonra kıkırdadı. "Görüyorum ki uzakta geçirdiğin zaman onlardan hoşlanmaman için hiçbir şey yapmamış," dedi eğlenerek. Gülümsemesi soldu, ifadesi ciddileşti. "Güvende olduğun için çok rahatladım, Torin. Okulla ilgili haberler geldiğinde..."

Wirr yüzünü buruşturdu. "Sanırım yapmam gereken bazı açıklamalar var."

Sonraki bir saati son birkaç ayını babasına anlatarak geçirdi. Davian'ın gerçek rolü de dâhil olmak üzere hikâyenin çoğunu Elocien'e anlattı; ne kadar acı verse de, arkadaşının yeteneğini artık bir sır olarak saklamanın pek bir anlamı yoktu. Sonunda sadece Taeris'in gerçek adını ve Taeris ile Caeden'in onlara eşlik ettiği gerçeğini atladi.

Elocien hikâye boyunca şaşırtıcı derecede anlayışlıydı, öyle ki Wirr bir an için ona Taeris ve Caeden hakkındaki gerçeği de anlatmayı düşündü... ama aklına gelir gelmez bu fikirden vazgeçti. Bu ikisinin Tol'u, Yönetim'in müdahalesi olmadan Caeden'in anılarını geri getirmeye ikna etmek için her fırsata ihtiyaçları vardı. Ve babasının Taeris hakkındaki düşüncelerini çok net hatırlıyordu. Üç yıl önce ona "canavar" demişti. "Üstün Yetenekliler'in en kötüsü."

Hayır. Hiçbir şey söyleyemezdi. Risk çok büyüktü. Wirr sözlerini bitirdiğinde, Elocien uzun bir nefes verdi.

"Çok şey atlattın," dedi şaşkınlıkla başını sallayarak. "Desriel'e gittiğin için sana kızmak istiyorum ama... görünen o ki kaçmak hayatını kurtarmış. Bunun için sana gerçekten minnettarım." Arkasına yaslandı. "Sana da söylemeliyim ki, arkadaşının gitmesi için onu kandıran İhtiyar'ı bulduk. Tol Athian onu güvenli bir şekilde zindana kapatmış ama hiçbir şey söylemeyi reddediyor."

Wirr kaşlarının kalktığını hissetti; tüm bu olanlardan sonra her şeyin nasıl başladığını neredeyse unutmuştu. "Bu iyi haber," dedi başını sallayarak. Bir ara Ilseth Tenvar'ı ziyaret etmeye karar verdi.

Elocien öne doğru eğildi. "Mektuplarınız yeterince mutlu olduğunuzu gösteriyor gibiydi ama anlatın bana. Son birkaç yılı nasıl buldunuz?"

Wirr bir an düşündü. "Hayatımın en mutlu günleriydi," dedi içtenlikle. Yine de bu duygu hüznün ve pişmanlıkla doluydu. Okuldaki hayatıyla ilgili düşünceleri artık hep olacaktı.

Elocien gülümsedi. "Buna sevindim. Seni oraya göndermenin doğru bir seçim olup olmadığını hep merak etmişimdir." Dudağını ısırdı. "Burada olanları düşününce, uzun zamandır yaptığım en iyi seçim olduğundan şüpheleniyorum."

"Amcamdan mı bahsediyorsun?"

Elocien başını salladı. "O... hasta, Torin. Sanırım o-"

Kapının çalınması onun sözünü kesti; birkaç saniye sonra kapı açıldı ve genç bir kadın görüldü. Bir Gölge, diye fark etti Wirr dalgınca, pek dikkat etmemişti.

Kızın gözleri babasının üzerindeydi. "Dük Andras," diye başladı resmi bir tonda, "bazı haberlerim var sanırım..."

Sesi kesildi.

Wirr kızın ağzı açık bir şekilde kendisine baktığını fark edince irkildi. Kızardı, rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüdü... ve sonra kaşlarını çattı. Bir şey vardı

tanıdık geliyordu. Başını kaldırıp onun siyah çizgili yüz hatlarını ilk kez doğru düzgün inceledi.

"Asha?" diye fısıldadı şaşkınlıkla.

Birdenbire şiddetli bir kucaklamayla sarıldı.

"Wirr!" Asha ona öyle sıkı sarılmıştı ki nefes almakta zorlanıyordu. "Gerçekten sen misin?"

Wirr güldü ama bu çoğunlukla şaşkın bir sestti. "Gerçekten benim, Ash." Nerede olduğunu hatırlayınca sersemlemiş bir şekilde kendini kurtardı ve eğlenerek ona bakan babasına baktı.

"Asha Caladel'den," diye açıkladı Elocien'e. "Yine de ona güvenilebilir, buna yemin edebilirim. Son birkaç yıldır nerede olduğumu biliyor olması sorun değil." Tekrar Asha'ya döndü. "Asha, bu sana şok gibi gelecek ama sana bir şey söylemem gerekiyor."

Elocien ve Asha birbirlerine eğlenen bakışlar atarken bir an sessizlik oldu.

"Biliyorum, Wirr. Yoksa şimdi Torin mi oldu?" dedi Asha, yeşil gözleri parlayarak. Wirr birkaç saniye boyunca sessizce ona baktı.

"Nasıl?" diye sordu.

"Baban söyledi."

Wirr başıyla onaylayan Elocien'e baktı; Wirr alnını ovuşturarak bu bilgiyi kavramaya çalıştı. "Ama... neden?"

Dük basitçe, "Çünkü ona güveniyorum," dedi.

Wirr inanamayarak başını salladı. "Ben... ama sen..." Sustu, şaşkına dönmüştü.

Asha güldü. "Hatırladığım kadar güzel."

Wirr gülümseyerek karşılık verdi, kalbi Caladel'deki saldırıyı ilk duyduğundan beri olduğundan daha hafifti. "Bu nasıl mümkün olabilir? Nasıl kaçtın ve nasıl buradasın?" Sırtışı biraz değişti. "Ve kader, Asha... sen neden bir Gölgesin?"

"Yavaşla, Wirr. Aynı anda çok fazla soru soruyorsun. Bu uzun bir hikâye." Durakladı. "Yine de bilmen gereken bir şey var... Ben artık Tol Athian'ın Temsilcilerinden biriyim."

Wirr şaka yaptığından emin bir şekilde ona baktı. Kız tamamen ciddi bir ifadeyle ona , Wirr sadece başını salladı.

"Rüya görüyor olmalıyım," diye mırıldandı ama gülümsemesi yüzünden gitmedi.

Asha aniden dudağını ısırđı. "Wirr. Davian seninle mi?"

Wirr'in gülümsemesi soldu ve gözlerini kaçırđı. "Ah. Çok üzgünüm Ash." Sesi çatallaştı. "O... onu kaybettik."

Asha birkaç saniye Wirr'i izledikten sonra başını salladı. "Onun öldüğünü gördün mü?" Ses tonu sakindi.

Wirr durakladı, onun cevabı karşısında biraz şaşırmıştı. "Hayır, ama... o gitti, Ash.

Onun da hayatta kalmış olabileceğine inanmak istiyorum ama-"

"O ölmedi, Wirr." Asha'nın sesinde kesinlik vardı. Uzun bir süre ona baktı, sonra gözlerini kaçırđı. "Ölmediğini biliyorum."

Elocien öksürdü. "İkinizin yetişmesi gereken çok şey var," diye gözlemledi. Wirr'i omzundan kavradı. "Şu anda ilgilenmem gereken başka meseleler var ama bir süre kalıp konuşabilirsiniz. İnsanlar döndüğünüzü öğrendikten sonra, hareketleriniz oldukça yakından izlenecektir. Bir süre böyle bir fırsat eline geçmeyebilir."

Wirr başını salladı, ayağa kalktı ve babasını kucakladı. "Seni görmek güzel."

Elocien oğluna gülümsedi. "Ben de seni."

"Elocien," diye seslendi Asha o ayrılmadan önce. "Ona söyleyebilir miyim..." Elocien ona hafifçe başını salladı. "Sorun değil." Oradan ayrıldı.

Babası gittikten sonra Wirr yüzünde geniş bir gülümsemeyle Asha'ya döndü. Uzun zamandır ilk kez kalbi hafiflemişti.

"Şimdi," dedi, hâlâ sırtarak. "Bana her şeyi anlat."

Bölüm 42

Caeden rahatsızlığını gizleyemeyerek ayaklarını sürüyerek yürüdü.

Geniş ve iyi aydınlatılmış odaya tekrar baktı, lüks mobilyalar da saraya girerken gördüğü diğer süslemeler kadar göz korkutucuydu. Aelric köşedeki iyi minderli koltuğa uzanmış, rahatlamış görünüyordu. Taeris de oturuyordu ama Aelric'in aksine gözle görülür bir şekilde gergindi, öne doğru eğilmiş, omuzları kamburlaşmış bir halde kalın halıya dalgın dalgın bakıyordu.

Caeden onun endişesini anlıyordu. Aelric kapıda onlara kefil olduktan sonra saraya girişleri şaşırtıcı derecede sorunsuz olmuştu ama bu işin kolay kısmıydı. Şimdi Karaliene'in - Thrindar'da onlara güvenmediği o kadar belli olan Karaliene'in - onlara inanmasına ihtiyaçları vardı. Onları Yönetim'e teslim etmek yerine onlara *yardım* etmeliydi. Aelric ve Dezia'nın prensesle olan ilişkilerine rağmen Caeden hâlâ silahlı muhafızların her an kapıdan girip onları tutuklamasını bekliyordu. Taeris'in bakışlarından Caeden yaşlı adamın da aynı şeyi düşündüğünden şüpheleniyordu.

Kapı kolunun dönerken çıkardığı tıkırtı onu irkiltti ve Taeris ile Aelric ayağa kalkarken o da doğruldu. Karaliene tek başına odaya girerken diğer iki adam başlarıyla selam verdi; Caeden bir anlık rahatlamadan sonra hızla, beceriksizce onları taklit etti.

Prenses onu ve Taeris'i incelerken birkaç saniye sessizlik oldu ve Caeden onun onaylamayan bakışları altında kızardı. Yine de, tıpkı Thrindar'a baktığı gibi, o da biraz bakmaktan kendini alamadı. Mesele sadece Karaliene'in çekici olması değildi - gerçi şüphesiz öyleydi ve Caeden bu gerçeği görmezden gelmiyordu. Ama bir varlığı vardı. İnsanlara hükmetmenin bir yolu.

Caeden'in sadece içinde bulunarak bile odadaki herkesin dikkatini çekmesi biraz büyüleyici olmaktan öte bir şeydi.

Bakışları çok belirgin hale gelmeden önce gözlerini tekrar indirdi ve Karaliene neyse ki fark etmemiş gibi görünüyordu. Oturdu ve diğerlerine de aynısını yapmalarını işaret etti.

"Uzun süre kalamayacağım ama başlamadan önce bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum," dedi prenses onlar yerlerine otururken. "Buradayım çünkü güvendiğim insanlar Körlerle savaşmaya yardım edebileceğinize inanıyor. Bu benim size güvendiğim anlamına gelmiyor." Manikürlü tırnağıyla dişlerine vurarak onları dikkatle izledi. "Anladığım kadarıyla Tol Athian Konseyi size yardım etmeyi reddediyor ve siz de fikirlerinin değişip değişmeyeceğini görmek için nüfuzumu kullanmamı istiyorsunuz. Bu doğru mu?"

Taeris gözlerini kırptırdı ve Karaliene'nin açık sözlülüğü karşısında biraz şaşırmış göründü. "Öyle, Majesteleri."

Karaliene tereddüt etti, devam etmeden önce bir an Aelric'e baktı. "Bunu yapmaya hazırım," dedi, ses tonu isteksizlikle doluydu. "Benim adım doğrudan bu işe karışmayacak ama bazı Haneler bir süredir benim gözüme girmeye çalışıyor. Athian'la gevşek bir ittifakı olan ve kim olduğunuz hakkında çok fazla soru sormadan Konsey'e size yardım etmesi için baskı yapmaya istekli olabilecek en az bir tanesini düşünebilirim."

Taeris hemen, "Elbette ," dedi. "Size nasıl olduğunu söyleyemem _."

Karaliene bir elini kaldırarak onu engelledi. "Henüz bitirmedim. Bazı şartlar var." Taeris'in gözlerinin içine baktı. "Neyse ki senin... geçmişin bana açıklandı. Bu ve daha kimse Körlük'ü duymadan önce bizi Sınır hakkında uyarmış olman senin lehine. Gerçekten yardım etmek için burada olduğunuza ikna oldum."

Taeris'in gözlerinde bir anlık şaşkınlık ifadesi belirdi ama sessizce onaylarcasına başını salladı.

Karaliene'in bakışları sertleşerek Caeden'e kaydı ve Caeden bakışların altında biraz büzüldü. "Öte yandan arkadaşınız bir gizem olarak kalıyor. Nerede işlendiğine bakılmaksızın korkunç bir suçla itham edildi ve kendi ağzından bile failin o olmadığını gösteren hiçbir kanıt yok. Kimin kefil olduğuna bakmaksızın, böyle bir adamın şehrimize izin vererek büyük bir risk alıyorum. Bu nedenle

ondan daha fazlasına ihtiyacım var." Sesi soğuktu ve sanki Caeden'le konuşmak bile ona tatsız geliyormuş gibi sözlerini hâlâ Taeris'e yöneltiyordu.

Caeden yutkunarak yere baktı. Bu sert bir muameleydi ama yine de haklı olabileceğini biliyordu. "Benden ne isterseniz yapmaya hazırım, Majesteleri," dedi ses tonunu yumuşak tutarak. Prensesi kendilerine yardım etmeye ikna edemezlerse, Tol ile herhangi bir ilerleme kaydetme şansları zayıftı.

Karaliene başını salladı, sonra masasına doğru yürüdü ve çekmecelerden birinden bir şey aldı. Caeden onun elindeki siyah meşaleyi tanıyınca soluk soluğa kaldı.

"Kelepçe takmamı istiyorsun," dedi sessizce.

"Evet ve seni bağlayacak kişi de ben olacağım," diye cevap verdi Karaliene, onun gözlerinin içine bakarak. "Diğer insanlar sana kefil oldular, Körler'i yenmenin anahtarı olabileceğine inanıyorlar ve haklı da olabilirler. Ama sonuçta sana burada sığınak sağlayan benim. Ilin Illan'da olduğun sürece benim sorumluluğumdasın." Ona bir kaşını kaldırdı. "İşte benim şartlarım bunlar. Kelepçeyi takacaksın ve benim açık iznim olmadan hiçbir koşulda saray arazisinden ayrılmayacaksın. Anlaştık mı?"

Caeden tereddüt etti. Bu konuda çok az seçeneği olduğunu biliyordu, prensesin yardımına sahip oldukları için çok şanslı olduklarını da biliyordu. Ama tekrar bir Kelepçe takma düşüncesi onu ürpertti.

Ve... bu, prensesin gittiğinden haberi olmadan Havran Das'la konuşmak için hiçbir yolu olmadığı anlamına geliyordu.

Sonunda derin bir nefes aldı ve sol ön kolunu açarak Karaliene'e doğru uzattı.

"Anlaştık."

Prenses bir süre daha onu inceledi ve bakışlarını ona kilitlediğinde nefesi kesildi. İfadesi bir saniye sonra biraz daha onaylamaz bir hal aldı ve Caeden tekrar baktığını fark edince kızardı; beceriksizce gözlerini kaçırdı, ancak Aelric'in ona yan gözle baktığını görünce daha da kızardı. Sonunda gözlerini yere sabitledi ve Karaliene soğuk metali koluna dokundurunca irkildi.

Siyah metal sıvıya dönüştü, sürünerek derisine yapıştı. Dünya bir anda daha donuk, daha gri bir hal aldı, sanki renklerin bir kısmı akıp gitmişti. Caeden içini çekti, sonra da

Tekrar kol.

Karaliene durakladı, sonra memnun bir şekilde başını salladı. "Bağlantıyı hissedebiliyorum."

Sonra Caeden ile işi bitmiş olan Taeris'e döndü. "İstersen sen de burada kalabilirsin - etrafta yeterince az Yönetici var, bu yüzden burası senin için en güvenli yer. İkiniz de hizmetkâr olarak geçebilirsiniz; birilerine kalacak yer ve uygun kıyafetler ayarlayacağım. Çok fazla dikkat çekmeden gelip gitmek istiyorsanız hizmetlilerin girişini kullanın. Sadece sarayın ana bölümlerinde çok fazla dolaşmayın ve gezintilerinizi daha az insanın olduğu akşam yapmaya çalışın. Eğer bir Yönetici sizi tanırsa, size yardımcı olmak için yapabileceğim başka bir şey olmayacaktır."

"Anlaşıldı. Teşekkür , Majesteleri," dedi Taeris.

Karaliene başını eğdi ve sonra hâlâ Caeden'a kaşlarını çatmış olan Aelric'e baktı. "Aelric. Lütfen bu ikisine doğru kanadını gösterir misin ve Bacira'ya orada bir oda hazırlamasını söyler misin - belki de 'Zia ve benim bazen çalışmak için kullandığımız bahçelerin yakınındaki odaları kullanabilirsin? Diğer hizmetkârlara şüphe uyandırmayacak kadar yakın ama kimsenin kullanıldığını fark etmeyeceği kadar da izole bir yer."

Aelric sonunda bakışlarını Caeden'den ayırarak prensesin önünde eğildi. "Elbette, Majesteleri."

Prensес bir an için onları düşündü; gözleri tekrar Caeden'inkilerle buluştu ve yine midesi bulandı. Bu kez hemen yana baktı, içten içe kendine lanet okudu. Bu tür tepkiler burada sadece başını belaya sokabilirdi.

Caeden'in düşüncelerinden habersiz olan Karaliene hepsine başını sallayarak gideceğini işaret etti. Üç adam saygıyla ayağa kalktı.

Taeris'e, "Ben bir şeyler ayarlayacağım," dedi. Kapıdan dışarı süzüldü.

Bir an sessizlik oldu ve sonra Aelric koridoru işaret etti. "Harekete geçmeliyiz. Hizmetkârların kanadına ne kadar çabuk ulaşırsak, fark edilme ihtimaliniz o kadar azalır," dedi, Caeden'a baktığında gözleri biraz sertleşti.

Caeden yine kızardı ama başını salladı, işlerin bu kadar yolunda gitmesine sessizce şükretti. O ve Taeris rahatlamış bakışlar attılar ve sonra Aelric'in peşinden gittiler.

Caeden yeni yatağında uzanmış, gözlerini tavana dikmişti.

Saatlerdir uyumaya çalışıyor, hem sıcak akşamlar hem de dinlenme arayışındaki kendi hayal kırıklıklarıyla mücadele ediyordu. Açık pencereden içeri giren bir esinti, sıcaktan bir anlığına kurtulmasını sağladı ve aşağıdaki şehrin uzaktan gelen mırıltılarına eşlik etti. Onun hesabına göre saat gece yarısını çoktan geçmişti ama anlaşıldığı kadarıyla Ilin Illan da uyumaktan çok uzaktı.

Saraydaki ilk gecesi olmasına rağmen, bu yeni durum onu şimdiden rahatsız etmeye başlamıştı. Karaliene'in politik entrikalarının Tol'da bir sonuç vermesi zaman alacaktı ve Caeden bunu kabul ediyordu. Ama bu boş boş oturması gerektiği anlamına gelmiyordu. Bir şeyler yapabileceğinden emindi -Taeris'in ya da prensesin sonunda Konsey'i kendisine yardım etmeye ikna edebileceğini umarak boş boş oturmaktan başka herhangi bir şey.

Pencereden dışarı baktı ve Alaris'in bahsettiği tüccar Havran Das'la en iyi nasıl irtibata geçebileceğini düşündü. Daha önce biraz temiz hava almak için odasından dışarı çıkmış ve muhafızların rutin devriyelerini dikkatle not etmiş, hatta geceleri gözetimsiz olacağını düşündüğü küçük bir ikmal kapısı bile görmüştü. Odasından çıkıp kütüphaneye yaptığı diğer kısa gezintide, Ilin Illan'ın bakmaya vakit bulamadığı kadar detaylı haritalarını bulmuştu.

Havran Das'ın dükkânının yerini bulmak kolaydı; açıkça işaretlenmişti, büyüktü ve yukarı şehirde, saraya oldukça yakındı. O halde nüfuzlu ve başarılı bir adamdı. Caeden bunun kendisini daha iyi mi yoksa daha gergin mi hissettirdiğini bilmiyordu... ama şu an için bunun pek önemi yoktu. Eğer Kelepçe'sinden kurtulmanın bir yolunu bulamazsa, topladığı tüm bilgiler bir işe yaramayacaktı.

İçini çekti ve Karaliene'in her an yerini tespit edebileceğini hatırlatan, kolunun etrafındaki siyah metale kızgınlıkla baktı. Etrafındaki tüm süslere rağmen, bir kez daha sadece bir mahkûmdu.

Kelepçeyi çıkarmanın bir yolu olup olmadığını merak ederek hafifçe vurdu. Hafif bir metalik çınlama dışında hiçbir şey olmadı. Gözlerini kapadı, konsantre oldu, düşmesi için irade göstermeye çalıştı. Gitmesini istiyordu, gitmesi , böylece gerçekte kim olduğunu öğrenebilecekti.

Hâlâ bir şey yok. Kaşlarını çattı, gözlerini tekrar açtı ve suratsızca baktı

tavana baktı. Buraya gelirken sanki daha büyük bir amacı varmış gibi hissetmişti; dövmesinin parlayan ışığı ve Taeris'in yolculuklarına kattığı aciliyet hissi bunu pek azaltmamıştı. Ama burada odasında tek başınaydı, zaman çoktan geçmeye başlamıştı ve Gemi artık Tol Athian'da güvende olduğu için dövmesi sadece donuk, titrek bir parıltı yayıyordu. Tüm bunlar bir araya gelince kendini akıntıya kapılmış gibi hissediyordu, sanki cevap bulma fırsatı elinden kayıp gidiyordu.

Harekete geçme ihtiyacı midesine yerleşti, neredeyse acı veriyordu. Yorgundu; uyumaya çalışmalıydı. Sabah olduğunda her şey daha az üzücü görünecekti.

Ama o zaman kendini daha iyi hissetse bile, kim olduğunu anlamaya daha fazla yaklaşamayacağını biliyordu. Tüm bunların içindeki amacının ne olduğunu. Göğsünde yoğun ve sert bir hayal kırıklığı oluşurken dişlerini sıkı.

Kelepçe geri çekildi ve kolundan yorganın üzerine sessizce düştü.

Caeden birkaç dakika sersemlemiş bir halde ona baktı. Çıkmıştı. Bunu o yapmıştı ama nasıl yaptığını bilmiyordu.

Sonra bir an paniğe kapıldı. Karaliene bilirdi. Değil mi? Prenses büyük ihtimalle bu saatte uyuyordu; belki de en azından bir süreliğine fark edilmeyecekti.

Karanlıkta birkaç dakika boyunca olduğu yerde donmuş bir şekilde bekledi ve kapısına koşan askerlerin sesini dinledi. Kimse gelmedi. Yavaş yavaş gevşedi, yatakta doğrulup Kelepçe'ye baktı. Tekrar takmayı deneyebilirdi ama ne zaman - eğer bir daha çıkarabilirse- dair hiçbir fikri yoktu.

Ve onu yeniden etkinleştirebilse bile, hâlâ Karaliene ile bağlantılı olacağından şüpheliydi. En yeni vasisi bir şeylerin ters gittiğini fark etmeden önce harekete geçmek için tek fırsatı bu olabilirdi.

Kalbi küt küt atarken karanlıkta kıyafetlerini aradı. Giyindikten sonra koridora çıktı, herhangi bir keşif işareti için gerilirken sinirleri gergindi.

Bu saatte koridorlar neredeyse bomboştu ve hızlıca ilerleyerek saray arazisinde korumasız olduğunu düşündüğü bir çıkış buldu. Nefesini tutarak kapıyı araladı ve yanıldığını gösterecek bir bağırış bekledi.

Sadece sessizlik vardı, arada sırada arka planda şehir gürültüsü duyuluyordu. İçeri girdi ve kapıyı yavaşça arkasından kapattı.

Sık çalılıklar ve aysız gece gözden uzak kalmayı nispeten kolaylaştırmıştı, bu onu çok rahatlatmıştı. Bazı çalılıkların arkasına gizlendi, nefesini sakın ve sabit tutarak bir sonraki devriyenin sesini beklemeye başladı. Bir keresinde arkasında bir ses duyduğunu sandı -ayaklarının altındaki yaprakların çıtırtısı belki de- ama döndüğünde orada kimse yoktu ve bunu hayal gücüne bağladı.

Dakikalar geçti ve sonunda bir meşalenin turuncu alevi ona doğru sallanmaya başladı. İki muhafız saklandığı yerden geçerken nefesini tuttu, ikisi de tetikte görünüyordu ama ikisi de olağandışı bir şey fark ettiklerine dair bir belirti göstermiyordu.

Sonra geçmişlerdi. Bacaklarını hareket etmeye zorlayarak hızla ilerledi, alçakta duruyordu ve başka bir devriyenin ilk işaretinde siper almaya hazırды. İkmal kapısına vardığında kapının umduğu gibi olduğunu, içeriden sağlam bir mandalla sabitlendiğini ama anahtara ihtiyaç duymadığını gördü.

Dikkatli bir şekilde açtı, sonra bir parça Öz kullandı - kesinlikle fark edilemeyecek kadar küçük - mandalı yukarıda tutarak kapının dışarıdan erişilebilir olmasını sağladı. Tahminine göre, Öz en azından birkaç saat daha bozulmayacaktı. Yine de yoldan geçen herhangi bir devriyenin sıradan bir bakışına göre, hiçbir şey yanlış görünmeyecekti.

Işıksız ve herhangi bir dükkân ya da binanın bulunmadığı bir ara sokağa girdi. İçgüdülerine rağmen koşmamaya çalışarak ana caddeye doğru yürürken hızını sabit tuttu. Eğer biri onu görürse, mümkün olduğunca zararsız görünmek istiyordu.

Ara sokağın sonunda durdu, köşeden dikkatle bakarken gitmesi gereken yolu zihninde tekrar gözden geçirdi. Uzakta, sarayın ana kapısının önünde nöbet tutan dört adamı görebiliyordu, vücut dillerinden her şeyden çok sıkıldıkları anlaşılıyordu. Bu iyi bir şeydi. İhtiyacı olan son şey aşırı hevesli bir nöbetçinin meydan okumasıydı.

Kimsenin kendisine bakmadığını düşünene kadar birkaç dakika bekledi, sonra ara sokaktan çıktı ve mümkün olduğunca gölgelerde kalarak uzaklaşmaya başladı. Arkasına bakmadı ve arkasından bağırın olmadı.

Caeden'in hızla atan kalp atışları saray gözden kaybolunca biraz yavaşladı ama yine de aceleyle ilerlerken gerginliğini korudu. Gece bile

Yukarı Mahalle'nin ihtişamı dikkat çekiciydi; geniş, geniş caddeler, caddeden oldukça geriye yerleştirilmiş muazzam konaklarla kaplıydı ve her biri, İnşaatçılar'ın kalıcı alametifarikası olarak duran inanılmaz derecede ayrıntılı, kusursuz beyaz taş işçiliği cephelerini sergilemek için ustaca aydınlatılmıştı.

Yine de yolculuğun mucizesi, her şeyin üzerine çöken ağır endişe duygusuyla gölgelendi. Saatin geç olmasına rağmen birkaç binanın pencereleri hâlâ aydınlıktı ve İlin Illan'ın en varlıklı sakinlerinin evlerinden yayılan birden fazla hararetli konuşmaya kulak misafiri oldu. Hiçbirinin detaylarını anlayamadı ama tüm şehir huzursuz hissediyordu.

Çok geçmeden Havran Das'ın dükkânına vardı. Birkaç dakika binayı inceledi; sokak iyi aydınlatılmıştı, bu yüzden fark edilmeden içeri girme ihtimali çok azdı. Bununla birlikte, dükkânın bir üst katı varmış gibi görünüyordu - Das'ın burada ticaret yapmanın yanı sıra yaşaması da mümkündü.

Derin bir nefes alan Caeden kapıya doğru yürüdü ve cesaret edebildiği kadar yüksek sesle vurdu.

Dakikalar gibi gelen bir süre boyunca sessizce durdu; neredeyse gitmek üzereydi ki, sürgünün geri kaydırılma sesi sokakta yankılandı ve kapı bir aralık açıldı. Gözlüklü, orta yaşlı bir adam ona baktı.

"Ne istiyorsun delikanlı?" diye sordu sertçe. "Saatin kaç olduğunu biliyor musun?"

Caeden gergin bir şekilde öksürdü. "Havran Das'ı arıyorum."

Adam bir an için ona baktı, onu ölçüp biçti. Belli ki Caeden'in fazla bir tehdit oluşturmadığına karar vererek kapıyı biraz daha araladı. "Ben Havran Das," dedi, ses tonunda yoğun bir şüphe vardı. "Sen de kimsin?"

"Benim adım Caeden." Adam hâlâ ona boş boş bakınca, "Alaris beni beklediğinizi söyledi," diye ekledi.

Havran son söylediğinde bilinçsizce bir adım geri çekildi, bütün tavrı değişti. Gülümsedi ama Caeden bir an için tüccarın gözlerinde hayranlık ve korku karışımı bir ifade gördü.

"Elbette. Elbette," dedi Havran, kapıyı sonuna kadar açıp Caeden'in içeri girmesini işaret ederek. "Lütfen. İçeri gelin."

Caeden kendisinden isteneni yaptı ve diğer adam kapıyı arkasından kapatıp sürgüyü yerine kaydırды. Elindeki mumu yüksekte tutarak

Caeden'in şişe rafları arasında gezinebilmesi için yeterli ışık vardı. Sonunda dükkânın arka tarafına geldiler, Havran uzun bir masaya oturmasını işaret etti. Caeden kararsızca oturdu, bu toplantıdan ne bekleyeceğinden hâlâ emin değildi.

"Evet," dedi Havran karşısına otururken. "Alaris bana durumunuz hakkında biraz bilgi verdi ama o bile pek bir şey bilmiyordu. Bana kesinlikle bu bedende olacağını söylemedi. Belki de-"

Caeden'in yüzünden omzunun üzerinden geçen en ufak bir göz kırpmasıydı. Caeden'in duyuları zaten gerginlikten bu kadar yükselmemiş olsaydı, bunu hiç fark etmeyebilirdi.

İçgüdüsel olarak tepki verdi ve yana doğru dönerek ayağa kalktı.

Bir bıçak, az önce oturduğu yerde havayı yararak sandalyeyi ikiye ayırdı.

Caeden düşünmeden hareket etti ve muhtemel saldırganının yüzüne dirsek attı. Burnunun kırılma sesini duydu ama duraksamadı, momentumunun onu zırhlı adamın arkasına götürmesine izin verdi. Tek bir yumuşak hareketle suikastçının kasksız kafasının iki yanını kavradı ve olabildiğince sert bir şekilde aşağı ve yana doğru bükte.

Adamın boynunun kırılması dükkânın sessizliğinde kulakları sağır ediyordu.

Sonra Havran, midesinde ani bir öfke hisseden Caeden'dan geriye doğru kaçmaya başladı. Tuzağa düşürülmüş, ihanete uğramıştı. Alaris'in ona söylediği her şey gerçek miydi? Sinmiş olan tüccara doğru ilerledi, sonra onu Esansla güçlendirilmiş kollarıyla omuzlarından tutup duvara çarptı.

"Neden?" diye tısladı.

Havran sinerek uzaklaştı, Caeden'in bakışlarıyla buluşmayı reddetti.

"Tal'kamar, bekle!"

Düşündüğün gibi değil!" diye bağırdı, açıkça dehşete düşmüştü.

Dışarıdan gelen bir kadın çığlığı gecenin sessizliğini böldü.

Caeden sadece bir an tereddüt etti; sonra tüccarı bıraktı ve kapıya doğru ilerlemeye başladı. Arkasından Havran'ın odadan dışarı fırladığını duydu ama bu sefer dışarıdan bir çığlık daha geldi. Sürgüyü geri kapattı ve dükkândan dışarı fırladı, önündeki manzaraya bakarken donakaldı.

Yolun elli metre kadar aşağısında genç bir kadının etrafı beş zırhlı adam tarafından sarılmıştı; dördü onu izliyor, diğeri ise eliyle ağzını kapatarak onu arkadan tutuyordu. Tekmeliyordu ve açıkça ısırmaya çalışıyordu.

saldırganın elini tuttu ama Caeden onun mücadelesinin çoktan zayıfladığını görebiliyordu.

Bir an için adamın eli kaydı ve Caeden kadının yüzüne iyice bakabildi. Açık tenini ve narin yüz hatlarını fark edince soldu.

Karaliene'di.

Kelepçeyi çıkardığını hissetmişti ve neredeyse kesin olarak onu takip etmeye karar vermişti ama şimdi bunun için endişelenecek zaman yoktu. Dişlerini sıktı, sonra gruba doğru hızla koşmaya başladı.

İlk fark hâlâ otuz adım uzaktaydı; onu gören adam bir uyarı sözcüğü mırıldandı ve beş adam bir anda Caeden'in karşısına dikildi. Her biri kılıcını çekerken kalbi küt küt atmaya başladı, siyah zırhları karanlıkta zar zor görünüyordu.

Adamların hiçbiri ayırt edici miğferleri takmamış olsa da Caeden'in kim olduklarından şüphesi yoktu. Koşmaya devam etti. Karaliene'i Körler'e bırakmayacaktı.

En yakınındaki adam Caeden'ın silahsız olduğunu anlayınca geniş, açgözlü bir gülümseme takındı; Caeden ona doğru koşarken sakın bir şekilde saldırı pozisyonunda, kıpırdamadan duruyordu. Caeden tam menzile girdiğinde adam kedi gibi, olması gerekenden çok daha hızlı hareket etti. Kılıcı fırladı ve Caeden'ın boynuna doğru ilerledi.

Zaman yavaşladı ve Caeden içgüdülerinin kontrolü ele almasına izin verdi, tıpkı Aelric'e karşı yaptığı gibi.

Kılıcın kavisinin altından kayarak adamın savunmasının altına girdi. Sonra dönüp rakibinin sol dizine doğru bir tekme savurdu; zaman içindeki değişiminin gerçekte darbenin çok daha hızlı ve dolayısıyla çok daha sert olacağı anlamına geldiğini sezgisel olarak biliyordu. Adamın bağlarının koptuğunu, dizinin yana doğru büküldüğünü hissedince irkildi; yere yığılırken askerin boğazından şaşkın bir acı çığlığı koptu.

Caeden yumuşak bir hareketle ayağa kalktı, adamın kılıcını düşerken havadan kaptı ve sonra öne doğru dönerek saldırganın boğazını tek bir akıcı hareketle kesti. *Dört.*

Ölü adamın arkadaşlarının gülümsemeleri artık kaybolmuştu. Karaliene'i tutan kişi kafasına sertçe vurdu ve yere yığılmasına neden oldu. Caeden çaresizce onun düşüşünü izledi, darbenin ciddi bir yaralanmaya yol açmamış olmasını umuyordu.

Geriye kalan dört asker hep birlikte ona doğru ilerledi, yayıldılar, etrafını sardılar, böylece artık hepsini aynı anda göremez oldu. Hâlâ zamanı yavaşlattığını biliyordu -Karaliene'nin düşüşü birkaç saniye sürmüş gibi görünüyordu- ama bu adamlar açıkça daha az etkilenmişti. Belki ona kıyasla biraz halsizdiler ama istediği kadar değil. Yerleşmelerine, herhangi bir avantaj elde etmelerine izin veremezdi.

Öne doğru hamle yaptı, dönen iki bıçağın arasından zarifçe kayarak geçti, biri o kadar yakındı ki saçının birkaç teline değdiğini hissetti. Caeden kendi kılıcını şiddetli bir kavis çizerek döndürdü, ucu solundaki adamın açıkta kalan boynuna saplandı. Rakibi hiç ses çıkarmadan düşmeye başladı; ceset yere düşmeden Caeden kemerinden bir hançer kaptı ve dönerek arkasına geçen adamlardan birine fırlattı. Hançer masum askerin gözüne saplandı, yüzünü tutarak ölürken parmaklarından kan fışkırıyordu.

Üç. İki. Zırhları iyi yapılmıştı -neredeyse normal bir silahla delinemezdi, bundan şüpheleniyordu- ama bu adamlar kasklarını takmayı ihmal etmişlerdi. Tembellikleri ya da aşırı güvenleri onları öldürecek.

Kalan iki asker ona acımasızca bakıyor, birinden birine konsantre olması aralarına mesafe koyuyorlardı. Yoldaşlarına ne olduğunu gördükten sonra kaçacaklarını hayal meyal ummuştu. Ama yüzlerindeki ifade niyetli ve odaklanmıştı. Sanki şimdiye kadarki başarısı onları sadece meraklandırmıştı.

Sağındaki çalım attı; Caeden ona doğru irkilince solundaki sert ve hızlı bir şekilde yaklaştı, ölümcül bir isabetle bıçakladı. Ama Caeden daha hızlıydı. İleriye doğru hamle yaptı ve hafifçe yana doğru dönerek çeliğin kaburgalarının hemen yanından geçmesini sağladı. Aynı hareketle bir dizinin üzerine çöktü, boştaki eliyle adamın bacağına kavradı ve kaldırdı.

Rakibi yere düşmeden önce Caeden diğer askere doğru yuvarlandı, saldırıyı bekliyordu. Çelik, bir an önce bulunduğu sokağın taşına çarptığında kıvılcım çıkardı. Caeden odaklandı, sonra ikinci adama doğru, dizinin hareket etmesine izin veren ince yarığa doğru hamle yaptı. Bıçağı yerine saplanırken acı dolu bir çığlıkla ödüllendirildi.

Bıçağı yakalanmadan önce geri kaydırды, sonra ayağa kalktı ve öne doğru yuvarlanan adamın kafasını omuzlarından ayırdı.

Bir.

Ayağının takıldığı asker tekrar ayağa kalkmış, nefes nefese ama hala

Gözlerinde garip bir şekilde niyetli bir bakış vardı. Caeden'in görebildiği kadarıyla hiç korku yoktu. İlk başta bunun garip olduğunu düşündü ama sonra rakibine nasıl görünmesi gerektiğini düşündü. Sakin. Kendine hakim. Odaklanmış.

Aynen öyle.

Caeden daha fazla düşünmeden, son asker üzerine geldi ve şiddetli bir dizi darbe yağdırdı. Caeden hepsini engelledi -kolayca değil, ama şimdi kaybedeceğini de hissetmiyordu. Askerin saldırısını tüketmesine izin verdi, sonra aralarına birkaç metre mesafe koydu.

"Kimsin sen?" diye sordu ağır ağır nefes alarak. "Neden buradasın?"

Adam durdu, soru karşısında şaşırmış gibi gözlerini kırıştırdı.

"Seni durdurmak için buradayız Tal'kamar," diye cevap verdi sonunda, sesi duyusuzdu.

Asker kendini ileri attı ama bu yorgun bir hamleydi ve Caeden kolaylıkla savuşturdu. İçgüdüleriyle hareket etti, kılıcını yukarı kaldırdı, böylece rakibinin momentumu onu kılıcın içine taşıdı. Kılıç yüzünü kesti, derinden ısırdı ama öldürücü bir darbe indirmede.

Adam hırladı, yanağından kan fışkırdı, sonra tekrar yüzünü ona döndü.

Caeden hiç düşünmeden elini uzattı.

Kör edici bir güç ve ışık seli içinden geçerek avucundan patladı ve adamın göğsüne çarptı. Askerin durduğu yerde buharlaşması gerekirdi ama Caeden'in şaşkınlığına rağmen adam orada öylece durdu, zırhı Öz'ü içine çekip söndürürken ne ilerledi ne de geri çekildi.

Caeden durdu ve şehirdeki her Bulucu'nun şimdi kendisine doğrultulmuş olduğunu fark edince lanet okudu. Buna bir an önce son vermeliydi.

Döndü ve kılıcını el altından diğer adama doğru savurdu. Kılıç askeri tam ağzının ortasından yakaladı, adam dehşet içinde Caeden'a bakarken kan fışkırıyordu. Yere düşmeden önce ölmüştü.

Caeden orada birkaç dakika daha sessizce durdu, zorlukla nefes alarak etrafı inceledi. Her yerde kanlı cesetler yatıyordu. Uzaktan şehir nöbetçisinin düdüğünü duyabiliyordu; dövüş sadece bir dakika, belki de daha az sürmüştü ama birileri çeliklerin çarpışmasını duymuş olmalıydı. Şüphesiz şimdi de bir Yöneticiler lejyonu ona doğru geliyordu. Hareket etmek zorundaydı.

Karaliene'nin yanına diz çöktü ve nefes aldığını görünce rahat bir nefes aldı. Karaliene'i omzuna aldı - bu saygısızlık için özür diledi - ve olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştı, karanlık bir yan sokakta kayboldu, tam da nöbetçilerin acil ıslık sesleri olay yerine ulaşmışlar gibi duyuluyordu.

Tüm dövüş boyunca yüzünü göstermeyen Havran Das'ın başka bir günü beklemesi gerekecekti.

Caeden birden yorgun olduğunu fark etti. Aslında bitkin. Adrenalinin etkisi azalıyordu ve zamanı yavaşlatmak için her ne yapıyorsa artık işe yaramıyordu. Karaliene ile ne yapacağını düşünmek zorundaydı.

Elbette biliyordu. Prangasından kurtulduğunu, araziye terk ettiğini ve misafirperverliği için koyduğu iki koşulu çiğnediğini biliyordu. Eğer onu saraya geri götürürse, uyanır uyanmaz onu zindana attıracaktı. En azından.

Sonra ne yaptığını, o adamları ne kadar kolay öldürdüğünü düşündü. Olayın gerçekliği kafasına dank edince biraz ürperdi; o anda gerçeküstü gelmişti, sanki o şeyleri yaparken kendisini izliyormuş gibiydi. Bundan zevk almamıştı elbette ama olması gerektiğini bildiği gibi onu üzmemişti de.

Yutkundu. Belki de bir zindana aitti.

İssiz sokaklarda yarı yürürken, yarı koşarken öfkeyle düşündü. Başka bir alternatif var mıydı? Karaliene'in saraya dönmesini engelleyemezdi; emin olduğu tek şey onu kaçıramayacağı ya da öldüremeyeceğiydi. Bunu keşfettiği için rahatlamıştı, ancak içinde bulunduğu durumda bu durum kendi sorunlarını da beraberinde getiriyordu.

Sonunda saraya dönmekten ve sonuçlarına katlanmaktan başka çare olmadığına karar verdi. Dövüşün büyük bir kısmında bilinci kapalı olsa da, Karaliene'in kendisini kurtardığı için ona karşı bir parça minnettarlık duyacağını umuyordu. Bu noktada bu ihtimal çok zayıf görünüyordu ama o yine de buna sarıldı.

Herhangi bir sorun yaşamadan ikmal kapısına geri döndü ve prensesin muhtemelen kendisinden sonra kullanmış olmasına rağmen kapının hâlâ kilitli olmadığını görünce rahatladı. Kapıyı arkasından düzgünce kapattı, sonra devriye tekrar geçene kadar çalıların arasına saklandı ve uyanıp onu ele vermesinden korktuğu için Karaliene'in ağzını kapattı. Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki muhafızların geldiğini duyamayacağından endişe ediyordu.

Karaliene'in kamarasına gitmek daha zordu. Aelric'in o günün erken saatlerinde yasak bölgeleri ayrıntılı bir şekilde anlatması sayesinde nereye gideceğini zaten biliyordu

-Sorun şu ki kraliyet odalarına giden koridorlarda çok sayıda nöbetçi olacaktı. Caeden güvenli bir köşe buldu ve yorgun omzunu esneterek Karaliene'in gevşek bedenini duvara yasladı. Göründüğünden daha ağırdı.

Bir süre ona baktı. Garip bir şekilde huzurlu görünüyordu, saçları dağınıktı ama loş ışıktaki hâlâ parlıyordu.

Sonra kendini silkeledi. Biri onu bu halde bulursa, prenses uyanıp meseleyi açıklayana kadar dayanması bile pek mümkün değildi. Onu odasına geri götürmesi gerekiyordu.

Gözlerini kapadı, derin ve sakin bir nefes aldı. Fark edilmeden yatak odasından kaçmış olmalıydı; hiçbir muhafız gecenin bir yarısı tek başına dolaşmasına izin vermezdi. Ve bu nedenle, içeri geri dönmek için bir planı olmalıydı.

Onu dikkatle tekrar kucağına aldı, sonra en yakın çıkışı buldu, Karaliene'in odalarının altında olduğundan emin olana kadar sarayın dışında dolaştı. En üst kattaydılar ama Caeden balkona çıkan ince bir dizi sarmal merdiven gördüğünü hatırlıyordu.

Nefesini tutarak, loş yıldız ışığının yukarı tırmanan silueti kimsenin görmesine yetmemesi için dua ederek, olabildiğince hızlı bir şekilde tırmanmaya başladı. Prensese omzunun üzerindeyken yavaş ve yorucu bir ilerlemeydi bu ve tırmandıkça kendini daha da açıkta hissediyordu. Derisi ürperiyordu ve her an alarm çığlıkları duymayı bekliyordu.

Sonunda üst balkona ulaştı ve pencerelerden birinin aralık bırakılmış olduğunu görünce fazlasıyla rahatladı. Pencereyi biraz daha açtı ve ses çıkarmamaya dikkat ederek beceriksizce içeri tırmandı. Kuşkusuz Karaliene'nin odasının dışında nöbetçiler vardı; şüpheli bir ses çıkarsa hemen içeri dalacaklardı.

Karaliene'i yatağına götürdü ve yavaşça yatağına yatırdı. Karaliene kıpırdanmaya başlayınca nefesini tuttu ama prenses sadece daha rahat bir pozisyona yuvarlandı, gözleri hâlâ kapalıydı. Caeden nefesini verdi, sonra tekrar pencereden çıktı ve mandalı arkasından düzgünce tıklayana kadar kapattı.

Balkonda bir an durakladı, manzara karşısında hayrete düşmüştü. Burası tüm Ilin Illan'ın erişilebilir en yüksek noktasıydı; önünde şehir

Yıldız ışığında her binanın ana hatları fark edilebilen canlı bir harita gibi düzenlenmişti. Zarifçe yontulmuş beyaz taş yapılar buradan daha da uyumlu görünüyordu, her biri eşsizdi ama yine de diğerleriyle bütünleşmişti, her biri komşusuna sıvı zarafetiyle uyan bir parçaydı. Sokakların ötesinde, gümüşü siyah nehirden aşağı kayan bir gemi görebiliyordu, sadece sallanan ışıkları görülebiliyordu.

Karanlığın gizlediği ayrıntılar bile nefes kesiciydi.

Ama manzaranın tadını çıkarmak için oyalanmaya cesaret edemedi, özellikle de burada bir muhafızın yanlışı bir bakışının onu mahvedebileceği bir yerde. Hâlâ uyuduğundan emin olmak için son bir kez prensese .

Dondu kaldı.

Karaliene yatağında doğrulup oturmuş, gözleri açık, pencereden ona bakıyordu. Yüzünde bir merak ifadesi vardı ama telaş yoktu.

Caeden onun haykırmasını beklemedi. Koşar adım merdivenlere doğru kaçtı ve bir devriyenin hemen önünde aşağıya indi. Görünmeden kendi odasına geri döndü, sonunda kapıyı kapatıp yatağına yığılırken nefes nefese kalmıştı, giysilerindeki kan lekelerine aldırmadı. Kelepçenin soğuk metalinin sırtına bastırıldığını hissetti.

Hiç tereddüt etmeden uzanıp onu aldı ve koluna yerleştirdi.

Hiçbir şey olmadı.

"İşe yaramazBunu kendin takamazsın," diye derin bir ses geldi.

Caeden tekrar ayağa fırladı, sahibini gördüğünde sadece bir parça rahatladı.

Taeris bitişik odanın kapısında duruyordu. Belli ki Caeden'in dönüşünü bekliyordu; yaşlı adam onu yakından izliyordu -tam olarak korkuyla değil, ama büyük bir dikkatle.

Caeden kendini renklenirken buldu ve Kelepçe'nin bir takırtıyla yere düşmesine izin verdi. Gecenin tüm ağırlığı sonunda üzerine çöktü ve başını ellerinin arasına alarak yatağına geri çöktü.

"Özür dilerim," dedi.

Gerçekten öyleydi. Taeris'in güvenine ihanet etmiş, bir taraf seçmek zorunda kalmamak için bahislerini riske atmıştı. Artık o seçimi yapma zamanının geldiğini fark etmişti.

Taeris ona hafifçe gülümsedi ama ifadesi hâlâ sertti. "Geri döndün. Bu da bir başlangıç." Yatağına doğru yürüdü, oturdu

Caeden'in yanına gitti ve elini onun omzuna koydu.

"Ama konuşacak çok şeyimiz var gibi görünüyor," diye ekledi sessizce.

Bölüm 43

Caeden Taeris'in arkasına yaslanmasını izledi, belli ki az önce kendisine söylenen her şeyi özümsemeye çalışıyordu.

Caeden son yarım saatini akşamki olayları ve daha az ölçüde de olsa bunlara neyin yol açtığını anlatarak geçirmişti. Alaris'in dok'en aracılığıyla onunla nasıl temasa geçtiğini, onu Üstün Yeteneklilere bilgi vermemesi konusunda nasıl uyardığını anlattı. Onlara tamamen güvenmemesi konusunda uyarılmıştı.

"Neden bana daha önce söylemedin?" Taeris'in yüz ifadesi kızgın olmaktan çok düşünceliydi.

Caeden yere baktı. "Alaris gerçekte kim olduğumu öğrenirsen beni öldüreceğini söyledi."

Yaralı adam yavaşça başını salladı. "Korkmuştun."

Caeden'in yanakları yandı. "Sana güvenmeliydim," dedi sesi titreyerek. "Neden güvenmediğimi bilmiyorum. Tanıştığımızdan beri bana nezaket ve iyi niyetten başka bir şey göstermedin."

"Birine güvenmek başka bir şeydir, delikanlı. Onlara hayatın pahasına güvenmek ise tamamen başka bir şeydir. Bunun bizim için işleri kolaylaştırdığını söyleyemem ama... anlıyorum." Taeris'in ses tonu nazikti, hissettiği hayal kırıklığının sadece bir ipucu vardı.

"Teşekkür ," dedi Caeden usulca. Durakladı, sonra Taeris'e temkinli bir bakış attı. "Ne kadar zamandır bekliyordun?"

"O Esans patlamasını hisseder hissetmez geldim. Buradaki pek çok Üstün Yetenekli bunu üretemezdi," dedi Taeris sert bir ifadeyle. Alnını ovuşturdu. "Dövüştüğün adamlar. Kör olduklarından emin misin?"

"Sanırım öyle. Miğferleri yoktu ama siyah zırh giyiyorlardı. Normal adamlardan çok daha hızlılardı."

"Yine de de öldürdün." Taeris bir kaşını kaldırdı.

Caeden tereddüt etti. "Onların yaptıklarını yapabilirim, sadece... daha iyisini. Ve zırh olmadan."

"Onlara bu güçleri verenin zırh olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Bundan eminim." Caeden'in bunu düşünmek için zaten biraz zamanı olmuştu. "Zamanda geçişinizi bu şekilde yavaşlatmak bir Augur yeteneğidir; o beş adamın hepsi Augur olamaz. Bunu zırhlarının Özü emme şekliyle birleştirince..."

Taeris düşünceli bir şekilde başını salladı. "Ve dediğim gibi, patlamayı buradan hissettim. Bu kötü, Caeden. Çok kötü. Bu, Üstün Yetenekliler savaşma şansı bulsa bile, umduğumuzdan daha az etkili olacağımız anlamına geliyor."

"Biliyorum."

Birkaç saniye sessizlik oldu, sonra Taeris volta atmaya başladı. "Asıl soru şu: İçeri nasıl girdiler? Şehrin kilitli olması gerekiyordu; herkes girerken aranıyor. Siyah zırh taşıyan adamlar kesinlikle durdurulurdu." Kaşlarını çatarak durakladı. "Tabii bir süredir burada değillerse. Bekliyorlar." Caeden'e baktı. "Alaris'le ne zaman temas kurdun?"

Caeden hesapladı. "Deilannis'ten hemen sonra. Bir ay önce, belki?"

Taeris kendi kendine başını salladı. "İşgal başlamadan bir hafta önce. O adamlar Das'ın sizi öldürmesine yardım etmek için önceden gönderilmiş olabilirler - şehre birkaç hafta önce sızmış olabilirler." Aklına başka bir olasılık gelince endişeyle boşluğa baktı. "Ya da tamamen farklı bir amaç için gönderilmiş olabilirler ve Alaris onların buradaki varlığından faydalanmış olabilir."

Caeden yutkundu. "Farklı bir amaç... ne gibi?"

"Keşif. Sabotaj. Sadece kader bilir." Taeris bunu biraz daha düşünürken birkaç saniye sessiz kaldı, sonra başını salladı. "Ne olursa olsun, Körler açıkça senden korkuyor Caeden. Hafızanda kilitli olan her neyse, belli ki ortaya çıkmasını istemedikleri bir şey." Çenesini ovuşturdu. "Alaris'le konuştuğunda ona nereye gittiğini söyledin mi?"

"Hayır." Caeden tereddüt etti, konuşmayı hatırlayınca yüzünü buruşturdu. "Yine de Üstün Yeteneklilerle seyahat ettiğimi biliyordu. Muhtemelen nereye gittiğimi tahmin edebilirdi... ama emin olamazdı, bu yüzden belki de Das yemdi. Cevapları gerçekten buraya gelmem gerektiğini biliyordu. Er ya da geç."

İşgali duyduktan sonra da çok geç kalmadım."

"Kulağa doğru gibi geliyor." Taeris dudağını ısırdı. "Tabii..." "Neye kadar?"

Taeris içini çekti. "Körler hakkında çok düşündüm Caeden ve her zaman tam olarak anlamlandıramadığım bir şey oldu. Hiçbir zaman fetihçi bir ordu gibi davranmadılar, kazandıkları toprakların kontrolünü ellerinde tutmaya çalışmadılar. Ve eğer Aarkein Devaed tarafından gönderildilerse, neden sadece bin adam? Dışarıda en azından Dar'Gaithin'in de olduğunu biliyoruz, o halde neden onları da göndermiyor - sahip olduğu her şeyi?"

Öne doğru eğildi. "Ama tüm bunların zamanlamasını bir düşünün. Eğer onlar için bu kadar büyük bir tehdit oluşturuyorsan... belki de Alaris seninle temas kurduğunda ve anılarını geri alabileceğini fark ettiğinde, bu onları erken davranmaya zorlamıştır. Sınır zayıf, ama henüz tamamen çökmediğini biliyoruz - neden bu gerçekleşene kadar beklemesinler ve ellerindeki her şeyi bir kerede göndermesinler?" Kendi kendine başını salladı. "Sanırım... tüm bu saldırının seninle ilgili olma ihtimali var, Caeden. Bence seni buraya çekmiş olabilirler ve sen hiçbir şey hatırlayamadan senin için geliyorlar. Sen savunmasızken."

Caeden bu olasılığı düşünürken bir ürperti hissetti. "Yani daha fazla ölümden ben sorumluyum," diye gözlemledi, sesi ağırlaşmıştı.

"Hayır. Böyle düşünemezsin. Bu Devaed'in gerçek saldırısının bir habercisi olmalı; böyle bir öncü ekip göndermesinin tek nedeni - bize uyarıda bulunarak, sonrasında olacıklara hazırlanmamız için zaman tanımak - sizin bir şekilde onun için bir tehdit olmanız. Belki de *tek* tehdidi." Taeris başını salladı. "Bu sadece bir teori. Ama tahmin etmem gerekirse, bildiğin her neyse... onu hatırlamanı riske atamayacağımı söyleyebilirim."

Caeden rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Haklı olsan bile, bir hücreden hiçbir şey hatırlayamayacağım," diye belirtti. "Prens Kelepçe'yi çıkardığımı biliyor, gizlice kaçtığımı gördü. Hapse atılmam an meselesi." Alnını ovuşturarak kapıya baktı, hâlâ yarı yarıya gardiyanların her an kapıdan içeri dalmasını bekliyordu.

"Herhangi bir plan yapmadan önce Karaliene'nin nasıl tepki vereceğini görmemiz gerekecek," diye itiraf etti Taeris. "Eğer seni zincire vurmak isterse, o zaman uyum sağlamamız gerekecek. Ama en azından sizi dinleyeceğinden şüpheleniyorum ve bana anlattıklarınıza bakılırsa, minnettar olma ihtimali yüksek."

Caeden Taeris'e şaşkın bir bakış attı. "Minnettar mı?"

Taeris eğlenmiş görünerek gülümsedi. "Onun güvenini kırdın Caeden, ama..."

Ayrıca onun hayatını da kurtardın. Kaçıp onu ölüme terk edebilecekken onu kurtardın ve buraya geri getirdin. Yaptığının mantıklı bir seçim olduğunu düşünüyor olabilirsin ama bazı insanlar doğuştan senin kadar iyi kalpli değil." Omuz silktili. "Burada büyüyen Karaliene muhtemelen insan doğasının bencil yanını senin ve benim toplamımızdan daha fazla görmüştür. Eminim ki yaptığın fedakârlığı bir şekilde takdir edecektir."

Caeden kaşlarını çatı. Taeris'e inanmak istiyordu ama Karaliene'in tehlikede olması en başta onun suçuydu. Ayrıca, o günün erken saatlerindeki onaylamayan bakışları Taeris'in sözlerinin onu rahatlatması için zihninde çok tazeydi. "Peki ya beni hapse atmazsa?" diye sordu.

"O zaman hiçbir şey değişmiyor. Tol Athian'a hafıza cihazını kullanması için baskı yapmaya devam ediyorum ve Karaliene'nin bağlantılarının arka planda devamıza yardımcı olmasını umuyorum."

Caeden iç çekti. "Yani şimdilik sadece... bekleyecek miyim?"

"Evet. Eğer kaçarsan Karaliene en kötüsünü düşünecek ve bize verilen bu fırsat boşa gidecek." Taeris başını salladı. "Her neyse, eğer onunla işler kötü giderse, son bir çaremiz var."

Caeden bir kaşını kaldırdı. "Hangisi?"

Taeris tereddüt etti, sonra cebinden küçük, pürüzsüz beyaz bir taş çıkardı.

"Nashrel'e Tol'da diğer Seyahat Taşı'nı verdim. Umarım Tol Athian'daki diğer Gemilerle birlikte saklayın." Taşa acımasızca baktı. "Henüz şarj olmadı; burada sarayda sadece çok az miktarda Öz kullanabildim. Ama birkaç gün içinde hazır olur. Niyetim onu sadece Kör Ilin Illan'a çok yaklaştığında, Konsey'i yardıma ikna etme şansımız kalmadığında kullanmaktı. Ama hapsedilirsen, daha erken de kullanabiliriz. Gerekirse seni kurtarız."

Caeden beyaz taşa endişeyle baktı. "Onu kullanırsak Tol Athian orada olduğumuzu anlamayacak mı?"

"Evet," dedi Taeris kesin bir baş hareketiyle. "Yaşlılar, Tol'un içinde açtığımız anda geçidi tespit edecekler - anılarınızı geri getirebilecek Gemiye hem bulmak hem de kullanmak için sadece birkaç dakikamız olacak. Tabii o da olursa."

"Peki ya diğer Seyahat Taşı Tol'da başka bir yerdeyse?"

"O zaman kısa bir yolculuk olacak." Taeris iç çekerek taşı cebine geri koydu. "Ama şu anda bunların hiçbiri için endişelenmenin bir yararı yok - belki de hiç kullanmak zorunda kalmayacağımız bir seçenek olabilir. Şu anda yapabileceğiniz en iyi şey, uyumaya çalışmaktır. Karaliene ne yaparsa yapsın

bu noktada sabaha kadar almayacak gibi görünüyor."

Caeden başını eğdi. "Tüm bu olanlar hakkında bu kadar anlayışlı olduğun için teşekkür ederim. Ve... size Alaris'ten daha önce bahsetmediğim için gerçekten özür dilerim. Bu akşam çok fazla soruna yol açtığımı biliyorum."

"Artık hangi tarafta olduğunu bilmene sevindim," dedi Taeris sıkı bir gülümsemeyle. Caeden'e hafifçe başını salladı ve kapıdan çıktı.

Caeden o gittikten sonra birkaç dakika boşluğa baktı, düşüncelere dalmıştı. Sonunda başını yorgun bir şekilde salladı ve Taeris'in tavsiyesine uymaya karar verdi, yumuşak yatağa uzandı ve gözlerini kapatarak midesindeki endişe düğümünü görmezden gelmeye çalıştı.

Yine de uyuyabilmesi için uzun bir süre geçmesi gerekti.

* * *

Caeden esnedi.

Bir an için rahat yatağında, önceki gece bir şeyler olduğunun farkında ama ne olduğunu tam olarak hatırlayamadan mutlu bir uykuyla uzandı.

Sonra anıları geri geldi ve yorgunluk belirtisi kaybolmuş bir halde dik oturdu.

Açık pencerenin dışındaki dünya hâlâ karanlıktı ama Caeden siyah gece göğünde bir parça gri seçebiliyordu. Henüz şafak sökmemiş olsa da sabah olmuştu. Bu iyiye işaretti; kendisini zindanlara götürmekle görevlendirilmiş muhafızlar tarafından daha erken uyandırılmayı bekliyordu. Belli ki prenses böyle bir şey yapmamaya ya da en azından ertelemeye karar vermişti.

Kalktı ve giyindi, yeterince zaman geçtikten sonra neredeyse rahatlamaya başlamıştı ki kapının keskin bir şekilde çalınması donup kalmasına neden oldu.

"Kapıyı aç," diye sert bir ses geldi diğer taraftan.

Caeden açık pencereye baktı ve kısa, çılgın bir an için kaçmayı düşündü. Yine de durdurulmadan önce duvara yüz adım bile yaklaşamazdı.

Kapıya doğru yürüdü ve sakın görünmeye çalışarak kapıyı açtı.

Dışarıda Karaliene'nin kendisini, yanında iki iri yarı adamla görünce şaşırdı.

ve çok hoşnutsuz görünen muhafızlar. Kollarını kavuşturmuş ve kaşlarını çatmıştı; yine de onu görmek Caeden'in kalbinin küt küt atmasına neden .

Sonra derin bir nefes aldı ve odaklandı. Karşısındaki *presesti* ve şu anda onun kaderini ellerinde tutuyordu. Ne kadar güzel görünürse görünsün, dengesinin bozulmasına izin veremezdi.

"Ekselansları," dedi resmi bir şekilde, tam zamanında eğilmeyi hatırlayarak. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Benimle konuşarak bana yardım edebilirsin." Karaliene ileri atıldı, kolundan tuttu ve onu içeri götürdü. "Özel olarak," diye ekledi ters ters bakarak ve iki korumasını oldukları yerde durdurdu. Kapıyı yüzlerine kapattı.

Caeden prensesin oturmasını bekledi, sonra karşısına oturdu, kalbi çarpıyordu ve midesinde ağır bir his vardı. İşte bu kadar. Karaliene'in yüzünden cezasının ne olacağını anlamaya çalıştı ama yüz ifadesi anlaşılmazdı.

"Dün gece saraydan gizlice kaçmışsın," diye gözlemledi Karaliene, sesi düzdü. "Kelepçeni çıkarmanın bir yolunu bulmuşsun."

"Evet, Majesteleri," diye onayladı Caeden.

Karaliene öne doğru eğildi. "Burada kalmana izin vermek için öne sürdüğüm iki şartı çiğnedin. *Sadece* iki koşul."

Caeden yutkundu. "Evet. Ben..." İçini çekti, nereden başlayacağını, ne söyleyeceğini bilemiyordu. Omuzları biraz çöktü. "Özür dilerim, Majesteleri. Bir hata yaptım." Sahip olduğu tüm samimiyeti bu ifadeye yansıttı.

Karaliene uzun bir süre onu izledi, gözleri kısılmıştı. Şaşkın görünüyordu. Sanki tamamen farklı bir tepki bekliyormuş gibiydi.

"Kaçmaya mı çalışıyordun?" diye sordu. "Kelepçeden nasıl çıktın?"

Caeden birkaç saniye sessiz kaldı, her şeyi en iyi nasıl açıklayacağını düşünmeye çalışıyordu. "Kaçmıyordum. Geri dönmeyi planlamıştım," dedi. "Şehirde geçmişimle ilgili bir şeyler bilen bir adam olduğu söylendi. Onu ziyarete gittim ama bu bir tuzaktı." Ses tonundaki acıyı saklayamıyordu.

Karaliene şüpheli bir ifadeyle onu inceledi. "Ve onu görmek için benden izin isteyemez miydin?"

"Bu... karmaşıktı," dedi Caeden, sözcükler dilinde tökezleyerek. Cevabın kulağa ne kadar kaçamak ve belirsiz geldiğini bildiği için yüzünü buruşturdu.

Karaliene biraz kaşlarını çatı ama yine de kızgın olmaktan çok şaşkın görünüyordu. "O zaman bunu açıklamak için elinden geleni yapmalısın," dedi sessizce.

Caeden tereddüt etti ama sonunda içini çekerek başını salladı. Prensesin ifadesinden tüm gerçeği söylemediği takdirde muhtemelen zindana atılacağını anlayabiliyordu.

Derin bir nefes aldı ve ona Alaris'le olan görüşmesi hakkında anlatabileceği her şeyi anlattı.

Bitirdiğinde boğazı düğümlenmişti. Karaliene uzun birkaç saniye boyunca onu izledi, ifadesi okunamıyordu. Sonra ayağa kalktı, leğene doğru gitti ve bir bardak su doldurdu. Caeden'in karşısına tekrar oturdu ve sessizce içkisini ikram etti.

Ona minnettar bir baş selamı verdi ve uzun bir yudum aldı, o anı birazdan olacıklara karşı kendini hazırlamak için kullandı.

", değil mi?" dedi Karaliene, sesi yumuşaktı.

Caeden onun nazik ses tonu karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ama başıyla onayladı. "Sanırım öyle."

"Ve hepsini sen mi öldürdün?" Karaliene onu dikkatle izledi. "Yöneticiler cesetleri dün gece buldular; bunun bir sır olması gerekiyordu ama tüm saray bu sabah başka bir şey konuşmuyordu."

Caeden tekrar başını salladı, bu sefer biraz beceriksizce. "Mecburdum," diye itiraf etti. Havran Das'ı canlı bıraktığından bahsetmedi. Eğer adam Caeden'in gerçekte kim olduğu hakkında bilgi sahibiyse, Caeden'in onu herkesten önce bulması gerekiyordu.

Karaliene dudağını ısırıldı. "Amcam Dras Lothlar'a zırhlarını incelemesini emretti. Onları bu kadar hızlı yapan şey bu mu? Beni yakaladıklarında sanki... yapıştırıcıya yapışmış gibiydim. Onlara her vurmaya çalıştığım da, ben daha vuramadan içlerinden biri bileğimi yakalıyordu." Titredi. "Ve çok güçlüydüler. Olmaları gerekenden daha güçlü olduklarına eminim. Bu benim hayal gücüm değildi, değil mi?"

Caeden başını iki yana salladı. "Hayır," dedi sessizce.

Karaliene bir süre sessizce ona baktı. Daha önceki karşılaşmalarındaki o sert, onaylamayan bakışlar gitmişti. Şimdi sadece... meraklı görünüyordu. "Seni gördüm," dedi sonunda. "Onlara doğru hareket ettiğini gördüm. Çok hızlıydın. Ve zarif, sanki..." Hatırladıkları karşısında başını salladı.

"Onlarla karşılaştırıldığında bile neredeyse bulanıktınız." Ona soru soran bir kaşını kaldırdı.

Caeden omuz silkti. "Kelepçe'ye olanlarla aynı şey. İhtiyacım olduğunda bu... diğer yeteneklere sahibim. Ama onları kontrol edemiyorum. Taeris'in hafızamı geri kazanmamı istemesinin nedenlerinden biri de bu; böylece bu yetenekleri anlayabilir ve onları Körlere karşı kullanabilirim." Tereddüt etti. "Benim bir Augur olabileceğimi düşünüyor."

Karaliene başını salladı. "Kulağa doğru gibi geliyor," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. Dudağını ısırıldı. "Peki ne istiyorsun?"

Caeden ona boş boş baktı. "İstemek mi?"

Karaliene sabırsız bir el hareketi yaptı. "Beni kurtardığın için. İkimiz de bunu yapmak zorunda olmadığınızı biliyoruz."

Caeden kaşlarını çatı. "Elbette bunu yapmak zorundaydım. O adamlar seni öldürebilirdi." Taeris de hemen hemen aynı şeyi söylemişti ama bunu anlayamıyordu - Karaliene'i Körlere bırakmak hiçbir zaman bir seçenek olmamıştı ve böyle düşünen birinin olması fikri belli belirsiz rahatsız ediciydi. "Bir tür ödül için değildi."

Karaliene çözülmesi gereken bir bulmaca gibi ona bakmaya devam ederken uzun bir sessizlik oldu, ta ki Caeden rahatsız olmaya başlayana kadar.

Sonunda prenses öne doğru eğildi. "Yani saray dışında yakalanmanın hapse atılmanla sonuçlanabileceğini biliyordun. Seni takip ettiğimi biliyordun. Buna rağmen beş adamla dövüştün, sonra beni buraya geri getirdin - sadece saraya değil, kendi odalarım da." Gözleri kısıldı. "Ve bunun için hiçbir şey istemiyor musun?" Yüzü vurdumduymazdı, bu kavram hakkında ne düşündüğüne dair en ufak bir ipucu bile vermiyordu.

Caeden tereddüt etti. "Hapse atılmamak iyi olurdu," dedi temkinli bir şekilde.

Uzun bir sessizlik daha oldu, sonra Karaliene aniden, inanmayan bir kahkaha attı.

"Sen ciddisin." Başını alaycı bir şekilde salladı, Caeden'a bakarken gözleri bir an için parladı.

O da biraz şaşkın bir şekilde gülümsedi. "Yani... kızgın değil misin?"

Karaliene dudaklarında yarım bir gülümsemeyle ona baktı. "Hayır." Sarı saçlarından bir tutamı kulağının arkasına doğru taradı. "Görünüşe göre seni yanlış değerlendirmişim," diye ekledi, sanki bu tür itirafları nadiren yapıyormuş gibi bir sesle. Kapıya doğru bir bakış attı. "Sarayı çok gördünüz mü?"

Caeden başını salladı.

Prenses ayağa kalktı. "O zaman belki de size etrafı göstermeliyim."

Caeden da ayağa kalktı ve pencerenin dışındaki hâlâ karanlık gökyüzüne dikkat etti. "Bu saatte mi, Majesteleri?"

Karaliene ona eğlenen bir bakış attı. "Bu konuşmaya devam etmek isterdim," dedi hala gülümseyerek, "ama kapınızın dışındaki iki adamın burada daha fazla kalırsak olan bitenin bu olduğuna inanacaklarından emin değilim. Bize eşlik etmelerine gerek yok ama birlikte kilitli kalmazsak kesinlikle daha rahat edeceğiz."

Caeden telaşlı görünmemeye çalışarak gergin bir kahkaha attı. "O zaman yolu gösterin, Majesteleri. Onur duyarım."

Karaliene homurdandı. "Ve formalitelere gerek yok, Caeden. Sen benim hayatımı kurtardın. Özel olarak bana Kara diyebilirsin."

Caeden başını eğdi, olayların bu şekilde gelişmesi karşısında hâlâ biraz şaşkıındı. "Yapacağım."

Kapıya doğru yürüdüler. Karaliene kapıyı açtı ve bir anda yine soğuk ve resmiydi; Caeden'ın gözünde on beş santim uzamış, bir şekilde dışarıda bekleyen kaslı korumaların üzerinde yükselmiş gibi görünüyordu.

"Bizi yalnız bırakabilirsiniz," dedi sert bir ses tonuyla. "Caeden'a etrafı gezdireceğim. Varlığınıza artık gerek yok."

Adamlardan kısa boylu olanı ona gergin bir bakış attı. "Majesteleri, eğer önerebilirsem-"

"Hayır." Karaliene kesici bir hareketle onun sözünü kesti. "Tartışmak yok. Babamın ve amcamın benim için endişelendiğini biliyorum ama kendi kararlarımı verebilecek yaştayım."

Muhafız itiraz etmek için ağzını açtı ama Karaliene'in bir bakışı onu suratına inen bir tokat kadar etkili bir şekilde susturdu. Caeden eğlencesini gizlemeye çalıştı ama yine de iki adam da suratları asık bir şekilde uzaklaşırken pis pis baktılar.

Adamlar gözden kaybolunca Karaliene tekrar rahatladı ve yürümeye başladılar - tam olarak amaçsızca değil, ama arkadaşça bir yürüyüşle, ilerledikçe küçük şeyler hakkında sohbet ederek.

Caeden'in gerginliği kısa sürede . Prensesle konuşmak kolaydı, hatta resmi yüzünü bıraktığı için artık çekiciydi ve Caeden kendini sohbetten keyif alırken buldu. Yine de bazı noktalarda kendine onların konumlarını hatırlatmak zorunda kalıyordu. Bir sıcaklık vardı

Karaliene'in yüz ifadesi şimdi ona bakıyordu ve kesinlikle başka bir yerde olmak istediğine dair hiçbir işaret göstermiyordu... ama o hâlâ prenesti. Bu yeni keşfedilen dostluğun, onun minnettarlığını ifade etmesinden başka bir şey olmadığını biliyordu.

Yine de zaman Caeden'in tahmin ettiğinden daha hızlı geçmişti ve sadece birkaç dakika sonra geniş bir avluya bakan bir balkona gelmişlerdi, sabah güneşi gökyüzünde parlıyordu. Aşağıda bir manga asker talim yapıyor, kılıçları ışıktaki ara sıra parlıyordu. Caeden ve Karaliene bir süre sadece izlediler, sohbetin keyifli havası yaklaşmakta olan şeyin gerçekliğiyle birlikte kayboldu. Aşağıdaki adamların yüzlerinde acımasız ifadeler vardı; çalışırken kimse gülmüyor ya da şakalaşmıyordu.

Karaliene yumuşak bir sesle, "Keşke bu adamların neden bu kadar dikkatsiz davrandıklarını anlayabilseydim," dedi.

Caeden ona baktı. "Ne demek istiyorsun?"

Karaliene içini çekti. "General Parathe babama onların artık izin yapmaya başladıklarını bildiriyor. Muhtemelen içip eğleniyorlar. Bir gün göreve gelmiyorlar; ertesi gün gelip hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorlar. Parathe başlangıçta onları disipline etti ama sorun artık o kadar yaygın ki buna gücü yetmiyor. General Jash'tar Körler'i durduramazsa, bulabileceğimiz her adama ihtiyacımız olacak."

"Umalım da iş noktaya gelmesin," dedi Caeden.

Karaliene ona döndü; ne kadar yakın durduğunu görünce kalbinin küt küt attığını hissetti. "Herkesin söylediği de bu ve ben de bu yüzden endişeliyim," dedi alçak bir ses tonuyla. "Babam, Haneler, sayıca üstünlüğümüzün her şeyden önemli olduğuna o kadar eminler ki. Ve dün geceye kadar onlarla aynı fikirde olabilirdim, ama şimdi..." Titreyerek başını salladı. "Laiman Kardai ve amcamın Kör'ü duydukları ilk günden beri şehri kuşatmaya hazırladıklarını biliyorum, yani sanırım en azından buna sahibiz. Ama o ikisi dışında herkes bu istilanın politika yapmak için bir fırsat olduğunu düşünüyor gibi."

Caeden ona baktı; Karaliene'in ses tonu acıydı. "Nasıl yani?"

Karaliene tereddüt etti, sonra yüzünü buruşturdu. "Babamın... istikrarsızlığı sayesinde, Büyük Haneler'den en az ikisinin yönetme olasılığını planladığına dair söylentiler duydum. Elbette yönetmeyi planlamak değil; bu ihanet olur. Ama yakın gelecekte boş bir taht olursa, tahta oturmak için yakınlarda olacaklarından emin olmak istiyorlar." Omuz silkti. "Ve ben bir komplikasyonum

Tahmin edebileceğiniz gibi bu tür planlar."

Caeden ona inanamayarak baktı. "Elbette işleri daha da dengesiz hale getirme riskini almazlar. Şimdi olmaz."

"Gerçekten de güçlü adamların etrafında fazla zaman geçirmedi, değil mi?" Karaliene alaycı bir tavırla konuştu. "Dün geceyi ele alalım. Senin yerinde olsaydım, soyluların yarısı beni kurtardığı için ağır bir ödül talep ederdi, diğer yarısı ise ölmeme izin verirdi." Biraz hüzünlü de olsa gülümsedi.

Caeden ona dehşetle baktı. "Özür dilerim," dedi içtenlikle. "Bu çok zor olmalı."

"Yanlış anlama Caeden. Ben bir prensesim; bunun da pek çok faydası var. Çoğu insanın yaşadığı günlük sıkıntıların çoğuyla yüzleşmek zorunda değilim." Karaliene'in gülümsemesi soldu. "Ama böyle zamanlarda? Evet, zor olabilir."

Bir süre daha askerleri izledikten sonra Karaliene, "Kim olduklarını sanıyorsun?" diye sordu. Kuzeye doğru belli belirsiz bir işaret yaptı.

Caeden düşünmek için durakladı. "Ben Taeris'in inandığına inanıyorum," dedi bir süre sonra. "Bu adamların Aarkein Devaед tarafından gönderildiğine."

Prensес başını salladı. "Dün gece o zırhla ilgili bir şeyler... *yanlıştı*. Onunla temas halinde olmak bile beni hasta hissettirdi."

"O zaman sen de inanıyorsun?"

Prensес başını yavaşça salladı. "Bilmiyorum. Her şey hâlâ çok gerçeküstü görünüyor. Hayata geçirilmiş bir masal gibi." Ona baktı, yüzünde meraklı bir ifade vardı. "Neden inanıyorsun?"

Caeden omuz silkti. "Sadece biliyorum," dedi sessizce. "Bir şekilde onun sadece bir efsane olmadığını biliyorum. Onu düşündüğümde aklıma korkulacak biri geliyor." İçini çekti. "Yine de kimsenin bilmediği pek çok şeyi biliyor gibiyim."

Karaliene düşündü. "Belki de anıların bu yüzden silinmiştir," diye önerdi. "Belki de Aarkein Devaед hakkında çok fazla şey öğrendin?"

Caeden alnını ovuşturdu. "Belki." Taeris'in önerisine benziyordu -işgalcilerin neden onun peşinde olduğunu kesinlikle açıklayabilirdi- yine de bunun doğru olduğunu düşünmüyordu. Ama sonra, neden böyle düşündüğüne dair bir neden bile gösteremedi. Her şey çok kafa karıştırıcıydı.

Karaliene onun üzgün ifadesini gördü ve tereddütle elini koluna koymak için uzandı. "her neyse, eminim ki

dibine kadar."

Caeden'in nefesi kesildi ve sanki Karaliene ani bir hareketle yanırlıkla ürkütebileceği bir kuşmuş gibi donakaldı. Prenses elini hemen çekmedi ve uzun bir süre orada öylece durup askerleri izlediler.

Sonra arkalarından ayak sesleri geldi ve Karaliene usulca dönerek elinin tekrar yanına kaymasına izin verdi.

Caeden da döndü ve Aelric'in onlara doğru yürüdüğünü görünce irkildi. Kral ya da Northwarden dışında, Aelric onu prensesle görmesini isteyeceği son kişiydi. Genç kılıç ustasının son bir ay içinde prenesten sık sık bahsettiğini duymuş ve ona umutsuzca aşık olduğunu anlamıştı. Caeden'e bakarken yüzünde beliren siyah ifade bu düşünceyi ortadan kaldırmaya yetmedi.

"Majesteleri," dedi Aelric sert bir sesle, Karaliene'i selamlayarak. "Her yerde sizi arıyordum. Amcanız muhafızlarınızı görevden aldığınızı öğrenince çok üzüldü, özellikle de sabahın erken saatlerinde bir hizmetkârla dolaştığınız için." Caeden'e suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Seni ondan önce bulmanın en iyisi olduğunu düşündüm, yoksa kiminle birlikte olduğunla çok yakından ilgilenmeye başlar."

Karaliene bir an tereddüt etti, sanki itiraz edecekmiş gibi görünüyordu. Sonra bıkkın bir iç çekiş yaptı. "Pekâlâ." Caeden'e döndü. "Özür dilerim ama gerçekten gitmeliyim."

Caeden gülümsedi. "Yapacak daha önemli işleriniz olduğundan hiç şüphem yok, Majesteleri. Bana bu kadar zaman ayırdığınız için onur duydum."

Karaliene ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Umarım tekrar konuşabiliriz," dedi. "Yakında." Aelric'e son bir kez sinirli sinirli bakarak saraya doğru yürüdü.

Aelric takip edecekmiş gibi yaptı, sonra kaşlarını çatarak durdu. Caeden'e döndü. "Bütün bunlar neydi o zaman?" diye sordu. Sorusunda ya da tavrında garip bir şey yoktu ama Caeden altta yatan gerginliği hissedebiliyordu.

Caeden garip bir omuz silkme hareketi yaptı. "Prenses bana sarayı gezdirmeyi teklif etti."

Aelric şimdi açıkça kaşlarını çatmıştı. "Kastettiğim bu değildi." Gözleri kısıldı. "Dün seni görmeye bile tahammül edemiyordu. Şimdi seninle en iyi arkadaşımıssın gibi mi konuşuyor?" Caeden rahat bir nefes aldı.

En azından Aelric, Karaliene'in kolundaki elini görmemiş gibiydi, temas ne kadar kısa sürmüş olursa olsun.

Caeden eliyle cehaletini gösteren bir işaret yaptı. "Fikrini neden değiştirdiğini bilmiyorum."

Aelric birkaç saniye sessizce ona baktı. "Pekâlâ," dedi sonunda, "ama şunu açıklığa kavuşturmama izin verin." Sesini alçaltarak öne doğru eğildi. "Eğer onu etkilemek için bir çeşit Augur gücü kullandığını öğrenirsem, buna bir son veririm." Çelişkili görünüyordu. "Senin zarar gördüğünü görmek istemiyorum Caeden. Senin hakkında özel bir şeyler olduğuna inanıyorum. Ama bu Karaliene'i korumak anlamına geliyorsa, Elocien'e ve krala senden bahsetmekte tereddüt etmem."

Başka bir şey söylemeden topuğunun üzerinde döndü ve Caeden'i endişeyle arkasından bakakalmış halde bırakarak uzaklaştı.

Bölüm 44

Tavernaya girdiğinde Davian'ın midesi gurulduyordu.

Cebinde bunu ödeyecek kadar bozuk para olmadığını bilmesine rağmen, haşlanmış et kokusu onu ileriye doğru sürükledi. Geçtiğimiz hafta boyunca epey yol kat etmişti ve şimdi aynı hızla devam ederse Ilin Illan'ın kendisine sadece birkaç gün uzaklıkta olduğunu tahmin ediyordu. Bedenini Öz ile güçlendirmek ona bir zamanlar sadece hayalini kurduğu bir dayanıklılık kazandırmıştı; ne zaman yorulmaya başlasa, etrafındaki dünyadan daha fazlasını çekiyordu. Deilannis'ten ayrıldığından beri iki kez uyumuştı, her ikisinde de sadece kısa bir süre uyumuştı ve bu kadar uzun süre uyanık kalmanın etkilerinden endişelendiği için uyumuştı.

Ancak Esans'ın yapamadığı tek şey onun acıkmasını engellemekti. Midesi yine gurulduyor, içini emiyordu. Etrafına göz gezdirdi. Köy küçüktü, taverna da öyle; bu gece sadece birkaç müşteri vardı, görünüşe bakılırsa çoğu çiftçiydi.

"İyi akşamlar, dostum." Güzel bir kız onun önüne dikildi. "Yardımcı olabilir miyim?"

Davian yüzünü buruşturdu. Nasıl görüldüğünü biliyordu; üstü başı dağınık, kıyafetleri yırtık pırtık, sırtında boş olduğu belli olan bir çanta vardı. Bir müşteriden çok potansiyel bir hırsıza benziyordu.

"Bozuk param yok," diye itiraf etti. "Ama bir öğün yemek için çalışmaya hazırım. Ne yapman gerekiyorsa. İşim bitene kadar beni beslemek zorunda değilsin ama-"

"değil." Kızın ifadesi yumuşadı. "Daha sonra bir şeyler . Yorgun görünüyorsun. Sen otur, ben de Cook'un ayıracak neyi varmış bir bakayım."

Davian da ona minnettar bir gülümsemeyle karşılık verdi. Kız dikkat çekiciydi.

Uzun bacakları ve ateş ışığında parlayan yeşil gözleri. Bir an için neredeyse tanıdık geldi... yine de ona kimi hatırlattığını söyleyemedi.

İhtiyacı olmadığını bilmesine rağmen dinlendiği için rahatlamış bir şekilde en yakın sandalyeye çöktü. Çok geçmeden servis yapan kız geri döndü ve önüne dumanı tüten büyük bir et ve sebze tabağı koydu.

Davian hayretle baktı; iş karşılığında yiyecek takas etmeye istekli olan birkaç yerde yemekler en iyi ihtimalle cimriydi. "Bunu ne kadar takdir ettiğimi anlatamam," dedi içtenlikle.

"Böyle zamanlarda hepimiz biraz yardıma ihtiyaç duyabiliriz."

Davian başını salladı, yüz ifadesi ciddiye. Deilannis'ten sonra karşılaştığı ilk büyük kasabada istilacıları duymuş ve o zamandan beri kendini çok zorlamıştı. Artık yetenekleri vardı; Wirr ve diğerlerine yardım etmenin, Sınır'dan gelen her neyse onunla savaşmanın bir yolu. Çok geç olmadan Ilin Illan'a ulaşmalıydı.

"İstiladan haber var mı?" diye sordu lokmalar arasında.

"Halk Kral Andras'ın asker gönderdiğini söylüyor ama... pek çok insan şehirden kaçıyor." Kız ona güzel bir gülümseme fırlattı ve karşısındaki sandalyeye kayd.

Davian bir anda kızın ne kadar çekici olduğunun farkına vararak lokmasının ortasında durakladı. Dar kıyafeti tüm vücudunu iyi bir şekilde sergiliyordu ve kız öne doğru eğildiğinde kendini tabağına odaklanmaya zorladı.

"Kralın asker göndermesi iyi oldu," dedi biraz dalgın bir şekilde. Sonra Deilannis'ten gördüğü imgeyi hatırladı ve yüzünü buruşturdu. "Umarım."

"Umarım," diye kabul etti kız rahat bir gülümsemeyle, gözlerinde dans eden bir eğlenceyle. "Ben Ishelle. Bana Shel diyebilirsin."

"Memnun oldum Shel. Ben Davin. Davian." Davian başını salladı ve kendini düzeltirken yüzü kızardı. Zihni durgundu.

Ishelle'in gülümsemesi değişti ve üzgün görünüyordu. "Beni hatırlamıyorsun, değil mi?"

Davian kaşlarını çattı. Neden bahsettiğini sormak için ağzını açtı ama birden dili her zamankinden daha kalınlaştı ve çıkan tek ses garip bir lıkırtı oldu. Ishelle'in yüzüne odaklanmaya çalıştı ama her şey bulanıktı.

Artan bir panikle, kadının yüzündeki ifadenin hiç de öyle olmadığını fark etti.

bir üzüntü. Suçluluk duygusuydu.

Ayağa kalkmaya çalıştı ama meyhanenin sert ahşap zemini onu karşılamak için hızla yükseldi.

Her şey soldu.

* * *

Davian başını salladı, sonra hareketle inledi.

Kafatası sanki ikiye ayrılacaktı gibi hissediyordu ve hareket etmek durumu daha da kötüleştiriyordu. Ağzı kurumuş ve göz kapakları yapış yapış olmuştu ama yüzünü ovma için ellerini hareket ettirmeye çalıştığında, ellerinin yanlarına bağlı olduğunu gördü. Başını çevirdi ve yataktaki pozisyonundan etrafına baktı.

İçinde bulunduğu oda sıradan bir yerdi. Görebildiği tek mobilya yatak ve birkaç sandalyeydi; ahşap zemin ve duvarlar çıplaktı. Küçük bir pencere odanın az da olsa aydınlanmasını sağlıyordu; bir sokak lambasından geldiği belli olan bu aydınlık hâlâ gece olduğunu gösteriyordu.

Hayal meyal akşamın erken saatlerinde olanları hatırlamaya başladı. Ishelle'in onu bir şeyle uyuşturduğu açıktı -neden, hiçbir fikri yoktu- ama eğer onu bağlı tutabileceğine inanıyorsa, o zaman şaşırıacaktı.

Gözlerini kapattı, kan ile uzandı. İnsanlar da dahil olmak üzere her yerde Öz kaynakları vardı ama o bunu mutfakta yanan ateşten çekmeyi seçti. Sadece birazına ihtiyacı vardı, alevleri söndürmeye yetecek kadar bile değil.

Özü katılaştırdı, jilet gibi keskinleştirdi ve sonra bu numarayı nerede öğrendiğini hatırlayınca yüzünü buruşturarak bağlarını kesti. Serbest kaldığında ayağa kalktı ve kullanılmamaktan kaskatı kesilmiş kaslarını gerdi, çevresini incelerken neredeyse rahat hissediyordu.

Dalgınlıkla kolunda bir Kelepçe olduğunu fark etti. Bu onun için pek bir fark yaratmıyordu - sadece içinden Öz çekmesini engelliyordu, zaten yapamayacağı bir şeydi - ama rahatsız ediciydi. Bir an için dikkatini topladı ve meraklandı. Kelepçe sadece bir kan tabakasıydı ve Özü bedeninin içinde tutuyordu. Tabii ya. Kolundaki metali birkaç dakika boyunca kanla itti ve denemeler yaptı. Kelepçe aniden geri çekildi,

bir takırtıyla yere düşüyor.

Kendi kendine sırttı.

Kaslarındaki ağrıyı hafifletmek için şömineden biraz daha Öz çekerek kapıya doğru yürüdü. Hemen daha gevşek, daha güçlü hissettiler. Kapının koluna uzandı.

"Çok etkileyici," diye bir ses geldi arkasından.

Döndü, kendini savunmaya hazırdı. Odanın köşesinde bir adam duruyordu; Davian onun bir dakika önce orada olmadığından emindi.

"Kimsin sen?" Davian ateşten kalan Öz'ü ve ateşin üzerinde kaynamakta olan çaydanlığın ısısından birazını içine çekti. Çok değil ama gerekirse biraz hasar vermeye yetecek kadar. "Beni neden esir aldınız?"

Adam gülümsedi. "Mahkûm mu?" İçini çekti. "Ishelle'in sizi geciktirmek için kullandığı pek de ince olmayan yöntem için özür dilemeliyim. Ben gelene kadar sizi burada tutması için kesin talimatları vardı. Korkarım biraz fazla hevesliydi."

Davian kaşlarını çatı. "Soruma cevap vermedin."

Adam tekrar iç çekti. "Benim adım Driscin Throll. Tol Shen'den bir İhtiyarım," dedi ve elini uzattı. Davian elini sıkmayınca, gözlerini sabırsızca devirerek elini bıraktı. "Sen bir mahkûm değilsin. Sana bir teklifte bulunmam için buradasın, başka bir şey için değil. Senden tek istediğim söyleyeceklerimi dinlemen, sonra da yolculuğuna devam edebilirsin."

Davian ona şüpheli bir bakış attı. "Pekâlâ." Konsantre oldu, kan'ı iterek Driscin'in zihnini araştırdı. Bir şeyi kabul etmeden önce bu adamın tam olarak ne niyette olduğunu öğrenecekti.

Uzandığında ise görünmez bir bariyer tarafından engellendiğini fark etti. Kaşlarını çatı, kalkanı yokladı, onu aşmaya çalıştı ama işe yaramadı. Driscin'in zihni başka bir kan kaynağı tarafından korunuyordu.

Driscin onun yüzündeki şaşkınlığı gördü ve gülümsedi. "Daha önce de söylediğim gibi. Etkileyici," dedi düşünceli bir şekilde. Kapıya doğru bir bakış attı. "Artık kendini gösterebilirsin, Shel."

Davian kapının açıldığını görmeyi umarak döndü. Bunun yerine havada, çöldeki bir serap gibi bir parıltı vardı; bir anda Ishelle önlerinde durdu, sanki birdenbire ortaya çıkmıştı. Davian yarım adım geri çekildi.

"Bunu görmediniz mi?" sordu genç kadın arsız bir sırıtışla.

Davian'ın gözleri büyüdü. "Sen bir Augur musun?" Mantıklı olan tek şey buydu. Özün tek başına birini görünmez yapamayacağından emindi. Ishelle bir şekilde kan kullanıyor olmalıydı. Driscin'i okuyamamasının nedeni de oydu şüphesiz.

"Sürpriz," dedi Ishelle.

Davian bir an için ona baktı. "Bana ilaç verdin," dedi, suçlayıcı bir ses tonuyla. Kafası ona verdiği şeyin etkisinden kurtulmaya başlamıştı ama hâlâ biraz bulanıktı.

Ishelle'in yüz ifadesi özür dilemeye yakın bir ifadeye dönüştü. "Bir yere gitmediğinden emin olmam gerekiyordu. Driscin sadece birkaç saat uzaktaydı ama senin uzun süreler boyunca ortadan kaybolmak gibi kötü bir huyun var."

Driscin elini umursamazca salladı. "O konuya sonra geleceğiz," dedi. "Kim olduğunu bildiğimizi söylemek yeterli, Davian."

Davian öne doğru eğildi. "Peki 'biz' kimiz?" Yabancı adama odaklandı. En azından ona yalan söylediklerinde, bunu gizlemeye çalışsalar bile bunu anlayacaktı.

"Sig'nari. Bizi Kaymakamlar olarak tanıyor olabilirsiniz," diye yanıtladı Driscin. "Bizler Augur'lara hizmet eder, onların gözü kulağı olur, isteklerini yerine getiririz. Ve ortaya çıktıklarında yeni Augur'ları araştırırız."

Davian'ın kaşları kalktı. "Sig'nari mi?" dedi kuşkuyla. "Bu hikâyeyi daha önce duymuştum."

"Gerçek bu," diye yanıtladı Ishelle. "Onlar beni bulmadan önce yıllarca haklarında söylentiler duymuştum."

"Görünmeyen Savaş'ın başında saklanmaya başladık," diye devam etti Driscin. "Ama izlemeye devam ettik. Bekledik. Bir Augur öldüğünde, birkaç yıl içinde bir başkası doğar; döngü budur. Bu yüzden savaşın başladığı o gece, yeni Augur'ların yakında dünyaya geleceğini biliyorduk. O zamandan beri tetikteyiz."

Davian kaşlarını çattı. "Diyelim ki sana inanıyorum, en azından şimdilik. Beni nasıl buldun?"

"Talmiel." Driscin onu dikkatle izledi. "Orada... biraz kötü şöhretli bir adam iki genç çocuğun sınırdan Desriel'e geçmesine yardım etti. Onları soymuş ama hemen ardından yere yığılmış. Neredeyse ölüyormuş. Üç gün sonra uyandığında olayla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu ve hayatının iki yılı da kayıptı." Driscin omuz silkti. "Talmiel en iyi zamanlarda bile batıl inançları olan bir kasabadır. Haber yayıldı ve adamlarımdan biri hikayeyi duydu. O andan itibaren yolculuğunuzu bir araya getirmeyi başardık."

Thrindar gibi."

Davian homurdandı. "Peki ondan sonra?" "Seni buldum," diye konuştu Ishelle.

"Shel'in bir Augur için bile alışılmadık bir yeteneği var. Tek bir dokunuşla birinin hayatı boyunca nerede olduğunu bilebilir," diye açıkladı Driscin.

Davian genç kadına baktı. "Seni hatırlıyorum," dedi birden, gözleri irileşerek. "Pazardaki kız. Sana çarpmıştım, seni devirmiştin." Ishelle gülümsedi ve Davian içini çekti. "Ya da öyle görünüyordu."

Ishelle öne doğru eğildi. "Seni Deilannis'e kadar takip ettim ama şehre girdiğinde sanki... ortadan kaybolmuş gibiydin. Andarra'ya gittiğini biliyorduk, bu yüzden eninde sonunda bu yoldan geleceğini düşünerek burada bekledim." Kaşlarını çatı. "Bir ay boyunca burada, bu durgun su köyünde bekledim. Bir ay. Seni tekrar hissettiğimde gitmeme sadece birkaç gün kalmıştı." Ona bakarken gözleri kısıldı. "Bunu nasıl yaptın? Daha önce hiç takip ettiğim biri kaybolmamıştı."

"Belki de ben sadece özelimdir," dedi Davian.

Ishelle gözlerini ona dikti ve o da gülümsemesini dizginleyerek biraz rahatladı. Yöntemleri ne olursa olsun, bu insanların ona zarar vermek gibi bir niyetleri olmadığına inanmaya başlamıştı.

Davian arkasına yaslandı. "Peki şimdiye kadar kaç tane Augur buldun?"

Driscin kıpırdandı. "Sen ve Ishelle dahil mi? İki." Elini kaldırdı.

"Anlayın, bu kolay bir iş değil. Augurlar hüküm sürerken yeterince zordu; şimdi Antlaşma var olduğu için bin kat daha zor."

"Sanırım bunu görebiliyorum," diye kabul etti Davian. Kollarını kavuşturdu.

"Peki.

Bana bir teklifte bulunacaktın."

"Bizimle gel." Ishelle'di, sesi yalvarıyordu. "Bizim gibi başkalarını bulmama yardım et, Davian. Onlara öğretebiliriz; birbirimize öğretebiliriz."

Davian başını salladı. "Ne amaçla?"

"Bu istila Talan Gol'den geldi," dedi Driscin ciddiyetle. "Henüz hakkında pek bir şey bilmiyoruz ama Sınır'ın zayıfladığı açık. Augur'lar olmadan onu ötesindeki tehditlere karşı güçlendirmenin bir yolu yok."

Davian tereddüt etti. "Bu konuda yardım etmek istiyorum," diye itiraf etti, "ama ben Thrindar'dayken istila henüz başlamamıştı." Driscin yalan söylemiyordu ama Davian'a her şeyi anlatmadığı da açıktı.

"Doğru," dedi Driscin. "Sanırım bu, odak noktamızdaki daha yeni bir değişim oldu. Başlangıçta amacımız sadece Arayıcıları bir araya getirmektir - onları Yönetim'den gizli tutmak, birbirlerinden öğrenmelerini sağlamak. Sonra da Meclis'te Antlaşma'nın değiştirilmesinin yolunu açmaktır. Belki bir gün Augur'lar yeniden güç kazanırlar." Omuz silkti. "Nihayetinde amacımız hâlâ bu."

Davian şaşkınlıkla Driscin'e baktı ve Wirr ile yaptığı bazı konuşmaları düşündü. "Siyasetten pek anlamam ama bu yakın zamanda olabilecek bir şeye benzemiyor. Belki benim ömrümde bile olmaz," dedi sessizce.

Davian'ın kötümserliğinden etkilenmeyen Driscin, "Bu her zaman uzun vadeli bir plandı," diye itiraf etti. "Ama bu istila bunu değiştirmiş olabilir. Binlerce kişi öldü ve bu her ne kadar korkunç olsa da, insanlara Üstün Yeteneklilerin ne kadar önemli olduğunu da hatırlattı."

Öne doğru eğildi. "Kralın son birkaç haftadır bize karşı takındığı tavır insanları tedirgin etmeye başladı; Andarra'nın en güçlü silahının, en iyi savunmasının bir adamın önyargısıyla etkisiz hale getirilebileceği gerçeğine ışık tutuyor. Tüm bunlar sona erdiğinde, bunu değiştirmek için bir argüman olacağını garanti ediyorum - hem Meclis'te hem de halk arasında Tols'a olan destek yenilenecek. Andarra bizi sevmiyor olabilir ama değerimizi anlamaya başlıyorlar. Ve bu ne kadar çok olursa, o kadar çok söz sahibi olacağız."

Davian yavaşça başını salladı. "Bu Tol Shen için iyi... ama bu kimsenin Augur'lara karşı farklı hissedeceği anlamına gelmiyor," diye belirtti.

Driscin, "Herkes Sınır'ı mühürleyebilecek tek kişilerin Augurlar olduğunu söylediğimizde, bunun da değişebileceğinden şüpheleniyorum," dedi. "Yasağı kaldırmak için Antlaşma'nın değiştirilmesi yeterli olacaktır. Bu, birkaç ay önce hayal edebileceğimizden çok daha fazla ilerleme demek."

Davian arkasına yaslandı, Driscin'in söylediklerini değerlendirirken kalp atışları biraz hızlandı. Hâlâ birçok şeyin doğru gitmesi gerekiyordu ama mantıkta herhangi bir kusur göremiyordu. Bu mümkündü. "Ve eğer bu olursa, Augur'ların Tol Shen tarafından denetlenmesini istiyorsun. *Benim* Tol Shen'e katılmamı istiyorsun," diye bitirdi bir an sonra, coşkusu aniden tekrar azalmıştı.

Driscin başıyla onayladı. "Athian ve Shen Konseyleri böyle bir konuda birlikte çalışamayacak kadar anlaşmazlık içindeler ve Athian ile herhangi bir ilişki şu anda siyasi bir zehirdir. Augur'ların birleşmiş, müttefik olması gerekir."

Meclis onları ciddiye alacaksa, güvenilir biri olmalı. Tol Shen tek gerçekçi seçenek."

Davian isteksizliğini gizleyemeyerek başını salladı. Her şey son derece makul görünüyordu ama yine de Tol Shen'in ününü biliyordu. Güce aç, çıkarıcı insanlardı. Onların bir grup Augur üzerinde, kendisi üzerinde herhangi bir kontrol uygulaması fikri onu rahatsız ediyordu.

Bir süre sonra "Hayır," dedi. Ishelle'e baktı. "Bu istilacılar yenilgiye uğratıldıktan sonra, Sınır'ı onarmak için sizinle birlikte çalışacağım ama hepsi bu. Shen'e katılmak istemiyorum."

Ishelle gözlerini devirdi. "Hepimiz kötü olduğumuz için sanırım?" dedi, sesi kızgınlıktan çok eğlenmiş gibi çıkıyordu. "Athian'da size öğrettikleri şey bu, değil mi - Tol Shen doğru olandan çok güçle ilgilenirken, Tol Athian'daki her bir Üstün Yetenekli El'in standartlarının parlayan bir işaretçisi?"

Davian cevap vermeden önce Driscin konuştu ve Ishelle'e doğru sakinleştirici bir hareket yaptı. "Bir Athian okulunda büyüdün ve isteksizsin. Seni anlıyorum." Alnını ovuşturdu. "Eğer birlikte olduğun insan tipleri konusunda endişelerin varsa, belki de bir karara varmadan önce arkadaşın Taeris Sarr'a bir kez daha bakmalısın."

Davian kızardı. "Üç yıl önce yaptıklarından mı bahsediyorsun? Bu seçmek için kötü bir örnek, Yaşlı Throll. Kurtardığı çocuk bendim, o adamları öldürerek benim hayatımı kurtardı. Benim kitabımda ona karşı kara bir leke sayılmaz."

Driscin başını salladı. "Ama hikâyenin tamamını bilmiyorsun," dedi sessizce. "Nereden geldiğini hiç merak etmedin mi? Okuldan önce yani."

Davian şaşkınlıkla Yaşlı'ya baktı. "Elbette biliyorum."

"Taeris'in bildiğini düşünüyoruz," dedi Driscin. "Bildiğimiz bir şey varsa o seni çocukken Caladel'e getiren, okulun kapısına bırakan kişi olduğu. Seni takip etti, tüm hayatın boyunca gelişimini izledi. Seni Desriel'de bulması da, üç yıl önce o gün orada olması da tesadüf değildi."

Davian tekrar başını salladı. "Bana da böyle bir şey söylerdi," dedi, hissettiğinden daha emin bir ifadeyle.

"Dahası da var," dedi Driscin. "Caladel'deki o karşılaşmayı o *ayarlardı*,

Davian. O adamlara senin okuldan olduğunu söyledi. Size saldırmalarını *istedi*, böylece kendinizi savunmak zorunda kalacaktınız ve güçleriniz olduğunu keşfedecektiniz."

Davian kaşlarını çatı, başı dönüyordu. "Buna inanmıyorum." Driscin'in yalan söylediğini gösteren ne bir siyah duman ne de şakaklarında bir ağrı olmasına rağmen bu doğru olamazdı. Davian, midesindeki ani bulantı hissini görmezden gelerek homurdandı. "Böyle bir bilgiye nasıl sahip olabilirsin?"

Ishelle kıpırdandı. "Seni ve yoldaşlarını Thrindar'da okuma fırsatını kaçıracağımı düşünmedin herhalde? Ondan her şeyi öğrenecek zaman yoktu ama Taeris Desriel'den çıkmanın bir yolunu bulmakla o kadar meşguldü ki kendini korumayı dert etmedi." Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Bu arada bana çarptığında ne düşündüğünü de biliyorum." Ona göz kırptı ve adam öfkeyle kızardığını hissetti.

Davian birkaç saniye kendine geldikten sonra başını salladı. "Hayır. Ya yanıyorsun ya da bu bir tür hile. Taeris öyle biri değildir."

Driscin, Davian'ın meydan okuyan yüz ifadesini görünce içini çekti. "Belki de bu kendi başına çözen gereken bir şeydir."

"Peki bunu tam olarak nasıl yapabilirim?"

"Ona sor." Ishelle bir adım öne çıkarak elini onun omzuna koydu. "İnsanların seni kandırıp kandırmadığını nasıl anlayacağını biliyorsun, son birkaç dakikadır bunu yaparken seni izliyorum. Sana yalan söylemediğimizi *biliyorsun*, Davian. En azından haklı olup olmadığımızı öğrenmeyi kendine borçlusun."

Davian dişlerini sıktı; hâlâ bu konuyu tartışmak istiyordu ama bunun sadece mantıksız davranıyormuş gibi görüneceğini biliyordu. "Ne bulursam bulayım, Tol Shen hakkındaki fikrimi değiştirmeyecek," dedi şimdi biraz savunmacı bir tavırla.

"Anlamıyorum. Başka nereye gidebilirsin ki?" Ishelle kollarını kavuşturdu. "Tol Athian'da kimseyi tanımıyorsun, seni yanlarına almak isteseler bile. Okulundan hayatta kalan tek kişi Torin Andras'tı ve onun da zamanını Üstün Yeteneklilerin etrafında geçirmeyeceğinden emin olabilirsin."

"Sen nasıl..." Davian yüzünü buruşturarak sözünü kesti. "Eğer bunu biliyorsan, arkadaş olduğumuzu da biliyorsun demektir. Wirr - Torin - ile çalışarak Tol Shen'e katılarak yapabileceğimden daha fazlasını yapabilirim."

Driscin başını salladı. "Bu konuda kendini kandırma, delikanlı," dedi, sesi nazikti. "O krallığın bir prensi, Northwarden'ın oğlu. Arkadaş olabilirsiniz, ama okulda aranızda her ne geçtiyse

eşit olduğunuzu hayal edin. Sizi sarayın kapısında kollarını açarak karşılamak istese bile bunu yapamayacaktır."

Davian kaşlarını çattı. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani Prens Torin'e yardım etmek için şehirde kalırsanız, sonsuza dek saklanacak, hayatınızı gölgeler içinde yaşayacaksınız. Antlaşma ne kadar çabuk değiştirilirse değiştirilsin, bir Augur ile alenen ilişkilendirilmeyi göze alabilmesi için yıllar geçmesi gerekecek. Senin varlığını kabul etmesi için yıllar geçmesi gerekecek." Davian'a ciddi bir ifadeyle baktı. "Etkiniz en iyi ihtimalle sınırlı olacaktır. Yeteneklerinizi boşa harcamış olursunuz."

Davian Driscin'e öfkeli bir bakış attı. İhtiyar'ın argümanı sağladı ama Davian'ın duymak istediği şey bu değildi. Ilin Illan'a vardığında, Wirr ile temas kurduğunda, işlerin bir şekilde yoluna gireceğini varsaymıştı. Kalmanın, geriye kalan tek arkadaşına yardım etmenin bir yolunu bulacaktı.

Driscin Davian'ın yüz ifadesini izlerken içini çekti. "İkna olmadın, sorun değil; belki zaman içinde fikrini değiştirebiliriz. En azından Sınır'ın mühürlenmesi gerektiği konusunda hemfikir misin?"

Davian yavaşça başını salladı. "Evet."

"Güzel." Driscin ayağa kalktı. "O zaman şimdilik yapman gerekeni yap, Ilin Illan'a git, elinden geldiğince yardım et. Ama sana söylediklerimi düşün ve bu istilacılar yenilgiye uğratıldıktan sonra gelip beni Tol Shen'de bul. Eğer hâlâ sadece Sınır'ı mühürlemek ve Ilin Illan'a dönmek istiyorsan, o zaman bize kalıcı olarak katılman için hiçbir baskı olmayacak. Sana söz veriyorum."

Davian'a başını salladı, sonra Ishelle'e sıkı bir gülümseme verdi. Daha fazla hoşbeş etmeden odadan çıktı.

Davian ve Ishelle birbirlerine garip bir şekilde bakarken uzun bir sessizlik oldu.

"Gitmekte özgür müyüm?" diye sordu Davian sonunda, kendisine yapılan muameleye duyduğu öfke yeniden su yüzüne çıkmış, sesini olduğundan daha kaba çıkarmıştı.

Ishelle sahte bir savunmayla ellerini kaldırdı. "Öylesin. Ama belki tok mide seni biraz daha az huysuz yapar diye düşündüm," dedi, sadece takıldığını göstermek için gülümseyerek. Yatağın yanındaki tepside duran tereyağlı ekmeği işaret etti. "Acıkmış olmalısın. Bir şeyler yemelisin."

Davian tepsiye güvensiz bir bakış attı.

Ishelle onun yüz ifadesini görünce güldü. "Ekmekte olağandışı bir şey yok. Yemin ederim."

Davian teklifi reddetmeyi düşündü ama o anda midesi guruldadı. Yutmayı başardığı az miktardaki ilaçlı yiyecekten beri bir şey yememişti. Ve bu önemsiz görünecekti. Ve Ilin Illan'a varana kadar doğru düzgün bir şeyler yemek için bir daha fırsat bulamayabilirdi.

Kaşlarını çatarak ekmekten temkinli bir ısırik aldı. Kollarını ve bacaklarını tatmin edici bir şekilde hareket ettirebildiği zaman, bir yandan Ishelle'i temkinli bir ifadeyle izlerken, diğer yandan da kalanını mideye indirdi. Görünüşe göre ona zarar vermek niyetinde olmamasına rağmen, bu kadar kısa sürede ona tekrar güvenmeyi kendine yediremiyordu.

Sözlerini bitirdi ve koluyla ağzını sildi. "Yola çıkıyorum," dedi, ayağa kalkarak. "Zaten çok fazla zaman harcadım."

Ishelle kaşlarını çattı. "Ilin Illan'a mı? Bu gece mi? Eminim biraz dinlenmeye ihtiyacın vardır." Yatağı işaret etti. "İstersen bu odayı ücretsiz kullanabilirsin." Sırttı, her iki yanağında da birer gamze belirdi. "Uyuşturulmanın telafisi olarak."

"Teşekkürler," dedi Davian alaycı bir ses tonuyla, "ama buna ihtiyacım yok."

Ishelle gülümsemeye devam etti. "Bir anlaşma yapmaya ne dersiniz? Dargın olmadığınızı göstermek için en azından bedava bir yemek yiyelim. *Düzgün* bir yemek. Uyuşturucu yok. Ve bu akşam bana eşlik et."

Davian homurdandı. "Son kısma kadar neredeyse beni kandırıyordun." Ishelle ona neşeyle gülümsemeye devam etti ve Davian iç çekerek soldu. Doğru dürüst bir yemek kaçırılmayacak kadar güzeldi. "Pekâlâ," dedi isteksizce ve kapıya doğru yorgun bir hareket yaptı. "Yolu göster."

Alt kattaki ortak salona doğru ilerlediler. Orta yaşlarda, kısa boylu, tombul bir kadın olan hancı kısa süre sonra onlara yemeklerini getiriyordu. Ishelle ödemeyi teklif ettiğinde, hancı reddetti ve Ishelle'in parasının işine yaramayacağı konusunda ısrar etti.

Ishelle Davian'ın sorgulayan bakışları karşısında omuz silkti. "Bir aydır buradayım. Benden hoşlanıyor."

"Onun tam olarak ne düşündüğünü bilmenin yardımcı olmuştur, eminim," diye gözlemledi Davian. Ishelle'den hancıya uzanan ince kan çizgilerini görmüştü. Minik, neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük ama kesinlikle oradaydı. Yeni yoldaşı onu okuyordu.

"Bunda yanlış bir şey yok."

Davian başını sallayarak homurdandı. Malshash bu konuda açtı ama bu sağduyudan biraz daha fazlasıydı. Sağduyu.

Ishelle ona gerçek bir şaşkınlıkla baktı. "Aynı fikirde değil misin?"

Davian kesin bir ifadeyle başını salladı. "Evet. Bu insanlar... *sıradan* insanlar, kendilerini bize karşı savunmanın hiçbir yolu yok. Onların en kişisel düşüncelerine burnumuzu sokmaya ne hakkımız var?"

Ishelle başını salladı. "Çok fazla insan okumadın, değil mi? Çoğu başına gelen her şeyi hak ediyor." Adamın kaşlarını çatarak iç çekti. "Surat asma. Senden bunu yapmanı istemiyorum."

Yemekleri geldi ve ikisi de yemeye başladı. Bir süre sessiz kaldılar, sonra Davian Ishelle'in meraklı bir ifadeyle kendisine baktığını görünce durakladı. Ishelle gülümseyerek arkasına yaslandı ve peçetesiyle ağzını sildi. "Bana Caladel'den bahset," dedi. Davian ona temkinli bir bakış atarken elini sabırsızca salladı. "Saldırımı değil; o konuda her şeyi biliyorum. Bir Athian okulunda büyümek nasıl bir şeydi?" Başını iki yana salladı. "Hep çok... sıkıcı olacağını düşünmüştüm."

Davian nefesini içine çekti; okulun yıkımından bu kadar kayıtsızca bahsedildiğini duymak canını yakmıştı. "Bu konuda konuşmamayı tercih ederim," dedi, sesindeki sertliği tutmaya çalışarak.

Ishelle onun yüz ifadesini görünce yüzünü buruşturdu. Omuzları biraz çöktü.

"Özür dilerim," dedi birkaç garip andan sonra. "Biliyorum... patavatsız olabiliyorum. Driscin yeteneklerime çok güvendiğimi, artık insanlarla nasıl konuşacağımı bilmediğimi söylüyor. Belki de haklıdır."

Davian tereddüt etti. Sesi rahatsız geliyordu. Gerçekten utanmıştı.

Birkaç saniye daha durakladı, sonra içini çekerek öne doğru eğildi.

"Sıkıcı değildi." Bir lokma yemek aldı, düşünürken çiğniyordu. Yutkundu. "Her zaman yapacak çok şey vardı. Çalışmak, pratik yapmak." Başını kaşıdı. "Bazen ayak işlerini yapmak için okul dışına gönderilirdik."

Ishelle bir kaşını kaldırdı. "Sanırım senin ve benim 'sıkıcı' tanımlarımız farklı," dedi hafifçe alaycı bir gülümsemeyle. Buna rağmen Davian onun ses tonunda bir minnettarlık sezdiğini düşündü.

Üzüntüyle başını salladı. "Pek iyi açıklayamıyorum. Arkadaşlarım oradaydı," diye açıkladı. "Bu... basitti. Okul benim evimdi. Kulağa monoton gelebilir - sanırım monotondu - ama çoğunlukla oradaki hayatımı sevdim." Bir başka üzüntüyle, bu ifadenin ne kadar doğru olduğunu fark etti.

Ishelle başını iki yana salladı. "Onca yıl aynı yerde kalmaya zorlanmayı hayal bile edemiyorum," diye itiraf etti. "Kulağa başka bir hapishane gibi geliyor, kuşatmalar sırasında Tols'un nasıl olması gerektiğinden pek de farklı değil. Öz ve kan, gerçek dünyaya çıkıp onları gerçekten *kullanamadığınız* sürece sıkıcıdır."

Davian öne doğru eğildi, sohbetin değişmesinden memnundu. "Anladığım kadarıyla Shen'in okullarından birinde öğrenci değilsin, o zaman -Mührü hiç almadın mı? Çünkü eğer almış olsaydın, bu konuda fazla seçeneğin olmazdı," diye ekledi sertçe.

"Hayır, kadere şükürler olsun." Ishelle ona yarı özür dileyen bir omuz silkme hareketi yaptı. "Driscin'le birlikte diğer Augur'ları bulmaya çalışmadığım zamanlarda Tol Shen'in mutfaklarında çalışıyorum. Ama Driscin her zaman İlkeler tarafından bağlanacak kadar Öz çekmediğimden emin olmuştur." Ishelle kaşlarını çatı. "Ama sen yaptın, öyle mi?"

Davian tereddüt etti, sonra başını salladı. "Hatırlamıyorum ama... evet." O günü ve Driscin'in ona daha önce anlattıklarını düşünürken sustu. Ishelle'e Taeris'i okuduğunda tam olarak ne gördüğünü sormak için ani bir istek duydu... ama cevap ne olursa olsun, Taeris'in kendisiyle konuşana kadar tek kelimesine bile inanmayacağını biliyordu.

O an geçti ve Ishelle belli ki Davian'ın bu konuda daha fazla konuşmak istemediğini hissetti. Yemeklerini yerlerken sohbet daha hafif konulara döndü ve Davian bir süre için kendini gerçekten rahatlamış hissetti.

Yine de çok geçmeden tabakları toplandı ve önündeki uzun yolculuğu hatırladı. İç çekti. Ishelle'e hâlâ güvenmiyordu ama yemek yol yorgunluğunu biraz olsun *hafifletmişti*. "Yakında gitmeliyim," diye gözlemledi. "Gitmeden önce, bu istila hakkında bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?"

Ishelle omuz silkti; Davian'ın hayal gücü olabilirdi ama yüzünde bir hayal kırıklığı parıltısı gördüğünü düşündü. "Son duyduğuma göre Andarran ordusu işgalcilerle karşılaşmak üzereymiş. Umarım bu son olur."

Davian başını salladı. "Hayır. Bir süre önce bir şey gördüm. İstilacılar, Ilin Illan'ın dışında kamp kurmuşlardı. Bu yüzden oraya geri dönmeye çalışıyorum. Eğer bir kuşatma olacaksa, alabilecekleri her türlü yardıma ihtiyaçları olacak." Ona bir kaşını kaldırdı. "Sen de gelebilirsin. İkimiz gerçek bir fark yaratabiliriz."

Ishelle tereddüt etti. "Hayır," dedi yavaşça. "Bunun bana göre olduğunu sanmıyorum."

Davian homurdandı ama farklı bir yanıt beklemediği için başını salladı. "Kralın Üstün Yeteneklilerin savaşımasına izin vermek için İlk İlkeyi değiştirip değiştirmeyeceğini duydun mu?"

Ishelle başını salladı. "Driscin'in daha önce söylediklerinin ötesinde bir şey yok. Kral Andras son birkaç hafta içinde Üstün Yeteneklilere karşı bazı sert açıklamalar yaptı... eğer bunlar bir şey ifade ediyorsa, bu pek olası değil." Gözleri kısıldı. "İzole edildin, değil mi? Söyle bana Davian, doğruyu söyle. Nereye kayboldun? Bunu nasıl yaptın?" Gözleri merakla parlıyordu.

Davian yüzünü buruşturdu; Deilannis hakkında konuşmaya hiç niyeti yoktu. Yine de Ishelle'in gözlerindeki kararlılığı görebiliyordu; ondan bu kadar uzun süre nasıl kaçabildiğini öğrenme arzusunu.

Çabucak bir karara vardı. "Takas yapalım. Eğer bana kendimi nasıl görünmez yapacağımı söylersen, ben de sana senin takibinden nasıl kurtulacağımı anlatırım."

Ishelle bir an düşündü. "Önce sen."

Davian gülümsedi, onu kendine bağladığını biliyordu. "Hiç şansın yok." "Daha fazla bilmek istediğin başka bir şey yok mu?"

Davian sert bir ses tonuyla, "Görünmezlik," diye yanıtladı.

Ishelle içini çekti. "Pekâlâ." Boş boş saçlarıyla oynadı. "Bir kez alıştıktan sonra çok da zor değil. Kendini bir kan kalkanıyla kapla, ama kan'ın Öz'ü emmesi yerine, onu yeniden yönlendirmesini sağla - biraz da çevreden çektiğin zamanki gibi, sanırım. Onu kendi etrafınızda bükün, böylece sanki Öz boşluktan geçiyormuş gibi olur." Sırıttı. "Dürüst olmak gerekirse bu bir kazaydı. Driscin ve ben bir gün saldırıları saptırmanın yollarını test ediyorduk ve sürpriz!" Dramatik bir jest yaptı. "Driscin neredeyse kalp krizi geçiriyordu."

Davian gülümsedi. "Sadece hayal edebiliyorum."

Ishelle sırıttı. "Driscin bunun ışığı bükerek çalıştığını düşünüyor," diye devam etti. "Öz, ışığın geçmesine izin vermek yerine onu kalkanın etrafına sürüklüyor."

Davian odanın diğer sakinlerine göz gezdirdi. "Muhtemelen şu anda test etmemeliyim," dedi üzüntüyle.

"Bir nesne üzerinde deneyin. Küçük bir şey olsun ki kimse fark etmesin," diye önerdi Ishelle.

Davian ona onaylayan bir bakış attıktan sonra konsantre oldu. Kasesini sıkı bir kan ağıyla kapladı, sonra özelliklerini değiştirdi, böylece

Ishelle'in önerdiği gibi öz. Hiçbir şey olmadı; Davian kan'ın sertliğini biraz ayarlayarak neredeyse bir ayna gibi davranmasını sağladı.

Kase önünde dalgalandı, sonra kayboldu.

Davian'ın gözleri büyüdü ve sırtıttığını hissetti. "Bu işe yarayabilir," diye düşündü.

Ishelle gülümsedi. "Hiçbir fikrin yok," dedi göz kırparak. Öne doğru eğildi. "Senin sıran."

Davian onun gözlerinin içine baktı. "Aslında fikrimi değiştirdim." Ishelle birkaç saniye boyunca ona bakakaldı.

"Bana yalan mı söyledin?" sonunda sessiz, öfkeli bir inançsızlık içinde boğuldu. "Adil adildir," diye yanıtladı Davian neşeyle. "Senin olman gerekirdi.

Kontrol ediyorum. Ve her neyse, bana ilaç verdin. Sanırım şimdi ödeşmiş olabiliriz."

Ishelle şaşkınlık, kızgınlık ve eğlendirici bir üzüntü karışımı içinde ona baktı. "Sen ciddisin. Bana söylemeyeceksin."

Davian omuz silkti. "Belki yeni bir anlaşma yapabiliriz. Ilin Illan'a gelersen sana anlatırım."

Ishelle kısık gözlerle ona baktı. "Cazip, eğer pazarlığın sana düşen kısmını yerine getireceğini düşünseydim." Başını salladı, acıklı bir gülümsemeyle. "Sanırım bunu senden öğrenmek için Tol Shen'e kadar beklemem gerekecek." Tereddüt etti, gözlerinin içine baktı, aniden ciddileşti. "açılmışken. Sen de geleceksin, değil mi?"

Davian başını eğdi. "Bu istila yenilgiye uğratılır uğratılmaz - ama dediğim gibi, Sınır'ı nasıl mühürleyeceğimizi bulana kadar sürecek." İkisi de ayağa kalktı. Davian içtenlikle, "Yemek için teşekkür ederim," diye ekledi.

Ishelle başını salladı. "Eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi küçük bir gülümsemeyle, görünüşe göre onun aldatmacasını affetmeye hazırды. "Ve kendini güvende tut. Senden bu cevabı alana kadar ölmeni istemiyorum." Merdivenlere doğru başını salladı. "Eğer gece kalmak konusunda fikrini değiştirirsen, üst kattaki odayı alabilirsin. Soldan ilk oda. Yarına kadar parası ödendi ve uyumak için tanıdık bir yer istersin diye düşündüm."

Ona güzel bir gülümseme fırlattı ve cevap vermesine fırsat vermeden topuğunun üzerinde dönerek kapıdan çıkıp gözden kayboldu.

Davian bir an için kızın arkasından baktı, sinirlenmeli mi yoksa eğlenmeli mi emin olamadı.

Başını iki yana salladı ama tüm çabalarına rağmen yüzünde küçük bir gülümsemenin belirdiğini hissetti.

Hâlâ gülümseyerek merdivenlerden odaya çıktı, sonra kapıyı arkasından kapatıp kilitledi. Gece kalmaya niyeti yoktu ama gitmeden önce lamba ışığından ve rahat yataktan yararlanacaktı.

Aarkein Devaed hakkında bilgi edinmek için kitabını karıştırmaya devam edecekti.

Bölüm 45

Davian yatağa uzandı, Büyük Kütüphane'den aldığı kitabı açtı ve kaldığı yerden sayfaları çevirerek Danışman'ın neden bu kitabı seçtiğine dair bir ipucu aradı.

Kalın kitabın neredeyse sonuna gelmişti ve şu ana kadar kitap tam olarak görüldüğü gibiydi - yeterince ilginç ama söyleyebildiği kadarıyla anlamsız olan eski masalların bir derlemesi. Yine de birkaç sayfa ileride, öykülerden birinin başındaki küçük bir resim gözüne çarptı. Kaşlarını çatarak dikkatle inceledi.

Resim bir askere aitti. Kitapta gördüğü diğer çizimlerin çoğu ilkel, hatta soyutken, bu resim sanki asker gerçekten resim için poz vermiş gibi detaylıydı. Adamın zırhı gölgeli olduğu için karanlık bir havası vardı ama Davian'ın gözüne çarpan şey başlığıydı. Gözler için boşluk yoktu ve yüzün üzerinde tek bir sembol yazılıydı. Dikey olarak çizilmiş ve daire içine alınmış üç S çizgisi.

İmgeleminde gördüğü sembolün aynısı.

Elleri hafifçe titreyerek altında yazılı olana doğru ilerledi.

Selam, hainlerin kralı!

*Seni tanıyanlar olarak kaybettiklerimizin
yasını tutuyoruz. Geriye sadece bir gölge
kaldı:*

*Bir zamanlar çılgılık olan yerde
bir fısıltı, Bir zamanlar okyanus
olan yerde bir gölet,*

Bir zamanlar güneşin yerde titreyen bir mum.

Selam sana, yozlaşmanın kralı!

*Size hizmet eden bizler, olacaklar için umutsuzluğa
. Yeminini bozacaksın,*

*Yol'u paramparça edeceksin,
Günlerin Şarkısı'nı bir ağıt gibi söyleyeceksiniz.
Halkın buz ve kan gözyaşları dökecek ve sadece
düşenler barışı bilecek.*

Yavaşça hikâyenin başına geçti ve okumaya başladı.

Alarais Shar'ın İmkansız Görevleri

(Orijinal Yüksek Dareceden çevrilmiştir)

Parlayan Topraklar'da bir zamanlar ölümsüz kral Alarais Shar hüküm sürüyordu.

Büyük krallardan biri olarak bilinirdi; belki de en büyük kral. Kuzeyli acımasız Qui'tir ile bir antlaşma yaptı. Karanlık Diyarlara karşı son savaşı yönetti ve galip gelerek onların egemenlik alanını ölümlü dünyadan sonsuza dek mühürledi. Hükümlerinde bilge, adalet dağıtmada hızlı ve kararlı ve halkı tarafından sevilen biriydi.

Ölümsüzlüğü çok tartışıldı. Çelik derisini delemeydi; ateş onu yakmadı ve kemikleri kırılmadı. Hiç kimse uzun ömrünün kaynağını bilmiyordu ama Parlayan Topraklar'daki tüm büyücüler arasında en güçlüsü oydu.

Bir gün Alarais doğuda yeni bir gücün yükseldiğini, Kal ve Derethmar topraklarını birleştiren bir kral olduğunu duydu. Karar verdi bu yeni kralı aramaya başladı. Bir müttefik bulmayı umuyordu, ancak yeni kralın zaferleriyle ilgili duyduğu haberler onu çok rahatsız etti ve bu yüzden çok az umut besledi.

at sürdü ve sonunda büyük Kyste şehrine geldi. Bir zamanlar güzel ve gururlu olan binalar artık harabeye dönmüştü ve insanlar Alarais geçerken ona boş boş bakıyorlardı, giysileri paçavradan farksızdı, karınları açlıktan şişmişti. Ölüler sokaklarda, çöp yığınlarının yanında yatıyordu. Parlayan Topraklar'ın ezeli düşmanları olmalarına rağmen, Alarais Kal'ın halkının başına gelenleri görünce ağladı.

Sarayın kendisine ulaştığında, Alarais yakıcı bir öfkeyle dolmuştu. Gözleri haklı bir öfkeyle parlıyordu.

Kal'ı fetheden ve şimdi halkı için çok az şey yapan adamın önünde.

Kal tahtındaki adam Alarais'in beklediği gibi biri değildi. Bir erkek olarak etkileyiciydi. Uzun boylu, güçlü ve yakışıklı olan yeni kral tam anlamıyla bir savaşçı, bir kahraman gibi görünüyordu. Ama Alarais ona baktıkça parıldıyor, garip, uhrevi bir enerjiyle titreşip kayboluyor gibiydi. Bir ölümlüden ziyade ruhani bir varlık, bir hayalet gibi görünüyordu.

Yine de Alarais korkmuyordu ve şehirde gördükleri zihninde hâlâ tazeydi. Tahtın önünde gururla durdu, bekledi Kralın ona hitap etmesini . Ama parıldayan adam, Alarais sessizliğe daha fazla dayanamayana kadar onu izlemekle yetindi.

"Ben Alarais Shar, Parlayan Topraklar'ın kralıyım." Durakladı ama tahttaki adam hiçbir şey söylemedi. "Topraklarımız arasında bir dostluk kurulup kurulamayacağını görmek için gelmiştim. Ama gördüm ki

Kyste'nin durumu. Halkının çektiği acıları gördüm ve bunun nedenini anlayamıyorum. Neden onlara yardım etmiyorsunuz?"

Hâlâ sessizlik vardı. Tam da Alarais ayrılıp evine döndüğünde, parıldayan adam konuştu. "Ben Ghash, Beyaz Tapınağın Kahini, Shammaeloth'un Habercisi. Bahsettiğin kişiler kurtarılamaz. Bunu gördüm."

Alarais hayal kırıklığı içinde, "Bunu nasıl söylersin?" diye bağırdı.

"Hâlâ burada yaşayanların yok edilişini gördüm," diye yanıtladı Ghash. "Başlarına gelecekleri de gördüm. Onlara şimdi yardım etmek boşa kürek çekmek olur."

Alarais anlamamıştı. "Madem yok olacaklarını görüyorsun, o zaman neden onları kurtarmıyorsun?"

"Çünkü görülmüş olan geri alınamaz. Sizin ya da benim hiçbir çabam onların kaderini değiştiremez."

Alarais inatla, "Bunu kabul edemem," dedi.

"Yine de yapmalısın," dedi Ghash, "çünkü ben de senin kaderini uzun zamandır biliyorum, Alarais Shar. Parlayan Topraklar düşecek ve sen bana isteyerek hizmet etmeye gel. Birlikte dünyayı fethedeceğiz." Alarais güldü ve Ghash onun kolay kolay ikna olmayacağını anladı.

"Söylediklerimi kanıtlamama izin verin," dedi. "Seni üç görev. Eğer üçünden birini tamamlayabilirsen, geri çekileceğim.

bu topraklardan. Eğer bir tanesini bile yerine getiremezsen, bana hizmet edeceksin ve Parlayan Topraklar benim olacak."

Alarais şöyle cevap verdi: "Hangi görevleri vereceğinizi bilmeden bu meydan okumayı kabul edemem."

Ghash başını salladı. "Öyle olsun," dedi. "Sana vereceğim görevleri dinle: Birincisi, krallığına layık bir tebaa bulmak; ikincisi, layık bir adam bulmak; ve üçüncüsü, aşkına layık bir kadın bulmak."

Alarais güldü. "Bunlar gerçekten de ağır görevler, kudretli Ghash. Onları tamamlamam için ne kadar bekleyebilirsin?"

Ghash gülümsedi. "Ben de senin gibiyim Alarais, zamana yenik düştüm."

İstedğin kadar ara. Senin onurlu bir adam olduğunu biliyorum. Bir görevin imkânsız olduğunu anladığında bana söyleyeceksin. O zamana kadar krallığınıza karşı harekete geçmeyeceğim." Durakladı. "Senden tek istediğim, buraya getirdiklerin de dâhil olmak üzere, arayışından kimseye bahsetmemen."

Bunu yaparsanız, haberim olacak ve üç görevin de başarısız olduğunu düşüneceğim."

Alarais uzun süre düşündü ama reddetmek için bir neden göremedi. "Kabul ediyorum," dedi.

Pazarlığı kanla bağladılar ve Eski Yasa uyarınca Gaş'ın mahkemesi buna tanıklık .

Hiç vakit kaybetmeyen ve başarısından emin olan Alarais, umut dolu bir şekilde Parlayan Topraklar'a döndü. Uzun yıllar geçti ve Alarais Sonunda daha önce gördüklerinden daha değerli olduğunu düşündüğü bir adam buldu: Jadlis adında, son derece sadık ve cesur bir savaşçı. Alarais, Jadlis'le birlikte Kyste'ye geri döndü ve Ghash'ın huzuruna moralli bir şekilde çıktı.

"Kudretli Ghash," dedi, "ilk görevini başarıyla tamamladım. Bu adamın adı Jadlis. Yeteneği muazzam. Onun Cesareti tartışılmaz. Sadakati şiddetli ve sonsuzdur. O benim krallığıma en çok layık olan bir tebaadır."

Ghash bir süre sessizce Jadlis'i inceledi ve Alarais'in içindeki güven arttı. Sonra Ghash konuştu.

"Kral olarak," dedi Alarais'e, "halkın için ölmeye razı olur musun?"

"Elbette," diye yanıtladı Alarais. "Her iyi kralın yapacağı gibi."

"O halde tebaanız da sizin için ölmeye hazır olmalı." Alarais tereddüt etti. "Evet," diye cevap verdi acımasızca.

Ghash Jadlis'e döndü. "Kralın için ölür müsün?" "Ölürüm," diye yanıtladı Jadlis gururla.

"Peki ya sana burada ve şimdi ölmeni emretseydi?" "Yine de." Jadlis etkilenmemişti.

"Neden?"

"Kralımın aşkı için. Ülkem için."

Ghash başını salladı. "Hayır. Bunu yaparsın çünkü bunu yapmaya hazır olmak sana şeref getirir; arkadaşlarının gözünde saygınlık. asker arkadaşların, hatta kralın bile. Ölmeye isteksiz olmak Haince, korkakça. hazırsınız ama ölmek istemiyorsunuz. Bu sadece utanca tercih edilir. Ölürsünüz çünkü daha iyi bir seçenek yok."

"Bu doğru değil," dedi Jadlis metanetle.

"Ama öyle!" diye bağırdı Ghash. "Peki ya sana bir tane olduğunu söyleseydim? daha iyi bir yol? Yaşadığınız için utanç duymak yerine saygı kazandığınız bir seçim mi?"

Jadlis kaşlarını çatı. "Eğer kralım için ölmem daha iyiye, o zaman yaşamaktan her zaman utanç duyarım."

Ghash sinsice gülümsedi. "; işte teklifim, Jadlis. Kralınıza bir görev verildi. Bu görevi tamamlamamanız önemli değil.

Çünkü tekrar deneyebilir. Ancak bu görevi yerine getirmek için sizden kendi hayatınızı feda etmenizi isteyecektir."

"O zaman ben yaparım!" diye bağırdı Jadlis.

Ghash elini kaldırdı. "Ama kralın ne umurunda?

Bunu yapmanızı mı emrediyor? Sizi bir tebaası olarak sevmesi, daha iyi bir yol varsa sizi zarardan uzak tutmaya çalışması gerekmez mi? Doğru, eğer itaat ederseniz kralınız başarılı olacak ve siz de onunla birlikte öleceksiniz.

onur." Durakladı. "Ama onun emrini reddedersen, bu toprakları sana vereceğim. Seni kendi başına kral yapacağım. Karın senin kraliçen, çocukların da varislerin olacak. Tek isteğim yok etmek olan Parlayan Topraklar'la barış yapabilirsin. İnsanlar seni hayatın için onurlandıracak, ölümün için değil." Ghash elini Jadlis'in elinin üzerine koydu.

omuz. "Kralınızın ideallerini korumak için savaşıyorsunuz ve bu çok iyi bir şey. Ama çok daha fazlası olabilirsiniz. Çok daha fazlasını yapın. Senin

Kral sizi değeriniz ve onurunuz için seçti. Bu diyarın kralı olarak daha iyi bir adamın olamayacağını bu şekilde biliyorum."

Sonra Ghash Alarais'e döndü. "Şimdi neyin tehlikede olduğunu biliyor.

Ona kendini öldürmesini emret."

Alarais başını salladı. "Yapmayacağım."

Ghash kaşlarını çattı. "Bu görevi yerine getirmenin başka bir yolu yok. Tebaanız için en büyük fedakârlığı yapmaya hazırsınız.

Krallığınıza layık biri de aynı şeyi yapmaya istekli olmalı."

Alarais'in kalbi şimdi ağırdı ama Ghash'ın doğru söylediğini biliyordu. "Jadlis," dedi sessizce. "Sen gerçek ve sadık bir tebaasın. Bu uğurda, kralın ve Parlayan Topraklar uğruna canını vermeni rica ediyorum."

Jadlis uzun bir süre düşündü, sonra başını salladı. "Üzgünüm kralım ama o haklı. Yaşayarak Parlayan Topraklar için daha fazlasını yapabilirim," dedi Alarais'e. Sonra Ghash'a döndü. "Teklifinizi kabul ediyorum."

Bu sözler üzerine yere yığıldı.

"İlk görev başarısız oldu," diye mırıldandı Ghash. "Tebaanızın en sadık olanı emrinizi reddetti ve böylece krallığınıza layık olmadı."

Alarais tek kelime etmeden ayrıldı, hayal kırıklığı ve üzüntü ağızında acı bir tat bıraktı.

Aradan yüz yıl geçti ve sonunda Alarais'in ilk yenilgisinin acısı hafıfledi. Diadan adında genç bir adamla tanıştı, Parlayan Topraklar'ın soylularından biriydi ve trajik bir şekilde erken yaşta mirasa konmuştu. koşullar. Ailesi olmayan Diadan, işlerini nasıl idare edeceği konusunda tavsiye almak için Alarais'e gelmişti.

Alarais, Diadan için önce bir akıl hocası, birkaç yıl sonra da gerçek bir dost olmuştu. Alarais'in uzun yıllarına rağmen vücudu hiç yaşlanmamıştı, bu yüzden avda ve düelloda onunla kalacak kadar genç, ama onu elinde tutacak kadar zeki ve bilge birini nadiren bulurdu. sohbete ilgi duyardı. Yine de Diadan tüm bu alanlarda mükemmeldi ve kendi amaçları için Alarais'in güvenine asla ihanet etmek istemeyen sadık ve güvenilir bir dost olduğunu defalarca kanıtladı. Alarais Diadan'ın düşününe başkanlık etti ve Diadan kralın sağ kolu oldu.

Zaman geçti. Otuz yıllık sarsılmaz dostluğun ardından Alarais, ikinci görevi yerine getirecek kişinin Diadan olduğuna karar verdi. İki adam Kyste'ye yolculuk ettiler ve Ghash'ın huzuruna çıktılar.

"Kudretli Ghash," dedi Alarais, "taştan daha güçlü bir bağa sahip olduğum bir adam getirdim. Öyle bir adam ki Hayatımı emanet ettiğim ve benim için de aynısını yapacağını bildiğim. Onurda, cesaretle benim dengim olan bir adam. Benim dostum. Bu Diadan."

Ghash sessizce Diadan'ı düşündü. "İkinci görevinizi yerine getirmek için öne süreceğiniz kişi bu mu?"

"Evet," diye yanıtladı Alarais.

Ghash Diadan'a döndü. "Alarais ile dostluğunuz güçlü."

Diadan başını salladı. "Kan bağı dışında her şeyiyle benim kardeşimdir."

"Yine de," dedi Ghash, "kanla değil. O yaşlanmıyor. Sen yaşılanıyorsun."

"Bu doğru," diye onayladı Diadan. "Bir zamanlar yaptığım gibi ona ayak uyduramıyorum. Ama bu bizim kaderimiz. Ben ona sonsuz gençliği için ne kadar kızırırsam, o da bana görünüşüm için o kadar kızıyor." Alarais'e sırttı.

"Kızgınlıktan söz etmiyorum," dedi Ghash yumuşak bir sesle. "Bir erkeğin, herhangi bir erkeğin isteyebileceği bir şeyden bahsediyorum. Yeniden genç olma, sonsuza dek hayatının baharında olma şansı. Bilgi ve bilgeliğe erişmek ama asla bedeninin bozulmaması. Canlılığa sahip olmak ve

Yaşlanan bir beden asla toplayamayacağı bir güç. Sana bu hediye karşılıksız ve koşulsuz olarak sunsam, kabul eder miydin?"

Diadan duraksamadı. "Yapardım," dedi.

Ghash başını salladı, sonra Alarais'e döndü. "Senin kalbini biliyorum, Alarais. Ona bir dost olarak tavsiyelerde bulun ve sana bir dost olarak güvenip güvenmediğini gör."

Alarais içten içe inledi. Diadan uzun zamandır bu şeyin özlemini çekiyordu ve birçok kez bunun ne anlama geldiğini konuşmuşlardı. O şey, Belki de hiçbir zaman tam olarak anlaşılmadıkları tek şey buydu.

"Diadan, dostum," dedi Alarais ciddiyetle, "uzun gençliğim hakkında sık sık konuştuk. Bana ne kadar acı verdiğini biliyorsun. Sevdiklerimin solduğunu ve öldüğünü görüyorum; aynı şeyi eşiniz Siana, çocuklarınız ve torunlarınız için de göreceksiniz. Hâlâ yaşadığım bazı acılar ve başarısızlıklar var.

Bin yıl öncesini hatırlayın, sanki onlarmış gibi net

Dün. Sana yalvarıyorum, kalbini ve ne kadar baştan çıkarıcı olduğunu bildiğim halde

öyle olmalı. Bu hediye kabul etmeyin."

Diadan arkadaşının sözlerini duydu, ancak daha önce olduğu gibi ona çok az anlam ifade ediyordu. "Ama Alarais, bir ! Gençliğimdeki gibi ata binebiliriz. Bir kez daha birlikte maceraya atılabilirdik. Ölümle Sevdiklerimin canı ama yine de hayatlarının tamamını birlikte geçirme şansımız olacak. Tek başına bu bile bedel ödemeye değer!"

Alarais arkadaşının hangi yönde karar verdiğini gördü ve onu uyarmayı düşündü. Bağırarak istedi ama Ghash elini kaldırdı ve Alarais'in dudaklarından tüm kelimeler döküldü.

Diadan Ghash'a döndü, yüzü heyecanla parlıyordu. "Teklifinizi kabul ediyorum," dedi.

Bu sözler üzerine yere yığıldı.

"İkinci görev de başarısız oldu," diye mırıldandı Ghash.

"Dostlarının en büyüğü tavsiyeni reddetti ve böylece dostluğuna layık olmadı."

Alarais dizlerinin üzerine çöktü ve ölen arkadaşı için ağladı. Sonra başka bir şey söylemeden Kyste'den ayrıldı, kalbindeki yük neredeyse taşınamayacak kadar ağırdı.

Alarais nesiller boyunca arkadaşının ölümünün yasını tuttu. Son görev ona ağır geliyordu ve yine de Ghash'ın bu görevi yerine getirmeye çalışmayı bırakırsa anlayacağını biliyordu. Bu yüzden aradı ama asla tatmin olmadı. Her yıl sarayından binlerce güzel, zeki, ilginç, onurlu kadın geçti ama hiçbirini bulamadı.

diğerlerinden daha özeldi. Aşkta ölümsüzlüğün bedeli çok yüksek, acısı çok büyüktü. Sadece büyük bir aşk için böyle bir riske . Alarais tam da bu nedenle hiç evlenmemişti.

Beş yüz yıl geçti ve Alarais, Shard Prensesi Teravia ile tanıştı.

Alarais'in gördüğü çok az kadın onunla boy ölçüşebilirdi.

Güzeldi ama yine de onu kendisine çeken zekâsı, kalbini yavaşça döndüren sıcaklığı ve nezaketiydi. Zekiydi

masumiyetin saflığı, esprili ama asla kötü niyetli olmayan, çekici ama asla etmezdi. Ve tüm bunların ötesinde, her şeyden önce, Alarais'i seviyordu. Sadece güçlü bir kral, onurlu bir savaşçı, zeki bir stratejist olarak değil. Onu tüm hataları ve başarısızlıklarıyla birlikte bir insan olarak seviyordu.

O da karşılığında onu sevdi.

Düğünleri tüm Parlayan Topraklar'da kutlandı.

Evlilikleri efsanelere konu olmuştu. Teravia Parlayan Topraklar halkı tarafından seviliyordu; kraliçe olarak kocası kadar bilgeydi ve diyarda eşi benzeri görülmemiş bir barış dönemi yaşıyordu. Alarais hiçbir zaman Teravia ile birlikte olduğu zamanki kadar mutlu olmamıştı.

Bu büyük bir aşktı, gerçek bir aşk ve yine de Alarais Teravia'ya üçüncü görevden bahsetmedi. Ghash'ı görmek için Kyste'ye giderken ona eşlik etmesini istemedi. Diadan'ın -ve ondan önce Jadlis'in- ölümü hâlâ zihnini meşgul ediyordu ve Teravia'yı kaybetme düşüncesi dayanabileceğinden çok daha fazlaydı. Ve böylece bekledi, her yıl kendine şunu söylüyordu bir sonrakini deneyecekti.

Aradan altmış yıl geçti ve Teravia ağır bir şekilde hastalandı. Kraliçenin hastalığının duyulmasıyla birlikte ülke durma noktasına geldi ve her erkek, kadın ve çocuk kraliçenin iyileşmesini umutla bekliyordu.

mucizevi bir şekilde iyileşti.

Zamanının sonuna yaklaşan Teravia önce arkadaşlarıyla, sonra da çocuklarıyla vedalaşmak için bir araya geldi. Sonunda geriye kalan tek kişi

Yatağının yanında diz çöküp elini tutan Alarais. Yaşlıken, ölüm döşegindeyken bile çok güzeldi.

Teravia onu görünce gülümsedi. "Kocacığım," diye fısıldadı, "neden bu kadar üzgün görünüyorsun?"

Ve böylece ona anlattı. Ghash ve üç görev hakkında. Diadan ve onun başarısızlığı hakkında. Alarais konuşurken Teravia'nın gülümsemesi acı ve keder dolu bir ifadeye dönüştü.

"Neden bunca yıldır beni Ghash'ı görmeye götürmedin?" sordu.

"Aşkımızın gerçek olduğunu düşünmüyor musun?"

"Bizim aşkımız gerçek olmaktan da öte. Bu büyük bir aşk," dedi Alarais,

Gözlerinde yaşlar. "Ama korkuyordum. Arkadaşım Diadan'ı kaybettiğim gibi seni de vaktinden önce kaybetmekten korktum." Gözlerini kapattı. "Bu yükü taşıyamazdım."

Teravia kocasına hüznle baktı ve elini sıktı. "Bana güvenmeliydin," diye fısıldadı. "Seni hayal kırıklığına uğratmazdım, aşkım."

Kavrayışı gevşedi ve bakışları soldu. Bu sözlerle birlikte Parlayan Toprakların Son Kraliçesi Teravia hayata veda etti.

Alarais ona baktı ve acı acı gözyaşı döktü, çünkü biliyordu ki

Bencilliği yüzünden sadece Ghash'ın haksız olduğunu kanıtlama şansını kaybetmekle kalmamış, Teravia'yı da onun güvenine sahip olmadığına inandırmıştı.

Gözleri açıldığında, bir kez daha Kyste'deki Ghash'ın önündeydi. Oraya nasıl geldiğini bilmiyordu.

"Anlaşmamızı bozdun, Alarais. Anlaşmamızdan başkasına bahsettin." Alarais başını salladı. "Yaptım."

Ghash arkasına yaslandı. "Yine de o öldü. İsterseniz hatanızı görmezden gelebilirim."

Alarais başını iki yana salladı. "Sonunda aşkıma layık bir kadın buldum," dedi usulca, "ama onun aşkına layık olmadığımı fark ettim." Doğruldu. "Sana hak veriyorum, yüce Ghash. Doğru söyledin; bana verdiğin görevler imkânsızdı. Sana senin gibi hizmet edeceğim. uygun görürseniz. Parlayan Topraklar sizindir." İçtenlikle konuşuyordu, çünkü ruhu ve kalbi kırılmıştı.

Ghash tahtından kalktı, gözleri alev alev yanıyordu. "Bitti!" sevinçle ilan etti. Alarais'e siyah zırhını giydirdi.

Telesthaesia ve onu Parlayan Topraklar'a karşı ordusunu yönetmekle görevlendirdi.

Alarais kendisine emredileni yaptı ve elindekileri katletti. bir zamanlar korumaya yemin etmişti. Kralsız kalan ve daha önce hiç görmedikleri bir güçle karşı karşıya kalan Parlayan Topraklar hızla kaosa ve yıkıma sürüklendi.

Alarais Shar'ın İmkânsız Görevleri'nin hikâyesi böylece sona eriyor.

Davian birkaç dakika boyunca düşünceli bir şekilde kitaba baktı.

Aarkein Devaed'den hiç bahsetmiyordu; baştaki resim olmasaydı, bu hikâyenin Devaed'le bir ilgisi olduğunu hiç düşünmeyecekti. Alarais Shar aslında Aarkein Devaed miydi? Yoksa Ghash mıydı? Yoksa Danışmanı kullanırken sembolü resmederek bir hata yapmış ve kendisini işe yaramayan bir kitaba mı yönlendirmişti? Hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı.

Hikâyeyi tekrar okudu ama ilk seferden daha fazla bir şey öğrenemedi. Sonunda isteksizce kitabı kapadı, lambadan biraz Öz çekti ve ayağa kalktı.

Ilin Illan'a ulaştığında muhtemelen tekrar incelemek ve kitaptaki diğer hikâyeleri okumak için zamanı olacaktı.

Yine de şimdilik hareket etmeye devam etmesi gerekiyordu.

Bölüm 46

Asha balo salonuna girdiğinde biraz şaşırdı.

Sarayın bu bölümüne daha önce hiç gelmemiştir. Tonozlu tavanda, cilalı siyah mermer zeminden yumuşak bir şekilde yansıyan binlerce küçük kristal fener, beyaz mermer ve altın kakmalı göz kamaştırıcı tasarımları vurguluyordu. Masalar, her biri pırıl pırıl parlayan gümüş tabaklar ve kadehlerle dolu muazzam odayı kaplıyordu. Kemerli vitray pencereler alacakaranlığın son ışıklarını içeri alıyordu; bunlar çeşitli sahneleri -savaşlar, efsanelerden anlar- çarpıcı renk ve ayrıntılarla tasvir ediyordu.

"Etkileyici, değil mi?" diye mırıldandı Michal yanından.

Asha başını salladı. "Öyle ama... yine de buna devam etmemeliler. Şimdi değil," dedi sessizce, yerlerine oturtulduklarında. Alnını ovuşturdu, sesinin acı çıkmamasına çalışıyordu. "Neden herkesin olanlardan saklanmaya çalıştığını anlamıyorum."

Michal birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra ona yan gözle baktı. "Sadece bu gecedен bahsetmiyorsun, değil mi?"

"Hayır." O günün erken saatlerinde Tol Athian'da bir toplantı yapmışlardı ve Yaşlı Eilinar onlara İlkeler değiştirilmezse şehrin savunmasına katılmayacaklarını söylemişti. "Üstün Yetenekliler bir savaşta yaralıları iyileştirerek gerçek bir fark yaratabilirler. Kızgın olmalarını, kendilerini savunmak için herhangi bir yol olmaksızın dışarı çıkıp savaşmalarının istendiğini hissetmelerini anlıyorum. Ama şehir saldırıya uğrarken Tol Athian'da saklanmak sadece..." Hayal kırıklığı içinde başını salladı.

Michal ona güven verici bir gülümseme verdi. "Aslında aynı fikirdeyim ama iş o noktaya gelmeyecek. General Jash'tar ve kuvvetleri Kör' icabına yakında bakacaktır. Ve eğer bir sebepten dolayı bunu yapamazlarsa, eminim ki kral

tekrar düşüneneğim." Omuz silkti. "Bu geceye gelince, Northwarden tek oğlunun dönüşünü kutlamakta tamamen haklıdır."

Michal etrafına bakındı, sonra sesini alçalttı. "Ayrıca, kralın bunu kendini halka göstermek için bir bahane olarak kullanacağından şüpheleniyorum. Hakkında dönen tüm bu söylentileri susturmak için."

Asha içini çekti ama daha fazla tartışmadı. Odayı dolduran insanlara baktı, her biri yeni kırmızı elbisesini neredeyse eski püskü gösterecek kadar şık giyinmişti. Birçoğunu tanıyordu; bazılarıyla Temsilcilik görevi sırasında tanışmıştı, bazılarına da Michal daha önce işaret etmişti. Her zaman olduğu gibi çok sayıda küçük Hane vardı. si'Bandin, si'Dres ve si'Kal masasının yanındaydı, gülüyor ve içiyorlardı. Büyük Haneler -Tel'Rath, Tel'Shan, Tel'An ve Tel'Esh- de iyi temsil ediliyordu ama lordları daha az neşeli görünüyordu.

Derin bir nefes aldı ve çevresine odaklanırken yaşadığı hayal kırıklığının bir kısmının arka planda kaybolmasına izin verdi. "Büyük Evler," dedi Michal'a usulca. "Genelde bu kadar aleni konuşmazlar, değil mi?"

Michal onun bakışlarını takip etti. "Hayır," dedi kaşlarını çatarak. "Genelde birlikte hiç konuşmazlar."

Asha bir süre daha izledikten sonra ilgiyle kralın masasına baktı. Prenses Karaliene ve tanımadığı birkaç kişi zaten oradaydı. O izlerken, Shen'den gelen Üstün Yetenekli danışman Dras Lothlar geldi ve Karaliene'den sadece iki koltuk uzağa oturdu. Prenses ona kızgın bir bakış fırlattı ama Lothlar bunu görmezden geldi.

"Burada oturarak beklediğimden daha iyi iş çıkardık," diye mırıldandı Michal. İki yanlarında oturanlar vardı ama kalabalığın konuşmaları kimsenin duyamayacağı kadar gürültülüydü. Kralın masasına karanlık bir bakış fırlattı. "Gerçi aynı şeyi Shen için de söyleyebilirim. Orada garip bir şeyler dönüyor, benden söylemesi."

"Prenses, Temsilci Lothlar'ın orada oturduğunu görünce pek mutlu olmadı," dedi Asha.

"Bunu gördüm. Ionis de pek memnun görünmüyordu. Gerçi bu pek de sürpriz sayılmaz." Michal uzun boylu, sert görünümlü Yöneticinin oturduğu yere doğru ihtiyatlı bir hareket yaptı.

O anda bir boru sesi duyuldu ve oda hızla sessizliğe büründü, tüm gözler kralın masasına çevrildi. Bir müjdecî tarafından takdim yapıldı ve

Kral Andras içeri girdiğinde herkes ayağa ; Asha kralın bazılarının iddia ettiği kadar hasta görüldüğünü düşünmese de, yürürken solgun, neredeyse kırılğan görünüyordu. Sanki elli yaşından çok daha yaşlıydı.

Arkasından Dük geliyordu, resmi kıyafetleri içinde muhteşemdi, ince mavi pelerini bile bir kereliğine pratik olmaktan çok gösteriş içindi. Onu Wirr -ya da şimdi düşünmek zorunda olduğu gibi Torin- takip . Birkaç gün önce birlikte geçirdikleri öğleden sonra bile arkadaşını neredeyse tanıyamamıştı; en az babası kadar şık giyinmişti ve kralın sağındaki şeref koltuğunda dururken kendinden emin görünüyordu.

"Sen ve diğer herkes," diye fısıldadı kulağına bir ses.

Başladı ve yanında oturan genç kadının ona komplocu bir sırıtışla baktığını gördü.

"Pardon?" dedi Asha.

Kız kralın masasını işaret etti. "Genç prensimiz. Büyümüş de küçülmüş," dedi. "Odadaki her bekâr kız şu anda aynı şeyi düşünüyor." Etrafına bakındı. "Bahse girerim evli olanlardan bazıları da."

Asha kızardı. "Ben..." Sözüünü yarıda kesti; genç kadın çoktan başını çevirmiş, aç gözlerle Wirr'e bakıyordu. Asha kıs kıs gülme isteğini dizginledi.

İlk yemek servis edildi ve Asha dalgın dalgın yemeğini yedi, Michal'in ve etrafındakilerin konuşma girişimlerine neredeyse hiç cevap vermedi. Biraz kaba davrandığının farkındaydı -Michal ona birkaç sinirli bakış bile fırlattı- ama Wirr'e her bakışında akli başka yerlere gidiyordu.

Tekrar arkadaşına Davian'dan bahsedebilmeyi diledi. Wirr'le öğleden sonrayı hikâyelerini paylaşarak geçirdiklerinde, en zor kısmı buydu - Deilannis'ten kaçışlarını tereddütle, umutsuzca anlatırken yüzünü izlemek. Taeris'in ona söylediği an bağlantı kopmuştu. Orada öyle bir acı vardı ki, Davian'ın uyarısına rağmen Asha neredeyse konuşacaktı.

Ama o sessizliğini korudu ve o an geçti. O öğleden sonrasının geri kalanı aylardır hatırlayabildiği en mutlu günüydü. Wirr ise Asha'nın sarayda yaşadığını öğrenince çok heyecanlanmış ve bunun nedenlerini öğrenince de hayretler içinde kalmıştı. Eğer Elocien bir süre sonra Augur'larla çalıştığını doğrulamak için geri dönmemiş olsaydı, Asha Wirr'in

buna inanırdı.

Şimdi arkadaşını izlerken gülümsemekten kendini alamıyordu. Yemek ilerledikçe, küçük gruplar halinde -genellikle ikişerli ya da üçerli olarak- prensle resmen tanıştırmak üzere yukarı çıkarıldılar. Herkes eğildi, çoğu hediye getirdi. Hepsi ondan belli belirsiz korkmuş görünüyordu.

Zaman geçti ve çok geçmeden bir yer gösterici Michal'in omzuna dokundu. Atinalı Temsilci ayağa kalkarak Michal'e de aynısını yapmasını işaret etti.

"Şimdiye kadar olduğundan biraz daha dikkatli olmaya çalış," diye fısıldadı Michal ona, masaların arasından Wirr'e doğru ilerlerken, ses tonunda bir miktar kızgınlık vardı. "Bir izlenim bırakmak için tek bir şansımız var ve prens senin bir Gölge olduğunu fark edecektir. Zaten bilip bilmediğine bakılmaksızın, bu bir konuşma konusu olacak. O yüzden biraz konuşmaya hazırlıklı olun."

Asha utanması mı yoksa gülmesi mi gerektiğini bilemedi. Sonunda ikisini de yapmadı, onun yerine başını eğerek onayladı.

Asha gözlerini, Prenses Karaliene ile arasında oturan genç kadınla -Michal'ın söylediğine göre kralın vasisi- derin bir sohbete dalmış olan Wirr'den ayırmadı ve kimin yaklaştığını fark etmedi. Kafasını kaldırdığında, tanışma faslı başladığında gözleri eğlenceyle parladı.

"Michal. Ashalia." Wirr kibarca başını salladı. "İkinizle de tanışmak bir zevk. Siz Athian'ın temsilcileri misiniz?"

Michal eğildi ve Asha tam zamanında reverans hatırladı, bunu yaparken gülümsememeye çalıştı.

"Öyleyiz, Majesteleri," dedi Michal. "Sizinle tanışmak benim için de bir zevk."

Wirr başını eğdi, sonra arkasına yaslandı ve onları açıkça inceledi. "Demek Temsilci olarak bir Gölge," dedi Asha'ya kaşlarını kaldırarak bakarak. "Alışılmadık bir seçim."

"Pişman olmadığımız bir şey, Majesteleri," diye teminat verdi Michal. "Asha çabuk öğreniyor; bir gün Meclis'e mükemmel bir katkı sağlayacak. Daha fazlasını isteyemezdim."

Wirr düşünceli bir ifadeyle başını salladı. Dikkatle Asha'ya baktı. "Övgü dolu sözler," dedi, gözlerinde belli belirsiz bir eğlence vardı. "Ve başka kaynaklardan da iyi şeyler duydum. Etkilendim."

Asha yüzünü pürüzsüz tuttu. "Teşekkür , Majesteleri. Bunun anlamı çok büyük.

Bana çok ifade ediyor," dedi toplayabildiği kadar içtenlikle.

Wirr'in ağzının kenarları yukarı doğru kıvrıldı ve tam bir şeyler daha söyleyecekti ki, üniformasından Asha'nın generallerden biri olduğunu düşündüğü yaşlı bir adam aceleyle yanlarından geçip doğruca Kral Andras'ın yanına gitti ve kulağına bir şeyler fısıldadı. Kral adamın söylediği her neyse ona ters ters baktı, sonra da Elocien'i işaret ederek onu kovdu.

Dük, krala verilen haber aktarılırken soluklaştı, sonra ayağa kalkarak doğruca Wirr'e yöneldi. Wirr'in karşısında oturan Asha'yı görünce bir an kaşlarını çatı ama Michal'in de orada olduğunu fark edince tekrar rahatladı. Wirr'in omzuna doğru eğildi.

"Sana ihtiyaç var oğlum," dedi, sesi sakindi. "Ordumuz bozguna uğradı." Kuzeyli Michal ve Asha'ya baktı. "Siz ikiniz de gelmelisiniz. Sanırım Tol Athian'ın bundan sonra ne olacağı konusunda söz sahibi olması gerekebilir."

"Elbette," dedi Michal, hasta görünüyordu.

Haberi işlerken Asha'nın da midesi çalkalandı. Başına gelecekleri bilmesine rağmen, yine de farklı bir şekilde sonuçlanacağı umuduna tutunuyordu.

Elocien ve Wirr'in peşine takıldılar ve bitişik bir odaya geçerken ziyafetin gürültüsünü arkalarında bıraktılar. Kral çoktan oturmuştu ve diğer herkesin de aynı şekilde oturmasını işaret etti. Prenses Karaliene, Laiman Kardai ve Dras Lothlar da oradaydı; ikincisi Michal ve Asha'yı görmekten özellikle hoşnutsuz görünüyordu.

Grup kısa süre sonra Ionis tarafından tamamlandı; Ionis hem Tol Athian hem de Tol Shen'in temsil edildiğini fark ettiğinde daha da hoşnutsuz görünüyordu.

"Bunların burada ne işi var?" diye sordu sinirli bir şekilde, Michal ve Asha'yı işaret ederek.

"Onları ben davet ettim," dedi Elocien. "Bu tartışma şüphesiz Üstün Yetenekliler etrafında dönecek. Onların da en az bizim kadar bu konuşmanın bir parçası olmaya hakları var, Ionis."

Ionis duyulamayacak bir şeyler mırıldandı ama dük ona dikkatle bakınca sustu. Yönetici oturduktan sonra orta yaşlı bir adam -Asha doğru hatırlıyorsa Parathe adında bir general- ayağa kalktı.

"Jash'tar'ın kuvvetleri sadece kırılmadı. Yok edildiler," diye duyurdu Parathe. Ses tonunda bir ağırlık, bir umutsuzluk vardı.

Asha'nın ağızına getirdi.

Herkes bir an için generale baktı ve birden fazla kişinin yüzü bu haber karşısında soldu.

"Nasıl?" diye sordu Elocien. "Onlara onları tutmaları söylendi. Muhtemelen müzakere etmek için, eğer bu bir seçenekse. Ama gerekirse geri çekilmek için."

Parathe başını salladı. "Açık savaşta değildi. Körler adamlarımızın geldiğini görünce yürümeyi bıraktı; birkaç gündür hareketsizdiler. Jash'tar gözlerinin korktuğunu, hatta konuşmak isteyebileceklerini düşündü." İçini çekti. "Dürüst olmak gerekirse, Majesteleri, tam olarak ne olduğundan emin değiliz. Görünüşe göre adamlarımız kendilerine fazla güvenmişler ve yeterli gözcülük yapmamışlar. Düşman, adamlarımızın çoğu uyurken bir şekilde karanlığın örtüsü altından içeri sızmış. Daha alarm bile verilmeden adamların çoğunu çadırlarında öldürmüş, sonra da içeri dalıp geri kalanların işini bitirmiş. Sadece birkaç kişi hayatta kaldı."

Şaşkın bir sessizlik oldu. "Kaç kişi azdır, General?" Wirr sonunda sordu.

"Dört yüz kadar," diye yanıtladı Parathe. "Belki beş, kaçının yakındaki ormanlara dağılmayı başardığına bağlı olarak."

Asha yutkundu ve yanı başındaki Michal'in keskin nefes alışını duyabildi.

Dük sadece yüzünü buruşturdu. "Diğerlerinin hepsinin öldüğünden emin misin?"

"Evet." Parathe kimsenin gözlerinin içine bakmak istemeyerek kenetlenmiş ellerine baktı. "Ve bu rapor artık günler öncesine ait. Körlerin ne kadar zorladıklarına bağlı olarak, birkaç gün içinde burada olabilirler. Belki daha az."

Elocien öne doğru eğildi; yüzünde sakın bir ifade vardı ama masayı kavrarken parmak eklemleri bembeyazdı. "En azından yeni bir istihbaratımız var mı?"

Parathe başını salladı. "On kişilik mangalar halinde hareket ettiklerini biliyoruz: o tuhaf miğferleri olan dokuz kişi ve bir komutan gibi savaştan uzak duran bir kişi. Hepsi de iyi eğitilmiş görünüyor; bireysel olarak savaşmak zor ama birlik olarak özellikle uyumlular." General iç çekti. "Bunun dışında bir şey var mı majesteleri? Hayır. Sadece zaten bildiklerimiz."

"Yani onlarda doğal olmayan bir şeyler var," diye homurdandı Ionis, Dras ve Michal'e sanki bu onların suçuymuş gibi suçlayıcı bir bakış fırlatarak.

Northwarden derin bir nefes aldı, sonra elini kardeşinin omzuna koydu.

omuz. "Bu çok büyük bir kayıp Majesteleri," dedi. "Buna karşı olduğunuzu biliyorum ama başka yolu yok. İlkeleri değiştirmeli, Üstün Yeteneklilerin savaşmasına izin vermeliyiz." Parathe başını eğerek onayladı.

"Aynı fikirdeyim, Majesteleri." Dras'tı. "Tol Shen'den bir birliği yarın gün batımına kadar şehrin surlarını savunmak üzere hazır edebilirim." Michal, Dras'a katılıyor gibi görünse de isteksiz bir şekilde başını salladı.

"Düşüncelerimi biliyorsunuz Majesteleri," diye araya girdi Ionis. "Yönetimin halkı koruma yükümlülüğü vardır ve bu işlevi yerine getirmemizi sağlayan da İlkelerdir. Bunları değiştirmek kısa vadeli bir bakış açısıdır." Dük'e sert bir bakış fırlattı, sanki diğer adamın kendisini azarlamasına meydan okurcasına. Elocien kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi.

Kral birkaç dakika boş gözlerle masaya baktıktan sonra başını salladı. "Hayır."

Herkes sorgulayan bakışlar atarken bir sessizlik oldu, sonra Elocien boğazını temizledi. "Kardeşim, kesinlikle-"

Kral yumruğunu aniden ve şiddetle masaya vurarak herkesi yerinden sıçrattı. "Yani *HAYIR!*" diye kükredi. Yüzü kıpkırmızı olmuştu ve konuşurken ağzından tükürükler saçılıyordu. Ter boncuk boncuk alına yapışmıştı ve Asha'nın aklından onun çok hasta bir adam olduğuna dair hiçbir şüphe geçmiyordu. "Anlamıyor musun, Elocien? Ionis haklı. İstedikleri şey bu. Her zaman istedikleri buydu." Dras'la alay etti, sonra dönüp Michal ve Asha'ya baktı. "Muhtemelen tüm bunların arkasında siz kan emiciler varsınız. Hepinizi hainlikten astırmalıyım. Her birinizi." Tehdidini hemen yerine getirecekmiş gibi ayağa kalktı.

Dras'ın beti benzi atmıştı. "Majesteleri, ben..." Ne söyleyeceğini bilemediği için çaresizce sözünü kesti.

"Kevran, lütfen otur." Elocien Asha'nın onu hiç görmediği kadar sıkıntılı görünüyordu. "Suçu daha sonra atabiliriz ama şu anda Ilin Illan'ı savunmak için bir plana ihtiyacımız var. Üstün Yetenekliler bizim tek-"

"Bizim altı binimiz var. Şehir muhafızlarımız var," diye araya girdi kral. Yine sakinleşmişti ama hâlâ biraz gözü dönmüştü. "Bize geri dönen dört yüz kişi var. Savaşacak vatandaşlarımız var. Körlerin gemileri yok; nehir yoluyla gelemezler, bu yüzden şehre girmenin tek yolu Fedris İdri'den geçiyor. Burası şimdiye kadar inşa edilmiş en savunulabilir şehir. Üstün Yetenekliler olmadan da galip geleceğiz." Eliyle işaret etti. "Bunu size nezaketen söylüyorum, tavsiyenizi almak için değil. Bu sadece ve sadece benim vereceğim bir karar."

Parathe itiraz etmek için ağzını açtı ama dükün hızlı bir bakışı onu susturdu. General, kral tarafından görülmeden Kuzeyli'ye hafifçe başını salladı. Elocien bu konuyu şimdi tartışmanın sadece daha fazla soruna yol açacağını açıkça görebiliyordu.

"Peki ya Üstün Yetenekliler, Majesteleri?" diye sordu Wirr sessizce.

"Üstün Yetenekliler isterlerse gerçek insanlar gibi kılıç ve kalkanla savaşılabirler. Ya da çok korkuyorlarsa yaralıları iyileştirebilirler. Ama ben hüküm sürerken güçlerini şiddet için kullanmayacaklar." Kral etrafına bakındı, bakışları ona karşı çıkabilecek herkese meydan okuyordu. "Gidebilirsiniz."

Sersemlemiş bir halde sessizce ayağa kalktılar ve odadan çıkmaya başladılar. Asha Wirr'le göz göze gelmeyi umarak ona doğru baktı ama Wirr kralın yolunu kesmiş gibiydi ve ona doğru bakmıyordu.

Dışarı çıktığında, diğerleri kendi yollarına giderken kendini Michal'in yanında yürürken buldu.

Michal sesini alçaltarak, "Bütün bunlardan ne anladın?" diye sordu. "Kralın hasta olduğuna dair söylentilerin oldukça doğru olduğunu düşünüyorum." Asha endişeyle konuştu. "Kontrol onda değil."

Michal içini çekti ve sert bir şekilde başını salladı. "Katılıyorum. Ve birden Tol Athian'ın son kararıyla ilgili endişelerinizi ben de paylaşırdım. Sadece bu konuda kimsenin ne yapabileceğinden emin değilim." Ona doğru bir bakış attı. "Gidecek misin?"

"Gitmek mi?" Asha şaşkınlıkla ona baktı. "Hayır. Tabii ki hayır."

Michal uzun bir süre onu izledi, sonra tatmin olduğu belli olan bir nefes verdi. "Güzel. Soyluların çoğu bunu öğrendiklerinde -sanırım yarın sabah ilk iş olarak. Belki bu gece bile." Gülümsedi ve başını salladı. "Gitmeye karar verirsen anlarım ama... gidersen bana haber ver. Görünüşe göre senden hoşlanmaya başlıyorum Ashalia. Yine aniden ortadan kaybolursan endişelenirim."

Asha da gülümsedi. "Kalıyor musun?" Ayrılmayı bir an bile düşünmemişti ama birden bunun pek çok insan için ne kadar cazip olduğunu fark etti.

"Evet. Şimdi şölene geri döneceğim ve mümkün olduğunca çok insanı kalıp savaşmaya ikna etmeye çalışacağım. Olabildiğince çok insanı, İlkeler'in de değiştirilmesinin zamanının geldiği fikrinin arkasına toplamaya çalışın. Kral Andras'ın nasıl görüldüğünü biliyorum ama belki yeterince baskı olursa..." İçini çekti. "Bana katılırsan yardımcı olursun. Daha az benmişim gibi görünürdü

kendi çıkarlarımı savunuyorum."

Asha başını salladı ve tam kabul etmek üzereydi ki koridorda Elocien'i gördü. Tereddüt etti.

"Gelebilirsem gelirim," diye söz verdi, "ama önce dükle konuşmam gereken bir şey var."

Michal itiraz edecek gibi oldu, sonra isteksizce başını salladı. "Eğer yapabilirsen, o zaman," diye kabul etti.

Asha ona özür dileyen bir bakış attıktan sonra Elocien'in peşinden aceleyle koştu ve köşeyi dönmeden hemen önce onun yanına düştü.

Dük kıbarca başını sallayarak, "Temsilci Chaedris," dedi. Etrafına bakındı ve duyma mesafesinde kimsenin olmadığını gördü. "Şaşırmamamız gerektiğini biliyorum ama bu kadar kötü olacağını tahmin etmemiştim. Ya da bu kadar çabuk olacağını."

Asha dükün yürüyüşünü izledi. "Biliyorum," dedi. "Ve sanırım biraz yardım için elimizi uzatmamızın zamanı geldi."

Dük kaşlarını çattı ve başını salladı ama her zamanki kendinden emin havasıyla değil. "Hayır. Bunlar tehlikeli insanlar Ashalia ve hâlâ onlara bir şey borçlu düşünüyorlar. Yaşadığın onca şeyden sonra seni onlardan yardım dilenmeye göndermeyeceğim."

"Ama gitmek benim seçimim ve bu yapmamız gereken bir şey," diye gözlemledi Asha. "Shadraehin Gölgeleleri organize edebilir ve biz de onlara Körler buraya geldiğinde fark yaratabilecek silahlar sağlayabiliriz. Bunu resmi olarak yapamayacağınızı, Yönetim'in bunu asla kabul etmeyeceğini biliyorum. Ama denememe izin verin. Şehri kurtarmak için elimizden gelen her şeyi yapmazsak, bu kardeşinizin İlkeleri değiştirmeyi reddetmesinden farksız olur."

Elocien birkaç saniye boyunca hiçbir şey söylemedi ama sonunda yavaşladı, sonra da tamamen durdu. Asha'nın gözlerinin içine baktı, uzun bir süre sessiz kaldı.

Sonra isteksiz bir şekilde başını salladı.

"Detayları çalışma odamda konuşalım," dedi sessizce.

* * *

Wirr gitmek için ayağa kalktı, Parathe'nin az önce anlattıklarından dolayı başı hâlâ dönüyordu. Neredeyse dokuz bin adam, bir çeşit pusuda öldü. Bir ordu gerekmedi Zihin için anlamak o şunlar kayıplar vardı Olağanüstü.

Akıl almaz.

"Torin." Kraldı. "Kal. Seninle konuşmak istiyorum."

Wirr hafifçe eğildi ve tekrar oturarak diğerlerinin geçmesini sabırla bekledi.

Herkes gittikten sonra Wirr amcasına temkinli bir bakış attı. Karaliene onun durumu hakkında yanılmamıştı. Wirr'in hatırladığı adamın gölgesi gibi bitkin, terli ve griydi.

"Senin için ne yapabilirim amca?" diye sordu sonunda sessizlik uzamaya başladığında.

Kevran bir an cevap vermedi, sonra yüzü Wirr'inkine yakın olacak şekilde öne eğildi.

"Sana tek bir sorum var Torin. Kimin ?" Wirr geri çekilme dürtüsüne direndi. "Ne demek istiyorsun?"

Kral ters ters baktı. "Aptalı oynama. Son birkaç yıldır nerede olduğunu biliyorum," dedi, ses tonunda yoğun bir kızgınlık vardı. "Seni oraya ben gönderdim, unutma. Sen de onlardan birisin. Ya da öyleydin. Sorum şu: Yetenekli misin yoksa bir prens mi? *Kimin tarafındasın?*"

Wirr başını salladı. "Bunun bir taraf meselesi olmadığını düşünmek istiyorum."

"Antlaşma aksini söylüyor," diye gözlemledi Kevran. "Ya da belki o kelimenin anlamını unuttunuz. Önce bir savaş olmadan antlaşmalar yapılamaz."

Wirr dudağını ısırды. Amcası biraz soluk soluğa, manik bir şekilde konuşuyordu; başka biri olsa Wirr onun deli olduğunu söylerdi. "Andarra için her zaman en iyisini yapacağım amca," dedi bir süre sonra. "Ama kendimi şu ya da bu tarafta olarak görmüyorum."

"O halde büyüüp aptal olmuşsun." Kevran arkasına yaslandı, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Üstün Yetenekliler haindir. Onların gücü bir hastalık, dünya için bir leke. Onlar güvenilmezdir. Her biri ve her biri."

Wirr öfkeli bir karşılık verdi. Kralın davranışlarına bakılırsa, karşı çıkmanın kendisini tehlikeli bir zemine sürüklemekten başka bir işe yaramayacağını .

"Hepsi bu kadar mı Majesteleri?" diye sordu sertçe.

Kral başını eğerek küçümseyici bir hareket yaptı.

Wirr yavaşça ayağa kalktı ve sarsılmış bir halde oradan ayrıldı. Amcasına ne olmuştu? Hatırladığı adam Üstün Yeteneklileri sevmezdi ama onlardan nefret de etmezdi. Aksine, sakın kafalı olan her zaman Kevran, laf kalabalığı yapan ise Elocien olmuştu.

Kendini endişelerine o kadar kaptırmıştı ki neredeyse dışarıdaki koridorda bekleyen Dras Lothlar'ın üzerine yürüyordu. Wirr kendini affettirdi ama diğer adamın etrafından dolaşmaya çalıştığında Dras yine yoluna çıktı.

Wirr, zaten yıpranmış olan öfkesi patlamak üzereyken kaşlarını çattı, ancak dilini tuttu ve Shen Temsilcisine kararlı bir şekilde baktı.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Dras ona gülümsedi, öyle yırtıcı bir bakıştı ki bu, Wirr'in ürpermesine neden oldu. "Kendimi tanıtmam gerektiğini düşündüm, Majesteleri," dedi kibirli bir ses tonuyla. "Ben Dras Lothlar, Tol Shen Temsilcisiyim."

"Kim olduğunuzu biliyorum, Temsilci Lothlar," dedi Wirr, endişeli değil de sinirli görünmeye çalışarak. Dras onu Thrindar'dan mı tanımıştı? Wirr artık farklı görünüyordu: saçları kesilmiş, hafif bir sakal, paçavralar yerine güzel giysiler. Ve Desriel'de birbirlerinin huzurunda sadece birkaç dakika . "Tahmin edebileceğiniz gibi, babamla konuşmam gereken çok önemli şeyler var. Eğer sakıncası yoksa..."

Dras kıpırdamadı. "Son birkaç yıldır Calandra nasıldı, Majesteleri?" diye sordu, bakışları niyetliydi. "Nerede görev yapıyordunuz?"

"Ildora," dedi Wirr otomatik olarak. Son birkaç gündür bu ayrıntıları iyice öğrenmişti.

"Ah, Ildora'yı hatırlıyorum. Güzel bir yerdi." Dras'ın sesi rahatlamıştı ama Wirr hâlâ gözlerinin ardındaki odağı görebiliyordu.

"Bundan emin değilim. Orayı barbarlara karşı savunurken ölen pek çok iyi adam gördüm. Güzel anıları geri getirmiyor."

Dras'ın yüz ifadesi değişmedi. "Sanırım oradaki hana gitmişsindir? Hokkabaz?"

Wirr tereddüt etti. Ona Ildora hakkında çok şey anlatılmıştı ama oradaki hanların isimleri hakkında hiçbir bilgisi yoktu.

Ve... Hokkabaz, Karaliene'nin onları Thrindar'da gönderdiği handı. Kalbi sıkıştı.

"Hayır," diye yanıtladı.

"Hayır mı?" Dras şaşırmış görünüyordu. "Bir kere bile mi? Ben oradayken çok popüler olduğumu hatırlıyorum." Kaşlarını çattı. "Belki de yanlış hatırlıyorum. Belki de o han başka bir yerdeydi."

Wirr nefes alışını sabit tutmak için kendini zorladı. Adam biliyordu. "Eğer bir şey istemiyorsan, Temsilci, yolumdan çekil," diye hırladı.

Dras gülümsedi. "Elbette, Majesteleri. Özür dilerim." Kenara çekildi.

Wirr arkasına bakmadan uzaklaştı ama Temsilcinin yüzündeki kendini beğenmiş ifadeyi hayal etmekten de kendini alamadı. Shen Gifted'ın şehri savunmanın yollarını düşünmesi gerekirdi, hiçbir şey yokmuş gibi bu oyunları oynaması değil.

Lothlar'ı zihninden kovmak için elinden geleni yaparak babasının çalışma odasına yöneldi ve tam kapı açılıp Asha koridora çıkarken oraya vardı. Bir saniye boyunca hafif bir şaşkınlıkla birbirlerine baktılar ve sonra Wirr ona acıklı bir gülümseme verdi.

"İlginç bir gece," diye gözlemledi.

Asha başıyla onayladı. "Hatırlat da gelecekte senin partilerinden uzak durayım," dedi sertçe. Cebine bir şey sıkıştırdı

-bir anahtar, diye düşündü Wirr- sonra özür dileyerek omzunu . "Konuşmak için kalırdım ama Michal'in yardımına ihtiyacı var ve ondan sonra-" "Her şey .

Gidin." Wirr tereddüt etti. "Ve Ash, eğer seni bir daha görmezsem

Körler buraya gelmeden önce..."

Asha ona gülümsedi. "O zaman sonra görüşürüz," dedi kararlılıkla.

Wirr onun gidişini izledi, şimdi bile onun gerçekten o olduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Asha'nın Caladel'deki saldırıdan sağ kurtulmuş olması şaşırtıcı, mucizeviydi. Babasının son birkaç yıldır Augur'larla birlikte inşa ettiği saraydaki yeni yeri ise daha da şaşırtıcıydı.

İçini çekti ve içeri girdiğinde Elocien'i bazı kâğıtları karıştırırken buldu. Wirr içeri girince dük başını kaldırıp baktı.

"Burada olmana sevindim Torin. Ziyafete geri dönmemiz gerekiyor," dedi kendini ayağa kaldırarak.

Wirr ona boş bir bakış attı. "Ziyafet mi? Eminim herkes gitmiştir."

"Birkaç saat daha neler olduğunu anlamayacaklar." Elocien onu kapıdan dışarı çıkardı. "Bu da savaşabilecek herkesi hâlâ bir şans olduğuna ikna etmek için tam olarak bu kadar zamanımız olduğu anlamına geliyor. Panik yapmaya gerek yok."

Wirr yüzünü buruşturdu. "Yalan söylememiz gerekiyor demek istiyorsun." Elocien iç çekti.

"Evet. Yalan söylememiz gerekiyor," diye kabul etti.

Wirr sadece başını salladı ve balo salonuna doğru ağır adımlarla yürüdüler.

Sessizlik.

Bölüm 47

Davian sarayı ilk kez gördüğünde sabahın çok erken saatleriydi, ay hâlâ tepedeydi.

Yüksek duvarlar ve ötesindeki geniş, tertemiz bahçeler tarafından kısmen gizlenmiş olmasına rağmen varış noktası olduğu belli olan görkemli yapıya bakarken nefes verdi. Kapıdan görebildiği devasa beyaz sütunlar ve zarif kemerli girişler, Deilannis'te geçirdiği zamandan sonra bile etkileyiciydi. Kafatasının dibinde oturan endişe düğümü biraz gevşedi. Tüm bu olanlardan sonra nihayet burada olmak rahatlatıcı, neredeyse gerçeküstü bir şeydi.

Ay ışığında ruhani bir gümüş rengine bürünen kapıya yaklaşırken yorgunca boynunu ovuşturdu. Muhafızlar dışında sokakta kimse yoktu; gördüğü şehrin geri kalanında olduğu gibi, her şey etkileyiciydi ama yine de... boş hissediyordu. Terk edilmiş. Gece yarısı sessizliğinde ayak sesleri çıtırdadı ve kapıdaki dört adam da o daha elli adım yaklaşmadan kısılmış gözlerle onu izlemeye başlamıştı.

İçlerinden biri öne çıkarak, "Saraya girmek yasak," dedi. Ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Davian zarar vermek istemediğini göstermek için ellerini kaldırdı. "Aelric ya da Dezia Shainwiere'i görmem gerekiyor," dedi kibar bir ses tonuyla. "Acil bir durum var."

Muhafız başını salladı. "Üzgünüm delikanlı ama ziyaretçi yok. Shainwiereler uyanık olsalar bile şehrin savunmasını hazırlamaya yardım ediyor olacaklar, onları rahatsız edemem."

"İstila hakkında bilgim var."

Muhafız bir kaşını kaldırdı, şüpheli görünüyordu. "Şimdi yaparsın. Bu çok uygun. Belki siz bana söyleyebilirsiniz, ben de gereken kişilere iletirim."

biliyorum."

"Bunu doğrudan onlara vermem gerekiyor." Davian alnını ovuşturdu. "Lütfen onlara Davian'ın onları görmek için burada olduğunu söyler misin?"

Gardiyan kaşlarını çattı. "Fates, delikanlı, 'giriş yasak' lafının neresini anlamadın? Seni tanıyor olsalar bile, gecenin bu saatinde geçmene izin veremem."

Davian iç çekti. Bunu yapmak istememişti ama adamın ikna olmayacağı belliydi.

Konsantre oldu, kan ile uzandı.

Muhafızın zihnine girmenin bu kadar kolay olmasına o kadar şaşırmişti ki neredeyse bağlantıyı kaybetmek üzereydi. Ama bir kez girdiğinde, zihni Malshash'ın düşüncelerine benzemiyordu; soğuk, düzenli ve farklıydı. Buradaki her şey bir karmaşaydı. Duygular hislerle, hisler anılarla birbirine karışmış, hiçbirisi tam olarak tanınamaz hale gelene kadar her biri diğerini renklendirmişti.

Davian, Malshash'ın ona öğrettiği gibi diğer her şeyi bloke etmeye çalışarak şimdiki zamana odaklandı. Yaklaşan şeyle ilgili gerginlik, bir korku hissi vardı. Ve Davian'dan şüpheleniyordu, kesinlikle geçitten geçmesine izin verme eğilimi yoktu.

Adamın fikrini değiştirecek şeyi bulmaya çalışarak daha derinlere baktı. Muhafız Aelric ve Dezia'nın kim olduğunu biliyordu, ama sadece uzaktan; iki yüz olarak kaydedilmişlerdi, daha fazlası değil.

Düşüncelerini Wirr'e, Prens Torin'e çevirdi. *Bu* farklı bir hikâyeydi. Bu adamın hayatında güçlü bir figür, göz korkutucu bir figür. Prens tek bir sözüyle hayatı iyi ya da kötü yönde değişebilirdi.

Davian bu düşünceye inanamayarak başını sallamamak için kendini zor tuttu.

İç çekerek kan parçasını geri çekti. "Torin arkadaşının geri çevrildiğini öğrendiğinde ortaya çıkacak sonuçlardan rahatsız olmayacaksan..." Sözüünü yarıda kesti ve gidecekmiş gibi döndü.

"Bekle. Ne?" Muhafızın sesi gergin bir hal almıştı. "Prens mi? Hiç bahsetmemiştiniz-"

"Bunu yapmak zorunda kalmamalıydım." Davian sinirli görünmek için elinden geleni yaparak başını salladı. "Shainwieres'i istedim çünkü Tor'un meşgul olacağını biliyordum. Ama ben onun eski bir arkadaşım. Calandra'dan," diye ekledi Wirr'in son birkaç yıldır nerede olması gerektiğini hatırlayarak. Bir adım öne çıkarak adamın gözlerinin içine baktı. "Davian. Ve bu acil bir durum."

Muhafız tereddüt etti ve Davian onun üzerine gitti. "Ona sadece burada olduğumu söyle. Kim olduğumu bilmiyorsa ya da beni içeri almak istemiyorsa, beni kilitleyebilirsin." En kendinden emin gülümsemesini takındı. "Ama beni görmek isteyecektir."

Adam bir süre daha tereddüt etti, sonra kısaca başını salladı ve kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Birkaç dakika sonra, yüzünde telaşlı bir ifadeyle, arazinin içinden başka biri belirdi. Daha yaşlı ve iyi giyimli biriydi.

"Davian?"

Davian başını salladı.

"Benim adım Laiman Kardai. Benimle gelin. Çabuk, lütfen." Muhafızlardan birine döndü. "Trevin. Bana güveniyor musun?"

"Elbette, Üstat Kardai," dedi adam.

"Soranlara gittiğini söyle," dedi Laiman, başını Davian'a doğru sallayarak. "Yürüyüp gitti, nereye gittiğini söylemedi."

Trevin dudağını ısırды, sonra başını salladı. "Bunu yapabiliriz." Yanındaki diğer iki adam da başlarını sallayarak sessizce onayladılar.

Davian kaşlarını çatı ama yaşlı adamın peşinden kapılardan ve muhteşem bahçeden geçerek ana binaya doğru aceleyle ilerledi. İçeri girdikten sonra Laiman birkaç keskin dönüş yaptı ve Davian'ı boş bir odaya soktu.

Kapıyı kapattı ve kapıya yaslanarak rahatlamış gibi görünen bir nefes verdi.

" oluyor?" diye sordu Davian şaşkınlıkla.

"Korkarım... biraz kargaşaya neden oldunuz," dedi Laiman, Davian'a oturmasını işaret ederek. "Kendi hatanız yüzünden değil. Eminim Prens Torin birazdan sizi görmeye gelecektir."

"Ne oldu?"

Laiman iç çekti. "Bu akşam erken saatlerde bir ziyafet vardı ve birkaç lord daha sonra şehrin savunmasını tartışmak için etrafta kaldı. Prens de babası, amcası ve birkaç idareciyle birlikte bu toplantının bir parçasıydı. Torin'in Calandra'daki arkadaşlarından birinin kapıda olduğu haberi geldiğinde tam da işimizi bitirmek üzereydik." Başını yorgun bir hareketle salladı. "İkimiz de Torin'in son birkaç yıldır nerede olduğunu biliyoruz ama şimdiye kadar çok az kişi biliyordu."

Davian tereddüt etti, bir an için bu yabancıya ne kadarını itiraf edebileceğinden emin değildi. Sonra kaşlarını çatı ve Laiman'ın sözlerinin son kısmını anladı

açıklama. "Şimdiye kadar mı?"

"Kral Andras... duyduğunda kontrolünü kaybetti." Laiman bu anı karşısında şaşkın görünüyordu. "Başka nasıl tarif edebilirim bilmiyorum. Ayağa kalktı ve herkesin önünde Torin'in nerede açıkladı. Yetenekli olduğu gerçeğini. Bunun Torin'in 'kanayan' arkadaşlarını saraya sokma yöntemi olduğunu, böylece onu öldürebileceklerini, devirebileceklerini iddia etti." Omuz silkti. "Dük onu sakinleştirmek için elinden geleni yaptı, ben de sıvıştım. Başka kimsenin bizi içeri girerken gördüğünü sanmıyorum, yani Trevin sözünü tutarsa -ki tutacak- bir süre burada güvende olursunuz."

Davian ona şaşkınlıkla başını salladı. "Teşekkür ederim."

"Bundan bahsetme. Torin'in tüm hikayesini dinledim ve senin kim olduğunu biliyorum. Ne olduğunu da. Gelmekte olan şeye karşı alabileceğimiz her yardımı kullanabiliriz." Laiman suratsız görünüyordu. "Yine de özlenmeden ya da tamamen dışlanmadan önce geri dönmeliyim," diye ekledi, sesi acı geliyordu. "Burada kal. Torin'in nerede olduğunu bilmesini sağlayacağım."

Dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapattı ve Davian'ı yalnız ve sarsılmış bir halde bıraktı.

Kapı tekrar açılana kadar belki otuz dakika geçti. Davian beklentiyle ayağa kalktı, kapı aralığındaki iki figürden ilkinde bakarken gülümsemesi genişledi. Wirr ince kıyafetleri ve özenle kesilmiş saçlarıyla neredeyse tanınmaz haldeydi.

Davian'ın dikkati yanındaki kıza kaydı; göz göze geldiler ve birkaç dakika boyunca ikisi de hareket etmedi. Kız bir Gölge'ydı ama Davian onu hemen tanıdı... ama yine de olamazdı.

Sonra aceleyle odaya girdi ve kucaklaştılar.

"Asha?" Davian duygu seline kapılmış bir halde bu ismi güçlükle söyleyebildi. Bir an için onu kendisinden uzakta tuttu, siyah yaralarla kaplı yüzüne baktı ve buna inanmaya cesaret edemedi. Gözlerinde beklenmedik yaşlar oluşmak üzereyken sertçe yutkundu. Bir Gölge olarak bile, gördüğü en güzel şeydi. "Nasıl...?"

Asha onun yüzündeki ifade karşısında keyifle sırıttı. "Bu uzun bir hikâye Dav." Wirr odaya girdiğinde öksürdü. "Ben de seni gördüğüme sevindim Dav.

Ölmediğine ve her şeye sevindim."

Davian şaşkınlıkla ve sevinçle güldü, Wirr'i tutup kucakladı. "Fates, Wirr, sizi tekrar görmenin ne kadar güzel olduğunu bilemezsiniz. Deilannis'ten sonra..." Başını salladı, gülümsemesi nihayet biraz azaldı.

"Laiman başınıza bela açtığımı söyledi. Özür dilerim."

"Senin suçun değil." Wirr yere baktı, bunları söylerken kaşları çatılmıştı. "Amcam çok hasta; eminim eninde sonunda ortaya çıkacaktı." Yüzünü ovuşturdu. "Yine de söylentiler çoktan yayıldı ve sonuçlarının ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yok. Burada uzun süre kalamam."

"Ben de yapamam, Dav." Asha bu sözleri söylerken parçalanmış görünüyordu. "Seninle oturup olan biten her şeyi anlatmayı ne kadar çok istediğimi ... ama Wirr beni tam çıkarken yakaladı. Körler buraya gelmeden önce yapmam gereken şeyler var. Önemli şeyler. Sadece birkaç dakikam var." Ona acıklı bir gülümseme verdi.

"Senin gittiğine asla inanmadı." Wirr'in yüzüne suçlu bir ifade yayıldı. "Ben de inanmamalıydım... Seni asla Deilannis'te bırakmazdım ama Taeris senin Kelepçe'nle olan bağlantısını kaybetti ve..."

"Her şey yolunda Wirr," diye onu rahatlatmış Davian. "Yapabileceğin hiçbir şey yoktu. İnan bana." Bakışları Asha'ya döndü, başı dönüyordu. "Peki sen hayattaysan... diğer herkes...?"

Asha'nın yüzü buruştu. "Hayır," dedi nazikçe. "Sadece ben."

Davian başını salladı; o umut kırıntısının bu kadar çabuk yok olmasının anlık acısı vardı ama Asha'yı yeniden görmenin sevinci çok daha güçlüydü. "Bu hâlâ bir mucize," dedi yüzündeki gülümsemeyi silemeden.

Wirr onu omzundan kavradı, sanki gerçekten orada olup olmadığını test eder gibiydi. "Peki ne oldu? Nerelerdeydin?" Tereddüt etti. "Nihim seninle mi?"

"Hayır." Yüzünü buruşturma sırası Davian'daydı. "Deilannis'te öldü. Geri kalanını ise hızlıca açıklamak zor. Eğer gerçekten gitmen gerekiyorsa..."

Wirr başını salladı, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Gerçekten istiyorum."

Davian içini çekti; ihtiyacı anlıyordu ama arkadaşlarıyla bu buluşma çok kısa sürecekti. "O halde bundan sonra ne yapmam gerektiğine dair bir fikrin var mı? Bu düşündüğümde de ileriymiş," diye itiraf etti. "Artık Augur güçlerimin bazılarını kontrol edebiliyorum. Yardım edebileceğim bir yol olmalı."

Wirr ve Asha karşılıklı bakıştılar. "İnsanları okuyabiliyor musun?" diye sordu Asha. "Evet. Neden?" Davian onun yüzündeki tuhaf ifadeye hafifçe gülümsedi.

arkadaşlarının yüzlerini. "Merak etmeyin. İkinizi de okumayacağım."

Wirr ciddiyetini koruyarak başını salladı. "Mesele o değil, Dav." Tereddüt etti. "Sorun Ilseth Tenvar."

Davian bu isim karşısında yüz ifadesinin ani bir öfkeyle buruştuğunu hissetti. "Nerede o?"

"Tol Athian'da kilit altında," diye ekledi Asha. "Ama konuşmuyor."

"Asha ve ben birkaç gün önce bunu tartışıyorduk," diye devam etti Wirr. "Caeden'in kutusu, beni bulmak için yapılan saldırılar... hepsinin bu istilayla bağlantılı olduğunu biliyoruz."

"Ve eğer Tenvar'ı okursam, Körler hakkında işe yarar bir şeyler bulma şansımız var," diye bitirdi Davian, ses tonundaki isteksizliği . Alnını ovuşturdu, midesinin çukurunda hastalıklı bir his vardı. Ilseth'in yaptıklarının hesabını vermesini çok istiyordu ama birden onunla yüzleşme düşüncesi Davian'ın midesini bulandırdı. "Caeden hafızasını geri kazanamadı o zaman, anladığım kadarıyla?"

"Konsey ona yardım etmeyi reddetti," dedi Wirr. "Ayrıntıları bilmiyorum ama sanırım Taeris hâlâ onları ikna etmeye çalışıyor."

Davian bilgiyi değerlendirirken bir an sessiz kaldı. "Ve Tenvar hiçbir şey söylemedi mi?"

"Bize söylendiği kadarıyla," dedi Asha, biraz da acı bir sesle.

Wirr yüzünü buruşturarak başını salladı. "Amcamın davranışları hakkında bir şeyler duyduysan tahmin edebileceğin gibi, saray ve Tol arasında işler gerginleşti. Konsey artık iletişimi neredeyse tamamen kesti; geçen gün Tenvar'ı görmek istedik ve girişimizi reddettiler. Maalesef Antlaşma uyarınca hakları olduğu gibi."

Davian düşünceli bir şekilde başını salladı. "Yani beni içeri alamazsın," dedi. "Tenvar'ı görmek istiyorsam, muhtemelen onlara bir Augur olduğumu söylemem gerekecek." Kolunu geriye sardı ve bir zamanlar Mührünün olduğu pürüzsüz deriyi ortaya çıkardı. "Söylemezsem biraz ikna etmeleri gerekecek."

Wirr ve Asha birkaç saniye boyunca sessizce baktılar.

"Kaderler," diye mırıldandı Wirr. "Nasıl..." Sonra başını salladı, hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. "Zaman yok; tüm bunlar sona erdiğinde bize her şeyi anlatmak zorunda kalacaksın. Ama haklısın, onlara bir Augur olduğunu söylemen gerekecek. Henüz bizimkilerden birini göndermemiş olmamızın nedenlerinden biri de bu."

Davian ona şaşkın bir bakış attı. "Neyimiz?"

"Augurs." Asha, Davian'ın ona bakarken şaşkınlıktan düpedüz inançsızlığa dönüştüğünü hissettiği yüz ifadesine sıırttı. "Uzun hikâye. Sadece bir tanesi insanları gerçekten okuyabilir ve o da şu anda sarayda çok değerli. Eğer onu Athian'a ifşa edersek, bu saray için çok riskli olur.

geri gelmesini ve buradan kimsenin öğrenmeyeceğini varsaymasını istiyorum."

Davian, Asha'nın söylediklerini sindirirken uzun bir süre sessiz kaldı. "Tenvar bana yalan söylemeyi başardı. Kendini nasıl koruyacağını biliyor. Dürüst olmak gerekirse, onu okuması için birini göndermenin bir faydası olacağından emin değilim," dedi sonunda, biraz sersemlemiş bir halde.

"Biliyoruz, Dav. İşe yarar bir şey bulma şansımız çok az, sadece denemeye değer diye düşündük." Asha onun koluna güven verici bir el koydu. "Eğer öyle olduğunu düşünmüyorsanız, eminim yardım edebileceğiniz başka yollar da vardır." Wirr onun yanında başıyla onayladı.

Davian birkaç saniye daha düşündükten sonra başını salladı. "Hayır," dedi sessizce. "Ben yapacağım. Eğer ondan cevap alabileceğimiz küçük bir ihtimal bile varsa, denemeliyiz."

Wirr hızlıca Tol'a nasıl gidileceğini anlattı ve sonra kapıya baktı, açıkça ayrılmak için endişeliydi. "Bu kadar erken gitmekten nefret ediyorum Dav, ama bir Yönetici beni bulmadan önce buradan uzaklaşmam gerekiyor. El-lanetli Dördüncü Tenet şu anda son derece tehlikeli bir şey" dedi, gergin görünüyordu. "Babam her şeyin kontrol altında olduğuna dair haber gönderene kadar Fedris Idri'ye gideceğim; amcamın askerleri tarafından kuşatılmışken Yönetim'in bir şey yapmaya kalkışması pek olası değil. Önemli bir şey keşfederseniz beni orada bulun." Davian'ı kucakladı. "Fates, geri dönmen çok güzel. Tüm bunlar sona erdiğinde, ölümden dönüşünü kutlayacağız. Düzgün bir şekilde."

"Daha azını beklemezdim." Davian Asha'ya döndü ve ikisi de bir an tereddüt etti. Sonra Asha onu uzun, sıkı bir sarılışla sardı, yanağı onunkine değdi.

"Dikkatli ol," dedi yumuşak bir sesle. "Tüm bunlar bittiğinde konuşmamız gereken bazı şeyler var."

Davian onu nazikçe sıktı. "Biliyorum. Sen de Asha."

Wirr sabırsızlıkla kapının yanında duruyordu. "Kendi çıkış yolunu bulabilir misin?"

Davian başını salladı. "Kapıdaki muhafızlar beni durdurmadığı sürece."

"Yapmayacaklar," diye söz verdi Wirr. "Onlarla konuşmam için bana beş dakika ver, sonra yola koyulun."

Bununla birlikte gitti. Asha kapı aralığında durakladı ve onu takip etmeden önce omzunun üzerinden son bir kez gülümsedi.

Davian oturmuş, hâlâ az önce olanları anlamaya çalışıyordu. Asha yaşıyordu. Bu mümkün görünmüyordu, gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Son birkaç aydır katlandığı onca şeyden sonra, bu, mümkün olabileceğini düşünmeye cesaret edemediği bir umut ışığı, bir mutluluktu.

Birdenbire kapı tekrar açıldı ve Davian temkinli bir şekilde ayağa fırladı. "Davian?" Yaralı bir yüz odaya baktı.

"Taeris!" Davian gülümseyerek tekrar rahatladı. Yumuşak bir kahkaha atarak rahatladı. "Tanıdığım herkes bugün sarayda mı? Burada olduğumu nereden bildin?"

"Bir arkadaşım bahsetti." Taeris'in yüz ifadesi alaycıydı. "Bizi savunmasına güvendiğimiz adam tamamen delirdiğinde dedikodular yayılmaya meyillidir."

"Ah. Evet." Davian odayı geçti ve yaşlı adamı kucakladı. "Seni tekrar görmek güzel."

"Sen de, delikanlı. Fates, sen de." Taeris gülümsedi ve Davian birden yanağındaki uzun, pembe yara izinin diğerlerinin üzerine bindiğini fark etti. Daha taze, yeni iyileşmiş görünüyordu.

"Caeden nerede?" Davian'ın kalbi aniden . "O iyi mi?" Taeris onu temin etmek için aceleyle, "O iyi," dedi.

"Peki ya anıları?"

Taeris derin bir nefes aldı. "Şimdilik bir şey yok ama Körlerin ne kadar yaklaştığını göz önüne alırsak, birkaç saat içinde bu konuda bir şeyler yapıp yapamayacağımıza bakacağım." Seyahat Taşlarını kullanarak Tol Athian'a girme planını özetledi.

Davian sözlerini bitirdiğinde düşünceli bir şekilde başını salladı. "Ben de oraya gitmek üzereyim," dedi. "Onları sizden uzak tutmanın bir yolu varsa, yaparım."

"Buna minnettarım delikanlı." Taeris gülümsedi. "Ee, nerelerdeydin?" Davian cevap vermek için ağzını açtı, sonra tereddüt etti. Ne olduğuna inanmıyordu. Driscin ona söylemişti ve yine de... Tol Shen'li adam yalan söylememişti.

"Birazdan açıklayacağım ama önce bir şeyi bilmem gerekiyor. Beni ilk zaman gördün?"

Taeris bu soru karşısında şaşırarak gözlerini kırıştırdı. "Saldırıya uğradığınız gün tabii ki," dedi şaşkın bir ifadeyle. "Neden sordunuz?"

Davian kaskatı kesildi. Silikti ama oradaydı - şakaklarında ağrı vardı.

Taeris yalan söylüyordu ve bunu gizlemeye çalışıyordu.

"Anlıyorum." Bir an sessiz kaldı, aniden kabaran duygularını kontrol altına almaya çalışıyordu. "Söyle bana... bunu planladın mı? Bunu aldığımında." Başını kaldırarak yara izini işaret etti. "O adamların beni böyle hırpalamasını sen mi sağladın?"

Korkacağımı, güçlerimi bulmaya zorlanacağımı mı? Tüm bunlar korkunç bir şekilde yanlış giden bir plan mıydı? Beni *bu* yüzden mi kurtardın?"

Taeris'in rengi soldu. "Elbette hayır," dedi aceleyle. "Bunu sana kim söyledi? Ben asla..." Davian'ın yüz ifadesini görünce sözlerini yarıda kesti.

Bir kez daha, o hafif ama ısrarlı zonklama. Başka bir yalan.

Davian daha fazla dayanamadı, bu adamla aynı odada bulunmaya dayanamadı.

"Gitmem gerek Taeris," dedi usulca, incinmiş ve inanmaz bir halde sesi gerginleşmişti. "Sadece... beni takip etme."

Başka bir şey söylemeden dışarı çıktı, Taeris'in arkasından seslendiği her şeyi duymazdan geldi, duyguları çalkalanıyordu. Sarayda beklediği müttefikleri bulamamıştı ama en azından artık gidecek bir yeri vardı. Yapacak bir şeyi.

Ilseth Tenvar'dan bazı cevaplar almanın zamanı gelmişti.

Bölüm 48

Asha şafak sökerken şehrin sessiz sokaklarında yürüyordu, önündeki göreve rağmen yüzüne bir gülümseme yayılmıştı.

Davian yaşıyordu. Bunu biliyordu ama yine de onu görene, kollarını etrafında hissedene kadar gerçek olduğunu hissetmemişti. Ondan bu kadar erken ayrılmak zor olmuştu ama Shadraehin'le bağlantı kurmaya çalışırken gecikmeyi göze alamayacağını biliyordu. Körler yürüyüşe geçmişti ve birkaç gün içinde -belki de daha erken- şehirde olabiliyorlardı. Tüm bunlar sona erdiğinde düzgün bir buluşma için zaman olacaktı.

Gülümsemesi soldu. Hayatta kalırlarsa zamanları olacaktı.

Etrafındaki boş sokaklar ve aceleyle kapatılmış dükkânlar, yaklaşmakta olan şeyi hatırlatıyordu. Dün geceki haberler hızla yayılmıştı; neredeyse her yer kapalıydı, sessizdi ve sokaklarda yürüyen birkaç sivil gergin görünüyor ve birbirleriyle sadece kısık sesle konuşuyordu. Şehre sadece birkaç kez gelmiş olan Asha için bile bu manzara gerçeküstüydü. Her şeyin üzerinde bir gök gürültüsü bulutu gibi asılı duran bir ağırlık, derin bir yaklaşan kıyamet duygusu vardı.

Orta Bölge'deki küçük tavernalardan biri olan ve bir ay kadar önce yaktığı nattan hatırladığı tek isim olan Silver Talon'a doğru yöneldi. Kusursuz bir plan olduğu söylenemezdi ama Sığınak'a giden yolu bilmiyordu. Shadraehin'le bağlantı kurabileceği aklına gelen tek yer burasıydı.

Kısa süre sonra meyhanenin önüne geldi, sokaktaki diğer her şey gibi kapalı ve boş olan iki katlı tuğla bir binaydı bu. Bir dakika boyunca pencerelerden içeriye boş boş baktıktan sonra Asha pes etti ve kapının eşiğine yerleşti.

Yarım saat sonra çıtırdayan ayak sesleri birinin yaklaştığını gösterdi.

Başını kaldırdığında ince, seçkin görünümlü bir adamın ona doğru yürüdüğünü gördü; yüzündeki siyah çizgiler soluk tenine karşı çok belirgindi.

"Ashalia Chaedris?"

Başını salladı.

"Benimle gel."

Asha sessizce rahat bir nefes alarak ayağa fırladı. Bir dizi ıssız arka sokak boyunca adamı takip etti, ayak seslerinin yankısı genellikle tek sestti. Rehberi çoğunlukla onu görmezden geldi, ara sıra ayak uydurduğundan emin olmak için başını çevirdi ama onun dışında gözlerini önündeki yola sabitledi.

Orta Mahalle'nin yerleşim bölgesine doğru ilerlediler ve çok geçmeden Gölge küçük evlerden birinin önünde durdu ve ön kapıyı açtı.

"Shadraehin bekliyor," dedi ve Asha'ya içeri girmesini işaret etti.

İçerisi loştu, perdeler çekiliydi ama Asha Scyner'ın pencerenin yanındaki bir sandalyeye uzandığını görebiliyordu. Yanında iki büyük Gölge vardı ve ikisi de ona şüpheli bakışlar fırlatıyordu. Scyner oturması için neşeyle eliyle işaret etti.

"Ashalia!" diye haykırdı. "Saraydaki Gölgeler'in yarısına Gümüş Pençe'nin yerini sormak çok akıllıca. Oraya gittiğine dair üç ayrı rapor aldım."

"Zaten beni takip eden biri olduğumu düşünmüştüm ama emin olmak istedim," dedi Asha, ses tonundaki acıyı saklamaya çalışarak.

"Gerçekten de öyle," dedi Scyner. Öne doğru eğildi. "Teran ve Pyl'in eylemleri hakkında olay sonrasına kadar hiçbir bilgin olmadığını söyleyerek başlamak istiyorum. Bu... talihsiz bir durumdu."

"Sanırım aynı fikirde olacaklardır," dedi Asha sessizce, midesindeki korkuyu bastırmaya çalışarak.

Scyner bir süre ona baktı, sonra kıkırdadı. "Sanırım öyle." Doğruldu. "Ee, bilgi vermek için garip bir zaman gibi görünüyor ama anladığım kadarıyla haberlerin var?"

"Hayır. En azından Northwarden hakkında değil."

Scyner birkaç saniye boyunca sessiz bir şekilde onu izledi. "Teran bize hiçbir şey söylemek istemediğin konusunda ısrar etti," dedi sonunda. "Doğruyu söylüyordu, değil mi?"

"Evet," dedi Asha. "Senin hakkındaki gerçeği öğrendikten sonra."

Scyner'in kaşları bir parça kalktı. "Dürüstlük. Şaşırtıcı ama buna saygı duyabilirim." Başını kaşdı. "Ancak, bu beni bir ikilemde bırakıyor. Bir anlaşma yaptık Ashalia. Sen bunu bozdun ve benimle anlaşmalarını bozanlara ne olduğunu biliyorsun. Neden sadece yalan söylemiyorsun?"

"Çünkü yalanlara ayıracak vaktim yok," dedi Asha acımasızca. "Ve bende daha çok isteyeceğın bir şey var."

Scyner içini çekerek başını salladı. "Belki öyle, ama sanırım şimdilik seni zapt etmeyi tercih ederim. En azından söyleyeceklerinizi duyana kadar." İki yanında duran ve ilerlemeye başlayan iki adama başıyla işaret etti.

Asha elini uzattı.

Scyner'in şaşkınlıkla ona baktığı kısa bir an oldu. Sonra, odanın yarısını çoktan geçmiş olan iki koruması geriye doğru uçarak duvara çarptı; birinin savrulan kolu pencereye çarparak camı kırdı.

Her iki adam da yere yığılıp baygınlık geçirirken, Scyner güçlü rüzgârın etkisiyle sandalyesinin devrildiğı yerden gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde kalktı.

"Şimdi," dedi Asha, sesinin titremesini engellemeye çalışarak, "gerçek Shadraehin'le konuşmak istiyorum, lütfen. Onunla konuşmam gereken bir konu var."

* * *

Kapı tekrar açıldığında sadece birkaç dakika geçmişti.

İçeri giren kadın bir Gölge'ydi ve yine de bir şekilde şaşırtıcı derecede güzeldi, yüzündeki siyah çizgiler bile yumuşak bozmak yerine vurguluyor gibiydi. Gençti; Asha'dan sadece birkaç yaş büyüktü. Yine de içeri girerken kendine güvenle ve zarafetle hareket ediyor, Asha'ya dönmeden önce Scyner'in korumalarının buruşmuş hallerine eğlenerek bakıyordu.

"Ashalia Chaedris," dedi, Asha'nın adında bile hafif, yumuşak bir aksan belirgindi. "Görünüşe göre bugün sürprizlerle dolusun."

Asha ona baktı. "Sen Shadraehin misin?"

"Öyleyim. Kanıt istemek için zahmet etmeyin. Alamayacaksınız."

Asha başını eğdi; kadın kesinlikle genç olmasına rağmen, duruşundaki bir şey Asha'yı odaya girdiği anda ikna etmişti. Derin bir nefes aldı. "Gölgelerden Körlere karşı savaşa katılmalarını istemeye geldim."

Shadraehin eğlenerek bir kaşını kaldırdı. "Kaçmak açık ara daha güvenli olurdu," diye gözlemledi, garip tonlaması kelimelerin temposunu neredeyse müzikal hale getiriyordu. Aksan her neyse, Asha onu tanımıyordu. "Scyner'in az önce bana söylediklerinden anladığım kadarıyla sadece kılıç kuşanmamızı istemiyorsun, değil mi?" Gözleri Asha'nın parmağındaki yüzüğe kaydı, sonra tekrar geri döndü.

Asha dudağını ısırdı. "Gölgeler Kapları kullanabilir," diye açıkladı, kelimeleri söylerken bir dehşet duygusu hissediyordu. Artık dışarıdaydı ve geri dönüşü yoktu. "Yönetim'in stoklarına erişimim var. Toplayabileceğiniz her bir Gölge için, akşam olmadan ellerine güçlü bir silah verebilirim."

Shadraehin uzun bir süre onu inceledi ve Asha onun soğuk bakışları altında kızardı.

"İlgileniyorum," dedi diğer kadın sonunda. "Bize bu silahları verdikten sonra, bizi buradan ayrılmaktan alıkoyacak ne var?"

"Hiçbir şey, sanırım," dedi Asha. "Sığınak'ın burada olması dışında ve her ne kadar yer üstünde işlerin yürütülme şeklinden hoşlanmasan da, burası senin evin." Derin bir nefes aldı. "Ve sen bana kaçacak bir tip gibi gelmiyorsun. Ya da anlaşmaları bozacak birine."

Shadraehin yavaşça başını salladı. "Yeterince doğru." Düşünceli bir ifadeyle dişlerini karıştırdı. "Peki ya savaş bittikten sonra? Şehri elimizde tuttuğumuzu varsayarsak?"

Asha yüzünü buruşturdu. "Bir dereceye kadar, bu size bağlı olacak. Yönetim elbette Gemileri iade etmenizi isteyecektir. Eğer yapmazsanız... tepkilerinin ne olacağı konusunda hiçbir fikrim yok."

"Ama ne olursa olsun, Gölgeleeri gerçek bir tehlike olarak görecekler - sadece benim halkımı değil, tüm Gölgeleeri. Ve eğer Gemileri iade edersek savunmasız kalacağız," dedi diğer kadın.

Asha başını salladı. "Biliyorum," dedi yumuşak bir sesle. "Ve eğer Gemiler geri dönmezse seni suçlamayacağım. Yine de bir konuda söz vermeni istiyorum. Gemileri sadece kendini savunmak için kullanacaksın. Yöneticilerin peşinden gitmek yok, öldürmek yok. Eğer sadece kendini savunacaksan şehri savunmanın bir anlamı yok.

daha sonra parçalara ayırın."

Shadraehin uzun bir süre sessiz kaldı. "Benim sözüme inanır mısınız?"

"Yapmamam için bir neden var mı?"

Diğer kadın ona hafifçe gülümsedi. "Hayır. Ve sende. Elbette bir Gemi'ye sahip olan her Gölge için söz veremem ama kendi adıma, bunların sadece nefsi müdafaa için kullanılması konusunda ısrarcı olacağım." İki parmağını kalbine, sonra da aynı iki parmağını Asha'nın alnına dokundurdu. "Bu böyle bilinsin. Bir antlaşmamız var," dedi resmen.

Asha başını eğdi ve tuttuğunu fark etmediği bir nefes verdi. Shadraehin'in sözüne ne kadar güvenebileceğinden emin değildi ama umabileceğinin en iyisi buydu.

"Gemileri nereye teslim etmeliyim?" diye sordu.

"İnsanları alacakaranlıkta Silver Talon'da toplayacağım. Duyduğuma göre, şehrin bu kısmında fark edilecek hiçbir Yönetici kalmamış olacak. Ya da bu konuda başka biri," dedi Shadraehin.

Asha başını salladı. "Kaç tane?" Depoda kataloglanmış yüzlerce silah vardı, bu yüzden yeterince olmaması onu endişelendirmiyordu.

"Bir yüzlük yeterli olacaktır."

Asha'nın gözleri kısıldı. "O hana ulaşabileceğiniz her Gölge için bir Gemi sağlayacağım. Daha fazlasını değil."

Shadraehin başını salladı. "Ve yaklaşık yüz kişinin orada olmasını bekliyorum."

Asha şaşırmış bir halde kaşlarını çattı. Elbette bu iyi bir haberd; ne kadar çok Gölge olursa, şehir o kadar iyi savunulmuş olacaktı. Ama o yirmi, belki de en iyi ihtimalle otuz kişi bekliyordu. İnsanlar önceki geceki haberlerden önce bile şehri terk ediyordu ve Gölgelerin -hatta Shadraehin'in halkının- kalmak için iyi bir nedeni yoktu. Aslında, kalmak için çoğu kişiden daha az sebepleri vardı.

Tabii Shadraehin onlardan kalmalarını istemediyse.

Asha diğer kadını incelerken birkaç saniye sessiz kaldı. "Biliyordun," dedi.

Shadraehin yüzünü pürüzsüz tuttu ama Asha onun gözlerinde küçük bir şaşkınlık titreşimi gördü. "Ne demek istiyorsun?"

"Gölgelerin Kapları kullanabileceğini biliyordun. Sana bunu getireceğimi biliyordun."

anlaşma." Asha Teran'ın söylediklerini, Körler kapıda olsa bile onu zorunda olduğunu düşündü. Anlaşmasını yerine getirmese bile ona dokunmaması için verdiği talimatları. Shadraehin'in gözlerinin içine baktı. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez, sana söz veriyorum ama bana doğruyu söyle. Northwarden'ı bana gönderdiğinde bunun olacağını biliyor muydun?"

Shadraehin birkaç dakika boyunca ona baktı. Sonra küçük bir kahkaha attı.

"Çok fazla," diye iç geçirdi ve başını salladı. "Fark edeceğinizi düşünmemiştim."

"O zaman biliyordun?"

"Öyle değil. Körlerle Gemilerle savaşacağımızı biliyordum ve önemli sayıda gemiye sahip olanların sadece Yönetim olduğunu da biliyordum. Sizi Northwarden'a yakın bir yere koymak, bunun gerçekleştirebileceğini düşündüğüm birkaç yoldan biriydi."

Asha durakladı. Shadraehin'in Gemileri ele geçirmeyi planladığını düşünmek ona acı veriyordu ama sonuçta bunun pek bir önemi yoktu. "Sen de öyle..."

"Bir Augur mu? Hayır." Shadraehin'in sesi eğlenmiş gibiydi. "Scyner'in yetkili olmadığını nasıl anladığını anlatmaya istekliysen, sana nasıl bildiğimi anlatırım. Ya da benim bir kadın olduğumu nasıl öğrendiğini."

"Korkarım bunu yapamam."

"Ben de bundan şüphelenmiştim." Shadraehin pişmanlık dolu bir iç geçirdi. "O zaman başka bir zaman için bir gizem." Toplantının bittiğini işaret ederek ayağa kalktı. "Oh, ve Ashalia. Ne Scyner ne de ben Gümüş Pençe'de olmayacağız, bu yüzden adamlarıma senin liderliğini takip etmeleri gerektiğini bildireceğim. Onlardan ne istersen yapacaklar ve nereye istersen oraya gidecekler."

Asha kaşlarının kalktığını hissetti ama hemen başını salladı. Bu çok büyük bir sorumluluktan ama yine de emirleri Shadraehin'in vermesinden daha rahat hissetmesini sağlıyordu.

"Son bir şey daha," dedi Asha da ayağa kalkarken. "Sana bir mesajım var, ama ne olduğunu tam olarak anlayamadım. Davian adında birinden bir hediye."

Shadraehin gülümsedi. "Tanımadığım birinden bir hediye mi?"

Asha diğer kadının eğlencesini görmezden geldi. "Mesaja göre Tal'kamar Licanus'u Kuyular'a götürecekmiş."

Shadraehin dondu kaldı. Bir an için hem heyecanlı hem de dehşete düşmüş görünüyordu, ancak bu ifade çabucak ve yerini şu ifadeye bıraktı

yoğun bir merakla. Uzun bir süre Asha'nın gözlerinin içine baktı, gözleri odaklanmıştı.

"Mesajın bu olduğundan emin misiniz?"

Asha onun bakışları altında biraz titreyerek başını salladı. "Hepsi bu kadar mıydı?"

"Evet."

Shadraehin birkaç saniye kıpırdamadı, baş ve işaret parmaklarını dalgınca birbirine sürttü. "Davian," diye mırıldandı. "Mükemmel. Lütfen ona borçlu olduğumu söyle." Asha'ya düşünceli bir bakış attı, sonra da hafifçe başını sallayarak saygı gösterdi. "Ancak şimdi ikimize de başka bir yerde ihtiyaç var, bu yüzden kendi başınızın çaresine bakmanız gerekecek. Seninle tanışmak bir zevkti Ashalia. Yollarımızın tekrar kesişeceğinden eminim."

Asha'ya son bir kez gülümsedikten sonra kapıya yöneldi ve çıktı.

Bu kadar çabuk bitmişti.

Asha Shadraehin'in önerdiği gibi yaptı ve kendi çıkış yolunu buldu, Davian'ın mesajının tam olarak ne anlama geldiğini ilk kez merak etmiyordu. Yine de bu kez aklında uzun süre kalmadı; sokağa geri döndüğünde derin, sakin bir nefes aldı ve saraya doğru geri dönmeye başladı. Deponun anahtarı zaten ondaydı ve bir Peçe sayesinde fark edilmeden defalarca depoya girip çıkabilirdi.

Önündeki caddeden geçen devriyeyi izledi, askerlerin her hareketi gerginlikle doluydu. Onların nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordu.

Olaylar doruğa ulaşıyordu ve nasıl sonuçlanacağına dair hiçbir fikri yoktu.

Vakit neredeyse gelmişti.

Bölüm 49

Davian, Yaşlı Eilinar'la birlikte Tol Athian'ın kalbinin derinliklerine doğru, loş ışıklı, kaba taş merdivenlerden bir kat daha aşağı inerken acımasızca önüne baktı.

Nashrel ona yan gözle bakarak, "Kızgınsın," dedi.

Davian kibar olamayacak kadar sinirli bir şekilde, "Evet," diye cevap verdi. Sessizlik içinde birkaç saniye dişlerini sıktı, sonra öfkesine hâkim olamayarak kaşlarını çattı. "Siz ve Konsey yanlış karar veriyorsunuz. Yaralıları iyileştirmek için Üstün Yeteneklileri hazır bulundurmak pek çok hayat kurtaracaktır."

Nashrel sakinleştirici bir hareket yaptı. "Ben senin tarafındayım Davian. Bana kalsa şu anda Kalkanlarda olurduk," dedi sakince. "Ama diğerleri bazı geçerli noktalara değindi. En azından kendimizi savunabilmemiz için İlkeleri değiştirmeye istekli değillerse, saray bizden yardım etmemizi bekleyemez."

Davian hayal kırıklığı içinde, "Ama onlarla konuşmuyorsun bile," dedi.

"Ve size söylediğimiz gibi, eğer İlkeleri değiştirmek tartışmanın bir parçası değilse, bunun pek bir anlamı yok."

"Ama eğer sadece-"

"Bu sadece kralın İlkeler konusundaki inatçılığı değil, Davian." Nashrel durdu ve ona döndü, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Ondan duyduğumuz bu kin - Yeteneklilere yönelik bu açık tehditler- öylece görmezden gelebileceğimiz bir şey değil. Anlamak zorundasınız... hepimiz Görünmeyen Savaş'ı dün gibi hatırlıyoruz ve saraydan duyduklarımız eski anıları canlandırıyor. Eski korkuları."

"Yani çözüm burada saklanıp her şeyin bitmesini ummak mı?"

Nashrel bunun üzerine kaşlarını çattı. "Biraz saygı göster," dedi sessizce, öfkeyle

yüzeyin hemen altında. Davian haddini aştığını bilerek yüzünü buruşturdu ama Nashrel Davian cevap veremedi tekrar yürümeye başladı. "Hayal kırıklığına uğradığını biliyorum ama Konsey'deki Yaşlılar savaş sırasında senin ancak hayal edebileceğin şeyler yaşadı. O zamandan beri, bu duvarların arkasında olmak birçoğunun kendini güvende hissetmesinin tek yolu. Fates, yaklaşık yirmi yıldır Tol'dan ayrılmayan dört Yaşlı sayabilirim! Bunlar derinlerde yatan korkular Davian, kolayca üstesinden gelinebilecek türden değil. Özellikle de kral tarafından bu şekilde beslendiklerinde."

Davian başını iki yana salladı. "Belki de haklısın," diye kabul etti. "Ama bu herkesi yüzüstü bırakmalarını mazur göstermez. Körler şehirlerini tehdit ederken kafalarını kuma gömme hakkını onlara vermez. Tol Shen'deki Üstün Yetenekliler bile bunun farkına vardı."

Nashrel bir süre yanıt vermedi. Merdivenler ve geçitler aşağı indikçe daha da daralıyordu; Davian burada denese dirsekleriyle aynı anda iki duvara da dokunabilirdi. Ilin Tora'nın kayası, üst katların özenle oyulmuş açık kahverengisinden yavaş yavaş pürüzlü, tehditkâr bir siyaha dönüşmüştü, kabaca yontulmuş ve neredeyse volkanik bir görünüme sahipti. Hava küflüydü ve öylesine şiddetli bir soğuk vardı ki Davian kalın pelerinine rağmen titriyordu.

Sonunda Yaşlı iç çekti. "Söylediklerinde haklılık payı var Davian. Ve Shen hakkındaki haberler beni şaşırttı. Ama Konsey kararını verdi; olan oldu." Başını iki yana salladı. "Tenvar'ı görmene izin verdikleri için memnun ol. Dürüst olmak gerekirse, sen... savaşmama kararımızla ilgili hoşnutsuzluğunu dile getirdikten sonra bu kadarını yapacaklarından emin değildim. Tol Athian'ın da yabancıların esirlere serbestçe erişmesine izin verme gibi bir alışkanlığı yok."

Davian homurdandı. "Yine de onları bir tür salon numarasıymış gibi okumak zorunda kalmaktan hoşlandığımı söyleyemem," dedi tiksintiyle.

"Seni buraya bırakmadan önce gerçekten bir Augur olduğuna dair kanıt - yalan söylemediğine dair bir garantiye- ihtiyaçları vardı. Bu mantıksız değildi." Nashrel hafifçe gülümsedi. "Her neyse, Fethrin ve Ielsa sana bunu yaptırdıkları için kesinlikle pişman."

Davian homurdandı. "Bunu başlarına kendileri açtılar."

Nashrel eğlenerek, "Öyle yaptılar," dedi.

Başka bir geçitten aşağı döndüler; burada Öz kürelerinin yerini geleneksel meşaleler almıştı, koridorlar boyunca o kadar seyrek yerleştirilmişlerdi ki

neredeyse zifiri karanlıktı. Tek ses, iki adamın botlarının sert taş üzerinde sürekli yankılanmasıydı ve bu cılız ses bile karanlık tarafından çabucak yutuldu.

Bir öncekinden daha geniş ve daha iyi aydınlatılmış uzun bir koridora çıktılar. Buradaki geçit, kesintisiz siyah kayadan ziyade, küçük parmaklıklı pencereleri olan demir kapılarla kaplıydı. Davian ara sıra gelen öksürük seslerinden zindanda en azından birkaç kişi olduğunu anlayabiliyordu.

Sonunda koridordaki son hücrelerden birinin önünde durdular. Karanlık olmasına rağmen, Davian içerideki çömelmiş insan formunu seçebiliyordu. Nashrel çelik parmaklıklı kapının kilidini açana kadar bekledi, sonra Yaşlı'ya döndü.

"Oraya silahsız gitmemeyi tercih ederim."

Nashrel tereddüt etti, sonra kemerinden kısa bir hançer çıkardı. "Bunu kendini savunmak dışında bir amaçla kullanırsan, Augur ya da değil, seni Tol'dan attırırım. Derhal."

Davian başını salladı. "Elbette."

"Davian!" diye tanıdık bir ses geldi hücrenin içinden. "Görüyorum ki Üstün Yetenekliler artık ne olduğunu biliyor. Ve henüz seni ele vermemişler. Aferin sana." Tenvar yüzünü küçük pencerenin parmaklıklarına dayayacak şekilde öne doğru yürüdü. Günlerdir yıkanmamış gibi görünüyordu ve sakalı uzayarak ona tamamen dağınık bir görünüm veriyordu.

Davian ona ters ters baktı, midesinde öfke yanıyordu. "Geri çekil," diye homurdandı.

Tenvar kendisine söyleneni yaptı.

Davian bir eliyle kapıyı açarken diğer eliyle bıçağı kavradı. Tenvar'ın bu zayıf haliyle onu alt edebileceğinden şüpheliydi ama bunu şansa bırakmanın da bir anlamı yoktu.

Davian hücreye temkinli bir şekilde girdi ama Tenvar küçük odanın karşı tarafına oturmuştu. Durumuna rağmen rahat, hatta biraz kendini beğenmiş görünüyordu, bacak bacak üstüne atmış, taş bank sanki dünyanın en rahat sandalyesiymiş gibi uzanmıştı.

Davian bir öfke parıltısı daha hissetti. "Kimin için çalıştığını öğrenmeye geldim. Ve Kör'ü nasıl durduracağımı." dedi, ses tonunu olabildiğince sakın tutarak.

Tenvar gülümsedi. "Ah, demek onlara bu ismi vermeye karar vermişler. Ne kadar da orijinal. Ve çoktan , öyle mi? Beklediğimden daha hızlı," dedi.

neşeyle söyledi. "Bu bilgi için teşekkür ederim. Kimse bana bu kadar çabuk kurtarılacağımı söylememişti."

"Kurtarıldı mı?" Davian acı bir kahkaha attı. "Hiçbir yere gitmiyorsun Tenvar. Seni özgür görmeden önce öldüğünü göreceğim."

"Hayatımı mı tehdit ediyorsun?" Ilseth içini çekti. "Davian, seni biraz tanıdığımı unutuyorsun. Çok iyi değil belki, bunu kabul ediyorum. Ama katil olmadığını bilecek kadar. Vücudunda şiddete meyilli bir kemik bile yok."

Davian bir an hiçbir şey söylemedi, sonra derin bir nefes aldı. Buraya Tenvar'la tartışmaya ya da onun sataşmalarına karşılık vermeye gelmemişti. Onu okumak için buradaydı, açık ve net.

Konsantre oldu ve Tenvar'ın zihnini hissedene kadar uzandı. Hemen, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, kilitli bir kutuyla karşılaştı.

Davian kutuyu sessizce inceledi. Kutunun dışında başka anılar da vardı ama Davian onlara bakmaya zahmet etmedi; Tenvar onları saklama gereği duymadıysa, önemsizlerdi. Malshash'ın kutusuna nasıl girdiğini hatırlamaya çalıştı ama Tenvar'inkine baktıkça kutu daha da zapt edilemez hale geliyordu.

"Ben korunuyorum Davian," dedi Ilseth, sesi rahatlamış, hatta biraz eğlenmişti. "Kırk yıldır düşüncelerimi gizli tutuyorum. *Gerçek* Augur'lar düşmeden öncesinden beri. İçeri giremezsin."

Davian cevap vermedi ama dikkatinin birkaç dakikalığına dağılmasına izin verdi. Ilseth tüm konsantrasyonunu o kalkanı korumaya veriyordu; Davian kutuyu zorla açmaya çalışsa bile muhtemelen başarısız olacaktı. Ilseth'in dikkatine başka bir yerde ihtiyacı vardı.

Midesi biraz bulandı ama yapılması gerekiyordu.

Eğildi ve olabildiğince soğuk bir şekilde bıçağını Tenvar'ın kalçasına sapladı.

Tenvar şaşkın bir acıyla çığlık attı; Davian bıçağı tekrar çekerken bile Tenvar'ın zihinsel kutusuna tüm gücüyle saldırdı. Zihin kutusu parçalandı ve Davian, Tenvar'ın acısı kendi zihnine doğru akarken inledi. Yumruklarını sıkarak acıyı görmezden geldi.

Arkasından Nashrel'in bir şeyler bağırdığını ve hücreye doğru koştuğunu duyabiliyordu. Davian bilgi almak istiyorsa hızlı olmalıydı.

Kör'ü durdurmanın bir yolunu aradı ama hayal kırıklığı içinde Tenvar'ın istila hakkında çok az şey bildiğini keşfetti. Mantıklı olduğunu düşündü; eğer anılarında bu kadar hayati bir şey varsa, o zaman Devaed

Tol Athian zindanına tıkmış olsun ya da olmasın, onu öldürtmenin bir yolunu mutlaka bulurdu.

Davian uzun zamandır içini yakan soruya doğru ilerledi. Tenvar neden ona Gemi'yi vermiş, okuldaki diğer herkes katledilmeden önce onu göndermişti?

Aradığı anıyı bulduktan sonra derin bir nefes aldı.

Davian bekledi.

Küçük oda karanlık ve rutubetliydi ve ara sıra burnunu tiksintiyle kırıltırmasına neden olan küf kokusu vardı. Köşede bir yığın atılmış kutu vardı ve rutubet bazılarını çoktan çürütmüştü. Bunun dışında oda boştu. Yüzeyin bu kadar altında pencere yoktu elbette ama odanın ortasına yerleştirdiği lamba siyah taş duvarları yeterince aydınlatıyordu.

Bu görüşmenin uzun sürmeyeceğini umuyordu. Tol Athian'ın bu bölümünde, kadim temellerin bu kadar derininde keşfedilmek, kolayca cevaplayamayacağı sorulara yol açabilirdi.

Soğuk taş zemin boyunca hayali bir yol izleyerek yürümeye başladı. Bu çağrıyı o kadar ani, o kadar doğrudan almıştı ki, ne bekleyeceğini bilmiyordu. Bunun bir tuzak olma ihtimalini bininci kez düşündü. Mesaj eski bir Darecia lehçesinde yazılmıştı; Andarra'da bu dili hâlâ bilen sadece dört ya da beş kişi vardı, bu yüzden bir hile olması pek olası değildi. Yine de bu hayati anda -şimdi, başarıya bu kadar yakinken- neden çağrıldığını bir türlü anlayamıyordu.

İleri geri yürürken parmaklarını saçlarında gezdirdi ve zihinsel olarak olasılıkları kategorize etti. Hiçbiri iyi değildi.

Arkasındaki lamba söndü ve oda karanlığa gömüldü.

Merdiven boşluğuna açılan kapının gıcırdayarak kapandığını duyunca adımlarının ortasında dondu kaldı ve omurgasında bir ürperti belirdi. Boynunun dibindeki tüyler diken diken olmaya başladı.

", " diye gürledi derin bir ses onaylarcasına.

Davian döndü. Oda yeniden aydınlandı ama bu kez soğuk, doğal olmayan soluk bir ışıltıyla. Kapalı kapının önünde, yüzü gölgelerle örtülü, pelerinli ve kukuletalı, yalnız bir adamın silik hatları duruyordu. Yabancı odaya daha fazla girmek için hiçbir hareket yapmadı.

"Hizmet ettiğimiz efendiden gelen bir çağrıyı geri çevirmezdim," dedi Davian. Adam Öz'ü manipüle etmek için kan kullanıyor olmalıydı, odayı aydınlatıyor ama kendini karanlıkta tutuyordu. O halde bu bir tuzak değildi, hatta Davian onlardan birinin Sınır'ın bu tarafında nasıl bulunabildiğini anlayamasa da çok daha korkunç bir şeydi.

O zaman bir efsane değillerdi. Bu Venerate'lerden biriydi.

Kukuletalı adam Davian'ın düşünce zincirinden habersiz başını salladı. "Bu iyi," diye hırladı. "O zaman sen de ondan gelen bir görevi reddetmezsin." Davian onun sesini bir şekilde değiştiriyor olması gerektiğini düşündü; kesinlikle hiç kimse doğal olarak bu kadar çakıllı ses çıkaramazdı. Bu kavram dikkatini dağıttığı için yabancının sözlerini anlaması birkaç dakika aldı.

"Lord Devaed'e herhangi bir görevde hizmet etmek benim için bir onurdur," dedi, cevap verme telaşıyla neredeyse kelimelere takılıp düşecekti. Venerate hafife alınacak biri değildi ama sorduğu soru içini yaktı; bir saniye daha tereddüt etti, yutkundu ve devam etmek için cesaretini topladı. "Devam etmeden önce... eğer sorabilirsem... neden şimdi? Saygısızlık etmek istemem ama sona bu kadar yakinken buradaki yerimi riske atmaya değecek ne olabilir?" Bilmemek için çok fazla çalışmış, çok fazla fedakârlık yapmıştı.

Uzun bir sessizlik oldu; Davian diğer adamın kapüşonunun altını göremese de bakışlarının kafatasının içine işlediğini hissedebiliyordu.

"Buluşmak için neden burayı seçtiğimi biliyor musun?" Sözler o kadar alçak sesle söylenmişti ki Davian onları zar zor duydu.

Kıpırdandı, huzursuzluk hissi artıyordu. "Hayır."

"Burayı seçtim çünkü buradaki duvarlarda Hatırlama yok." Adam elini kaldırdı ve parmak uçlarıyla taşı okşadı. "Bu odada, Tenvar, istediğim her şeyi yapabilirim."

Hiçbir uyarı yoktu.

Sağ elinin işaret parmağı yanmaya başlayınca Davian'ın nefesi kesildi; bir saniye sonra boğazından bir çığlık koptu, acı içinde kıvranıyordu, sinirleri kesilip açıldıkça çığlık atıyordu. Parmağını sıkıca kavradı ama nafile; parmak ucundan aşağıya doğru yırtılmaya başladığında yere yığıldı, tırnak ve ardından et bir kan ve acı yağmuru içinde yavaşça yarıldı, çıplak kemiğin kendisi, inanılmaz derecede ince Öz iplikçiklerinin onu dikkatlice, amansızca zıt yönlerle çekmesiyle parçalandı.

"Dur!" diye hıçkırdı, çaresizce kıvranıyordu. Parmağı ikinci eklemine kadar yarılmıştı bile. İnledi, kalbi çılgınca çarpıyordu, odaklanmaya çalışıyordu

Acıdan başka her şeye odaklanmıştı. "Dur," diye tekrar boğuldu.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından, kirlettiği bedenine uygulanan güç yok oldu. Etrafına öz aktı; eli soğumaya başladı ve yere ıslak bir şey düştü. Acısı hafıfledi. Secde pozisyonundan doğruldu, sonra arkasını döndü ve boğazındaki safra asidiyle birlikte kustu. İşaret parmağından geriye kalan tek şey yanındaki bükülmüş ve yırtılmış küçük et parçasıydı. Elindeki koyu kırmızı kan yok olmuştu ve parmağın koptuğu yerde pürüzsüz, yara izli bir kütük duruyordu. Geriye sadece zonklayan bir acı hatırası kalmıştı.

"Bu bir hatırlatma," dedi adam sessizce. "Küstahlığını cezalandırmak için sadece bir parmak seçtim. Daha önemli bir şey de seçebilirdim." Davian ürperdi ve sırtı soğuk taş duvara dayanana kadar hem parçalanmış parmaktan hem de saldırgandan geriye doğru kaçmaya çalıştı. Adam onun hareketlerine aldırmış etmedi. "Buraya sorgulamaya gelmedin," diye devam etti, "efendinin uygun gördüğü şekilde hizmet etmeye geldin. Anladın mı?"

Davian başını salladı, gözleri korkuyla irileşmişti.

"Şimdi. Mesajınızı aldık. Escherii'nin saldırılarının nihayet meyvesini verdiğini, varisin Caladel'de saklandığını mı düşünüyorsunuz?"

Davian yutkundu, bu kez güçlü bir şekilde başını salladı. "Nashrel bu yıl Denemeleri orada erken yapmakta ısrar etti. Sözüm ona verimlilik için, ama bu en iyi ihtimalle zayıf bir bahane - çocuğu tehlikeden uzak tutmaya çalıştıkları çok açık." Durakladı. "Oraya giden grubun bir parçası olduğumdan çoktan emin oldum. Eğer şüphelerim doğruysa, Eilinar biz ayrılmadan hemen önce yolculuğun gerçek amacını açıklayacaktır."

"Güzel." Yabancı aniden hareketlendi, odanın içinde adım atmaya başladı; Davian sanki taşın içine batmaya çalışıyormuş gibi duvara daha da yaslandı. Adam tam önünde durmuş, Davian'ın üzerinde yükseliyordu.

Sonra tek bir yumuşak hareketle cüppesinin altından bir şey çıkardı. Davian'a uzattı.

"Al şunu," diye talimat verdi.

Davian tereddütle öne doğru eğildi, sonra adamın eldivenli elinden nesneyi aldı, tekrar geri çekilme telaşıyla neredeyse kapıyordu. Bakışlarını bir an için aşağıya doğru çekmeyi başardı ve nesneye hızlıca bir göz attı. Avucuna sığacak kadar küçüktü ve bir tür metalik küp gibi görünüyordu.

Davian nesneyi alırken adamın kolunu hafifçe geriye çekti. Davian bunu sadece bir an için görebildi ama adamın bileğinde bir sembol dövmesi vardı - ilşarat, Sınır'ın sembolü, diye düşündü- ve Davian kutuya dokunduğunda ışıkla titredi. Gördüğü şeyi görmemesi gerektiğini bildiği için hemen başını kaldırıp baktı. Neyse ki diğer adam fark etmemiş gibi görünüyordu.

"Caladel'deki okulda Davian adında bir çocuk var. O bir Augur -Yeteneklerinin pek farkında değil; ancak aldatmacayı nasıl ayırt edeceğini biliyor. Buna nasıl karşı koyacağını biliyor musun?"

"Elbette," dedi Davian, hâlâ şaşkındı.

"Güzel. O kutuyu ona vereceksin ve senin için teslim etmesi gerektiğini söyleyeceksin. Hangi sebebi verdiğin önemli değil, sadece inanabileceği bir şey olduğundan ve onu bunu yapmak için yeterince motive ettiğinden emin ol. Okuldan güvenli ve fark edilmeden ayrılmasına izin verin."

Davian başını salladı. Aklında yüzlerce soru vardı ama çoğunu sormaması gerektiğini biliyordu. "Onu nereye götüreceksin?"

"Kuzey," diye yanıtladı adam. "Ona kuzeye gitmesini söyle. Daha sonra nereye gideceğini bilecektir."

Davian öksürdü. "Lordum, eğer daha spesifik bir şey olsaydı, belki de..." Ne söylediğinin farkına vararak sözünü kesti. "Efendimizin istediği gibi. Peki ya varis?"

"Planlandığı gibi ölüyor. Diğerleriyle birlikte," dedi adam. "Hayatta kalan yok, Davian'ın kayıp olduğunu doğrulayacak kimse yok. Anlayın: Bu Torin Andras'ı öldürmekten bile daha önemli. Davian ne pahasına olursa olsun kutuyu teslim etmeli."

Davian kaşlarını çatı. Bu ona daha önce söylenenlerden açıkça farklıydı. Yine de bu adamın Aarkein Devaed tarafından gönderildiğine şüphe yoktu. Plandaki değişikliğe her ne sebep olduysa, görünüşe göre onun bundan haberi olmayacaktı.

Başıyla zayıf bir selam verdi. "Önemli bir şey olmalı," dedi temkinli bir ifadeyle.

Adam durakladı. "Efendimizin Talan Gol'daki sürgününden dönmesini sağlayacak. Zaferimizi garantileyecek, Tenvar." Öne doğru eğildi. "Bu motivasyon senin için yeterli mi?"

"Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım," diye kekelemeyi başardı Davian ama diğer adam çoktan dönmüş ve kapıya doğru ilerliyordu. Ağır meşeye ulaştığında haberciyi gölgeli bir kan girdabı kapladı ve eriyip gitti.

gözden kayboldu. O gider gitmez oda bir kez daha karanlığa gömüldü.

Davian daha da köşeye büzüldü, gözlerini sımsıkı yumdu, eliyle ilgileniyor ve artık yalnız olduğu için patlamak üzere olan hıçkırıklarını bastırmaya çalışıyordu.

Çok, çok uzun bir süre hareket etmedi.

Davian kendini Tenvar'ın zihninden dışarı sürüklerken nefesi kesildi, geriye doğru tökezledi ve ardından Nashrel'in onu yakalamasıyla yere yığıldı.

Kendisinin ayağa sürüklenmesine ve duvara doğru itilmesine izin verdi, zihni hâlâ Tenvar'ın düşüncelerine zorla girmenin ve az önce gördüklerinin etkisiyle sarsılıyordu.

"Bıçağı bana ver," dedi Nashrel, sesi gerginlikle yükselmişti. "Ve sakın kımıldama."

Davian kana bulanmış bıçağı kavrayışını bıraktı ve yere düşmesine izin verdi, zihni dönüyordu. Yabancı da tıpkı Caeden gibi kutuyla bağlantılıydı. Bu ne anlama geliyordu? Caeden bir şekilde onunla bağlantılı mıydı? Kutu başlangıçta başka biriyle mi bağlantılıydı? Caeden'in kendisi değildi; kapüşonlu adam çok uzun, çok zayıftı ve Davian'ın gördüğü el buruşuktu, yaşlı bir adamın eliydi.

başka bir düşünce geldi. Yabancı'nın konuşmanın sonunda söylediklerine bakılırsa, Malshash neden ona kutuyu Caeden'e götürmesini söylemişti... eğer Malshash Devaed'in serbest bırakılmasını istemiyorsa? Davian bu düşünce karşısında donakaldı. Bunu daha önce hiç düşünmemişti ama az önce gördüklerinden sonra...

Yumruklarını sıktı. Anı ona biraz bir şeyler anlatmıştı... ama yeterli değildi. Ve birçok açıdan sadece daha fazla soru ortaya çıkarmıştı.

"Ona ne yaptın?" Nashrel'in sesi Davian'ın düşünce zincirini kırdı.

"Özür dilerim. Onu öldürmeye çalışmıyordum," diyerek Yaşlı'yı rahatlattı Davian. "Sadece konsantrasyonunu bozmam gerekiyordu, böylece anılarına ulaşabilirdim. Yarayı iyileştirebileceğini biliyordum. O iyi olacak."

"Bundan pek emin değilim."

Davian kaşlarını çatı ve Yaşlı'nın neden bahsettiğini anlamak için taş duvara yaslandığı yerden doğruldu.

Ilseth ağız ve gözleri açık bir şekilde yerde yatıyordu. Nashrel bacağındaki yarayı iyileştirmek için çoktan Özünü ama adamın ifadesi... boştu. Cansızdı. Göğsü inip kalkıyordu ama sanki gözlerinin arkasında bir ışık sönmüş gibiydi.

Davian yüzünü buruşturdu. Malshash onu kalıcı hasar verme olasılığı konusunda uyarmıştı.

Bir an için kendini mutlu hissetti, sanki bir çeşit adalet yerini bulmuş gibiydi.

Sonra bu düşünceyle irkildi, midesinde safra döndüğünü hissetti. Caladel'de ölenler için intikam almak istemişti, kesinlikle. Asha'ya olanlar için de. Ama bunu şiddet kullanarak alacak türden bir adam değildi.

miydi?

Davian yutkundu. Deilannis'te Malshash'ın hafızasına eriştiğinden beri duyguları... bulanıktı. Hâlâ düğünde o şeyleri yapmış, bütün o insanları öldürmüş gibi hissediyordu. Tıpkı şimdi işaret parmağını ovuşturduğu ve onu sağlam bulduğuna belli belirsiz şaşırdığı gibi.

Kafasını temizlemek için salladı. Bu her neyse onunla daha sonra ilgilenecekti. Şu an için endişelenmesi gereken daha önemli şeyler vardı.

Kukuletalı adamın Ilseth'e söylediği sözleri hatırlayınca ürperdi. *Bu zaferimizi garantileyecek.*

Sonra dondu kaldı.

Nashrel'e aniden, "Gitmemiz gerekiyor," dedi.

Yaşlı . "Kesinlikle biliyorsun. Çünkü o bıçağı kullanırsan ne konusunda seni uyarmıştım."

"Hayır." Davian ona aceleyle baktı. "Bilmen gereken bir şey var. Gemilerinizi sakladığınız yere gitmemiz gerekiyor."

O açıklarken Davian'ın kalbi küt küt atıyordu. Başka ne olursa olsun, ister bir düşman isterse tüm bu olanlarda sadece bir piyon olsun, Caeden'in o kutudan çok ama çok uzakta tutulması gerekiyordu.

* * *

Caeden, Kara'nın yanındaki alçak taş duvarın üzerine oturmuş, prensesin az önce söylediklerini sindirirken sessizdi

Gözlerini boş avluya dikti, görüş alanındaki diğer tek insan şafak öncesi devriyelerine çıkan bir çift uzak muhafızdı. Alan yakında askerlerle dolacaktı ve haberler göz önüne alındığında, bugün eğitimleri sırasındaki ruh hali her zamankinden daha kasvetli olacaktı. Körler General Jash'tar'ın ordusunu yenmişti. Doğruca şehre doğru geliyorlardı.

Caeden biraz titredi ve bunun sadece gecenin serin havasından kaynaklandığından tam olarak emin değildi.

Prensese baktı, bunun onunla geçireceği zamanın hızla sona erdiği anlamına geldiğini fark edince göğsü biraz daraldı. Aralarındaki bu sabah sohbetleri geçen hafta boyunca bir rutin haline gelmişti; Kara babasının muhafızlarına fark ettirmeden odasından çıkıp onun kapısını çalıyor ve ikisi buraya gelip saatlerce sadece konuşuyorlardı.

Prensesin dostça davranmaktan başka bir şey yapmadığını biliyordu ama Caeden o zamanlar için yaşamaya başlamıştı. Wirr, Davian, Taeris ve diğerleriyle yaptığı sohbetlerden sık sık keyif alsa da, geçmişinin hayaleti her zaman bu sohbetlerin üzerinde gezinmişti. Kara'nın yanındayken durum hiç de öyle görünmüyordu. Konuları ciddi olsa bile sohbetleri daha rahat, bir şekilde daha hafifti; onunla her gün sadece birkaç saatliğine, karşı karşıya olduğu -ve hepsinin karşı karşıya olduğu- tüm sorunları unutabiliyor ve sadece başka birinin arkadaşlığından zevk alabiliyordu.

Ancak bugün farklıydı. Bu sabah kapısını açtığında Kara bitkin görünüyordu ve şimdi nedenini biliyordu.

"Ne zaman gelecekler?" diye sordu Caeden, midesi çalkalanarak.

"Birkaç gün, belki daha az, eğer zorlarsa. Kimse gerçekten emin değil."

Kara Caeden'in yüz ifadesini izledi. "Sen ve Taeris ne yapacaksınız?" Caeden tereddüt etti. Taeris'in acil durum planını prensese anlatmamıştı -güven

eksikliğinden değil, Caeden prensesi bir kez daha zor durumda bırakmak istemediği için. Onu şimdi tanıdığı kadarıyla Caeden, Kara'ya Taeris'le birlikte

Tol'a girmeye niyetlendiklerini söylerse, prensesin bu plana göre hareket etmediği için kendini suçlu hisseceğinden hiç kuşku duymuyordu.

Bilgi. Sonuç olarak ne olursa olsun taraf hissecektir.

Ama şimdi onu tamamen karanlıkta bırakamayacağını da fark etti. Prangayı tekrar takmasını istememişti, eğer haber vermeden giderse, onun kaçtığını, şehri terk ettiğini düşünecekti. Onu terk ettiğini.

Ama daha konuşmadan, telaşlı görünen bir Taeris'in onlara doğru koştuğunu gördü. Caeden yüzünü buruşturdu ama yaşlı adama başıyla selam verdi ve ayağa kalktı.

"Caeden," dedi Taeris biraz daha yaklaştığında yarı kızgın bir rahatlamayla. Caeden'in arkadaşını tanıyınca gözleri büyüdü ve tavrı değişti. Eğilerek selam verdi. "Ekselansları. ... korkarım Caeden'i bir süreliğine ödünç almam gerekecek."

Kara yavaşça başını salladı. "Sorun değil Taeris," dedi, Caeden'in artık sadece ara sıra gördüğü o soğuk ve resmi haliyle. Alaycı bir gülümsemeyle Caeden'a döndü. "Belki bugün ilerleyen saatlerde buna devam etmek için bir fırsatımız olur."

Uzaklaşmaya başladı. Caeden hayal kırıklığı içinde onun gidişini izledi, Taeris'in neden onu bulmaya geldiğini biliyordu.

"Ekselansları," aniden arkasından seslendi. "Lütfen bir dakika bekleyin."

Taeris'in şaşkın bakışlarını görmezden gelerek aceleyle prensesin yanına gitti.

Caeden anlamlı bir ses tonuyla, "Körler gelmeden önce tekrar konuşma fırsatı bulabileceğimizden emin değilim, Majesteleri," dedi Kara'yla bakışlarını kilitleyerek. "Sanırım başka meseleler... beni uzak tutabilir."

Kara birkaç saniye Caeden ve Taeris'e baktıktan sonra anlayışla başını salladı. Gözleri birden hüznünlendi.

"O zaman her şey bitene kadar beklememiz gerekecek," dedi usulca. Öne doğru bir adım attı, dudakları Caeden'in yanağına değdi. "Kader sana yol gösterir, Caeden."

Caeden yutkundu, yüzü kızardı. "Sen de Kara," dedi Taeris'in duyamayacağı kadar sessiz bir sesle.

Kara sadece başını salladı, sonra döndü ve başka bir şey söylemeden ana saray binasında gözden kayboldu.

Caeden onun gidişini izledi, sonra Taeris'e döndü ve açıklamak için ağzını açtı.

"Ben... bilmek istemiyorum," dedi Taeris huysuzca, başını sallayarak. Dudaklarında eğlenen bir gülümsemeye yakın bir şey vardı ama bu hemen kayboldu. "Körler'i duydu mu?"

"Tam o sırada," dedi Caeden. Tereddüt etti. "Seyahat Taşı gerçekten de tek seçeneğimiz mi?"

Taeris başını salladı. "Artık öyle ve onu hemen kullanmayı düşünmeliyiz. Yeteneklilerden bazılarını hâlâ uyurken yakalayabileceğimiz kadar erken."

belki hafıza cihazını çalıştırmak için kendimize birkaç dakika daha kazandırabiliriz." Etrafına bir göz attı. "Yine de portalı açıkta açamayız; ihtiyacımız olan son şey birinin görmesi ve müdahale etmeye çalışması. Bunu benim odamdan yapmak en iyisi olacaktır."

Caeden başını salladı ve Taeris'in odalarına doğru gitmeye başladılar.

Birkaç dakika sonra bir köşeyi döndüler ve Taeris yumuşak, panik dolu bir küfür savurdu. Yaralı adam bocalarken Caeden telaşla ona baktı, önündeki koridora bakarken adımlarını bir anlığına kesmişti.

Caeden onun bakışlarını takip etti. İnce mavi pelerinli, sarı saçlı bir adam onlara doğru yürüyordu ama elindeki kâğıtları okumaya dalmıştı ve onların varlığını henüz fark etmemişti. Caeden başını eğmiş olan Taeris'e baktı, belli ki yüzünü yabancıdan saklamak için elinden geleni yapıyordu.

Yönetici onlar geçmeden hemen önce başını kaldırdı ve aniden durdu, bir elini kaldırarak onların da aynısını yapmasını işaret etti.

"Taeris Sarr," dedi Taeris durduğunda, sesinde sessiz bir kesinlik vardı.

Taeris'in omuzları çöktü ve başını salladı. "Dük Andras," diye cevap verdi donuk bir sesle.

Caeden'in midesi bulandı. Dük, kaçınmaya çalıştıkları, Taeris'in onları Yönetim'e teslim edeceğinden emin olduğu kişilerden biriydi.

Dük uzun bir süre Taeris ve Caeden'i inceledi.

"Görünmemeye çalış," dedi.

Dikkatini tekrar kâğıtlarına verdi ve başka bir şey söylemeden çekip gitti.

Taeris ve Caeden birkaç saniye boyunca Yönetici'nin ardından bakakaldılar.

"Neden alarm vermedi?" diye sordu Caeden.

Taeris şaşkınlıkla başını salladı. "Ben... Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama fikrini değiştirmeden önce harekete geçelim."

Başka bir olay olmadan Taeris'in odalarına ulaştılar; koridorlarda karşılaştıkları birkaç kişi de dalgın görünüyordu, aceleyle işlerini hallediyor ve iki adama pek aldırış etmiyorlardı.

İçeri girdiklerinde Taeris hâlâ biraz sarsılmış görünen Caeden'e döndü.

"Bunu yapmadan önce bir şeyi açıklığa kavuşturmamız gerekiyor Caeden. Bu iyi bir sebepten dolayı son çareydi. Bizi içeri sokabilirim ama tekrar dışarı çıkaramam. Eğer Üstün Yeteneklilerin bizi yakalamasına izin verirsek, bizi hapsederler ve kimseye yardım edemeyiz... bu yüzden ne olursa olsun, özgür kalman gerekecek. Gerekirse savaşarak çıkın ama Körler buraya gelene kadar Kalkanlara ulaştığınızdan emin olun. Bu beni geride bırakmak anlamına gelse bile."

Caeden bir an cevap vermedi, itiraz etmek istiyordu ama bunun fikrini değiştirmek için son şansı olduğunu biliyordu. Taeris ona planı anlattığından beri bunun böyle olacağından şüpheleniyordu... yine de Tol Athian'dan çıkmak için gerçekten savaşabilecek miydi? Muhtemelen ham güce sahip olduğunu biliyordu; eğer hafızası tamamen geri gelirse, umarım beceriye de sahip olacaktı.

Ama bunu kimseye zarar vermeden yapıp yapamayacağı tamamen başka bir konuydu. İnatçılıklarına rağmen, Üstün Yetenekliler tüm bu olanlarda büyük ölçüde masumdu ve Caeden'in Tol'da kimseyi yaralamak gibi bir arzusu yoktu. Yine de içten içe, kayıp vermeden kaçmanın imkânsız olabileceğini anlıyordu.

Ve kaçması gerekiyordu; Kör'le savaşmak için elinden gelen her şeyi yapması gerekiyordu.

"Anlıyorum," dedi isteksizce.

Taeris ona rahatlamış bir şekilde başını salladı. "Hazır mısınız? Bu süreci başlattığımızda Yöneticiler yola çıkacak. İkinci bir şansımız olmayacak."

Caeden sakinleştirici birkaç nefes aldı. "Hazır."

Taeris elini Seyahat Taşı'nın üzerine koydu ve gözlerini kapattı. Beyaz bir enerji akımı ondan taşa doğru akmaya başladı; hafif bir titremeyle akışı durdurmadan önce birkaç saniye bu şekilde kaldı.

Taşı masadan aldı ve bedeninden uzağa doğru tuttu. Kap parlamaya başladı; Taeris'in önünde parıldayan bir ışık çizgisi belirdi, Caeden'in iki katı boyunda ve aynı genişlikte bir daire oluşturana kadar döndü ve genişledi.

Sonra ortadan kayboldu ve yerini havada asılı duran bir deliğe bıraktı. Caeden deliğin içinden geniş bir depo gibi görünen bir odaya baktı.

Sabırsız bir hareket yapan Taeris'e baktı.

Yaşlı adam dişlerini sıkarak, "Git, çabuk," dedi. "Birkaç saniyeden fazla açık tutamam."

Caeden kendini destekledi, sonra geçici olarak delikten içeri adım attı. Bir tür his ya da direnç bekliyordu ama bu bir kapı aralığından adım atmaktan farksızdı.

Taeris onu takip etti ve geçit arkasından yanıp sönerek kapandı. Hızla yakındaki bir masaya doğru ilerledi, sonra cilalı siyah bir taş aldı ve Caeden'e dönmeden önce cebine attı.

"Şimdi," dedi, "şu cihazı bulalım." Caeden kelimeleri zar zor duydu.

Taşın bulunduğu yerden çok uzakta olmayan bir rafta bronz bir kutu duruyordu. Caeden'in gözlerinde güneş gibi yanıyordu, ama sadece kendisinin ve

Davian bu şekilde gördü. Taeris muhtemelen bunu henüz fark etmemişti bile.

Caeden'in bileğindeki dövme de gömleğinin kumaşından bile her zamankinden daha parlak bir şekilde parlıyordu.

"Nereye bakmalıyız?" diye sordu Caeden, gözlerini Gemi'den ayırmadan.

Taeris ayaklarını sürüyerek kapıya doğru gergin bir bakış attı. "Büyük bir şey. Yanlış hatırlamıyorsam yaklaşık üç metre boyunda bir taş sütun. Eğer biz sadece-

Taeris'in sesi arka planda kayboldu.

Caeden bir adım öne çıktı, elini uzattı ve raftan bronz Kabı aldı.

Patlama neredeyse onu ayaklarından koparıyordu.

Geriye doğru tökezledi ve önünde patlayan yoğun kırmızı ışıktan korumak için bir elini gözlerine götürdü. Taeris ona bir şeyler bağırıyor, çığlık atıyordu ama diğer her şeyi bastıran bir güç kükremesi vardı.

Caeden'in gözleri nihayet aydınlığa alıştığında bir korku hissetti. Önünde saf kırmızı ateşten muazzam bir girdap dönüyor ve birleşerek tavandan tavana uzanıyordu. Şok içinde birkaç dakika ona baktıktan sonra elindeki kutuya baktı. Kutu sıcaktı ama bir dakika önce çok parlak olan ışıltısı kaybolmuştu.

Bileğindeki parıltı da öyle. "Ne oldu?"

diye bağırdı Taeris'e.

"Bilmiyorum!" Taeris sadece duyulabilecek şekilde bağırdı. "Yine de onu olduğu gibi bırakmalıyız! Ne yapacağı belli olmaz!"

Solundaki deponun kapısı pat diye açıldı.

Caeden arkasını döndüğünde vahşi gözlü Davian'ın içeri doğru koştuğunu gördü, hemen arkasından da kırmızı pelerinli bir adam geliyordu, onu Yaşlı Eilinar olarak tanıdı. Her iki adam da şok içinde girdaba baktılar, sonra doğruca Caeden'e yöneldiler.

"Caeden!" diye bağırdı Davian, elindeki kutuyu görünce. "Bırak onu!"

Caeden zar zor duydu, Davian'ı canlı görmekten duyduğu şaşkınlık bile sadece küçük bir dikkat dağınıklığı olarak kayıtlara geçti. Bir şekilde girdabın onun için olduğunu biliyordu. İçine girmesi gerekiyordu. Bu onu... nereye götüreceğinden emin değildi ama gitmek istediği bir yerdı. Gitmek istediği bir yere. gitmesi gerekiyordu.

Başını iki yana salladı.

"Özür dilerim," diye bağırdı, Davian ve Taeris'i de özrüne dahil ederek. "Bunu yapmak zorundayım."

"Caeden! Yapma!" Taeris'ti. "Sana burada ihtiyacımız var!" Caeden gözlerini kapattı. Düzenli nefes aldı.

Sonra döndü ve ateş tüneline doğru olabildiğince hızlı koşmaya başladı. Taeris ve Davian'ın onu durdurmak için harekete geçtiğini hissedebiliyordu ama o çok hızlıydı. Her zaman çok hızlı olacaktı.

Kendini destekleyerek son hızla girdabın içine sıçradı.

Bir sıcaklık vardı, sanki alevler teninde dans ediyormuş gibi kısa bir anlık bir his. Arkasındaki bağırışlar kayboldu.

Ve sonra başka bir yerdeydi.

Bölüm 50

Wirr, Aelric ve Dezia ile birlikte Birinci Kalkan'ın tepesinde durmuş, düşmanın ilk işaretini beklerken Fedris Idri'nin ötesindeki inişli çıkışlı ovaların giderek kararan yeşiline endişeyle bakıyordu.

Körler geliyordu, hem de hızla. Haber bir saat önce General Parathe'nin gözcülerinden birinden gelmişti; gözcü geri dönmek için acele ederken atını neredeyse ölecek şekilde sürmüştü. İstilacılar artık acele etmiyorlardı; görünüşe göre önceki gece boyunca yürümüşler, ne uyku ne de yemek için mola vermişlerdi. Muhtemelen akşam karanlığında şehrin surlarına ulaşmış olacaktı.

Artık öğleden sonra alacakaranlığa dönüyordu ve aşağıdaki kapılar nihayet kapanıyordu. Devasa kapılar şehri mühürlerken Wirr irkildi, uğursuz gümbürtü dar geçitte yankılandı.

Sonra ses kayboldu ve yerini neredeyse mutlak bir sessizliğe bıraktı. En azından birkaç dakika önce, Birinci Kalkan'da görev yapan birkaç yüz adamın alçak sesle mırıldanmaları, hatta ara sıra gergin kahkahaları duyuluyordu. Şimdi güneş ufkun altına kaymaya başladığında o da kaybolmuştu.

Wirr omzunda bir el hissetti ve Aelric'in ciddi bir ifadeyle kendisine baktığını görmek için döndü.

"Burada olmak istediğine emin misin?" diye sordu genç kılıç ustası sessizce. Kız kardeşine baktı ve onu da sorguya dahil etti. "İkinci Kalkan'ın savunmacılara ihtiyacı olmayacak değil ya."

Wirr irkildi ve kimsenin duyup duymadığını kontrol etmek için etrafına bakındı. Babası onu savaşın Ilin Illan'a kadar ulaşacağı konusunda uyarmıştı ve Wirr de Dezia ile Aelric'e söyleme ihtiyacı hissetmişti. Yine de bu, askerlerin bilmesini istediği anlamına gelmiyordu. Adamların çoğu için

Zafer - elde edilebilir olduğu inancı - onlara savaşma cesareti veren şeydi.

Dezia'nın da bunu bildiği belliydi ve kardeşine alaycı bir bakış atarak başını salladı. "Bunu zaten konuşmuştuk. İş göğüs göğüse çarpışmaya geldiğinde yeteneklerim neredeyse hiçbir işe yaramayacak," dedi fısıltıyla. "Yapabiliyorken bir fark yaratabilirim."

Wirr, "Ve yaralıları buradan iyileştirerek onları çabucak savaşa geri döndürebilirim," diye ekledi. "Shen Gifted'dan bir farkım yok." Duvarın şehir ucunda, ön saflardan biraz geride bir arada duran kırmızı pelerinli kadın ve erkeklerden oluşan gergin kümeye baktı. Sayıları çok fazla değildi ama Wirr'in Tol Shen'den beklediğinden daha fazlaydılar. Ve onların varlığı gerçek bir fark yaratabilirdi.

Aelric, Wirr'in bakışlarını takip ederken homurdandı. "Yeterince makul. Sadece... her şey başladığında ikiniz de olabildiğince geride durun. Yaralanırsanız kimsenin işine yaramazsınız," dedi huysuzca ve bakışlarını tekrar ovaya çevirdi.

Wirr Dezia'yla küçük bir sırtış paylaştı; kardeşi son bir saat içinde birkaç kez benzer bir şey söylemişti zaten. Aelric'in sırtını sıvazladı. "Yapacağız," diyerek genç adama güvence verdi.

Wirr bir hevesle duvarın kenarına yaklaştı, aşağıdaki sert taşı görmek için geçici olarak öne eğildi ve ne kadar yüksekte olduklarına bir kez daha hayret etti. Geri çekilmeden önce hafif bir baş dönmesi dalgası onu sardı. Fedris Idri'nin savunmasının en dışında yer alan ve şu anda üzerinde durduğu Birinci Kalkan en az elli fit yüksekliğindeydi ve onu kullanan herhangi birinin ovayı her yönden kilometrelerce görebilmesini sağlıyordu.

Tek avantajı yüksekliği değildi. Dar geçidine rağmen, Kalkan'ın derinliği yüzlerce insanın aynı anda üzerine çıkmasına izin veriyordu. Ön taraftaki ince korkuluğu yukarı doğru sivrilerek her yerde keskin noktalara dönüşüyordu, pürüzlü ama zarif bir şekilde simetrikti, sanki taşın kendisinden devasa kılıç sıraları oyulmuş gibiydi.

O inanılmaz incelikteki taş sivri uçlardan birini bizzat test etmiş, en hafif dokunuşta bile kan akıtmıştı. Babası bir keresinde inşaatçıların korkuluğun her kenarını jilet gibi keskin yarattıklarını açıklamıştı; üzerine tırmanan herhangi bir saldırgan kaçınılmaz olarak kesilecekti. Ve korkuluğun sivrilen şekli, merdivenlerin ona asla düz bir şekilde oturamayacağı, tehlikelerini atlatmak için asla üzerine çıkamayacağı anlamına geliyordu

Hep birlikte.

Yine de bunların hiçbirisi Wirr'in kendini daha güvende hissetmesini sağlamadı.

"General Parathe'den ne haber var?" diye sordu bir süre sonra. "Birkaç dakika önce onunla konuştuğunuzu gördüm."

Aelric omuz silkti. "Körlerden yaklaşık bin kişi olabileceğini söylüyor. Yine de geçide aynı anda birkaç yüzden fazlasını sığdıramayacaklar, yani bu da bir şeydir." Duraksadı, hat boyunca göz gezdirdi ve sesini alçalttı. "Bu adamların bir savaşta nasıl dayanacakları konusunda endişeli. Birçoğunun Jash'tar'ın kuvvetlerinin dışında bırakılmasının bir sebebi var -Parathe son zamanlarda birçoğunun disiplin sorunları yaşadığını söyledi. Bazen talimlerini tamamlamakta zorlanıyorlarmış. Bir günlüğüne gidip ne yapacaklarını bilemiyorlar, sonra geri dönüp hiçbir şey yokmuş gibi davranıyorlar. Özellikle güvenmek zorunda kalmak istediği adamlar değilmiş."

Wirr yüzünü buruşturdu. "Tam da ihtiyacımız olan şey."

Aelric homurdanarak onayladı. Üçü bir süre yan yana durdu, ağır sessizlik Wirr'in omuzlarına fiziksel bir ağırlık gibi çökmüştü. Düşüncelere o kadar dalmıştı ki, bir el omzuna vurduğunda sıçradı.

Wirr döndü.

"Davian!" diye bağırdı.

Davian yorgun bir ifadeyle gülümsedi, ardından Aelric ve Dezia tarafından kucaklanınca kısa bir kahkaha attı.

"Wirr hayatta olduğunu söyledi ama şu ana kadar ona inandığımdan emin değildim.

Seni görmek güzel Davian," dedi Aelric.

"Sen, " dedi Davian. "I sadece keşke o vardı altında daha iyi koşullar."

Arkadaşının yüzündeki ifadeyi gören Wirr'in kalbi yerinden çıkacak gibi oldu. "Tol Athian...?"

"Pek iyi gitmedi." Davian durakladı, sonra Aelric ve Dezia'ya tereddütlü bir bakış attı.

Wirr biraz özür dileyerek, "Seni biliyorlar Dav," dedi. "Deilannis'ten sonra gerçeği saklamanın pek bir anlamı yok gibi görünüyordu."

Davian başını eğdi, her şeyden çok rahatlamış görünüyordu ve Tol'da olanları anlattı.

"Kaderler," diye mırıldandı Wirr işi bittiğinde, midesinde hastalıklı bir his .
"Yani yaralıları iyileştirmek için sadece Shen Gifted var ve şimdi

Caeden'e de göz kulak olmak için. Konsey Taeris'i hapse mi attı?"

Davian başıyla onayladı. Daha fazlasını söylemek üzereydi ki duvarın dibinden bir bağırsı duyuldu, ardından askerler ovaya doğru işaret etmeye başlayınca alçak sesle mırıldandılar. Wirr solan ışıktaki gözlerini kısarak yukarı baktı.

Yangınlar ufku kaplamaya başlamıştı.

Aelric Davian'a döndü, sesi gergindi. "Yakında burada işler karışacak. Savaşabilecek misin?"

Davian bir an cevap vermedi, sanki diğerlerinin göremediği bir şeyi görebiliyormuş gibi ovaya baktı. Sonra kafasını temizlemek istercesine hafifçe salladı. "Öz kullanmaya çalışmamın bir anlamı yok - yakınlarda yeterince kaynak yok ve olsa bile, işe yarayacak kadarını çektiğim anda İlkeler tarafından bağlanmış olurum. Yine de kan kullanabilirim." Dudağını ısırdı. "Ben de bir kılıç kullanabilirim, eğer varsa."

Wirr ona şüpheci bir bakış attı. "Bir kılıç mı? Dav, senin için bir tane bulabiliriz ama... bunun gerçekten bir anlamı var mı?"

Davian tereddüt etti, sonra Aelric'e baktı.

"Aelric. Eğer istemezsen anlarım ama... seni okuyabilir miyim? Eğer izin verirsen, anılarına erişebilir, eğitiminin bir kısmını yeniden yaşayabilirim. Ne yazık ki bunun bana senin yetenek seviyenin yakınına bile yaklaştıracığını sanmıyorum - bedenler farklı olduğu için fiziksel becerilerin çok iyi tercüme edilemediğini okumuştum - ama sadece bazı temel bilgileri bilmek bile yardımcı olabilir."

Aelric birkaç dakika boyunca gözlerini kocaman açarak Davian'a baktı. Dudaklarını yaladı, gergin görünüyordu ve Wirr onun reddedeceğinden emindi.

Sonra içini çekti. "Göreceğin tek şey bu mu?" Davian ona, "Evet," diye güvence verdi.

Aelric yavaşça başını salladı. "Yardım edebileceğim her şeyi yaparım."

Davian minnetle başını eğdi, sonra bir adım öne çıktı. Aelric'in alnına hafifçe dokundu ve gözlerini kapatarak birkaç saniye öylece durdu. Wirr ve Dezia sessiz bir merakla ona baktılar. Wirr'in görebildiği kadarıyla, olağandışı bir şey olduğunu gösteren hiçbir şey yoktu.

Birkaç dakika sonra Davian tekrar gözlerini açtı ve geri adım attı. "Teşekkür ederim."

"Hepsi bu kadar mı?" Aelric alnını Davian'ın elinin olduğu yere sürterek tedirgin görünüyordu. "Hiçbir şey hissetmedim."

Davian gülümseyerek, "Hepsi bu kadar," dedi.

Wirr büyülenmiş bir halde arkadaşına baktı. "İşe yaradı mı?"

Davian omuz silkti. "Kendime bir kılıç almalıyım... ondan sonra, sanırım yeterince yakında öğreneceğiz."

Wirr, Davian'ın bir silah bulmasına yardım etmeye gitti; Aelric ve Dezia'nın yanına döndüklerinde gün batımı alacakaranlıkta kayboluyor, geriye sadece yavaşça solan bir parıltı kalıyor ve Ilin Tora'ya yaklaşan düzlükler derin bir bulanıklığa gömülüyordu.

Wirr uzakta bir hareketlilik fark ettiğinde bir dakikadan az bir süredir orada duruyorlardı. Birkaç dakika sonra duvarın aşağısında bir yerden bir boru sesi duyuldu.

"İşte geliyorlar," diye mırıldandı Aelric.

Düzlükleri kaplayan kasvetten parıldayan siyah bir kütle sıyrıldı ve Wirr'in dar geçide doğru ilerlerken mümkün olduğuna inanabileceğinden daha hızlı hareket etti. Solmakta olan ışıktaki bunu söylemek zordu ama Wirr aşağıdaki kapalı alana doğru koşan birkaç yüz adam olduğunu düşündü, en fazla üç yüz.

"Diğerleri nerede?" diye sordu yüksek sesle, sinirleri sesini gerginleştirmişti.

Aelric başını salladı. "Bu sadece ilk dalga. Burada aynı anda iki yüzden fazla adam bulundurmanın enerji kaybı olduğunu biliyorlar."

Wirr cevap vermedi, Dezia duvarın önündeki diğer Andarra okçularına katılmak için ilerlerken dudağını çiğniyordu. Ok çekme emri çaldı ve Dezia bir ok attı, hareketleri bilinçli ve elleri sabitti. Wirr onun soğukkanlılığına hayran olmaktan kendini alamadı.

Sonra Körler menzile girdi ve oklar üzerlerine yağmaya başladı. Wirr'in kalbi, aşağıdaki adamların korkusuzca ilerleyişini izlerken sıkıştı. Okçular tekrar ve tekrar ateş etti ama bir önemi yokmuş gibi görünüyordu. Wirr düşmek şöyle dursun, tek bir düşman askerinin bile sendelediğini görmedi.

Gökyüzündeki son ışık da kaybolurken, yaklaşmakta olan siyah kütle bir dalga gibi duvara çarptı.

Sonraki birkaç dakika kaos içinde geçti.

Birinci Kalkan boyunca çığlıklar yükselirken, saldırganlar siperler boyunca birer hayalet gibi belirmeye, doğaüstü bir hız ve güçle uzanarak askerleri duvarın üzerinden ölüme sürüklemeye başladılar. Sessiz, siyah gölgelerden biraz daha fazlasıydılar.

ve birkaç dakika içinde tekrar korkulukların arkasında kayboldu.

Wirr çoktan geri çekilmeye başlamıştı ki gözünün ucuyla gece gökyüzüne karşı daha karanlık bir şekil belirdi. Davian ileri atılarak kılıcını savurdu; metalin metale çarpmasından başka bir ses çıkmadı ama kılıcı sağlam bir dirençle karşılaştı ve zırhın sahibi geriye, karanlığa doğru uçtu.

"Merdiven kullanmıyorlar," diye uyardı Davian Wirr'ü. "Daha geriye gitmelisin. Her yerden geliyor olabilirler."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu Wirr.

"Zırh yüzünden olmalı," diye araya girdi Dezia, o da biraz geri çekilmişti ama hâlâ ne zaman bir hareket görse ok atmaya devam ediyordu. Siperler boyunca hızlı bir bakış atmasına izin verdi. "Bir şekilde duvara tırmanmalarına izin veriyor olmalı."

Wirr onun bakışlarını takip etti. Korkuluk boyunca bir sürü adam toplanmıştı ama şimdiden Andarran ön cephesi zayıflıyor gibi görünüyordu. Yerlerine gelenler arkadaki merdivenlerden yukarı çıkarılıyordu ama Wirr bunun anlamsızlığını şimdiden görebiliyordu. Körler sayıca çok az olabilirdi ama her bir saldırgan çok fazla savunmacıya bedel olacaktı.

"Kan'ı da engelliyor," diye ekledi Davian acımasızca, kılıcı başka bir Gölge'ye doğru uzanıyordu. Hareketleri Aelric'inki kadar kendinden emin görünmüyordu ama Wirr Davian'ın artık bir kılıcı nasıl kullanacağını bildiğini söyleyebilirdi. "O El-lanetli miğferleri geçemiyorum."

"Harika," dedi Aelric, zaten biraz nefessiz kalmıştı. Karanlığın içinden bir kılıç daha çıkınca irkilerek geri çekildi. "Onları göremezsek bir saat bile dayanamayız. Sanırım ikiniz de bu konuda bir şey yapamazsınız?"

Wirr tereddüt etti, sonra gözlerini kapattı ve Yedek'ine dokundu. İçine odaklandı. Dikkatle erimiş ışık havuzundan çekti, sonra... onu *büktü*. Daha önce sayısız kez yaptığı gibi onu yoğunlaştırdı, daha parlak hale getirdi.

Hiçbir şey olmadı.

"Lanetli İlkeler," diye mırıldandı. Diğer adam bir an için duvarın kenarından uzaklaşıp Wirr'e sorgulayan bir bakış atarken, Aelric'e sinirli bir şekilde başını salladı. "Hâlâ Üstün Yetenekli olmayanlara zarar vermek amacıyla Öz kullanmaya çalışıyor."

Bundan sonra her şey bulanık bir şekilde geçti. Wirr arkadaşlarından ayrılmak istemiyordu ama ona başka bir yerde ihtiyaç olduğunu biliyordu; çok geçmeden

Tol Shen tarafından bahşedilen bu yetenek, ön sendeleyerek uzaklaşabilen askerleri iyileştiriyordu. Wirr grubun en güçlüsüydü ve kendini işe verdi. Konsantre olmak, yaralıların çığlıklarını, üstlerini kirleten adamların kokusunu ve kanın sıcak, yapışkan hissini duymamak için elinden geleni yapıyordu.

Sonunda yedeği boşalmaya başladı ve başını kaldırıp Andarran hattının tehlikeli bir şekilde zayıfladığını ve kopma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu gördü. O bunu yaparken bile, bir boru iki hızlı patlamayla çaldı. Geri çekilme ve Birinci Kalkan'ı terk etme sinyali.

Merdivenlere yöneldi, geriye dönüp baktığında siyah giysili askerlerin korkulukların üzerinden aktığını ve geri çekilmek için çok yavaş olan herkesi dağıttığını görünce uyuştı.

Kaybediyorlardı.

* * *

Asha dehşet içinde İkinci Kalkan'a baktı, ölenlerin çığlıkları geçitte yankılanırken midesi çalkalanıyordu.

Arkasında onu takip eden uzun Gölgeler dizisine baktı, aniden kararsız kaldı. Çok mu geç kalmışlardı? Kör'ün beklenenden erken saldırısının haberi onlara sadece bir saat önce ulaşmıştı; Gölgeleleri hızla organize etmek için elinden geleni yapmış olsa da, İlk Kalkan'ın çoktan düştüğünü görebiliyordu.

Bir süre daha baktı, sonra derin, sakın bir nefes aldı ve en yakındaki askerin kolunu yakaladı. "General Parathe nerede?"

Adam şaşkınlıkla ona göz kırptı, bakışları omzunun üzerinden kayarak arkasındaki küçük Gölgeler ordusuna kaydı. "Emin değilim-"

"Söyle bana," dedi Asha, olabildiğince soğukkanlı bir öfke katarak.

Asker bembeyaz kesildi, sonra duvarın tepesini işaret etti.

Asha keskin bir şekilde başını salladı. Kapları diğer herkese dağıtmasına yardım eden yaşlı Gölge Gaell'e döndü.

"Herkes burada kalsın. Bizi nerede istediklerine bakacağım," dedi.

Gaell başıyla onayladı ve Asha aceleyle uzaklaşırken diğerlerine haber vermek için döndü. Asha İkinci Kalkan'a doğru ilerlerken birkaç asker durup ona meraklı bakışlar attı ama hiçbiri onu durdurmak için harekete geçmedi.

Asha merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve tepeye ulaştığında General Parathe'yi çabucak fark etti. Tam ona doğru yönelmek üzereydi ki solunda bir hareket oldu ve mavi bir pelerin aniden yoluna çıktı.

"Burada ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye sordu genç Yönetici, ses tonu asıktı.

Asha adamın gözlerinin içine bakarak, "Yardım etmek için buradayım," diye cevap verdi. "Sadece generalle konuşmam gerekiyor. Lütfen geçmeme izin verin."

Yönetici birkaç dakika boyunca şaşkınlıkla ona baktı. "Saçmalık. Duvardan in," diye alay etti sonunda. "Sen sadece içeri girmek için-"

Asha eliyle küçük bir hareket yaptı. Bugün yüzükle biraz pratik yapmayı başarmıştı, artık gücünü kontrol edebilecek kadar biliyordu. Ve bunun için zamanı yoktu.

Yönetici, göğsünden sertçe itilmiş gibi geriye doğru tökezledi, yere yayılarak durmadan önce takılıp birkaç metre kaydı.

Asha, olanları gören etrafındakilerin şaşkın bakışlarını görmezden gelerek yanından geçti

"General Parathe," diye seslendi duyma menziline girdiğinde.

General başını kaldırdı, gelenin kim olduğunu görünce biraz kaşlarını çatı ama onu etrafını saran adam kordonunun içinden el sallayarak geçirdi.

"Ashalia, değil mi?" dedi Parathe, gizlemediği bir merakla onu incelerken. "Athian Temsilcisi."

Asha başını salladı. "Korkarım şu anda burada o kapasitede değilim," dedi. "Ama yanımda yüz Gölge var ve hepimizin silah olarak kullanılabilecek Gemileri var. Bana nasıl yardımcı olabileceğimizi söyleyin yeter."

General birkaç dakika boyunca sessizce ona baktı.

"Artık biliyor musun?" dedi usulca, yorgun gözlerinde bir umut ışığı belirmişti. "Bu El lanetli karanlıktan kurtulabilecek bir şey var mı?"

Asha başını salladı; asıl amaçları bu olmasa bile bol miktarda ışık yaratabilecek birkaç Gemi vardı. "İnsanları iyileştirebilenler de var," dedi merdivenlerden aşağı taşınan yaralı bir adama dikkat çekerek.

Parathe yavaşça başını salladı ve karanlığın içinden Birinci Kalkan'a doğru baktı.

"Birkaç tanesini yukarı gönderin," dedi. "Bakalım neler yapabiliyorsun."

Asha başını salladı, rahatlayarak nefes verdi ve diğerlerini bulmak için aceleyle geri döndü. Gölgelemlerin varlığı yerde küçük bir kıpırdanmaya neden olmuştu bile,

Ama neyse ki oradaki askerlerin zaten çatışmaya girmeyecek kadar çok başka kaygıları vardı. Çok geçmeden yanında küçük bir Gölge grubuyla Parathe'ye geri döndü ve general onları hızla duvar boyunca çeşitli noktalara dağıttı.

"Beni nerede istiyorsun?" diye sordu Parathe, son adamı da yoluna gönderirken.

General başını salladı. "Sizi güvende tutmam gerekiyor," dedi. "Bu insanların hiçbirini tanımıyorum, onlar da beni tanımıyor. Eğer seni dinlerlerse, sana zarar gelmeyeceğinden emin olmalıyım."

Asha yüzünü buruşturdu ama generalin mantığını isteksiz bir baş hareketiyle kabul etti.

Parathe sağındaki kaslı adama döndü; gri saçlı, uzun boylu bir askerdı ve gözünün üstünde eski, ince bir yara izi vardı. "Hael. Gölgelere emri ver."

Asha tanıdık isim karşısında kaskatı kesildi. Bu Hael miydi - Erran'ın imgelemindeki adam? Aklının bir köşesinde birdenbire Augur'ların tüm bunların neresinde olduğunu merak etti. Kalkan'ın arkasında duran iki Gölge'ye işaret eden orta yaşlı adamı izledi. Duvar boyunca uzanan diğer askerlerden farklı görünmüyordu ve onlardan tehditkâr da değildi. Dikkatini Hael'in işaret ettiği Gölgelere çevirdi. Her biri uzun, ince beyaz bir çubuk tutuyordu; Hael'in işaretiyle Gemileri karşı tarafa doğrultular.

ve gözlerini kapattılar.

Fedris Idri'nin pürüzsüzce kesilmiş duvarları boyunca titreşen, bükülmüş enerjinin erimiş akımları olan iki ışık çizgisi çıktı ve her şeyi keskin bir rahatlamaya fırlattı. Bir an için her şey durakladı; bunu bekleyen Asha bile ani parlaklık karşısında şok olmuştu.

Kalkan'ın kenarına doğru baktı, artık siperin üzerinden tırmanan siyah zırhlı adamları görebiliyordu. Tedirgin edici, gözsüz miğferleri görünce ürperdi ve sonra ön taraflarına kazınmış tasarımı fark edince midesi bulandı.

Bu, Davian'ın odasında belirlediği o gece boynunun yan tarafında gördüğü semboldü. Derisine kazınmış olan.

Şimdi tüm dikkatini saldırganlara vermişti. Uzakta, Birinci Kalkan'ın tepesinde, etrafa saçılmış Andarra cesetlerinin arasında duran daha fazla Kör görebiliyordu. Gerçi bunların miğferi yoktu.

Orada öylece hareketsiz durdular. İzliyorlardı.

"Asha?"

Tanıdık bir ses düşüncelerini böldü ve Wirr'in sadece birkaç adım ötede yaralı bir adamın yanında diz çökmüş, şaşkınlıkla ona baktığını görmek için ürpererek bakışlarını ayırdı. Arkadaşı, adamın yeni iyileşmiş tarafındaki son Öz izlerinin de kaybolmasına izin verdikten sonra ayağa kalkarak ona doğru koştu. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, ses tonunda endişe vardı.

Uzun bir boru sesi duvar boyunca yankılandı, Parathe'nin Gölgele'ın saldırması için ayarladığı işaretledi bu.

İkinci Kalkan'ın önündeki alan ışıık, rüzgâr ve ateşten oluşan bir kazana dönüştü.

Kalkanın tepesindeki askerler hep birlikte durdular ve aşağıdaki geçidin, altındaki şiddetli alevlerin ışııyla uğursuz bir kırmızı renkte titreyen kalın, dönen duman çelenkleri altında kaybolmasını hayretle izlediler. Güç çığlıkları geceyi yırtarcasına birkaç adam kulaklarını kapattı; İkinci Kalkan'dan aşağıya, girdabın içine doğru cızırdayan Öz okları fırlatılıyordu.

Gök gürültülü bir rüzgâr aniden aşağı doğru eserek duvara tırmanan siyah giysili adamları yakaladı ve onları bez bebekler gibi uzaya fırlattı. Asha onların çığlıklar atarak kıpkırmızı bir duman bulutunun içinde kayboluşunu izledi. Bir iki kişinin tutunmaya çalıştığını gördü ve bileğini onlara doğru salladı; Wirr donakalmış, ağzı açık bir şekilde bakarken onlar da diğerleri gibi havaya uçup gittiler.

"Prens Torin!" Parathe, geçidin etrafında hâlâ gürleyen kakofoninin üzerinde bağırıyordu. "Gölgele şimdi her şeyi kontrol altına almış görünüyor. Biraz dinlenin!"

Wirr etrafına bakındı, Yetenekliler'e katılan ve bazı yaralıları iyileştirmeye başlayan bir grup Gölge'yi gördü. Gözle görülür bir rahatlamaıyla sarktı ve Asha ilk kez onun ne kadar solgun ve bitkin göründüğünü fark etti. Kaç kişiyi iyileştirdiğini bilmiyordu ama kendini sınıra kadar zorladığı belliydi.

Yine de Wirr itiraz edecek gibi oldu ama sonunda gönülsüzce başını salladı. Parathe'ye "İhtiyaç duyulursa beni getir!" diye bağırdı. Asha'ya sorgulayan bir bakış fırlattı ama Asha başını sallayarak kalacağını belirtti. Ona burada ihtiyaç vardı.

Wirr ona yorgun bir gülümseme verdi ve merdivenlerden inen yorgun askerlere katılmadan önce veda etmek için kolunu sıktı.

Kısa süre sonra Gölgele'ın saldırısının ilk gürültüsü kesildi ve dumanla dolu geçide ürkütücü bir sessizlik çöktü. Sessizlik yine de bir sesle bozuldu

Gölgelerden biri ya da bir başkası aşağıdaki kaosa enerji okları fırlatırken arada bir kulakları tırmalayan çığlıklar atıyordu ama Asha'nın kulaklarındaki çınlama yavaş yavaş azaldı.

Sonunda Körlerin saldırılarını kestiklerinden emin olarak, Kalkan'ın kenarına kadar ilerledi ve aşağıya baktı. Duman hâlâ Birinci ve İkinci Kalkanlar arasındaki boşluğun bir kısmını gizliyordu ama Körlerin geri çekildiğini, Birinci Kalkan'ın tepesinde yeniden toplandıklarını ve Gölgelerin silahlarının menzilinden çıktıklarını anlamaya yetecek kadar görülebiliyordu.

Aşağıda bir sürü ceset vardı ve görebildiklerinin çok azının siyahlara bürünmüş olduğunu fark edince midesi bulandı. Ya Körler ölülerini sürükleyerek götürmüştü ya da -daha da kötüsü- İkinci Kalkan'dan fırlayanların çoğu düşerek ölmüştü.

"Onları şimdilik geri püskürttük," dedi Parathe korkulukta ona katılırken. Aşağıdaki duman dolu geçide baktı, yüzünde dalgın bir ifade vardı. "Bu alevler onlar için bile çok sıcak, sanırım... ama aşağıda sadece taş var. Kendi kendine yanacak bir şey yok."

Asha düşünceli bir şekilde başını salladı. "Bu gemilere sık sık yeni insanlar yerleştirirsek, yangınları süresiz olarak devam ettirebiliriz," dedi ima edilen soruya yanıt olarak.

Parathe rahatlamış bir sesle nefes verdi. "Kadere şükürler olsun," dedi. "Eğer geldiğin zaman gelmemiş olsaydın..."

Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra kızın omzuna hafifçe vurdu. "Aşağıda herkesin ne durumda olduğunu kontrol etmek için aşağı iniyorum, ama tetikte ol. Eğer bir şey görürsen, birinin beni getirmesini sağla. Bize bir avantaj sağladın ama bu El-lanetli Körler bana pes edecek bir tip gibi gelmiyor. Henüz bitmedi. Yakın bile değil," diye bitirdi sözlerini, parıldayan kırmızı sisin içinden Birinci Kalkan'a doğru bakarak.

Asha, Parathe'nin uzaklaşmasını izledi ve generalin bu sözlerin gerçekte ne kadar doğru olduğunu bilip bilmediğini merak etti.

"Yakınından bile geçmiyor," diye tekrarladı sessizce.

* * *

Wirr, başka güç çılgılığı havayı duvarlarda yankılanırken irkildi.

Fedris Idri.

İkinci Kalkan'ın tepesine doğru baktı, yorgunluk onu daha iyi hale getirmekle tehdit ettiği için biraz sallanıyordu. Oturup dinlenmesi gerektiğini biliyordu ama daha şimdiden ölmekte olanların çılgınlıkları ona ağır gelmeye başlamıştı. Shen Gifted ve Gölgeler hâlâ duvarda olsa bile, yaralılara gerçekten yardım edebilecek bir avuç insandan biriydi.

"Bunu daha ne kadar sürdürebileceklerini merak ediyorum," diye arkasından bir ses geldi.

Wirr döndüğünde Davian'ın bakışlarını yukarı doğru takip ettiğini gördü. Arkadaşı bitkin görünüyordu ama yaralanmamıştı.

"Davian!" Siyah saçlı çocuğu rahatlamış bir şekilde kucakladı. "Senin izini kaybettim. Bilmiyordum..."

Davian ona yorgun bir gülümseme verdi. "Yakın bir şey olmadığını söyleyemem ama ben iyiyim. Aelric ve Dezia da iyiler; buralarda bir yerdeler. Gölgeler... yaptıklarını yaptıktan sonra hepimiz geri çekildik." Az önce olanlara hâlâ inanmak istemiyormuş gibi, hatırladıkları karşısında sersemlemiş bir halde başını salladı.

Wirr onun nasıl hissettiğini çok iyi biliyordu; hâlâ Gölgeler'in Kaplar'ı kullanabilmesinin ne anlama geldiğini kavramaya çalışıyordu. "Asha'yı gördün mü?" diye sordu.

Davian kaşlarını çattı. "O burada mı?"

Wirr tam cevap vermek üzereydi ki babasının yaklaştığını ve yorgun görünen General Parathe'nin yanında yürüdüğünü gördü. Wirr Elocien'e yorgun bir gülümseme verdi ve ikisi kucaklaştı.

Tekrar geri adım attıktan sonra Davian'a, "Babam," diye açıkladı. "Ve General Parathe."

Davian beceriksizce el sıkıştı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum General. Majesteleri."

Dük belli belirsiz başını salladı ama gözleri hâlâ İkinci Kalkan'ın tepesindeydi. "Ve sen, Davian. Torin bana senin hakkında her şeyi anlattı," dedi. "Tüm bunlar sona erdiğinde konuşacak çok şeyimiz olacak."

Wirr Davian'ın yüz ifadesini görünce gülümsedi. "Gerçekten sadece tartışmak istiyor, Dav- kötü bir şey değil. Söz veriyorum."

"Elbette," dedi Davian hızla, ama Wirr başını sallayışında hâlâ bir parça gerginlik görebiliyordu. Wirr Parathe'ye döndü. "Orada durumları nasıl General?"

"Şimdilik bu kadarı yeterli," dedi Parathe. "Gölgeler yaptıkları şeyi sonsuza dek yapabileceklerini söylüyorlar. Bu bize en azından biraz zaman kazandırır." Dük'e temkinli bir bakış atarak duraksadı. "Ve belki de kral fikrini değiştirirse..."

"Hayır. Hiç şansım yok." Elocien başını salladı. "Eğer bir şey varsa, kardeşim daha kötü. Onunla bir saat önce konuştum ve geri püskürtüldüğümüzü söyledim. Hâlâ harekete geçmiyor. Şu anki haliyle, Üstün Yeteneklilerin savaşmasına izin vermeden önce şehrin yanmasına izin vereceğinden şüpheleniyorum." Alnını ovuşturdu. "Gölgeler'i duyduğunda ne yapacağını düşündükçe ürperiyorum."

Parathe bu haber karşısında hasta görünüyordu ama başını salladı. "Elimizdekilerle idare etmek zorundayız-"

İki ceset, durdukları yerden yirmi metre kadar uzakta, zırhın taşa çarpmasıyla yere düştü.

Dört adam da bir an şok içinde bakakaldı, ardından İkinci Kalkan boyunca yankılanmaya başlayan panik dolu bağırışlar üzerine hep birlikte bakışlarını yukarıya çevirdiler.

Wirr gözlerini kısarak geçidin duvarlarından süzülen parlak ışığa baktı. Gölgeler'in silahlarından gelen tek tük parıltılar kesilmişti; Kalkan'ın tepesinde bolca hareket vardı ama bu mesafeden neler olup bittiğini anlayamıyordu. Kimse geri çekilme çağrısı yapmamıştı ve duvarın tepesinde bu kadar ani bir baskın yemeyecek kadar çok adam vardı.

Yine de hiçbir uyarı olmaksızın, çığlık atan iki çift adam daha gökyüzünden düşerek geçidin zeminine çarparak can verdi.

"Kaderler," diye mırıldandı Parathe. Yakındaki bir askere döndü, o da dehşet içinde hareketsiz bedenlere bakıyordu. "Nihk. Orada neler olup bittiğini öğren."

Asker başıyla onayladı ve Kalkan'a doğru iki adım attı.

Sonra döndü, kılıcını çıkardı ve parlattı. Yanında nöbet tutan adam telaşla bağırdı ama çok yavaştı. Nihk'in kılıcı mide bulandırıcı, ıslak bir çıtırtıyla adamın kafatasına saplandı.

Sonraki birkaç dakika sanki dakikalarmış gibi geçti.

Nihk kılıcını çekip çıkarırken herkes donmuş, sersemlemiş bir halde dehşet içinde bakakaldı. Sonra Parathe ve diğer iki muhafız kılıçlarına davrandılar. Nihk generale döndü, dudakları öfkeyle kıvrılmış bir halde sızdırdı, kılıcı Parathe'nin göğsüne saplanması kaçınılmazdı.

Ve sonra bıçak Nihk'in ellerinden kayboldu ve Davian kabzayı tutarken boynunda yeniden belirdi.

Nihk yere yığıldı, taşa kan sıçrarken gözleri cam gibiydi. Parathe eli kabzasında, donup kalmıştı. "Teşekkür ," dedi

Davian, şaşkın. "Ama nasıl-"

"Vakit yok." Davian eliyle işaret etti.

Wirr onun işaret ettiği yere döndü ve aniden adamların şaşkın bağırışlarının ne kadar yakınlaştığının farkına vardı. Dehşet içinde etrafına bakındı.

Andarran savunucuları her yerde birbirlerine saldırıyordu; askerler kılıçlarını çekip yoldaşlarına saldırıyor, görünüşe göre kendilerine gelebilecek herhangi bir zararı umursamıyorlardı. Geçit boyunca düellolar patlak veriyor, adamlar birkaç dakika önce müttefikleri olanlara karşı kendilerini umutsuzca savunuyorlardı. Otuz saniyeden kısa bir süre içinde, İkinci ve Üçüncü Kalkanlar arasındaki nispeten sakin ortam kaosa dönüşmüştü.

"İhanete uğradık," dedi Parathe, sesi boş çıkıyordu.

Wirr, Nihk'in saldırısını kısa bir süreliğine tekrar ederken ve adamın ölü gözlerini hatırlarken kendini başını sallarken buldu.

"Hayır. Bunu daha önce de görmüştüm." Parathe'ye döndü. "Onlara Yankılar deniyor General. Bu konuda pek bir şey bilmiyorum ama Körler onları bir şekilde kontrol ediyor."

"Bunu kendi iradeleriyle yapmıyorlar mı?" Parathe Wirr'e umutlu bir bakış attı. "Onları bundan kurtarmanın bir yolu var mı?"

Wirr yüzünü buruşturdu. "Hayır. Artık onlar değil," dedi isteksizce. "Echo olan herkes çoktan öldü. Adamlarına tereddüt etmemelerini söyle."

"O haklı." Tedirgin bir ifadeyle en yakındaki Yankılara bakan Davian'dı. "Onları okuyamıyorum. Onlar sadece... boş," diye bitirdi titreyerek.

Parathe Davian'a tedirgin bir bakış attıktan sonra Wirr'e döndü. "Bu konuda emin misiniz, Majesteleri?"

"Oldukça." Yakındaki Yankılardan biri doğrudan gruplarına doğru ilerlerken Wirr bir el uzattı. Yaptığı onca iyileştirmeden sonra Rezervinde pek bir şey kalmamıştı ama yeterliydi.

Parmak uçlarından beyaz bir ışık huzmesi fırladı ve gördüğü adamı geriye doğru savurdu.

"Öldüler," diye tekrarladı diğerlerinin şaşkın bakışlarına karşılık olarak acımasızca. "Ya da en azından artık insan değiller. Aksi takdirde bunu yapamazdım."

Parathe hasta görünüyordu. "Üçüncü Kalkan'a geri çekilmeliyiz," dedi ağır bir ses tonuyla. Ancak emri veremedi, Parathe'nin ikinci komutanı Hael çatışmanın içinden onlara doğru koştu.

"Efendim," diye soluk soluğa Parathe'a seslendi. "Düşman limanı ve Aşağı Bölge'yi ele geçirdi. Bizi sıkıştırıyorlar, Üçüncü Kalkan'a ulaşmaya çalışıyorlar. Eğer oraya ulaşırlarsa, kapana kısılmış olacağız."

Parathe'nin rengi soldu. "Bu nasıl mümkün olabilir?" diye sordu.

"Kimse bilmiyor efendim. Sadece surların içinde olduklarını. Yukarı Bölge'yi savunmak istiyorsak geri çekilmemiz gerekiyor."

Parathe tereddüt etmedi. "Haklısın. İki taraftan da üzerimize gelirse Körlerle savaşmamızın imkânı yok." Lanet okudu. "Geri çekilme sinyali ver, Hael. Sarayda yeniden toplanacağız."

Parathe Elocien'e döndü. "El-lanetli Yeteneklilere ihtiyacımız var, Northwarden. Bunun başka yolu yok," dedi, yüz ifadesi asıktı. "Saray şehirdeki en güçlü savunulabilir mevzi ama Gölgeler'le bile onu ne kadar süre elimizde tutabileceğimizi bilmiyorum."

Bir boru sesi geri çekilme sesini duyurdu ve geçidi aydınlatan Öz aniden söndü. Wirr aniden donakaldı ve kaosu en çok duyulduğu İkinci Kalkan'ın tepesine baktı.

"Ne oldu?" Davian onun yüz ifadesini görünce sordu.

"Asha yukarıda."

Wirr ne olduğunu anlayamadan Davian hareket etmeye başlamıştı.

Arkadaşının peşinden koştu; iki zırhlı Echo yollarına çıkmadan önce merdivenleri neredeyse yarılamışlardı.

"Hiç Özüm kalmadı, Dav," diye uyardı Wirr. Davian'ın tereddüt ettiğini gördü. "Onlar artık insan değil. Güven bana."

Davian sessizce başını salladı. Yankılar onlara doğru yaklaşırken elini uzattı.

Bir an için hiçbir şey olmadı. Sonra saldırganlardan biri kükredi, Davian'la arasında titreşen bir Öz çizgisi belirirken dizleri büküldü. Adamın yüzü... sanki inanılmaz bir hızla yaşlanıyormuş gibi soldu; sonunda parçalanmadan önce derisi solgunlaştı, geriye sadece rüzgârda duman gibi sürüklenen ince beyaz bir toz kaldı.

İkinci Echo onlara doğru çılgınca koşarken duraklamamıştı; Davian onunla yüzleşmek için döndü ve çektiği Özü serbest bıraktı. Wirr'in beklediği gibi bu bir ok değildi, daha ince bir şeydi. Daha sert.

Enerji saldırgana doğru hızla ilerledi, onu boynundan yakaladı ve tamamen kesti. Askerin kafası, momentumunun etkisiyle yerde acayip bir şekilde sekerek onlara doğru geldi.

İki çocuk da bir an için kıpırdamadı.

"Demek... Görüyorum ki artık sen de Öz kullanabiliyorsun," dedi Wirr, başı kesilmiş cesedin üzerinden geçip ilerlerken biraz nefessiz kalarak.

Davian başını salladı, gözleri önündeki yola sabitlenmişti. "Bir kerede çok fazla şey çekmediğim sürece," diye mırıldandı, Wirr'den çok kendi kendine. Wirr bu yorumu anlamamıştı ama Davian detay vermedi ve bunu soracak zaman da yoktu.

İkinci Kalkan'ın tepesine ulaşana kadar daha fazla çatışmadan kaçınmayı başardılar ve burada bir kez daha aniden durdular. Bu kez önlerinde dört Yankı duruyordu, henüz hareket etmiyorlardı ama ölü gözleri iki çocuğa odaklanmıştı.

"Hepsini alt edebileceğimi sanmıyorum. Yorgunum ve kan kullanmak gittikçe zorlaşıyor," dedi Davian kılıcını çekerken, sesi acımasızdı. "Ama onu bırakmayacağım. I-"

Yankılar korkulukların üzerinden süzöldüler ve aşağıdaki sert taşa çarparak ölmek üzere savruldu.

Davian ve Wirr irkilerek geri çekildiler; tekrar başlarını kaldırdıklarında Asha az önce Yankıların bulunduğu boşluktan hızla geçiyordu.

Onları görür görmez açıkça, "Buradan gitmeniz gerekiyor," dedi. "Beni takip edin. Rezervimde fazla bir şey kalmadı ama bizi Üçüncü Kalkan'a geri götürmeye yeter."

Bir yanıt beklemeden yanlarından geçip gitti.

Davian, Wirr'le belli belirsiz alaycı bir bakış alışverişinde bulundu ve sonra ikisi birden dönüp onun peşinden koşmaya başladılar.

Asha, Üçüncü Kalkan'ın geçici sığınağına varmadan önce yollarını iki kez daha temizledi. Wirr'in babası onları orada bekliyordu, Parathe ve Hael ise dükün yanında endişeli bir şekilde duruyordu.

Elocien başıyla Wirr'i rahatlattı ve grup tek kelime etmeden şehre doğru yola koyuldu. Ancak Fedris Idri'den çıktıklarında Parathe bir elini kaldırarak onları aniden durdurdu.

Kaşlarını çattı, başını iki yana eğdi.

"Hiç kavgaya sesi duymuyorum," diye fark etti. "Bir an önce
-"

Cümlenin ortasında boğuk bir sesle kesti, gözleri acıyla irileşmişti. Arkasından Hael uzaklaştı, elindeki hançerden kan damlıyordu. Parathe yere düşüp kaldırım taşlarına çarpmadan ölürken dişlerini gösterdi, gözleri parladı.

Kimse tepki veremedi felçli Wirr'e doğru ilerledi, hançerini ağır çekimde savurdu.

Her şey bir anda oldu. Elocien kükreyerek oğlunun önüne atladı ve kılıcı tam karnına sapladı. Asha'yla birlikte birkaç adım ileride olan Davian aniden oradaydı ve kılıcını Hael'in göğsüne sapladı. Hem Elocien hem de Hael yere yığıldı; ilki acı içinde inlerken, ikincisi bir kez seğirdi ve hareketsiz yattı.

Wirr sonunda hareket etme kabiliyetini buldu; soluk soluğa babasının yanında dizlerinin üzerine çöktü, ellerini boş yere Elocien'in parçalanmış etinden fışkıran kana bastırdı. Gözlerini kapattı. Bu kadar ciddi bir yarayı iyileştirmek çok fazla Öz gerektirecekti; elinde kalan her şeyi kullanması gerekecekti. Sadece bunun yeterli olacağını umuyordu.

"Hayır, Torin." Dük'ün ağzının kenarında köpüklü kan lekeleri belirdi ama sesi fısıltıyla bile olsa sertti. "İyileştirme yok."

Wirr şok içinde babasına baktı. "Ama öleceksin!" diye itiraz etti. Akmaya başladığını bile fark etmediği gözyaşlarını öfkeyle sildi. "Seni kurtarabilirim!"

Elocien ona hüzünlü, şefkatli bir gülümseme verdi ve Wirr'in elini kendi eliyle sıktı. "Ama yapmamalısın," diye mırıldandı. "Kandırıldık Torin. Fedris Idri üzerinden gelecekler. Savaşmak için Üstün Yeteneklilere ihtiyacımız var, yoksa hepimiz ölürüz, sadece ben değil."

"Ama-"

"*Bana söz ver*, Torin." Elocien'in tutuşu zayıflamaya başlamıştı ama ses tonu aceleciydi. "kaybetmeye başlıyorum; eğer kafam , istediğimin bu olduğunu bilmeni istiyorum. Şu anda önemli olan tek şey İlkeleri değiştirmek. Gitmeme izin vereceğine dair bana yemin etmeni istiyorum."

Wirr uzun bir süre ona baktı, sonra arkasına yaslanıp omuzlarının çökmesine izin verdi. Gözyaşları artık yüzünden serbestçe akıyordu. "Söz veriyorum."

Dük memnuniyetle iç çekti. Gözleri bir an için buğulandı ve öksürdü, ardından acıyla inledi. Wirr'e tekrar baktığında, bakışları... farklıydı. Paniklemişti.

"Torin?" diye fısıldadı. "Neler oluyor?"

Wirr kararsızca durakladı, sonra boğazındaki yumruyu yuttu. Kan kaybı babasının aklını karıştırmaya başlamıştı. "Bıçaklandın," dedi Wirr, sesini olabildiğince yumuşak tutarak. "Sen beni kurtardın."

Elocien inledi. "Sen daha yaşlısın. Anlamıyorum."

Wirr babasının elini sıkıca tuttu. Elocien hızla soluyordu. "Her şey yolunda. Sonuna kadar burada olacağım."

Elocien çaresizlik içinde başını salladı. "Hayır. Ölmek istemiyorum. Bana yardım edin." Wirr'i gömleğinden tutup kendine çekti, öyle ki Wirr'in görebildiği tek şey gözlerindeki korkuydu. "Bana yardım et, oğlum! Sana yalvarıyorum. Beni iyileştirebileceğini biliyorum. Ölmeme izin verme."

Wirr kaçırıldı. "Çok özür dilerim," dedi, kelimeleri güçlkle boğarak. "Bana yapmamamı söylemiştin." Yutkundtu. "Seni seviyorum baba."

"Hayır," diye fısıldadı Elocien. "Hayır."

Elleri gevşedi ve gözleri görmeden gece gökyüzüne baktı. Wirr orada öylece diz çökmüş, babasının cesedinin üzerine eğilirken hıçkırıklara boğulmuştu. Birkaç saniye öyle kaldı; sonra derin, ürpertici bir nefes aldı, duygularını bastırmaya çalıştı ve yüzünü silerek soğukkanlılığını yeniden kazanmak için elinden geleni yaptı. Yas tutmanın da bir zamanı olacaktı ama şimdilik babasının fedakârlığının boşa gitmediğinden emin olması gerekiyordu.

"Oh, hayır."

Wirr, Asha'nın sesindeki dehşetle başını kaldırdı. Sanki az önce korkunç bir şey anlamış gibi Elocien'in hareketsiz formuna bakıyordu.

"Çok üzgünüm Wirr," dedi usulca, sersemlemiş bir halde. Hem ona hem de Davian'a bakarak başını salladı. "Yapmam gereken bir şey var. Benim... benim gitmem gerek."

İkisi de cevap veremededen aceleyle uzaklaştı.

Wirr onun tepkisini merak edemeyecek kadar uyuşmuş bir halde gidişini izledi. "Alarmı çalıştırın," dedi yakınlarda sessizce dehşet içinde bakan askerlere.

"Körler bizi kandırdı. Herkesin Kalkanlara geri dönmesi gerek."

Adamların gidişini izledi, sonra Davian'a döndü. "Ve Tol Athian' gitmemiz gerekiyor."

Davian hâlâ yoldaki üç cesede bakıyor, kanlı kılıcı elinde gevşekçe sallanıyordu. "Neden?"

"Çünkü buna bir son vermenin zamanı geldi," dedi Wirr ağır bir sesle. Ayağa kalktı. "İlkeleri değiştirmenin zamanı geldi."

Bölüm 51

Asha ürkütücü derecede ıssız saray koridorlarında hızla ilerledi.

Savaşmaya istekli çoğu insan saatler önce Fedris Idri'ye gitmişti; şu anda burada sadece şehrin yönetim yapısı ve savunmaya yardım etmeye uygun olmamalarına rağmen kaçmamayı tercih eden az sayıda kişi kalmıştı. Asha aceleyle ilerlerken ayak sesleri yankılanıyor, Kalkanlarda neler olduğunu düşündükçe paniğe kapılmamak için elinden geleni yapıyor, bunun yerine bir sonraki Kilitli Oda'nın yerini bulmaya odaklanmaya çalışıyordu.

Erran'ı orada bulmayı umuyor muydu, yoksa bulacağından mı endişeleniyordu, karar vermeye çalışıyordu.

Erran imgeleminde bir kilitli odadaydı - hatta Asha odasında durup tarifini tekrar okumuş ve bulunduğu yerle ilgili başka bir ipucu olmadığından emin olmuştu. Ne yazık ki yoktu - ne de tam olarak neler olup bittiğine dair herhangi bir belirti vardı.

Elocien'in ölümünü neden kendi ölümüymüş gibi gördüğüne dair hiçbir ipucu yoktu. Olanın bu olduğundan oldukça emindi; tarif uyuyordu, Hael'in ölümü de adamın yakın zamanda Erran'ı bıçaklamayacağı anlamına geliyordu. Bunun ne anlama geldiğine gelince... saraya geri dönerken bir teori oluşmaya başlamıştı ve bu teori üzerinde düşündükçe daha da mantıklı geliyordu.

Sadece umutsuzca yanlış olduğunu umuyordu. "Asha!"

Asha omzunun üzerinden bakınca Kol ve Fessi'nin kendisine doğru koştuğunu gördü ve onlara yetişecek kadar durdu.

"Erran'ı gördünüz mü?" diye sordu onlara.

Fessi başını salladı. "Elocien bizi çağırana kadar burada kalmamızı söyledi.

Bizi," dedi endişeli bir ses tonuyla. "Ama Erran birkaç saat önce ortadan kayboldu. Biz de tam onu arıyorduk."

"Sanırım kilitli bir odada," dedi Asha. Kol kaşlarını çattı. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Bunu önceden görmüştü." Asha tereddüt etti. "Yardımaımıza ihtiyacı var."

Fessi ve Kol birbirlerine baktılar. "Birkaç koridor ötede bir kilitli oda var. Erran'ın en sevdiği yer. Bazen yalnız kalmak için oraya gider," dedi Fessi.

Asha başını salladı. "Yolu göster."

Oraya vardıklarında kapı kilitliydi ama açmak için Kol'un sert bir darbesi yetti. Asha, Erran'ın odanın ortasında yüzükoyun yattığını ve başının etrafında bir kan gölü olduğunu görünce kalbi sıkıştı.

Üçü birden içeri girip genç Augur'un secde halindeki bedeninin yanına diz çöktüler. Gözlerinden, kulaklarından, ağzından kan sızıyordu ama Asha rahatlamış bir iç çekişle hâlâ nefes aldığını fark etti. Nabzını kontrol etti. Olması gerekenden daha hızlıydı ama düzenliydi.

Fessi bir mendille kanın en kötü kısmını nazikçe temizledikten sonra koltuklardan birinden bir yastık aldı ve Erran'ın başının altına koydu. Bunu yaparken Erran'ın gözleri dalgalandı ve şiddetli bir öksürükle gömleğine kan parçaları sıçradı.

"Sadece nefes al, Erran," dedi Asha. "Yaşıyorsun. İyi olacaksın."

Erran inledi. "Bu konuda senin sözüne güvenmek zorundayım."

"Ne oldu?" diye sordu Kol.

Erran tereddüt etti, sonra Asha'ya baktı. Yüz ifadesindeki suçluluk duygusunu görür görmez, şüphelerinde haklı olduğunu anladı. Yüreği ağzına geldi.

"Anlat bize," dedi usulca. "Her şeyi."

Erran yavaşça başını salladı, sonra hareketten dolayı yüzünü buruşturdu. Kendini bir dirseğinin üzerine ve bakışları üçünü de sardı.

"Ben... sizden bir şey saklıyordum. Hepinizden," dedi, sesi kısıktı. "Elocien'le nasıl tanıştığımız hakkında size ne söylediğimi hatırlıyor musunuz?"

"Elbette," dedi Fessi.

"Bu sadece kısmen doğru." Erran yutkundu. "Yöneticiler beni buldular ve Elocien'e getirdiler. Bağlandığım hücreye geldi ve..." Yüzünü buruşturdu ve anıya karşı gözlerini sıkarak kapattı.

"değil Erran," dedi Asha, ses tonu yumuşaktı.

Erran derin bir nefes aldı ve başıyla onu onayladı. "Beni dövmeye başladı. Bana hiç soru sormadı ama ne zaman dinlense bana bir hikâye anlatıyordu. Her seferinde yakaladığı önceki Augur'lardan biriyle ilgiliydi. Öldürdükleri... öldürdükleri."

Fessi bir adım geri çekildi, yüzü soldu. "Bu doğru değil. Elocien bunu yapmazdı."

"Bildiğin Elocien değil," diye sessizce kabul etti Erran. "Beni öldürmek üzereydi ve bir şey oldu... koptu. Bir şekilde zihninin içindeydim. Onu durdurdum, beni indirmesini sağladım. Tam beni bırakmasını sağlayacaktım, belki de ona beni unutturmaya çalışacaktım ki aklıma geldi..." Hafifçe omuz silkti. "Başkaları da olacaktı."

Erran'ın söyledikleri kafasına dank edince Kol ağır ağır oturdu. "Sen Elocien'i *kontrol etmek* mi?"

"Her zaman doğrudan değil ama... evet. Son üç yıldır." Erran yere baktı, kimsenin bakışlarıyla karşılaşmak istemiyordu. "Başlangıçta günün büyük bölümünde bu odada oturdum ve onun kimseyi öldürmeye çalışmadığından emin oldum. Neden bilmiyorum ama bir süre sonra bağlantı daha kalıcı hale geldi. Sürdürmesi, kontrol etmesi daha kolay oldu. Ve sonra benim duygularım, fikirlerim onunkilerin yerini almaya başladı. Sanırım onun içine kanıyordu. Benim gibi düşünmeye başladı. Benim bir durumda yapacağım şeyi yapmaya başladı, ama kendi iradesiyle." Yüzünü buruşturdu, garip görünüyordu. "Ondan sonra, eski Elocien'in tekrar kontrolü ele almaya başladığını hissettiğimde, onu bastırdığımdan emin oldum."

Hepsi Erran'ın anlattıklarını anlamaya çalışırken uzun bir süre sessizlik oldu.

"Bulduğu diğer Augur'ları gerçekten öldürdü mü?" diye sordu Fessi, ses tonunda belirgin bir sıkıntı vardı.

Erran ona üzgün bir şekilde başını salladı. "Dört kişilerdi. Biri sekiz yaşındaydı."

Fessi'nin yüzündeki kan çekildi ve gözlerini kaçırdı. "O zaman... sen doğru olanı yaptın, Erran. Keşke bize söyleseydin ama... sen doğru olanı yaptın," dedi yumuşak bir sesle.

Kol tereddüt etti, sonra kaslı bir kolunu Fessi'ye dolayarak sessizce onayladı.

"Peki neden şimdi söylüyorsun?" diye sordu iri

adam. Erran dudağını ısırarak Asha'ya baktı.

"Elocien öldürüldü, Kol. Yaklaşık bir saat kadar önce," dedi Asha nazikçe.

Kol şok olmuş bir halde ona baktı ve cevap vermesi biraz zaman aldı. "Ne oldu?"

"Kör bizi Kalkanlardan ayrılmamız için kandırdı ve..." Asha o anı düşünürken duraksadı, Elocien'in Wirr'in önüne nasıl atladığını hatırladı. Dük, İlkeler'in değiştirilebilmesi için oğluna onu kurtarmaması için nasıl yalvarmıştı.

Erran onun yüz ifadesini gördü ve yere baktı. "Yaralıydı," diye bitirdi. "Ayrıntılar önemli değil."

Asha nasıl hissedeceğinden emin olamadan Erran'a baktı. Elocien'e güvenmişti. Adamı *sevmiştir*.

"Torin'i Caladel'e sen gönderdin," dedi aniden, midesi bulanarak.

Erran başını salladı. "Tam kontrolü ele geçirmeden önce, başlangıca yakındı. Elocien eninde sonunda onu öldürecekti. Oğluna baktığında o kadar çok öfke ve korku vardı ki... bazen zar zor idare edebiliyordum. Bu yüzden onu göndermek zorunda kaldım."

Asha yutkundu. Wirr babasının ne kadar değiştiğini keşfettiği için çok mutlu olmuş, gurur duymuştu. "Torin asla bilmemeli."

Erran cevap vermek için ağzını açtı ama önce başka biri konuştu.

"Augurs," diye mırıldandı kapı aralığından bir ses. "Demek doğruymuş." Asha döndü.

Scyner kilitli odanın girişinde durmuş, kapının çerçevesine yaslanarak rahat bir duruş sergilemişti. Ne kadar zamandır orada olduğunu bilmek imkânsızdı; kapı Kol'un darbesiyle kırılmıştı ve Erran'ın iyiliği için o kadar endişelenmişlerdi ki hiçbiri odayı kapatmayı düşünmemişti.

"Scyner," dedi Asha, kafası karışmış bir halde. "Burada ne işin var senin?"

"Seni takip ediyorum. Teran'ın gevezeliklerinde gerçeklik payı var mı diye bakıyorum," dedi Gölge. Alnını ovuşturdu. "Dürüst olmak gerekirse, Shadraehin ve ben onun bunu uydurduğunu, hayatını bağışlamamız için bir neden bulmaya çalıştığımızı düşündük. Sanırım ona bir özür borçluyuz."

Şok edici bir sessizlik oldu.

"Shadraehin şimdi ne istiyor?" diye sordu Asha, sesi düz ve sertti.

Scyner iç çekerek yakındaki kanepeye oturdu. "Ne kadar da iş gibi," dedi üzüntüyle. "Shadraehin aslında Gemilerden çok memnundu Ashalia. Onun amacı hep buydu. Ama ben daha fazlası olduğunu biliyordum."

Sen. Caladel'de canlı bırakılmış olman ve ardından Aelrith'in sana tepki gösterme şekli..." Omuz silkti. "Senin sunacak daha fazla şeyin olabileceğini düşündüm. Ve öyle görünüyor ki var." Tembel bir gülümsemeyle Augur'ları işaret etti.

Köşedeki Kol homurdandı. "Sana yardım edeceğimizi düşünemezsin."

Scyner bir kaşını kaldırdı. "O zaman krala son birkaç yıldır kardeşiyle neler olup bittiğini anlatmamın bir sakıncası yok, değil mi?"

"Size bu fırsatı vereceğimizden çok eminsiniz," dedi Kol. "Ya da bu odadan çıkmanıza bile izin vermeyeceğiz."

Scyner öne doğru eğildi. "Beni durdurmaya çalışırsan seni öldürürüm."

Kol alaycı bir şekilde güldü. "Üç Augur öldürebileceğini mi sanıyorsun?"

Scyner ona gülümsedi.

"Bir keresinde bir gecede on iki kişiyi öldürmüştüm," dedi. "Ve onlar senden çok daha başarılıydı."

Asha ve diğerleri Scyner'ın sözlerini değerlendirirken ölü bir sessizlik oldu.

Kol aniden kaskatı kesildi. Odanın etrafına baktı, gözleri büyüdü, yüz hatlarına tanıdıklık yayılırken yüzündeki kan çekildi.

"Kaderler," diye mırıldandı kendi kendine, boğuk bir sesle. Diğerlerine döndü, bakışları uzun bir süre Fessi'nin üzerinde kaldı.

"Koş," dedi sesi titreyerek.

Asha ne olduğunu bir saniye geç fark etti. "Kol, hayır! Bekle!"

diye bağırdı ve onu yakalamak için harekete geçti.

Kol bir kükremeyle Scyner'ın üzerine atladı.

Sonraki birkaç saniye ağır çekimde geçti. Kol aralarındaki mesafenin yarısını geçmeden Scyner ayağa kalkmıştı, elinde bir bıçak vardı. Kol'un hücumunu karşılamak için ileri atıldı, göğsüne bir, iki, üç kez saplarken kolları bulanıklaştı, darbeler inanılmaz hızlarına rağmen soğuk ve klinikti.

Fessi Asha'nın yanından kayboldu, ancak Scyner'ın arkasında yeniden ortaya çıktı, belli ki onu bastırmaya niyetliydi. Ama Scyner Asha'nın takip edebileceğinden daha hızlı döndü; eli fırladı ve siyah saçlı kızı tam yüzünden yakaladı. Kızın vücudu darbenin şiddetiyle döndü ve kız yere yığılıp bayıldı.

Erran öfkeyle ileri atılmaya çalıştıysa da Asha onu yakaladı ve zayıflamış haliyle onu dizginlemeyi başardı. Sonra biraz kımıldadı, elini uzattı ve Rezervinde kalan az miktardaki Öz'ünün Erran'ın içine akmasına izin verdi.

Yüzüğünü.

Scyner ona doğru rahat bir hareket yaptı.

Asha elini yavaşça tekrar indirdi, titremesine izin vermemeye çalışıyordu. Ringde biriken enerji bir anda yok olmuştu.

"Hayal kırıklığı," diye homurdandı Scyner odadaki katliamı incelerken. "Bu şekilde olmak zorunda değildi." Kapıya doğru yürüdü, sonra durakladı.

"Aelrith öldü, Ashalia. Seni görür görmez bunun olacağını biliyordu," dedi sessizce. "Ama o gün gitmeden önce onunla konuştum. Seni öldürmek istedi ama yapamadı. Nedenini biliyor musun?"

Asha sessizce başını salladı.

"Bunun Aarkein Devaed'in seni canlı istediği için olduğunu söyledi," dedi Scyner. "Onun tarafından işaretlendin ve onun yaratıklarından hiçbirisi sana dokunamaz." Uzun bir süre ona baktı. "Bunun nedenini merak ediyorum."

Asha yüzündeki kanın çekildiğini hissetti. Bu doğru olamazdı ama yine de... Scyner'in ses tonunda bir şeyler vardı. Ona yalan söyleme zahmetine girmeyeceğini söyleyen bir kibir.

Scyner, kız kıpırdanmaya başladığında Fessi'nin yattığı yere baktı ve sonra gitmek için döndü. "Bir şey daha var. Shadraehin, Kralınız Andras'ın tıpkı dükün olduğu gibi Kontrol altında tutulduğunu düşünüyor." Erran'a doğru başını salladı. "Şehri Körlerin yönetmesi fikrinden pek hoşlanmıyorum, o yüzden lütfen ona kimin tarafından yönetildiğini bulmasını söyleyin. İsteyeceğimiz son şey kralın aniden teslim olduğumuzu ilan etmesi olur." Tırnağıyla dişlerine vurdu ve düşünceli bir ifadeyle Erran'a baktı. "Yakında benden tekrar haber alacaksınız. Umarım bir dahaki sefere daha medeni koşullar altında."

Kapı aralığında kayboldu, Asha ve Erran Kol'un yanına koşarken ayak sesleri koridorda yankılandı. İri adam hâlâ nefes alıyordu ama her nefes verişinde nefesi fokurduyordu ve yüzündeki acı ifadesi Asha'ya fazla zamanı olmadığını söylüyordu.

Köşede Fessi kıpırdanıyordu. Başını halsizce kaldırdı.

"Ne..." Kol'u gördü ve dehşet dolu bir çığlık attı. Bir anda onun yanında diz çöktü.

Kol başını kaldırıp arkadaşlarına baktı, gözleri acıyla gerilmişti. "O bir Augur'du," öksürdü, vücudu kasılıyordu. "El-lanetli bir savaş öncesi Augur'u."

"Sessiz ol Kol. Dinlenmen gerek," diye fısıldadı Fessi. Etrafına bakındı ve Asha onun yeterince büyük Esans kaynağı biliyordu ama

yoktu. Fessi ellerini umutsuzca Kol'un göğsüne bastırdı ama o sadece başını salladı ve hırıltılı bir kahkaha attı. Her yerindeki yaralardan kan sızıyordu ve ağzının kenarlarından da damlamaya başlamıştı.

"Yeterince elin olduğunu sanmıyorum, Fess," dedi eğlenerek. Gözleri buğulandı ve kocaman göğsü hareketsizleşti.

Fessi orada öylece diz çökmüş, başını onun üzerine eğmiş, uzun saçları göğsüne dökülmüştü. Sessiz hıçkırıklar bedenini sarsıyordu; Asha sersemlemiş bir halde onun yanında diz çöktü ve bir kolunu omzuna koydu.

Sonra Asha'nın da gözyaşları yanaklarından süzölmeye başladı. Bu doğru olamazdı. Kol ölmek için çok büyük, çok güçlüydü. Uyanacak ve daha sonra hepsi onun kendilerini ne kadar korkuttuğuna güleceklerdi.

Erran kızların karşısında dikkatle diz çöktü, yüz ifadesi sersemlemişti, gözleri parlıyordu. Yavaşça Fessi'nin ellerini Kol'un kanlı göğsünden kaldırdı, ardından iri adamın göz kapaklarını kapattı.

Üçü de arkadaşlarının kaybının yasını tutarak, şok içinde, sessizce birkaç dakika boyunca orada diz çöktüler.

Sonunda Fessi başını kaldırdı ve gözleri Asha'nıninkilerle buluştuğunda soğuktu.

"Biliyordun. Onu durdurmaya çalıştın," dedi. "Biliyordun ve buraya gelmesine izin verdin."

"Fessi!" Erran'dı. "Bu Asha'nın suçu değildi ve bunu sen de biliyorsun." Derin bir nefes aldı. "Ben de onun imgelemine okumuştum, biliyorsun. Bunun böyle olduğunu bilmeme imkan yoktu..."

Duygularına yenik düşerek sözlerini yarıda kesti. Fessi cevap vermedi, sadece başını tekrar Kol'un bedenine eğdi, hareket etmedi.

Asha sonunda arkasına yaslandı, aklı başından gitmişti. Her şey çok hızlı olmuştu. Ve her ne kadar gerçekte yüzleşmek istese de, hâlâ devam eden bir savaş vardı ve yas tutacak, durum değerlendirmesi yapacak zaman yoktu. Özellikle de Scyner'ın onlara söyledikleri doğruysa.

"Erran," dedi sessizce. "Scyner'ın söylediği..."

Erran derin bir nefes aldı, sonra doğruldu. "Sanırım bu mümkün," itiraf etti. "Bunu daha önce de düşündüm -birkaç kez- ama fiziksel belirtiler mantıklı gelmiyor. Yine de birkaç kez kontrol etmeye çalıştım ama..." Yüzünü buruşturarak isteksiz bir şekilde başını salladı. "Her zaman Elocien'e bağlı olmak kan algılamayı zorlaştırdı. Bir şeyleri kaçırmış olabilirim."

Asha dudağını ısırdı. "O halde bu konuda birileriyle konuşmamız gerekiyor. Kralın Kontrol Edildiğini keşfetsek bile, oraya gidip insanlara onu dinlemeyi bırakmalarını söyleyemeyiz. Böyle bir durumla en iyi nasıl başa çıkılacağını bilen birine ihtiyacımız var." Erran'a baktı. "Üstat Kardai'ye güvenilebilir mi?"

Erran başını eğdi. "Evet."

"O halde onu bulalım." Asha, Erran'ın ayakları üzerinde ne kadar dengesiz durduğunu fark edince ona kuşkulu bir bakış attı. "Bunu yapabilecek misin?"

"Fazla seçeneğimiz yok," diye gözlemledi Erran, ses tonu acımasızdı.

Asha başını salladı. Yüzündeki bir tutam saç fırcaladı ve hâlâ Kol'un yanında diz çökmüş olan Fessi'ye baktı. Diğer kız az önce söylenenlere hiçbir tepki vermemiştir.

Erran onun bakışlarını takip etti. Tereddüt etti, sonra Fessi'ye doğru uzandı ve rahatlatıcı bir eli onun omzuna koydu.

"Fess," dedi nazikçe, sesi titreyerek. "Bunun zor olduğunu biliyorum ama sana ihtiyacımız olabilir. Kol için geri geleceğiz. Söz veriyorum."

Fessi önce cevap vermedi. Sonra başını salladı, gözleri Kol'un hareketsiz yüz hatlarında gezindi.

"Bana ihtiyacın olursa, burada olacağım," dedi.

Birkaç dakika sonra Erran başını salladı. Destek olması için Asha'nın koluna girerek güçlkle ayağa kalktı. Çıkarken kapının önünde durdular ve Fessi'nin Kol'un yüzündeki saçları okşamasını izlediler.

Erran sessizce, "Gitmemiz gerek, Asha," dedi.

Asha boğazındaki ani yumruyu yutarak başını salladı.

Erran'ın kolunu sıkıca kavradığından emin oldu ve yavaşça Büyük Salon'a doğru topallayarak yürümeye başladılar.

* * *

Büyük Salon'un kapıları Asha'yı çok şaşırtacak şekilde açıldı.

Dışarıdaki muhafızlardan biri onu tanıdı ve bir anlık tereddütten sonra onu ve Erran'ı doğruca içeri aldı. Asha içeri girerken huzursuzca kaşlarını çatı. Devasa oda neredeyse bomboştu, içeride sadece bir kenarda kısık sesle konuşan küçük bir grup insan vardı. Yukarıdaki taht

kürsüde endişe verici bir şekilde boştu.

Erran'la endişeli bakışlar alışverişinde bulunduktan sonra insan çemberine doğru yöneldi. Grup çoğunlukla Büyük Haneler'den erkeklerden oluşuyor gibi görünüyordu ama aralarında Laiman'ı tanıyınca rahat bir nefes aldı. Kralın danışmanı bir an sonra onu fark etti, gülümsedi ve yanına gelmeden önce arkadaşlarına hızlıca bir özür mırıldandı.

"Ashalia!" Laiman'ın gözlerinin altında koyu halkalar vardı ama tavırları neredeyse neşeliydi. "Senin için ne yapabilirim?"

Asha boş tahtı gösterdi. "Ne oldu? Kral nerede?" diye sordu, ses tonundaki endişeyi engelleyemiyordu.

"Uyuyor." Laiman sesini alçalttı. "Onu etkileyen her neyse, öyle görünüyor ki... durdu. Sadece birkaç dakika önceydi. Bir an yine Üstün Yetenekliler hakkında atıp tutuyordu, sonra..." Başını iki yana salladı. "Sanki bir şey kopmuş gibiydi. yere yığılıyordu, neler olduğunu bilmiyordu. Ama ona Kör'den bahsettiğimde, görevine devam edebilecek kadar iyileşene kadar hemen Karaliene'i görevlendirdi."

Asha Erran'a baktı, o da şaşkınlıkla küçük bir omuz silkti. Tekrar Laiman'a döndü. "Neyin değiştiğini biliyor musun?"

Laiman tereddüt etti, sonra başını salladı. "İlkeler," dedi yumuşak bir sesle. "Yenilerinin ne olduğunu henüz bilmiyoruz ama Dras bunun olduğunu hissetti. Kralın kendine gelmesi bir dakikadan fazla sürmüş olamaz." Onun şaşkın ifadesi karşısında başını salladı. "Bunun anlamını ben de bilmiyorum ama şimdilik sadece minnettarım. Karaliene ne yaptığını biliyor ve eğer İlkeler farklıysa, bunun Üstün Yeteneklilerin savaşabileceği anlamına geleceğini umuyorum."

Asha başını salladı, biraz şaşkındı, Wirr'in başarılı olduğunu duyunca rahatlamıştı ama bunun buradaki olayları nasıl etkileyebileceğinden emin değildi. "Peki şimdi ne olacak?"

"Şimdi mi? Herkesi Kalkanlara götürmekten başka çaremiz kalmadı," dedi Laiman acımasızca. Toplanan lordlara doğru bir bakış attı. "Lafi açılmışken..."

Asha anlayışla başını salladı. "Teşekkür ederim Üstat Kardai," dedi. "Kader sizinle olsun."

"Ve seninle, Ashalia. Erran." Laiman ikisine de başıyla selam verdikten sonra aceleyle toplanan soylulara doğru geri döndü.

Asha ve Erran tekrar Büyük Salon'dan çıkıp Fessi'ye ve Kilitli Oda'ya doğru ilerlemeye başladılar, yürürken bir süre sessiz kaldılar.

"Sence bu ne anlama geliyor?" diye sordu Asha sonunda.

Erran başını iki yana salladı. "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "İlkeler Kan'ı etkilememeli. Kralın sorunu her neyse ondan kurtulduğuna sevindim ama... bu hiç mantıklı değil."

Asha da hemen hemen aynı sonuca varmış olduğu için sinirli bir şekilde başını salladı.

Kilitli odaya vardıklarında Fessi'yi kanepede oturmuş, hâlâ Kol'un yüzükoyun yatan bedenine kayıtsızca bakarken buldular. İçeri girdiklerinde başını kaldırıp bakmadı.

Asha Erran'a tereddütlü bir bakış attıktan sonra Fessi'nin önünde çömeldi. "Fessi. Kral iyileşti," dedi. "Yine de Körler hâlâ saldırıyor. Nasıl yardım edebileceğimizi görmek için Kalkanlara gitme zamanı geldi."

Fessi başını kaldırdı ama Asha yerine Erran'a baktı. İkisi birbirlerine bakarken bir saniyelik bir sessizlik oldu ve sonra Fessi başıyla küçük bir selam verdi.

Erran öksürdü, birden garipleşti.

"Biz... ayrılmaya karar verdik, Asha," dedi özür dileyen bir tonda, kelimeleri söylerken rahatsız görünüyordu. "Yine de bizimle gelebilirsin."

"Ne?" Asha afallamış bir halde ikisinin arasına baktı. Erran'ın yeteneğini kullanarak iletişim kuruyor olmalıydılar; Asha bu kadar açık bir şekilde dışlandığı için bir öfke saplanması hissetti. "Şimdi gidemezsin! Ayrıca, çıkış yolu da yok."

Erran, "Limanda hâlâ birkaç küçük gemi var; Evler, Kalkanlar düşerse geri çekilmek için onları orada bıraktı," diye açıkladı. "Artık korunmuyorlar ve kimseyi tehlikeye atmadan bir tanesini almamıza yetecek kadar çoklar."

Asha ona kuşkulu bir bakış attı. "İkiniz de yelken açmayı biliyor musunuz?"

"Elocien yaptı." Erran onun gözlerinin içine baktı. "Burada kalamayız Asha. Eminim bunu görüyorsunuz. Scyner dışarıdayken, bildiklerini biliyorken... ya bizi kullanmaya çalışacak ya da bizi ele verecek. Onunla başa çıkmanın bir yolunu bulana kadar burası bizim için güvenli değil. Ya da senin için, bu konuda." Ses tonu ciddiydi. "Lütfen. Bizimle gelin."

Asha kısa bir süre tereddüt ettikten sonra başını salladı.

"Yapamam. Sanırım anlıyorum, ama... yapamam." Durakladı, sonra bir elini Fessi'nin omzuna koydu. "Yine de Kol'un cenazesıyla ilgileneceğim. Söz veriyorum."

Fessi, Asha odaya girdiğinden beri ilk kez başını kaldırıp ona baktı. "Teşekkür ederim," dedi usulca.

Erran bir süre yüzündeki hüzünlü ifadeyi izledi, sonra iki hızlı adım attı ve onu kucakladı. "Kader seninle olsun, Asha."

"Sen de Erran." Asha Fessi'ye baktı. "Ve sen, Fess. Seni düşünüyor olacağım. Kendine dikkat et."

Fessi ona sıkı ve ağlamaklı bir gülümseme verdi. "Seninle tekrar görüşeceğiz Asha." Sesi biraz titriyordu ama gözlerinin ardında da sertlik vardı. "Yakında Scyner'ın icabına bakmak için geri döneceğiz."

Ayağa kalktı, uzanıp Erran'ın elini kendi elinin içine aldı.

Kayboldular.

Asha uzun bir süre kıpırdamadı, parmağındaki yüzüğü gergin bir şekilde evirip çevirdi. Augur'ların aniden ayrılması onu aniden duraklatmış, Fedris İdri'ye geri dönmeye gerçekten değip değmeyeceğini merak etmesine neden olmuştu. Rezervi tükenmek üzereydi; zaten savaşta daha ne kadar şey yapabileceğinden de emin değildi. Ve Kol'u bu şekilde yerde tek başına bırakmak yanlış geliyordu...

Ama bunların sadece bahane olduğunu hemen anladı. Omuzlarını dikleştirerek derin bir nefes aldı. Gemi'siyle sadece son bir patlama yapabilecek olsa bile, Kalkanlara yardım etmek için geri dönmek yapılacak en doğru şeydi.

Kol'un cansız bedenine son kez uzun uzun baktı, göğsünde hâlâ ağır bir keder vardı.

Sonra döndü ve Fedris İdri'ye doğru yola çıktı.

Bölüm 52

Wirr, Yaşlı Eilinar'ın bakışlarını görmekten çok hissederek omuzlarını devirdi.

Grup Tol'un derinliklerine doğru yürürken taş gibi bir sessizlik vardı, sadece Konsey'in bir üyesinin ara sıra sinirli bir şekilde öksürmesiyle bozuluyordu. Wirr kendi kendine kaşlarını çattı. Tol'a gelişi ve İlkeler'i değiştireceğini açıklaması, kollarını açarak karşılanmıştı. Davian'ın bunu yapmak için kendisine eşlik etmesi konusundaki ısrarı ise öyle olmamıştı.

Yanında yürüyen ve belli ki düşüncelere dalmış olan arkadaşına baktı. Konsey Wirr'in inatçılığına çok kızmış, Ilseth Tenvar'a yaptıklarından sonra Davian'a tehdit diyecek kadar ileri gitmişti. Yine de sonunda, Yaşlı Eilinar nezaketen olmasa da yumuşamıştı.

Wirr ne zaman bakışları kilitlense adamın öfkesini hâlâ hissedebiliyordu ama umurunda değildi. Buraya bir amaç için gelmişti: babasının son arzusunu yerine getirmek. Fedakârlığının boşa gitmediğinden emin olmak için.

"Anlardım, biliyorsun," diye mırıldandı Davian birden, sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi. "Benim yüzümden onları kızdırmaya gerek yoktu."

Wirr omuz silkti. "Bunun için yanımda birine ihtiyacım vardı. Güvenebileceğim birine."

Davian başını eğdi. "Yine de. Mürver Eilinar'ı suçladığımdan emin değilim. Bu sabah olanlardan sonra muhtemelen ben de bu işe karışmak istemezdim."

Wirr ona sert bir yan bakış attı. "Tenvar'a yaptığın şey bir kazaydı Dav," dedi. "Yapılması gerekeni yapıyordun ve dürüst olmak gerekirse, adam bunu hak etmemiş de değildi."

Davian yüzünü buruşturdu ama başını salladı. Bir süre arkadaşını izledi. "Sen nasılsın?"

Wirr dişlerini sıktı ve boğazındaki ani yumruyu yuttu. Olanları şimdilik zihninin gerisine itmeyi başarmıştı ve bu iş bitene kadar duygularını uzak tutmak için orada kalmasını istiyordu. "Kederlenmek için daha sonra zamanımız olacak. Babamın istediği buydu," dedi acımasızca.

Davian ona bir kez daha başını salladı ve açıklamayı sessizce kabul etti.

Bir süre sonra büyük, sağlam görünümlü bir çelik kapının önünde durdular; Yaşlı Eilinar elini kapının yüzeyine bastırarak kapıyı koruyan koruyucuları serbest bıraktı. İşini bitirdikten sonra bir dizi anahtar çıkardı ve herkesin geçebilmesi için aralık tutarak kapıyı açtı.

Wirr içeri girdiğinde odanın etrafına baktı. Ortada duran ve kendisi de odanın geri kalanıyla aynı siyah kayadan oyulmuş gibi görünen kalın, bodur bir masa dışında hiçbir eşya yoktu. Bütünüyle, dikkat çekici görünmüyordu.

Nashrel tüm Yaşlılar içeri girene kadar bekledi ve sonra masaya doğru yürüdü, gözlerini kapatırken saygıya yaklaşan bir tavırla elini masanın üzerine koydu. Nefesinin altında birkaç kelime mırıldandı ve Öz ondan taş akmaya başladı.

Wirr gözlerini dört açarak izledi. Masa siyahın daha derin bir tonuna dönüştü; aniden duvarlardaki meşaleler artık parıldayan karanlık yüzeyinden yansıdı. Sonra ortasında bir dalgalanma, bir parıltı oldu; taşın içinden yeni bir şey yükselirken gerilmeye ve şekil değiştirmeye başladı.

Wirr bakakaldı. Süslü bir kalkana benziyordu ama çok büyüktü, en iri adamlardan bile daha uzun ve genişti, kullanması imkânsızdı.

"Bu, İlkeleri yeniden bağlamanız gereken Kap, Majesteleri," diye açıkladı Nashrel Wirr'e, gözleri kalkandan ayrılmadan. "Elinizi üzerine koymalı, içine sabit bir Öz akışı sağlamalı ve tüm Üstün Yeteneklilerin bağlanmasını istediğiniz yeminleri söylemelisiniz."

Wirr kalkana kaşlarını çattı. " bu mu?"

Nashrel başını salladı. "Yeni yeminleriniz eskilerinin yerini almalı. Bunun ötesinde..." Omuz silkti. "İlkeler hiçbir zaman başarılı bir şekilde değiştirilmedi ve bu Gemi bizim tarafımızdan yapılmadı, bu yüzden başka sonuçları hakkında konuşamam."

Davian ve Wirr gözlerini kalkana dikti. Kalkanın çeliği neredeyse altındaki masa kadar siyahtı ve Wirr daha yakından bakınca kalkanın yüzlerce ince yazılı sembolle kaplı olduğunu gördü.

"Kim yaptı bunu?" Wirr aniden sordu. "Nereden geldi?" Nashrel, "Bu sorunun cevabını sadece Sadıklar biliyor," dedi. Onun Bakışları Wirr'e kaydı, sonra tekrar uzaklaştı.

"Neden biri onu yok etmiyor?" diye sordu Davian.

Nashrel başını salladı. "Bu yüzden sarayda değil de Athian'ın gözetiminde, saklı olarak bırakıldı. Eğer yok edilirse, İlkeler'in geri alınamayacağından şüpheleniyoruz. Şartları sonsuza dek sürer."

"O zaman belki de yapmamız gereken budur," diye girişten derin bir ses geldi.

Wirr döndü, mavi pelerini görür görmez kalbi sıkıştı. Tüm Yöneticilerin Fedris Idri'de savaşmak üzere çağrılmış olmaları gerekiyordu.

Sonra adam ışığa doğru bir adım atınca yüzünü buruşturdu.

"Ionis. Üzgünüm ama böyle olmak zorunda," dedi Wirr sessizce. "Üstün Yeteneklilerin savaşabilmesine ihtiyacımız var, aksi takdirde şehir düşecek ve hepimiz öleceğiz."

"O zaman hepimiz öleceğiz, Majesteleri," diye yanıtladı Ionis, sesi sakindi. "Hoş olmayan bir kader ama yine de işleri tekrar kan emicilerin yönetmesine tercih edilir. Ben o zamanları yaşadım Prens Torin. Onlara geri dönmeyeceğim."

Wirr Yönetici'den uzaklaşarak kalkana döndü. "Başka seçeneğiniz yok."

"Aslında biliyorum. Prens Torin, size Dördüncü İlkeyi emrediyorum. Ben söylemedikçe Öz kullanmayın."

Wirr eli kalkanın sadece birkaç santim üzerinde donup kalınca nefesi kesildi. Kaşlarını çattı, konsantre oldu ve elini aşağı doğru indirmeye çalıştı. Bunun yerine kendini geri çekilirken, metalik yüzeyden uzaklaşırken buldu.

Ulaşamayacağı bir yere gelene kadar masadan birkaç adım uzaklaştı. Sonra tekrar özgürce hareket edebilmek için Ionis'e doğru döndü.

"Yönetici, sana söylediğimi yapmalısın. Fates, dostum, ben prensim; artık *Northwarden*'ım! İsteddiğimi yapmam için beni serbest bırakın, yoksa sizi vatana ihanetten asarım!"

"Üzgünüm majesteleri ama bunu yapmayacağım." Ionis sakin görünüyordu. Neredeyse ilgisiz. Wirr bunun iyi bir nedeni olduğunu fark etti. Orijinal İlkeler yürürlükte kaldığı sürece Ionis güvendeydi. Yönetici, "Ve Kral Andras bugün burada neler öğrendiğinde, ikimizden birinin idam sehпасına gitmeyi tercih edeceğinden şüpheleniyorum," diye ekledi.

Wirr, amcasıyla yaptığı son konuşmayı hatırlayarak irkildi. "Ne oldu?"

ne istiyorsun?"

Ionis öne doğru eğildi ve Wirr onun gözlerindeki bakışı fark edince ürperdi. Orada bir parça çılgınlık vardı, açık bir şekilde gayretli bir ateş. "Senden yeni ve tek bir ilke yaratmanı istiyorum. Üstün Yetenekli olan her erkek, kadın ya da çocuk kendi canına kıymalıdır."

Wirr solgunlaştığını hissetti ve o ana kadar tamamen sessiz olan odadan dehşet dolu soluklar yükseldi. "Yapamazsın," dedi aniden. "Sen bir Yöneticisin; Yemin ettin. Üçüncü İlke seni de en az bizim kadar bağlıyor; Üstün Yeteneklilerden herhangi birine fiziksel ya da başka bir şekilde zarar veremezsin."

Ionis başını öne eğdi, rahatsız olmamış gibi görünüyordu. "Ve belki de pozisyonlarımız tersine dönseydi, bu sizi durdururdu. Farkında olmayabilirsiniz ama bazı Yöneticiler için 'zarar verme' yorumu, Üstün Yeteneklilerden birini kasten *üzecek* bir harekette bile bulunamayacakları anlamına geliyor." Bir adım öne çıktı, gözleri meşale ışığında parlıyordu. "Ama ben öyle değilim. Bu güç, sizin deyiminizle 'Yetenek', bir hastalık. Buna, hiçbir şeye inanmadığım kadar derinden inanıyorum. Gördüğünüz gibi Prens Torin, bunu Üstün Yeteneklilere yapmak... onlara zarar vermek değil. Aksine. Onları sefaletten kurtarıyor. Onlara *yardım* ediyor."

Wirr, Ionis'in bakışları altında titredi. Adama inanmak istemiyordu ama yine de gözlerinde bir şey vardı, yaptığı şeyin doğru olduğuna dair korkutucu bir kesinlik. O anda Wirr, Yönetici'nin gerçekten de Üstün Yeteneklilere bir tür çarpık iyilik yaptığını düşündüğünü anladı.

"Sen delirmişsin," dedi usulca. "Yardım edebiliriz, Ionis. Körlerle savaşıabiliriz."

"Önemli olan tek şey uzun vadedir, Majesteleri," dedi Ionis.

Wirr şaşkınlıkla mavi pelerinli adama bakakaldı. Vücudunu Ionis'e doğru hareket ettirmeye çalıştı ama kıpırdamadı; öznal olsun ya da olmasın, Üçüncü İlke bir Yöneticiye zarar verme niyetiyle herhangi bir eylemde bulunmasını engelliyordu.

Çenesi çaresiz bir hayal kırıklığı içinde sıkıştı. Bunun bir zayıflık olduğunu biliyordu; en başta yeteneklerini bir sır olarak saklamasının en önemli nedenlerinden biri buydu. Babası her zaman bir Yöneticinin bir prensi kontrol altında tutmanın cazibesine karşı koyamayacağından endişe etmişti.

Ve görünüşe göre, Ionis de aynı kusuru görmüş, fırsatı yakalamıştı. Şimdi geriye kalan tek şey onun emir vermesiydi.

Yönetici öne doğru eğildi. "Prens Torin, Dördüncü İlkeye göre size emrediyorum-"

Birden Ionis'in kendini beğenmiş ifadesi değişti ve cümlenin ortasında durdu. Gözleri büyüdü ve nefesi kısa, düzensiz soluklarla geldi. Vücudu kasılmaya başlarken dönüp doğrudan Davian'a baktı.

"Ne yapıyorsun?" diye inledi ve yere yığıldı.

Wirr Davian'a döndü. Arkadaşı hiçbir çaba göstermiyor, sadece Yönetici'ye asık bir ifadeyle bakıyordu. Yine de hiç şüphe yoktu. Ionis'in şiddetle titreyen formundan Davian'a doğru akan ince ışık dalları, çocuğun tenine dokunur dokunmaz kayboldu.

Birdenbire akıntı durdu.

"Onu serbest bırakın," dedi Davian sessizce. "Lütfen. Bunu yapmak istemiyorum.

İlkeleri değiştirmesi için onu serbest bırakın, ben de yaşamanıza izin vereyim."

Ionis kesik kesik öksürdü, birkaç dakika önceki yaşının iki katı görünüyordu. Büyük bir korkuyla Davian'a baktı ve Wirr bir an için onun boyun egeceğini düşündü.

Sonra büyük bir irade gücüyle dönerek kelimeleri haykırdı. "Prens Torin, Dördüncü İlkeye göre ben-"

Çaresiz, öfke dolu bir çılgınlıkla sözünü kesti.

Ionis'in vücudu yaşlanmaya başladı, yüzünde kırışıklıklar belirdi, derisi sarktı ve kırıştı, yüz hatları zayıfladı. Sonra derisi ve kasları solmaya ve çürümeye başladı, ilk başta yavaşça ama artan bir hızla, altındaki kemiğin beyaz görünmeye başlayana kadar.

Son ışık kırıntıları da cesetten emilirken, iskeletin kendisi bile hafif bir beyaz toz bulutu içinde yere yığıldı.

Wirr yerdeki küçük kir yığınının baktı, tüyleri diken diken oldu.

"Yapmak zorundaydım," dedi Davian usulca. Başını iki yana salladı, elleri ve kolları Ionis'ten çektiği Öz'ün ışığıyla parlıyordu. "Bunu söylemediğinden emin olmalıydım."

Wirr arkadaşına baktı, Davian'ın Deilannis'ten bu yana ne kadar değiştiğini ilk kez gerçekten görüyordu. Şimdi daha sertti. Sanki son birkaç aydır yaşadığı her neyse, Davian'ın masumiyetini emmişti.

ondan. Değişiklikler belli belirsizdi ama oradaydılar. Hâlâ eski dostuydu ama daha kasvetli bir versiyonu. Daha dünyadan bıkmış bir versiyonu.

Bir an sonra az önce olanların tüm sonuçları kafasına dank etti ve ne kadar yaklaşmış olduğunun acısı göğsünde keskinleşti.

"Artık İlkeleri değiştiremem," diye fark etti ve giderek artan bir dehşetle başını salladı. "Ionis öldü; emri iptal edemez. Öz'ü kullanamam."

Birkaç saniye sessizlik oldu, sonra omzunda bir el hissetti. "Dördüncü İlkeyi kaldırırsak ne olur?" Davian sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

Davian masanın üzerindeki kalkanı işaret etti. "Ionis seni sadece Öz kullanmaktan alıkoydu, İlkeleri değiştirmekten değil," diye gözlemledi. "Burada güvendiğin birine ihtiyacın olduğunu söylemiştin. Şimdi bana güven, Wirr. Eğer bana izin verirsen, İlkeleri tam olarak istediğin gibi değiştireceğim - kelimesi kelimesine. Bana söylediğine göre, tek yapman gereken orada durmak. Gerisini ben hallederim."

Wirr kendini aniden, beklenmedik bir şekilde gülümserken buldu. Haftalardır kendisine Wirr diye hitap edilmemişti. Bu ismi tekrar yüksek sesle duymak iyi hissettirdi.

Başını eğdi. Başından ne geçmiş olursa olsun... Davian onun arkadaşığıydı. Ona güvenebilirdi.

"O zaman başka bir sorun çıkmadan başlayalım," dedi ve Ionis'in durduğu yerdeki toz yığımına bir kez daha baktı.

Davian başıyla onayladı. "İyi fikir. Ionis'ten aldığım şey yeterli olacaktır ama hızlı olmamız gerekiyor. Kullanmak istiyorsam Özü bedenimin dışında tutmalıyım ve çürümesini senin durdurabildiğinden daha fazla durduramam."

Wirr kalkana doğru yürüdü ve elini tereddütle kalkanın üzerine koydu. Davian'ın şüphelendiği gibi, artık niyeti Öz kullanmak değildi ve Taşıyıcıya dokunabiliyordu. Davian ona sıkı bir gülümseme verdikten sonra bir elini de kalkanın üzerine koydu.

"Majesteleri, araya girebilir miyim?" Nashrel endişeli bir ifadeyle bakıyordu. "Genç Davian'a güvenmek gibi bir niyetim yok" -Davian'a kibarca başını salladı- "ama yine de size yardımcı olacak başka birine ihtiyacınız varsa, bunun yerine Yaşlılardan birini kullanırsanız... kendimi daha rahat hissederim. Yeteneklilerden biri olan ve görünüşte bizim korumamız altında bulunan Ilseth Tenvar'ın başına gelenlerden sonra..." Başını iki yana salladı. "En azından, belki de uygulayacağınız İlkelerin tam olarak ne anlama geldiğini yazmalısınız."

yaratmak. Şu anki anlaşmalar üzerinde uzlaşmaya varılması aylar süren tartışmalar ve müzakereler sonucunda gerçekleşti. İzin verin birkaç dakikanızı ayırıp bunları sizinle birlikte gözden geçirelim ve size en iyi nasıl yapabileceğiniz konusunda tavsiyelerde bulunalım-"

Wirr başını iki yana salladı. "Bu sözleri yıllardır biliyorum, Elder Eilinar," diye nazikçe araya girdi. "Konsey alınmasın ama bana yardım edecek başka kimseye güvenmiyorum. Bu kadar basit." Tekrar Davian'a döndü. "Şimdi tek yapman gereken benden sonra tekrarlamak ve kalkana sürekli bir Öz akışı sağlamak. Gemi gerisini halledecektir."

Davian başını salladı, derin bir nefes aldı ve etrafta ilgiyle onları izleyen Yaşlılara baktı. "Ben hazırım."

Wirr kelimeleri hatırlayarak gözlerini kapattı.

"Nefsi müdafaa durumları veya Andarra'yı koruma amaçları dışında, Üstün Yetenekli olmayanlara zarar vermek veya onları engellemek için Öz kullanmayacağıma yemin ederim."

Davian tereddüt etti.

"Nefsi müdafaa veya Andarra'yı koruma amaçları dışında, Üstün Yetenekli olmayanlara zarar vermek veya onları engellemek için Öz kullanmayacağıma yemin ederim," diye tekrarladı, ince bir Öz çizgisi ondan kalkana akıyordu.

Wirr bilinçsizce tuttuğu nefesini serbest bıraktı. Arkadaşına güveniyordu ama Davian ifadeyi değiştirmeyi seçseydi, Wirr'in bu konuda yapabileceği hiçbir şey olmazdı.

Kalkanın üzerindeki semboller yoğun bir mavi ışıkla parlamaya başlamıştı. İşe yarıyordu.

Wirr sözlerine şöyle devam etti: "Nefsi müdafaa durumları veya Andarra'yı koruma amaçları dışında, Öz'ü Üstün Yetenekli olmayanları kandırmak, korkutmak veya başka bir şekilde onların zararına çalışmak amacıyla kullanmayacağıma yemin ederim."

Davian kelimeleri dikkatli ve anlaşılır bir şekilde telaffuz ederek ona geri söyledi. Semboller tekrar mavi renkte parlarken Wirr gülümsedi. "Yemin ederim ki

Yönetici beni öldürebilir veya bana herhangi bir şekilde zarar verebilir, ben bir Yöneticiyi öldürmeyeceğim veya ona herhangi bir şekilde zarar vermeyeceğim." Ionis'ten sonra Wirr bu İlkeyi biraz değiştirmeye karar vermişti.

Davian cümleyi kelimesi kelimesine tekrarlardı. Bitirdiğinde Wirr derin bir nefes aldı ve Davian'a titrek bir sırtıış attı.

" bu," dedi usulca.

* * *

Kalkanın üzerindeki semboller solmaya başladığında Davian uzun bir nefes verdi.

İlkeleri değiştirdiği için kendinden geçmiş hissetmesi gerekirdi -bir şeyler hissetmesi gerekirdi- ama bunun yerine bakışları bir zamanlar Ionis olan toz yığınınā çekildi.

Yöneticiyi canlı bırakmak çok büyük bir riskti. Eğer Ionis'in birkaç saniyesi daha olsaydı ve cümlesini bitirebilseydi, Davian'ın tek seçeneği Wirr'i aynı şekilde durdurmak olacaktı. Bu kadar çok hayat tehlikedeyken bile bunu yapabileceğinden emin değildi.

Yaptığı şeyi düşünürken kaşlarını çattı. İçinden bir parça, belki de ilk kez, Malshash'ın anısını deneyimlemenin onu ne kadar derinden etkilediğini anladı. Bir adamı soğukkanlılıkla öldürmek -hatta Ionis bir adamı, kendinden çok daha büyük bir şeyi savunmak için bile olsa- onu derinden sarsmış olmalıydı.

Olmamıştı.

Alnını ovuşturdu ve ön kolundaki pürüzsüz deriye baktı. Tüm bunlardan sonra, buna değmiş miydi? Wirr ile bakıştılar. Hiçbir şey olmuyor gibiydi.

"Yapmam gereken her şeyi yaptım," dedi Davian endişeyle. "Yaptım mı -"

Wirr'in gözleri başının arkasına yuvarlandı ve yere yığıldı.

Davian ona yardım etmek için ileri atıldı ama açıkta kalan ön kolunda aniden beliren bir acı -hafif ama fark edilebilir- onu tereddüt ettirdi. Aşağı bakınca tanıdık bir dövmenin oluştuğunu gördü, hafifçe parlıyordu, tıpkı bir an önce kalkanın üzerindeki semboller gibi. Bu sefer farklı olsalar da kendini yine İlkeler'e bağlamıştı. Aslında tüm Üstün Yeteneklileri bağlamıştı.

Bir endişe, bir kuşku hissetti. Doğru şeyi mi yapmıştı? Dikkatini Konsey üyelerine çevirdi ve onların kendi kollarını hayranlıkla incelemelerini izledi.

Geldiği kadar hızlı bir şekilde acı ve ışık kayboldu.

Konsey üyelerinden biri "Bitti mi?" diye sordu.

Nashrel önce koluna, sonra da Wirr'in secdedeki haline baktı. "Sanırım öyle," dedi yavaşça. "Yine de bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Herkesi ağırın." Diğer Konsey üyeleri kendi aralarında fısıldaşarak dışarı çıkmaya başladılar.

Davian Wirr'in yanında diz çöktü. Hâlâ bilinci yerinde değildi ama düzenli ve derin nefes alıyordu.

"Yaşıyor," dedi Davian rahatlayarak. Yıpranmış pelerinini çıkardı ve derme çatma bir yastık yaptı. Wirr'in başı düştüğünde taş zemine sertçe çarpmıştı ama hiç kan yoktu.

Nashrel başıyla onayladı. Wirr'in diğer tarafına çömeldi ve elini prensin alınına koydu, içinden küçük bir Öz akıyordu.

Nashrel bir süre sonra, "O iyi," dedi. "Yine de buradaki yataklardan çok uzaktayız. Onu hareket ettirmeden önce uyanmasını beklememiz muhtemelen daha güvenli olur."

Davian başını salladı. "Ben kalacağım," dedi. "Eminim ilgilenmeniz gereken başka şeyler vardır."

Nashrel başını eğdi ve gitmek için döndü. Sonra tereddüt etti.

"Kimse seni suçlamazdı, biliyorsun," dedi Yaşlı sessizce. "Yüz ifadeni gördüm. Söylediklerini biraz da olsa değiştirmek istiyordun."

Davian başını salladı. "Hayır. Bana güvendi ve bu konuyu benden çok daha uzun süre düşündü. Bu doğru olmazdı."

Nashrel düşünceli bir şekilde başını salladı. "Hiçbirimizin aynı şeyi hissedeceğinden emin değilim," diye itiraf etti. "Ama belki de en iyisi budur. Ve bu yeni İlkeler hala kısıtlayıcı olabilir, ancak bir gelişme değilse kader beni alır."

Birden kapıda bir hareketlilik oldu ve kırmızı pelerinli genç bir adam aceleyle içeri girdi.

"Elder Eilinar," dedi nefes nefese. "Bazı Körlerin Tol'un içinde olduğuna dair raporlar alıyoruz."

Nashrel bir an baktı, sonra homurdandı. "Tol'da mı? Nasıl yani? Dirençli Kapı'yı aşmış olamazlar," dedi küçümseyerek. "Birileri bir şeyler görüyor, Ralyse. Körler henüz Fedris İdri'yi bile geçemedi, yoksa haberimiz olurdu. Ve başka bir yolu da yok..."

Soluk soluğa .

"İnsanlarımızın çoğu Kalkanlara doğru yola çıktı bile, öyle mi?" diye sordu. Ralyse başını salladı ve Nashrel dudağını ısırdı. "O zaman herkesi dikkatli olmaları için uyar. Ve birileri de alt katlara inen El-lanetli merdivenleri gözlesin." Davian'a döndü. "Onu taşıyabilir misin?"

"Sanırım öyle."

"O halde bu odayı mühürlemeli ve harekete geçmeliyiz."

Davian Wirr'i belinden kavradı ve onu beceriksizce

omuz. Arkadaşı ağırdı ama Davian'ın kaldıramayacağı kadar değil.

"Taeris bizi uyarmıştı," diye mırıldandı Nashrel tüneller boyunca aceleyle Tol'un ana kısmına doğru ilerlerken. "Sha'teth'in geri döndüğünü söyledi ama biz dinlemedik."

"Muhtemelen yalan söylemediği tek şey," diye mırıldandı Davian nefesinin altında.

Çok geçmeden Tol Davian'ın tanıdığı bir bölüme ulaştılar. Normalde kırmızı pelerinlilerle dolu olan geçitler tamamen boştu. Nashrel ıssız koridorlara bakıp kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemeden yoluna devam etti.

Tam Wirr Davian için taşıyamayacağı kadar ağır bir yük haline gelmeye başlamıştı ki Nashrel yakındaki bir odayı işaret etti.

"Şurada bir yatak var. Onu oraya yatırın ve birkaç dakika dinlenin; neler olup bittiğini öğrendiğimde geri döneceğim."

Davian, Nashrel'in önerdiği gibi yaptı ve kapıyı arkasından kapattı. Tol'un sessizliği onu tedirgin ediyordu ve belli ki Yaşlı'yı da tedirgin etmişti. Üstün Yetenekliler zaten birkaç adamını Kalkanlara göndermişti; Wirr İlkeleri değiştirmeden önce bunun gerçekleşmesi için ısrar etmişti. Öyle bile olsa... bu bölümde hâlâ *birilerinin* kalmış olması gerekirdi.

Davian bir süre bekledi, ara sıra Wirr'i kontrol ediyor ve sakın kalmaya çalışıyordu. On dakika geçti. Otuz. Bir saat.

Sonra bağırışmalar başladı.

Davian'ın ilk tepkisi neler olup bittiğini görmek için kapıyı açmak oldu, ama aniden bir acı çığlığı kargaşayı yarıp geçti ve başladığı gibi aniden kesildi.

Sonra kısa bir sessizlik ve ardından dışarıdaki koridordan gelen ağır ayak sesleri.

Davian aceleyle Wirr'in yatakta yattığı yere gitti, etrafına bakındı ve paniğe kapılmamaya çalıştı. Burada silah olarak kullanabileceği hiçbir şey yoktu ve baygın arkadaşıyla aynı odada yakın dövüş riskini göze alsan bile ne Kan'ın ne de Esans'ın Kör'e karşı etkili olmayacağını biliyordu.

Titremelerini engellemek için yumruklarını sıkarak hem kendisinin hem de Wirr'in etrafına dikkatlice bir kan ağı çekti.

Kapıda bir tırmalama sesi duyuldu ve kapı kolu döndü. Davian kan tabakasını sertleştirdi, nasıl yapılacağını hatırlıyor olması için hararetle dua etti

Doğru şekilde.

Kapı açılıp K r asker ortaya çıkınca nefesini tutarak döndü.

Adam miğferini çıkarmıştı ama siyah kaplamalı zırh Davian'ın imgeleminde gördüğüyle aynıydı. Askerin gözleri odayı taradı ve sanki yanlış bir Şey fark etmiş gibi bir an için yatağın üzerinde durakladı. Davian tamamen hareketsiz kaldı, Wirr'in uykusunda kıpırdanmak için bu anı se memesini diledi.

Sonra adam kapıyı tekrar kapattı, görünüşe göre odanın boş olduğundan memnundu.

Davian birkaç saniye bekledikten sonra titreyerek birkaç aldı. Wirr'in yanındaki yatağı yığıldı ve kalbinin atışını yavaşlatmaya çalışırken başını dizlerinin arasına koydu.

Birkaç uzun dakika sonra, Wirr küçük bir inilti verdi ve sonra kıpırdandı.

"Neler oluyor?" diye sordu Davian, ayağı kalkarken gözlerini ovuşturarak. "Neredeyiz biz?" Yüzünü buruşturdu. "Fates, başım ağrıyor."

"Hâlâ Tol'da," dedi Davian. Son bir saat içinde olanları Wirr'e anlattı.

Davian sözlerini bitirdiğ nde Wirr titredi ve midesi bulanır gibi oldu. Derin bir nefes aldı ve  n kolundaki dövmeye baktı. "Yani buradan çıkmamız gerekiyor," dedi. " lkeler kesinlikle değışti mi?"

Davian başını salladı. "Sanırım  yle. Konsey de kesinlikle öyle düşünüyordu." Wirr kendini yataktan kaldırdı. "O zaman harekete geçmeliyiz." Kapı açıldığında yolu yarılamıştı.

"Taeris!" Wirr haykırdı.

Taeris yüzünü buruşturdu, topallayarak içeri girdi ve parmaklarını dudaklarına götürdü. Kapıyı kapatırken, "O kadar yüksek sesle konuşma, Wirr," diye mırıldandı.

Davian uzun bir süre Taeris'e baktı. Hâlâ adama karşı derin ve yakıcı bir öfke hissediyordu ama Şimdi bunu dile getirmenin zamanı değildi. Aralarındaki meseleler beklemek zorundaydı.

"Neler oluyor, Taeris?" diye sordu, sesi asıktı. "Kilit altında olduğunu sanıyordum."

" yleydim." Taeris kapıya gergin bir bakış attı. "Nashrel neler olduğunu anladığında beni dışarı çıkarmaya geldi. Bana senin nerede olduğunu söyledi..." Yüzünü buruşturarak yere baktı. "Başaramadı."

"O öldü m ?" Wirr'in rengi soldu. "Fates. Orada neler oluyor?"

"Kalkanlara gitmeyen Üstün Yeteneklilerin çoğu öldü. Körler çoğunlukla şehrin içine doğru ilerledi ama Tol'u tarayıp hayatta kalanları arayan birkaç grup var." Taeris sessizce konuştu ama Davian onun sesindeki endişeyi duyabiliyordu. "Yeni İlkeler savaşta Öz kullanmamıza izin veriyor ama Körler'in zırhı hâlâ onlarla savaşmayı zorlaştırıyor, özellikle de kapalı alanlarda."

"Buraya nasıl girdiler ki?" diye sordu Davian.

"Nashrel yeraltı mezarlarından geldiklerini sandı." Taeris hasta görünüyordu. "Tol'un derinliklerinde, Ilin Tora'nın ötesinde bir çıkışı olduğu varsayılan eski tünellerden oluşan bir ağ var. Ama kimse o çıkışın nerede olduğunu bilmiyor." Alnını ovuşturdu. "O yollar tam bir labirent ama Nashrel sha'tethlerin onları kullandığını söyledi. İşlerini yaparken görünmeden şehre bu şekilde girip çıkıyorlarmış."

Davian bir ürperti hissetti. "Yani sha'tethler burada mı? Körlere yardım mı ediyorlar?" Taeris başını salladı. "Öyle görünüyor."

Wirr yüzünü buruşturdu. "Ve Tol bu girişi korumadı, öyle mi?"

"Buna ihtiyaçları olduğunu düşünmediler ve ben de onları suçlamıyorum," dedi Taeris. "Yeraltı mezarları Tol'a güç sağlamak için İnşaatçılar tarafından yaratılan Kanal'ın yanından çıkıyor. Ona bu kadar yaklaşan herhangi bir canlının saniyeler içinde ölmesi gerekirdi." Başını iki yana salladı. "Kör'ün zırhı onları bir şekilde buna karşı korumuş olmalı."

Birkaç dakika sessizlik oldu, sonra Davian gergin bir şekilde kıpırdandı. "Peki şimdi ne yapacağız?"

Taeris dudağını çiğnedi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Burada yapabileceğimiz başka bir şey yok. Eğer yardım etmek istiyorsak, savaşa geri dönmeliyiz."

Davian ve Wirr başlarıyla onayladılar; Davian arkadaşının ayağa kalkmasına yardım etti ve Wirr'in gücünün geri geldiğini görmekten memnun oldu.

Taeris kapıyı hafifçe araladı, dikkatle içeri baktı ve çocuklara takip etmelerini işaret etti.

Tol'de sessiz bir yarı koşuyla ilerlemeye başladılar, Taeris önden gidiyor ve her yeni köşeyi kontrol ediyordu. Bir dakika sonra yeni bir koridora girdiler ve Davian duraksadı.

Buruşmuş, cansız bedenler ilerideki yolu dolduruyordu. Kırmızı pelerinlerinden anlaşıldığı kadarıyla hepsi Üstün Yetenekliydi. En yakınındakinin yanında diz çöktü -Davian'dan daha yaşlı olmayan genç bir adam- ama Üstün Yetenekli'nin göğsü hareketsizdi ve gözleri cam gibiydi, çatıya bakıyordu. Davian dengesizce ayağa kalktı.

Taeris, "Bu her yerde böyledir," diye onu uyardı.

İlerlemeye devam ettiler; her yeni koridor onları ürkütücü, rahatsız edici bir sessizlikle ve birkaç durumda daha fazla cesetle karşıladı. Cesetlerden birkaçının elinde hançerler vardı ve Wirr ilerlerken bunları topladı. Davian bunların kılıçlara karşı ne kadar işe yarayacağından emin değildi; yine de Wirr'in ona teklif ettiği bir tanesini reddetmedi.

Birkaç gergin dakika geçti. Davian'ın gözleri ve kulakları herhangi bir tehlike işaretine karşı gergindi ama yine de hiçbir uyarı olmadan iki siyah zırhlı adam ilerideki geçitte dolaşmaya başladı.

Kendilerine özgü miğferleri olmasa da kim olduklarından şüphe yoktu.

Kimse kıpırdayamadan, Davian Wirr'in Öz topladığını hissetti; arkadaşı askerlere fırlattı ve açıkta kalan kafalarını hedef aldı. Davian'ı dehşete düşüren bir şekilde, oklar temas etmeden hemen önce buharlaştı.

Derin bir nefes aldı ve başarısız saldırıyı kendi saldırısıyla takip ederek odaklandı. Kayıp miğferlere rağmen, tıpkı Kalkanlarda savaşırken bulduğu gibiydi. İki adamın etrafında Davian'ın kan ipliğinin geçemediği görünmez bir bariyer varmış gibi görünüyordu.

"Görünüşe göre bir çift kaçırdık," diye homurdandı soldaki adam.

Adamlar onlara doğru yürümeye başlayınca Wirr ve Davian bir adım geri çekilip hançerlerini çektiler; otuz adımdan daha uzakta başlamalarına ve neredeyse sıradan bir hızda hareket ediyor gibi görünmelerine rağmen aradaki mesafeyi doğal olmayan bir hızla kat ediyorlardı.

"Bıçaklarınız, çocuklar. Hemen atın onları," dedi Taeris aceleyle.

Davian ve Wirr bir an tereddüt ettikten sonra Taeris'in dediğini yaptı ve kılıçlarını karşıdan gelen askerlere doğru çığınca fırlattı.

Taeris elini uzattı.

Hançerler sanki zamanda donmuş gibi havada bir an durdu, sonra dönerek bıçaklarını yaklaşan adamlara doğrulttu.

Askerler hızlıydı ama Taeris daha hızlıydı. Hançerler bulanıklaşarak ilerledi; Körlerin Öz'ü durdurmak için miğferlerine ihtiyacı olmayabilirdi ama çelik başka bir konuydu. Tehlikeyi çok geç fark ettikleri için anlaşılabilir bir şeyler bağırırdılar.

Taeris her adamın sol gözüne bir hançer sapladı.

Askerler yere yığıldı, başlarının etrafındaki taşın üzerinde kırmızı havuzlar oluştu. Davian zayıf bir şekilde duvara yaslanmış, gözlerini

Taeris, kılıçlarını cesetlerden geri almakla meşguldü. "Demek yeni İlkeler gerçekten işe yarıyor," dedi sonunda.

Taeris yorgun bir şekilde başını salladı. "Sadece kasklarını takmadıkları için şanslıydık. Tam zırhlı olsalardı kaçmak zorunda kalırdık." Çocuklara birer hançer uzattı, bıçakları artık kırmızıya bulanmış durumdaydı. "Harekete geçmeliyiz. Geçitten çok uzakta değiliz."

Davian başını salladı, hançeri kabul etti ve içinden çıktığı cesede bakmamaya çalıştı. Midesi çalkalanıyordu. Körlerle miğferleri takılıyken, Kalkan avantajı olmadan savaşmak... İlkeler değişmiş olsun ya da olmasın, Andarralıların ne yapacağını düşündükçe ürperiyordu. İlk kez, bunun nasıl kazanabilecekleri bir savaş olduğunu göremiyordu.

Yine de denemek zorundaydılar. Kendini dengelemek için derin bir nefes aldı ve Taeris'e başını salladı.

"Yolu göster," dedi sessizce.

Koridorda koşar adım ilerlediler.

Bölüm 53

Caeden çaresizlik içinde devasa mağaranın etrafına bakındı.

Bu yol daha önce geçtiği yolların neredeyse aynısıydı ve bir daire çizip çizmediğini merak etmeye başlamıştı. Önündeki dar patikalardan oluşan geniş labirenti incelerken bunaltıcı sıcaktan başı biraz döndü. Yontulmuş siyah taşın ince yürüyüş yolları geniş, açık alanı boydan boya kesiyor, haince dik kenarları çok aşağıda kaynayan erimiş kaya nehrine düşüyordu.

Bazı patikalar aniden sona eriyor, ufalanan kenarları yukarı doğru yayılan şiddetli parıltıyla vurgulanıyor ve her şeyi kızgın bir kırmızıya boyuyordu. Diğerleri yeterince sağlam görünüyordu... ama bu, üzerlerinde yürüme ihtimalini daha az ürkütücü kılmıyordu. Şimdiden birkaç güvenli görünen dayanak noktası ağırlığının altında parçalanma tehdidiyle karşı karşıya kalmıştı.

Caeden alnındaki teri sildi ve tekrar başının dönmediğinden emin olmak için derin bir nefes aldı. Sıcak ilk başta sorun olmamıştı ama saatlerdir bu mağaralar ağında dolaşıyor, bir çıkış bulmak için lavların amansız akışını takip ediyordu. Susuzluk dengesini kaybetmesine neden olmaya başlamıştı. Bu dar geçitlerde, bu kolayca hızlı ama acı verici bir ölümle sonuçlanabilirdi.

Yine de bekleyerek kazanılacak bir şey olmadığını biliyordu. Gözlerini önündeki patikada sabit tutarak bir kez daha ilerlemeye başladı.

Mağarada ilerlerken dalgınca bileğini ovuşturdu. Kurt dövmesi Tol'daki bronz kutuya dokunur dokunmaz kaybolmuştu ve şimdi bile, hatırlayabildiği kadarıyla görüşünün köşelerini çekiştiren o tanıdık parıltının yokluğunu fark etmekten kendini alamıyordu. Taeris bir keresinde bu bağlantının sadece

fiziksel olarak tamamlanmıştı. Görünüşe göre haklıydı.

Birkaç dakika boyunca mağarada dikkatlice ilerledikten sonra durdu ve biraz dinlenmeye izin verdi. İleride patika bir başka tünelin kapkara ağzında kayboluyordu. Gözlerini kısarak çıkışa doğru baktı, kalbi aniden yerinden fırladı. Tünelin girişinde bir şey vardı, yeni bir şey. Etrafındaki kayalık duvara yarım daire şeklinde kazınmış bir dizi işaret.

Yaklaştıkça dinlenme ihtiyacı azaldı, içinden bir heyecan dalgası geçti. Tuhaf semboller okuyamıyordu ama yine de bir şekilde tanıdık geliyorlardı.

O zaman onları neden tanıdığını anladı.

Cebini karıştırarak onu buraya getiren bronz kabı çıkardı ve aşağıdaki kızıl nehirden gelen ışığın aydınlatması için yukarı kaldırdı.

Zaferle gülümsedi.

Yazılar aynı değildi ama... hiç şüphe yoktu. Kutunun üzerindeki yazılar tünel girişinin etrafındaki işaretlerle aynı dildeydi.

Gemi'yi cebine yerleştirdikten sonra temkinli bir şekilde karanlığa doğru ilerledi.

İçeri girerken birkaç derin nefes aldı; buradaki hava çok daha serindi ve hemen kendini daha açık kafalı hissetti. Aceleyle ilerledi, artık hevesliydi. Bu geçit daha önce geçtiği diğerlerinden daha uzundu ve kısa süre sonra önünü aydınlatmak için küçük bir Öz topu yaratmak zorunda kaldı.

Tünel tekrar aydınlanmaya başlayana kadar tam on dakika geçti ve Caeden çıkışa ulaştığında kararsızca durakladı.

Başka bir mağara yerine, siyah taş duvarları pürüzsüz ve düz olan büyük bir odanın girişindeydi. Yine de onu tereddüde düşüren zemin olmuştu. Her yerde ince çatlaklar vardı ve bu çatlaklar boyunca kızıl lavlar küçük dereler halinde akarak odayı öldürücü bir kırmızıyla aydınlatıyordu.

Caeden bir an için zeminin dengesiz olabileceğini düşündü ama sonra gözlerini kısarak yarım adım geri gitti. Çatlaklar doğal olamayacak kadar düzenli ve düzdü.

Lavlar bir dizi sembol oluşturunuyordu.

Tünelin dışında gördüklerine benziyorlardı, kısa süre sonra fark etti -Açıkça aynı dili konuşuyorlardı. Tasarım titreşti ve parladı, zemin

yükselen sıcaklığın pusunda parıldıyor.

Bir uyarı. Nasıl bildiğinden emin değildi ama bundan emindi.

Bakışlarını sembollerden ayırarak odanın geri kalanını inceledi. En uçta yer alan ve tepesinde tek bir çıplak kılıcın dengede durduğu kısa bir taş sütun dışında her yer boştu.

Caeden merakla bıçağa baktı. Onunla ilgili bir şey... canlı görünüyordu. Lavın ürkütücü kırmızısıyla değil, Öz'ünki gibi beyaz bir ışıkla parlıyordu.

Odada başka hiçbir şey olmadığı gibi, görebildiği başka bir çıkış da yoktu. Sanki bu oda kılıcı barındırmak için özel olarak inşa edilmişti, daha fazlası değil. Neredeyse bir tapınak gibi.

Tereddüt etti. Kendini davetsiz misafir gibi hissetti, bulunmaya hakkı olmayan bir yere rastlamıştı. Yine de kutu onu buraya getirmişti, belli ki bir şekilde bu yerle bağlantılıydı.

Ve geldiği yoldan geri dönemeyeceğini biliyordu. Susuzluk onu alt etmeden önce en iyi ihtimalle birkaç saati vardı. Bu dar yollarda uzun süre hayatta kalamazdı.

Caeden temkinli bir şekilde bir ayağını odanın içine soktu ve ayağının altındaki taşı test etti. Sağlam görünüyordu. Derin bir nefes alarak tüm ağırlığını taşın üzerine verdi ve tamamen içeri adım attı.

Arkasından bir gıcırdama sesi geldi ve gizli bir kapı çarparak kapandı, odayı ve tüneli düzgün bir şekilde ikiye böldü.

Caeden dehşet içinde tıkalı çıkışa baktı. Panik yapmamaya çalışarak etrafına bakındı ama bakışları sadece sert taşlarla karşılaştı. Görebildiği başka bir giriş ya da çıkış yolu yoktu.

"Görüyorum ki bir kez daha davetsiz misafir oldun," diye yumuşak bir ses geldi arkasından.

Caeden dondu kaldı, sonra yavaşça döndü.

Şimdi onunla kılıç arasında bir adam duruyordu ama Caeden onun nereden geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Duvara doğru geri çekilme dürtüsüne direndi. Yabancı'nın teni için için yanan, kıvranan bir kırmızıyla parlıyordu; yerdeki erimiş kayadan gelen ışıktan daha koyuydu ama o kadar da değil. Saçları ve giysileri lav tellerinden yapılmış gibiydi ama... gözleri insandı. Mavi ve sakın, zeki.

Caeden'i yakından izliyor.

"Ben... ben özür dilerim," diye kekeleydi Caeden, bir adım geri çekilerek.

"Bunu yapmak istememiştim."

"Tabii ki yaptın." Işıldayan adam Caeden'in etrafında dönerek yürümeye başladı. Beden dili hiçbir şey ele vermiyordu ama gözlerinde yoğun bir merak vardı. "Her zaman yaptığın gibi Licanius için geldin. Asıl soru, bu sefer içeri nasıl girdin? Seni Gezgini mi getirdi? Bekçi sana acıdı mı? Ya da belki de sonunda cesaretini toplayıp Çürüme Düzlekleri'ne dönüp Sütunlardan birini kullandın?" Bakışlarını Caeden'in yüzünden hiç ayırmadan ilerlemeye devam etti. "Görüyorum ki yine başka bir ceset. Bu sefer hangi zavallı ruhtan aldın onu? Gerçekten bizi kandırabileceğini mi düşündün? Beni kandıracağını mı? Hayır. Hayır, böyle zavallı bir aldatmaca seni aşar sanırım. Bir planın var. Her zaman bir planın vardır."

Durdu, bu sefer ona sessizce bakmakta olan Caeden'a biraz daha yaklaştı. "Eee? Bekletilecek miyim, yoksa seni şimdi kovayım mı?"

Caeden öksürdü. "Özür dilerim ama gerçekten... Neden burada olduğumdan emin değilim. Buranın neresi *olduğunu* bile bilmiyorum." Ellerini saçlarının arasında gezdirdi. "Kimsin sen? Beni tanıyor musun?"

Adamın gözleri şaşkınlıkla çakmak çakmak oldu. "Bu dansı neredeyse beş yüz yıldır yapıyoruz," dedi. "Ben Garadis ru Dagen'ım ve yüzüne ne yaparsan yap seni tanıyorum Tal'kamar. İçlerinde bu kadar yaklaşabilen bir tek sen varsın. Ve yine de hiçbiriniz onu alamazsınız. Bu yasa değişmezdir."

Caeden yutkundu, heyecanlı mı yoksa gergin mi olduğundan emin değildi. Sonra Garadis'in söyledikleri kafasına dank etti.

"Beş yüz yıl mı?" Caeden güldü. "Yani görüdüğümünden biraz daha yaşlı olduğumu söylüyorsun."

Garadis ona kayıtsız, sessiz bir şekilde baktı ve Caeden'in kahkahası bu bakışın altında söndü.

Birdenbire yanan adamın gözleri anlayışla açıldı. Kör edici bir hızla ilerledi ve Caeden'in tepki vermesine fırsat vermeden kafasını avuçlarının arasına aldı.

Caeden'in nefesi kesildi; Garadis'in elleri sıcaktı ama beklediği gibi kavurucu sıcak değildi. Zihninin içinde kısa bir an için bir şeyler hissedebiliyordu, saniyenin çok küçük bir kısmı kadar. Sonra Garadis tekrar geri adım attı, bu sefer yüz ifadesi düşünceli idi.

"Buraya geri dönmemeliydin," diye mırıldandı.

Caeden ona tedirgin bir bakış attı. "Ama burada olduğumu hatırlamıyorum. I

Birkaç ay öncesine dair hiçbir anım yok," diye itiraz etti.

"Çünkü onları ," dedi Garadis sessizce. "Onları kaldırttın ki şimdi buraya gelip bir kez daha deneyebilesin. Andrael'i bile hatırlamıyorsun, bizi neden bu anlamaya bağladığını bir yana bırak." Sözler Caeden'den çok kendi kendine söyleniyordu. Başını iki yana salladı. "Öyle bile olsa, onun yasası açık. *Licanius'u almaya gelen kişi reddedilecektir.* Ve sen buraya Licanius'u almaya gelmedin. Buraya kim olduğunu ve arkadaşlarına nasıl yardım edebileceğini öğrenmeye geldin." Caeden'e büyülenmiş gibi görünen bir ifadeyle baktı.

Caeden bilgileri sıralamaya çalışırken kaşları çatıldı.

Garadis ; Andrael ismini tanımıyordu.

Öte yandan sütunun üstündeki kılıç... "Bu Licanius, değil mi?" dedi.

"Evet."

"Buna sahip olmam bir fark yaratacak mı? Arkadaşlarıma yardım edebilecek miyim?"

"Elbette," dedi Garadis usulca. Parlayan adam Caeden'in gözlerinin içine baktı, sonra bir kenara çekilerek kılıca doğru düz bir yol açmasına izin verdi. "Beş yüz yıldır ilk kez Testleri geçtin. Gardiyan olarak zihnini okudum ve seni Licanius'tan mahrum etmemi gerektirecek hiçbir düşünce ya da anı bulamadım. O senindir."

Caeden tereddütle kılıca, sonra tekrar Garadis'e baktı. "Hafızamı geri getirebilir misin?"

"Hayır," diye yanıtladı Garadis. "Ama eminim ki bunu yapabilecek biri yakında sizi bulacaktır."

"O zaman en azından bana kim olduğumu söyleyebilir misin?"

Garadis ifadesiz bir şekilde ona baktı. "Nereden başlamalı? Sen Tal'kamar'sın, ancak çok az kişi seni böyle tanıyor. Bir ideal uğruna Saran'geth'i yok ettiniz. İntikam için Arathi'yi katlettiniz. Çoktan ölmüş bir kadının aşkı için Çürüme Ovaları'nı yarattın." Durakladı. "Sadece bir yüzyıla mal olacağını bile bile Jala Terr'i kurtardın. Wereth'i Gölgele'den sakladın çünkü iyi bir adamın iyi bir isimden daha değerli olduğuna inanıyordun. Bizi yok ettin ve sonra, senden en çok nefret ettiğimiz anda, istediğin her şey pahasına bizi kurtardın." Son sözleri söylerken mavi gözlerinde hüznün vardı. Hüznün ve parlak bir acı. "Dört bin yıldan fazla yaşadın ve o kadar çok kötülük yaptın ki

İyi. Sen burada Lyth'ler arasında bir efsanesin, hem hor görülen hem de sevilen, hem ünlü hem de kötü şöhretli. Sen Tal'kamar'sın," diye bitirdi yumuşak bir sesle.

Caeden omurgasından aşağıya doğru bir ürperti hissetti.

Akıl almaz bir şeydi -tüm bunlar- ama yine de Garadis'in sesindeki bir şey ona bunun gerçek olduğunu söylüyordu.

Güçsüzce başını salladı.

"Şimdi," dedi Garadis. "Kılıcı al."

Caeden derin bir nefes aldı, sonra lavlarla kaplı zeminde ilerleyerek sütunun önünde durdu. Üzerindeki yazıya kaşlarını çatarak baktı.

"Bu semboller ne diyor?"

"Önemli bir şey yok," diye yanıtladı Garadis.

Caeden duraksadı ve yüksek, titreşen varlığa baktı. Garadis'in duruşu ve ifadesi hâlâ boştu ama şimdi gözleri... istekliydi.

Caeden'in içinde bir şüphe parıltısı belirdi.

"Licanius ne yapar?" diye yavaşça sordu. "Bunun sıradan bir kılıç olmadığını rahatlıkla varsayabilir miyim?"

"Yapabilirsin," diye yanıtladı Garadis. "Ama Andrael Yasası beni bağlıyor. Arkadaşın onun özelliklerinden asla bahsedemeyeceğimizi garanti etti. Hem de hiç kimseye."

"Arkadaşım mı?"

"Korkarım vaktimizin yetmeyeceği kadar uzun bir hikaye."

Caeden kaşlarını çattı, ikna olmamıştı. "Onu almak bana bir şekilde zarar verecek mi?"

Garadis ona kayıtsızca baktı. "Eğer Licanius'un kaçırılmasını engelleyecek koruyucuları olup olmadığını soruyorsanız, hayır, yok."

Caeden kılıca baktı. Yakından bakıldığında, daha önce fark ettiği parıltı bile sönüktü. İyi yapılmış bir kılıca benziyordu... ama hepsi bu kadardı.

daha yakından baktı. Çeliğe küçük harflerle kazınmış başka semboller de vardı; bunlar tanıdıktı.

"Bana en çok ihtiyacı olanlar için'. Bu ne anlama geliyor?"

"Cevaplayamayacağım bir soru daha." Garadis'in sesi sinirli geliyordu ama Caeden kılıca dokunmakta hâlâ tereddüt ediyordu. Bir şey onu geride tutuyordu.

"Licanius ne demek? Kulağa Darecian gibi geliyor. En azından bana bu kadarını söyleyebilirsin."

Garadis'ten bir sessizlik geldi. "'Kader'," dedi sonunda. "Kader

Çevirisi daha spesifik ama sizin dilinizde 'kader' anlamına geliyor."

Caeden başını salladı. Derin bir nefes alarak aşağı uzandı ve kabzayı kavradı, sonra kılıcı taş beşiğinden kaldırdı.

Çığlık attı.

Acı tüm vücudunu sarmıştı; kılıcı bırakmak istedi ama kasları kasılmış, kılıcı sımsıkı kavramıştı. Acı dalga dalga içinden geçerken gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu.

Sonra, tam daha fazla dayanamayacağını düşündüğü anda, her şey sona erdi.

Taş zeminde yatıyordu - neyse ki lav derelerine değmiyordu - ve kılıcı hâlâ elindeydi. Bir solukla kılıcı düşürdü ve sıcak taşla çarpmasına izin verdi. Sol ön kolunda bir sembol parlıyordu, tanımadığı bir şeydi ve gördüğü anda kayboldu. Bir kurt değil, farklı bir hayvan; belki de bir ayı?

Garadis hâlâ köşede duruyordu, gözlerinde memnun bir ifade vardı. Caeden ayağa fırladı ve ona ters ters baktı. "Ne yaptın sen?" hırladı. "Tuzak olmayacağını söylemiştin."

Garadis, "Size zarar verecek hiçbir koğuş olmadığını söyledim," diye düzeltti. "O zaman kaderde ne vardı?" Caeden sordu.

"Bir bağlama," diye yanıtladı Garadis. "Halkım ve Andrael arasındaki ticaretin nihai tamamlanması. Lyth, Testleri geçen biri onu kullanana kadar Licanius'u korur. Karşılığında, onu ele geçiren kişi bizi özgür bırakmalı. Geçtiğimiz yüzyıllarda kaçınmak için çok uğraştığınız anlaşma bu." İçini çekti, memnun bir sesle. "Çaresiz kalmış olmalısın."

Caeden artık çıplak olan ön koluna endişeyle baktı. "Seni neyden kurtaracağım?"

Garadis öne doğru eğildi. "*Buradan*, Tal'kamar. *Buradan*. Res Kartha'nın ürettiği ham Öz olmadan hayatta kalamayız. Buradan ayrılmamız ve yok olmamamız için bir yol bulmalısın."

Caeden ona boş bir bakış attı. "Ama... Ben bunların hiçbirini bilmiyorum. Bu imkansız."

"Ve yine de bunu kabul ettin." Garadis'in mavi gözleri açgözlülükle Caeden'e baktı. "Bir yıl ve bir günün var. Anlaşma bozulursa, bağlayıcılık seni bize dönmeye zorlayacak. Licanius Lyth'in malı olacak ve ona uygun gördüğümüz gibi davranacağız. Ve bir kez gerçekten emrimize girdiğinde, onu tasarlandığı amaç için kullanmayı uygun göreceğiz."

Caeden'in beti benzi attı; son söylediği açıkça bir tehdit gibiydi. "Bir yıl mı?"

"Ve bir gün," dedi Garadis. "O zamana kadar senin olacak, dilediğin gibi kullanacaksın. Ama ondan sonra Res Kartha'dan ayrılamazsak, artık senin olmayacak. Bu yüzden önceliklerinizi akıllıca seçin."

Caeden başını salladı, hâlâ şaşkıındı. Derin bir nefes aldı, sonra birkaç dakika düşündü.

"Yardıımı , önümüzdeki birkaç gün hayatta kalmamı da isteyeceksin," diye gözlemledi. "Arkadaşlarımın yanında savaşmak için Ilin Illan'a döneceğim. Eğer bana yardım etmenin bir yolu varsa..."

Garadis güldü. "Her zaman becerikli bir müzakereciydin."

Bir adım öne çıktı ve elini tekrar Caeden'in alına koydu.

Caeden'in zihninden ani ama rahatsız edici olmayan bir sıcaklık seli geçti ve dizlerinin bükülmesine neden oldu. Yine de bu his çabucak geçti.

"Zaten savaşacak donanıma sahipsın," dedi Garadis. "Bu bilgi Licanius'u amacın doğrultusunda kullanmanı sağlayacak ama şunu da bil Tal'kamar. Karşılaşmak üzere olduğun şey sadece ilk saldırı, bir selin ilk birkaç damlası. Bir fırtına." Yüzü Caeden'inkiyle aynı hizaya gelecek şekilde hafifçe eğildi. "İlhara - sizin Sınır dediğiniz şey- azalıyor ve tamamen yok olduğunda arkadaşlarınız kaybedecek. Onları sonsuza dek koruyamazsın."

Sonra doğruldu ve Caeden'in arkasını işaret etti. Tünelin kapısı tekrar açıldı. "Artık gitme zamanın geldi."

Caeden tereddüt etti. "Nasıl geri döneceğim?"

Garadis içini çekti. "Daha önce sorduğum bir soruya dönecek olursak. Buraya nasıl geldin?"

Caeden cebini karıştırıp küçük bronz kutuyu çıkardı ve Garadis'e uzattı.

Garadis sersemlemiş bir halde uzun bir süre ona baktı.

"Cüretkârsın Tal'kamar," dedi yumuşak bir sesle. "Bunu sana bağışlayacağım." "Nasıl çalıştığını biliyor musun?"

Garadis yavaşça başını salladı. "Benden çaldığını düşünürsek? Evet, nasıl çalıştığını biliyorum," dedi, için için yanan dudağı hafifçe kıvrıldı. "Düşünüyorum da, gittiğini bile bilmiyordum."

Caeden kendini kızarıırken buldu. "Nasıl çalıştığını bilmiyorum," diye itiraf etti mahcup bir ses tonuyla. "Ben... sadece dokundum ve o da beni buraya getirdi."

"Bu her açıklıyor," dedi Garadis, ses tonu kuruydu. İç çekti. "Bu bir

Portal Kutusu. Portal Kutusu. Sizi ona herhangi bir hedefe götürecektir." Ellerin arasında çevirdi. "Her yüzün bir varış noktası var; tek yapman gereken Öz'ü bu karaktere yönlendirmek" -Caeden'in daha önce her tarafta görüldüğünü not ettiği küçük bir sembolü işaret etti- "ve hangi yüzü aktive ettiğine bağlı olarak, varış noktasına taşınacaksın. Görünüşe göre altısı da zaten ayarlanmış; senin dokunman sadece birini tetikledi. Onları sırayla girdiğinizi varsayarsak, bu bir sonraki olacaktır." Yüzlerden birini gösterdi.

Caeden'in kalbi sıkıştı. "Beni Ilin Illan'a geri götürebilir mi?"

"Hayır," dedi Garadis. Caeden'e düşünceli bir bakış attıktan sonra Portal Kutusu'nu bariz bir isteksizlikle geri verdi. "Ama seni geciktirirsem bunun bana bir faydası olmaz."

Elleriyle bir süpürme hareketi yaptı ve birden her şey...
bükülmüş.

Caeden havadaki bir delikten karanlık bir şehir sokağı görüldüğünde ağzı açık kaldı. Tıpkı Taeris'in kullandığı taşlarda olduğu gibiydi - Garadis'in bunu yardım almadan, nefes almak kadar kolay bir şekilde yapması dışında.

"Git," dedi Garadis. "Ne yapman gerekiyorsa yap. Ama bir yıl ve bir gün içinde çözümünle birlikte geri dön, yoksa Licanus'u sonsuza dek kaybedersin."

Caeden başını salladı. "Yapacağım."

Hiç tereddüt etmeden parıldayan portaldan geçip Ilin Illan'ın sokaklarına geri döndü.

Bölüm 54

Ilin Illan yandı.

Gece artık en derin halini almıştı ve aşağıdaki şehir sadece çıplak, öfkeli alevlerle aydınlanıyordu. Davian, Andarran askerlerinin artık tehlikeli derecede seyrelmiş ön hattının biraz gerisinde, yorgunluktan yere yığıldığı yerden çaresizce manzaraya baktı. Saray kapılarındaki görüş noktasından görülebilen her sokak, her bina ya sıcak, öfkeli bir kırmızı renkte parlıyor ya da aynı derecede uğursuz bir karanlıkta duruyordu.

Nefes nefese kaldı ve başını sallayarak zihnini toparlamaya, yönünü bulmaya çalıştı. O, Wirr ve Taeris Tol'dan Kalkanlara geri dönmeyi başarmışlardı ama orada geçirdikleri zaman acı verici derecede kısa olmuştu. Körler Tol Athian'dan içeri girmenin yolunu bulduktan sonraki o ilk felaket saatinde şehrin çoğu kaybolmuştu; birileri gediğin tam olarak nerede olduğunu bulana kadar Aşağı ve Orta Bölgeler çoktan alev almıştı.

Kalkanlardan sonra... Fedris Idri'de kapana kısılmaktan kaçınmak için tek seçenekleri olan umutsuz bir geri çekilme. Körlerin önden ve arkadan vurarak saflarını yarmasıyla oluşan kaos, istilacıların doğal olmayan hızdaki kılıçlarının her yeri kesip biçmesi. Panik, çılgılık, koşuşturma kan girdabının içinden geçerek şehirde kalan tek savunulabilir mevzi olan saraya doğru ilerlemeye çalışıyorlardı.

Ve sonra Körler bir sonraki saldırılarına hazırlanırken şehrin üzerinde bir örtü gibi asılı duran o uğursuz, neredeyse dayanılmaz sessizlik. Davian, muhtemelen son saldırıları olduğunu fark etti. Saraya geri dönmeyi başaran Andarralıları yeniden toplanmayı ve savunulabilir bir hat oluşturmayı başarmışlardı ama olan olmuştu.

Kaybedeceklerdi.

Körler'in akıllıca davrandığını fark etti. Kalkanlara karşı daha fazla asker göndermenin beyhude bir hareket olacağını en başından beri biliyorlardı; geçidin dar olması, gönderdikleri üç yüz adamın bu sayının on katından daha az etkili olmayacağı anlamına geliyordu. Ama Andarra savunmasını Fedris Idri'nin etrafında odaklanmış halde tutmaya yetmişti, bir tehdit oluşturmaya yetmişti. Ve Yankılar'la birlikte, sadece bir şaşırtmaca gibi görünmemeleri için fazlasıyla yeterliydi.

Davian kıpırdandı, kaslarının fazla sertleşmesine izin vermemeye çalışarak, üyeleri giderek kararan cadde boyunca endişeyle bakan düzensiz Andarran hattını izledi. Kırmızı pelerinli Üstün Yetenekliler, Gölgeler, Yöneticiler ve hırpalanmış görünümlü askerlerle omuz omuza duruyordu; şu anda bile gerçeküstü bir manzaraydı bu ve durumlarının ne kadar vahim hale geldiğini daha da pekiştiriyordu.

"Tuhaf, değil mi?" diye tanıdık bir ses geldi arkasından.

Davian dönüp Wirr'i gördü, arkadaşının bakışları da savunucuların tuhaf karışımındaydı.

"Evet," dedi Davian usulca. "Gerçekten de öyle."

Birkaç dakika sessizlik oldu, sonra Wirr kendini arkadaşının yanına yere bıraktı. "Nasıl dayanıyorsun?"

Davian yumuşak bir kahkaha attı. "Beklediğin kadar iyi. O lanetli El zırhına karşı, Yetenekliler kadar işe yaradım."

"Bu hiçbir şey değil Dav," dedi Wirr. "Tol Athian'ın halkı gibi sen de gerçek bir fark yarattın. İlkeleri değiştirmemiş olsaydık çoktan istila edilmiş olurduk."

Davian hayal kırıklığını belli etmemeye çalışarak isteksizce başını salladı. Öz'ün kendisi Kör'ün zırhına karşı işe yaramaz olsa da, Üstün Yetenekliler uyum sağlamış, kılıçları, mızrakları ve hatta taşları uzaktan ölümcül bir etkiyle kullanmışlardı. Yine de Kör'ün doğal olmayan gücü ve hızı gerçek kayıpları en aza indirmişti. Üstün Yeteneklilerin varlığı istilacıları daha temkinli hale getirmiş, kayıplarını ağırlaştırmıştı. Ama artık çok geçti.

"Haklısın... gerçi daha uzun süre Esans bile kullanamayacağım," diye itiraf etti sonunda. "Kaynaklarım tükeniyor." Kapılardan geçerek arkasındaki saray bahçelerini işaret etti; birkaç saat önce yemyeşil çimenlerin ve her türden çiçekli bitkilerin olduğu yerde şimdi sadece siyah, ufalanan tozdan oluşan çorak bir arazi vardı.

Wirr sadece başını eğdi, endişeli olmaktan çok üzgün görünüyordu. "Arasında

İyileşme ve savaş, benim rezervim de neredeyse kurudu. Dürüst olmak gerekirse, neredeyse herkesin rezervinin boş olduğunu düşünüyorum." Karanlık sokaktan aşağıya, uzak uca doğru baktı. "Artık uzun sürmez," diye usulca sözlerini tamamladı.

Davian arkadaşının bakışlarını takip etti. Siyah giysili askerlerden oluşan sıralı bölükler en fazla beş yüz metre uzakta dizilmişlerdi; Andarra okçularının menzilinın hemen dışında ve ne Üstün Yetenekliler'in ne de Gölgeler'in etkili bir şekilde saldıramayacağı kadar uzaktaydılar.

Sonra, yan tarafta, onlara doğru bakan siyah giysili başka bir figür gördü. Derin bir kukuleta yüzünü gizliyordu.

"Demek sha'tethler sonunda ortaya çıktı. Sanırım işimizi bitirmeye geldiler," diye mırıldandı. Yaratıkları şimdiye kadar savaşta görmemişlerdi ama bu durum değişmek üzere gibi görünüyordu. Davian birkaç derin, sakinleştirici nefes aldı, boğazının arkasındaki dumanın buruk tadını görmezden geldi.

Hiçbir uyarı olmaksızın, şiddetli kırmızı bir ışık yarığı karşıt güçler arasındaki havayı yırttı.

Davian arkasına yaslandı ve gözlerini parlayan ışıktan korudu. Neredeyse görüldüğü kadar ani bir şekilde kayboldu; görüşü netleştğinde, Andarralıları ile Körler'in ortasında, karanlığın içinde yalnız bir figür duruyordu.

Davian şok içinde bakakaldı.

"Bu Caeden," dedi inanamayarak, kendini ayağa kaldırarak.

Sokak ölüm sessizliğine bürünmüştü, iki taraf da olayların bu şekilde gelişmesinden ne anlam bilemiyor gibiydi. Caeden yönünü bulmaya çalışır gibi etrafına bakındı, bakışları Andarran saflarını taradı. Sonra sakince Kör'e doğru döndü.

"Ne yapıyor bu?" diye mırıldandı Davian, paniklemiş gibi görünmemeye çalışarak. Caeden kutuya dokunmuştu... ve şimdi işte buradaydı, onlar yenilginin eşiğinde sallanırken ortaya çıkmıştı. Ilseth'in anısı düşüncelerinde parladı. *Zaferimizi garantileyecek.*

"Bekle Dav," diye nefes aldı Wirr, sesi birden umutlu çıkmıştı.

Caeden Kör'e sessizce baktı ve Davian her geçen an eski yoldaşının niyetinden daha da emin olamıyordu.

Sonunda Caeden derin bir nefes aldı.

"Size bu tek şans veriyorum," diye bağırdı siyah zırhlı adamlara doğru, sözleri Andarran hattına da net bir şekilde taşındı ve sokakta yankılandı. "Şimdi gidin. Sınırın ötesine geri dönün."

Kör askerlerin cephe hattı boyunca hareketlilik vardı ve bir

Kasksız bir adam görüş alanına girdi. Davian'ın gözleri büyüdü; aradaki mesafeye rağmen figürü tanıdı.

"Ben Andan Mash'aan, Lih'khaag'ın Katili, Danaris'in İkinci Kılıcı," diye bağırdı adam yüksek ve kendinden emin bir sesle. Caeden'i incelerken gülümsemesi alaycıydı. "Halkım bu an için iki bin yıl bekledi. Sen kim oluyorsun da onlardan bundan vazgeçmelerini istiyorsun evlat - hem de Koruyucu'nun bile umduğundan daha büyük bir zaferin eşiğindeyken? Şunu anla evlat. Kanını içeceğiz. Kemiklerinizi toz haline getireceğiz. İsimlerimizi kazıyacağız-"

Adamın sözleri kesildi ve gözleri büyüdü. Caeden kıpırdamamıştı ama komutan dizlerinin üzerine çökmüştü, yüzündeki şaşkınlık ifadesi kısa sürede yerini dehşet ifadesine bırakmıştı. Davian bir an sonra Caeden'in ne yaptığını tam olarak görebildi ama Mash'aan o zırhı giyerken nasıl olduğunu bilmiyordu.

Bu tam da Davian'ın o günün erken saatlerinde Ionis'e yaptığı şeydi. Kör komutanın yüzü solmaya, gözleri çukurlaşmaya başladı, Derisi ve sonra sıyrılıyordu. Birden Mash'aan'ın zırhı binlerce parçaya ayrıldı, küçük siyah diskler taş döşeli sokakta sıçradı, karanlıkta zar zor seçilebildi. Bir iskeletin bembeyaz görüntüsü, o da parçalanıp ince beyaz bir toz halinde yere düşmeden önce birkaç dakikalığına görülebildi.

"Sana bu tek şans veriyorum," diye tekrarladı Caeden, ardından gelen sessizlikte.

Tek bir Kör asker bile kımıldamadı. Caeden birkaç saniye daha onları izledi, sonra omuzları çöktü.

"Öyle olsun," dedi, bu kez sadece duyulabilecek kadar yüksek sesle.

Davian'ın daha önce fark ettiği sha'teth ileriye doğru süzüldü, kıvrımlı hareketleri karanlıkta takip edilmesini zorlaştırıyordu. Davian'ın duyamadığı bir şey söyledi ama Caeden kelimeleri duymadı. Onun yerine yanında asılı duran kılıcını çekti.

Davian bön bön baktı. Bıçak sokaktaki azıcık ışığı da içine çekmiş, gölgeleri bükerek etrafında dönmelerini sağlamış ve çeliği gözden gizlemişti. Etrafındaki ilkel enerjiler değişmeye ve titreşmeye başladığında ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Sha'tethler bocaladı, sonra çığlıklar havayı doldururken kaçtılar. Düşman birliklerinin ilki düşmeye başladı.

Bazıları yere yığılırken başlarını tuttu; diğerleri ise miğferlerini ya da zırhlarının diğer parçalarını sanki yakıyorlarmış gibi yırttı. Duman kokusu aniden başka bir şeyle karıştı; Davian'ın midesini bir anlığına rahatlatmakla tehdit eden keskin, hastalıklı tatlı bir çürüme kokusu.

Davian'ın şaşkın bakışları tekrar Caeden'a yöneldi ama genç adam hiçbir şey yapmıyor gibiydi. Sadece kılıcını yanında tutuyor, adamların çökmeye devam etmesini üzüntüyle izliyordu. Ölmeye. Körlerin safları ilk kez ürperdi, adamlar düzenlerinden çıktı, önlerindeki dehşetten kekeme adımlarla uzaklaştılar.

Andarran hattından düzensiz bir tezahürat yükseldi ama kısa sürede söndü. İzledikleri şey karşısında kutlama yapmak yanlış geliyordu. Birkaç dakika önce caddede ayakta duran çok sayıda Kör asker şimdi hareketsiz yatıyor, zırhlarının enkazı olan binlerce küçük siyah plaka tarafından çevreleniyordu. Burunlarından ve ağızlarından akan mürekkep kırmızısı kan başlarının etrafında birikmişti. Davian'ın onların öldüğünü anlaması için daha fazla yaklaşmasına gerek yoktu.

Wirr manzaraya bakarken ellerini saçlarında gezdirdi. "Caeden'le konuşmamız . Körlerin hepsi bu olabilir, ama şehirde hâlâ başkalarının kalmış olması da bir o kadar muhtemel," dedi sonunda.

Davian başını ; Caeden'in Andarra hatlarına doğru yürüyüşünü izlemeye başlamıştı bile, yanan binaların alevleri arasında silueti belirmişti. Sersemlemiş Andarran kuvvetleri genç adam yaklaşırken endişeyle ayrıldılar ve Caeden onlarla konuştuğunda askerlerden birkaçı Wirr'in yönünü işaret etti.

Caeden iki çocuğu gördüğünde yorgun bir gülümseme verdi.

"İkinizi de görmenin ne kadar güzel olduğunu anlatamam. Özellikle de seni, Davian," diye ekledi onlara doğru yürürken içten bir sıcaklıkla. Etrafına bakındı, yıkımın boyutlarını gördü ve ses tonu ağırlaştı. "Peki ya Aelric, Dezia ve Taeris? Ve... prenses?" diye ekledi bir süre sonra, biraz garip bir şekilde.

"Hepsi hayatta ve bu çoğunlukla senin sayende Caeden," dedi Wirr. "Sen ortaya çıktığında yenilmemize ramak kalmıştı."

Davian sessizce başıyla onayladı. Hâlâ Caeden'dan cevaplar almak istiyordu ama Wirr haksız değildi.

Caeden rahatlamış görünüyordu. "Buraya daha erken gelemediğim için üzgünüm... ve

daha fazla kalamam." Başını iki yana salladı. "Eğer öğrendiklerim doğruysa, bu sadece bir başlangıç. İlk saldırı. Devaed güçlerini topluyor ve sizin de hazırlanmanız gerekiyor. Hepinizin." Cebinden bir şey çıkardı ve acımasızca ona baktı. "Ben de öyle."

Bronz küpün üzerindeki ayrıntılı yazılar, hâlâ alev alev yanan ateşin uzak ışığında kırmızıya boyanırken Davian istemsizce bir adım geri çekildi. Kutu artık kurt sembolüyle parlamıyordu ama bu Davian'ı daha az tedirgin etmiyordu.

"Bekle Caeden," dedi hemen. "Bugün erken saatlerde Ilseth Tenvar'ı okudum ve... o Gemi tehlikeli. Sana okulumdaki herkesin ölüm emrini veren adam tarafından gönderildi; söylediklerine bakılırsa, onu kullanman doğrudan Devaed'in işine yarayacak. Tabii henüz olmadıysa."

Caeden uzun bir süre şaşkınlıkla ona baktı, sonra yavaşça başını salladı. "Hayır. Ne gördüğünü bilmiyorum ama bu beni tam olarak gitmem gereken yere götürdü. Bunu kullanmamış olsaydım burada sana yardım edemez, Kör'ü durduramazdım." Farkında olmadan kalçasındaki kılıca dokundu. "Belki de gördüğün her kimse onu bana göndermesi için bir şekilde kandırmışımıdır. Ama bu kutuyu almayı *planladığımı* ve bundan sonra beni nereye götürürse oraya gitmem gerektiğini biliyorum. Şu anda yapmam gerekenin bu olduğunu *biliyorum* Davian. Bu konuda bana güvenmelisin."

Davian kaşlarını çatı. "Bu bir güven meselesi değil, Caeden. Bize bundan daha fazla güvence vermeden öylece gidemezsin," diye ısrar etti. "Lütfen. En azından bize nerede olduğunu, o kılıcı nereden aldığını söyle. Neler olduğunu anlamamıza yardım et."

Caeden başını salladı. "Tam olarak anlasam bile, zamanımız yok." Kendilerine doğru gelmekte olan kırmızı pelerinli bir grup Üstün Yetenekliye gergin bir bakış fırlattı. "Burada ne Athian Konseyi ne de Yönetim tarafından geciktirilmeyi göze alamam. Bana bir program verildi ve buna uymamanın sonuçlarının korkunç olacağından şüpheleniyorum. Hepimiz için." Davian'ın gözlerinin içine baktı. "Üzgünüm Davian. Böyle olması gerekiyor."

Davian dişlerini sıktı. Caeden doğruyu söylüyordu... ama o anda bunun bir önemi yoktu. Tüm hayal kırıklığı, savaşın iç burkan korkusu, son birkaç ayın acısı Davian'a ham bir duygu dalgası olarak çarptı. Caeden'in tekrar gitmesine izin veremez ve sonuçlarının ne olabileceğini bildiği halde en iyisini umamazdı.

Odaklandı. Caeden'i zayıflatmaya yetecek kadar Öz çekti.

Ona zarar vermek zor olacaktı ama son birkaç saat içinde yaptıklarından sonra Davian yeterince kontrol sahibi olduğundan emindi. Herhangi bir zarar vermek istemiyordu - sadece Caeden'ı hareketsiz tutacak, kendini daha iyi açıklayana kadar onu burada tutacaktı.

Elini uzattığında ise neredeyse duraksıyordu.

Caeden'in Rezervi bir havuzdan çok daha fazlasıydı. Muazzam bir şeydi. Bitmek bilmeyen bir enerji ve ışık okyanusu.

Bir an için tereddüt etti ve devam etmenin akıllıca olup olmadığını düşündü. O kadar büyük bir rezervi boşaltabileceğinden bile emin değildi.

Sonra tekrar Caladel'i, tüm cevaplanmamış sorularını, bu olaylarda nasıl bir rol oynaması gerektiğini aylardır anlayamadığını düşündü.

Gözlerini kapadı ve Caeden ile arasındaki kan köprüsünü sertleştirdi.

Ani bir Öz seli ona çarptı ve şoktan fiziksel olarak tökezlemesine neden oldu. Çok fazla şey vardı. *Çok* fazla. Davian onu daha fazla tutabileceğinden emin olamayana kadar beyaz enerjiden oluşan bir nehir gibi gelmeye devam etti. Bakışlarını Caeden'ınkilerle buluşturmaya zorladı, drenajın henüz etkisini gösterip göstermediğini merak ediyordu.

Caeden Davian'a hüzünle gülümsemekle yetindi.

Davian'ın içine çektiği Öz aniden yön değiştirdi, amansızca Caeden'e geri akmaya başladı. Genç adamın ellerinin etrafında parlayan bir nimbus halinde toplandı, sonra kolları, gövdesi ve başı boyunca ilerledi. Davian akıntıya karşı mücadele etti, akışı durdurmaya çalıştı ama Caeden çok güçlüydü. Diğer adamın ifadesi neredeyse hiç değişmemişti, sanki yaptığı şey çok az çaba gerektiriyormuş gibi. Sanki Davian'ın saldırısı bir baş belasından, vızıldayan bir böcekten başka bir şey değildi.

Birkaç dakika içinde Davian'ın aldığı her şey tekrar gitmişti. Dizlerinin üzerine çöktü, hâlâ çabalamaktan titriyordu ve şaşkın, inanmaz bir sessizlikle Caeden'e baktı.

Caeden uzun bir süre ona baktı. Sonra gözleri birkaç saniyeliğine yukarı, Andarran sıralarına doğru kaydı. Davian onun insanların yüzlerini incelediği, kalabalığın içinde birini aradığı izlenimine kapıldı.

Caeden her kimi arıyorsa, belli ki onu bulamamıştı. Genç adamın gözleri hayal kırıklığıyla titreyerek kapandı ve

Davian'dan aldığı özü elindeki kutuya koydu.

Bir kükreme duyuldu ve saf ateşten yapılmış bir tünel patlayarak var oldu. Caeden Wirr'e döndü, şiddetli girdaptan etkilenmemiştir.

"Geliyor Wirr," diye bağırdı gök gürültüsünün içinden. "Taeris'e herkesin hazır olduğundan emin olmasını söyle, çünkü geri dönmemin ne kadar süreceğini bilmiyorum."

Kimse hareket edemedi o döndü. Dönen alevlerin içine doğru sıçradı. Ortadan kayboldu.

* * *

Wirr ateş tüneli kaybolurken ve karanlık sokağı yeniden ele geçirirken bakakaldı.

Şaşkınlıkla Davian'a döndü, etrafındakilerin bakışlarını görmezden gelerek arkadaşının ayağa kalkmasına yardım etti. "Sen iyi misin?"

Davian birkaç dakika cevap vermedi, gözleri girdabın olduğu noktaya sabitlenmişti. Sonra başını salladı.

"Elimden gelen her şeyi yaptım ve bu onu rahatsız bile etmedi," dedi usulca. "O çok güçlü, Wirr. Dehşet verici."

Wirr arkadaşının bakışlarını takip etti. "Az önce bizim için yaptıklarını göz önüne alırsak, bundan memnun olmalıyız."

"Belki." Davian dönüp arkadaşına baktı ve Wirr onun yüzündeki hayal kırıklığını görebiliyordu. "Kutunun onu götürdüğü yer sayesinde bizi kurtarabildiğini söylediğini biliyorum ama Tenvar'ın hafızasında gördüklerimden sonra... bu hiç mantıklı gelmiyor." Alnını ovuşturdu, yüz ifadesi endişeliydi. "Sanki kaçırdığımız bir şey varmış gibi hissediyorum. Önemli bir şey."

Wirr içini çekti. "Aynı değilim Dav, ama şu anda bu konuda yapabileceğimiz pek bir şey yok. Umalım da Caeden ne yaptığını biliyor olsun." Andarran saflarına bir göz attı; Caeden'in muhteşem çıkışından sonra birkaç adam hâlâ şaşkın şaşkın onlara bakıyordu ama diğer herkes belli ki daha acil şeylerle ilgilenmeye geri dönmüştü. "Karaliene'i bulup kurtarma çalışmalarını organize etmeye başlamam gerekiyor. Caeden konusunda ne yapacağımıza daha sonra oturup karar verebiliriz."

Davian, Wirr uzaklaşmadan önce onun kolunu yakaladı. "Yapabilir miyiz? İnsanlar beni dövüşürken gördü, Wirr. *Yöneticiler* beni kavga ederken gördü. Eğer görmedilerse

Ne olduğumu çoktan anladılar, yakında anlayacaklar." Wirr durakladı, sonra yüzünü buruşturdu.

Bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama Davian haklıydı; az önce olan diğer her şeye rağmen, Yönetim'in arkadaşının peşine düşmesi uzun sürmeyecekti. Wirr şu anda teknik olarak Northwarden olsa da, Augur'ların yasaklanması Antlaşma'nın bir parçasıydı ve bu da herhangi bir kişinin otoritesinin üzerindeydi.

Bunun yanı sıra, dürüst olmak gerekirse, Wirr artık herkes onun Üstün Yetenekli olduğunu bildiğine göre Kuzey Vekilharcı olarak otoritesinin kabul edilip edilmeyeceğini bile bilmiyordu.

"Bir süre ortalıkta görünmemeniz gerekebilir," diye kabul etti, önümüzdeki birkaç hafta içinde neler olabileceğini değerlendirmeye çalışarak. "Ama her şey yoluna girdiğinde, insanlar Sınır'ı yeniden güçlendirmek için Augur'lara ihtiyacımız olduğunu fark edecekler. Ve o noktaya geldiğimizde..."

"Meclis'in Antlaşma'yı değiştirmesi gerekecek. Yasağı kaldırın," diye sözlerini tamamladı Davian, aniden düşünceli görünüyordu.

Wirr gözlerini kırpıştırdı; Davian bu sonuca beklediğinden daha hızlı varmıştı. "Evet," dedi yavaşça. "Öyle olma ihtimali çok yüksek."

Davian tereddüt etti, sonra başını salladı. "Umarım bu olur Wirr, gerçekten. Ama burada kalamam. Sadece bir olasılık için yakalanma riskini göze alamam."

Wirr açık bir şaşkınlıkla arkadaşına baktı. "Başka nereye gidebilirsin ki?"

"Prythe. Tol Shen." Wirr itiraz etmeye kalkışınca elini kaldırdı. "Ben onlara kalıcı olarak katılmayacağım. Sınır'ı onarmanın bir yolunu bulmalarına yardım etmeyi kabul ettim ve zaten yanlarında başka bir Augur var, bu yüzden şimdilik en iyi yapabileceğim yer burası gibi görünüyor. Ama Sınır güvenli hale geldiğinde, eğer şehirde işler gerçekten farklıysa, geri döneceğim." Wirr'e yorgun ve hüznölü bir gülümseme verdi. "Ayrıca, gördüklerime bakılırsa, beni korumakla da uğraşmak zorunda kalmadan yeterince meşgul olacaksın."

Wirr birkaç dakika boyunca sessizce Davian'a baktı ve kalbi sıkıştı. Arkadaşının mantığını çürütmek mümkün değildi ama bu, onu geri aldıktan bu kadar kısa bir süre sonra tekrar kaybetmenin acısını azaltmıyordu.

Yavaşça başını salladı ve boğazındaki ani yumruyu yutarak Davian'ın omzuna sarıldı. "Fates. Anlıyorum. Nefret ediyorum ama... anlıyorum." Tekrar etrafına baktı, bu sefer kalabalığın arasında kaç tane mavi pelerinli olduğunu fark etti. "Asha biliyor mu?"

"Henüz değil." Davian yere baktı, acısı yüzünde parlıyordu. "O çok geç olmadan gidip onu bulmalısın. Muhtemelen Birileri senin için endişelenecek kadar iyileşene kadar bir, belki iki saatim var. Yöneticileri geldiğinde başka şeylerle meşgul edeceğim." Davian tereddüt etti, sonra başını eğdi. "Teşekkür ederim," dedi içtenlikle. Wirr sadece başını salladı, boğazındaki yumru geri geldi. "Sadece... kader seninle olsun, Dav. Güvende kal."

"Sen de Wirr. Görüşürüz," dedi Davian, sesi titreyerek. Wirr'e sıkı bir gülümseme verdi, sonra dönerek saraya doğru ilerledi. Wirr birkaç saniye onun gidişini izledi, sonra derin bir nefes aldı ve yeniden odaklanarak gereken kişileri bulmak için kalabalığı taradı. Savaş sona ermişti ama zaferden duyduğu sevinç azalmaya başlamıştı. Asıl zorluklar başlamak üzereydi.

* * *

Davian sarayın merdivenlerinde oturmuş, yorgunluğunu yenmek için elinden geleni yapıyordu.

Asha onunla omuz omuza oturdu, ara sıra ağırlığını kaydırды ama her zaman dokundu, sanki gerçekten orada olduğuna dair kendine güvence vermek ister gibiydi. O da bu duyguyu anlıyordu. Son birkaç saat -son birkaç gün- baş döndürücü bir bulanıklık içinde geçip gitmişti ve ancak şimdi olaylar yavaşlıyor, ona her şeyi doğru dürüst düşünmesi için zaman tanıyordu. Asha yaşıyordu. *Yaşıyordu*. Bu bir mucizeydi.

Davian çoktan gitmiş olması gerektiğini biliyordu ama bu rahatsız edici düşünceyi bir kez daha aklının gerisine itti. Duygusal ve fiziksel yorgunluklarına rağmen, o ve Asha son birkaç saati birbirlerinin arkadaşlığında biraz zaman geçirmeye kararlı bir şekilde hikâyelerini paylaşarak geçirmişlerdi. Kısa bir süre için, birlikte gülümseyip gülerken az önce tanık oldukları dehşet arka planda kaybolmuştu; ayrı geçen aylardan sonra bile sohbetlerinde kolay ve rahat bir ritme geri dönmüşler, Davian'ın aralarındaki şeylerin değişmiş olabileceğine dair korkularını yatıştırmışlardı.

Sonunda, günün zorlukları etkisini göstermiş ve sohbet kesilmişti. Şimdi düşünceli bir sessizlik içinde yıkık kente bakıyorlardı.

Etkileyici bir manzaraydı. Aşağı ve Orta Bölgelerdeki yangınların cehennem kırmızısı hâlâ şehri aydınlatıyor, aşağıdaki yüksek binalardan bazıları alevlere karşı silüet oluşturunuyordu. Yine de askerler çeşitli yangınları kontrol altına almak için yoğun bir şekilde çalışıyordu; yarım saat kadar önce Aşağı Bölge'nin tamamı alev almış gibi görünüyordu, ancak şimdi sadece rıhtımların yanındaki birkaç küçük bölüm yanıyordu.

Gece gökyüzünde çoğunlukla görünmez olmasına rağmen, Davian kara dumanın tepeden yükseldiğini ve bulutların arasından görünen tüm yıldızları yok ettiğini biliyordu. Neyse ki hafif bir esinti dumanın çoğunu Yukarı Mahalle'den uzaklaştırıyordu ama koku hâlâ her yeri kaplamayı başarmıştı. Şimdiye kadar kokuya neredeyse alışmıştı ama yine de bazen içine çektiğinde boğazında kalan buruk tattan ve ciğerlerindeki hafif yanmadan dolayı irkiliyordu.

Askerler ve siviller hâlâ önlerindeki kararmış saray arazisini dolduruyordu. Son yaralılar Yetenekliler ve doktorların bir kombinasyonu tarafından tedavi ediliyordu ve daha az tıbbi bilgiye sahip olanlar da ellerinden geldiğince yardım ediyordu.

Her şeye rağmen ruh hali fark edilir derecede iyiydi. Üstün Yeteneklilere karşı tutumlar bile biraz değişmiş gibi görünüyordu; yoldan geçenler kırmızı pelerinli kadın ve erkeklere sık sık gülümsüyor, hatta bazıları görünüşte samimi bir sohbet için duruyordu. Yine de en dostça gülümsemeler Tol Shen'den gelen Üstün Yetenekliler içindi. Askerlerin hepsi başından beri kimin orada olduğunu biliyordu ve herkes Athian'ın katkısını hâlâ kabul etse de, övgüleri alan Shen'di.

Hepsinden iyisi, hiç kimse İlkeler'in değiştirilmiş olmasından aşırı endişe duyuyor gibi görünmüyordu; aslında Davian'ın anlayabildiği kadarıyla, bu pek çok insan için bir rahatlama meselesiydi. Bu geceden en azından bir olumlu sonuç çıkacak gibi görünüyordu.

"Peki şimdi ne yapacaksın Asha?" diye sordu.

Asha dudağını ısırıldı. "Henüz emin değilim. Michal ile konuşmam gerekecek... tabii iyi olduğunu varsayarsak. Onu bir süre önce Kalkanlarda görmüştüm ama o zamandan beri görmedim." Bunu fark edince endişeyle boşluğa baktı. "Bunun dışında, muhtemelen Gölgelemlerin tüm o Gemileri nasıl ele geçirdiğine dair bir soruşturma olacak. İlkeler değişmiş olabilir ama Antlaşma kesinlikle değişmedi. Yönetim cevap isteyecektir."

Davian sessizce, "Kan isteyecekler, demek istiyorsun," dedi. O da

Wirr'in uzakta bir grup asilzadeyle konuştuğu yere baktı. "Yeni İdare Başkanı'nı tanımanın yardımcı olacağına eminim."

Asha onun bakışlarını takip etti. "Belki," dedi. "Ama artık herkes onun Üstün Yetenekli olduğunu biliyor. Yönetim aldığı her karara karşı çıkacaktır." Dönüp ona baktı. "Peki ya sen?"

Davian tereddüt etti ama zaten bu andan çok uzun zamandır kaçıyordu. "Gitmek zorundayım. Yakında."

Asha'nın yüz ifadesi birden üzgünleşti ama başını eğdi. "Ben de bunu merak ediyordum," diye itiraf etti. "Yani Shen Gifted'ın sana yaptığı teklifi kabul edecek misin?" Endişe ses tonunu ağırlaştırmıştı.

"Sadece Sınır güçlenene kadar," dedi Davian çabucak. "Sonra geri döneceğim. Söz veriyorum."

Asha yavaşça başını salladı. "Bunu yaptığınızdan emin olun," dedi. "Yaşlıların bize Shen hakkında anlattığı o hikâyeler... Burada da aynı şeyleri duydum ve doğru olduklarından şüphe etmek için hiçbir nedenim yok. Tek önemsedikleri şey gerçekten de güç, Dav. Senin gibi birini bir kez yanlarına aldılar mı, seni ellerinde tutmak için ellerinden geleni yapacaklardır. Öylece çekip gitmene izin veremeyecek kadar değerli olacaksın."

Davian yüzünü buruşturdu. "Belki," dedi. "Ama Sınır zayıflıyor ve Caeden'in söylediklerine bakılırsa, tamamen çökmesini engellemek yapabileceğim en önemli şey olabilir. Fates, şu anda *herkesin* yapabileceği en önemli şey bu olabilir." İç çekti. "Eğer işler farklı olsaydı, burada seninle ve Wirr'le kalmayı gözümü kırpmadan seçerdim. Ama Caeden başka bir şeyin gelmekte olduğunu söylüyor - bu gece gördüklerimizden daha kötü bir şeyin. Eğer durum gerçekten buysa, o zaman en faydalı olabileceğim yere gitmeliyim."

Asha dudağını ısırды ama sonunda isteksizce başını salladı. "Wirr'e söyledin mi?"

"Evet, vedalaştık." Davian göz ucuyla başka bir mavi parıltı yakaladığında endişeyle etrafına bakındı. Bu kadar uzun süre kalarak kaderi kışkırtıyordu.

"Shen'i onaylamadığını biliyorum ama... benimle gelebilirsin. Söylediklerine bakılırsa, Yönetim'den, bu Scyner'dan ve Shadraehin'den uzakta olmak senin için daha güvenli olabilir." Asha başını salladı. "Ve ne olacağım, bir tür hizmetçi mi?" İçini çekti. "Haklısın Dav. En iyi hizmeti alabileceğimiz yerde olmalıyız. ve benim yerim burası."

Davian'ın kalbi sıkıştı ama başını salladı. Bunun Asha'nın isteği olduğunu biliyordu.

cevap veriyor, ikisinin de doğru seçimler yaptığını biliyordu. Yine de bu, her şeyin farklı olmasını umutsuzca dilemesine engel olmadı.

"Anlıyorum," dedi.

Birden kırmızı pelerinli birinin ona el salladığını fark etti; figür yaklaştıkça şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

"Ishelle?" Ayağa kalktı ve Asha'nın da ayağa kalkmasına yardım ettikten sonra diğer Augur yaklaşırken ona şaşkın bir gülümseme verdi. "Burada ne işin var senin?"

Ishelle bir kaşını kaldırdı. "Gelirsem bana cevabımı vereceğini söylemiştin," dedi, ifadesi ciddiye.

Davian bir süre ona baktı, sonra neden bahsettiğini anlayınca güldü.

Ishelle de sırttı, sonra bakışlarını Asha'ya çevirdi. "Ben Ishelle," dedi, ses tonu neşeliydi. "Davian ve ben birkaç gün önce yolda tanıştık."

"Dav bana her şeyi anlattı," dedi Asha kolayca, Ishelle'e kibarca başını sallayarak. "Ben Asha."

Ishelle başını sallayarak karşılık verdi ama Davian bir an için onun gözlerinde bir kızgınlık parıltısı gördüğünü sandı. Sonra tekrar ona döndü. "Bölmek istemezdim ama şuradaki arkadaşlarımdan biri" -kırmızı pelerinli bir grup Üstün Yeteneklinin toplandığı yeri başıyla işaret etti- "birkaç Yöneticinin senin hakkında konuştuğunu duymuş. Görünüşe göre biraz... tedirgin olmuşlar. Bilmek isteyebileceğini düşündüm."

Davian yüzünü buruşturdu. "Harika." Alnını ovuşturdu.

Ishelle onu yakından izledi. "Hâlâ Tol Shen'e geliyor musun?"

Davian bir an duraksadı, sonra başını salladı.

"O zaman bize katılmalısın. Prythe'a uzun bir yolculuk olacak; eminim bunu tek başına yapmak istemezsin." Ishelle pelerinini çekiştirdi. "Bunlardan yedek bir tane var ve hemen yola çıkıyoruz. Kimse grupta kimin olduğuna çok yakından bakmayı düşünmeden önce şehirden çıkmış oluruz."

Davian tereddüt etti ama Asha elini nazikçe onun koluna koydu. "Git," dedi ona küçük bir gülümseme vererek. "İkimiz de zaten kalman gerekenden daha uzun süre kaldığını biliyoruz. Benim yüzümden yakalanmanı istemiyorum."

Onu ani ve şefkatli bir kucaklamayla sardı. Davian da ona karşılık verdi ve ikisi de ilk bırakan olmak istemedikleri için birkaç saniye öylece durdular.

Sonunda Ishelle'den kibar bir öksürük geldi ve Davian ile Asha

isteksizce ayrıldılar.

Asha ona son bir kez gülümsedi ve tam arkasını dönecekti ki tereddüt etti.

"Bekle. Bir şey daha var." Elini elbisesinin cebine soktu ve titrek fener ışığında parıldayan bir şey çıkardı. Davian'ın elini tuttu ve nesneyi avucunun içine bastırdı. "Eğer bunu saklarsam eninde sonunda elimden alacaklar. Sadece... bunu benim için sakla." Davian'ın hayal gücü olabilirdi ama onun gözlerinin parladığını düşündü. "Bir sonraki görüşmemizde bana geri verebilirsin."

Ona sıkıca, kısa bir sarılma daha yaptı, sonra döndü ve o bir şey söyleyemeden çekip gitti.

Elini yavaşça açtı.

Yüzük gümüştü, üç bant kendine özgü bir desenle birbirine dolanmıştı.

Davian şaşkınlıkla ona baktı.

Bu yüzüğü en son gördüğünde, Malshash Deilannis'te onu yok ediyordu.

Uzun bir süre tereddüt etti.

Sonra yüzüğü parmağına geçirdi ve tanıdık ağırlığı karşısında hafifçe başını salladı. Derin bir nefes alarak Ishelle'e başıyla işaret etti ve kırmızı pelerinli Yetenekliler kümesine doğru ilerlediler.

Devam etme zamanı gelmişti.

Sonsöz

Asha Büyük Salon'un duvarına yaslanmış, şafağın ilk ışıkları yakındaki bir pencereden içeri girerken yorgun gözlerini ışığa karşı kısmıştı. Etrafında toplanan soylulara dalgın dalgın baktı, savaşın sonuçları değerlendirilmeye devam ederken herkes kısık sesle konuşuyordu. Tol Athian'ın görüşmelere katılmasına bir süredir gerek ; odasına dönüp uyumaya çalışması gerektiğini biliyordu ama kederi hâlâ çok keskindi. Andarran zaferinin üzerinden sadece birkaç saat geçmişti ama o anın coşkusu çoktan geçip gitmiş, yerini hızla ne kaybedildiğinin bilgisi.

Michal'in cesedini teşhis etmekten daha yeni dönmüştü. Akıl hocası belli ki Kalkanlardan saraya kaotik bir şekilde kaçarken öldürülmüştü; tek tesellisi bunun tek bir darbeyle, arkadan ve doğrudan göğsüne indirilmiş olmasıydı. Muhtemelen kılıcın girdiğini bile hissetmemişti.

Bundan bir saat önce Kol'un cesedi onun dikkatli bakışları altında taşınmış ve defnedilmesi gerekenlerin yürek parçalayıcı uzunluktaki sırasına yerleştirilmişti. Arkadaşının cansız bedenini tekrar görmek çok zordu ve bunu tek başına yapmak daha da zordu. Erran ve Fessi sözlerine sadık kalmışlardı; Asha odalarını ziyaret etmişti ama gitmişlerdi, Ilin Illan'da bulunduklarına dair hiçbir iz bırakmamışlardı. Davian saatler önce ayrılmıştı. Wirr hâlâ kızgın ve kafası karışık bir Yönetim'le uğraşmakla meşguldü ve muhtemelen günlerce de uğraşacaktı.

Kalmakla doğru şeyi yaptığını biliyordu, olması gereken yerin burası olduğunu biliyordu. Ama bu ona daha az yalnızlık hissettirmiyordu.

Bu düşüncüyü aklından geçirirken bile, küçük bir gülümsemeyle

Yorgun görünümlü Wirr ona doğru koştu.

"Temsilci Chaedris." Adam onun önünde durdu ve gülümsemesine rağmen gözlerindeki endişeyi görebiliyordu.

"Sorun ne?" diye sordu ona sessizce, kalbi daha da dibe batarak. Daha fazla kötü haberi kaldırabileceğinden emin değildi. Şimdi olmaz.

Wirr etrafına bakındı ve yakınlarda duyabilecek kimsenin olmadığından emin oldu. "Yönetim babamın ofisini incelemek istedi. Elbette iş yükümü hafifletmek için bunu bana bir nezaket olarak ifade ettiler ama Üstün Yetenekli olduğum konusunda bir şeyler biliyor olması gerektiğini fark etmeye başladılar. Şüphelendiler ve saklayacak bir şeyim varmış gibi görünmeden onları reddedemezdim."

Asha'nın rengi soldu. "Orada bir şey var mı bilmiyorum ama..."

"Biliyorum." Wirr Asha'nın ellerini kavradı; bu hareketi bir başsağlığı gibi yaptı ama Asha bir anahtarın sert, pürüzlü demirinin avucuna kaydığını hissetti. "Onları belki bir saat oyalayabilirim. O zamana kadar işinizi bitirdiğinizden emin olun."

Asha başını salladı ve Wirr gitmek için döndü. Sonra tereddüt etti.

"Dikkatli ol Ash. Mümkünse gözden uzak durmaya çalış," dedi alçak bir sesle. "Yönetim'de işleri kontrol altında tutmaya çalışıyorum ama şu anda Gölgeler hakkında biraz histeriden fazlası var. Bu resmi bir politika değil ama bir Yönetici sizi görürse ve kim olduğunuzu bilmezse, sizi gözaltına almaya çalışırsa şaşırmam. Özellikle de şu anda bariz bir hedef olduğunuz için."

Asha kısa ve pişman bir şekilde başını salladı. Gölgelelerin çoğu, zaferin ilk saati içinde fark edilmeden eriyip gitmişti, Gemileriyle birlikte. Bu durum birilerinin dikkatini çektiğinde, Asha şehirde kalan bir avuç Gölge'den biri olmuştu.

Wirr'in aceleyle uzaklaşmasını izledi, sonra derin bir nefes alarak ıssız bir koridora çıktı ve odalarına doğru ilerledi. Oraya vardığında, daha önce sakladığı Peçe'yi çabucak aldı, bileğine taktı ve derisine yapışmasını dalgın dalgın izledi. Bir an için her şey parıldadı ve aynaya bakmak için hareket ettiğinde, sadece boş bir oda ona baktı.

Memnuniyetle başını salladı ve sonra tekrar yola koyuldu. Saray koridorları hâlâ çoğunlukla boştu ve karşılaştığı birkaç kişiyle çarpışmaktan kaçınmakta zorlanmadı. Elocien'in ofisine vardığında

geçit her iki yönde de açıldı, sonra Wirr'in ona verdiği anahtarı kullanarak içeri girdi ve kapıyı arkasından kilitledi.

Bir an öylece durdu ve üzgün bir şekilde odaya baktı. Dük'ün güven verici varlığı olmadan burada olmak... garip hissettiriyordu. Onu düşündükçe midesi bulanıyordu; konuşmalarının kaçının onunla, kaçının Erran'la olduğunu bir kez daha düşündü. Ya da sonuçta herhangi bir fark olup olmadığını.

İçini çekti, sonra Elocien'in masasına doğru ilerledi, çekmecelerini metodik bir şekilde kontrol etti ve masasındaki her bir kâğıt parçasını taradı. Onu rahatlatacak kadar suçlayıcı bir şey görünmüyordu. göre Elocien -ya da Erran-burada bile dikkatli olmayı düşünmüştü.

Kilitte bir anahtar döndüğünde on dakika geçmişti.

Asha'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve aradığı çekmeceyi sessizce kapatıp odanın köşesine çekildi. Wirr bir saat demişti ama konuşmalarının üzerinden bunun yarısından fazla zaman geçmiş olamazdı.

Kapı açılıp Laiman Kardai'nin koridorda durduğu görüldüğünde sessizce rahat bir nefes aldı. Kralın danışmanı Augur'ları biliyordu ve güvenilir biriydi. Aslında muhtemelen onunla aynı sebeplerden dolayı oradaydı.

Tam peçesini çıkarmak üzereydi ki biri Laiman'ın adını seslendi. Laiman'ın başı döndü ve başka bir adam görüldüğünde gülümsedi. "Taeris!" Laiman çevrede başka kimsenin olmadığından emin için etrafına bakındı, sonra ağır yaralı adamı içeri çağırdı. "Karar vermediler Gördüğüm kadarıyla seni kilit tutmaya karar vermişler," dedi biraz eğlenerek.

Asha yeni gelen adamın çapraz yüz hatlarını inceledi. Bu açıkça Taeris Sarr'-Davian'ın üç yıl önce kendisine yapılan saldırıyı düzenlediğini söylediği adam. Laiman ve Taeris'in vücut dillerini izlerken kaşlarını çattı. İki adam birbirlerinin yanında eski tanıdıklar gibi rahat görünüyordu.

Taeris gözleri yorgun olsa da gülümseyerek karşılık verdi. "Onları Seyahat Taşları ile kandırdığım, Tol'a girdiğim ya da aptal olduklarını gösterdiğim için hâlâ tam olarak mutlu değiller. Özellikle de ikincisinden. Ama Caeden'in küçük performansı birkaç kişinin fikrini değiştirdi, onları söylediklerimde en azından biraz haklılık payı olabileceğine ikna etti." Yakındaki bir sandalyeye çöktü. "En azından hücremden çıkmama yetecek kadar."

Laiman masaya doğru yürüyüp tıpkı Asha'nın yaptığı gibi kâğıtları karıştırırken birkaç dakika sessizlik oldu. Asha kaslarını temkinli bir şekilde gerdi, artık kendini gösterip göstermeyeceğinden emin değildi.

"Kralın iyileştiğini duydum," dedi Taeris.

Laiman bir belgeyi tararken dalgın bir şekilde "Öyle," dedi, ancak ses tonunda bir çekince vardı.

"Sesin mutlu gelmiyor."

Laiman okuduğu kitaptan başını kaldırarak yüzünü buruşturdu. "Son iki aydan çok az şey hatırlıyor."

Taeris kaşlarını çatı. "Kontrol o zaman," diye sözlerini tamamladı. "İşleri daha ileri götürmeye çalışmadıkları için şanslıyız."

"Beni endişelendiren de bu." Laiman araştırmasına devam etti. "Eğer Körler onu gerçekten kontrol ediyorsa, bu hiç mantıklı değil. Yani, onun İlkeleri değiştirmesini neden istemediklerini anlayabiliyorum. Ama çok daha fazla zarar verebilirlerdi." Kafasını kaşdı. "Ve onun serbest bırakılma zamanlaması da - Temel İlkeler değiştirildikten hemen sonra..."

Taeris omuz silkti. "Belki de Kör ne olduğunu anladı ve artık uğraşmaya değmeyeceğine karar verdi?"

Laiman hayal kırıklığı içinde başını salladı. "Başta ben de öyle düşünmüştüm ama o *kral*. Teslim olunmasını emredebilirdi - tam olarak ne olurdu bilinmez ama hoş olmayacağını garanti ederim." Tereddüt etti. "Bir an için düşünün. İşlerin nasıl sonuçlandığını düşün. Kralın bu şekilde davranması en çok kimin işine yaradı?"

"Körler dışında mı?" Taeris düşünürken parmaklarını birbirine vurdu. "Kral şu anda aptal gibi görünüyor, İlkeleri değiştirmede için inatçı. Kontrol Edildiğine dair bir kanıt yok ve çoğu insan bu gücün var olduğuna bile inanmıyor, yani bu sarayın iddia edebileceği bir şey değil. Sanırım..." Laiman'a hafif bir şaşkınlıkla bakarak sözünü kesti. "*Biz mi?* Üstün Yetenekliler mi?"

"Daha doğrusu Tol Shen," dedi Laiman başka bir çekmeceyi açarak. "Athian'ın İlkeler değiştirilene kadar Tol'da saklanmaya karar verdiği bir sır değil. Öte yandan Shen, en başından beri Kalkanlarda yaralıları iyileştiren insanlara sahipti." Alnını ovuşturarak durakladı. "Ve kralın yakın zamana dair hatırladığı tek şey Karaliene'in uzakta olduğu zamanlar. İtirazlarına rağmen Lothlar ve bazı adamlarının ona eşlik etmesi için ısrar ettiğim zaman."

Asha, kralın danışmanı kâğıtları karıştırırken ona baktı ve böyle bir suçlamayı ima etmesine bile hayret etti. Ancak Taeris'in şüpheli ifadesi değışti. "Bir Augur'ları olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Hayır. Eğer o bir Augur olsaydı, mesafenin bir önemi olmazdı ve Kevran'da da herhangi bir fiziksel belirti olmazdı. Ama ikimiz de biliyoruz ki dışarıda Kontrol'ü taklit edebilen Gemiler var ve benim inancıma göre Lothlar'da bir tane var."

Taeris bir an sessiz kaldı ve bu düşünce karşısında tedirgin görünüyordu. "Öyle bile, teorinizin mantıklı olabilmesi için işin içinde bir Augur olması gerekir," diye belirtti. "Eğer her şey iki ay önce başladıysa, zaman istiladan çok önceydi - bu da Shen'in saldırıyı başlamadan önce bildiği anlamına gelir. Ve her ne kadar güce aç olsalar da, Kör gibilerle aynı safta yer almayacaklardır. Fates, eğer bunu gerçekten planlamış olsalardı, onlara *kazandığımızı* önceden söyleyecek bir Augur'a ihtiyaçları olurdu!"

Laiman masadaki son çekmeceyi de kapattı. "Başka bir olasılık daha var."

Taeris birkaç saniye şaşkınlıkla kaşlarını çatı, sonra Laiman'ın neyi ima ettiğini anlayınca homurdandı. "Hâlâ günlük sayfalarının onlarda olduğunu düşünüyorsun."

Laiman başını salladı ve Taeris'in karşısına oturmak için yürüdü, görünüşe göre araştırmasının sonuçlarından memnun kalmıştı. "Onları kimin aldığına dair şüphelerim olduğunu biliyorsun. Ve ikimiz de biliyoruz ki yirmi yıl sonrasını görmek Jakarris, Eleran ya da Siks gibiler için hiç de zor değildi." İçini çekti. "Elbette kanıt yok -Shen de onlar için çalışan bir Augur'a sahip olabilir. Ama savaştan beri bu saldırının geleceğini biliyorlarsa, son on yıldaki siyasi manevralarının arkasında birdenbire daha fazla mantık var. İttifak kurmayı seçtikleri Haneler bugüne kadar bana hiç mantıklı gelmemişti."

Taeris birkaç dakika sessizce oturduktan sonra isteksizce başını salladı. "Böylece kral bağınaz bir aptal gibi görünür, herkes Üstün Yeteneklilerin gerçekten ne kadar değerli olduğunu görür ve Shen iktidara doğru en zor adımı atar. Halkın güvenini tekrar kazanırlarken aynı zamanda Sadıklar'ın da altını oyarlar." İç çekti. "Ne demek istediğini anlayabiliyorum. Shen'in böyle bir pozisyona tesadüfen gelmiş olması pek mümkün değil."

"Aynen öyle," dedi Laiman sessizce.

Hâlâ köşede hareketsiz duran Asha, gözlerini iki adama dikti.

Korku. Bu doğru olabilir miydi? Erran'ın ona gösterdiği günlükte eksik sayfalar vardı; kralın danışmanının bahsettiği şey bu olmalıydı. Yine de Tol Shen'in kitaptaki diğer öngörülerini bu kadar açık bir şekilde yanlışken, bu öngörülere nasıl güvenebileceğini hiç bilmiyordu.

Ne olursa olsun, Körler dışında herhangi birinin kralı kontrol edebileceğini düşünmemiş, *hayal* bile etmemişti. Bu düşünce bile midelerini bulandırıyor.

Taeris ise sadece sinirli görünüyordu. "Fates. Shen onların standartlarına göre bile tehlikeli bir oyun oynuyordu."

"Ve şimdi bunun karşılığını alıyorlar - çok uzun zamandır olmadıkları kadar güçlü olacaklar. Kralın Kontrol Ediliyor olma ihtimalini gündeme getirdiğimde, sarayın kendi beceriksizliğini örtbas etmek için bir hikâye uydurmaya çalıştığını öne sürecek kadar ileri gittiler." Laiman'ın dudağı tiksintiyle kıvrıldı. "Bu başarı onları daha da cesaretlendirdi."

Asha inanamayarak başını salladı ve neredeyse bir anlığına görünmez olduğunu unuttu. Tol Shen istilayı, binlerce kişinin ölümünü önceden bilerek *siyaset* yapmak için mi kullanmıştı? Ve Davian sadece saatler önce onlarla çalışmak için ayrılmıştı...

Taeris, Asha'nın düşüncelerini yankılayarak, "Ve şimdi Davian da onlarla aynı safta yer alıyor," dedi. Kaşlarını çattı ve alnını ovuşturdu. "Savaşta sonra onu bulmaya çalıştım ama delikanlı çoktan gitmişti. Artık bana güvenmiyor -ki bu benim hatam sanırım, ama yine de daha az sorun yaratmıyor. Hâlâ anahtarın olduğunu düşünüyorum Thell. İkimiz de Alchesh'i okuduk. O da Caeden kadar önemli, belki de daha fazla."

Laiman sakinleştirici bir hareket yaparak, "Katılıyorum," dedi. "Shen onu beklediğimden daha agresif bir şekilde takip etti; eğer kayıp Günlük sayfaları gerçekten ellerindeyse, bu başlı başına önemli olabilir. Yine de şimdilik yapabileceğimiz tek şey, onun için amaçlarını bulmaya çalışmak. Bunu öğrendikten sonra bir sonraki hamlemizi belirleyebiliriz." Durakladı. "Peki ya Taeris? Artık Laiman. Her zaman Laiman, burada bile."

Thell. Asha'nın kaşları çatıldı ve bu ismi zihnine not etti. Eğer kralın danışmanı gerçek adını kullanmıyorsa, nedenini öğrenmeye değerdi.

Taeris azarlamayı başını sallayarak onayladı. "Özür dilerim." Düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı, sonra nefes verdi. "En azından hâlâ nerede olduğunu biliyorum sanırım."

Laiman arkadaşına baktı, yüzünde endişeli bir ifade vardı. "Bağlantıyı şimdi koparabilir. Bence sen isteseydin, senin hakkında ne hissediyor olursa olsun, bunu yapardı."

"Hayır. Onu bulabilmek çok önemli," dedi Taeris, ses tonu sertti. "Ayrıca, delikanlının şu anda yeterince sorunu var; yaptıklarının bilgisini ona yüklemenin bir yararı yok. Üç yıl oldu ve saldırı hakkında hiçbir şey hatırladığını bile sanmıyorum. Torin ya da Karaliene bu konuyu açmadığı sürece, bence en iyisi onu rahat bırakmak."

"Karaliene de biliyor mu?"

"Saraya girmeme izin vermesinin tek yolu buydu. Torin ona söyledi - Davian'ın hâlâ hayatta olduğunu fark etmeden önce tabii ki."

Asha kaşlarını çattı. Savaşın sonra onunla konuştuğunda, Davian üç yıl önce kendisine yapılan saldırıdan Taeris'in sorumlu olduğuna ikna olmuştu. Ama bu... bu, hikâyede onun fark ettiğinden daha fazlası varmış gibi görünüyordu. Peki Wirr biliyor muydu? Bir dahaki sefere fırsat bulduğunda arkadaşından daha fazlasını öğrenmesi gerekecekti.

Laiman öne doğru eğildi. "Yine de bu çok tehlikeli. Sadece bir kez kontrolünü kaybedersen ölürsün. O yaranın taze olduğunu anlamadığımı sanma," diye suçlayıcı bir şekilde ekledi.

Taeris küçümseyici bir hareket yaptı. "Üç yıldır idare ediyorum. Bir süre daha idare etsem bir şey değişmeyecek."

Laiman kaşlarını çattı. "Peki. Sadece... dikkatli ol."

"Söyleyeceğim." Taeris oturduğu yerde kıpırdandı, belli ki konuyu değiştirmek istiyordu. "Şehirde kalan Körler hakkında başka bir şey duydun mu?"

"Söyleyebildiğimiz kadarıyla hepsi öldü. Caeden etkiliydi, vermeliyim," dedi Laiman. "Bu arada Kör'ün zırhına daha yakından baktım. Bunlardan oluşuyordu." Cebini karıştırdı ve kenarlarının tenine değmemesine dikkat ederek siyah bir disk çıkardı.

Taeris ürperdi ve onun arkasındaki Asha da gördüğü manzara karşısında aynı şeyi hissetti. "Dar'gaithin pulları mı?"

Laiman acımasızca başını salladı. "Bir şekilde plakalar halinde birleşmişler."

"O halde, eğer ihtiyacımız varsa, bu bizim onayımız. İşgalin arkasında Devaed vardı."

"Öyle görünüyor." Laiman başını salladı, hareketinde bir miktar hayal kırıklığı vardı. "Ama nedenine gelince - bu odaklanmış saldırının nedeni, Sınır onun gerçek güçlerini yetecek kadar zayıflamadan önce... I

hiçbir fikrim yok." İcini çekti. "Caeden hakkındaki teoriniz muhtemelen en iyi tahminimiz; tüm bu olay onun etrafında dönüyor gibi görünüyor. Savaştan sonra, tekrar ortadan kaybolmadan önce onunla konuşabildiniz mi?"

"Hayır... ama Torin söyledi. Caeden ona bunun Devaed'in sadece ilk saldırısı olduğunu ve daha kötüsüne hazırlanmamız gerektiğini söyledi." Taeris tereddüt etti. "Çok daha kötüsüne."

Asha'nın midesindeki hastalıklı his yeniden kıpırdandı. Davian ona Caeden'ın uyarısından daha önce bahsetmişti ama ilk kez bu kadar çok etkilenmişti. Şehir bir gece önceki saldırıdan zar zor kurtulmuştu. Daha kötüsünün ne anlama geleceğini düşünmek bile istemiyordu.

Laiman bir an sessiz kaldı. "En azından nasıl hazırlanmamız gerektiğini söyledi mi?"

"Korkarım çok özel bir şey yok. Ama... bir kılıcı vardı Laiman. Çeker çekmez sha'teth'i kuyruğundan döndüren bir kılıç."

Laiman bir kaşını kaldırdı. "Şimdi mi?" diye nefes aldı ve Asha onun gözlerinde yoğun bir ilginin kıvılcımını görebiliyordu. "Bu küçük bilgiyi duymamıştım. Sence...?"

Taeris içini çekti. "Belki de. İyice bakamadım, o yüzden bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ve Caeden sormak için etrafta değil."

Laiman ateşe bakarken birkaç saniye sessizlik oldu. Sonra derin ve isteksiz bir nefes aldı.

"Sha'teth'ten bahsetmişken."

Taeris başını salladı. "Biliyorum. Üçü de kaçtı."

Laiman'ın yüz ifadesi buruştu ve Asha bu kez orada gerçek bir acı görebiliyordu. "Körlere Tol Athian'a nasıl girileceğini gösterdiler, Taeris," dedi, ses tonunda belirgin bir yük vardı. "Bugün pek çok ölümden biz sorumluyuz."

Taeris acı acı başını salladı. "Korkarım pek çok hatamızdan yalnızca biri."

Bir süre sessizlik içinde oturdular, Asha nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Bu son konuşmadan ne anlam çıkaracağını bilmiyordu... ama daha önce herhangi bir şüphesi varsa bile, kulak misafiri olduğu anlaşılırsa bunun hoş olmayan sonuçları olacağından artık emindi.

Sonunda Laiman doğruldu ve Taeris'e bakarak kendini şimdiki zamana geri döndürdü.

"Bazı iyi haberlerim var. Resmileşene kadar sana söylemeyecektim ama..."

Taeris ona bir kaşını kaldırdı. "Dinliyorum."

"Daha önce hem Torin hem de Karaliene ile konuştum ve Temsilci Alac'ın savaşta öldüğünü söyledim. Genç Ashalia'nın kalması gerektiğini düşündüler, ancak yine de ona rehberlik edecek daha deneyimli birine ihtiyaç duyacağı konusunda hemfikir oldular. Senin ismini öne sürdüğümde ikisi de bu fikre sıcak baktı." Omuz silktili. "Torin her şey yatıştıktan sonra Ashalia ile konuşacaktı ama ne onun ne de kralın bir itirazı olduğunu varsayarsak..."

Taeris şaşkınlıkla ona baktı. "Ah... hala aranan bir suçlu olduğumu unuttun mu?"

Laiman neşeyle, "Genç Northwarden'ımızın biz konuşurken açıklığa kavuşturduğuna inandığım bir mesele," dedi. "Henüz hiçbir şey kesinleşmiş değil ama babasının kararını tersine çevirecek güce sahip. Ve Yönetim'in itirazlarına rağmen hem kral hem de Karaliene onun yeni pozisyonunu korumasını istiyor gibi görünüyor, bu yüzden o cephede de herhangi bir sorun öngörmüyorum." Taeris'e hafif bir gülümseme verdi. "Tekrar hoş geldin, eski dostum."

Taeris sersemlemiş bir halde birkaç saniye sessiz kaldı. "Ve... ve Athian?"

Laiman kıkırdadı. "Sanırım siz onların adlı olduğunuzda Temsilci, hoşlarına gitsin ya da gitmesin, sizi geri almak zorunda kalacaklar. Bu durum onları söylediklerinizi biraz daha dikkate almaya da zorlayabilir."

Taeris inanmayan bir kahkaha attı, sonra sandalyesinde arkasına yaslandı. "Çok meşgulumüşsün." İnanılmaz bir şekilde başını salladı. "Size nasıl teşekkür edeceğimi gerçekten bilmiyorum."

Laiman gülümseyerek başını eğdi. "Gerek yok." Eliyle kapıyı işaret etti. "Yine de bu gece kalman için yol dışında bir yer bulmalıyız. Aşırı hevesli bir yöneticinin her şey yoluna girmeden sizi tanımasını istemeyiz."

Taeris ayağa kalktı, kendini taşıma biçiminde yenilenmiş bir canlılık vardı.

"Yolu göster." Geçide doğru ilerlediler ve kapının hemen dışında, kapıyı durdular. Asha tereddütlü bir yarım adım attı ama geçebileceği bir boşluk yoktu.

Sessiz bir hayal kırıklığıyla yumruğunu sıktı. Eğer yapamazsa Onlar gidene kadar beklemek zorundaydı.

Koridorda dururlarken Laiman Asha'nın ikileminden habersiz arkadaşına sırtıttı. "Bunca yıldan sonra nihayet emrinde bazı kaynaklar olacak, tekrar hareket etmek için biraz özgür olacaksın."

İlk işiniz ne olacak?"

Taeris birkaç dakika düşündü, bir parmağını dalgınca kapının kenarına vurdu. Sonra öne doğru eğildi, gözleri parlıyordu.

"Laiman," dedi sessizce, "sanırım Deilannis'e bir gezi düzenlemenin zamanı geldi."

Laiman'ın tepkisini keserek kapıyı kapattı. Asha bir kez daha yalnızdı.

* * *

Caeden ileriye doğru süzüldü, titreşen beyaz Öz'den küçük bir küreyle önündeki karanlığı yarararak ilerledi.

Yine yer altındaydı ama çevresi Res Kartha'dan belirgin bir şekilde farklıydı. Burası sessizdi, ölüydü: nemli, küflü toprağın derinliklerinden başka hiçbir yere gitmeye niyeti yokmuş gibi görünen uzun, dar, taşlı bir kuyudan ibaretti. En az bir saattir yürüyordu ve bu süre içinde ne bir yan tünel, ne bir oda, ne de bir eğim ya da yön değişikliği olmuştu. Kendi ayak seslerinin yumuşak tamponundan başka ses de yoktu. İlerlerken duvarda zaman zaman kuvars ve metal damarları parlıyordu ama bunun dışında kayda değer bir şey ne görmüş ne de duymuştu.

Tam bir şekilde yanlış yere gelip gelmediğini merak etmeye başlamıştı ki, tünel düzleşmeye başladı.

Birden, ilerideki duvarların genişleyerek küçük bir odaya, bir tür antreye dönüştüğünü ve buradan birkaç çıkış olduğunu fark etti. Tereddüt ederek kekeleyerek durdu. Dört geçit vardı ve her biri bir diğeri kadar tehditkâr görünüyordu. Işığı tünellerin içine fazla girmiyordu ama eğimli zeminlerden birinin yukarı çıktığını, birinin aşağı indiğini ve ikisinin de aynı seviyede kaldığını görebiliyordu. Hangi yol doğrudu? Doğru bir seçim var mıydı? Neden burada olduğunu bile bilmiyordu, bu yüzden vereceği her karar kaçınılmaz olarak bir tahmin olacaktı.

Birden ışığının hemen ötesinde, en soldaki geçitten karanlıkta bir kıpırtı duyuldu; taşa sürtünen bir hareket, hafif ama son bir saatin ağır sessizliğinden sonra nispeten gürültülü. Ona doğru irkilen Caeden içgüdüsel olarak Rezervinden Özünü çekti, sonra küresini söndürdü ve tünele bir enerji patlaması yönlendirdi.

Sersemletmeye yeter ama öldürmez.

Parıltının ardındaki görüntü hızla kayboldu, geriye sadece tam bir karanlık ve asık suratlı, gergin bir sessizlik kaldı. Sinirleri gerilmiş olan Caeden birkaç saniye hareketsiz durup dinledi. Hiçbir şey yoktu.

Sonra görünmeyen bir güç onu büyük bir el gibi kavradı, havaya kaldırdı ve taş duvara sertçe çarptı. Sersemlemiş ve biraz da kafası karışmış bir halde tekrar Özünü içine çekti - bu sefer yapabildiği kadarını yaptı - ve onu tutan şeye doğru çılgınca fırlattı. Dehşet içinde göğsündeki ve kollarındaki baskı biraz bile azalmadı.

Oda aniden aydınlandı; aydınlatmanın kaynağını tam olarak belirleyemiyordu, sanki karanlık basitçe ışığa dönüşmüştü. Karşısında bir adam duruyordu, kollarını kavuşturmuş, düşünceli bir ifadeyle mahkûmunu inceliyordu. Yaşlı, neredeyse kel, çizgili bir yüzü ve ürkütücü beyazlıkta küçük bir sakalı vardı. Yine de mavi gözleri keskin, garip bir şekilde enerjik bir zekâyla parlıyordu.

"Tal'kamar. Bir şeylerin gidip gitmediğini merak etmeye başlamıştım," dedi yaşlı adam. "Ama görüyorum ki her şey planlandığı gibi gitmiş." Caeden'in kemerinde asılı duran kılıcı gösterdi.

Caeden görünmez bağlarına karşı boşuna mücadele etti. "Kimsin sen? Neredeyim ve neden buradayım?" diye sordu. Licanius'a ulaşmaya çalıştı ama faydası olmadı. Kollarını hareket ettirebildiği için taşla kaplanmış da olabilirdi.

Saldırgan gülümsedi. "Seni görmek de güzel, eski dostum," dedi. "Her bir sorunuza cevap vermek için: Ben Tae'shaddon, Bekçi-Asar Shenelac'ım dostlarım için. Bunlar Mor Aruil'in Kuyuları. Ve sen, Tal'kamar, hatırlamak için buradasın."

Caeden aldığı yanıtı düşünürken bir an sessiz kaldı, sonra gerilen kaslarını gevşetmek için kendini zorladı. Acil bir tehlike içinde görünmüyordu. "Son kısım zor olabilir," dedi kuru bir ses tonuyla. "Hafızam silindi."

"Silinmedi," diye nazıkçe azarladı Asar. "Sadece gizlendi."

Caeden kaşlarını çatı. "O zaman beni aşağı indir ve onları bana göster!" diye tersledi.

Şaşırtıcı bir şekilde vücudundaki baskı yok oldu. Beceriksizce yere düştü ve öne doğru tökezleyerek dizlerinin üzerine düştü; temkinli bir şekilde tekrar ayağa kalktı ama Asar onu rahatsız olmayan bir ifadeyle izlemekle yetindi.

"Beni tanıyor musun?" diye sordu Caeden kendine geldiğinde, zaten yırtık pırtık olan giysilerinin tozunu almaya çalışarak.

"Tanışıyoruz," dedi Asar. "Buraya geldiğinizde benden anılarınızı geri getirmemi istemiştiniz."

Caeden bir an Asar'a baktı, sonra omuz silkti. Artık kendi planları karşısında şaşırmayı ya da endişelenmeyi reddediyordu. "Pekâlâ. Zaman kaybetmenin anlamı yok."

Asar başını iki yana salladı. "Dahası da var," dedi. "Benden sadece *belirli* anıları geri yüklememi istediniz - yaklaşan savaşta size yardımcı olacak olanları. Başkalarını değil." Tereddüt etti. "Benim tavsiyeme karşı."

Caeden kaşlarını çatı. "Sadece biraz mı? Bunu neden isteyeyim ki?"

Asar iç çekti. "Sanırım... Sanırım sen kim olduğunu değiştirmek istedin." Öne doğru eğildi. "Sorun şu ki Tal'kamar, eğer kim olduğunu bilmiyorsan, değişmeyi de bilemezsin."

Caeden'in omurgasından aşağı bir ürperti süzüldü. Kim olmuştu da geçmişinin bazı kısımlarını silmeye bu kadar istekliydi? "Bu konuda senin sözüne güvenmek zorundayım," dedi yavaşça, "ama bana geri verilmesini istediğim en az bir anı daha var."

Asar gözlerini kırıştırdı, ilk kez bir şeyi tahmin edememiş gibi görünüyordu. "Hangisi?"

"O ormanda uyanmadan önceki saatler. Sahip olmadığım en son anı," dedi Caeden usulca. Bütün bunları Devaed'le savaşmak için ayarladığını, onun hangi tarafta olduğunu biliyordu ama o köylülerin yüzleri, suçlamaları ve dizginlenemez, düşüncesiz nefretleri hâlâ aklından çıkmıyordu. Bunun hak edilmemiş olduğunu kesin olarak bilmesi gerekiyordu.

Asar tereddüt etti, sonra başını salladı. "O zaman önce bunu yapalım."

Caeden tepki vermeden yaşlı adam öne çıktı ve iki parmağını Caeden'in alınına dayadı.

Caeden köye doğru yürürken kalbi hızla çarpıyordu.

İşe yaramıştı; ormanın sadece birkaç yüz metre ilerisinde, tam da planladığı yerde ortaya çıkmıştı. Kimse onu burada, Desriel'de aramayı düşünmeyecekti - en azından Tenvar konuşmadığı sürece ve adamın parmağını almasının bunu engellediğinden oldukça emindi.

Yenilenme Suları hızla etkisini göstermeye başlamıştı.

Parlayan Topraklar'daki gençlik zaten bir sisten daha fazlası değildi. Tüm anıların gitmesinin bir saat kadar sürebileceğini tahmin etmişti ama deneylerine göre en azından sırayla kaybolmaları gerekiyordu. Bu büyük bir şanstı. Ne yapması gerektiğini ve neden yapması gerektiğini bilmek için sadece son birkaç yılı hatırlaması yeterliydi.

Kılıcının kabzasını gergin bir şekilde sıkıca kavradığını fark etti; derin bir nefes aldı, elini tekrar yanına itti ve rahat görünmek için elinden geleni yaptı. Bundan sonra olacakları yapmak istemiyordu ama alternatifleri dikkatlice düşünmüş ve tek yolun bu olduğunu kabul etmişti. Aralarındaki Venerate onun her bir yüzünü tanıyordu. Çok erken teşhis edilirse, tüm bunlar boşa gidecekti.

Yanından geçerken birkaç kişi ona ikinci kez baktı ama büyük bir kasabadan bu kadar uzakta bile gezginler nadir değildi. Nasıl göründüğünü hatırlayıp hatırlamamaları da pek önemli değildi zaten. Daha izole bir yer seçmeyi düşünmüştü, belki bir çiftlik olabilirdi ama risk çok yüksekti. Bu senaryoda, eğer evde kimse yoksa, yerine birini bulana kadar anıları yok olabilirdi.

Bir iki dakika amaçsızca dolaştıktan sonra, diğer binalardan biraz ayrı duran, saz çatılı, şirin bir eve doğru yürüyen genç bir adam gördü. Caeden kimsenin kendisine bakıp bakmadığını kontrol ettikten sonra aceleyle yabancının yanına gitti. Caeden hafif bir pişmanlık duygusuyla onun bir çocuktan biraz daha fazlası olduğunu fark etti; kırmızımsı kahverengi saçları, mavi gözleri ve rahat bir gülümsemesi vardı. Muhtemelen bir çiftçiydi. Neredeyse hepsi buralarda olurdu.

"Affedersiniz," dedi Caeden kibar bir ses tonuyla. "Ben biraz kayboldum. Acaba elinizde bölgenin bir haritası var mı?" Bunun pek olası olmadığını biliyordu ama herhangi bir bahane iş görürdü.

Genç adam başını salladı, sonra kapıya doğru başını salladı. "Üzgünüm dostum," dedi. "Harita yok, ama içeri gelmek istersen, sana yol tarifi konusunda yardımcı olabilirim."

"Buna memnun olurum," dedi Caeden. Midesi bulanırken bile yüzünü dikkatle nötr tuttu. Zavallı çocuk çok güveniyordu.

Çok geçmeden içeri girdiler ve kapı kapandı. "Şimdi," dedi çocuk, basitçe yontulmuş masaya doğru dönerek. "Eğer yapabilirsem-"

Caeden'in uzun, ince bıçağı onu boğazının yanından yakaladı ve yukarı doğru beynine saplandı. Yere düşmeden önce ölmüştü.

Caeden anılarını kontrol etti. Al'gast Kuşatması'ndan önce hiçbir şey yoktu.

Darecianların kaçtığını fark edeli çok olmamıştı. İşe koyuldu, çocuğun yüz hatlarını not aldı ve sonra yüzünü kesti. Korkunç, mide bulandırıcı bir işti ama ceset tanınmaz halde olmalıydı. Bu tüyler ürpertici işi yaparken bile, az önce öldürdüğü gencin yüz hatlarını hayal ederek konsantre oldu. Acı aniden içinden geçti, kemikleri kırıldı ve yeniden şekillendi, kasları yırtıldı, büküldü ve gerildi. Caeden dişlerini sıktı ama elinden geldiğince çalışmaya devam etti. Bu dönüşümlere çok alışkındı.

*Bir dakika içinde bitmişti. Şimdi tek yapması gereken cesetten kurtulmak ve-
"Caeden?" diye seslendi neşeli bir kadın sesi ön kapıdan. "Neredesin oğlum?"*

Caeden'in kalbi sıkıştı. Zaman yoktu, cesedi dışarı çıkarmasının hiçbir yolu yoktu. Dondu kaldı, sessiz kaldı ve kadının bu odaya girmemesi için dua etti.

Kulakları tırmalayan bir çığlık bu umudu paramparça etti.

"Caeden!" diye bağırdı kadın. Caeden ile yerdeki çirkinleşmiş ceset arasında çılginca bakışıyordu. "Ne yapıyorsun sen?"

Caeden ayağa kalktı, bıçağı fırladı ve daha fazla bir şey söyleyemeden kadının boğazını pürüzsüzce kesti. Kadın, oğlu olduğunu düşündüğü şeye bakarken homurdandı, gözlerinde anlamsız bir dehşet vardı. Caeden başka tarafa baktı. Onun bu halini ve yaptıklarını görmüştü. Onu canlı bırakma riskini göze alamazdı.

Ancak o daha kıpırdayamadan, dışarıdan gelen bağırıışları ön kapının çarparak açılma sesi takip etti. Bir an için gözlerini kapadı ve derin bir nefes aldı.

Bu kadar yanlış gitmemiş gibi davranmak.

Sonunda otuz bir ölü vardı; on yedi erkek, dokuz kadın ve çığlıklardan etkilenen beş çocuk. Köyün çoğunun öldüğünden şüpheleniyordu.

Morali bozuk bir şekilde cesetlere baktı. Her şey çok hızlı olmuştu ve daha fazla anı akıp gittikçe odaklanması zorlaşıyordu. Bundan kaçınabilir ? Kontrol'ü kullanmak bir seçenek değildi -Alaris dakikalar içinde yerini tespit ederdi. Kaçmak tanık bırakmak anlamına gelirdi ki bu da kaçınılmaz olarak yakalanmasına, hızlı bir yargılamaya ve başarısız bir infaza yol açardı. Yine de Desriel'den Talan'a bilgi akışı

Gol hâlâ sınırlıydı, böyle bir şeyin haberi şüphesiz ilshara'nın öbür ucuna kadar ulaşacaktı.

Hayır. Bu şekilde muhtemelen gözaltına alınacak, burada olanlardan şüphelenilecek ama onu infaz etmek için ellerinde kanıt olmayacaktı. Bu yine de bir riskti ama onu önemli insanlardan saklı tutuyordu. Daha önce pek çok kez yaptığı gibi kalbini suçluluk duygusuna karşı sertleştirdi. Kötü bir durumda en iyi hareket tarzı buydu. Pratik, gerekli bir seçimdi.

Sırayla her bir cesedin hâlâ sıcak olan derisine elini sürdü ve sonra dikkatlice şekillerini bozdu. Ölümleri bir hiç uğruna olmayacaktı. Onları doğrudan hatırlamayacak olsa da, İzleri onda kalacaktı; her biri sonunda ona yeni, izi sürülemez bir kimlik, Talan Gol'ün dışında özgürce hareket edebileceği bir beden verecekti. İşin bu noktaya gelmesini istememişti ama artık geldiğine göre, bu fırsatı boşa harcamanın bir anlamı yoktu.

Anılarını kontrol etti ve en eski anısının Ath'la konuştuğu an olduğunu görünce irkildi. Bu sadece yüz yıl önceydi; Aarkein Devaed ismini reddetmesinden, hatalarını fark etmesinden ve nihayetinde onu buraya getiren yola girmesinden kısa bir süre önce. Yaptığı şeyden nefret ettiğini, Devaed olarak dönüştüğü şeyden nefret ettiğini biliyordu ama artık ayrıntıları hatırlayamıyordu. Garipti ama şu anda bunun pek de önemli olmadığını düşünüyordu. Yakında tüm bunlardan sonsuza dek kurtulacaktı.

Sonunda cesetlerden uzaklaştı, sadece birkaç dakikası kaldığını biliyordu - cesetleri saklamak için yeterli zamanın yakınında bile değildi. Kaçması, buradan olabildiğince uzağa gitmesi gerekiyordu.

Koştı.

Dalların kollarını ve bacaklarını nasıl sıyırdığına, kanlı giysilerini nasıl çekiştirip yırttığına aldırmadan ormana daldı. Davian Geçit Kutusu'yla gelene kadar birkaç hafta hayatta kalması gerekiyordu. Gil'shar'a suçluluğundan şüphe etmeleri için bir sebep verecek kadar uzaklaşması gerekiyordu. Onu idam etmeye kalkarlarsa, Venerate'in kulağına giderdi. Bu her şeyi tehlikeye atar. Her şeyi tehlikeye atardı.

Şaşkınlıkla kaşlarını çatı. Neden koşuyordu? Nereye kaçıyordu? Yere baktı ve ellerinin her yerinde kan olduğunu görünce dehşete kapıldı. Çabucak kendini kontrol etti ama küçük kesikler dışında yaralı görünmüyordu.

Derin bir nefes aldı, konsantre olmaya çalıştı. O neden buradaydı? Panik

yerleşmeye başladı. Nereliydi? Adı neydi? Birkaç dakika boyunca kalbi çarparak durdu, bir şeyler hatırlamaya çalıştı. Herhangi bir şeyi. Ama hiçbir işe yaramadı.

İlerlemeye başladı. Akşam oluyordu ve başına her ne geldiyse yardıma ihtiyacı vardı.

Caeden tekrar uyandığında nefesi kesildi.

Dizlerinin üzerinde olduğunu fark etti. Kusmuğu önündeki soğuk taşla sıçradı; elleri titredi ve tüm vücudu hıçkırıklarla sarsıldı.

"Bu doğru değil," diye yutkundu ve kendisini kayıtsızca izleyen Asar'a baktı.

"Öyle," diye yanıtladı.

"Ama olamaz!" Caeden umutsuzca başını salladı, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Öldürdüğü insanların görüntüleri dehşet verici bir geçit töreniyle gözlerinin önünden geçti. "Hayır. Ben o olamam. Aarkein Devaed olamam. Hayır. Andarra'yı *kurtarmak* için Devaed'le *savaşmam* gerekiyor." Sesi kesildi. "Ben o olamam."

Asar ona öylece baktı. Bir an için yüzünde acıma ifadesi belirdi.

"Sen osun Tal'kamar," dedi yumuşak bir sesle. "Daha fazlasını öğrenmeye hazır olduğunda, gel ve beni bul."

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve Caeden-Tal'kamar'ı kederiyle baş başa bırakarak karanlık geçitte gözden kayboldu.

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle tüm alfa ve beta okuyucularıma -Ross, Nicki, Chiara, Aiden, Brett, Jeremy, Dean, David, Rex, Callum, Tim, Stuart ve (tabii ki) Sonja- büyük bir teşekkür borçluyum. Bu büyüklükte bir kitabı test etmek ve okumak azımsanacak bir iş değil ve onların geri bildirimleri *Kayıp Olanın Gölgesi*'ni geliştirmemde *paha* biçilmez bir rol oynadı.

Çok kaba bir ilk taslağı okuyan ve yine de pek çok kusuru arasında umut vaat edenleri tespit etmeyi başaran Pat'e de teşekkürler. Hikayenin üzerinde daha ne kadar çalışılması gerektiğine rağmen, eleştirisini bir şekilde yeterince cesaretlendirici ve incelikli bir şekilde sunması ve sonunda sönmek yerine ilham almam beni bugün bile şaşırtıyor.

Son olarak, geçtiğimiz birkaç yıl boyunca beni cesaretlendiren aileme ve özellikle de her taslak üzerinde çalışırken sevgisi, sürekli iyimserliği ve kırılgan egomu yatıştırma becerisiyle aklımın başımda kalmasını sağlayan eşim Sonja'ya teşekkür etmek istiyorum. Bu kitap ona ithaf edilmiştir, zira onun sonsuz desteği olmasaydı bu kitabın var olması mümkün olamazdı.

Umarız bu kitabı beğenmişsinizdir.

Sırada ne okuyacağınızı mı merak ediyorsunuz?

Orbit'in haber bültenine kaydolarak hoşunuza gidebilecek diğer kitapları keşfedin.

Her ay doğrudan gelen kutunuza gönderilen en son sürümler, fırsatlar, alıntılar ve son dakika haberleri hakkında bilgi alacaksınız.

Kaydolun

Veya bizi ziyaret edin www.orbitbooks.net/booklink

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Hoş Geldiniz](#)

[İthaf Haritası](#)

[Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)

[Bölüm 51](#)

[Bölüm 52](#)

[Bölüm 53](#)

[Bölüm 54](#)

[Epilog](#)

[Teşekkür Orbit Haber](#)

[Bülteni Telif Hakkı](#)

-

Telif Hakkı

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı© 2015 by James Islington

Kapak tasarımı: Lauren Panepinto Kapak

illüstrasyonu: Dominick Saponaro

Kapak telif hakkı© 2016 by Hachette Book Group, Inc.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif haklarının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptaki materyalleri kullanmak için izin istiyorsanız (aşağıdakiler dışında) inceleme amaçlı), lütfen permissions@hbgusa.com ile iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Yörünge

Hachette Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas

New York, NY 10104

www.orbitbooks.net

Daha önce 2015 yılında kendi kendine

yayınlandı İlk e-Kitap Baskısı:

Temmuz 2016

Orbit, Hachette Book Group'un bir baskısıdır.

Orbit adı ve logosu Little, Brown Book Group Limited'in ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için www.hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

Harita telif hakkı © Tim

Paul ISBN: 978-0-316-

55274-5 E3-20160625-JV-

PC

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

